JAMES CLAVELL

Nobila casă

Vol. II

autorul romanelor best sellers Shogun Changi Tai-Pan

JAMES CLAVELL

NOBILA CASĂ
Vol. II

Coperta: GHEORGHE MARINESCU

James Clavell *Noble House*

I.S.B.N. R.A.I. 973—95710—O—X
I.S.B.N. R.A.I. 973—95710—2—6
I.S.B.N. 973—2100—12—10

JAMES CAVELL

NOBILA CASĂ

Vol. II

Versiunea românească: ALFRED NEAGU

EDITURA ELIT COMENTATOR & REGIA
AUTONOIMA A IMPRIMERIILOR 1992

JOI

1

Ora 4.50.

Cu vreo oră înainte ca zorile să se ivească, stând în ploaia care turna, Poon Vremebună privea cadavrul lui John Chen, pe jumătate gol, şi trase o înjurătură. Scotocise prin hainele mortului şi scormonise prin mormanul de pământ jilav pe care cei doi tineri, Kin Pak şi Chen Ureche-de-câine îl scoseseră din groapă. Dar – nimic. Nici monede, nici frânturi de monede sau bijuterii, nimic. Mai devreme, Wu Patru Degete spusese: „O să găsiţi voi jumătatea aia de monedă, Poon Vremebună.” Bătrânul îi mai dăduse şi alte instrucţiuni, iar Poon Vremebună era bucuros că asta îl scutea de orice responsabilitate şi nu mai avea cum să greşească.

Înainte de a veni aici, îi ordonase lui Chen Ureche-de-câine şi lui Kin Pak să ducă la parter cadavrul bătrânului Kin şi îl ameninţase pe Kin Ciupitul, care îşi oblojea mâna schilodită, că îi taie limba dacă îl mai aude o dată jelindu-se. Au lăsat corpul bătrânului Kin pe alee. Poon Vremebună îl descoperi apoi pe Regele Cerşetorilor din Kowloon City, care era un văr mai îndepărtat al lui Wu Patru Degete. Toţi cerşetorii erau membri ai Corporaţiei Cerşetorilor, care avea un rege în Hong Kong, unul în Kowloon şi unul în Kowloon City. În vremurile de demult, cerşetoria era o profesie bănoasă, dar acum, din cauza condamnărilor grele la închisoare, a amenzilor şi a numeroaselor munci bine plătite, nu mai aducea vreun câştig serios.

— Vezi, preacinstite Rege al Cerşetorilor, cunoştinţa asta a noastră a murit, îi explică pe îndelete Poon Vremebună distinsului bătrân. Nu are pe nimeni, aşa că a fost abandonat pe Aleea Florarilor. Marele meu Dragon va

aprecia în mod sigur un mic ajutor. Ai putea aranja o înmormântare discretă?

S-au târguit politicos, apoi au plătit suma convenită, după care s-au dus la taxi şi la maşina care îi aşteptau dincolo de marginea oraşului, fericiţi că de-acum corpul va dispare pentru totdeauna fără nici o urmă. Kin Pak era deja instalat pe scaunul din faţă al taxiului. Poon Vremebună se aşeză lângă el.

— Du-ne la John Chen, ceru el. Dar repede!

— Ia-o spre şoseaua Sha-Tin, zise Kin Pak şoferului pe un ton important.

Chen Ureche-de-câine se ghemuise pe canapeaua din spate cu mai mulţi luptători de-ai lui Poon Vremebună. Kin Ciupitul şi ceilalţi intrară şi ei în maşină. Cele două automobile o luară spre nord-vest, în Noile Teritorii, pe şoseaua Sha Tin-Tai Po care o cotea spre sate şi spre zone recolonizate, spre aşezări de cocioabe locuite de oameni stabiliţi aici ilegal, după ce se strecuraseră printr-o trecătoare a muntelui. Mergeau pe lângă calea ferată, care ducea spre nord, spre graniţă, trecând pe lângă bogate grădini de legume, ce împrăştiau miasme de bălegar. Cu puţin înaintea satului de pescari Sha-Tin, au făcut la stânga, lăsând deoparte şoseaua principală şi intrând pe un drum lateral, distrus şi plin de noroi. Se opriră lângă un pâlc de copaci şi ieşiră din maşină. Era cald şi ploua, iar pământul mirosea plăcut. Kin Pak luă lopata şi îi conduse pe ceilalţi în crâng. Poon Vremebună lumina cu lanterna, în timp ce Kin Pak, Chen Ureche-de-câine şi Kin Ciupitul căutau. Le era greu să găsească locul exact pe întuneric. Au început să sape pentru a doua oară în alt loc. Înainte ca tânărul Kin Pak să-şi amintească în sfârşit că tatăl lor marcase locul cu o piatră în formă de semilună. Înjurând, uzi până la piele, găsiră în cele din urmă piatra şi începură să sape. Mai în adânc, pământul era uscat. Nu după mult timp, scoaseră cadavrul înfăşurat într-o pătură. Mirosea

greu. Poon Vremebună îi puse să despoaie hoitul şi să caute cu atenţie, dar nu găsiră nimic.

— Ai trimis toate celelalte lucruri la *Nobila Casă Chen?* întrebă el din nou, în vreme ce picăturile de ploaie îi curgeau pe faţă, iar hainele i se îmbibau de apă.

— Da, răspunse tânărul Kin Pak enervat. De câte ori trebuie să vă mai spun? Era foarte obosit, iar hainele îi erau deja murate şi parcă simţea că-şi dă sufletul.

— Scoateţi toţi de pe voi hainele astea împuţite de bălegar. Pantofi, ciorapi, tot. Vreau să vă caut prin buzunare.

Toţi se supuseră. Kin Pak purta la gât un inel ieftin din jad. Aproape toţi oamenii din China purtau câte un obiect din jad care să le aducă noroc, pentru că toţi credeau că atunci când un zeu rău îţi pune piedici, spiritul jadului te apără împotriva răului, ia asupra sa puterea diavolească, distrugând-o, salvându-te de la pieire. Dar dacă nu se întâmpla aşa, însemna că Zeul Jadului dormea, şi asta ar fi fost, deh, ghinionul tău. Poon Vremebună nu găsi nimic în buzunarele lui Kin Pak. Îi aruncă înapoi hainele. Era de-acum şi el ud leoarcă şi foarte supărat.

— Poţi să te îmbraci, şi îmbracă şi hoitul ăla. Şi grăbiţi-vă!

Chen Ureche-de-câine avea aproape 400 de dolari Hong Kong şi o brăţară de jad de bună calitate. Unul dintre oameni i-a luat jadul, iar Poon a băgat banii în buzunar, întorcându-se spre Kin Ciupitul. Toţi au holbat ochii când au văzut sulul de bancnote pe care l-au găsit în buzunarul lui de la pantaloni.

Poon Vremebună se păzea cât putea de ploaie.

— Unde mă-ta ai găsit atâtea lovele?

El le povesti cum i-a uşurat de bani pe cei norocoşi, în faţă la *Ho-Pak.* Au râs cu toţii şi l-au felicitat pentru isteţimea lui.

— Foarte bine, foarte inteligent, zise Poon. Eşti un bun om de afaceri. Îmbracă-te. Cum se numea bătrâna?

— Îşi zicea Ah Tam! Kin Ciupitul îşi şterse şiroaiele de pe ochi, răsucindu-şi degetele de la picioare în noroi, şi simţi că mâna schilodită acum îl ardea şi îl durea grozav de tare. Te duc la ea dacă doreşti, îi spuse.

— Hei, am nevoie aici de blestemata aia de lumină! strigă Kin Pak, care moşmondea în patru labe, luptându-se să-l îmbrace pe John Chen. Poate careva să-mi dea o mână de ajutor?

— Ajutaţi-l!

Chen Ureche-de-câine şi Kin Ciupitul săriră să-l ajute, în timp ce Poon Vremebună fixă lumina lanternei pe cadavru. Corpul era umflat, buhăit. Ploaia spălase noroiul. Ceafa lui John Chen era plină de sânge şi zdrobită, dar faţa i se putea recunoaşte.

— *Ayeeyah,* zise unul din oameni, haideţi să ne terminăm treaba. Simt că spiritele rele ne dau târcoale.

— Îi punem numai pantalonii şi cămaşa, zise pe un ton acru Poon Vremebună.

Aşteptă până îi traseră câteva haine pe el. Se întoarse apoi spre ei:

— Acum spuneţi, care dintre voi, ticăloşilor l-a ajutat pe bătrân să-l omoare pe prăpăditul ăsta?

Kin Pak vru să răspundă: Eu, am... Se opri când îi văzu pe ceilalţi doi arătându-l cu degetul, strigând într-un glas:

— El a fost, îndepărtându-se iute de el.

— Am bănuit eu! Poon Vremebună era bucuros că în sfârşit, a dezvăluit misterul, îşi îndreptă degetul arătător butucănos spre Kin Pak, poruncindu-i: Treci în groapă şi aşează-te jos!

— Avem un plan simplu să-l răpim chiar pe Chen, de la *Nobila Casă,* ceea ce ne-ar aduce tuturor un câştig de două-trei ori mai mare decât prăpăditul ăsta. Să vă spun cum facem, *heya?* zise Kin Pak.

La această idee nouă, Poon Vremebună ezită un moment, îşi aminti apoi de instrucţiunile lui Patru Degete şi strigă la el:

— Bagă-ţi mutra în mocirlă în groapă.

Kin Pak se uită la ochii încruntaţi ai lui Poon şi înţelese pe dată că-l aştepta moartea. Ridică din umeri. *Joss.*

— Mă piş pe toţi urmaşii voştri, strigă el, băgându-se în groapă şi aruncându-se la pământ.

Îşi puse capul pe braţe în noroi şi începu să simtă cum i se stinge viaţa. Venise din nimic, se ducea ca un nimic, totdeauna o părticică a familiei Kin, a tuturor generaţiilor, trăind totdeauna în curgerea ei permanentă, din generaţie în generaţie, mergând prin istorie spre un viitor fără ţel. Poon Vremebună puse mâna pe o lopată şi, pentru că tânărul se arătase prea îndrăzneţ îl trimise pe lumea cealaltă înfingându-i lama ascuţită a lopeţii între vertebre. Kin Pak muri instantaneu.

— Astupă groapa!

Chen Ureche-de-câine rămase năucit, dar se grăbi să execute ordinul. Poon Vremebună începu să râdă, îi puse piedică şi pentru că se arătase fricos îl lovi sălbatec cu piciorul, făcându-i vânt spre groapă. Într-o secundă lopata se învârti în mâna lui Poon, şi-l trăsni pe Chen Ureche-de-câine în ceafă. Acesta mai apucă să ofteze şi se prăbuşi peste Kin Pak. Ceilalţi spuseră, exclamând:

— Eeeee, dar ai mânuit lopata aia ca pe o bâtă de cricket! A murit?

Poon Vremebună nu răspunse, privi doar la ultimul Vârcolac, Kin Ciupitul. Toţi îşi îndreptară ochii spre el. Stătea ţeapăn în ploaie. În acel moment, Poon observă şnurul strâns tare în jurul gâtului său. Luă lanterna, se îndreptă spre el şi văzu că partea cealaltă a şnurului atârna pe spate. La capăt se afla o jumătate de monedă ruptă, cu o gaură făcută cu grijă. Era un ban de aramă şi părea a fi vechi.

— Toţi zeii să-mpută cu vântuituri faţa lui Tsao Tsao! Unde ai găsit-o? întrebă el radiind de bucurie.

— Tata mi-a dat-o.

— De unde o are, răhăţelule?

— Nu mi-a spus.

— A primit-o oare de la Chen Fiul Numărul Unu?

— Nu ştiu, spuse şi ridică din umeri. Nu eram acolo când l-au omorât. sunt nevinovat, pe viaţa mamei mele!

Cu o mişcare bruscă, Poon Vremebună îi smulse şnurul de la gât.

— Duceţi-l la maşină! le porunci el luptătorilor lui. Păziţi-l bine. Îl luăm înapoi cu noi. Da, îl ducem înapoi. Ceilalţi acoperiţi groapa cu pământ şi camuflaţi-o cu grijă!

Ordonă apoi ultimilor doi din oamenii săi să ia pătura în care se afla John Chen şi să-l urmeze. Au executat ordinul cam împleticindu-se din pricina beznei. Poon mergea anevoie spre Sha Tin Road, ocolind mocirla. În apropiere se găsea un refugiu încropit din carcasa unui autobuz distrus. Când pe drum nu mai fu nimeni, le făcu oamenilor cu mâna şi aceştia desfăcură repede pătura, rezemând corpul într-un colţ. Scoase după aceea notiţa pe care o pregătiseră dinainte Vârcolacii şi o lipi cu grijă pe corp.

— De ce faci asta. Poon Vremebună, *heya?* De ce fa…

— Pentru că aşa mi-a spus Patru Degete să fac! De unde să ştiu eu de ce? Ţineţi-vă spurcata aia de gură…

Farurile unei maşini care se apropia, luând curba, îi luminară brusc. Au îngheţat, întorcându-şi feţele, făcându-se că sunt nişte pasageri aşteptând autobuzul. După ce trecu maşina, o tuliră. Zorile brăzdau cerul, iar ploaia îşi mai împuţinase puterile.

Telefonul sună strident şi Armstrong se trezi din somn cu greu. Bâjbâi cu mâna după receptor. Îl ridică. Soţia lui se întoarse pe partea cealaltă, deranjată, şi se trezi.

— La telefon sergentul major divizionar Tang-po, sir, iertaţi-mă că v-am trezit, sir, dar l-am găsit pe John Chen. Vârco…

Armstrong sări repede din pat, întrerupându-l:

— Viu?

— *Dew neh loh moh* nu, sir, corpul său a fost găsit în apropiere de Sha Tin într-o staţie de autobuz, un refugiu, sir, şi blestemaţii ăia de Vârcolaci au lăsat o notiţă pe pieptul lui, sir: „Acest Fiu Numărul Unu Chen a făcut prostia să încerce să scape de noi. Nimeni nu poate scăpa de Vârcolaci! S-o ştie tot Hong Kongul. Ochii noştri sunt pretutindeni!” El a...

Armstrong asculta îngrozit, în timp ce omul, agitat, relata cum a fost chemată poliţia la Sha Tin de către un pasager matinal. Imediat au înconjurat zona şi au telefonat la Secţia de investigaţii criminalistice de la Kowloon.

— Ce trebuie să facem, sir?

— Trimiteţi-mi imediat o maşină.

Armstrong închise telefonul, frecându-se la ochi să-şi alunge oboseala. Purta un sarong care cădea bine pe trupul său musculos.

— Probleme? Mary îşi ascunse un căscat şi se întinse, avea exact patruzeci de ani, era cu doi ani mai tânără decât el, şatenă, foarte îngrijită, cu o înfăţişare plăcută, deşi plină de riduri.

Armstrong îi spuse despre ce era vorba, urmărind-o atent. Ea păli.

— Oh! E groaznic. Vai ce groaznic. Bietul John!

— Pregătesc eu ceaiul, zise Armstrong.

— Nu, nu, îl fac eu, se scula din pat, hotărâtă. Mai ai timp?

— Doar o ceaşcă de ceai. Ascultă cum plouă, ce vreme nenorocită!

Căzut pe gânduri, Armstrong se duse în baie, se bărbieri şi se îmbrăcă rapid, cum numai un poliţist sau un doctor poate s-o facă. N-apucă să ia decât două înghiţituri din ceaiul fierbinte, dulce, şi până să-şi ia pâinea prăjită se şi auzi sunând la uşă. I se adresă soţiei:

— Îţi telefonez mai târziu. Ce zici de o cină, deseară, cu mâncare indiană? Putem merge la *Singh.*

— Da, răspunse ea. Da, dacă vrei tu.

Uşa se închise după el. Mary Armstrong privi spre uşă. Mâine sărbătorim cincisprezece ani de căsătorie, se gândi ea. Nu ştiu dacă îşi va aminti. Probabil că nu. Din paisprezece aniversări, în opt a fost plecat în misiune, o dată am fost eu în spital, iar în rest… totul a decurs normal, cred. Se duse la fereastră şi trase draperia. Şiroaie de ploaie brăzdau ferestrele în lumina încă neclara a zorilor. Acum însă era răcoare şi plăcut. Apartamentul avea două dormitoare, mobilate de ei, deşi locuinţa aparţinea guvernului şi le fusese repartizată pentru perioada în care era el în serviciu. Doamne, ce serviciu! Pentru o soţie de poliţist era groaznic. Să-ţi petreci viaţa aşteptându-l să vină acasă, aşteptându-te ca un tâlhar să-l înjunghie cu cuţitul, sau să-l împuşte, sau să-l rănească – în cele mai multe nopţi dormi singură, sau eşti trezită la orele la care se doarme cel mai bine pentru a-ţi anunţa dezastre de neînchipuit şi iar pleacă de acasă. Muncă multă, prost plătită. Sau te duci la Clubul Poliţiei şi stai cu alte neveste, în timp ce bărbaţii pot fi omorâţi. Iar tu stai la taclale cu celelalte şi bei gin cu apă tonică. Cel puţin ele au copii. Copii. Oh, Doamne… Aş fi vrut să avem copii. Dar cele mai multe soţii se plângeau cât sunt de obosite, cât le epuizează copiii, se plângeau de slujnice şi de şcoală, de cheltuieli… şi de orice. Ce naiba mai înseamnă şi viaţa asta? Ce mizerabilă pierdere de vreme. Ce monotonă şi detestabilă…

Sună telefonul.

— *Taci!* strigă ea la aparatul acela nenorocit, apoi râse nervos. Mary, Mary, faci exact invers de cum îţi dictează firea? se mustră singură şi ridică receptorul. Alo?

— Mary, aici Brian Kwok. Iartă-mă că te trezesc, e acasă Rob…

— Oh, bună, dragă. Nu regret, tocmai a plecat. Ceva în legătură cu Vârcolacii.

— Am auzit şi eu, de aceea îl sunam. S-a dus la Sha Tin?

— Da. Te duci şi tu?
— Nu. Eu sunt cu Bătrânu.
— Vai de tine.
Îl auzi râzând. Discutară puţin şi apoi el închise telefonul. Mary oftă şi îşi mai turnă o ceaşcă de ceai, adăugă lapte şi zahăr, gândindu-se la John Chen. Odinioară fusese îndrăgostită lulea de el. I-a fost amant doi ani şi el a fost primul… Aceasta se întâmpla în lagărul japonez de pe lângă închisoarea Stanley, în partea de sud a insulei. În 1940, ea luase în Anglia cu brio examenul de funcţionar de stat şi după câteva luni fusese trimisă la Hong Kong, pe la Capul Bunei Speranţe. A ajuns târziu, în 1941 – având doar nouăsprezece ani – exact în momentul în care toţi europenii civili erau internaţi în lagăr, unde aveau să stea până în 1945. Aveam douăzeci de ani când am ieşit din lagăr, iar în ultimii doi ani John şi cu mine ne iubeam. Bietul John, cicălit tot timpul de fustangiul ăla de taică-său şi de nebuna aia de mă-sa, fără nici o şansă de a scăpa de ei. Şi aproape total lipsit de un colţ unde să ne retragem şi noi în lagărul acela, înghesuiţi, în toţi acei ani, de familii, copii, sugari, cu soţii, cu ură, foame, invidie şi prea puţină veselie. Ne-am iubit ca să ne facem viaţa din lagăr mai suportabilă…
Nu vreau să mă mai gândesc la acele vremuri îngrozitoare. Sau la perioada urâtă ce a urmat lagărului, când s-a căsătorit cu aceea pe care i-a ales-o taică-său, o mică scorpie stricată, dar care avea bani şi influenţă, legături de familie în Hong Kong. Eu nu aveam nimic din toate astea. Ar fi trebuit să mă duc acasă, dar n-am vrut. Ce mă aştepta acolo? Aşa că am rămas, lucrând la Ministerul Coloniilor, unde m-am simţit bine. Destul de bine. Iar după aceea, l-am întâlnit pe Robert. Ah, Robert. Ai fost un om bun şi te-ai purtat frumos cu mine, şi ne-am distrat bine, dar şi eu am fost o soţie bună, şi încerc şi-acum să fiu. Dar nu pot avea copii, iar tu… amândoi dorim copii. Şi într-o bună zi, acum câțiva ani, ai aflat despre John Chen. Nu m-ai întrebat niciodată despre el, dar mi-am dat seama că ştii şi

că de atunci l-ai urât. Totul s-a întâmplat mult înainte de a te fi întâlnit şi tu ai ştiut despre lagăr, dar nu despre amantul meu. Adu-ţi aminte că înainte de a ne fi căsătorit te-am întrebat: Vrei să-mi cunoşti trecutul, iubitule? Şi tu mi-ai răspuns: Nu, bătrânico. Obişnuiai să-mi zici tot timpul bătrânico. Acum nu-mi mai spui în nici un fel. Doar Mary, câteodată. Bietul Robert! Cât de mult trebuie să te fi dezamăgit eu!

Bietul John! Cum m-ai dezamăgit şi tu. Odinioară a fost atât de plăcut, iar acum eşti trecut în nefiinţă. Mai bine aş fi murit şi eu. Şi începu să plângă.

2

Ora 7.15.

— O să continue să plouă, Alexi, zise Dunross, pista este deja îmbibată de apă, cerul înnorat puternic, e o zi mohorâtă.

— Aşa-i, tai-pan. Dacă mai plouă şi mâine, chiar dacă nu va ploua toată ziua, cursa de sâmbătă va fi dificilă.

— Jacques? Ce crezi?

— De acord, răspunse deVille. Mulţumim Domnului pentru ploaie, dar, *merde,* ar fi tare păcat să se anuleze cursele.

Dunross dădu din cap. Stăteau în picioare pe iarbă aproape de cercul câştigătorului la hipodromul Happy Valley, toţi trei în impermeabile şi cu pălării. Pe faţa lui Dunross se vedea un semn urât şi vânătăi, dar ochii îi erau fermi şi limpezi, părea degajat, sigur pe sine, privind la cerul înnorat, la ploaia care cădea întruna (mai slab însă decât în cursul nopţii), la alţi antrenori, proprietari şi spectatori răspândiţi în jurul padocului şi al tribunelor, tot atât de îngânduraţi. Câţiva cai se antrenau, printre ei fiind Noble Star, Buccaneer Lass încălecat de un îngrijitor de grajd şi Pilot Fish al lui Gornt. Toţi erau struniţi atent, cu hăţurile strânse: pista şi terenul din apropierea ei erau

foarte alunecoase. Dar Pilot Fish sărea ţanţoş, îi plăcea ploaia.

— Buletinul meteorologic de dimineaţă vorbea de e furtună puternică, şi ochii migdalaţi ai lui Travkin erau roşii de oboseală, îl privi pe Dunross. Dacă mâine nu mai plouă, continuă el, cursa de sâmbătă mai poate avea surprize plăcute.

— Alexi, spune-mi, îi măreşte sau îi micşorează şansele lui Noble Star? întrebă Jacques.

— Cum vrea Dumnezeu, Jacques. Ea nu a alergat niciodată pe teren moale.

Lui Travkin îi era greu să se concentreze. Cu o seară înainte, sunase telefonul, era din nou străinul de la KGB, care îi întrerupsese brutal întrebarea prin care vroia să afle de ce a dispărut atât de brusc: „Tu nu ai dreptul să pui întrebări, prinţ Kurgan, îi spusese individul. Mai bine spune-mi tot ceea ce ştii despre Dunross. Acum. Totul. Obiceiurile lui, zvonurile care circulă pe seama lui, totul.” Travkin s-a conformat. Ştia că a greşit-o, ştia că străinul de la KGB va înregistra ce-i va spune pentru a verifica dacă nu minte, cea mai mică abatere de la adevăr putând să pună în pericol viaţa soţiei lui sau a fiului, sau a soţiei fiului, sau a copiilor fiului său – dacă toţi aceştia or mai trăi. Existau ei? se întrebă din nou, frământându-se.

— Ce s-a întâmplat, Alexi?

— Nimic, tai-pan, răspunse Travkin, simţindu-se vinovat. Mă gândeam prin ce-ai trecut aseară.

Ştirea privind focul de la Aberdeen invadase undele radiofonice, îndeosebi descrierile îngrozitoare ale unui martor ocular, Venus Poon, care constituiseră elementul principal al relatărilor.

— A fost groaznic pentru ceilalţi, nu-i aşa?

— Da. Până acum au fost număraţi cincisprezece morţi, arşi şi înecaţi, printre care şi doi copii. Vor trece multe zile până vom afla câţi au murit.

— Îngrozitor, spuse Jacques. Când am auzit despre foc… dacă Susanne ar fi fost aici, ne-ar fi mistuit şi pe noi. Ea… Curios, cum e viaţa uneori!

— Al dracului incendiu! Nu mi s-a mai întâmplat niciodată, spuse Dunross. Toţi am mâncat acolo de zeci de ori – voi vorbi cu guvernatorul în această dimineaţă despre toate restaurantele astea plutitoare.

— Dar în ceea ce vă priveşte, vă simţiţi bine? întrebă Travkin.

— Oh, da. N-am nimic. Dunross zâmbi îngreţoşat. Numai dacă n-am luat vreo difterie înotând prin haznaua aia.

Când *Floating Dragon* s-a răsturnat, Dunross, Gornt şi Peter Marlowe au ajuns direct sub apă. Din difuzorul de pe şalupa poliţiei a răsunat un avertisment ferm şi toţi au început să alerge disperaţi. Dunross era un bun înotător şi împreună cu Gornt s-au salvat, deşi valurile mari îi împingeau la fund. Şi pentru că intrase cu capul în apă, Dunross văzu cuterul pe jumătate plin atras în vârtej, iar pe Marlowe în dificultate. S-a lăsat dus de torentul tumultuos, în timp ce vasul se scufunda pe o parte, năpustindu-se spre Marlowe. Cu degetele, Dunross l-a apucat de cămaşă. S-au învârtit amândoi pentru un moment, trăgându-l apoi în jos câţiva metri. S-a lovit puternic de punte. Lovitura l-a ameţit, dar nu l-a scăpat din mână pe Marlowe, şi când nu s-a mai lăsat aşa de greu l-a împins spre suprafaţă. Capetele lor au ieşit odată din apă. Marlowe de-abia scoase câteva cuvinte de mulţumire şi îşi făcu singur drum spre Fleur care stătea agăţată cu ceilalţi de cuterul răsturnat. În jurul lor era un haos, oameni care de-abia mai respirau sau se înecau, unii erau salvaţi de marinari şi de cei mai puternici. Dunross o văzu pe Casey scufundându-se în apă după cineva. Gornt nu se mai vedea nicăieri. Bartlett ieşi la suprafaţă cu Christian Toxe şi se aruncă după un colac de salvare. Se asigură că i-a pus bine colacul şi că Toxe e în afară de pericol. Apoi îi strigă lui Dunross: „Cred că Gornt s-

a lăsat la fund... o femeie..., şi imediat s-a scufundat din nou.

Dunross privi în jurul lui. *Floating Dragon* era de-acum înclinată pe o parte. El simţi o uşoară explozie sub apă şi pentru un moment în jurul lui apa se învolbură. Casey ieşi la suprafaţă pentru a lua aer, îşi umflă plămânii şi se scufundă din nou. Dunross intră şi el încă o dată sub apă. Era aproape imposibil să vezi ceva, bâjbâi prin întuneric, scufundându-se de-a lungul părţii superioare a punţii care ajunsese să stea aproape vertical în apă. Înotă împrejurul epavei căutând, stând sub apă cât putu, apoi ieşi la suprafaţă cu atenţie pentru că mişunau mulţi înotători prin preajmă. Toxe înghiţea apă de mare, ţinându-se cu greu de colacul de salvare. Dunross înotă până la el, împingându-l lin spre un marinar, ştiind că Toxe habar n-avea să înoate.

— Prinde-te, Christian... eşti în siguranţă acum.

Disperat, Toxe încercă să vorbească printre icnituri:

— So... soţia... mea... e acolo... colo jos... jos...

Marinarul se apropie:

— L-am prins, sir, dumneavoastră vă descurcaţi?

— Da... da... el spune că soţia a fost dusă de apă la fund.

— Hristoase! N-am văzut pe nimeni... Am să cer ajutor!

Marinarul se întoarse şi strigă spre şalupa poliţiei. Mai mulţi marinari săriră imediat din şalupă şi începură să caute. Dunross nu-l găsea pe Gornt. Casey ieşi la suprafaţă respirând greu, se ţinu de cuterul răsturnat pentru a-şi trage sufletul.

— Cum te simţi?

— Ei... bine... Mulţumesc lui Dumnezeu că ai scăpat şi tu.... spuse ea gâfâind. E o femeie acolo jos, cred că e chinezoaică, am văzut-o cum a dus-o apa la fund.

— L-ai văzut pe Gornt?

— Nu... Poate că e...

Arătă spre şalupă. Oamenii se căţărau pe pasarelă, alţii se înghesuiau pe punte. Bartlett ieşi la suprafaţă pentru o

clipă şi apoi se scufundă din nou. Casey mai inspiră o dată adânc şi plonjă în adâncuri. Dunross se duse după ea puţin spre dreapta. Toţi trei au căutat până când ceilalţi au ajuns în siguranţă în şalupă sau în sampane. Pe femeie n-au mai găsit-o. Când Dunross ajunse acasă, Penelope dormea profund. Se trezi pentru un moment.

— Ian?

— Da. Culcă-te din nou, iubito.

— Ai petrecut bine? întrebă ea, fără să fie complet trează.

— Da, hai dormi acum.

Dimineaţă, când plecase de acasă, cu o oră în urmă, el nu o trezise.

— Ai auzit că Gornt a scăpat, Alexi? întrebă el.

— Da, am auzit, tai-pan. Cum vrea Dumnezeu.

— Adică?

— După cele întâmplate la bursă ieri ar fi fost foarte bine dacă nu ar fi scăpat.

Dunross schiţă un zâmbet forţat, simţind că durerea de spate i se mai potolise.

— Ah, zise el, asta m-ar fi stingherit foarte tare, într-adevăr, pentru că altfel aş mai fi avut plăcerea să distrug eu însumi compania *Rothwell-Gornt?*

— E de mirare cum de n-a murit spuse după o pauză deVille.

Priveau armăsarul Pilot Fish, care trecea în galop mic, arătând foarte bine. DeVille îşi aruncă privirea peste hipodrom.

— Este adevărat că Bartlett a salvat-a pe soţia lui Peter Marlowe? întrebă Travkin.

— Da. A sărit împreună cu ea. Amândoi, Linc şi Casey au făcut o treabă excepţională. Minunată.

— Mă scuzi, tai-pan. Jacques deVille arătă cu capul, spre tribune. A venit Jason Plumm – trebuie să joc bridge cu el în seara asta.

— Ne vedem la Prayers, Jacques! Dunross îi zâmbi, deVille plecă, Dunross oftă întristat pentru nenorocirea prietenului său. Mă duc la birou, Alexi. Telefonează-mi la ora şase.

— Tai-pan.

— Ce este?

Travkin ezită. Apoi spuse direct:

— Am dorit doar să ştii că eu… eu te admir enorm.

Dunross rămase perplex în faţa melancoliei subite şi directe care pusese stăpânire pe acest om.

— Mulţumesc, răspunse el cu căldură, bătându-l pe umăr, niciodată până atunci nu-l tratase ca prieten. Nici tu nu eşti băiat rău, ţinu el să adauge.

Dunross plecă, iar Travkin rămase privind în urma lui, cu durere în suflet, în vreme ce lacrimile ruşinii se alăturau picăturilor de ploaie. Îşi şterse faţa cu dosul palmei şi se reîntoarse să-l urmărească pe Noble Star şi încercă să se concentreze. În depărtare văzu pe cineva şi se întoarse speriat. Omul de la KGB era într-un colţ al tribunei, însoţit acum de încă un bărbat, în vârstă, rigid şi bine cunoscut în Hong Kong ca parior la curse. Travkin căuta să-şi amintească numele. Clinker. Ăsta e! Clinker! îi privi absent pentru un moment. Jason Plumm era în tribună, chiar în spatele omului de la KGB şi îl văzu pe Plumm ridicându-se şi răspunzând la salutul lui deVille, apoi coborând scările pentru a-l întâlni. Exact în momentul acela, individul de la KGB privi spre el şi se întoarse prudent, încercând să nu facă din nou o mişcare bruscă, îşi puse binoclul la ochi. Travkin nu-şi dădu seama dacă a fost observat sau nu. Se înfioră la gândul că binoclul acela puternic fusese îndreptat spre el. Poate că individul înţelegea de pe buze ce se vorbeşte, se gândi el îngrozit. Isuse Hristoase şi Maica Domnului, mulţumesc lui Dumnezeu că nu mi-a scăpat din gură adevărul când eram cu tai-pan.

Inima i se zbătea destul de alarmant şi avea o senzaţie de greaţă. Un fulger brazdă cerul înspre răsărit. Ploaia

udase asfaltul şi partea de jos, neacoperită, a tribunei, încercă să se calmeze, uitându-se în jurul său inutil, neştiind ce să facă şi dorind nespus să afle cine era omul KGB-ului. De-abia observă că Pilot Fish îşi terminase antrenamentul, fiind într-o formă bună. Lângă el, Richard Kwang vorbea, absorbit, cu un alt grup de chinezi pe care nu-i cunoştea. Linbar Struan şi Andrew Gavallan stăteau rezemaţi de balustradă. Împreună cu americanul Rosemont şi alte persoane de la consulat pe care le ştia din vedere. Priveau la cai, uitând de ploaie. În apropierea cabinelor jocheilor, la adăpost, Donald McBride discuta cu alţi granguri ai hipodromului, printre ei numărându-se sir Shi-teh T'Chung, Pugmire şi Roger Crosse. Îl văzu pe McBride privindu-l pe Dunross, salutându-l şi făcându-i semn să vină lângă ei, Brian Kwok îl aştepta pe Roger Crosse. Travkin îi cunoştea pe amândoi, dar nu ştia că făceau parte din Serviciul Special de Informaţii. Fără voia lui, o porni spre ei. Gustul amar al fierii îi ajunse până în gură. Îşi stăpâni imboldul de a se grăbi şi de a le spune adevărul. În schimb, îl chemă cu glas tare pe şeful rândaşilor:

— Trimite toţi caii în grajd. Pe toţi. Vezi să nu fie transpiraţi când li se dă de mâncare.

— Da, sir.

Supărat, Travkin se târî alene spre cabine. Cu coada ochiului văzu că omul de la KGB avea binoclul îndreptat spre el. Ploaia i se prelingea pe gât şi se combina cu sudoarea ce i-o provocase frica.

— Ah, Ian, ne gândeam că ar fi mai bine să amânăm cursele dacă mâine va ploua. Să zicem ora 18.00 mâine, propuse McBride. Eşti de acord?

— Nu, de fapt nu sunt de acord. Aş sugera să luăm o decizie finală sâmbătă la ora 10.00.

— Nu-i puţin cam târziu, amice? întrebă Pugmire.

— Nu, dacă comitetul mobilizează oamenii de la radio şi televiziune. Ar mări interesul pentru curse. În special dacă dai ştirea de azi.

— Bună idee, zise Crosse.

— Atunci ne-am înţeles, zise Dunross. Mai e ceva?

— Nu crezi... e o problemă cu pista, observă McBride. Nu vrem să o distrugem.

— Întru totul de acord, Donald. Vom hotărî definitiv sâmbătă la ora 10.00. Are cineva ceva împotrivă? Nici o opoziţie. Bun, reluă Dunross. Mai e vreo problemă? Iertaţi-mă, dar am o şedinţă într-o jumătate de oră.

— O, tai-pan, mi-a părut atât de rău pentru ce s-a întâmplat aseară... îngrozitor, i se adresă stângaci Shi-teh.

— Da. La dracu, când îl întâlnim pe guvernator în consiliu, la prânz, va trebui să-i sugerăm să impună noi şi foarte severe măsuri pentru prevenirea incendiilor la Aberdeen.

— De acord, zise Crosse. E un miracol că nu s-au pierdut mai multe persoane.

— Adică să se închidă restaurantele, prietene? sări şocat Pugmire, compania lui avea interese în două din ele. Ar dăuna într-o mare măsură turismului, continuă el. Nu poţi să faci mai multe ieşiri... Ar trebui s-o iei apoi de la zero!

Dunross se uita în spate la Shi-teh.

— De ce nu-i sugerezi guvernatorului să dea ordin ca toate bucătăriile să fie instalate de îndată pe nişte burje care pot fi ancorate de-a lungul navelor restaurant? Ar putea ordona ca maşinile pompierilor să fie menţinute în imediată apropiere până când vor fi fost efectuate schimbările. Cheltuielile ar fi modeste, ar fi uşor de acţionat şi riscurile de incendiu s-ar elimina o dată pentru totdeauna.

Toţi se uitau la el. Shi-teh radia.

— Ian, eşti un geniu!

— Nu. Nu pot decât să regret că nu ne-am gândit mai demult la asta. Nu mi s-a întâmplat până acum. Groaznic cu Zep... şi soţia lui Christian, nu-i aşa? Au găsit corpul ei?

— Nu cred.

— Dumnezeu ştie câţi alţii s-au mai prăpădit. Parlamentarii s-au salvat, Pug?

— Da, bătrâne. Cu excepţia lui sir Charles Pennyworth. Bietul pederast, când a căzut s-a lovit puternic cu capul de un sampan.

Dunross era uluit.

— Îmi plăcea omul! Ce nenorocit de ghinion!

— La un moment dat mai erau lângă mine câţiva din ceilalţi. Ticălosul ăla radical, cum îl cheamă? Grey, oh da, Grey, ăsta e. Iar celălalt, alt apucat, un nenorocit de socialist, Broadhurst. S-au descurcat bine, amândoi.

— Am auzit că Bartlett şi Casey au fost extraordinari, nu? Poate că ar trebui să fie decoraţi.

— De ce nu propui? zise Dunross, nerăbdător să plece. Dacă nu mai sunt probleme...

— Ian, dacă aş fi în locul tău, aş face o injecţie. În golful asta trebuie să fie nişte microbi care n-au fost încă descoperiţi.

Au izbucnit cu toţii în râs.

— De fapt, am făcut ceva mai bun. Când am ieşit din apă, i-am înşfăcat pe Linc Bartlett şi Casey şi am fugit la Doctorul Tooley, şi Dunross zâmbi subţire. Când i-am spus că am înotat în portul Aberdeen, i-a venit să leşine. Ne-a îndemnat: Beţi din asta! Ca nişte proşti, am băut şi, înainte de a şti ce se întâmplă, ne-am vărsat şi sufletul din noi. Dacă aş mai fi avut putere l-aş fi bătut cu cureaua, dar eram cu toţii în patru labe, luptându-ne să ajungem la closet, fără să ştim care ajunge mai întâi. Atunci Casey a început să râdă, respirând încă greu, şi apoi ne-am prăvălit pe prăpădita aia de duşumea! Apoi, înainte să ne dezmeticim, bătrânul doctor ne-a băgat pe gât nişte pilule

şi Bartlett a zis: Pentru numele lui Dumnezeu, doctore, ce-ai zice de un supozitor şi atunci folosim o singură gaură!

— E adevărat ce se spune despre Casey? Că s-a dezbrăcat şi a sărit în apă ca o vedetă olimpică? întrebă Pugmire.

— Mai grozav, amice, goală puşcă, exageră cu dezinvoltură Dunross. Ca o Venus din Milo! Poate cea mai grozavă… pe care am văzut-o vreodată.

— Oh? toţi făcură ochii mari.

— Da.

— Dumnezeule, dar să înoţi în portul Aberdeen, canalul ăla împuţit, zise McBride, ridicând din sprâncene. Dacă o să mai trăiţi, o să fie mare minune!

— Doctorul Tooley a spus că în cel mai rău caz vom contracta o gastroenterită, dizenterie sau ciumă şi Dunross îşi întoarse privirea în altă parte, zicând: Bun, azi aici, mâine cine ştie unde. Mai e ceva?

— Tai-pan, interveni Shi-teh. Eu… sper că nu ai nimic împotrivă însă… eu am… aş vrea să iniţiez un fond pentru ajutorarea familiilor victimelor.

— Bună idee! Clubul turfiştilor va trebui să contribuie şi el. Donald, discuţi tu azi cu ceilalţi, să obţii acordul lor? Ce părere aveţi despre o contribuţie de 100.000?

— Destul de generos, nu-i aşa? zise Pugmire.

Dunross a ridicat capul.

— Nu. Să spunem mai bine 150.000. *Nobila Casă* va contribui cu aceeaşi sumă, şi Pugmire se înroşi. Nu scoase nimeni nici un cuvânt. Ridicăm şedinţa? Bun. 'Neaţa, şi Dunross îşi scoase politicos pălăria şi plecă.

— Scuzaţi-mă un moment, şi Crosse îi făcu semn cu mâna lui Brian Kwok să-l urmeze şi strigă: Ian!

— Da, Roger?

Când Crosse se apropie de Dunross îi spuse încet:

— Ian, se confirmă sosirea lui Sinders cu zborul de mâine al companiei BOAC. Vom merge direct la bancă de la aeroport, dacă aşa trebuie.

— Va fi acolo şi guvernatorul?

— O să-l întreb. Va trebui să fim acolo pe la şase.

— Dacă avionul soseşte la timp, Dunross zâmbi.

— Ai primit aprobarea oficială pentru eliberarea lui *Eastern Cloud?*

— Da, mulţumesc. Am primit un telex ieri de la Delhi. Am ordonat reîntoarcerea navei imediat şi a plecat pe flux. Brian, îţi aminteşti pariul pe care l-am făcut – acela despre Casey. Despre sânii ei – cincizeci de dolari la unu, plătiţi pe loc, că sunt cei mai frumoşi din Hong Kong?

Brian Kwok se înroşi, remarcând privirea posomorâtă a lui Crosse.

— Aă... da, de ce?

— Nu ştiu dacă sunt cei mai frumoşi, dar asemenea judecăţii lui Paris, ai avea o problemă al dracului de grea dacă i-ai pune la încercare!

— E adevărat deci, a fost goală ca Eva?

— A fost zeiţa salvării. Dunross se înclină spre amândoi afabil şi plecă salutându-i cu un „Pe mâine”.

Se uitară după el. La ieşire îl aştepta un agent al Serviciului secret ca să-l însoţească.

— Asta pune la cale ceva, zise Crosse.

— Aşa e, sir.

Crosse îşi luă ochii de la Dunross, privind spre Brian Kwok, pe care îl întrebă:

— Obişnuieşti să pariezi pe sânii vreunei femei?

— Nu, sir, scuze sir.

— Bun. Din fericire femeile nu sunt singura sursă de frumuseţe, nu-i aşa?

— Aşa e, sir.

— Mai sunt ogarii, picturile, muzica, chiar şi câte un asasinat. Nu?

— Da, sir.

— Aşteaptă aici, te rog şi Crosse se întoarse la ceilalţi administratori.

Brian Kwok oftă. Era plictisit şi obosit. Echipa de scufundători îl întâlnise la Aberdeen şi cu toate că aflaseră aproape imediat că Dunross era salvat şi plecase deja acasă, a trebuit să stea aproape toată noaptea dând ajutor la organizarea căutării victimelor. Era o misiune macabră. Apoi, când era gata să plece spre casă, Crosse îi ceru ca în zori să fie în Happy Valley, aşa că nu mai avu când să se culce în schimb, se duse la restaurantul Para unde dădu de oameni ai triadelor şi de Ko Ologul. Acum se uita la Dunross. Ce-o fi în mintea acestui individ? se întrebă el. O invidie chinuitoare îl măcina. Ce n-aş fi făcut eu cu puterea şi cu banii lui! Îl văzu pe Dunross schimbând direcţia spre tribuna din apropiere, apoi o observă pe Adryon stând lângă Martin Haply, amândoi privind la cai, fără să se uite la Dunross. *Dew neh loh moh,* gândi el, surprins. E ciudat că sunt împreună. Hristoase, ce frumuseţe! Mulţumesc lui Dumnezeu că nu sunt tatăl ei. Aş înnebuni. Crosse şi ceilalţi îi văzuseră şi ei cu uimire pe Adryon şi Martin Haply.

— Ce-o fi făcând golanul ăsta cu fata tai-panului? întrebă Pugmire pe un ton iritat.

— Nimic bun, asta-i sigur, spuse cineva.

— Blestematul ăsta nu aduce decât necazuri! murmură Pugmire, iar ceilalţi încuviinţară din cap. Nu înţeleg pentru ce Toxe îl mai ţine.

— Pentru că nenorocitul e socialist, de-aia! Şi el ar trebui îndepărtat.

— Destul, Pug. Toxe este de treabă... şi unii socialişti sunt cumsecade, spuse Shi-teh. Dar trebuia să-l dea afară pe Haply şi toţi am fi dus-o mai bine.

Toţi fuseseră ţinta atacurilor lui Haply. În urmă cu câteva săptămâni scrisese o serie de articole incisive despre unele afaceri comerciale ale lui Shi-teh din cadrul imensului său conglomerat de companii, în care se vorbea şi despre unele onorarii dubioase plătite unor personalităţi din guvernul de la Hong Kong pentru favorurile făcute.

— Aşa este, zise Pugmire, trădându-se că şi el îl detesta.

Haply, cunoscut pentru minuţiozitatea sa, dăduse detalii confidențiale în legătură cu fuzionarea cu *Superfoods,* demonstrând în mod cât se poate de clar că Pugmire a beneficiat mult mai mult decât acţionarii săi de la *General Stores* la care nu au fost consultaţi decât într-o mică măsură asupra condiţiilor unificării. Mârșavul. Aş dori, evident, să ştiu de unde îşi ia informaţiile.

— E curios că Haply e cu ea, zise Crosse, privind atent la buzele lor, aşteptând să vorbească. Singura companie mare pe care n-a căutat încă s-o atace este *Struan.*

— Crezi că e rândul companiei *Struan,* şi Haply o iscodeşte pe Adryon? întrebă unul din ei. Ce lovitură ar fi asta!

Îl priviră cu interes pe Dunross intrând în tribună, fără ca cei doi tineri să-l observe.

— Poate că-l va face ţăndări, cum a făcut-o şi cu celălalt golan, zise Pugmire pe un ton vesel.

— Ei? interveni Shi-teh. Despre cine e vorba? Cum a fost?

— Oh, credeam că ştii. În urmă cu doi ani, unul din directorii executivi de rang mai mic al băncii *Victoria* a început, direct de la Londra, să o urmărească pe Adryon. Ea avea şaisprezece ani, poate şaptesprezece – el avea douăzeci şi doi şi era mare cât o casă, mai înalt ca Ian. Se numea Byron. Credea că este lord Byron şi s-a apucat să-i facă curte. A înnebunit-o pe biata fată. Ian l-a avertizat pentru, ultima dată. Târâtura se ţinea după ea, aşa încât Ian l-a invitat să iasă puţin afară din sala sa de gimnastică de la Shek-O, şi-a pus mănuşile – ştia că prăpăditul se credea grozav la box – şi a început să dea în el fără milă. Într-o săptămână banca i-a dat papucii.

— Ai asistat la bătaie? întrebă Shi-teh.

— Bineînţeles că nu. Au fost singuri, pentru numele lui Dumnezeu, iar nenorocitul ăsta de nebun era în găleată. Nu mi-ar place să-l am ca adversar pe tai-pan – mai ales când e înfuriat.

Shi-teh întoarse privirea spre Dunross.

— Poate îi face acelaşi lucru şi micuţului ăsta ticălos, zise pe un ton glumeţ.

Toţi îl urmăreau pe tai-pan, plini de speranţă. Crosse se îndepărtă, cu Brian Kwok, mergând unul lângă altul. Dunross urcă în forţă scările tribunei, cu energia sa cunoscută, oprindu-se lângă ei:

— Bună, iubito.

— Oh, bună, tată, răspunse Adryon, tresărind. Nu te-am vă... Ce-ai pe faţă?

— Am intrat cu maşina în spatele unui autobuz, neaţa Haply.

— Neaţa, sir. Haply se ridică şi apoi se aşeză din nou.

— Un autobuz? spuse ea. Ţi-ai distrus Jaguarul? Te-au amendat? se interesă ea plină de speranţe pentru că ea adunase deja trei amenzi.

— Nu. Te-ai sculat devreme? spuse el, aşezându-se lângă ea.

— Exact invers. N-am dormit toată noaptea.

— Da? I-ar fi pus pe loc cel puţin patruzeci şi opt de întrebări, dar în loc de asta remarcă: Trebuie să fii obosită.

— Nu, nu sunt deloc obosită.

— Despre ce a fost vorba, o sărbătorire?

— Nu. Am stat cu bietul Martin, şi puse cu afecţiune o mână pe umărul tânărului.

Dunross se forţă să zâmbească. Se adresă apoi tânărului canadian:

— Ce s-a întâmplat?

Haply ezită, apoi îi spuse ce se întâmplase la ziar, când l-a sunat proprietarul, şi Christian Toxe, redactorul său şef, i-a desfiinţat rubrica de cronică mondenă.

— Nemernicul ăla ne-a trădat. Proprietarul ziarului i-a dat voie să ne cenzureze. Eu ştiu că am dreptate. Ştiu că am dreptate.

— De unde ştii?

— Îmi pare rău, dar nu pot să vă dezvălui sursa.

— Nu poate într-adevăr, tată, aceasta ar fi o încălcare a libertăţii presei, spuse Adryon luându-i apărarea.

Haply strânse din pumni, punând apoi palma fără să-şi dea seama, pe genunchii lui Adryon care, la rândul ei, îşi puse mâna pe mâna lui.

— *Ho-Pak* a fost victima unor maşinaţii.

— De ce?

— Nu ştiu. Însă Gor... însă tai-panii sunt la originea atacului şi nu pricep de ce.

— Gornt este în culisele acestei afaceri? Dunross se încruntă la auzul acestei noi idei.

— N-am spus Gornt, sir. Nu, n-am spus asta.

— N-a spus, tată, interveni Adryon. Ce ar trebui să facă Martin? Să-şi dea demisia, sau să-şi înfrângă mândria şi...

— Nu pot, Adryon, zise Martin Haply.

— Lasă-l pe tata să vorbească, el ştie ce trebuie să faci.

Dunross o văzu cum îşi întoarse ochii ei frumoşi spre el şi nevinovăţia ei îi stârni o încântare pe care n-o mai simţise până atunci.

— Două lucruri: în primul rând, te duci înapoi imediat. Christian are nevoie de ajutor. În al doilea rând, tu...

— Ajutor?

— N-ai auzit de soţia lui?

— Ce-i cu ea?

— Nu ştii că a murit?

Amândoi se uitară la Dunross cu nişte ochi pierduţi. Le spuse repede ce se întâmplase la Aberdeen. Rămaseră uluiţi, iar Haply se bâlbâi:

— Isuse, noi... noi n-am ascultat radio, n-am auzit nicăieri... n-am făcut decât să dansăm şi să vorbim! – sări să plece, apoi se reîntoarse. Eu... mai bine plec imediat. Isuse!

Adryon se ridică şi ea, oferindu-se să-l duca ea cu maşina.

— Haply, zise Dunross, spune-i lui Christian să atragă atenţia în mod ferm tuturor celor care au căzut în apă sau

au înotat să se prezinte la doctor de îndată – e foarte important.

— Am înţeles.

— Tată, zise Adryon îngrijorată, ai fost la doctorul Too…

— Da, da, răspunse Dunross. M-a dezinfectat şi pe dinăuntru şi pe dinafară. Hai duceţi-vă acum.

— Care era cel de-al doilea lucru, tai-pan? întrebă Haply.

— Al doilea? Nu trebuie să uiţi că banii sunt ai proprietarului, de aceea ziarul îi aparţine şi poate face ce vrea. Proprietarii de ziare pot fi influenţaţi. Mă întreb, de exemplu, cine l-a convins pe el sau pe ea, de ce ei şi ea au acceptat să-l sune pe Christian… dacă ceea ce spui tu este adevărat.

Haply zâmbi.

— Hai să mergem, iubito, i se adresă lui Adryon, mulţumind tai-panului.

Fugiră ţinându-se de mână. Dunross rămase pentru moment în tribună. Oftă adânc, apoi se ridică şi plecă. Roger Crosse era cu Brian Kwok în apropierea cabinelor jocheilor şi urmăreau conversaţia tai-panului după mişcarea buzelor. Îl văzură plecând urmat de omul de la Serviciul de Informaţii.

— Nu mai e nevoie să ne pierdem vremea aici, Brian. Hai să mergem. O luară înainte spre ieşire. Sunt curios dacă Robert a găsit ceva la Sha Tin.

— Blestemaţii ăia de Vârcolaci vor avea o zi agitată, întregul Hong Kong va fi speriat de moarte. Pot paria că noi… Brian Kwok se opri brusc. Sir! Ia uitaţi-vă acolo! arătă cu capul spre tribună, observându-i pe Suslev şi Clinker, printre grupurile răzleţe care priveau la ploaie. Nu aş fi crezut să se scoale atât de devreme.

Crosse îşi miji ochii pentru a scruta în depărtare.

— Da. E curios. Da! ezită un moment, apoi îşi schimbă privirea în altă direcţie, urmărindu-le atent mişcarea buzelor. Pentru că el ne-a onorat cu prezenţa am putea şi

noi să avem o mică discuţie. Ah... ne-au văzut. Clinker nu ne iubeşte deloc.

Se îndreptă alene spre tribună. Pe faţa rusului aceluia solid apăru un zâmbet. Scoase o sticlă subţire şi trase o duşcă. I-o oferi apoi şi lui Clinker.

— Nu, mulţumesc, amice, tocmai beam o bere, şi ochii reci ai lui Clinker erau aţintiţi asupra poliţistului care se apropia. Nu prea miroase a bine pe aici, nu-i aşa? zise el cu voce tare.

— 'Neaţa, Clinker, salută Crosse tot pe un ton rece, apoi îi zâmbi lui Suslev. 'Neaţa, căpitane. Scârboasă zi, nu?

— Trăim, *tovarăşe,* suntem vii! Aşadar cum poate o zi să fie scârboasă?

Suslev, vorbind cu o aparentă bonomie, continuă să se ascundă sub masca unei atitudini familiare:

— Sâmbătă vor avea loc cursele, domnule inspector?

— Probabil. Hotărârea definitivă se va lua sâmbătă dimineaţă. Cât timp veţi rămâne în port?

— Nu prea mult, domnule inspector. Repararea cârmei merge încet.

— Nu prea încet, sper. Pe toţi ne supără dacă oaspeţii noştri foarte importanţi nu sunt serviţi cât mai repede, şi vocea lui Crosse era fermă. Voi vorbi cu comandantul portului.

— Mulţumesc, sunteţi... sunteţi foarte atent. Ca şi departamentul dumneavoastră... Suslev ezită, apoi se întoarse spre Clinker. Amice, n-ai nimic împotrivă să mai stau puţin de vorbă cu dumnealui?

— Sigur că nu, răspunse Clinker. Copoii mă scot din sărite! Brian Kwok se uită la el, Clinker îl privi şi el fără teamă. Mă găseşti în maşină, spuse el şi dispăru.

Glasul lui Suslev deveni mai rece:

— Departamentul dumneavoastră a fost amabil şi a trimis corpul bietului nostru tovarăş Voranski. I-aţi prins pe asasini?

— Din păcate nu. Pot fi asasini plătiţi – de pe orice meridian. Desigur, dacă n-ar fi şters-o în mod misterios la ţărm, ar fi continuat să fie şi acum un agent util al... al oricărui departament în care ar fi lucrat.

— Nu era decât un marinar şi un om cumsecade. Am crezut că în Hong Kong poţi fi în siguranţă.

— Aţi transmis fotografiile asasinilor şi informaţiile privind convorbirile lor telefonice superiorilor dumneavoastră de la KGB?

— Eu nu sunt de la KGB, mă piş pe KGB! Da, informaţiile au fost văzute... de superiorul meu, se răsti Suslev iritat. Dumneavoastră ştiţi cum e, pentru numele lui Dumnezeu. Dar Voranski a fost un om bun şi asasinii trebuie prinşi.

— Îi vom prinde destul de repede, zise Crosse calm. N-aţi ştiut că Voranski era în realitate maiorul Yuri Bakyan în Direcţia 1-a a Departamentului 6 din KGB?

Pe faţa lui Suslev se văzu surprinderea.

— Era... mi-era doar prieten şi venea la noi din când în când.

— Cine se ocupă de problemele astea, căpitane? întrebă Crosse.

Suslev se uită la Brian Kwok, care îl privi cu o făţişă aversiune.

— De ce sunteţi aşa de supărat? Ce v-am făcut eu?

— Pentru ce imperiul rus e atât de hrăpăreţ. Îndeosebi când vine pe pământul Chinei?

— Politica! răspunse Suslev iritat. Nu mă interesează politica.

— Fir-ar să fie, vă amestecaţi tot timpul în treburile altora! Ce grad ai în KGB?

— Nu am nici un grad.

— Un pic de colaborare ar fi foarte importantă, zise Crosse. Cine stabileşte la voi echipajele, căpitane Suslev?

Acesta îl privi un moment şi apoi zise:

— Pot să-ţi vorbesc între patru ochi?

— Desigur, răspunse Crosse, adresându-se apoi lui Brian: Aşteaptă-mă aici.

Suslev se îndreptă spre scările care coborau pe gazon, Crosse îl urmă.

— Ce şanse crezi că are Noble Star? întrebă Suslev binevoitor.

— Bune. Dar ea n-a alergat niciodată pe teren moale.

— Dar Pilot Fish?

— Uită-te la el – poţi să-ţi dai seama singur. Lui îi place terenul umed. Va fi favorit. Te gândeşti să fii aici sâmbătă?

Suslev se sprijini de balustradă şi zâmbi, răspunzând:

— De ce nu?

— De ce nu, într-adevăr? repetă Crosse râzând liniştit. Era convins că acum erau absolut singuri. Eşti un bun actor, Gregor, continuă el, foarte bun.

— Şi tu la fel, tovarăşe.

— Îţi asumi un risc al dracului de mare, nu-i aşa? zise Crosse de-abia mişcându-şi buzele.

— Da, dar toată viaţa e un risc. Cei din centrală mi-au cerut să preiau eu activitatea până la sosirea înlocuitorului lui Voranski – sunt prea multe contacte care trebuie făcute şi hotărâri care trebuie luate în timpul acestei deplasări. Şi nu în ultimul rând, *Sevrin.* Şi oricum, după cum ştii, aşa a vrut Arthur.

— Uneori mă întreb dacă e înţelept.

— Este! Suslev zâmbi şi ridurile din jurul ochilor lui se încreţiră. Oh, da. Foarte înţelept. Mă bucur să te văd. Cei din centrală sunt foarte, foarte mulţumiţi de activitatea ta de anul ăsta. Am multe să-ţi spun.

— Cine-i ticălosul care l-a turnat pe *Sevrin* lui AMG?

— Nu ştiu. A fost un fugar. Dacă-l aflu, e un om pierdut.

— Cineva a trădat o parte din oamenii mei, denunţându-i R.P. Chineze. Descoperirea lor s-a făcut probabil din dosarele lui AMG. Citeşte exemplarul meu. Cine altcineva de pe nava ta putea s-o facă? Cineva a fost infiltrat în operaţiunea ta de aici.

Suslev se albi.

— Voi organiza imediat o verificare a situaţiei. Puteau veni de la Londra sau Washington.

— Mă îndoiesc. Cred că de aici provine totul. Şi apoi întâmplarea cu Voranski. Cineva a fost infiltrat în echipa voastră.

— Dacă R.P. Chineză… da, s-a terminat. Dar cine? Pariez pe ce vrei că nu există nici un spion pe navă.

Crosse era şi el furios.

— Se găseşte totdeauna cineva care poate fi corupt.

— Ai un plan de fugă?

— Mai multe.

— Mi s-a ordonat să-ţi dau sprijin sub orice formă. Vrei să te iau pe *Ivanov?*

— Aştept să citesc dosarele lui AMG. Ar fi păcat, după atâta vreme…

— De acord.

— Ţi-e uşor să fii de acord. Dacă tu eşti prins eşti doar expulzat şi rugat politicos: vă rog, să nu mai veniţi pe aici. Eu? N-aş vrea să fiu prins viu.

— Evident. Suslev îşi aprinse o ţigară. Nu vei fi prins, Roger. Eşti mult prea deştept. Ai ceva pentru mine?

— Priveşte colo, lângă balustradă. Bărbatul acela înalt.

Calm, Suslev puse la ochi binoclul. Îşi centră pe îndelete imaginea şi apoi privi.

— Ăsta e Stanley Rosemont, CIA. Ştii că te urmăreşte?

— Pot să fac să-mi piardă urma, dacă vreau.

— Omul de lângă el este Ed Langan, FBI. Cel cu barbă este Mishauer, de la Serviciul de informaţii al Marinei Americane.

— Mishauer? îmi sună cunoscut. Ai fişele lor?

— Încă nu, dar la consulat se află un individ cu deprinderi anormale care are o combinaţie frumuşică cu fiul unuia din avocaţii noştri chinezi de frunte. Pe când vei reveni, la viitoarea ta călătorie, el va fi gata să-ţi îndeplinească şi cea mai mică dorinţă.

Suslev schiţă un zâmbet forţat.

— Bine! din nou calm, privi la Rosemont şi la ceilalţi, întipărindu-şi bine în memorie figurile lor. Cu ce se ocupă? întrebă el.

— Adjunct al şefului biroului de informaţii. E în CIA de cincisprezece ani. A fost OSS – serviciul Secret American, precursor al CIA şi în alte asemenea servicii. A mai avut aici o duzină de funcţii de acoperire şi ascunzători peste tot. Am trimis o listă în micropuncte la 32.

— Bun. Centrala vrea să-şi intensifice urmărirea tuturor mişcărilor pe care le întreprinde CIA.

— Nici o problemă, sunt cam indolenţi, dar au resurse financiare mari şi mereu în creştere.

— Datorită războiului din Vietnam?

— Evident.

Suslev râse mulţumit.

— Proştii, habar nu au în ce s-au băgat. Ei încă mai cred că pot să lupte în junglă cu tactica din războiul din Coreea sau din cel de-al doilea război mondial.

— Nu sunt toţi proşti, observă Crosse. Rosemont e bun, e foarte bun. Pentru că veni vorba, ei ştiu despre baza aeriană de la Iman.

Suslev înjură în şoaptă, sprijinindu-şi capul într-o mână, pe care o ţinea, ca din întâmplare, în dreptul gurii pentru a nu se vedea ce spune.

— ... despre Iman şi aproape totul despre Petropavlovsk, noua bază secundară de la Korsakov şi Sahalin...

Suslev înjură din nou, exprimându-şi nedumerirea.

— Cum au ajuns să ştie toate astea?

— Trădătorii! şi Crosse zâmbi discret.

— De ce eşti agent dublu, Roger?

— De ce îmi pui întrebarea asta de câte ori ne întâlnim?

Suslev oftă. El avea un ordin precis ca pe Crosse să nu-l chestioneze, ci să-l sprijine sub orice formă. Şi, deşi era coordonatorul întregii activităţi de spionaj a KGB în Extremul Orient, nu i se permisese să cunoască adevărata

identitate a lui Crosse decât în ultimul an. În fişele KGB, Crosse intra în categoria secretului de importanţă deosebită, fiind un spion de importanţa unui Philby. Dar nici chiar Philby n-a ştiut că în ultimii şapte ani Crosse lucra pentru KGB.

— Întreb din curiozitate, răspunse el.

— Nu ţi s-a ordonat să nu fii curios, tovarăşe?

Suslev râse.

— Nici unul dintre noi nu respectă ordinele totdeauna, nu-i aşa? Ultimul tău raport a plăcut atât de mult în centrală încât mi s-a cerut să-ţi spun că în contul tău din Elveţia se va depune o primă suplimentară de 50.000 de dolari, începând de la data de cincisprezece a lunii viitoare.

— Bun. Mulţumesc. Dar nu e primă, este plata pentru un produs primit.

— Ce ştie Serviciul secret de informaţii despre vizita delegaţiei parlamentare?

Crosse îi spuse ceea ce îi zisese guvernatorul, adăugând:

— De ce mă întrebi?

— Verificare de rutină. Trei din delegaţie sunt persoane foarte influente – Guthrie, Broadhurst şi Grey. Suslev îi oferi o ţigară. Acţionăm discret să-i introducem pe Grey şi Broadhurst în Consiliul Mondial al Păcii. Sentimentele lor antichineze ne ajută. Roger, vrei să pui pe cineva să-l urmărească pe Guthrie? Poate are ceva apucături rele. Dacă îl compromitem, dacă îl fotografiem cu vreo fată de moravuri uşoare, s-ar putea ca mai târziu să ne fie de folos.

Crosse dădu din cap.

— Am să văd ce pot face.

— Poţi să-l găseşti pe ticălosul acela care l-a asasinat pe bietul Voranski?

— Până la urmă o să-l prindem. Crosse îl privi cu atenţie. Probabil că a fost condamnat de mult. Şi asta nu-i a bună pentru nici unul dintre noi.

— Erau oare din Gomindan? Sau bandiţii lui Mao?

— Nu ştiu! Crosse zâmbi sardonic. De fapt, Rusia nu e iubită de nici un chinez.

— Conducătorii lor au trădat comunismul. Va trebui să-i distrugem până nu devin prea puternici.

— Asta urmăriţi?

— De la Ginghishan încoace, şi Suslev râse. Dar acum... acum trebuie să avem puţină răbdare, şi arătă brusc cu degetul mare în spate spre Brian Kwok. De ce nu-l compromiteţi pe acest *matyeryebyets?* Nu-mi place deloc tipul.

— Tânărul Brian e foarte bun. Am nevoie de oameni buni. Informează centrala că Sinders, de la MI-6, soseşte mâine de la Londra pentru a prelua documentele lui AMG. Şi MI-6 şi CIA bănuiesc că AMG a fost asasinat. A fost sau nu?

— Nu ştiu. Ar fi trebuit lichidat cu ani în urmă. Cum poţi obţine un exemplar?

— Nu ştiu, sunt aproape sigur că Sinders mi le va da şi mie să le citesc înaintea plecării sale.

— Şi dacă n-o va face?

Crosse ridică din umeri. Spuse apoi hotărât:

— Într-un fel sau altul trebuie să le vedem.

— Dunross?

— Numai în ultimă instanţă. El e prea preţios acolo unde este şi prefer să-l am acolo unde pot să-l văd. Ce zici de Travkin?

— Informaţia ta a fost extrem de valoroasă. Totul s-a verificat, şi Suslev îi relată esenţialul din întâmplarea cu acesta. Acum va fi căţeluşul nostru pentru totdeauna. Va face tot ce-i vom cere. Orice. Ar fi în stare să-l omoare şi pe Dunross dacă va fi nevoie.

— Bun. Cât a fost real din ce i-ai spus?

Suslev zâmbi. Apoi răspunse:

— Nu prea mult.

— Soţia lui trăieşte?

— Oh da, *tovarăşe,* trăieşte.

— Dar nu în propria-i vilă?

— Acum e acolo.

— Dar înainte?

Suslev dădu din umeri, reluând apoi discuţia despre Travkin:

— I-am spus ceea ce mi s-a cerut să-i spun.

Crosse aprinse o ţigară, după care îl întrebă:

— Ce ştii despre Iran?

După ce-l privi iscoditor, Suslev răspunse:

— Destule. Este unul din cele opt obiective mari care ne-au mai rămas, aceasta fiind o operaţiune de anvergură care se desfăşoară chiar acum!

— Regimentul 92 cu trupe americane aeropurtate se află în acest moment la frontiera sovieto-iraniană!

— Ce spui? Suslev se holbă la el.

Crosse îi relată tot ceea ce-i spusese Rosemont despre manevre, şi când a ajuns la partea privind forţele armate ale SUA care deţineau arme nucleare, Suslev se albi.

— Mamă Doamne! Blestemaţii ăştia de americani vor face într-o zi o greşeală şi atunci nu vom mai putea sub nici o formă să ne mai descurcăm! Trebuie să fie nebuni să folosească asemenea arme.

— Puteţi lupta împotriva lor?

— Bineînţeles că nu, nu încă, răspunse Suslev iritat. Ideea de bază a strategiei noastre constă în a nu ne confrunta direct cu America până când aceasta nu va fi total izolată şi atunci nu vom avea nici o îndoială în victoria finală. Un conflict armat direct acum ar fi o sinucidere. Mă duc să iau legătura cu Centrala.

— Fă-i să înţeleagă că americanii consideră acţiunea respectivă drept o manevră. Determină Centrala să-şi retragă forţele de acolo şi totul se va linişti. Fă-o imediat, sau situaţia se va agrava. Nu-i provocaţi în nici un fel pe americani. În câteva zile să părăsească zona. Nu transmite informaţia despre prezenţa forţelor americane spionilor

voştri de la Washington. Las-o să vină din partea oamenilor voştri din CIA.

— Regimentul 92 este într-adevăr acolo? Pare imposibil.

— Ar fi mai bine să aveţi mai multe trupe aeropurtate, mai mobile, cu mai mare putere de foc.

Suslev mormăi câteva cuvinte:

— Energiile şi resursele a trei sute de milioane de ruşi sunt canalizate spre soluţionarea acestei probleme, *tovarăşe.* Dacă am mai avea la dispoziţie încă douăzeci de ani... numai încă douăzeci de ani.

— Atunci?

— În anii '80 am conduce lumea.

— Voi fi demult mort atunci.

— Nu tu. Vei conduce orice provincie sau ţară pe care vei dori. Anglia?

— Regret, dar acolo vremea e îngrozitoare. Cu excepţia unei zile sau două din an, când însă este cel mai plăcut loc de pe pământ.

— Ah, ar trebui să vezi casa mea din Gruzia şi locurile din jurul Tbilisiului, şi ochii lui Suslev scânteiau. Ăsta-i Edenul, adăugă el.

În timp ce vorbeau, Crosse se uita în toate părţile. Ştia că nu pot fi ascultaţi. Brian Kwok stătea jos, în tribună, aşteptând, pe jumătate adormit. Rosemont şi ceilalţi îl studiau discret. Jos, în cercul câştigătorului, Jacques deVille se plimba liniştit cu Jason Plumm.

— Ai vorbit cu Jason?

— Sigur, când eram în tribună.

— Bun.

— Ce-a spus despre deVille?

— Şi el se îndoia că Jacques va fi vreodată ales tai-pan. După întâlnirea mea de aseară am fost de aceeaşi părere – este evident prea slab, n-are fermitate. Aşa se întâmplă adesea cu agenţii recrutaţi demult, care nu au nici o misiune precisă de îndeplinit, ci trebuie doar să aştepte. Este cea mai grea din toate ocupaţiile.

— Da.
— E un om bun, însă nu cred că o să fie numit tai-pan.
— Cum te gândeşti să-l foloseşti?
— Nu m-am hotărât încă.
— Consideri că nu mai e spion intern, ci unul condamnat?
— Numai dacă tu sau ceilalţi din *Sevrin* sunteţi în pericol.

Pentru a deruta pe oricine i-ar fi privit, Suslev trase-o duşcă din sticlă, pe care i-o oferi apoi lui Crosse, care clătină din cap. Amândoi ştiau că în sticlă nu era decât apă. Suslev şopti:

— Am o idee. Depunem mai multe strădanii în Canada, este clar că mişcarea separatistă franceză este pentru noi o ocazie extraordinara. În cazul în care Quebec-ul se separă de Canada, întregul continent al Americii de Nord va fi aruncat într-o complet nouă structură a puterii. Mă gândeam că ar fi perfect dacă deVille ar prelua conducerea companiei *Struan* din Canada. Ce zici?
— Foarte bine, foarte bine, spuse Crosse zâmbind. Şi mie îmi place Jacques. Ar fi păcat să nu fie folosit. Da, ar fi un lucru inteligent.
— E chiar mai mult decât atât, Roger. El are câţiva prieteni canadieni de limbă franceză din perioada petrecută la Paris, imediat după război, toţi separatişti notorii, toţi cu vederi de stânga. Câţiva dintre ei sunt pe cale de a deveni în Canada o forţă politică naţională de prim ordin.
— Vrei să-l scoţi din perioada de aşteptare?
— Nu. Jacques ar putea să dea o mână de ajutor problemei separatismului fără să se expună riscurilor. În calitate de lider al unei importante filiale a companiei *Struan*... şi dacă unul dintre prietenii lui apropiaţi ar deveni ministru de externe sau prim-ministru, eh?
— Este posibil acest lucru?
— Este.

Crosse fluieră mirat.

— În cazul în care Canada s-ar distanţa de Statele Unite, asta ar fi o lovitură de graţie.

— Da.

— Odinioară, zise Crosse după o pauză, un înţelept chinez a fost rugat de un prieten să-i binecuvânteze fiul nou-născut. Binecuvântarea lui suna cam aşa: Să ne rugăm ca el să trăiască în nişte timpuri interesante. Ei bine, Gregor Petrovici Suslev, al cărui nume adevărat este Petr Oleg Mzytryk, noi trăim în mod sigur nişte vremuri interesante. Nu-i aşa?

Suslev îl privi uimit.

— Cine ţi-a spus numele meu?

— Superiorii tăi, şi Crosse îl privi atent, privire devenită subit necruţătoare. Tu mă cunoşti, eu te cunosc. Suntem chit, nu-i aşa?

— Oh... desigur. Eu..., râse, însă forţat. N-am mai folosit numele ăsta de atâta vreme... aproape că l-am uitat. Privi în ochii lui, încercând să se stăpânească. Ce s-a întâmplat? De ce te-ai înfuriat aşa?

— AMG. Cred că ar trebui pentru azi să încheiem discuţia. Pentru ceilalţi va trebui să se ştie că am încercat să te corup, dar tu ai refuzat. Să ne întâlnim mâine la numărul şapte. Şapte era numărul codificat al apartamentului de lângă Ginny Fu în Mong Kok. Târziu. La ora unsprezece.

— Ora zece e mai bine.

Crosse făcu cu mâna spre Rosemont şi ceilalţi.

— Înainte de a pleca, am nevoie de ceva pentru ei.

— Bine. Mâine voi...

— Acum trebuie, Crosse rămase pironit. Ceva special, continuă el. În cazul în care nu voi putea să-mi arunc o privire pe exemplarele lui Sinders, va trebui să fac cu ei un schimb în natură!

— Să nu divulgi nimănui sursa. Nimănui.

— Bine.

— Niciodată?

— Niciodată.

Suslev rămase un moment pe gânduri, cântărind posibilităţile.

— În noaptea asta unul din agenţii noştri va prelua un material strict-secret de pe portavion.

— Perfect! faţa englezului se lumină. De aceea ai venit?

— A fost doar unul din motive.

— Când şi unde are loc preluarea?

Suslev îi spuse, adăugând:

— Dar eu continui să doresc să am exemplare din rapoarte.

— Evident. Totul se va aranja foarte bine. Rosemont îmi va fi cu adevărat îndatorat. De cât timp este agentul vostru pe vas?

— De doi ani, cel puţin de atunci a fost recrutat pentru prima dată.

— Vă dă materiale interesante?

— Oricine vine de pe vasul acela este de valoare.

— Ce preţ pretinde?

— Pentru asta? 2000 de dolari. Nu-i pretenţios, nici unul din agenţii noştri nu-i pretenţios, cu excepţia ta.

Crosse zâmbi, dar fără entuziasm.

— Bun, dar eu sunt cel mai bun din tot ce aveţi în Asia şi mi-am dovedit calităţile de cincizeci de ori până acum, am făcut-o din pasiune, bătrâne.

— Preţurile tale, bătrâne, sunt cele mai mari! Cumpărăm anual tot planul de bătaie al NATO, cifru, orice, cu mai puţin de 8000 de dolari.

— Nenorociţii ăia de amatori ne strică piaţa. Pentru că asta e o afacere, nu-i aşa?

— Nu pentru noi.

— Rahat! Voi ăştia de la KGB sunteţi recompensaţi mai mult decât bine. Vile, case rezidenţiale la Tbilisi şi magazine speciale de la care vă aprovizionaţi. Amante. Trebuie să-ţi spun, însă, că e tot mai greu să scoţi un ban de la compania ta. Mă aştept la un câştig mai substanţial

pentru *Manevra* şi pentru rapoartele AMG atunci când se va încheia aranjamentul.

— Vorbeşte cu ei direct. Nu am nici o putere în legătură cu banii.

— Mincinosule.

Suslev râse.

— E bine – şi eşti în siguranţă – când lucrezi cu un profesionist. *Prăsit!* ridică sticla şi-o goli.

— Întinde-o repede, te rog, îi zise brusc Crosse. Simt binoclurile cum ne urmăresc!

Suslev începu să înjure în ruseşte, pe şoptite, dar vehement, îl ameninţă apoi cu pumnul şi plecă. Crosse rămase uitându-se după el.

Pe şoseaua Sha Tin, Robert Armstrong privea la cadavrul lui John Chen în timp ce poliţişti în mantale de ploaie îl înfăşurau din nou în pătură. Îl duseră apoi prin mulţimea de curioşi spre ambulanţa care aştepta. În jur mişunau criminalişti şi alţi experţi, căutând indicii. Ploua din ce în ce mai tare şi peste tot era numai noroi.

— Totu-i foarte încurcat, sir, spuse cu amărăciune sergentul Lee. Sunt amprente, dar pot fi ale oricui.

Armstrong dădu din cap şi îşi şterse faţa cu batista. Mulţi curioşi se găseau în spatele barierelor care fuseseră ridicate în zonă. Circulaţia pe drumul îngustat încetinise, aproape se blocase, şoferii claxonau enervaţi.

— Ţine pe toţi gură-cască ăştia la distanţă de vreo sută de metri. Trimite un agent în satul cel mai apropiat, este posibil ca cineva de pe acolo să fi văzut ceva! plecă de lângă Lee, îndreptându-se spre maşina poliţiei, intră în maşină, închizând uşa şi luă telefonul. Aici Armstrong. Daţi-mi pe Inspectorul şef Donald Smyth de la East Aberdeen, vă rog.

Aşteptă la telefon, simţindu-se îngrozitor. Şoferul era tânăr şi isteţ. El nu se udase.

— Ploaia e minunată, nu-i aşa, sir?

Armstrong îl privi acru, tânărul păli.

— Fumezi?

— Da, sir. Tânărul scoase pachetul de ţigări, oferindu-i-l.

Armstrong luă pachetul şi-l întrebă:

— De ce nu eşti cu ceilalţi? Acolo este nevoie de un băiat drăguţ şi isteţ ca tine pentru a da o mână de ajutor. Caută să găseşti şi tu o urmă ceva. Eh?

— Da, sir. Tânărul ieşi repede din maşină, în ploaie,

Armstrong scoase cu grijă o ţigară. Se uită la ea îndelung. O puse furios înapoi, iar pachetul îl băgă în buzunar. Gheboşându-se în scaun, murmură:

— Ale dracului de ţigări, a dracului ploaie, la naiba cu afurisitul ăsta şi mai presus de toate la dracu cu mârşavii ăia de Vârcolaci!

Telefonul începu să bâzâie:

— Inspectorul şef Donald Smyth.

— 'Neaţa. Sunt la Sha Tin, începu Armstrong, spunându-i ce se întâmplase şi despre descoperirea cadavrului. Avem zona sub control, dar pe ploaia asta nu mă aştept să găsim ceva. Când va auzi presa de cadavru şi despre mesaj vom fi asaltaţi. Cred că ar fi mai bine s-o ridicăm pe bătrâna *amah* chiar acum. Este singurul fir pe care-l avem. Oamenii dumneavoastră o mai supraveghează?

— Sigur că da.

— Bine. Aşteptaţi-mă, apoi pornim într-acolo. Vreau să-i facem o percheziţie. Pregătiţi o echipă.

— În cât timp vei fi aici?

— Îmi trebuie acum două ore să ajung acolo. De aici până la feribot, circulaţia e aglomerată.

— Şi aici e tot aşa. Peste tot în Aberdeen. Dar nu e numai din cauza ploii, flăcăiaşule. Sunt vreo mie de jefuitori de morminte care se holbează la epavă, iar mai mulţi nenorociţi de gangsteri, sunt deja la *Ho-Pak,* la *Victoria*... de fapt la toate blestematele de bănci din

vecinătate şi aud că ar fi de-acum în faţa filialei *Victoria* din centru vreo cinci sute de oameni care vor să-şi ridice banii.

— Hristoase! Toate nenorocitele mele de economii de o viaţă sunt acolo.

— Ţi-am spus ieri să-ţi scoţi banii! Armstrong îl auzi pe Şarpe cum râde. Şi pentru că veni vorba, dacă ai ceva numerar disponibil, vinde acţiunile *Struan* fără acoperire repede – am auzit că *Nobila Casă* urmează să dea faliment.

3

Ora 8.29.

Claudia luă o mulţime de note, scrisori şi răspunsuri din mapa cu hârtii rezolvate de pe biroul lui Dunross şi începu să le răsfoiască. Ploaia şi norii joşi luară din lumină, dar era răcoare şi foarte plăcut după umiditatea excesivă din ultimele săptămâni. Pendula, fixată pe un dispozitiv special din argint care s-o ţină dreaptă pe poliţa de deasupra căminului, bătu 8.30. Unul din telefoane sună strident. Claudia se uită la el, fără să se sinchisească să răspundă. Sună insistent, apoi se opri. Sandra Yi, secretara lui Dunross, intră cu un teanc de documente şi corespondenţă, umplând mapa cu hârtii abia sosite.

— Proiectul contractului cu *Par-Con* este deasupra, Soră Mai Mare. E aici şi lista cu întâlniri pentru azi, cel puţin pe acelea pe care le cunosc. Inspectorul Kwok a telefonat acum zece minute şi Sandra roşi când Claudia o privi semnificativ.

Sandra era îmbrăcată cu un *cheong-sam* despicat până sus şi strâns pe corp, guler înalt, elegant. Ea adăugă:

— L-a sunat pe tai-pan, nu pe mine, Soră Mai Mare. Dacă tai-pan doreşte, să-i răspundă.

— Sper însă că ai vorbit destul de mult cu onorabilul tânăr Armăsar, Soră Mai Mică şi ai leşinat, ai suspinat de plăcere, îi răspunse Claudia în cantoneză, trecu apoi pe

engleză fără să-şi dea seama, continuând să răsfoiască prin note în timp ce vorbea, aranjând hârtiile în două dosare diferite. În definitiv, adăugă ea, ar trebui într-adevăr să punem gheara pe el, să-l aducem în familie până nu-l agaţă vreo Gură Mieroasă din alt clan.

— Oh, da. Şi eu am aprins cinci luminări în cinci temple diferite.

— Sper c-ai făcut-o în timpul tău liber, nu în timpul serviciului.

— Oh, desigur, şi râseră amândouă. Dar avem o ocazie – mâine la dineu.

— Excelent! Fii sobră, nu te îmbrăca excentric, dar du-te fără sutien – ca Orlanda.

— Oh, atunci e adevărat! Oh, oh, crezi că aşa ar trebui să fac? Sandra Yi era uimită.

— Pentru Brian al tău, da, şi Claudia râse pe înfundate. Are fler individul.

— Prezicătoarea mi-a spus că anul acesta va fi un an bun pentru mine. A fost groaznic focul acela, nu-i aşa?

— Da! şi Claudia verifică lista de întâlniri: Linbar în câteva minute, Sir Luis Basilio la 8,45. Când soseşte sir Luis...

— Sir Luis aşteaptă deja în biroul meu. Ştie că a venit mai devreme – l-am servit cu cafea şi i-am dat ziarele de dimineaţă, pe faţa Sandrei se putea citi o teamă. Ce se va întâmpla la ora zece?

— Se deschide bursa, îi spuse Claudia pe un ton tranşant, dându-i partea mai mare din hârtii. Tu te ocupi de partea asta, Sandra. Ah, aici, a anulat vreo câteva şedinţe de consiliu şi dejunuri, iar eu mă ocup de astea.

Amândouă ridicară capul în momentul în care Dunross intră.

— Neaţa, salută el. Avea o mină mai gravă ca de obicei, iar vânătăile îi subliniau asprimea trăsăturilor.

— Toţi sunt atât de fericiţi că n-ai păţit nimic, tai-pan, zise Sandra Yi cu drăgălăşenie.

— Mulţumesc.

Sandra plecă. El îi urmări mersul şi apoi observă privirea Claudiei. De pe faţa lui mai dispăru gravitatea.

— Nimic mai frumos ca o fată frumoasă, nu-i aşa? Claudia râse.

— Cât timp ai fost plecat, telefonul personal a sunat de două ori.

La telefonul său personal răspundea numai el; numărul nu-l avea decât familia şi o mână de oameni apropiaţi.

— Oh, mulţumesc. Anulează totul începând de acum până la prânz cu excepţia lui Linbar, a bătrânului sir Luis Basilio şi a băncii. Vezi ca Penn şi Kathy să se bucure de toată atenţia. Gavallan le duce la aeroport. Mai întâi caută-l la telefon pe Tung Zgârcitul. Apoi pe Lando Mata – întreabă-i dacă-i pot vedea astăzi, preferabil la 10.20 la cafenea. Ai văzut nota mea despre Zep?

— Da, groaznic. Mă voi îngriji de toate. A telefonat asistentul guvernatorului; te duci la şedinţa de la prânz?

— Da.

În timp ce Claudia ieşea din birou şi închidea uşa, Dunross formă un număr de telefon.

— Penn? Ai avut nevoie de mine?

— Da, Ian, dar n-am telefonat, aşa ai crezut?

— Da, am crezut că tu ai telefonat pe linia directă.

— Nu, dar mă bucur aşa de mult că m-ai chemat. Am auzit despre incendiu la primele ştiri şi nu… nu ştiam dacă am visat sau nu că azi noapte ai revenit. Eu… am fost tare îngrijorată. Scuze, Ah Tat mi-a spus că ai plecat devreme, însă n-am încredere în cotoroanţa asta bătrână, care uneori bate câmpii. Scuze. A fost îngrozitor, nu-i aşa?

— Nu. Nu prea rău, de fapt, şi îi povesti pe scurt ce s-a întâmplat şi pentru că aflase de-acum că ea nu avea nevoie de el, voi să încheie convorbirea. Îţi dau amănunte când voi veni să te conduc la aeroport. Am verificat la informaţii şi am aflat că avionul pleacă la timp… Sună telefonul. Iartă-mă un moment, Penn… Da, Claudia.

— Inspectorul Kwok e pe linia doua. Spune că e ceva important.

— Bine, iartă-mă, Penn, trebuie să plec. Trec să te iau la timp pentru ca să prinzi avionul. La revedere, iubito... Mai e ceva. Claudia?

— Avionul cu care vine Bill Foster de la Sydney mai întârzie o oră. La 9.30 ai întâlnire cu domnii Havergill şi Johnjohn. Am telefonat pentru confirmare. Mi s-a spus că sunt la bancă de la 6 dimineaţa.

Dunross deveni mai neliniştit. Încercase să vorbească cu Havergill din ajun, pe la ora trei după amiaza, dar vicepreşedintele nu fusese de găsit, iar în seara aceea nu avusese timp să-l mai caute iar.

— Nu e bine, observă Dunross. În faţa băncii era adunată deja o mulţime de oameni când am venit la 7.30.

— Banca *Victoria* nu va da faliment, nu-i aşa?

Simţi în vocea ei îngrijorare.

— Dacă falimentează, suntem cu toţii în găleată, şi apăsă butonul liniei a doua. Salut Brian, ce se întâmplă?

Brian Kwok îi spuse despre John Chen.

— Isuse Hristoase, bietul John! După ce li s-au dat aseară banii de răscumpărare am crezut că... Ce ticăloşi! E mort mai demult?

— Da. De cel puţin trei zile!

— Ticăloşii! I-ai spus lui Phillip sau Dianei?

— Nu, nu încă. Am vrut să îţi zic ţie mai întâi.

— Vrei să le spun eu? Phillip e acasă acum. După povestea de aseară i-am spus să nu vină la şedinţa de dimineaţă de la ora opt. Îl sun chiar acum.

— Nu, Ian, asta-i treaba mea. Regret că-ţi aduc veşti proaste, dar m-am gândit ca ar trebui să ştii ce s-a întâmplat cu John.

— Da... da, prietene, mulţumesc. Ascultă, am o agapă la guvernator în jurul orei şapte, dar la 22.30 se va termina. Vrei să bem împreună un pahar sau să luăm o gustare mai târziu?

— Da. E o bună idee. Ce zici de barul *Quance,* în Mandarin?

— 22.45?

— De acord. Apropo, am lăsat vorbă ca soţia ta să treacă repede prin vamă. Îmi pare rău că a trebuit să-ţi dau veşti proaste. La revedere.

Dunross puse telefonul în furcă, se ridică şi privi pe fereastră. Interfonul zbârnâi, dar nu-l auzi. Nenorocitul, murmură el. Ce pierdere păcătoasă!

Se auzi o bătaie discretă la uşă, apoi se întredeschise.

— Iartă-mă, tai-pan, zise Claudia, Lando Mata e pe linia doi.

Dunross stătea pe marginea biroului.

— Hello Lando, putem să ne vedem la 10.20?

— Da, desigur. Am auzit despre Zeppelin. Groaznic! De-abia am scăpat şi eu cu viaţă. Blestemat foc! Totuşi, am scăpat. La dracu!

— AI luat legătura cu Zgârcitul?

— Da. Soseşte cu primul feribot.

— Bun. Lando, s-ar putea să am nevoie de ajutorul tău azi.

— Dar Ian am discutat despre asta seara trecută, credeam că eu...

— Da. Dar vreau sprijinul tău azi, tonul lui Dunross se înăspri.

Urmă o pauză lungă.

— Am să vorbesc cu Zgârcitul, se bâlbâi Lando.

— O să vorbesc şi eu cu el până atunci însă aş vrea să ştiu acum că am sprijinul tău.

— Ai reexaminat oferta noastră?

— Am sprijinul tău, Lando? Sau nu?

O nouă pauză. Vocea lui Mata devenise mai gravă.

— O să... o să-ţi spun când ne vom vedea la 10.20. Regret, Ian, dar într-adevăr trebuie să vorbesc mai întâi cu Zgârcitul. Te văd la cafea. La revedere!

Telefonul păcăni în furcă. Dunross puse încet receptorul la loc şi murmură printre dinţi, *Dew neh loh moh,* Lando, vechi prieten. Stătu o clipă pe gânduri, apoi formă un număr.

— Cu domnul Bartlett, vă rog.

— Nu răspunde telefonul. Doriţi să lăsaţi un mesaj? spuse operatoarea.

— Daţi-mi atunci pe miss K C. Tcholok.

— Cum?

— Casey… miss Casey!

Telefonul sună şi se auzi vocea adormită a lui Casey.

— Hello?

— Oh, iartă-mă, te chem mai târziu…

— Oh, Ian? Nu… nu, nu-i nici o problemă, ar fi trebuit… ar fi trebuit să mă scol mult mai devreme! auzi cum îşi reţine un căscat. Isuse, cât sunt de obosită. N-a fost un coşmar cu focul acela, nu-i aşa?

— Nu, Ciranoush, am vrut numai să mă asigur că sunteţi bine amândoi. Cum te simţi?

— Aşa şi aşa. Cred că am făcut întindere la câţiva muşchi… nu ştiu dacă prin ce-am trecut a fost un amuzament sau un pericol. Tu te simţi bine?

— Da, până acum. N-ai temperatură? La asta ne-a spus doctorul Tooley să fim atenţi.

— Nu cred că am. Încă nu l-am văzut pe Linc. Ai vorbit cu el?

— Nu, nu răspunde. Ascultă, vroiam să vă invit la un cocteil la ora 18.

— Eu, una, vin cu mare plăcere! mai căscă o dată. Mă bucur că n-ai păţit nimic.

— Te sun din nou mai târziu pentru ca să... Interfonul zbârnâi iar.

— Pe linia doi e guvernatorul, tai-pan. I-am spus că vei fi prezent la şedinţa de dimineaţă.

— Bine. Ascultă, Ciranoush, la ora 18 la cocteil, dacă nu se poate, eventual la un supeu mai târziu. Te mai sun pentru confirmare.

— De acord, Ian. Mulţumesc pentru telefon.

— Pentru nimic. La revedere!

Dunross apăsă pe butonul liniei a doua.

— Bună dimineaţa, sir.

— Iartă-mă că te deranjez, Ian, însă trebuie să vorbesc cu tine despre incendiul acela groaznic, spuse sir Geoffrey. E un miracol că nu s-au pierdut mai multe vieţi omeneşti, ministrul e foarte afectat de moartea lui sir Charles Pennyworth şi de-a dreptul furios că măsurile noastre de siguranţă au permis să se întâmple aşa ceva. Cabinetul a fost informat, astfel încât ne putem aştepta la repercusiuni de la nivel înalt.

Dunross îi spuse despre ideea lui cu bucătăriile pentru Aberdeen. pretinzând că propunerea era de fapt a lui Shi-teh T'Chung.

— Excelent. Al dracului de deşteaptă chestie! E un început bun. Între timp Robin Grey şi Julian Broadhurst şi ceilalţi membri ai parlamentului au telefonat deja pentru convocarea unei şedinţe pentru a protesta în legătură cu măsurile noastre împotriva incendiilor, considerate ca necorespunzătoare. Asistentul meu mi-a spus că Grey era foarte furios! sir Geoffrey oftă. Poate că are dreptate. În orice caz, domnul acesta va agita lucrurile într-un mod destul de neplăcut, dacă va putea. Mi se spune că a convocat o conferinţă de presă pentru mâine cu Broadhurst. Acum, că sir Charles a murit, Broadhurst devine membru de frunte şi numai Dumnezeu ştie ce se va întâmpla dacă aceştia doi vor trata de sus cu China.

— Cereţi-i ministrului să le închidă gura, sir.

— Am făcut-o şi mi-a replicat: Doamne Dumnezeule, Geoffrey, să-i închizi gura unui parlamentar? Asta ar fi mai rău decât să dai foc parlamentului însuşi. E într-adevăr

foarte dificil. Mă gândeam că tu ai putea să-l potoleşti pe domnul Grey. În seara asta îl aşez la masă lângă tine.

— Nu cred că e o idee bună, sir. Omul e nebun.

— Perfect de acord, Ian, însă aş aprecia foarte mult dacă ai încerca. Eşti singurul om în care am încredere. Quillan l-ar plesni. Quillan mi-a telefonat deja refuzând în mod oficial să vină pentru simplul motiv că vine şi Grey. Ai putea să-l inviţi pe individ şi la cursele de sâmbătă?

Dunross îşi aminti de Peter Marlowe.

— De ce să nu-l invităm pe Grey şi pe ceilalţi în loja dumneavoastră, eu urmând să mă ocup de el pentru un timp.

Mulţumesc lui Dumnezeu că Penn nu va fi aici, se gândi el.

— Foarte bine. În altă ordine de idei, Roger mi-a cerut să te întâlnesc la bancă, mâine seară, la ora şase.

Dunross lăsă ca tăcerea să se prelungească.

— Ian?

— Da, sir?

— Deseară la ora 6 Sinders va fi acolo.

— Îl cunoaşteţi, sir? Personal?

— Da. De ce?

— Am vrut doar să mă asigur.

Dunross sesiză pauza pe care o făcu guvernatorul. Deveni tot mai nervos.

— Bine. La 6. Acum altceva. Ai auzit de bietul John Chen?

— Da, sir, acum câteva minute. Al dracului ghinion.

— Aşa e. Bietul băiat! Beleaua asta de Vârcolaci nu putea veni într-un moment mai nepotrivit. Va deveni în mod sigur o *cause celebre* pentru toţi adversarii Hong Kongului. Blestemat necaz, ca să nu mai vorbim de tragedia de până acum. Extraordinar, cel puţin trăim vremuri interesante, numai cu probleme.

— Da, sir. Banca *Victoria* are necazuri? întrebă Dunross degajat.

Dar ascultă cu atenţie şi simţi ezitarea lui sir Geoffrey care răspunse pe un ton scăzut.

— Doamne sfinte, nu! Dragul meu prieten, ce idee uluitoare! Mulţumesc Ian, celelalte probleme pot aştepta până la şedinţa noastră de la prânz.

— Da, sir.

Dunross închise telefonul şi se încruntă. Şovăiala guvernatorului era un semn al dracului de rău, îşi spuse el şi dacă e cineva care ştie cât de prost merg lucrurile acela este sir Geoffrey. O rafală de ploaie izbi în ferestre. Sunt atâtea de făcut. Privirea i se îndreptă spre ceas. Acum trebuie să vină Linbar, după aceea sir Luis. Hotărâse deja ceea ce vroia să-i ceară directorului bursei, ce trebuie să obţină de la el. N-o dezvăluise la şedinţa de dimineaţă a Consiliului intern. Ceilalţi îl scoseseră din sărite. Toţi – Jacques, Gavallan, Linbar – erau convinşi că banca *Victoria* va sprijini compania *Struan* cât se poate de mult.

— Şi dacă n-o va face? întrebase el.

— Avem afacerea cu *Par-Con.* Este de neconceput ca *Victoria* să nu ne acorde credite.

— Dar dacă n-o face?

— Poate că, după ceea ce s-a întâmplat aseară, Gornt nu va mai continua să vândă.

— Va vinde. Ce facem?

— Dacă nu putem să-l oprim sau să amânăm plăţile *Toda* şi *Orlin,* suntem în găleată.

Nu putem amâna plăţile, se gândi el din nou. Fără bancă, fără Mata sau Zgârcitul – nici chiar afacerea *Par-Con* nu-i va sta în cale lui Quillan. El ştie că astăzi şi vineri toată ziua el trebuie să vândă, să vândă şi iar să vândă şi că eu nu pot să cumpăr...

— Master Linbar, tai-pan.

— Să intre, te rog! se uită la ceas, tânărul intră. Ai întârziat aproape două minute, i se adresă noului venit.

— Îmi cer scuze.

— Se pare că nu sunt în stare să te obişnuiesc cu punctualitatea. Este imposibil să conduci şaizeci şi trei de companii fără punctualitate. Dacă se mai întâmplă o singură dată nu mai iei prima anuală.

— Scuze, tai-pan, şi Linbar se roşi tot.

— Vrei să preiei de la Bill Foster operaţiunile noastre de la Sydney?

— Da, desigur, Linbar Struan se lumină la faţă. Mi-ar place. Mi-am dorit mult să conduc eu singur, pentru un timp, o operaţiune.

— Bun. Vreau să pleci mâine cu zborul companiei Qantas şi...

— Mâine? Imposibil! Linbar izbucni, şi toată bucurie, lui se evaporă dintr-odată. Îmi vor trebui două săptămâni să...

Vocea lui Dunross deveni calmă, dar atât de sarcastică încât Linbar Struan păli.

— Te înţeleg, Linbar. Însă eu doresc să pleci acolo mâine. Stai două săptămâni şi apoi vino înapoi şi pune-mă la curent. Ai înţeles?

— Da, am înţeles. Însă... însă ce facem cu ziua de sâmbătă? Cursele? Vreau să-l văd pe Noble Star cum aleargă.

Dunross îl străfulgeră cu privirea.

— Eu vreau ca mâine să fii în Australia. Foster n-a putut să pună mâna pe *Woolara Properties.* Fără *Woolara* nu avem navlositor pentru navele noastre. Fără navlositor actualele noastre aranjamente bancare sunt nule şi neavenite. Ai două săptămâni să rezolvi acest fiasco şi să mă informezi.

— Şi dacă nu reuşesc? zise Linbar înfuriat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai pierde vremea! Ştii care-i răspunsul într-o asemenea situaţie. Dacă nu reuşeşti ieşi din consiliu. Iar dacă mâine nu vei fi în avionul respectiv, pleci din compania *Struan,* cel puţin atâta timp cât eu voi fi tai-pan.

Linbar Struan încercă să îngaime ceva, dar se răzgândi.

— Bine. zise Dunross. Dacă reuşeşti în afacerea cu *Woolara* ţi se va dubla salariul!

Linbar nu făcu decât să se uite lung la el.

— Mai aveţi de spus ceva, sir?

— Nu. La revedere, Linbar.

Linbar se înclină şi ieşi. După ce uşa se închise, Dunross îşi permise un zâmbet discret. „Păcătos tânăr şi obraznic”, murmură el. Se ridică, se duse din nou la fereastră, simţindu-se claustrat şi voind să se afle mai bine pe o navă rapidă sau, şi mai bine, în maşina sa luând curbele ca la curse, gonind ca vântul, pentru a-şi limpezi gândurile. Îndreptă, absent, un tablou, privi apoi la picăturile de ploaie şi căzu pe gânduri, întristat de moartea lui John Chen. Stropii grei de ploaie cădeau pe pista curselor cu obstacole şi dispăreau pentru a fi înlocuite de alţii şi de alţii. Nu se desluşea nici o formă clară şi turna cu găleata. Telefonul particular îl trezi la viaţă.

— Da, Penn, răspunse el.

— Domnul Dunross? spuse o voce stranie.

— Da. Cine e? întrebă el, tresărind, neputând să recunoască vocea bărbatului sau accentul acestuia.

— Mă numesc Kirk, Jamie Kirk, domnule Dunross. Eu sunt... ăă... sunt un prieten al domnului Grant, Alan Medford Grant.... Dunross aproape că aruncă telefonul.... Alo? Domnul Dunross?

— Da, vă rog continuaţi.

Lui Dunross îi trecu de-acum şocul. AMG era una din puţinele persoane cărora li s-a dat acest număr şi ştia că trebuia să fie folosit numai în cazuri de urgenţă şi că nu trebuie să-l folosească decât atunci când există motive foarte serioase.

— Cu ce pot să vă fiu de folos? adăugă el.

— Eu sun... ăă... de la Londra, din Scoţia de fapt. Alan mi-a spus să vă sun cum ajung în Hong Kong. El... ăă... mi-a dat numărul dumneavoastră de telefon. Sper că nu vă deranjez!

— Nu, deloc, domnule Kirk.

— Alan mi-a dat un pachet pentru dumneavoastră şi a dorit să vă întâlnesc. Sunt în Hong Kong pentru trei zile împreună cu soţia, aşa că mă gândesc că aş putea să vă văd.

— Desigur. Unde locuiţi? întrebă tai-panul calm, deşi inima i se zbătea în piept.

— La hotelul *Nouă Dragoni* din Kowloon, camera 455.

— Când l-aţi văzut ultima dată pe Alan, domnule Kirk?

— Când am plecat din Londra. Asta era... ăă... acum două săptămâni. Da, azi două săptămâni. Am fost... ăă... am fost la Singapore şi în Indonezia. De ce mă întrebaţi?

— După prânz v-ar conveni? Regret, dar până la 15.30 sunt foarte prins. Aş putea să vă văd atunci, dacă vă convine ora.

— 15.30 e foarte bine.

— Vă trimit o maşină şi...

— Oh, nu, nu e nevoie. Găsim drumul până la biroul dumneavoastră.

— Dar nu e nici un deranj. La 14.30 va veni să vă ia o maşină.

Dunross puse telefonul la loc şi rămase pe gânduri. Ceasul bătu 8.45. Claudia ciocăni la uşă.

— Sir Luis Basilio, tai-pan.

Johnjohn era la banca *Victoria* şi striga în telefon:

— Nu dau nici un ban pe ce credeţi voi, ticăloşii de la Londra. Vă spun că aici au început retragerile de depuneri din bancă, nu miroase deloc a bine. Eu... Ce-ai spus? Vorbeşte mai tare, omule! Legătura e a dracului de proastă... Cum?... Nici mie nu-mi place că e ora 1.30 noaptea – unde naiba ai fost – încerc să te găsesc de patru ore!... Cum?... A cui aniversare? Hristoase atotputernic! şi ridică din sprâncenele lui roşcate, stăpânin-du-şi nervii. Ascultă, continuă el, du-te mai întâi de toate în City şi la Monetărie şi spune-le... Alo!... Oh, pentru numele lui

Dumnezeu! Alo! trânti apoi receptorul în furcă, înjurând, apoi apăsă pe butonul interfonului. Domnişoară Mills, s-a întrerupt legătura, te rog refă-o cât mai repede.

— Desigur, îi răspunse o voce rece, tipic de englezoaică. Domnul Dunross este aici.

Johnjohn se uită la ceas şi se îngălbeni. Era ora 9.33.

— Oh, Doamne! Menţine legătura... da. Eu, puse brusc telefonul jos, alergă la uşă, se linişti şi deschise uşa cu o aparentă nonşalanţă. Dragul meu Ian, se scuză el, iartă-mă că te-am făcut să aştepţi. Cum îţi merge?

— Bine. Dar ţie?

— Minunat.

— Minunat? Interesant. Afară e deja o coadă de şase-şapte sute de clienţi impacientaţi şi mai ai o jumătate de oră până la deschidere. Sunt câţiva şi la *Blacs* în faţă.

— Chiar mai mulţi... Johnjohn îşi recăpătă la timp echilibrul. N-avem motive să ne îngrijorăm, Ian. Vrei o cafea sau mergem direct în biroul lui Paul?

— În biroul lui Paul.

— Bine! şi Johnjohn o luă înainte, pe coridorul cu mochetă groasă. Nu, nu avem nici o problemă, sunt doar câțiva chinezi superstiţioşi – ştii cum sunt ei. Zvonuri şi atâta tot. La dracu' şi cu incendiul ăla. Am auzit că Casey s-a dezbrăcat şi s-a aruncat în apă să salveze oameni. Ai fost la hipodrom astăzi? E ploaie mare, nu-i aşa?

— Da! neliniştea lui Dunross crescu însă. Aud că sunt cozi la aproape toate băncile din colonie. Cu excepţia *Băncii Chinei.*

Râsul lui Johnjohn sună fals.

— Prietenilor noştri comunişti nu le-ar place deloc ca la banca lor să aibă loc retrageri masive de depuneri. Şi-ar trimite trupele!

— Aşadar a început asaltul asupra băncilor?

— La *Ho-Pak,* da. La noi, nu. În orice caz nu s-ar întâmpla ca la Richard Kwang. Am înţeles că el într-adevăr a făcut împrumuturi foarte riscante. Cred că nici *Ching*

Prosperity nu e într-o situaţie mai bună. Totuşi, Ching Zâmbăreţul merită să ia o bătaie după o viaţă aşa de ticăloasă, cu ani de zile de afaceri dubioase la activ.

— Droguri?

— N-aş putea să spun, Ian. Mă rog, nu oficial. Dar zvonurile bântuie.

— Spui însă că asaltul creditorilor nu se va întinde şi la tine?

— Nu, deloc. Dacă ajunge şi la noi… sunt sigur că nu ne va afecta.

Johnjohn continuă să meargă pe coridorul lambrisat; totul vădea bogăţie, soliditate şi siguranţă. Trecând pe lângă secretara englezoaică mai în vârstă, înclină din cap, deschise uşa pe care scria PAUL HAVERGILL, VICEPREŞEDINTE. Cabinetul era mare, cu lambriuri din lemn de stejar, un birou imens şi fără hârtii. Ferestrele dădeau spre scuar.

— Ian, dragul meu prieten. Havergill se ridică, întinzându-i mâna. Îmi pare rău că n-am putut să te văd ieri, iar recepţia de aseară nu era un loc prea potrivit pentru discutat afaceri, nu? Cum te simţi?

— Bine, cred, până acum. Tu?

— Eu am avut o uşoară diaree, dar Constance e bine, mulţumesc lui Dumnezeu. Cum am ajuns acasă am luat amândoi o doză mai mare din medicamentul de altădată, *Remediul dr. Colicos,* un elixir inventat în timpul războiului Crimeii de doctorul Colicos pentru tratarea tulburărilor stomacului, când zeci de mii de soldaţi englezi au murit de febră tifoidă, holeră şi dizenterie. Formula continuă să fie un secret bine păstrat.

— Admirabil medicament! Doctorul Tooley ne-a dat şi nouă.

— Îngrozitor ce s-a întâmplat cu ceilalţi, nu? Cu soţia lui Toxe?

— Am auzit că au găsit-o azi dimineaţă, în apă, sub o grămadă de lemne, interveni Johnjohn. Dacă nu aş fi avut un bilet de voie roz, Mary şi cu mine am fi fost şi noi acolo.

Un bilet roz însemna să ai permisiunea soţiei de a ieşi în oraş seara fără ea, să joci cărţi cu prietenii, să mergi la club sau prin oraş cu oaspeţi, sau oriunde – dar cu permisiunea ei binevoitoare.

— Oh! zâmbi Havergill. Cine era fericita doamnă?

— Am jucat bridge cu McBride la club.

— Aşa da, râse Havergill, discreţia este mama curajului şi noi trebuie să ne gândim la reputaţia băncii.

Dunross simţi parcă în aer încordarea dintre cei doi. Zâmbi politicos, aşteptând.

— Cu ce pot să-ţi fiu de folos, Ian? întrebă Havergill.

— Mai vreau un credit de 100 de milioane pentru treizeci de zile.

Se aşternu o linişte de mormânt. Amândoi se uitau la el. Lui Dunross i se păru că vede o umbră de surâs în colţul buzelor lui Havergill.

— Imposibil! îl auzi rostind.

— Gornt a lansat un atac împotriva noastră, asta-i limpede pentru oricine. Amândoi ştiţi că suntem o companie serioasă, sigură şi prosperă. Am nevoie de sprijinul tău pe faţă, masiv, apoi n-o să mai îndrăznească să acţioneze şi nu voi mai avea de fapt nevoie de bani. Dar acum am nevoie de bani în cont. Acum.

Din nou, linişte. Johnjohn aştepta şi privea atent. Havergill îşi aprinse o ţigară.

— În ce stadiu e afacerea cu *Par-Con* Ian?

— Marţi semnăm contractul, îl informă Dunross, după ce le explicase mai în detaliu în ce consta afacerea.

— Ai încredere în american?

— Am încheiat o afacere.

Din nou se aşternu tăcerea. Johnjohn o întrerupse, vădit neliniştit.

— E o afacere foarte bună, Ian.

— Da. Cu sprijinul vostru, Gornt şi *Blacs* nu mă vor mai ataca.

— Dar 100 de milioane? zise Havergill. Asta întrece posibilităţile noastre.

— N-am zis că am nevoie de întreaga sumă.

— E doar o presupunere, dragul meu amic. S-ar putea să fim amestecaţi împotriva voinţei noastre, într-un foarte complicat joc al puterii. Am auzit unele zvonuri potrivit cărora Quillan este finanţat dinafară, de germani. Nu putem risca să ne implicăm într-o luptă cu un consorţiu de bănci germane. Aţi depăşit deja limita creditului de rulment. Iar acţiunile în valoare de 500.000 pe care le-aţi cumpărat azi trebuie achitate luni. Îmi pare rău, răspunsul meu e nu.

— Prezintă cererea mea în consiliu.

Dunross ştia că avea destule voturi cu care să înfrângă opoziţia lui Havergill. Din nou, se lăsă o linişte apăsătoare.

— Foarte bine. O voi face la viitoarea şedinţă de consiliu.

— Nu. Asta nu e o problemă care să aştepte trei săptămâni. Te rog, convoacă o şedinţă extraordinară.

— Nu pot, regret.

— De ce?

— Nu trebuie să-ţi explic ţie motivele, Ian, zise Havergill crispat. Această instituţie nu este nici proprietatea companiei *Struan* şi nici sub controlul ei, deşi prezentaţi mare interes faţă de noi, aşa cum ne interesaţi şi voi la rândul vostru, iar *Nobila Casă* este clientul nostru valoros. Voi pune în discuţie chestiunea cu mare plăcere. La viitoarea şedinţă de consiliu. A convoca şedinţe extraordinare depinde de mine. Numai de mine.

— De acord. Aşa este şi cu acordarea de credite. N-ai nevoie de consiliu. Poţi s-o faci pe loc.

— Voi propune cu plăcere cererea în consiliu la viitoarea şedinţă. Mai avem ceva de discutat?

Dunross îşi stăpâni cu greu imboldul de a înlătura de pe faţa duşmanului său înfumurarea abia disimulată.

— Am nevoie de acest credit pentru a-mi sprijini acţiunile. Acum.

— Evident, şi Bruce şi eu înţelegem cu adevărat că plata în numerar a lui *Par-Con* vă va asigura finanţarea pentru a încheia tranzacţiile navale şi pentru a efectua plata parțială lui *Orlin.* Havergill trase din ţigară. Apropo, după câte am înţeles, *Orlin* nu va prelungi scadenţa – va trebui să le plătiţi întreaga sumă în treizeci de zile, cum prevede contractul.

Dunross se înroşi.

— De unde ai auzit asta?

— De la preşedinte, evident. I-am telefonat aseară să-l întreb dacă...

— Ce-ai făcut?

— Da, desigur. Dragă prietene, Havergill se bucura de-acum făţiş de şocul pe care i-l produsese lui Dunross şi lui Johnjohn. Avem tot dreptul să ne informăm. În definitiv, suntem banca companiei *Struan* şi trebuie să cunoaştem toate mişcările. Dacă daţi faliment, partea care ne rămâne după plata creditorilor este şi ea supusă riscului, nu-i aşa?

— Şi tu dai o mână de ajutor să falimentăm?

Havergill îşi stinse ţigara cu o mare plăcere.

— Este în interesul nostru ca nici o mare companie din colonie să nu dea faliment, cu atât mai puţin *Nobila Casă.* O, nu, nu trebuie, dragul meu, să fii îngrijorat. La momentul potrivit ne vom implica şi vom cumpăra acţiunile voastre. Nu vom permite niciodată ca *Nobila Casă* să dea faliment.

— Şi care este momentul potrivit?

— Acela în care acţiunile au o valoare pe care noi o considerăm corectă.

— Care anume?

— Trebuie să mai studiez chestiunea, Ian.

Dunross ştia că fusese înfrânt, dar nu lăsă deloc să se vadă.

— Veţi permite ca acţiunile să scadă până când ajung la un preţ de nimic şi atunci veţi cumpăra pentru a prelua controlul.

— *Struan* este acum o companie publică, indiferent cu câte firme e cuplată, interveni Havergill. Poate că ar fi fost înţelept să fi urmat sfatul lui Alastair şi al meu, când am atras atenţia asupra riscurilor pe care ţi le-ai asumat când ai transformat compania într-una publică. Şi poate ar fi trebuit să ne fi consultat înainte de a cumpăra acea masivă cantitate de acţiuni. Este clar că Quillan crede că te are la mână, iar tu într-adevăr ai depăşit creditul de care dispui, dragă prietene. Ei bine, nu te teme, Ian. Noi nu vom permite ca *Nobila Casă* să dea faliment.

Dunross râse. Se ridică.

— Va fi mult mai bine în colonie când nu vei mai fi preşedinte de bancă.

— Pardon? se răsti Havergill. Funcţia pe care o deţin durează până la 23 noiembrie. S-ar putea ca tu să pleci din colonie înaintea mea!

— Nu credeţi că... începu Johnjohn, uimit de furia lui Havergill dar se opri când vicepreşedintele se întoarse spre el.

— Funcţia ta începe la 24 noiembrie. Cu condiţia ca adunarea generală anuală să confirme numirea. Până atunci eu conduc banca *Victoria.*

Dunross râse din nou.

— Nu fi aşa de sigur de asta.

Apoi ieşi din birou. Supărat, Johnjohn rupse tăcerea:

— Ai putea cu uşurinţă să convoci o şedinţă extraordinară. Tot atât de uşor poţi să...

— Am încheiat discuţia! Înţelegi? Gata! Havergill, furios, îşi aprinse încă o ţigară. Noi avem propriile noastre probleme care trebuie soluţionate cu prioritate. Dar tare m-aş mira dacă de data asta netrebnicul va mai reuşi să iasă din înghesuială. E într-o situaţie periculoasă, foarte periculoasă. Noi nu ştim nimic despre blestematul ăsta de

american şi prietena lui. Ştim însă că Ian este recalcitrant, arogant şi nu-i mai ajungi cu prăjina la nas. Nu e deloc potrivit pentru funcţia pe care o are.

— Asta nu…

— Suntem o instituţie producătoare de profit, nu de caritate, iar oameni ca Dunross şi ceilalţi Struani au avut ani de zile un cuvânt greu de spus în afacerile noastre. Dacă vom putea obţine controlul, *noi* devenim *Nobila Casă* a Asiei – da, noi! Vom recupera pachetul său de acţiuni, îi concediem pe toţi directorii şi instalăm imediat o nouă conducere, ne dublăm banii şi voi lăsa băncii o moştenire durabilă. Pentru asta suntem aici – să facem bani pentru banca *noastră* şi pentru acţionarii *noştri!* L-am considerat totdeauna pe amicul Dunross un foarte mare pericol şi acum se duce de râpă. Şi dacă aş putea să ajut la spânzurarea lui, aş face-o!

Doctorul lua pulsul lui Fleur Marlowe ţinându-şi mâna chiar lângă ceasul ei de aur demodat. O sută trei. Prea mult, se gândi el cu tristeţe. Încheietura ei era foarte delicată; îi aşeză braţul din nou pe cuvertură, simţindu-i febra cu degetele lui sensibile. Peter Marlowe îşi făcu apariţia din mica baie a apartamentului lor.

— Nu e bine, eh? spuse Tooley supărat.

— Este mai degrabă supărător. Au necăjit-o doar nişte crampe, şi nu a avut scaun, a ieşit numai puţin lichid, şi rămase cu ochii la soţia lui, care zăcea tristă în patul dublu. Cum te simţi, iubito? o întrebă.

— Bine, răspunse ea. Bine, mulţumesc, Peter.

Doctorul îşi luă geanta veche în care puse stetoscopul.

— A ieşit, ăă, a ieşit cu ceva sânge, domnule Marlowe?

Peter Marlowe încuviinţă din cap, aşezându-se apoi obosit. Nici el, nici soţia lui nu dormiseră prea mult. Crampele începuseră la ora 4.00 şi de, atunci continuaseră cu tot mai mare intensitate.

— Nu, cel puţin până acum, îi răspunse el doctorului. Pare a fi mai degrabă o formă simplă de dizenterie, cu crampe, e mai mult o cufureală, nu-i cine ştie ce.

— Simplă? Aţi mai avut dizenterie? Când? Ce fel de dizenterie?

— Cred că a fost o formă intestinală. Eu... eu am fost prizonier la Changi în '43 – de fapt între “42 şi '45, am fost ţinut un timp în Jawa, dar cea mai mare parte din timp la Changi.

— Ah, înţeleg. Îmi pare rău, şi doctorul îşi aminti de tot ce se povestea după război în legătură cu tratamentul îngrozitor aplicat militarilor englezi şi americani de către armata japoneză. M-am simţit totdeauna într-un anumit fel trădat, continuă doctorul cu tristeţe în glas. Japonezii au fost totdeauna aliaţii noştri... sunt o naţiune insulară aşa cum suntem şi noi. Buni luptători. Am fost doctor la Chindits. Am lucrat în timpul lui Wingate de două ori. (Le explică apoi că Wingate era un general englez excentric care concepuse un plan de bătaie complet original ce prevedea trimiterea din India în jungla birmaneză, mult în spatele liniilor japoneze, a unor coloane extrem de mobile de soldaţi englezi – numiţi codificat Chindits – pentru a comite atacuri. Aprovizionarea lor se făcea prin paraşutarea proviziilor). Am avut noroc – pentru că întreaga operaţiune Chindits era periculoasă, adăugă el, şi în timp ce vorbea, nu o scăpă din ochi pe Fleur, căutând cel mai mic indiciu, folosind întreaga lui experienţă, în încercarea de a descoperi boala, de a izola inamicul dintr-o mie de posibilităţi, înainte ca fătul să fie afectat. Al dracului avioane mereu aruncau greşit alimentele.

— La Changi i-am întâlnit pe câţiva din prietenii dumneavoastră, şi tânărul căută prin memorie. În '43 sau '44, nu-mi amintesc cu precizie. Nici numele lor. Au fost trimişi la Changi după ce au fost capturaţi.

— Trebuie să fi fost în '43. Doctorul se întristă. O coloană întreagă a fost prinsă încă de la început, într-o ambuscadă.

Când te afli pentru prima oară într-o junglă este îngrozitor. Cea mai mare parte din timp nici nu ştiam ce dracu' aveam de făcut. Păcat că puţini dintre băieţi au supravieţuit şi au ajuns la Changi. (Dr. Tooley era un om în vârstă, agreabil, cu un nas mare şi păr puţin, cu mâinile mereu calde. Îi zâmbi lui Fleur.) Aşadar, tânără doamnă, zise el cu vocea sa plăcută pe un ton binevoitor. Aveţi o uşoară feb...

— Oh... iertaţi-mă, domnule doctor, îl întrerupse ea brusc, albindu-se la faţă într-o clipă, cred... cred că...

Se ridică din pat, repezindu-se spre baie cu mişcări nesigure. În urma ei uşa se închise. Pe spatele cămăşii de noapte era o pată de sânge.

— E bine doctore? întrebă Marlowe, crispat.

— Are febră, 40 de grade, iar pulsul e crescut. Poate fi doar o gastroenterocolită...

— Nu poate fi hepatită?

— Nu. Nu s-ar putea instala atât de repede. Perioada de incubaţie este de la şase săptămâni la două luni. Cred că pericolul ăsta pândeşte pe oricine, îmi pare rău. (O rafală de ploaie se izbi de ferestre. Se uită la el şi se încruntă la gândul că lui Dunross şi americanilor nu le spusese nimic despre posibilitatea de a face hepatită.) Poate e mai bine să mai aşteptăm şi să avem răbdare. Două luni şi veţi scăpa de grijă, le spuse el. Amândoi v-aţi vaccinat, aşa că nu veţi mai avea probleme cu febra tifoidă.

— Dar copilul?

— În cazul în care crampele se intensifică s-ar putea să piardă sarcina, domnule Marlowe, răspunse calm doctorul. Regret, dar e mai bine să ştiţi. Oricum, nu-i va fi uşor – numai Dumnezeu ştie ce viruşi şi bacterii se află la Aberdeen. Locul acela este un canal de scurgere public şi asta de un secol. Scandalos, dar nu putem face nimic! se scotoci prin buzunare după carnetul său de reţete. Nu-l poţi schimba nici pe chinez şi nici obiceiurile lui de secole, îmi pare rău.

— *Joss,* exclamă Peter Marlowe, nesimţindu-se prea bine. Oare o să ne îmbolnăvim cu toţii? Am fost vreo patruzeci sau cincizeci care ne-am zvârcolit în apă şi era imposibil să nu înghiţi din murdăria aia.

— Oh, cincizeci! Din ăştia poate vreo cinci se vor îmbolnăvi rău, zise doctorul după o ezitare, cinci vor scăpa neatinşi, iar ceilalţi vor avea şi ei de suferit, dar mai puţin. *Hong Kong yan* – locuitorii Hong Kongului – vor fi mai puţin afectaţi decât străinii. Dar aşa cum spuneţi, o bună parte din toate astea este *joss!* îşi găsi carnetul. Vă voi da o reţetă pentru un antibiotic relativ nou contra afecţiunilor intestinale, dar continuaţi cu vechiul *Remediu al dr. Colicos,* care va elimina balonările. Urmăriţi-o cu foarte multă grijă. Aveţi un termometru?

— Da. Cu…, un spasm îl străfulgeră pe Peter Marlowe, îl cutremură şi apoi dispăru. Călătorind cu copiii trebuie să avem tot timpul o trusă de prim ajutor.

Amândoi se fereau să privească spre uşa băii. O auzeau – deşi nu foarte clar – cum se văita, mai tare sau mai încet, după cum creşteau sau descreşteau durerile.

— Câţi ani au copiii dumneavoastră? întrebă doctorul Tooley. În timp ce scria, ferindu-se să pară îngrijorat (când intrase remarcase harababura nostimă din cel de-al doilea dormitor mititel de lângă austera cameră de zi – în care de-abia încăpea un pat suprapus şi unde jucăriile erau împrăştiate peste tot). Ale mele sunt mari acum. Am trei fiice.

— Cum? Oh, ale noastre au patru şi opt ani. Amândouă sunt fete.

— Aveţi o *amah?*

— Oh, da. Da. Cu toată ploaia de dimineaţă ea a dus copiii la şcoală. Au traversat portul şi au luat un *bo-pi,* (un taxi neautorizat, folosit aproape de toată lumea din timp în timp). Şcoala este lângă Garden Road. De cele mai multe ori ei insistă să plece singuri. Sunt în deplină siguranţă.

— Da. Desigur.

Amândoi aveau acum urechile ciulite la chinurile femeii, câte un fior surd îi cutremura.

— Nu fiţi îngrijorat, îl linişti doctorul după o clipă de şovăială. Vă voi trimite medicamentele – la hotel este o farmacie. Le voi trece în contul dumneavoastră. Revin astă-seară la ora şase, şi încerc să fiu cât se poate de punctual. Dacă apare vreo problemă... şi îi dădu o reţetă necompletată, atrăgându-i atenţia: Aici aveţi numărul meu de telefon. Nu vă sfiiţi să-mi telefonaţi, da?

— Mulţumesc. Acum, onorariul dumneavoastră...

— Nu vă îngrijiţi de asta, domnule Marlowe. Prima dumneavoastră obligaţie este să vă faceţi bine (doctorul Tooley se uită atent spre uşă, îi era teamă să plece). Aţi fost în armata de uscat? îl întrebă el.

— Nu, în aviaţie.

— Ah. Fratele meu a fost unul din puţinii aleşi. El a fost doborât în...

Se opri. Fleur Marlowe striga din baie cu o voce stinsă.

— Doctore... ai... ai putea... te rog...

Tooley se duse la uşă.

— Da, doamnă Marlowe. Ce se întâmplă?

— În... puteţi... vă rog...

Deschise uşa şi o închise după el.

În mica baie era un miros greu, dulce-acru, dar nu-i dădu atenţie.

— Eu...

Un nou spasm o îndoi.

— Acum liniştiţi-vă, spuse el, calmând-o; îi puse o mână pe spate şi cealaltă pe stomac, ajutând-o să apese pe muşchii abdominali care o dureau, cu mâinile masa uşor şi cu mare pricepere. Aşa, aşa! îi indică doctorul, relaxaţi-vă, nu vă las eu să cădeţi. (El simţi sub degete nodurile care se formaseră şi îi transmise căldura şi forţa lui). Sunteţi aproape de vârstă fiicei mele, mezina, îi spuse el. Am trei fete; cea mai mare are doi copii. Aşa, relaxaţi-vă, gândiţi-vă

doar că durerile au trecut şi în curând vă veţi simţi bine şi vă veţi încălzi...

Treptat, crampele dispărură.

— Eu... Doamne, ier... iertaţi.

Tânără femeie căută sulul de hârtie igienică, dar o apucară alte crampe, şi apoi altele. În camera aceea mică era incomod pentru el, dar o îndreptă susţinând-o cât a putut de tare cu braţele sale puternice.

Deodată îl săgetă şi pe el o durere de spate.

— Mă... mă simt bine acum, zise ea. Mulţumesc.

El ştia că nu se simte bine. Era leoarcă de transpiraţie. Îi şterse sudoarea de pe faţă. O ajută apoi să stea în picioare, sprijinind-o, vorbindu-i frumos tot timpul. O şterse. Hârtia se pată de sânge, iar în closet se vedeau urme de mucoasă sangvină în apa murdară. Încă nu avea hemoragie, ceea ce-l făcu să răsufle uşurat.

— O să vă reveniţi, spuse el. Aşa, acum staţi o clipă. Nu vă fie teamă! (îi puse mâinile în chiuvetă, împături repede un prosop uscat în lungime şi-l înfășură strâns în jurul stomacului, îndoindu-l la capete. Cel mai bun lucru pentru diaree, cea mai bună metodă. Vă ţine strâns stomacul şi-i ţine şi de cald. Şi bunicul meu a fost medic, în armata indiană, şi jura că e cea mai bună metodă). O privi atent. Sunteţi o tânără admirabil de curajoasă. O să vă faceţi bine. Gata, a trecut?

— Da. Ierta.., iertaţi-mă că am...

Doctorul deschise uşa. Peter Marlowe sări să dea o mână de ajutor. O puseră în pat. Ea se lungi sleită de puteri, având pe frunte un fir de păr ud. Doctorul Tooley îl dădu la o parte şi o privi gânditor.

— Eu cred, tânără doamnă, că va trebui să vă internăm pentru o zi sau două într-un spital particular.

— Da... dar...

— Nu duceţi nici o grijă. E mai bine să-i dăm viitorului copil toate şansele, nu? Cu doi copii mici acasă mai mult vă chinuiţi. Două zile de odihnă vor fi suficiente. (Vocea sa

fermă îi impresionă pe amândoi, liniştindu-i). Mă duc să iau măsurile necesare şi mă întorc într-un sfert de oră. Îl privi pe Peter Marlowe pe sub sprâncenele sale stufoase). Sanatoriul este în Kowloon, aşa că nu va trebui să facem drumul lung până în insulă. Mulţi dintre noi mergem acolo şi e bun, curat şi echipat pentru orice urgenţă. Poate îi pregătiţi o sacoşică. (Scrise adresa şi numărul de telefon). Aşa, domniţă, revin în câteva minute. Aşa e cel mai bine, apoi nu va trebui să vă îngrijoraţi în privinţa copiilor. Ştiu cât de greu v-ar fi cu ei. Nu vă fie teamă de nimic, domnule Marlowe. Voi vorbi cu servitorul dumneavoastră şi-i voi cere să pună aici toate lucrurile în ordine. Nu vă preocupaţi nici de bani. Aici, în Hong Kong, suntem foarte generoşi cu oaspeţii noştri tineri.

Ieşi. Peter Marlowe se aşeză în pat. Trist.

— Sper că fetele s-au dus la şcoală, zise ea.

— Da, desigur. Ah Sop e o fată bună.

— Cum o să te descurci?

— Uşor. Voi fi ca Bătrâna Mamă Hubbard. Nu-i vorba decât de o zi sau două.

Se mişcă greu, rezemându-se într-o mână şi privind ploaia, şi la apartamentul cenuşiu din hotelul de vis-a-vis, de care îi despărţea o stradă îngustă, clădire pe care o ura atât de tare pentru că din cauza ei nu mai putea privi cerul.

— Eu… eu sper să nu… să nu coste prea mult! spuse ea cu un glas pierdut.

— Nu te mai gândi la asta. Fleur, ne vom descurca. Societatea scriitorilor va plăti.

— Crezi? Pariez că n-o va face. Peter, nu va plăti la timp. Să-i ia dracu! Noi… Suntem cu banii deja pe fundul sacului.

— Pot oricând să împrumut din banii ce mi se cuvin pe anul viitor.

— Oh, nu! Nu o să facem asta, Peter. Nu trebuie s-o facem. Am convenit asupra acestui lucru. Altfel vom fi din nou înghesuiţi. Va apărea ceva care să ne salveze, spuse ea

încrezătoare. Luna viitoare, ziua de 13 va cădea într-o vineri şi asta ne-a adus totdeauna noroc.

Romanul lui apăruse într-o zi de 13 şi fusese înscris pe lista celor mai căutate cărţi tot în ziua de 13. În urmă cu trei ani, când amândoi erau pe geantă cu banii, într-o altă zi de 13 încheiase contractul pentru un scenariu cinematografic, şi astfel o scoseseră la liman. Prima sa numire de regizor se confirmase în ziua de 13, în aprilie, cu un an în urmă. Vineri 13 fusese ziua în care unul din studiourile de la Hollywood îi cumpărase drepturile de autor pentru filmul făcut după romanul său, plătindu-i 157.000 de dolari. Agentul a luat 10%, iar ceea ce i-a rămas, Marlowe a împărţit ca să le ajungă cinci ani. Banii familiei pe cinci ani; 25.000 pe an. Suficient dacă-i vor cheltui cu grijă, pentru şcoală şi îngrijire medicală, pentru diferite taxe, pentru maşină şi alte plăţi – cinci ani minunaţi liberi de toate grijile cotidiene. Şi fără să fie nevoit să accepte o funcţie de coordonare a elaborării de scenarii, putând astfel să vină în Hong Kong pentru un an, liber să se ocupe de o a doua carte. Oh, Doamne, îşi zise Peter Marlowe, fulgerat deodată de un gând. După ce dracu umblu? Ce dracu fac aici?

— Hristoase, se lamentă el, dacă nu aş fi insistat să mergem la recepţie, nu s-ar fi întâmplat nimic.

— *Joss,* ea schiţă un zâmbet. *Joss,* Peter. Adu-ţi aminte ce... ce-mi spui totdeauna. *Joss.* Nu e decât *joss,* Peter. Oh, Doamne mă simt îngrozitor.

4

Ora 10.01.

Orlanda Ramos deschise uşa apartamentului şi îşi puse umbrela plină de apă într-un suport.

— Intră, Linc, zise ea radioasă. *Minha casa e vossa casa.* Casa mea e şi a ta.

— Chiar aşa? zâmbi Bartlett.

— Ei şi tu! râse Orlanda şi-i şopti tainic: Asta rămâne de văzut. Nu-i decât un vechi obicei portughez... să-ţi oferi casa oaspeţilor.

Îşi scoase impermeabilul lucios, foarte modern. În vestibul, el făcu acelaşi lucru cu trenciul lui plin de apă.

— Stai, lasă-mă să ţi-l agăţ eu, se repezi ea. Nu-ţi face probleme că e ud, o să şteargă menajera. Hai, intră.

Remarcă imediat cu cât bun gust era mobilată camera de zi, cât era de curată, feminină şi primitoare. Ea închise uşa şi îi puse haina în cuier. Linc se duse spre uşa care dădea într-un balcon mic. Apartamentul se găsea la etajul opt în blocul Rose Court, de pe Kotewall Road.

— Întotdeauna e ploaia aşa de năprasnică aici? întrebă el.

— În timpul unui taifun adevărat e mult mai rău. Precipitaţiile ajung la mulţi litri pe unitate de măsură. Atunci se produc alunecări de teren, iar zonele recolonizate sunt practic măturate.

Linc privea de la înălţime prin plafonul de nori întunecaţi. Nu vedea cine ştie ce din cauza dealurilor înalte, doar şoseaua şerpuitoare tăiată în povârnişul muntelui. Din timp în timp reuşea să vadă pentru o clipă în depărtare cerul şi ţărmul.

— Parcă am fi în avion, Orlanda. În nopţile senine şi înmiresmate trebuie să fie minunat.

— Da, aşa este. Îmi place foarte mult. Poţi vedea tot Kowloon-ul. Înainte de a se fi construit Turnul Sinclair —, blocul acela drept în faţă – am avut cea mai frumoasă privelişte din Hong Kong. Ştiai că Turnul Sinclair este proprietatea companiei *Struan?* Cred că Ian Dunross a ajutat la construirea lui mai mult pentru a-l sâcâi pe Quillan, care are un apartament aici... sau cel puţin îl avea atunci.

— I-a luat priveliştea.

— A distrus-o de-a dreptul.

— E un asediu cam costisitor.

— Nu. Ambele blocuri sunt extrem de rentabile. Quillan îmi spunea că orice construcţie în Hong Kong se amortizează în trei ani. Oricare. Investiţiile imobiliare sunt cele mai bune. Poţi face… Poţi să-ţi măreşti averea dacă doreşti, râse ea.

— Dacă aş rămâne aici, unde ar trebui să stau?

— Aici, la mijlocul pantei. Mai sus, spre Pisc, e totdeauna umezeală, pereţii sunt umezi şi peste tot se întinde mucegaiul.

Îşi scoase baticul şi îşi clătină capul pentru a-şi lăsa liber părul, se aşeză apoi pe braţul unui scaun, privindu-l din spate şi aşteptând cu răbdare să se întoarcă.

— De cât timp locuieşti aici? întrebă el.

— De cinci, aproape şase ani. De când s-a construit blocul.

Se întoarse şi se sprijini de uşă.

— E splendid, spuse el. Dan şi tu eşti adorabilă.

— Mulţumesc, domnul este prea amabil. Vrei o cafea?

— Te rog, şi Linc Bartlett îşi trecu mâna prin păr, în vreme ce privirea îi rămase pe o pictură în ulei.

— Acesta e un Quance?

— Da. Mi l-a dăruit Quillan. Vrei filtru?

— Da. Fără lapte, te rog. Mi-aş fi dorit să ştiu mai multe despre pictură…

Era gata să adauge: Casey ştie. Dar se opri, privind-o cum deschidea una din uşi. Bucătăria era mare, modernă şi bine echipată cu aparatură.

— E ca din revista *Casa şi Grădina,* remarcă el.

— Asta se datoreşte exclusiv lui Quillan. Îi place să mănânce şi să gătească. Tot planul e conceput de el, restul… restul îmi aparţine, deşi el m-a învăţat ce poate fi mai de valoare din lucrurile de un gust îndoielnic.

— Îţi pare rău c-ai rupt legătura cu el?

— Şi da şi nu. *Joss, karma.* El… totul n-a fost decât *joss.* Venise timpul (cumpătarea cu care vorbea îl impresionă).

Nu putea să dureze. Deloc. Nu aici (el observă că pentru câteva clipe o cuprinse tristeţea, dar o alungă, făcându-şi de lucru cu cafetiera strălucitoare. Toate rafturile erau curate ca lacrima). Quillan, continuă ea, avea mania curăţeniei, mulţumesc lui Dumnezeu că mi-a transmis această calitate. Femeia mea de serviciu, Ah Fat, mă scoate din minţi.

— Locuieşte aici?

— Oh, desigur. Acum e după cumpărături – camera ei este la capătul coridorului. Uită-te prin casă, dacă vrei. Lipsesc doar un minut.

Plin de curiozitate, începu să examineze apartamentul. O sufragerie frumoasă cu o masă rotundă pentru opt persoane. Dormitorul era zugrăvit alb şi roz, luminos şi aerisit, cu draperii moi roz, prinse de tavan, care cădeau în jurul unui pat imens cu baldachin. Flori aranjate cu delicateţe. O cameră de baie modernă, în faianţă, fără cusur, cu prosoape asortate la culoarea băii. Un alt dormitor cu cărţi, telefon, radio şi un pat mai mic, şi acesta curat şi dichisit. A lăsat-o de căruţă pe Casey, îşi zise el, amintindu-şi de harababura ce domnea în căsuţa ei din cărămidă roşie, din canionul de la Lon Angeles, cu cărţi, peste tot, cu grătarul, telefoanele, multiplicatoarele şi maşinile de scris electrice. Tulburat de aceste gânduri şi de felul în care făcuse automat comparaţie între ele, se întoarse spre bucătărie, trecând tiptil prin camera femeii de serviciu. Orlanda era concentrată la cafetiera ei, fără să-şi dea seama că era privită. Lui Linc îi plăcea s-o privească. Dimineaţă devreme îi telefonase, foarte îngrijorat, trezind-o, dorind să-i reamintească să se ducă la un medic, pentru orice eventualitate. În hărmălaia de cu seară, în momentul în care Casey şi Dunross ieşiseră din apă, ea plecase acasă.

— Oh, mulţumesc, Linc, cât de atent din partea ta să-mi telefonezi! Nu, mă simt bine, se grăbi ea să-i răspundă, fericită. Cel puţin acum mă simt bine. Dar tu? Casey e bine

şi ea? Oh, nu am cuvinte să vă mulţumesc, am fost îngrozită… Tu mi-ai salvat viaţa, tu şi Casey…

Au discutat la telefon bine dispuşi, ea promiţându-i că se va duce oricum la medic, pentru ca după aceea s-o întrebe dacă vrea să ia micul dejun cu el. A acceptat pe loc. S-au dus pe dealul Hong Kongului, încântaţi de ploaia torenţială şi de temperatura foarte plăcută. Au luat micul dejun sus pe Mandarin; ouă Benedict, pâine prăjită şi cafea, simţindu-se admirabil. Orlanda era strălucitoare şi avea numai cuvinte de mare apreciere la adresa lui şi a lui Casey.

— Credeam că o să mor. Ştiam că o să mă înec, Linc, dar eram prea înspăimântată ca să mai pot ţipa. Dacă n-aţi fi acţionat atât de repede n-aş mai fi… în momentul în care am ajuns sub apă, scumpa de Casey a şi fost lângă mine şi am fost din nou în viaţă şi în siguranţă.

A fost cel mai plăcut mic dejun pe care îl luase el vreodată. Orlanda l-a servit, cu gesturi fireşti, servindu-i pâine prăjită, turnându-i cafea fără ca el să-i ceară, ridicându-i de jos şervetul când îi cădea, aruncându-i vorbe frumoase, îndrăzneaţă şi feminină, făcându-l să se simtă bărbat adevărat, puternic. S-a întins apoi spre el, punând pe braţul lui mâna ei cu degete lungi şi unghii desăvârşite, iar senzaţia acelei atingeri mai stăruia încă. Apoi a condus-o acasă, ispitind-o să-l invite în apartamentul ei, iar acum se afla aici, privind-o cum robotea în bucătărie. Îmbrăcată cu o fustă de mătase şi cizme de cauciuc, bluză uşoară strânsă pe talia ei subţire, sorbind-o din ochi de sus până jos. Isuse, îşi spuse el, mai bine să mă păzesc.

— Oh, nu te-am văzut, Linc. Pentru un bărbat de înălţimea ta mergi ca o pisică.

— Iartă-mă!

— Nu te scuza, Linc! aburul şuiera din ce în ce mai tare, mici stropi începură să curgă în ceşti. Să-ţi storc lămâie?

— Mulţumesc. Dar tu?

— Nu. Eu prefer capucino.

Încălzi laptele. Şuieratul acela era plăcut, iar mirosul de cafea excelent. Duse apoi tava la locul unde serveau micul dejun. Linguriţe de argint şi porţelan de bună calitate. Amândoi simţeau tensiunea din cameră, dar se prefăceau că nu o bagă în seamă. Bartlett îşi bău cafeaua.

— E minunată, Orlanda! Cea mai bună cafea pe care am băut-o vreodată. Dar e ceva deosebit în ea.

— E amestecată cu şocolată.

— Îţi place să găteşti?

— Oh, da! Foarte mult. Quillan spunea că sunt o bună elevă. Îmi place să mă ocup de gospodărie şi să organizez petreceri, iar Quillan totdeauna... (pe faţă îi apăru o încruntare discretă. Îl privi în ochi). Mi se pare că l-am pomenit de prea multe ori. Iartă-mă, dar e un obicei reflex. A fost primul bărbat în viaţa mea – singurul bărbat – face parte din mine şi asta nu se poate uita.

— Nu trebuie să te explici, Orlanda, eu înţe...

— Ştiu, dar vreau s-o fac. N-am prieteni adevăraţi, n-am vorbit niciodată cu nimeni despre el, n-am vrut, dar oricum... oricum, mă simt bine fiind cu tine şi... (un zâmbet larg îi lumină brusc faţa). Sigur! Uitasem! Acum răspunzi de mine! râse şi bătu din palmele sale micuţe.

— Ce vrei să spui?

— După obiceiul chinez tu ai tulburat *joss*-ul. Oh, da. Te-ai amestecat în treburile zeilor. *Tu* mi-ai salvat viaţa, pentru că fără tine aş fi murit, în mod sigur, asta depindea de zei. Şi pentru că tu te-ai amestecat în treaba asta, ai preluat responsabilitatea *lor,* astfel încât va trebui să-mi porţi de grijă toată viaţa! Este un bun şi înţelept obicei chinez! (îi jucau ochii în cap, iar el nu văzuse niciodată nişte ochi căprui atât de limpezi sau o faţă care să radieze atâta plăcere). Toată viaţa, repetă Orlanda.

— S-a făcut! au râs amândoi, şi bucuria ei frenetică îl entuziasmă.

— Bine! zise ea, apoi deveni ceva mai serioasă şi îi puse mâna pe braţ. Am glumit, Linc. Eşti atât de galant – nu sunt

obişnuită cu o asemenea amabilitate. Te eliberez în mod oficial – jumătatea mea de chinezoaică te eliberează.

— Poate nu vreau să fiu eliberat.

Văzu cum ochii ei se măresc dintr-odată. Simţi ceva apăsător în piept şi inima accelerându-şi ritmul. Parfumul ei îl tortura. Forţa de atracţie se amplifică brusc, la amândoi. Linc întinse mâna şi îi atinse părul, atât de mătăsos şi fin şi senzual. A fost prima apropiere. Prima mângâiere. Îi străbătu un fior şi apoi se sărutară. Îi simţi buzele umede, fără ruj; savură mireasma lor pură şi plăcută. Starea de excitaţie crescu, mâna o porni spre sânii ei, simţindu-i căldura care străbătea prin mătase. Din nou o trecură fiori, ea încercă timid să se desprindă din îmbrăţişare, dar el o strânse cu putere. Inima i se zbătea în timp ce o mângâia. Apoi mâinile ei se opriră pe pieptul lui, pipăindu-l pentru o clipă, strângându-l în braţe. Îşi depărtă gura, stând însă lipită de el, recăpătându-şi răsuflarea, iar inima continuă să-i bată cu putere. Şi el era la fel de ameţit.

— Linc… tu…

— Mă simt aşa de bine, şopti el, înlănţuind-o cu braţele. Se aplecă s-o mai sărute o dată, dar ea se opuse.

— Stai Linc… mai întâi…

— Mai întâi sărutul şi apoi stau!

Ea râse. Emoţia trecuse. Îşi aruncă un blestem pentru greşeala pe care o făcuse, lăsându-se pradă neînfrânatei sale dorinţe. Momentul critic dispăru şi din nou fiecare era la locul lui. Începu să-l cuprindă mânia, dar, înainte de a pune stăpânire pe el, ea îl sărută pătimaş. Supărarea lui dispăru brusc. Îi rămase doar înflăcărarea.

— Eşti prea puternic pentru mine, Linc, spuse ea, cu vocea uşor răguşită, ţinându-l cu braţele de gât, însă încordată ca un arc. Eşti prea puternic, prea atrăgător şi prea drăguţ, şi-ţi datorez cu adevărat viaţa (cu mâna-i delicată îl mângâia pe gât, iar Linc simţi cum se înfioară când îl priveşte). Mai întâi să vorbim, propuse ea,

îndepărtându-se puţin de el, mai târziu poate ne vom mai săruta.

— Bun.

Se aplecă brusc spre ea, amândoi erau acum într-o bună dispoziţie, ea îi puse însă degetele pe buze, împiedicându-l s-o sărute.

— Domnule Bartlett! Toţi americanii sunt ca dumneata?

— Nu, răspunse el rapid.

Ea nu se lăsă însă amăgită.

— Da, ştiu, făcu ea pe un ton serios. Ştiu. Despre asta am vrut să-ţi vorbesc. Mai vrei cafea?

— Da, zise el, sorbind-o din ochi şi întrebându-se cum să acţioneze, pentru că o dorea nespus, fusese cu totul fascinat de lumea aceea necunoscută, de Orlanda.

Ea îi turnă cu grijă cafeaua. Avea acelaşi gust bun ca şi prima. Acum însă era sigur pe el, deşi dorinţa nu-l părăsise.

— Să mergem în camera de zi, propuse ea. Îţi aduc eu ceaşca.

Se ridică, ţinând-o după mijloc. Ea nu obiectă. Simţi că şi ei îi plăcea să-l aibă aproape. Se aşeză într-unul din fotoliile acelea confortabile.

— Stai aici, lângă mine, zise el, luând-o uşor de braţ. Te rog.

— Mai târziu, întâi vreau să discutăm (zâmbi, puţin ruşinată, şi se aşeză pe sofaua din faţa lui, tapiţată cu catifea albastru închis, asortată cu un covor chinezesc de pe parchetul lucios). Linc, continuă ea, de-abia te-am cunoscut de câteva zile şi eu... eu nu sunt o femeie de moravuri uşoare (spunând asta, Orlanda se înroşi). Regret, dar nu sunt. Quillan a fost primul şi singurul şi nu doresc o simplă aventură. Nu doresc o aventură pătimaşă sau amicală şi apoi un adio ruşinos sau dureros. Am învăţat să trăiesc fără dragoste, nu mai rezist să mai trec prin ce-am trecut. L-am iubit pe Quillan, nici eu nu mai ştiu cât de mult. Aveam şaptesprezece ani când noi... când am început, iar acum am douăzeci şi cinci. Ne-am despărţit de aproape trei

ani. Totul s-a terminat acum trei ani şi nu-l mai iubesc. Nu iubesc pe nimeni. Îmi pare rău, dar nu sunt o femeie de moravuri uşoare.

— Niciodată n-am crezut aşa ceva, zise el. La naiba, dar ce crezi că sunt eu? deşi în sufletul lui ştia că minte şi îşi blestemă ghinionul.

— Eu cred că eşti un om bun, răspunse ea imediat, sincer, dar în Asia o fată, oricare fată se lămureşte repede că bărbaţii doresc să se culce cu ea şi într-adevăr toţi asta vor. Regret, Linc, eu nu sunt dintre acelea cărora le place amorul accidental. Poate voi ajunge şi acolo într-o zi, dar nu acum. Da, sunt eurasiatică, dar nu sunt... ştii ce vreau să spun?

— Evident, o asigură el, scăpându-i fără să vrea: spui că eşti inaccesibilă.

Îi dispăru zâmbetul şi rămase privindu-l. Tristeţea ei îl făcu să se înfioare.

— Da, murmură ea, ridicându-se încet, aproape cu lacrimi în ochi. Da, cred că sunt de fapt, dincolo de bine şi de rău.

— Hristoase, Orlanda! se duse spre ea şi o luă în braţe. N-am vrut să spun nimic rău.

— Linc, nu încerc să sâcâi pe nimeni sau să glumesc sau să fiu dif...

— Înţeleg. Ce dracu, nu sunt un copil şi nici omul care să forţeze lucrurile...

— Oh, mă bucur tare mult. Pentru moment..., privi spre el, iar inocenţa ei îl topi. Nu eşti supărat pe mine, Linc? Vreau să spun că eu... nu eu am ţinut să vii la mine, în realitate tu ai insistat să urci.

— Ştiu, replică el.

O ţinea în braţe, gândindu-se: Acesta-i adevărul, după cum adevărat este că te doresc acum şi nu ştiu ce eşti, cine eşti, dar te doresc. Ce vreau de la tine? Ce vreau în realitate? Vreau... Vreau o minune? Sau doar o parteneră de pat? Eşti minunea pe care o caut de-o viaţă sau numai o

femeie în plus? Ce însemni tu pentru mine şi ce înseamnă Casey? Îţi măsor feminitatea după fineţea pielii tale? Adu-ţi aminte ce ţi-a spus Casey o dată: „Dragostea se compune din multe lucruri, Linc, sexul este numai o parte a iubirii. Numai una. Gândeşte-te la toate celelalte părţi. Judecă o femeie după iubirea ei, de acord, dar caută, să şi înţelegi ce este o femeie”. Căldura ei însă îi pătrundea în trup, iar obrazul ei stătea lipit de pieptul lui şi din nou îi erau stârnite simţurile. O sărută pe gât, nevoind să-şi înfrângă dorinţa pătimaşă.

— Ce eşti tu de fapt, Orlanda?

— Sunt… nu pot să-ţi spun decât ceea ce nu sunt, şopti cu vocea ei delicată. Nu sunt o pisăloagă. Nu vreau să crezi că încerc să te şicanez. Îmi placi, îmi placi foarte mult, dar eu nu sunt o… nu sunt femeie de o noapte.

— Ştiu. Isuse, cine ţi-a băgat ideea asta în cap? îi văzu ochii lucind şi adăugă: Fără lacrimi. Fără nici o lacrimă, O.K.?

— Da (se duse să-şi caute gentuţa, scoase o batistă şi îşi şterse ochii). *Ayeeyah,* mă port ca o şcolăriţă sau ca o vestală. Iartă-mă, dar totul a venit prea dintr-odată şi n-am fost pregătită pentru… Simţeam că mă pierd (inspiră adânc). Deplorabile scuze.

— Nu sunt primite, râse el.

— Mulţumesc lui Dumnezeu! (îl privi cu atenţie). De fapt, Linc, de obicei mă descurc cu orice fel de bărbaţi – cu cei puternici, cu cei blânzi sau cu cei şmecheri, chiar şi cu cei foarte şmecheri – fără prea multă bătaie de cap. Cred că m-am lovit de tot felul de situaţii cu care o fată se poate confrunta şi întotdeauna am folosit instinctiv nişte şiretlicuri cu care i-am păcălit tocmai când se pregăteau să mă atace. Dar cu tine… (ezită), iartă-mă, dar orice bărbat întâlnesc se comportă aproape la fel.

— Şi asta nu e bine?

Nu e vorba de asta. E penibil să intri într-o cameră sau într-un restaurant şi să simţi privirile acelea lacome. Nu ştiu

cum s-ar simţi bărbaţii în asemenea situaţii. Tu eşti tânăr şi frumos. Ce-ai face dacă te-ar privi femeile în felul acesta oriunde te-ai duce? Spune-mi, când ai trecut azi dimineaţă prin holul hotelului *Victoria and Albert* ai văzut toate femeile, de toate vârstele, de la bunice cu dinţi falşi, harpii cu perucă, până la cele grase, urâte, vulgare, toate privindu-te fără jenă cu ochi pofticioşi, dezbrăcându-te în minte. Încercând făţiş să se apropie de tine, încercând să te dezmierde pe spate, cu ochii aţintiţi la pieptul tău sau la organul tău sexual, cele mai multe dintre ele de-abia suflând, transpirate şi mirosind scârbos, dar închipuindu-şi că eşti în pat cu ele, şi că te dezlănţui să le produci cele mai intime plăceri.

— Da, nu mi-ar place deloc. Când ne-am cunoscut, Casey îmi spunea acelaşi lucru, dar cu alte cuvinte. Înţeleg ce vrei să spui, Orlanda. Cel puţin pot să-mi imaginez. Dar aşa-i făcută lumea.

— Da, dar uneori e-ngrozitor. Nu, n-aş vrea să fiu bărbat. Linc, sunt fericită că sunt femeie. Dar uneori e într-adevăr de-a dreptul îngrozitor să ştii că eşti tratată doar ca un receptacul care poate fi cumpărat iar după tot ce se întâmplă, să spui mulţumesc foarte mult unui bătrân grăsan desfrânat care de-abia mai respiră şi să accepţi o hârtie de douăzeci de dolari, pentru ca apoi să dispară în noapte ca un hoţ.

— Cum de am ajuns noi să ne plângem de toate astea? se încruntă Linc.

— Pentru că m-ai sărutat, răspunse ea râzând.

El zâmbi, bucuros că erau din nou amândoi bine dispuşi.

— Aşa e! Poate că am meritat lecţia, sunt vinovat. Şi-acum cum stăm cu sărutul promis…

El însă nu se mişcă din loc. Tatona terenul. S-a creat o nouă problemă, se gândi el. E clar, vreau s-o… cum i-a spus ea? S-o folosesc drept pernă… Da, continui s-o doresc, chiar mai mult decât înainte. Dar acum lucrurile s-au schimbat. Jucăm un alt joc. Nici nu ştiu dacă vreau să iau

parte la el. Regulile s-au schimbat. Înainte era simplu. Acum, poate, este şi mai simplu.

— Eşti frumoasă. Ţi-am mai spus că eşti frumoasă? insistă el, evitând să mai aducă vorba despre povestea aceea de care nu vroia să mai audă.

— Tocmai vroiam să vorbesc despre sărutul acela. Vezi Linc, adevărul este că n-am fost pregătită, să fiu sinceră, pentru felul în care… am fost copleşită, cred că ăsta-i cuvântul.

— Asta e bine sau e rău?

— Şi una şi alta (zâmbetul îi făcu câteva riduri în jurul ochilor). Da, continuă ea, copleşită de propria-mi dorinţă. Dumneata eşti altceva, domnule Bartlett, şi asta e, din nou, foarte rău sau foarte bine. Mie… mie mi-a plăcut cum m-ai sărutat.

— Şi mie mi-a plăcut cum m-ai sărutat (îi zâmbi din nou, puţin forţat). Poţi să-mi spui Linc.

— Niciodată nu am fost stăpânită de o asemenea dorinţă şi nu am fost atât de copleşită, făcu ca după o pauză, şi de aceea am fost aşa de înspăimântată.

— Nu trebuie să te sperii, zise el şi se întrebă ce are de făcut, instinctul îi spunea să plece, acelaşi instinct îi spunea să stea, raţiunea îi cerea să nu facă nimic şi să aştepte, auzea cum îi bate inima şi cum plescăie în geamuri ploaia. Ar fi mai bine să plec, încercă el să se hotărască. Orlanda, cred că e mom..

— Nu vrei să stăm puţin de vorbă? Numai puţin? îl întrebă ea, simţindu-i şovăiala.

— Sigur, sigur. Bineînţeles.

Îşi dădu la o parte părul de pe faţă.

— Vroiam să-ţi vorbesc despre mine. Quillan a fost şeful tatălui meu la Shanghai şi mi se părea că-l ştiu de-o viaţă. L-a ajutat pe tata să mă ţină la studii, îndeosebi în Statele Unite, şi s-a purtat totdeauna foarte drăguţ cu mine şi familia mea – am patru surori şi un frate, iar eu sunt cea mai mare, toţi ceilalţi sunt acum în Portugalia. Când am

revenit la Shanghai de la San Francisco, după absolvire, aveam şaptesprezece, aproape optsprezece ani... Era un bărbat plăcut, aşa mi se părea mie cel puţin, deşi uneori era foarte aspru.

— Cum aşa?

— El crede în dreptul la răzbunare, acea răzbunare la care un bărbat are dreptul dacă este bărbat. Quillan este un adevărat bărbat. A fost totdeauna bun cu mine. Şi mai este încă (în timp ce-i vorbea, Orlanda îl studia). Quillan, continuă ea, îmi dă şi acum o sumă de bani pentru întreţinere, plătind şi chiria acestui apartament.

— Nu eşti obligată să-mi spui toate astea.

— Ştiu. Dar vreau să ţi le spun... dacă eşti dispus să mă asculţi. După aceea poţi hotărî.

— Bine, răspunse el, privind-o.

— Vezi, în parte aceasta se datoreşte faptului că sunt eurasiatică. Cei mai mulţi dintre europeni îi dispreţuiesc pe eurasiatici. Chinezii la fel. Aşa că noi suntem întotdeauna în defensivă, aproape totdeauna suspectaţi, aproape totdeauna socotiţi copii din flori şi, desigur, uşor de supus. Doamne, cât mi-e de silă de americanismul ăsta! cât de scârbos vulgar şi de nimic este în realitate. Şi cât de bine îl reprezintă bărbatul american – deşi, e ciudat că tocmai acolo am căpătat simţul propriei demnităţi şi mi-am înfrânt „vina" de a fi eurasiatică. Quillan m-a învăţat o sumedenie de lucruri şi m-a format în multe privinţe. Îi sunt îndatorată. Dar nu-l iubesc. Asta vroiam să-ţi spun. Mai vrei cafea?

— Da, mulţumesc.

— Fac una proaspătă, şi o porni spre bucătărie cu mersul ei senzual, blestemându-şi soarta.

— De ce te-ai certat cu el?

Ea îi povesti pe un ton grav cele întâmplate la Macao.

— Mi-am permis să mă las înduplecată să mă duc în patul lui, unde am stat toată noaptea, deşi nu s-a întâmplat nimic, chiar nimic – bietul om era beat şi nu era bun de nimic. A doua zi l-am minţit că a fost minunat (tonul cu care

povestea era în aparenţă calm, dar se bănuia o umbră de suferinţă). Nu s-a întâmplat nimic în noaptea aceea, însă cineva i-a spus lui Quillan. Pe drept cuvânt, el s-a înfuriat. N-am avut cum să mă apăr. Era... Quillan fusese plecat. Ştiu că asta nu-i o scuză, însă începuse să-mi placă să fac dragoste şi... (o învălui tristeţea, ridică din umeri). *Joss. Karma!* şi cu acelaşi glas stins îi povesti despre răzbunarea lui Quillan. Asta era el, Linc, continuă ea. Dar avea tot dreptul să fie furios pe mine. Greşisem.

Cafetiera începu să şuiere, cafeaua să picure. În timp ce vorbea, scoase nişte ceşti curate, prăjituri de casă şi şervete scrobite. Dar mintea lor nu era decât la triunghiul acela pe care-l forma dragostea când era vorba de bărbaţi şi femei.

— Îl mai văd câteodată pentru o clipă. Doar ca să stăm puţin de vorbă. Acum nu suntem decât nişte prieteni. E bun cu mine. Eu fac ce vreau, mă întâlnesc cu cine vreau (scoase cafetiera din priză şi privi spre el). Am... am un copil cu el, de patru ani. Eu am dorit să am un copil, el nu. Mi-a spus că pot avea un copil, dar trebuie să-l nasc în Anglia. Fetiţa mea e acum în Portugalia, la părinţii mei. Tatăl meu s-a pensionat şi fetiţa stă cu ei, şi pe obraz i se prelinse o lacrimă.

— Ideea să ţii copilul acolo a fost a lui?

— Da. Dar are dreptate. Mă duc şi eu acolo o dată pe an. Părinţii mei... mama a dorit să ţină copilul, m-a rugat să-l las la ei. Quillan se poartă frumos şi cu ei (lacrimile îi curgeau de-acum din abundenţă pe obraz. Plângea liniştit, fără scâncete). Acum ştii totul, Linc, continuă ea. N-am mai spus nimănui povestea mea, în afară de tine şi acum ştii că sunt... că nu am fost o amantă credincioasă şi că sunt, că nu sunt o mamă bună şi...

El se duse spre ea şi o strânse la piept. O simţi cum se contopeşte cu el, şi încercă s-o oprească din plâns. O linişti, ţinând-o în braţe, cu tot trupul ei lipit de-al lui, cu căldură, cu gingăşie. Când îşi reveni, se ridică în vârful picioarelor

şi-l sărută delicat, cu mare tandreţe, uitându-se în ochii lui. El făcu la fel. Se cercetau din priviri sărutându-se apoi din nou. Plăcerea pătimaşă îi cuprindea tot mai mult şi se părea că va dura o veşnicie, dar n-a fost aşa, pentru că amândoi auziră în acelaşi timp cheia învârtindu-se în broască. Se desprinseră unul de celălalt, încercând să-şi ţină răsuflarea, ascultându-şi inimile cum băteau. Auziră din hol vocea aspră a slujnicei:

— Weyyyyy?

Orlanda îşi aranja părul, ridicând uşor din umeri, parcă să-şi ceară iertare.

— Sunt în bucătărie, strigă ea în dialectul din Shanghai. Te rog du-te în camera ta până te voi chema eu.

— Oh? Oh, diavolul ăla de străin e încă aici, nu-i aşa? Ce fac cu cumpărăturile? Am mai luat câte ceva!

— Lasă-le la uşă!

— Oh, bun, tânăra mea stăpână, răspunse *amah,* şi plecă bombănind, uşa se trânti cu zgomot în urma ei.

— Ăştia totdeauna trântesc uşa? întrebă Linc, în timp ce inima continua să-i bată.

— Da, aşa se pare. Scuze, şi-şi puse din nou mâna pe umărul lui, mângâindu-l cu degetele pe gât.

— Nu ai de ce să te scuzi. Ce zici de o cină împreună?

— Vin dacă o aduci şi pe Casey, răspunse ea după un moment de şovăială.

— Nu, numai eu cu tine.

— Linc, e mai bine să nu ne întâlnim singuri. Acum nu mai suntem în pericol. Să ne spunem doar la revedere.

— Ne vedem la cină. La ora opt. Vin să te iau. Alegi tu restaurantul. Cu specialităţi din Shanghai.

— Nu, nu. Sunt deja prea ameţită, îmi pare rău, spuse ea dând din cap în semn că îl refuză.

— Trec să te iau la opt, Bartlett o sărută delicat şi se îndreptă spre uşă, Orlanda luă din cuier trenciul şi îl ajută să se îmbrace. Mulţumesc, făcu el galant. Nu-i nici un

pericol, Orlanda. Totul va fi foarte bine. Ne întâlnim la opt. Da?

— Mai bine nu.

— Poate că ai dreptate, zâmbi el straniu. Asta ar fi *Joss, Karma.* Trebuie să ne reamintim de noi, nu? Ea nu răspunse. Voi fi aici la opt.

Închise uşa după el. Ea se duse agale spre fotoliu şi se aşeză îngândurată, întrebându-se dacă nu cumva l-a speriat, îngrozită de gândul că a mers prea departe. Nu ştia dacă se va mai întoarce la opt sau nu. Şi dacă avea să vină, cum să-l ţină la distanţă, cum să-l fiarbă, până îşi va pierde minţile de dorinţă, să-l înnebunească într-atât încât s-o ceară în căsătorie.

Simţi o gheară în stomac. Trebuie să acţionez rapid, se gândi ea. Casey îl tratează ca pe un sclav, l-a învăluit în mrejele ei, atuurile mele se rezumă la faptul că gătesc bine, că sunt gospodină, că l-aş iubi, l-aş iubi foarte mult şi că aş avea şi alte calităţi pe care Casey nu le are. Dar să nu mă culc cu el. Cu asta l-a vrăjit ea. Dar trebuie să fac acelaşi lucru. Şi atunci va fi al meu. Orlanda se simţea fără putere. Totul decursese cum trebuia, se gândi ea. Îşi aduse, atunci din nou aminte de ceea ce spunea Gornt; „Este o lege a vârstei potrivit căreia fiecare bărbat trebuie atras în cursa căsătoriei, prins în propria capcană a simţurilor, a setei de posesiune, a avariţiei, a banilor, a fricii, a comodităţii, sau prin orice ar putea constitui o capcană. Şi niciodată un bărbat nu se căsătoreşte de bună voie cu amanta.” Da. Din nou Quillan are dreptate, se gândise ea. În ceea ce priveşte persoana mea, însă, greşeşte. Eu nu sunt dispusă să mă mulţumesc doar cu jumătate de prăjitură. Voi încerca să o iau pe toată. Vreau să am nu numai Jaguarul şi acest apartament cu tot ce e în el, ci şi o casă în California şi, mai mult decât orice, bogăţie americană, departe de Asia, unde nu voi mai fi o eurasiatică, ci o femeie ca oricare alta, frumoasă, iubitoare şi fără griji. Oh, îi voi fi cea mai bună soţie pe care şi-o poate dori un bărbat. Îi voi pune la dispo-

ziţie tot ce are nevoie. Îi voi satisface toate dorinţele. I-am simţit forţa şi voi fi cât se poate de bună cu el.

— A plecat? Ah Fat umbla de colo până colo prin cameră, aranjând în mod mecanic lucrurile, în timp ce vorbea în dialectul din Shanghai. Bine, foarte bine, zise ea. Să fac un pic de ceai? Trebuie să fii obosită. Fac ceai deci, *heya?*

— Nu. Ba da, fă puţin ceai. Ah Fat.

— Fă puţin ceai, repetă slujnica. Muncă, muncă şi iar muncă!

Bătrâna plecă spre bucătărie târşâindu-şi picioarele. Purta nişte pantaloni bărbăteşti şi cămaşă albă, părul ei strâns într-o singură coadă care-i atârna pe spate. O îngrijea pe Orlanda de când se născuse aceasta. Ah Fat continuă:

— M-am uitat bine la el, pe scări, când aţi venit amândoi. Ca persoană necivilizată ce se află e foarte prezentabil, remarcă ea cu un oarecare curaj.

— Unde erai, că nu te-am observat?

— Jos, sub scări, râse servitoarea pe înfundate. Eeeee, am avut eu grijă să mă ascund, dar am vrut să-l văd. Oho! Ai aruncat afară în ploaie pe biata ta bătrână sclavă, cu oasele ei ruginite, deşi nici nu se simţea dacă eram sau nu aici! Cine iţi aduce la pat dulciurile, ceaiul şi băuturile când îţi termini tu treburile, *heya?*

— Oh, termină! Tacă-ţi gura!

— Nu tace sărmana ta mamă bătrână! Ea ştie cum să te-ngrijească! Ah, da. Mică împărăteasă, pentru mine a fost limpede că era gata, gata ca în voi să se încingă bătaie între yang şi yin; amândoi păreaţi tare fericiţi, ca nişte pisici într-un butoi cu peşte! Dar nu trebuia să mă dai pe mine afară.

— Diavolii de străini sunt altfel, Ah Fat. Vroiam ca el să fie aici singur. Străinii ăştia-s ruşinoşi. Şi-acum, hai, du-te şi fă ceaiul şi ţine-ţi gura, sau vrei să te mai dau a dată afară?

— El o să fie noul stăpân? strigă Ah Fat, pe un ton ce exprima speranţă. E timpul să-ţi iei un stăpân. Nu e bine pentru nimeni să nu aibă un Lujer Fierbinte la Poarta de Jad. *Poarta ta* se va veştej şi va ajunge uscată ca praful de pe drum, dac-o laşi atâta neudată! Oh, am uitat să-ţi dau două veşti. Vârcolacii par a fi străini din Macao; ei vor ataca din nou înainte de a apărea luna nouă. Astea sunt zvonurile care circulă. Toţi jură că-i adevărat. Cealaltă ştire: Tok Bătrânul Ofticos, de la taraba cu peşte, susţine că acest diavol străin din Muntele de Aur a câștigat mai mult aur decât Tung Eunucul! (Tung era un eunuc vestit, de la Curtea Imperială din Oraşul Interzis de la Beijing, a cărui poftă de aur era atât de mare încât întreaga Chină nu putea să-l sature; era atât de urât de oameni încât noul împărat a aruncat peste el tot aurul pe care-l câștigase, prin ticăloşenie, până când greutatea aurului i-a luat suflarea). Anii nu stau pe loc, tu nu întinereşti, Micuţă Mamă! Să fim serioşi, i se adresă Ah Fat, întrebând-o din nou: el o să fie stăpânul?

— Sper, răspunse Orlanda, calmă.

Oh, da, gândea ea cu ardoare, doborâtă de îngrijorare, conştientă că Linc Bartlett era unica şi cea mai importantă şansă a vieţii ei. Deodată se crispă din nou de teamă să nu se fi întrecut cu gluma şi să-l fi făcut să nu mai revină. Izbucni în plâns.

Opt etaje mai jos, Bartlett trecu prin micul foaier, ieşind afară, unde se mai aflau vreo zece persoane care aşteptau nerăbdătoare un taxi. Şuvoiul de apă devenise constant şi se revărsa pe asfalt de unde ieşea pentru a se topi în torentul care forma un râuleţ spre Kotewall Road, inundând rigolele, scurgându-se încet căci erau înfundate, ducând cu el pietre, mâl şi resturi vegetale adunate de pe maluri înalte şi povârnişuri. Autoturisme şi camioane, înaintând cu grijă în sus şi în jos pe drumurile abrupte, împroş-cau când treceau prin vârtejuri de apă şi bulboane, cu ştergătoarele dansând ritmic pe geamurile aburite. De partea cealaltă a

drumului, terenul se ridica, râpos şi Bartlett văzu numeroasele şiroaie coborând în cascade pe digurile de beton care împiedicau terenul să alunece. Prin crăpături creşteau buruieni. Un buştean căzu adăugându-se molozului, pietrelor şi mâlului. O parte din dig apăra un garaj înconjurat de ziduri, iar sus pe povârniş se afla un conac chinezesc, ornamentat, pe jumătate ascuns, cu un acoperiş cu ţiglă verde şi cu dragoni pe coama casei. Lângă el se zăreau schelele de pe un teren de construcţii şi săpături în vederea ridicării unor clădiri înalte. Pe lângă toate acestea, se mai înălţa un alt bloc de locuinţe care se pierdea în întuneric.

Se construieşte atât de mult, remarcă Bartlett, poate ar trebui să ne lansăm în afaceri de construcţii. Oameni mulţi într-un spaţiu mic înseamnă profit, profit imens. În trei ani se şi amortizează investiţia. Sfinte Isuse! Un taxi luă un viraj în faţa lor, fără să se sinchisească de băltoacă. Din el unii pasageri ieşiră, alţii se certau să intre. Un cuplu chinez ieşi val-vârtej din hotel, îl îmbrânci pe el şi pe ceilalţi care aşteptau un taxi – o cucoană gălăgioasă cu o umbrelă enormă, un trenci scump peste un *cheong-sam,* care avea alături un soţ modest şi blând. Te bag în mă-ta, madam, înjură în gând Bartlett, n-o să mi-o iei tu înainte. Îşi croi loc, cucerindu-şi o poziţie mai bună. Ceasul lui arăta 10.35.

Şi-acum ce urmează? se întrebă el. N-o lăsa pe Orlanda să te abată de la afacerile tale! *Struan sau Gornt?* Azi e ziua discuţiilor aprinse, mâine – vineri – mâine este ziua în care se va sparge gaşca, sfârşitul de săptămână este momentul regrupării, luni – atacul final şi pe la ora 15 va trebui să fiu învingător. Cu cine vreau să închei afacerea? Cu Dunross sau cu Gornt? Gornt ăsta e un om norocos – a fost un om norocos, gândi el, puţin buimăcit. Isuse, Orlanda este ceva cu totul deosebit. În locul lui, *eu* aş fi părăsit-o? Sigur că aş fi făcut-o. Sau, mă rog, poate că nu – poate nu s-ar fi întâmplat nimic. Aş fi luat-o de soţie în momentul în care aş fi avut posibilitatea şi n-aş fi trimis

copilul *nostru* în Portugalia – Gornt ăsta e ori un ticălos ori al dracului de deştept. Care din două? Ea a rezolvat lucrurile într-un mod plăcut şi corect – exact cum ar fi făcut Casey, dar altfel, deşi cu acelaşi rezultat. Acum totul a devenit complicat. Sau simplu? Care din două? Vreau eu oare s-o iau de nevastă? Nu. Vreau s-o părăsesc? Nu. Vreau s-o am? Asta da. Aşadar... organizează o campanie, o manevră s-o aduci în pat fără obligaţii. Nu vă faceţi viaţa după regulile create de femei, în dragoste ca şi în război totul este permis. De fapt ce e dragostea? După cum spunea Casey, sexul este doar o parte din dragoste. Casey. Ce mai pot spune despre ea? Acum nu mai am mult de aşteptat pentru ca să fie a mea. Şi-apoi ea ce vrea? Amor în pat sau clopotele nunţii, sau despărţire sau ce-o vrea de fapt? Să mă ia dracu dacă am de gând să mă mai însor încă o dată. Cu prima soţie, viaţa devenise groaznică. Curios, nu m-am mai gândit demult la ea.

Când Bartlett se reîntorsese din Pacific, în '45, o întâlnise la San Diego şi într-o săptămână s-a şi însurat cu ea, din dragoste şi din ambiţie, lansându-se apoi într-o afacere de construcţii în sudul Californiei. În California conjunctura devenise propice, şi toate formele de construcţii luaseră avânt. Primul copil venise pe lume după zece luni, al doilea după un an, iar cel de-al treilea cu încă zece luni mai târziu. Muncise tot timpul, şi sâmbetele şi duminicile, cu mare plăcere, căci era tânăr şi ţinea la tăvăleală. Un succes enorm. Dar ne-am înstrăinat. Au început certurile şi văicărelile şi imputările de genul ,,nu mai stai cu noi deloc, te-ai, înfundat cu totul în afaceri, nu-mi pasă de afaceri, vreau să merg în Franţa şi la Roma şi de ce nu vii acasă mai devreme, ai o iubită, ştiu eu, ai o iubită...” Nu avea nici o iubită. Nu făcea decât să muncească. Şi apoi, într-o zi, apare citaţia avocatului. Prin poştă.

La dracu, se înfurie Bartlett, e totuşi dureros. Dar, în definitiv, sunt doar unul din atâtea milioane; s-a întâmplat

şi înainte şi se va întâmpla şi în viitor. Cu toate acestea, citaţia *ta,* sau convorbirile *tale* telefonice sunt jignitoare. Ele rănesc şi asta te costă. Te costă destul de mult. Avocaţii îşi iau partea cea mai importantă şi de aceea aţâţă focul între părţi într-un mod foarte abil, pentru a-şi umple ei buzunarele. Sigur. Tu eşti sursa lor de venituri. Toţi suntem! Din leagăn până în mormânt, avocaţii îţi inventează neplăcerile şi îţi menţin starea de încordare. Ai dracului! Avocaţii sunt adevărata plagă a societăţii americane. N-am întâlnit în viaţa mea decât patru avocaţi buni, dar restul? Trăiesc ca paraziţii de pe urma noastră. Nici unul dintre noi nu ne putem feri de ei! Da. Ticălosul ăla de Stone! A câştigat o avere de pe urma mea; pe fosta mea soţie a transformat-o într-un demon, a întărâtat-o atât pe ea, cât şi pe copii împotriva mea şi aproape m-a distrus şi mi-a compromis afacerile. Sper ca tâlharul ăla să piară pentru totdeauna.

Cu un efort, Bartlett îşi abătu gândul de la necazurile lui şi privi ploaia, aducându-şi aminte doar de bani şi că era liber şi asta îl făcea să se simtă minunat. Isuse Hristoase! sunt liber şi le am lângă mine pe Casey şi pe Orlanda. Orlanda! Doamne, îşi zise simţind încă chinurile excitaţiei, sunt din nou în găleată. La fel şi Orlanda. Mi-era destul de greu să mă stăpânesc şi cu Casey, acum am două pe cap!

De vreo două luni nu se mai iubise cu nici o fată. Ultima dată se întâmplase la Londra; o întâlnire, o cină neprevăzută şi apoi... la pat. Femeia stătea la acelaşi hotel, era divorţată şi deci nu era nici o problemă. Ce spunea Orlanda? O îmbrăţişare amicală şi o despărţire sfioasă? Da. Aşa e. Dar fata aceea nu era prea sfioasă. Stătea la coadă aşteptând taxiul, binedispus, simţindu-se deodată plin de viaţă, privind la şuvoiul de apă, şi trăgea în piept mirosul plăcut al ploii căzută pe pământ. Drumul se iţea plin de pietre şi noroi, torentul se răsucea într-o crăpătură lungă şi lată a zidului de întărire, dansând prin aer ca vârtejul unui pârâu de munte. Ploaia asta va aduce multe necazuri, i se

năzări lui. Iar Orlanda îţi pricinuieşte o grămadă de necazuri şi ea, amice, în mod clar. Cu toate astea trebuie să existe un mijloc să mă culc cu ea. Ce-ai văzut la ea de ţi-a luat minţile? Ceva din chipul ei, din silueta ei, din privirea ei, ceva... of. Doamne, ţin-te bine, e femeia desăvârşită, dar şi o adevărată pacoste. Mai bine uit-o pe Orlanda. Fii cuminte, fii cuminte, bătrâne. Cum spunea Casey, femeia asta e dinamită!

5

Ora 10.50.

În ultimele douăsprezece ore plouase întruna, îmbibând din abundenţă solul Coloniei, cu toate că rezervoarele secate de-abia adunaseră puţină apă pe fund. Pentru pământul pârjolit însă fusese o binecuvântare! Cea mai mare parte a apei se scurgea la vale peste ţărâna bătătorită de arşiţă, inundând locurile joase, transformând drumurile îmbâcsite de gunoaie în adevărate mlaştini, iar zonele populate în veritabile lacuri. Pe alocuri, ploaia pătrunsese adânc. În alte părţi, acolo unde aşezările recolonizate se înşirau pe coasta muntelui, torentele făcuseră un dezastru. Aşezări improvizate cu cocioabe încropite din rămăşiţe de carton, de scândură, tablă ondulată, panouri din pânză, placaj – unele doar cu trei pereţi, cu un aşa-zis acoperiş pentru cei mai înstăriţi – ofereau priveliştea unei jalnice îngrămădiri, aşa cum se sprijineau şchiop unele de altele, unele peste altele, unele în altele, grămădite pe toată panta muntelui, toate cu podele de lut, printre fundături întunecate, acum mustind de apă, noroi şi tot felul de mocirle, pline de primejdii. Ploaia se scurgea în voie prin acoperişuri, pătrunzând prin tot ce întâlnea în cale: aşternuturi, haine, rămăşiţe strânse de o viaţă, oamenii, înghesuiţi unii în alţii, unii peste alţii, așteptând cu stoicism să se oprească ploaia. Potecile

întortocheate şi înguste şerpuiau la întâmplare, nevoite să mai lase un spaţiu precar de refugiu pentru noile familii sau imigranţii ce se strecurau clandestin (deşi nu erau tocmai imigranţi, deoarece aici era totuşi China şi, odată trecută frontiera, orice chinez era autorizat, în baza unei hotărâri a vechiului guvern din Hong Kong, să se stabilească şi să rămână acolo cât timp dorea).

Puterea coloniei fusese dintotdeauna forţa numeroasă de muncă ieftină, oferită zgomotos şi scenele acestea se soldau cu încăierări. În schimbul unui adăpost permanent, colonia nu pretindea decât prestaţia unei munci cinstite şi paşnice pentru o plată zilnică, oricare ar fi fost ea. Hong Kongul nu-şi dorise niciodată imigranţi, însă populaţia Chinei se scurgea mereu încoace, atât ziua cât şi noaptea, în ambarcaţii, pe jos, pe targă, trecând graniţa ori de câte ori China era ameninţată de foamete şi conflicte interne. Familii întregi, bărbaţi, femei şi copii veneau să se statornicească aici, iar după o perioadă de timp se întorceau acasă, căci China rămânea casa lor dintotdeauna. Refugiaţii nu erau însă mereu bine veniţi. În urmă cu un an, Colonia fusese invadată de un val de refugiaţi. Din motive încă necunoscute şi fără vreun avertisment prealabil, gărzile graniței R. P. Chineze îşi slăbiseră vigilenţa pe partea lor, şi în decurs de o săptămână, se năpustiră zilnic, imigranţi cu miile. Cei mai mulţi treceau noaptea peste şi pe sub gardul simbolic, cu şase rânduri de sârmă ghimpată, ce separa Noile Teritorii de Kwantung, provincia învecinată. Poliţia rămânea neputincioasă în faţa acestui puhoi, fiind nevoită să facă apel la armată. Într-o noapte de mai, aproape şase mii de clandestini fuseseră arestaţi, însă eliberaţi a doua zi şi trimişi înapoi peste frontieră. Dar alte mii au trecut graniţa fără să fie prinşi şi au devenit cetăţeni cu drepturi legale. Astfel s-au petrecut lucrurile noapte de noapte, zi de zi, numărul lor ajungând la zeci şi zeci de mii de nou-veniţi. La frontieră începură să aibă loc manifestaţii furibunde pentru

a împiedica deportările. Acestea erau totuşi necesare, întrucât Colonia începea să se sufoce de numărul mare de imigranţi ilegali, sosiţi în ultimul timp. Aceştia depăşeau deja patru milioane, fapt ce stârnea o profundă îngrijorare. Apoi, năvala încetă dintr-odată, tot aşa cum începuse, fără vreun motiv aparent, iar graniţa fu închisă, în decursul următoarelor săptămâni, aproape 70.000 au fost arestaţi şi returnați, dar, ulterior, alţii circa 100.000 – 200.000. nimeni nu ştie câți anume, scăpaseră de baraj.

Bunicul şi cei patru unchi ai lui Wu Ochelaristul, împreună cu familiile lor – 17 suflete în total – se numărau printre aceştia. S-au stabilit în zonele recolonizate, în partea de sus a Aberdeenului. Wu Ochelaristul aranjase totul pentru ai săi. Se aşezaseră pe terenul pe care familia Casei Chen îl stăpânea încă de la început şi care până de curând nu valora mai nimic. Acum însă, situaţia se schimbase şi valoarea lui crescuse. Familia Chen îl arendase bucăţică cu bucăţică acelora care erau dispuşi să plătească. Wu Ochelaristul fu recunoscător cerului că putuse să pună mâna pe o suprafaţă de circa şase pe patru metri, contra trei dolari HK pe metru, pe lună, iar în lunile ce-au urmat, şi-a ajutat familia să-şi pregătească terenul pentru a-şi ridica două locuinţe care până la ploaia aceea mare fuseseră uscate. Nu exista decât un singur robinet la o sută de familii, erau lipsiţi de canalizare, de electricitate, deşi aşezările lor se extindeau tot mai mult, însă peste tot domnea ordinea. Unul din unchi avea deja o făbricuţă pentru flori din plastic, într-o magherniţă pe care o închiriase cu 4,50 dolari HK metrul, undeva la poalele colinei, un altul închiriase o tarabă în piaţă şi vindea turte şi scovergi din făină de orez cum se făceau în satul lor de baştină, Ning-tok. Toţi cei 17 trudeau pentru a astupa cele 18 guri flămânde, cu cea a noului născut cu o săptămână în urmă. Chiar şi celor de doi ani li se dădură treburi uşoare cum ar fi sortarea petalelor pentru florile de plastic finisate de cei mai vârstnici. Această manufactură constituia o

sursă de venit pentru localnicii coloniei, permiţându-le să-şi asigure traiul zilnic şi să mai pună ceva bani deoparte pentru jocurile de noroc. Da, gândi Wu Ochelaristul, şi se ruga tuturor zeilor să-l ajute să obţină recompensa pentru capturarea la timp a Vârcolacilor pentru ca să poată juca la cursele de sâmbătă şi să parieze pe Pilot Fish, armăsarul negru care, după toate pronosticurile, avea să câştige cu siguranță. Îşi înăbuşi un căscat, în timp ce înainta desculţ pe una din cărările acelea întortocheate din zona recolonizată, de mână cu nepoţica sa de şase ani, şi ea desculţă. Ploaia îi aburise lentilele groase ale ochelarilor, amândoi păşeau cu atenţie pentru a nu călca în vreun ciob de sticlă sau în cutiile de tablă ruginită presărate peste tot... Pe alocuri mocirla le ajungea până la glezne. Amândoi îşi suflecară pantalonii, iar fetiţa părea că dispare sub uriaşa-i pălărie de pai folosită de culi. Pălăria şi hainele de pe el erau cumpărate la mâna a doua, şi neconforme cu reglementările poliţiei. Erau singurele lui haine în afară de încălţămintea pe care o căra într-o sacoşă de plastic, sub trenciul de ploaie, pentru a o proteja.

Sări peste o groapă, şi fu cât pe-aci să alunece. La dracu cu hârtoapele astea! înjură el, bucuros că nu locuia aici şi că reuşise să închirieze o cameră, pe care o împărțea cu mama lui, undeva în apropierea postului de poliţie Aberdeen-Est. Camera era îngrijită şi ferită de calamităţile ce se abăteau atât de des prin partea locului... Slavă Domnului că nu trebuie să fac drumul ăsta zilnic! gândi el, „altfel s-ar alege praful de îmbrăcăminte, iar viitorul meu ar fi în primejdie”, ştiind că Serviciului secret îi plăcea curăţenia şi punctualitatea. „Oh, Doamne, fă ca azi să fie ziua mea cea mare!” îl cuprinse oboseala. Grumazul i se încovoie, simţind cum picăturile de ploaie i se preling pe ceafă şi apoi pe şira spinării. Fusese la serviciu toată noaptea. Când plecase de la postul de poliţie, în zori, i se spusese că vor face o descindere la bătrâna *amah,* Ah Tam, bănuită a avea legături cu banda Vârcolacilor, pe care el o

depistase şi îi descoperise ascunzătoarea. Îşi spusese deci că trebuie să se grăbească la bunicul său bolnav, care trăgea să moară, şi apoi să se întoarcă la timp. Se uită la ceas, mai avea destul timp până să ajungă la post, aşa că o porni din nou la drum, trecând nepăsător pe lângă mormanele de gunoi. Ajunse la o răscruce, apoi o luă pe o potecă mai largă ce se mărginea cu un canal de scurgere. Canalul avea cam un metru şi jumătate adâncime şi servea în mod curent la scurgerea ploilor, la spălatul rufelor şi scăldat, în funcţie de cantitatea de apă strânsă acolo. În acel moment, şuvoiul dădea pe dinafară, sporind mizeria din vale.

— Fii atentă, a cincea nepoată, îi spuse el.

— Da, bine, al şaselea unchi. Pot să merg tot drumul cu tine? întrebă bucuroasă fetiţa.

— Numai până la prăvălia de dulciuri, iar acum fii atentă! Uite, aici e un alt ciob de sticlă!

— Crezi că preacinstitul bunic o să moară?

— Ei, asta-i cum vor zeii, ei hotărăsc ceasul, nu noi, aşa că să nu ne facem griji, *heya!*

— Da, încuviinţă micuţa pe un ton grav de om mare. Da, zeii sunt zei.

El spuse în gând o rugăciune implorând toţi zeii să se îndure de el, să-i aducă alinare în zilele ce i-au mai rămas de trăit, adăugând prudent, pentru mai multă siguranţă: Sfântă Mărie Maică şi Iosif, milostiviţi-vă de Bătrânul meu bunic. Cine ştie care-s mai adevăraţi – Dumnezeul creştin sau zeii cei adevăraţi? gândi el. Cred că ar trebui să te pui bine cu toţi, dacă poţi. Nu se ştie niciodată şi nu costă nimic. Poate careva din ei te-o ajuta, poate la ora asta dorm şi ei, poate s-au dus la masă… Ei, dar nu-i nimic, viaţa e viaţă, iar zeii sunt zei, banul ban, legile trebuie respectate, iar azi trebuie să fiu foarte isteţ. Noaptea trecută fusese cu sergentul divizionar Mok şi cu Şarpele. Era pentru prima oară când îl luau cu ei într-una din raziile acelea speciale ale lor. Făcură descinderi în trei spelunci cu jocuri de noroc,

dar, ciudat, lăsară neatinse alte cinci, mult mai prospere, deşi acestea se aflau pe acelaşi palier al clădirii, de unde răzbătea până la ei zgomotul jetoanelor însoţite de strigătele răguşite ale crupierilor. *Dew neh loh moh.* Ce n-aş da să am şi eu parte din mita pe care o iau ei, răbufni el, apoi adăugă: Piei Satană! Serviciul secret este mai important pentru mine acum, aş avea viaţa asigurată, aş putea cunoaşte tot felul de secrete care să-mi folosească drept scut, iar mai târziu, când voi ieşi la pensie, am să mă îmbogăţesc tot de pe urma lor. Dădură colţul şi ajunseră la dugheana cu dulciuri. Schimbă câteva cuvinte cu bătrâna ştirbă, îi dete două monezi de aramă pentru care primi în schimb o turtă dulce din făină de orez şi într-un cornet de ziar, o mână de coji parfumate de portocale coapte la soare, dulci-amare, de la care te cam ustura limba şi se mestecau foarte greu.

— Mulţumesc, al şaselea unchi, îi spuse fetiţa radiind de fericire, sub enorma ei pălărie.

— Să le mănânci sănătoasă, a cincea nepoată, îi răspunse el, privind-o cu drag, încântat de drăgălăşenia ei.

Dacă zeii ţin cu noi, când va fi mai mare va fi chiar drăguţă şi-i vom putea vinde fecioria pe bani buni, iar serviciile ei vor aduce venituri frumoase familiei. Wu Ochelaristul era foarte mândru că reuşise să fie de folos familiei în ceasurile de restrişte. Fiecare era la adăpost şi avea ce să mănânce, iar procentajul fabricii de flori din plastic al celui de-al nouălea unchi, negociat cu atâta răbdare, mă va ajuta, cu puţin *joss,* ca într-un an sau doi, să-mi achit cu veniturile ei chiria şi voi putea mânca de trei ori pe săptămână turtă din aia delicioasă de orez, de Ning-tok, să pun ceva bani deoparte, astfel ca să nu fiu nevoit să iau mită şi să-mi periclitez situaţia în poliţie. Nu! Martori să-mi fie toţi zeii! N-am să mă mai bag în asemenea lucruri atâta timp cât am şanse în Serviciul secret, deşi nu e normal să ne plătească aşa de prost. Mie să-mi dea doar

320 dolari HK pe lună, după doi ani de serviciu? *Ayeeyah!* Ce ţi-e şi cu barbarii ăştia, e greu să-i înţelegi!

— Hai, acum pleacă, am să mă întorc mâine, spuse el. Fii atentă pe unde calci.

— Da!

Se aplecă s-o sărute şi se despărţiră. Ea începu să urce povârnişul, nu înainte de a mai lua o bucăţică de turtă. Ce dulce şi bună era! Ploua cu găleata, monoton. Torentul măturase din calea lui tot felul de resturi şi le înşirase pe cărare, de-a lungul cocioabelor. Fata urca însă cu grijă, ferindu-se pe cât putea, fascinată de şuvoiul de apă. Pe alocuri, adâncimea era mare, în alte părţi, acolo unde terenul era abrupt, apa se rostogolea în cascade. Deodată, o canistră din tablă de circa 25 de litri porni de-a dura, rostogolindu-se în canalul de scurgere, gata, gata s-o strivească, dar din fericire, se izbi într-un perete de carton şi se opri. Ea rămase, ţintuită de frică. O gospodină furioasă se răsti la ea:

— Du-te acasă! N-ai ce căuta pe aici! Cară-te! Du-te acasă!

— Da... da, îi răspunse fetiţa iuţind pasul, continuând urcuşul ce devenise şi mai anevoios.

Chiar în clipa aceea pământul sub picioare începu brusc să alunece la vale, căzând cu el sute de tone de mocirlă, bolovani şi pietre, înghiţind totul în cale. În câteva secunde, alunecarea de teren înaintă cu peste cincizeci de metri, smulgând, dărâmând şi ducând la vale firavele construcţii întâlnite în drum, punând pe fugă bărbaţi, femei şi copii, pe unii îngropându-i pe alţii schilodindu-i, înecând totul, acolo unde cu puţin timp în urmă fusese un sat. Apoi se opri, la fel de brusc cum începuse. O linişte înspăimântătoare se aşternu peste toate colinele şi văile învecinate, marcată doar de ropotul ploii. Deodată, liniştea se frânse şi începură să se audă strigăte disperate de ajutor, plânsete, ţipete, urlete. Bărbaţi, femei şi copii ieşiră în grabă din cocioabele rămase intacte, slăvind zeii că-i ocrotiseră, larma lor

sporind şi mai mult harababura generală. Prietenii şi vecinii se ajutau între ei, mamele îşi căutau copiii, aceştia îşi strigau părinţii, însă o mare parte rămăsese în ploaie, să înalţe mii de mulţumiri cerului că scăpaseră cu viaţă.

Fetiţa stătea încă pe marginea prăpastiei, pe locul unde pământul alunecase, privind nedumerită în jurul ei. Cam la vreo patru metri sub ea nu se mai zărea decât o masă de noroi şi pietre, acolo unde numai cu câteva secunde în urmă fusese pământ solid. Marginile prăpastiei se frângeau, declanşând mici avalanşe de noroi şi pietre, împinse de apa din canalele de scurgere. Simţi cum îi alunecă picioarele, în timp ce încerca să facă un pas înapoi şi o altă fâşie mare de pământ începu să se disloce, aşa încât se opri împietrită, strângând în pumnul ei mic o ultimă bucăţică de turtă. Călcâiul i se afundă în pământul moale, încercând să-şi menţină echilibrul.

— Nu te mişca! strigă un bătrân.

— Pleacă de pe muchie! urlă un altul.

Iar ceilalţi priveau aşteptând cu răsuflarea tăiată să vadă ce hotărăsc zeii. Apoi, o altă bucată din margine se desprinse şi se prăvăli, ducând-o la vale şi pe fetiţă. Din fericire, fu îngropată numai puţin, doar până la genunchi. Se asigură că bucăţica de turtă era salvată şi izbucni în plâns.

6

Ora 11.30.

Maşina inspectorului de poliţie Armstrong îşi croi drum prin mulţimea înfuriată ce se îmbulzea în jurul băncii *Ho-Pak,* îndreptându-se către postul de poliţie Aberdeen-Est.

Străzile erau înţesate de gloata care aştepta în faţa tuturor băncilor din zonă, mai mici sau mai mari. Chiar şi în faţa băncii *Victoria,* peste drum de *Ho-Pak,* se afla o mare de oameni, toţi aşteptând nerăbdători să intre şi să-şi scoată banii. Pretutindeni atmosfera era încărcată şi primejdioasă, iar ploaia torenţială contribuia la sporirea tensiunii generale. Baricadele ridicate pentru dirijarea puhoiului de oameni la intrarea şi ieşirea din bănci fuseseră întărite de poliţişti, la fel de iritaţi şi încordaţi şi ei; se repartizară cam douăzeci de poliţai la mia de oameni. Nu purtau arme, ci numai bastoane de cauciuc.

— Slavă Domnului cu ploaia asta, murmură Armstrong.

— Ce aţi spus, sir? întrebă şoferul, însă zgomotul enervant al ştergătoarelor de parbriz prost montate îi înăbuşi glasul.

Armstrong repetă mai tare şi adăugă:

— Cred că dacă ar fi fost cald, umed ca de obicei, locul ăsta blestemat ar fi devenit un câmp de bătaie. Dumnezeu ne-a trimis ploaia asta!

— Da, sir, aşa-i!

Maşina poliţiei se opri la timp în faţa sediului. Armstrong intră în grabă. Inspectorul şef, Donald C.C. Smyth, îl aştepta. Braţul stâng îi era legat cu o eşarfă.

— Îmi pare rău că am întârziat, se scuză Armstrong, însă afurisitul ăsta de trafic ne-a blocat o bună bucată de drum.

— Nu-i nimic, numai că nu prea am oameni. Poliţia din Aberdeen-Vest şi cea centrală s-au oferit să ne ajute, dar au şi ei problemele lor. Pacostele astea de bănci! La razie, va trebui să ne descurcăm cu un singur om care să pândească în spatele casei în cazul în care fuge vreunul din nemernicii ăştia, iar noi, cu Wu Ochelaristul, în faţă.

Smyth îi prezentă lui Armstrong planul său de acţiune.

— Bine. Mergem? Nu vreau să lipsesc prea mult.

— Fireşte. Afară e destul de împuţită toată treaba.

— Sper să mai ţină ploaia asta până ce nenorocitele astea de bănci vor închide, altfel or să fie obligate să le plătească până la ultimul bănuţ. Tu ţi-ai scos banii?

— Cred că glumeşti! Cele câteva leţcaie ale mele nu mai contează! Armstrong îşi îndreptă spinarea care-l durea. Ah Tam e în casă? întrebă el.

— După câte ştiu, este. Familia la care lucrează se numeşte Ch'ung. Stăpânul este gunoier. Tot acolo s-ar putea să fie şi unul din ticăloşii ăia, aşa că va trebui să acţionăm rapid. Am primit aprobare de la şef să iau revolverul. Vrei şi tu unul?

— Nu, mulţumesc. Hai să mergem, de acord?

Smyth era mai scund decât Armstrong, însă bine făcut şi uniforma îi venea de minune. Îşi îmbrăcă anevoie trenciul, ferindu-şi braţul. O luă înainte, apoi se opri brusc, exclamând:

— Drace! Era să uit. Brian Kwok de la Serviciul secret, te-a căutat şi a rugat să-l suni. Poţi folosi telefonul din biroul meu.

— Mulţumesc. Găsesc acolo nişte cafea? Mi-ar prinde bine o ceaşcă.

— Vin îndată.

Biroul era curat, bine dotat, însă oarecum sumbru, cu toate că Armstrong observă de cum intră mobilierul scump şi aparatul de radio modern.

— Atenţii de la clienţi recunoscători, îl lămuri Smyth, degajat. Te las pentru câteva minute.

Armstrong încuviinţă şi formă numărul.

— Alo, Brian?

— Oh, salut, Robert! Cum merge? Bătrânul spune că trebuie s-o aduci la sediu, să n-o interogaţi la poliţia din Aberdeen-Est.

— Prea bine, chiar eram pe picior de plecare. Ei, dar de ce la sediu? Care-i motivul?

— Nu mi-a spus, dar să ştii că azi e în toane bune. Se pare că diseară avem un 16/2! Armstrong deveni şi mai

interesat, formula 16/2 la Serviciul secret însemna că au descoperit un agent al inamicului şi că vor pune mâna pe unul sau mai mulţi spioni.

— Crezi că are vreo legătură cu afacerea noastră? întrebă el cu prudenţă, gândindu-se la *Sevrin.*

— Poate! Apoi urmă o pauză. Îţi aminteşti ce-ţi spuneam eu despre spionul infiltrat la noi? Acum sunt mai convins ca oricând că am dreptate!

Brian Kwok o dădu pe cantoneză, folosind fraze trunchiate şi cu ocolişuri, temându-se să nu fie ascultaţi. Armstrong îl urmărea cu un interes crescând, în timp ce prietenul său cel mai bun relata ce se întâmplase pe parcurs şi despre tainica şi îndelungata întâlnire dintre Crosse şi Suslev.

— Dar asta nu înseamnă nimic. Crosse îl cunoaşte pe ticălos, chiar şi eu am băut o dată sau de două ori cu el, ca să-l trag de limbă.

— Poate, dar dacă Crosse este omul nostru, atunci şi ăla e la fel şi făceau un schimb de informaţii în văzul lumii. *Heya?*

Armstrong fu cuprins de presimţiri negre.

— Acum nu e momentul, băiete. Lasă că discutăm asta când ajung la sediu, sau poate luăm prânzul împreună şi vom putea vorbi în voie.

Urmă o nouă pauză.

— Bătrânul vrea să-l informezi îndată ce o aduci aici pe amah.

— E-n regulă, pe curând! Armstrong puse receptorul la loc. Smyth reveni şi, îngândurat, îi întinse o cafea.

— Veşti proaste?

— Numai încurcături! îşi sorbi cafeaua. Totdeauna numai încurcături. Ceaşca era dintr-un porţelan fin, iar cafeaua excelentă. Oh, ce bună cafea, foarte bună. Crosse vrea să i-o duc direct la sediu, nu aici.

Smyth ridică din sprâncene şi exclamă enervat:

— Dumnezeule mare, ce-o fi atât de important în legătură cu o amărâtă de *amah?* Este din parohia mea...

— De unde Dumnezeu să ştiu, n-am idee, iar eu n-aş da pe ea..., izbucni Armstrong, apoi se stăpâni şi continuă mai calm: Iartă-mă, n-am prea dormit bine în ultimul timp. Nu dau eu ordinele. Crosse a zis s-o aduc la sediu, fără explicaţii. Doar ştii cum stau lucrurile când e vorba de ordinele lui şi ale Serviciului secret. Taci şi faci.

— Ticălos arogant! Smyth îşi termină cafeaua. Slavă Domnului că nu sunt în Serviciul secret. N-aş putea suporta să am de-a face zilnic cu un nemernic ca ăsta.

— Nici eu nu sunt în Serviciul secret şi cu toate astea mă bagă mereu în toate căcaturile lor.

— Era cumva vorba de agentul lor infiltrat la noi?

Armstrong privi iute către el.

— Care agent?

— Ei, hai, pentru numele lui Dumnezeu! Smyth râse. Se zvoneşte printre Dragoni că vajnicii noştri şefi au fost sfătuiţi să-l prindă rapid pe spurcat. Se pare că ministrul în persoană l-a pus pe jar pe guvernator, iar Londra s-a supărat aşa de tare încât Directorul lui MI-6 – presupun că-l cunoşti pe Sinders – soseşte mâine cu un zbor BOAC.

Armstrong îl fixă cu privirea.

— De unde naiba obţin ei toate informaţiile astea?

— Operatori de la telefoane, bătrâne *amah,* măturători şi cine mai ştie cine, dar un lucru este sigur, băiete, că unul din ăştia ştie tot. Îl cunoşti pe Sinders?

— Nu, nu l-am întâlnit niciodată. Armstrong își sorbi cafeaua, savurându-i aroma puternică, gustul de nucă, simţind cum treptat capătă puteri. Dacă ăla ştie tot, atunci spune-mi şi mie cine-i agentul trădător?

După o pauză, Smyth rosti:

— Soiul ăsta de informaţii costă bani grei. Să mă interesez cam cât?

— Da, te rog, şi bărbatul cel solid puse ceaşca jos. Observ că spionul te preocupă, nu-i aşa?

— Nu, deloc, îmi fac doar datoria, treaba mea nu este să-mi fac griji în legătură cu ei şi nici să-i priponesc. Îndată ce am prins unul, îi ia locul altul. Noi procedăm la fel în rândul adversarilor, indiferent cine ar fi aceştia. Oricum, dacă n-ar fi fost afacerea asta blestemată cu *Ho-Pak,* secţia noastră ar merge cel mai bine, iar zona mea Aberdeen-Est ar fi cea mai liniştită din colonie. Asta-i tot ce mă preocupă, şi Smyth îi oferi o ţigară dintr-o tabacheră din aur. Fumezi?

— Nu, mulţumesc, m-am lăsat.

— Bine ai făcut, eu nu pot, atât timp cât mă aflu aici singur şi părăsit pentru încă patru ani până la pensionare... îşi aprinse ţigara cu o brichetă tot din aur, Armstrong îl privi răutăcios. Apropo, Robert, cred că nu eşti în toate minţile dacă nu iei plicul care ţi se lasă lunar pe birou!

— Ce? Ştii cumva şi de treaba asta? se încruntă Armstrong.

— Da, şi să ştii că pentru asta nu trebuie să faci nimic, absolut nimic. Îţi garantez.

— Da, dar o dată ce ai luat unul, ai şi intrat în belea.

— Oh, nu, doar suntem în China aici şi nu-i acelaşi lucru! Ochii albaştri ai lui Smyth se întunecară şi ei.

— Atunci tu trebuie să ştii lucrurile astea mai bine decât mine. Ţi-a cerut cumva vreunul dintre „prietenii'' tăi să-mi transmiţi vreun mesaj?

Smyth ridică din umeri.

— Mi-a mai trecut pe la ureche un zvon cum că recompensa Dragonilor pentru prinderea lui John Chen se ridică la 40.000 de dolari HK şi...

— Da, dar nu l-am prins încă! răspunse Armstrong pe un ton arţăgos.

— Chiar şi aşa, banii vor fi diseară într-un plic în biroul tău. Da, asta am aflat, bătrâne. E doar un zvon, fireşte.

Computerul din creierul lui Armstrong începu să prelucreze informaţia. 40.000 de dolari HK picau tocmai bine să-şi achite o foarte veche datorie ce avea termen până luni – pierderi la bursă. I se pusese în vedere: „Ei,

băiete ar fi cazul să-ţi plăteşti datoria. E o sumă pe care o datorezi de peste un an şi... avem şi noi regulile noastre, cu toate că nu te forţez, dar o dată şi o dată, trebuie să scapi de ea...” Smyth are din nou dreptate, gândi el cu amărăciune, ticăloşii ăştia îţi cunosc toate mişcările, şi de fapt nici nu e aşa de greu să afle ce datorii am! Ce să fac! Să-i iau, să nu-i iau?

— Numai patruzeci? întrebă el pe un ton prefăcut glumeţ.

— Îmi închipui că-ţi ajung ca să-ţi rezolvi problema care a devenit atât de presantă, îi răspunse Smyth urmărindu-l cu aceeaşi privire severă. Nu-i aşa?

Armstrong nu era supărat pe Smyth că ştia atâtea lucruri despre viaţa lui particulară. Şi eu cunosc cel puţin tot atâtea lucruri despre el, deşi nu am habar câți bani are şi pe unde-i ţine. N-ar fi greu de aflat şi dacă aş vrea să-l dobor, ar fi chiar foarte uşor...

— Mulţumesc pentru cafea, de ani de zile n-am băut una ca asta. Mergem?

Smyth îşi îmbrăcă cu stângăcie trenciul peste uniforma bine croită, îşi aranjă eşarfa de la braţ, îşi puse chipiul într-o parte ca de obicei şi o luă înainte. Pe drum, Armstrong îi ceru lui Wu să-i relateze ce se întâmplase şi ce mărturisise tânărul care pretindea a fi din banda Vârcolacilor, şi apoi ce-a spus bătrâna *amah.*

— Foarte bine, Wu, îi spuse Armstrong în cele din urmă. Ai făcut o treabă excelentă. Inspectorul Smyth mi-a spus că vrei să intri în Serviciul secret.

— Da, sir.

— De ce?

— Pentru că e o secţie foarte importantă a Siguranţei statului, sir. M-a preocupat întotdeauna Siguranţa, ca să ştiu cum să ferim colonia de duşmani. Da, cred că ar fi foarte interesant şi important. Aş vrea să fiu util, dacă pot, sir.

În depărtare se auziră dintr-o dată sirenele pompierilor care veneau dinspre colină.

— Se pare că a mai explodat o sobă din cauza vreunui tâmpit iresponsabil, spuse Smyth cu amărăciune. Slavă Domnului cu ploaia asta!

— Da, adăugă Armstrong, întorcându-se către Wu. Dacă ceea ce ai raportat se adevereşte, voi pune o vorbă bună pentru tine la Siguranţă sau la Serviciul Secret.

Wu Ochelaristul nu-şi putu stăpâni încântarea.

— Da, sir, vă mulţumesc, sir. Ah Tam este într-adevăr din satul meu, sir.

Se îndreptară spre alee. Mulţimea de cumpărători şi de vânzători cu tarabe şi dughene îi urmăreau bănuitori de sub umbrele şi foile de cort suspendate, în timp ce treceau prin faţa lor, Smyth fiind cel mai cunoscut şi mai de temut *quai loh* din Aberdeen.

— Asta-i, sir, şopti Wu.

Smyth se opri ca din întâmplare în faţa unei tarabe, prefăcându-se că se uită la nişte legume, ceea ce-l făcu pe negustor să tresară imediat. Armstrong şi Wu trecură de intrarea casei bătrânei apoi se întoarseră brusc, şi toţi trei dădură buzna înăuntru, sărind treptele din două în două, în timp ce alţi doi poliţişti în uniformă erau atenţi la intrare, de la o distanţă convenabilă, apoi se repeziră şi o blocară. Îndată ce culoarul îngust fu pus sub pază, unul din ei se precipită şi intră pe o alee laterală, făcu înconjurul clădirii şi se asigură că detectivul în civil era la post, păzind unica ieşire din spate. Apoi se duse înapoi să întărească echipa ce asigura ordinea în faţa Băncii *Victoria.*

Exteriorul ca şi interiorul locuinţei erau la fel de murdare şi insalubre, pretutindeni domnind o harababură de nedescris. Smyth era în frunte. Când ajunse pe al treilea palier, îşi scoase revolverul din toc şi se dădu la o parte. Fără ezitare, Armstrong se propti în uşa şubredă, forţă încuietoarea şi dădu buzna înăuntru. Smyth îl urmă imediat, iar Wu Ochelaristul rămase de pază la intrare. Încăperea

era o harababură de canapele şi scaune, cu draperii soioase ce atârnau jalnic, iar în aer plutea un miros dulceag de opium şi ulei prăjit. O matroană masivă între două vârste apăru înaintea lor atât de surprinsă că-i căzu ziarul din mână. Amândoi bărbaţii deschiseră uşile rând pe rând. Smyth trase de clanţa unei uşi întredeschise ce dădea într-un dormitor sărăcăcios. În următoarea încăpere dădu de o toaletă împuţită şi o baie. O a treia era un alt dormitor în mijlocul căruia tronau legături de, blănuri neconfecţionate. Armstrong deschise ultima uşă. Aceasta dădea într-o bucătărie îngustă şi slinoasă, unde Ah Tam era aplecată deasupra unei chiuvete al cărei aspect se încadra perfect în decorul general, cu un morman de rufe nespălate alături. În spatele ei, o altă uşă. Cu o mişcare rapidă, Armstrong o îmbrânci şi o dădu la o parte. Şi această încăpere era goală, semănând mai degrabă a debara, lipsită de fereastră, având doar o deschizătură în perete drept aerisire şi nu oferea decât un modest spaţiu pentru un hamac şi un scrin scos din uz. Se întorsese în aşa-zisul salon. Ah Tam venea în urma lui târându-şi picioarele şi regăsindu-şi suflul. Cercetarea locuinţei nu dură decât câteva secunde, apoi Smyth scoase o hârtie şi spuse pe un ton mieros:

— Regret că trebuie să te întrerup, madam, dar avem autorizaţie de percheziţie.

— Cum?

— Tradu-i Wu, ordonă Smyth, iar tânărul poliţist începu îndată să-i traducă şi, aşa cum conveniseră în prealabil, procedă ca şi cum ar fi fost interpretul a doi poliţişti neghiobi – *quai loh* – care nu cunoşteau dialectul cantonez.

Femeia se holbă din nou la ei:

— Percheziţie? strigă ea ca arsă. Să căutaţi ce? Noi respectăm legile aici! Bărbatul meu lucrează pentru guvern şi are prieteni importanţi şi dacă cumva căutaţi şcoala de jocuri de noroc, asta e la etajul patru, în spate, noi n-avem nici de-a face cu ea şi nu ştiu nici de târfele alea împuţite

de la 16 care s-au înfipt acolo şi lucrează cât îi ziulica şi noaptea de mare şi care ne fac pe noi oameni cumseca...

— Destul! strigă tăios Wu, noi suntem de la poliţie cu probleme importante! Iar aceşti înalţi domni de la poliţie sunt oameni de vază! Eşti sau nu nevasta gunoierului Ch'ung?

— Da, răspunse ea morocănos. Ce vrei de la noi? N-am făcut nimic!

— Ajunge! se răsti Armstrong în engleză, cu o aroganţă voită. Asta e Ah-Tam?

— Tu eşti Ah Tam?

— Eh, cine eu? Ce?

Bătrâna *amah* începu a-şi mototoli colţul şorţului de nervi, nerecunoscându-l pe Wu.

— Deci tu eşti Ah Tam! Ești arestată!

Ah Tam se făcu lividă, iar femeia mai în vârstă începu să blesteme, adresându-i-se fără să mai aştepte:

— Aha! Deci tu eşti aia pe care o caută ei! Noi nu ştim despre ea decât că am cules-o de pe stradă acum câteva luni şi i-am dat un acoperiş şi o leafă...

— Wu, spune-i să tacă!

El repetă sever ordinul. Ea se supuse, dar deveni şi mai morocănoasă.

— Aceşti înalţi Domni vor să ştie dacă mai locuieşte cineva aici?

— Bineînţeles că nu mai e nimeni. Ce ei sunt chiori? Nu mi-au scotocit ei toată casa ca nişte ucigaşi şi au văzut că nu-i nimeni? croncăni baba. Eu nu ştiu nimic despre nimeni, adăugă ea.

— Ah Tam, aceşti domni vor să ştie care e camera ta?

Ah Tam prinse grai şi începu să tune şi să fulgere.

— Ce vreţi de la mine, preacinstite poliţist? N-am făcut nimic, nu stau aici clandestin, am hârtii în regulă încă de anul trecut. N-am făcut nimic. Eu mă iau după legi ca o persoană cumsecade care a lucrat toată vi ...

— Unde-i camera ta?

Femeia mai tânără arătă cu degetul.

— Acolo, răspunse ea pe un ton ascuţit, strident. Unde în altă parte decât la bucătărie? Ce dracu, străinii ăştia sunt chiar tâmpiţi? Unde pot sta slujnicele? Şi tu, vierme nenorocit! Să bagi tu în bucluc lumea cinstită! Ce ţi-a făcut ea? Dacă în piaţă s-au furat legume, asta n-are de-a face cu mine!

— Gura! Sau te umflu şi te duc acolo la ăia care nu stau pe gânduri şi te bagă la zdup imediat! Gura!

Bătrâna se opri în sfârşit din cascada de sudalme.

— Ei şi acum… reluă Armstrong.

Dar se opri iar, observând că vreo câțiva chinezi gură-cască se îngrămădiseră pe palier, încercând să vadă ce se petrece înăuntru. El îi privi şi în secunda următoare se făcură nevăzuţi. Închise uşa, ascunzându-şi amuzat, un zâmbet.

— Ei, şi acum, întreabă-le pe amândouă, ce ştiu despre Vârcolaci?

Ah Tam se învineţi. Stăpâna rămase pironită locului.

— Păi, eu?…Vârcolacii? Nimic! Ce să ştiu cu despre ticăloşii ăia? Ce legătură am eu cu ei?

— Dar tu, Ah Tam?

— Eu? Absolut nimic, făcu ea pe un ton arţăgos. Eu sunt o biată *amah,* respectabilă, care-şi face treaba şi atât!

Wu traduse răspunsurile. Amândoi bărbaţii observară că traducerea lui Wu era exactă şi rapidă. Amândoi dădură dovadă de răbdare şi continuară jocul, un joc pe care-l învăţaseră şi-l practicau de mult.

— Spune-i că-i mai bine să spună adevărul şi asta cât mai repede.

Armstrong privi la ea cu o mânie prefăcută. De fapt, nici el şi nici Smyth nu le purtau pică, nu vroiau decât să afle adevărul, adevăr ce putea duce la identificarea Vârcolacilor şi cu cât mai curând aceşti nemernici aveau să fie spânzuraţi pentru crimă, cu atât ar fi fost mai lesne de stăpânit Hong-Kongul, iar cetăţenii care respectă legea,

inclusiv ei înşişi, şi-ar putea vedea mai departe de treburile lor, să facă bani şi să-i cheltuie după bunul lor plac. Da, gândi Armstrong, îmi pare rău de bătrână. Pariez pe douăzeci de dolari că baba asta nu ştie nimic. Nu acelaşi lucru se întâmplă cu Ah Tam, care, cu siguranţă, ştie mult mai mult decât o să ne spună.

— Vreau adevărul. Spune-i!

— Adevărul? Care adevăr, cinstite domn? Cum ar putea o biată bătrână ca mi…

— Destul! Armstrong ridică teatral braţul.

Acesta era un alt semnal dinainte stabilit. Deodată, Wu Ochelaristul o dădu pe dialectul Ning-tok pe care ştia că nu-l înţelege nici unul din ei.

— Surioară te sfătuiesc să-ţi goleşti guşa, dar repede şi sincer. Noi ştim deja totul!

Ah Tam se holbă la el cu gura căscată. Nu mai avea decât doi dinţi în partea de jos şi ăia încălecaţi.

— Ei, frăţioare! îi răspunse ea în acelaşi dialect, parând întrebarea. Ce vrei de la mine?

— Adevărul! Ştiu totul despre tine!

Ea îl sfredeli cu privirea, fără să-l recunoască.

— Care adevăr? Nu te-am văzut în viaţa mea!

— Cum, nu-ţi mai aduci aminte de mine? Era în piaţa de găini. M-ai ajutat să cumpăr un pui, pentru ca apoi să bem împreună un ceai. Ieri. Nu-ţi aminteşti? Nu mi-ai vorbit tu de Vârcolaci şi de recompensa grasă pe care ţi-au promis-o…?

În ochii ei apăru o bruscă licărire ce nu trecu neobservată de cei trei.

— Vârcolacii? începu ea cu împotrivire crescândă. Imposibil! Poate a fost altcineva! Mă acuzi pe nedrept. Spune-le onorabililor domni, că nu te-am mai văzut nicio…

— Gura, cotoroanţă! urlă mânios Wu, trăgându-i câteva înjurături care mai de care mai colorate. Ai lucrat pentru Wu Ting-top, dar numele stăpânei tale care a murit acum

trei ani şi care ţinea o farmacie la răspântie era Fang-ling! Cunosc eu bine locul ăla!

— Minciuni... minciuni.

— Ea spune că toate-s minciuni, sir.

— Bine, zi-i că o ducem la post şi acolo o să vorbească ea.

Ah Tam începu să tremure.

— Să mă schingiuiască? Pe mine, o biată femeie bătrână? Vai... vai... vai...

— Când spunea Vârcolacul ăla că se întoarce? Nu cumva azi după-amiază?

— Vai... vai... nu ştiu... mi-a spus că vine să mă vadă, dar pungaşul nu s-a mai întors. I-am împrumutat cinci dolari ca să aibă cu ce să plece acasă şi...

— Unde acasă?

— Ei, cine? A, da, el... zicea că el era o rudă... a unei rude şi... nu-mi amintesc, cred că a spus ceva despre Promontoriul din Nord... nu-mi mai amintesc de nimic...

Armstrong şi Smyth aşteptară, o mai iscodiră un timp, dar curând îşi dădură seama că bătrâna nu cunoştea decât puţin din ceea ce vroiau să afle, deşi răspundea foarte întortocheat, iar minciunilor ei le adăuga din ce în ce mai multe înflorituri.

— Oricum trebuie s-o săltăm! spuse Armstrong. Smyth încuviinţă.

— Te poţi descurca singur până trimit vreo doi oameni? Eu trebuie să mă întorc neapărat.

— Fireşte. Mulţumesc, făcu Armstrong, iar Smyth plecă.

Armstrong îi spuse lui Wu să poruncească celor două femei să stea jos liniştite, în timp ce el percheziţiona casa. Femeile se supuseră înfricoşate. El se duse în bucătărie şi închise uşa. Deodată, Ah Tam începu să-şi smulgă coada de păr asemenea unei cozi de şobolan şi-i şopti cu viclenie lui Wu, ştiind că stăpână-sa nu cunoştea dialectul Ning-tok.

— Ascultă, frăţioare! Nu sunt vinovată cu nimic. L-am întâlnit pe blestematul ăla aşa cum te-am întâlnit şi pe tine.

Oamenii din acelaşi sat trebuie să ţină unul cu altul, *heya?* Un bărbat bine ca tine are nevoie de bani pentru fete... sau pentru nevastă. Eşti însurat, preacinstite fră-frăţioare?

— Nu, surioară, îi răspunse Wu, pe un ton politicos, tratând-o îndatoritor, aşa cum i se ceruse.

Armstrong rămase în pragul uşii odăii lui Ah Tam şi se întrebă pentru a mia oară, de ce chinezii se poartă atât de urât cu slugile lor şi de ce aceştia din urmă slujesc cu atâta credinţă şi acceptă astfel de condiţii, trudind o viaţă întreagă pentru o leafă de mizerie, lipsiţi de respect sau de un pic de afecţiune. Îşi aduse aminte că îl întrebase cândva pe profesorul său în legătură cu acest lucru. Bătrânul poliţist îi răspunse: „Nu ştiu flăcăiaş, dar cred că asta se întâmplă pentru că ei ajung cu timpul să facă parte din *familia* stăpânului”. De obicei, servesc la acelaşi stăpân o viaţă, iar familiile slugilor devin automat parte a familiilor stăpânilor. Servitorul este un bun care *le aparţine,* iar afacerea asta are şi *părţile ei bune.* Se înţelege de la sine că toate slugile îşi iau la rândul lor caimacul din banii pentru întreţinerea casei, pentru hrană, băutură, spălătorie, din absolut totul, indiferent de starea materială a stăpânului şi, fireşte, cu deplina ştiinţă şi aprobare a celui ce-i angajează, care veghează însă ca veniturile slugilor să nu depăşească un nivel firesc. Altfel cum ar putea să-i plătească atât de puţin mai ales dacă aceştia muncesc suplimentar?

Aşa se face că înainte ca un chinez să se angajeze pentru orice fel de muncă, examinează mai întâi, cu foarte multă atenţie, suma la care se ridică *tainul,* valoarea acestuia fiind mai totdeauna un factor decisiv. Da, aici poate se află răspunsul, gândi Armstrong.

Odaia duhnea, iar el încercă să-şi astupe nările. Stropii de ploaie răzbăteau prin gura de aerisire din perete, căzând cu zgomot pe podea. Drept urmare, mucegaiul şi rugina acopereau întreg peretele. Cercetă metodic şi amănunţit, cu toate simţurile în alertă. Nu puteai ascunde

nimic, pentru că nu aveai unde. Salteaua şi aşternutul erau relativ curate, deşi ploşniţele colcăiau pe la încheieturile patului. Sub pat nu era nimic în afară de un vas îngălat ciobit pentru apă şi o ladă goală. Cele câteva genţi vechi şi o sacoşă nu dădură nimic la iveală. Scrinul conţinea câteva bijuterii ieftine, o brăţară din jad de calitate inferioară. Dedesubtul câtorva haine era ascunsă o poşetă brodată, de o calitate mult mai bună. În ea se aflau câteva scrisori vechi, o tăietură din ziar şi două fotografii. I se păru că i se opreşte inima în loc. Se apropie de lumină şi privi cu atenţie fotografiile. Nu se înşelase. Citi tăietura din ziar şi simţi că-l apucă ameţeala. Era şi o dată trecută pe margine şi pe una din fotografii.

În subsolul cu celule al Cartierului general al poliţiei, Ah Tam stătea pe un scaun fără spătar, în mijlocul unei încăperi bine izolate, puternic luminată şi vopsită în întregime în alb, inclusiv duşumeaua şi singura uşă mascată. Chiar şi scaunul pe care stătea era alb. Era singură, încremenită, ca o stană de piatră, iar acum vorbea fără să mai fie îmboldită.

— Ei, şi acum ce ştii despre bărbaţii aceia din fotografie? se auzi dintr-un microfon mascat, vocea monotonă, metalică în dialect Ning-tok, a lui Wu.

— Am spus şi am tot spus că nu este… Nu ştiu nimic, stăpâne, se văicări ea. Vreau să plec acasă…, v-am spus, de abia l-am văzut, o singură dată, atunci când a venit pe la noi, stăpâne… Nu-mi amintesc, asta e de acum câţiva ani. Oh, acum pot să plec? V-am spus totul…

Armstrong o urmărea prin geamul special din camera de observaţie, cu Wu alături. Amândoi bărbaţii păreau vizibil stânjeniţi. Broboane de sudoare îi periau fruntea lui Wu, cu toate că încăperea era dotată cu aer condiţionat. O bandă de magnetofon se derula fără zgomot. Mai existau microfoane şi o masă cu echipament electronic în spatele lor.

— Cred că ne-a spus tot ce ne interesează, remarcă Armstrong compătimind-o.

— Da, sir, încuviinţă Wu, stăpânindu-şi emoţia pe care i-o trăda vocea.

Pentru prima oară lua parte direct la un interogatoriu pentru Serviciul secret. Era emoţionat şi înspăimântat totodată. Începu să-l doară capul.

— Întreab-o din nou de la cine a primit geanta? Wu se execută, vocea îi era calmă, însă autoritară.

— Dar ţi-am mai spus-o de atâtea ori, se lamenta bătrâna. Te rog, pot să pl...?

— Mai spune-ne o dată şi apoi poţi să pleci.

— Bine, bine, îţi spun din nou... gentuţa era a stăpânei mele care mi-a dat-o pe patul de moarte, ea mi-a dat-o, jur şi...

— Ultima oară ne-ai spus că ţi-a dat-o cu o zi înainte să moară. Care-i adevărul?

Înspăimântată, Ah Tam începu din nou să se tragă de coada de păr, zicând:

— Nu-mi aduc aminte, stăpâne... bătrâna păru că murmură ceva, dar nu se auzi nici un sunet, apoi deodată, se repezi şi grăi pe un ton răstit: Eu am luat-o şi am ascuns-o după ce a murit şi erau acolo fotografiile alea vechi... Nu am nici o fotografie de-a stăpânei mele, aşa că le-am luat pe astea şi mai era acolo un ban de argint cu care mi-am plătit o parte din călătoria mea la Hong-Kong în vremea foametei. Am luat-o pentru că nici unul din ticăloşii ăia de băieţi ai ei sau fetele, sau familia care o ura şi mă duşmănea şi pe mine, nu mi-ar fi dat nimic, aşa că le-am luat când nu mai era nimeni... ea mi-a dat-o înainte să moară şi am ascuns-o, e a mea, ea mi-a dat-o...

Ei ascultară un timp, bătrâna continua să vorbească fără şir, ceasul de pe perete arăta ora 13.45. O interogau deja de o jumătate de oră.

— Ajunge acum, Wu. Vom relua peste trei ore, pentru mai multă siguranţă, deşi cred că ne-a spus totul! plictisit,

Armstrong ridică receptorul şi formă un număr. O puteţi duce înapoi în celulă. Luaţi măsuri să stea comod şi să fie bine zăvorită. Să o examineze şi medicul.

Era o procedură normală a Serviciului secret ca arestatul să fie supus unui examen medical, înainte şi după interogatoriu. Medicul spusese că Ah Tam are inima şi tensiunea ca la douăzeci de ani. În momentul următor, văzură uşa albă din perete deschizându-se, apăru o poliţistă în uniformă şi-i făcu semn cu amabilitate lui Ah Tam s-o urmeze. Aceasta se supuse şi ieşi şchiopătând. Armstrong reduse luminile, derulă banda, în timp ce Wu îşi freca sprâncenele.

— Te-ai descurcat foarte bine Wu, văd că prinzi repede.

— Mulţumesc, sir.

Ţiuitul ascuţit al magnetofonului deveni şi mai strident, iar Armstrong urmărea banda în tăcere, căzut pe gânduri şi încă vizibil zdruncinat. Sunetul încetă. Scoase banda din aparat.

— Întotdeauna notăm data, ora exactă şi durata interogatoriului, folosind pentru suspect un număr de cod, asta pentru siguranţă şi păstrarea secretului, căută un număr într-un carnet, îl înscrise pe rolă, apoi începu să întocmească o fişă. Verificăm cu această fişă, semnăm aici cei care am luat interogatoriul şi trecem numărul de cod pentru Ah Tam: V-11-3. Aceasta înseamnă secret de importanţă deosebită şi-l îndosariem în seif (privirea i se încețoșă, Wu păru speriat pentru o clipă). Repet, e bine să reţii zicala cum că în oala acoperită nu intră musca şi că tot ce este legat de Serviciul secret, tot ce-ai făcut tu azi aici este strict secret.

— Da, sir. Puteţi conta pe mine, sir.

— E bine de asemenea să-ţi aminteşti că Serviciul secret îşi are propriile sale legi, deasupra guvernatorului şi a ministerului de la Londra. Vechile legi englezeşti valoroase, de echitate, codurile normale ale poliţiei – *habeas corpus,* procese deschise, recursuri – *nu se aplică* şi la Siguranţă

sau Serviciul secret. Într-un caz cercetat de Serviciul secret nu există proces, nu există recurs, există numai ordin de deportare în R. P. Chineză sau Taiwan şi nu ştii care din ele e mai rea! Ai înţeles?

— Da, sir. Vreau să intru în Serviciul secret, sir, vă rog să mă credeţi. Eu nu sunt unul din ăia care să-şi potolească setea cu otravă, îl asigură Wu, plin de speranţă.

— Bine! Pentru următoarele două zile eşti consemnat aici, la sediu.

Wu rămase pironit.

— Dar, sir, eu... da, sir.

Armstrong se îndreptă spre ieşire şi încuie uşa în urma lui. Înmână cheia şi formularul unui agent de serviciu.

— Banda rămâne la mine pentru moment, am semnat pentru ea.

— Da, sir.

— Ai grijă de poliţistul Wu, este oaspetele nostru pentru câteva zile, i-ai mai întâi datele personale – ne-a fost de mare ajutor. Îl recomand pentru Serviciul secret.

— Da, sir.

Îl lăsă şi se îndreptă spre liftul care-l duse la etajul său. Anchetele astea erau un blestem pentru el şi îi lăsau întotdeauna un gust amar. Le detesta, deşi erau rapide şi eficace,şi mai totdeauna obţinea rezultate bune. El prefera să procedeze după vechea metodă, să folosească răbdarea şi agerimea minţii în locul noilor metode moderne, psihologice. Dacă mă întreabă cineva, părerea mea este că toate sunt ale dracului de periculoase, îşi spuse el în timp ce străbătea coridorul. Mirosul obişnuit de mucegai al clădirii îi pătrunse în nări şi în acel moment se gândi cu ură la Crosse şi la tot ce-l lega de Serviciul secret. Ura mai cu seamă ceea ce descoperise azi. Uşa biroului lui era deschisă.

— Ei, salut Brian, spuse Armstrong cu o grimasă şi încuie uşa. Brian stătea cu picioarele pe birou, cu spatele la fereastra pe care se scurgeau şiroaiele de ploaie şi citea cu

nepăsare unul din ziarele comuniste chinezeşti. Ce noutăţi? îl întrebă el.

— Scrie foarte mult despre Iran, îi răspunse prietenul său cufundat în lectură. Auzi ce spun. Vârfurile capitaliste ale CIA împreună cu şahul tiran şi-au dat mâna şi au reprimat în sânge revoluţia din Azerbaidjan soldată cu mii de morţi... şi aşa mai departe. Fireşte, eu nu cred nimic din toate astea, însă afacerea sună ca şi când CIA şi batalionul 92 de trupe aeropurtate au zburat pe deasupra regiunii cu pricina şi au făcut prăpădul ăsta. Au făcut şi yankeii o dată ce trebuia.

— Să nu mă întrebi ce le-aş face eu!

Brian Kwok privi în sus, însă zâmbetul îi pierise.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Mă simt nasol, spuse Armstrong clătinând din cap cu un aer obosit. Am trimis după nişte bere, am putea merge apoi să luăm masa. Ce-ai zice de un curry?

— Foarte bine, dar dacă nu eşti în apele tale, am putea sări masa.

— Nu, nu e vorba de asta, e o simplă indispoziţie, eu... pur şi simplu detest interogatoriile astea.., mă dau peste cap.

Brian Kwok îl privi ţintă.

— Ai adus-o pe bătrâna *amah* aici? De ce naiba?

— Aşa a ordonat Crosse. E un ticălos!

Brian Kwok puse ziarul jos.

— Da, aşa-i şi sunt convins că am dreptate în legătură cu el, remarcă el pe un ton mai potolit.

— Nu acum Brian, poate discutăm la masa, dar nu acum. Doamne! ce chef am să beau! La naiba cu Crosse şi cu Serviciul secret! Eu nu sunt de la ei şi se poartă cu mine ca şi când aş fi unul de-ai lui.

— Ei bine, dar diseară ai un 16/2. Credeam că ai fost detaşat la ei.

— Nu mi-a pomenit nimic de asta. Despre ce-i vorba?

— Dacă nu ţi-a spus nimic, poate e mai bine să-mi ţin gura.

— Evident! (ştia că din motive de securitate, procedeul obişnuit al Serviciului secret era să limiteze difuzarea informaţiei, astfel încât, chiar şi celor mai de încredere agenţi să nu li se dea prea multe informaţii. La dracu, n-am să mă las detaşat, zise Armstrong, înfuriat, deoarece ştia bine că dacă Crosse ordona astfel, nu mai era nimic de făcut. Are vreo legătură cu interceptarea lui *Sevrin?* întrebă el.

— N-am idee…, deşi aşa cred. Brian Kwok îl studie, apoi zâmbi. Hai, Robert, capul sus, am veşti bune pentru tine.

Armstrong observă din nou cât de chipeş şi bine făcut era prietenul lui, cu o dantură impecabilă, pielea bronzată, maxilare puternice, ochi jucăuşi; până şi dracul s-ar fi temut să i se dea pe mână.

— Mare şnapan eşti, care sunt noutăţile? Ai tras cumva cu urechea la prietenul nostru Şchiopul, la Restaurantul Para şi ţi-a şoptit care sunt cei patru câştigători de sâmbătă?

— Nu fi naiv! Nu, e vorba de dosarele acelea pe care le-ai subtilizat ieri de la Lo Dinţosul şi le-ai pasat la Anti-corupţie. Îţi aminteşti, nu? De la fotograful Ng.

— Oh, da.

— Se pare că nepreţuitul nostru oaspete americano-chinez, Thomas K.K. Lim – aflat acum pe undeva în Brazilia – este un tip deosebit. Dosarele sale au fost o mină de aur, într-adevăr, şi unde mai pui că erau în engleză, aşa că pentru cei de la A–C sunt un adevărat chilipir! Nici nu ştii cu ce comoară ai venit!

— Are vreo legătură cu Tsu-yan? întrebă Armstrong, ducându-se imediat cu gândul în altă parte.

— Da, şi cu încă mulţi alţii. Oameni foarte importanţi, foar…

— Banastasio?

Brian Kwok zâmbi arătându-şi toţi dinţii şi răspunse:

— Vincenzo Banastasio în persoană. Asta explică foarte bine legătura dintre John Chen, armele, Tsu-yan, Banastasio şi teoria lui Peter Marlowe.

— Bartlett?

— Încă nu. Însă Marlowe cunoaşte pe cineva care ştie prea multe din ceea ce noi nu ştim. Cred că ar trebui cercetat şi el, nu crezi?

— Da, aşa cred. Ce mai ştii de dosare?

— Thomas K.K. Lim este catolic, a treia generaţie de americano-chinezi, colecţionar de lucruri bizare, printre care corespondenţă incendiară, scrisori, note, memorii, însemnări, şi Brian Kwok schiţă un nou zâmbet sec. Prietenii noştri yankei sunt mai răi decât credeam.

— De pildă?

— De exemplu, o anumită familie din Noua Anglie, binecunoscută şi cu relaţii solide, este implicată, împreună cu anumiţi generali americani şi vietnamezi, în construirea mai multor baze ale Forţelor Aeriene Americane în Vietnam – foarte profitabile pentru ei.

— Aleluia! Nume?

— Nume, rang şi numere de serie. Dacă cei mari ar şti cât de bine s-a documentat prietenul Thomas, Prea-onorabila Casă Memorială, Pentagonul, şi alte câteva cabinete luxoase de pe acolo sus s-ar cutremura de groază.

— Crezi că el este intermediarul? mormăi Armstrong.

— El zice că este antreprenor. Se ştie că este în termeni foarte buni cu o mulţime de oameni sus-puşi printre americani, italieni, vietnamezi, chinezi din ambele tabere. Hârtiile scot la iveală frauda în întregime. O altă schemă ar fi dirijarea milioanelor din fondurile americane într-un alt program de asistenţă în Vietnam, domeniul telefoniei – 8 milioane mai exact. Un milion a şi fost plătit. Prietenul Lim a discutat chiar cum s-ar putea ca un milion de *h'eung yau* să fie îndreptat spre băncile din Elveţia.

— Crezi că am putea da de vreo urmă?

— Oh, da, dacă l-am prinde pe Thomas K.K. Lim şi dacă ţinem cu tot dinadinsul să-i băgăm în belea. L-am întrebat pe Crosse, însă el a dat din umeri spunând că nu e treaba noastră şi că dacă yankeii vor să-şi escrocheze guvernul, n-au decât! Brian Kwok zâmbi, însă numai pe jumătate. Asta e o informaţie trăsnet, Robert, şi dacă numai parte din ea s-ar afla, îţi dai seama ce-ar putea izbucni acolo sus...

— Crezi că o va transmite lui Rosemont?

— Nu ştiu, nu cred. Dintr-un punct de vedere, are dreptate. N-are nici o legătură cu noi. Auzi, tâmpitul. Să scrie el toate astea! Un cretin! Merită să-l faci bucăţele! când ai un minut, citeşte hârtiile, sunt cât se poate de savuroase!

— Vezi vreo legătură între Lim şi ceilalţi pungaşi? Lo Dinţosul şi ceilalţi? Crezi că o să pună mâna pe Fondurile de Ajutorare?

— Oh, da, e posibil, însă toate dosarele sunt în chineză, aşa că va mai trece ceva timp până să poată fi priponiţi, şi Brian Kwok adăugă pe un ton straniu: Ciudat, cum a mirosit Crosse afacerea, ca şi când ştia sigur că există o legătură, apoi, cu o voce mai scăzută, adăugă: Ştiu eu că am dreptate în privinţa lui.

Se aşternu liniştea. Armstrong îşi simţi gura uscată şi cu un gust rău. Îşi desprinse privirea de pe geamul pe care se prelingea ploaia şi şi-o îndreptă spre Brian Kwok.

— Ce-ai aflat?

— Îl cunoşti pe vice-consulul de la Consulatul American, pederastul ăla, cel care vinde vize?

— Ce-i cu el?

— Luna trecută, Crosse a cinat cu el în apartamentul lui.

— Asta nu dovedeşte nimic, spuse Armstrong frecându-şi bărbia nervos. Ascultă, mâine... mâine avem rapoartele AMG. Mâine. Sind...

— Poate că n-o să ajungem noi să le citim.

— Personal nu dau nici o ceapă degerată pe ele. Asta-i treaba Serviciului secret, iar eu sunt de la poliţie şi de aceea…

O bătaie discretă în uşă îl făcu să tacă. Un chelner chinez intră cu o tavă şi două halbe de bere rece, înclinându-se, arătându-şi gingiile:

— Seara sir, zise el oferindu-i o halbă lui Brian, cealaltă i-o întinse lui Armstrong şi plecă.

— Noroc, îi spuse Armstrong, simţind deodată cum îl cuprinde tulburarea, bău pe nerăsuflate şi se duse la seif să încuie banda.

Brian îl studia.

— Eşti sigur că te simţi bine, băiete?

— Da, da, sigur că da.

— Ce-a spus bătrâna?

— La început numai minciuni, multe minciuni, iar în cele din urmă adevărul, adevărul gol-goluţ. Îţi voi povesti la masă, Brian. Ştii cum e, prinzi din zbor câte ceva, dacă ai răbdare, sunt sătul de minciuni! Armstrong îşi termină berea. Oh, Doamne, ce sete mi-a fost!

— O vrei şi pe a mea? îl îmbie Brian. Ia-o!

— Nu, mulţumesc, eu am chef de un whisky mare cu sifon, înainte de curry şi poate încă unul, după. Hai, bea, şi să mergem…

Brian puse halba pe masă pe jumătate goală:

— Ajunge! aprinse ţigara. Cum o mai duci cu fumatul, tot abstinent?

— Groaznic! Armstrong îl privea cum trăgea cu nesaţ din ţigară. Ai aflat ceva de Voranski? Sau de asasin?

— S-au evaporat, dar avem fotografiile lor, aşa încât vom putea pune mâna pe ei, numai să nu fi trecut graniţa în R. P. Chineză.

— Sau în Taiwan.

După o pauză, Brian dădu din cap şi mai adăugă:

— Sau la Macao, sau în Coreea de Nord, sau în Vietnam sau oriunde. Ministrul însuşi s-a supărat tare pe Crosse

pentru afacerea Voranski, la fel şi MI-6, la fel şi CIA. Aşa se face că mai marii CIA de la Londra au dat, iama în toţi, de la ministru până jos. Sau îi prindem pe bandiţii ăştia înaintea lui Rosemont sau s-a terminat cu noi. Rosemont e pisat să vină cu capetele lor pe tavă. Aud că a mobilizat toate forţele, intuind că afacerea este legată de *Sevrin* şi de portavionul nuclear. Este îngrozitor să te gândeşti că s-ar putea produce un incident în legătură cu portavionul nuclear. Şi Brian Kwok adăugă cu duritate: Nenorociţii naibii, ce lipsă de tact să irite R. P. Chineză aducând nava aici. Monstrul este o invitaţie directă pentru orice agent în Asia.

— Dacă aş fi sovietic, aş încerca o infiltrare pe vas. Probabil că asta şi face acum şi Serviciul secret. Crosse ar fi dorit să aibă un spion la bord. De ce nu? Armstrong urmărea spirala de fum şi gândi cu voce tare: Dacă aş fi naţionalist, aş fi plantat câteva mine şi aş fi acuzat R.P. Chineză sau invers, pe Chiang Kai-şi.

— Aşa procedează acum CIA, şi-a propus să înspăimânte lumea întreagă cu China.

— Hai să ieşim, Brian! Brian Kwok luă o ultimă înghiţitură de bere şi se ridică. Mi-ajunge. Hai să mergem.

— Stai o clipă! Armstrong formă un număr. Armstrong la telefon, fixează pentru ora 17 o altă întâlnire pentru V-ll-S. Vreau...

Se opri, văzând o lucire sticloasă în ochii prietenului său, îl prinse uşor şi-l sprijini, în timp ce Brian se prăbuşi înapoi pe scaun. Cu un gest automat, puse telefonul în furcă. Acum nu mai avea de făcut nimic decât să aştepte. Mi-am îndeplinit misiunea, gândi el.

Uşa se deschise. Crosse apăru însoţit de trei agenţi ai Serviciul secret în civil, toţi britanici, ofiţeri cu feţe rigide şi încordate. Unul dintre ei azvârli în grabă o glugă pe capul lui Brian Kwok, îl înşfăcă şi ieşi împreună cu ceilalţi. Acum că se terminase, Robert Armstrong nu mai simţea nimic, nici remuşcare, nici mânie, nimic. Îşi spunea, pe de o parte,

că nu era nici o greşeală la mijloc, iar pe de alta, parcă cineva îi şoptea că nu e cu putinţă ca prietenul lui de aproape 20 de ani să fie agent comunist. Dar aşa era. Dovada era de netăgăduit. Piesa peste care dăduse arăta cu certitudine că Brian Kwok era fiul lui Fang-ling Wu, fosta stăpână a slujnicei Ah Tam, conform certificatului de naştere şi datelor personale. Mama şi tatăl său, supranumit Kwok, presupuşi a fi fost ucişi de comunişti la Canton în '43. Una din fotografii îl arăta pe Brian Kwok alături de o chinezoaică mărunţică în faţa unei farmacii, la o răscruce de drumuri, în satul Ning-tok. Deşi calitatea fotografiei era slabă, se puteau desluşi destul de bine însemnele firmei şi distinge un chip, chipul lui Brian. În plan mai îndepărtat, se afla o maşină de tip vechi. Lângă maşină, un european în semi-profil. Wu Ochelaristul identificase magazinul ca fiind farmacia, proprietatea familiei Tok-ling Wu. Ah Tam identificase femeia ca fiind stăpână-sa.

— Dar bărbatul? Cine e bărbatul care e alături de ea?

— Oh, ăsta e fiul ei, stăpâne. Ţi-am mai spus. Este cel de-al doilea fiu Chu-toy. Acum el trăieşte peste mări, cu diavolii ăia de străini, în nord, în nordul Ţării Munţilor de Aur, America, se văicări bătrâna din camera albă.

— Minţi din nou.

— Oh, nu, stăpâne, ăsta-i fiu-su, Chu-toy, al doilea fiu al ei, născut la Ning-tok şi chiar eu am ajutat-o cu mâinile mele să-l aducă pe lume. Ea este mama ăluia care de mic a plecat departe.

— A plecat departe? Unde?

— La... în Ţara Ploilor, iar apoi în Ţara Munţilor de Aur. Acum ţine un restaurant şi are doi băieţi... e om de afaceri acolo, şi a venit să-şi vadă tatăl... Taică-su era pe moarte când a venit el, ca un fiu supus, dar după aceea a plecat departe, iar mama a plâns... şi a plâns...

— Cât de des venea la părinţi?

— Oh, n-a venit decât o dată, stăpâne, numai de data aceea. Acum el trăieşte departe, într-un loc foarte departe,

atât de departe, dar a venit, cum trebuie să facă un fiu supus, şi-apoi a plecat. L-am văzut doar din întâmplare, stăpâne. Mama lui m-a trimis în satul vecin la nişte rude, dar eram singură şi m-am întors mai devreme şi aşa l-am văzut... chiar înainte de plecare. Tânărul stăpân a plecat într-o afurisită de maşină străină...

— De unde avea maşina, era a lui?

— Nu ştiu, stăpâne, nu erau maşini în Ning-tok, nici măcar Comitetul comunal nu avea, nici chiar tatăl lui care era farmacistul satului. Sărmanul tată care a murit cu o durere aşa de mare. Era membru în comitet... Oamenii conducătorului Mao ne-au lăsat în pace... Da, au făcut asta pentru că tatăl lui, deşi era un intelectual şi farmacist, a fost întotdeauna un partizan al lui Mao, în secret, dar n-am ştiut niciodată, stăpâne, jur că n-am ştiut. Oamenii conducătorului Mao ne-au lăsat în pace, stăpâne.

— Cum îl chema pe băiatul stăpânei tale? Omul din fotografie? repetă el zgâlţâind-o.

— Chu-toy Wu, stăpâne, ăsta era al doilea născut... Mi-amintesc când el a fost trimis din Ning-tok în... aici, în locul ăla scârbos. Portul înmiresmat. Avea cinci sau şase ani când a fost trimis la un unchi acolo şi...

— Cum se numea unchiul?

— Nu ştiu, stăpâne, nu mi s-a spus niciodată, îmi amintesc numai că mama plângea şi iar plângea când tatăl l-a trimis departe la şcoală... Pot să plec acum? Te rog, sunt obosită, te rog...

— Când ai să spui tot ce vrem să ştim. Dacă ne spui adevărul.

— Oh, dar vă spun adevărul, nimic, nimic...

— A fost trimis la şcoală la Hong Kong? Unde?

— Nu ştiu. Stăpâna nu mi-a spus niciodată, numai că-i la şcoală, apoi nu s-a mai gândit la el şi nici eu. Oh, da, aşa era mai bine, pentru că plecase pentru totdeauna, ştii cum e, întotdeauna băiatul al doilea născut trebuie să plece...

— Când s-a întors Chu-toy Wu la Ning-tok?

— Acum câţiva ani când tatăl murea. Atunci a fost singura dată când s-a întors, stăpâne, doar ţi-am mai spus, ştiu că ţi-am mai spus asta. Atunci mama a insistat să facă fotografia şi a plâns şi l-a rugat să facă o fotografie şi cu ea... Sigur, simţea moartea aproape şi acum când şi tatăl se dusese, am rămas cu adevărat singure... Oh, şi s-a tânguit, şi a plâns, aşa că Chu-toy a lăsat-o să se tânguie cât vrea, ca un fiu supus ce era, şi stăpâna mea era aşa de mulţumită...

— Şi străinul din fotografie, cine e?

Bărbatul din fotografie, întors pe jumătate, stătea mai în spate şi era greu să-l distingi dacă nu-l cunoşteai, era lângă maşina parcată în faţa farmaciei. Era un european înalt, cu haine boţite, greu de descris.

— Nu ştiu stăpâne. Era şoferul care l-a dus pe Chu-toy departe, însă Comitetul comunal şi chiar Chu-toy se înclinau de mai multe ori în faţa lui şi se spunea că este om foarte important. A fost primul diavol împieliţat de străin pe care l-am văzut în viaţa mea, stăpâne...

— Şi oamenii din cealaltă poză, cine sunt?

Fotografia era veche, aproape sepia şi în ea se putea vedea un cuplu în haine de nuntă, în care păreau puţin stingheriţi, care priveau inexpresiv la aparat.

— Oh, fireşte, ăştia sunt tatăl şi mama, stăpâne. Nu-ţi aminteşti că ţi-am spus? Ţi-am spus de mai multe ori. Asta e mama şi tata. Numele lui era Ting-top Wu, iar al stăpânei mele era Fang-ling...

— Dar tăietura din ziar?

— Nu ştiu stăpâne, era lipită de poză şi am lăsat-o acolo. Mama a lipit-o, aşa că am lăsat-o aşa. Ce să vreau eu cu prostiile astea ale străinilor sau cu ce scria acolo...

Robert Armstrong cercetă cu atenţie tăietura îngălbenită dintr-un ziar chinezesc din Hong Kong, datată 15 iulie 1937, şi relata despre trei tineri chinezi care se distinseseră la examenele de sfârşit de şcoală şi că guvernul din Hong-Kong le acordase bursa pentru o şcoală publică engleză.

Karshun Kwok era primul menţionat. Karshun era numele chinezesc oficial al lui Brian Kwok.

— Ai fost la înălţime Robert, îi spuse Crosse privindu-l cu atenţie.

— Chiar aşa? replică Robert imediat, simţindu-se mai nenorocit ca oricând.

— Da, ai procedat foarte bine. Ai fost prompt, ai venit cu probele în dinţi şi ai urmat dispoziţiunile întocmai. Drept rezultat, iată-l acum pe omul nostru adormit tun. Crosse aprinse o ţigară şi se aşeză la birou.

— Îmi pare bine că n-ai greşit halba. Crezi că a bănuit ceva?

— Nu, nu cred, şi Armstrong încercă să se stăpânească. Sir, vă rog să mă scuzaţi, mă simt tare jegos, trebuie... să fac neapărat un duş. Iertaţi-mă.

— Stai jos un minut, te rog, ştiu că trebuie să fi obosit, treburile de genul ăsta sunt într-adevăr stresante.

— Doamne, ar fi vrut Armstrong să urle de disperare. E imposibil! Imposibil ca Brian să fie un agent atât de bine acoperit, dar prea se potriveau toate. Pentru ce alte motive ar fi purtat un nume complet diferit, un certificat diferit? Din ce alte cauze şi-ar fi construit cu atâta migală acoperirea conform căreia părinţii săi fuseseră ucişi de comunişti la Canton, în timpul războiului? Sau de ce ar fi riscat să se întoarcă pe furiş la Ning-tok, să-şi dărâme tot edificiul clădit cu atâta minuţiozitate timp de peste treizeci de ani? Dar dacă cel aflat pe moarte era într-adevăr tatăl său. Şi dacă toate acestea sunt adevărate, atunci automat urmează şi altele. Că el trebuie să fi fost în contact permanent cu continentul de vreme ce aflase de apropiata moarte a tatălui său, că în calitate de inspector de poliţie în Hong-Kong el trebuie să fi fost fără nici o îndoială *persona grata* pentru R. P. Chineză, căreia să i se permită să intre şi să iasă în secret. Şi dacă era *persona grata,* atunci trebuie să fi fost unul de-ai lor, crescut de ei ani de-a rândul, îndoc-

trinat de ei ani de-a rândul. Hristoase, murmură el, foarte uşor ar fi devenit comisar adjunct… poate chiar comisar…

— Ce propui acum, Robert? întrebă Crosse pe un ton insinuant.

Mulţumită experienţei sale îndelungate, Armstrong reuşi să-şi stăpânească gândurile care-l torturau şi îşi reveni imediat.

— Să-i cercetăm trecutul, zise el. O să dăm noi de vreo legătură. Da, tatăl său era un comunist mărunt, însă oricum unul din Ning-tok, iar ruda la care fusese trimis Brian la Hong Kong, era normal să fie la fel. Aceştia trebuie să-l fi ţinut pe Brian în lesă în Anglia, în Canada, aici, peste tot, lucru foarte uşor de realizat, cunoscând uşurinţa cu care un chinez îşi poate ascunde ura faţă de *quai-loh.* Nu sunt ei cei mai răbdători şi mai ascunşi oameni de pe pământ? Da, căutăm în urmă şi vom găsi eventual legătura şi apoi adevărul.

— Într-adevăr, ai dreptate şi de data asta, Robert. Dar mai întâi începe interogatoriul.

— Da, spuse Armstrong simţind un fior de gheaţă în stomac.

— Îmi face plăcere să-ţi comunic că ţie ţi s-a rezervat această onoare.

— Nu!

— Tu vei supraveghea interogatoriul, însă fără chinezi aici, numai agenţi superiori britanici – cu excepţia lui Wu Ochelaristul. El ne va fi în continuare de folos, numai el. E un băiat şi jumătate.

— Nu pot… n-aş putea.

Crosse îl fixă cu privirea şi deschise un plic mare pe care-l adusese cu el.

— Ce părere ai despre asta?

Vizibil tulburat, Armstrong luă fotografia. Era o mică porţiune mărită 8/10 din fotografia de la Ning-tok, cu capul europeanului de lângă maşină. Faţa bărbatului era semi-

profil, însă destul de estompată, din cauza procedeului de mărire.

— Aş spune că acesta a observat aparatul şi a întors capul ca să-l evite sau era deja întors tocmai din cauza asta.

— Şi eu cred la fel. Îl recunoşti? Armstrong privi cu atenţie chipul, încercând să-şi limpezească gândurile.

— Nu! Voranski? Prietenul nostru sovietic mort?

— Poate. Nu, nu cred.

— Ce-ai zice de Dunross, Ian Dunross?

Încă şi mai tulburat, Armstrong duse fotografia la lumină şi răspunse:

— Posibil, dar improbabil. Dacă acesta este Dunross, atunci crezi că el e pionul lui *Sevrin?* Imposibil.

— Improbabil, nu imposibil. Dar este foarte bun prieten cu Brian. Crosse luă înapoi fotografia şi o privi din nou. Oricine ar fi el, mi se pare cunoscut, însă nu pot preciza unde şi când l-am mai văzut. Cu toate acestea... bun, n-are importanţă, oricum, Brian o să-şi amintească el. Cu siguranţă. Îşi îndulci glasul: Oh, nu-ţi face griji, Robert. ţi-l pregătesc eu pe Brian, însă tu vei fi acela care-i va da lovitura de graţie. Vreau să aflu cine e individul, şi asta cât mai repede.

— Nu, desemnaţi pe altcineva...

— Hai, Robert, termină, începi să mă plictiseşti! Chu-toy Wu, alias Brian Karshun Kwok este un agent duşman, care ne-a dus de nas ani de zile, asta-i tot, şi Crosse schimbă dintr-o dată vorba. Apropo, în seara asta eşti la 16/2 la orele 18.30 şi eşti detaşat la Serviciul secret. Am vorbit deja cu împuternicitul regal.

— Nu, nu-i pot lua interogat...

— Ei lasă, dragul meu, că poţi şi ai s-o faci. Eşti singurul care poate. Brian este mult prea isteţ ca să se lase prins ca un amator. Fireşte, şi eu sunt la fel de uluit ca şi tine de cele aflate, de altfel ca şi guvernatorul.

— Vă rog, eu nu...

— Tot el l-a trădat şi pe Fong-fong, un alt prieten de-al tău, nu-i aşa? Tot el trebuie să fie cel ce a sustras documentele AMG şi cel ce a furnizat toate datele inamicului, precum şi toate celelalte informaţii şi Dumnezeu mai ştie la ce alte informaţii mai avea acces la cursurile generale ale personalului şi la toate celelalte cursuri, continuă Crosse să pufăie din ţigară, impasibil. În Serviciul secret are cea mai înaltă garanţie de securitate şi sunt convins că a fost instruit pentru un post foarte înalt. Era chiar să-l fac adjunctul meu, aşa că e mai bine să aflu totul despre el, cât mai rapid. Ciudat! Noi căutam un agent sovietic şi am dat peste unul chinez! strivi mucul de ţigară. Am ordonat pentru el un interogatoriu de gradul I care să înceapă imediat.

Armstrong păli şi râmase cu privirea plină de ură aţintită asupra lui Crosse:

— Sunteți un ticălos, cel mai mare netrebnic, o lepădătură.

— E adevărat, râse Crosse amuzat.

— Sunteți cumva şi poponar?

— Poate, poate numai ocazional şi numai atunci când am chef, vorbi Crosse calm. Hai, Robert, chiar crezi că eu pot fi şantajat? Eu? Şantajat? Chiar nu înţelegi viaţa asta, Robert? Am auzit că homosexualitatea este foarte normală, chiar şi în lumea bună.

— Oare?

— În zilele noastre este foarte normală, aproape la modă, pentru unii. Oh, da, este, dragul meu, şi se practică din când în când chiar şi în cele mai puritane grupuri de granguri, pretutindeni. Chiar şi la Moscova (Crosse îşi mai aprinse o ţigară). Desigur, trebuie să fii discret, selectiv şi de preferinţă să nu te implici prea tare, continuă el, însă o înclinaţie spre perversiune, în profesia noastră, poate avea tot felul de avantaje.

— Aşa deci, în numele blestematului de Serviciu secret, justificaţi orice ticăloşie, orice escrocherie, orice crimă, nu-i aşa?

— Robert, eu nu justific nimic, eu ştiu că eşti un aiurit, însă cred că e cazul să isprăveşti o dată.

— Nu puteţi să mă obligaţi să intru în Serviciul secret, îmi dau demisia.

Crosse râse dispreţuitor:

— Dar dragul meu, spune-mi ce faci cu datoriile? Ce faci cu cei 40.000 până luni?

Se ridică în picioare, cu ochii scăpărând de răutate, însă cu o voce neschimbată, şi îi spuse aproape poruncitor:

— Amândoi am trecut de 21 de ani, Robert. Zdrobeşte-l! Şi fă-o cât mai repede!

7

Ora 15.00.

Se auzi semnalul de închidere a bursei, însă clinchetul lui se pierdu în hărmălaia pricinuită de îmbulzeala agenţilor, în încercarea lor disperată de a-şi încheia ultimele tranzacţii. Pentru Struan, ziua fusese, catastrofală. Cantităţi uriaşe de acţiuni fuseseră împinse spre vânzare momind cumpărătorii, apoi vânzarea lor intră în declin pe măsură ce alte zvonuri defavorabile se răspândiră cu iuţeală uluitoare. Preţul lor scăzu vertiginos, de la 24,70 la 18,50, iar în coloana vânzărilor mai figurau încă vreo 300.000 de acţiuni. Toate stocurile băncii erau în scădere, iar bursa se năruia. A doua zi se prevedea falimentul lui *Ho-Pak* – doar sir Luis Basilio, care suspendase pe la amiază orice tranzacţie, reuşise să salveze banca de la prăbuşire.

— Isuse Hristoase! Ce porcărie! exclamă cineva, înfiorat de sunetul funest al clopoţelului.

— Uită-te la tai-pan! izbucni un altul. Hristoase atotputernic, cine ar fi bănuit până mai ieri că *Nobilei Case* ar urma să i se cânte prohodul?

— Se ţine tare, Ian al nostru, fără doar şi poate. Priveşte la el cum rânjește. Doamne, acţiunile lui coboară mereu, de la 24,70 la 17,50 într-o singură zi, or, se ştie că, de când s-au lansat la bursă, acţiunile lui n-au scăzut niciodată sub 25, iar el arată de parcă nu s-ar întâmpla nimic! De mâine, Gornt o să preia controlul.

— De acord, el sau banca.

— Cine, *Vic?* Nu, au şi ei problemele lor, spuse un altul, alăturându-se grupului exaltat.

— Sfinte Sisoie, chiar crezi că Gornt e-n stare de asta? Gornt, tai-pan al noii *Nobile Case?*

— Nu pot să cred asta! strigă un altul peste toată hărmălaia.

— Mai bine te-ai obişnui cu ideea, bătrâne, deşi părerea mea este că n-ai să-l vezi nicicând pe Ian şi ai lui striviţi sub... sub fundul lui...

— Din cauza vremurilor astea afurisite, interveni cineva.

— Ei, haide, tai-panul e băiat de treabă, în vreme ce Gornt e un ticălos arogant.

— Amândoi sunt ticăloşi, făcu un altul.

— Oh, lasă că ştiu eu! Ştiu foarte bine că Ian este un îngâmfat de nu-i ajungi cu prăjina la nas, Ian scorţosul!

— Da, dar nu chiar cât Willy băţosul. E la pământ, nenorocitul.

— Willy? Willy şi mai cum? întrebă cineva, în mijlocul unui hohot de râs. Ei?

— O, pentru numele lui Dumnezeu, Charlie, nu e decât o glumă, un cântecel, un poem! Willy băţosul rimează cu scorţosul, asta-i tot. Ce-ai făcut azi?

— Am făcut o groază de bani numai din comision.

— Şi eu la fel.

— Fantastic, eu mi-am lichidat toate acţiunile, nu am decât lichidităţi. Slavă Domnului! Câtorva din clienţii mei le va fi greu însă, deh, ce vine repede pleacă şi mai iute, iar ăştia îşi pot permite să piardă.

— Mie mi-au rămas 58.000 *Struan* şi nu găsesc cumpărători...

— *Isuse Hristoase!*

— Ce, s-a terminat?

— Ăia de la *Ho-Pak* sunt pe ducă! Şi-au închis porţile.

— *Ce?*

— Până şi ultima nenorocită de filială!

— Hristoase atotputernic, eşti sigur?

— Da, sunt sigur şi se spune că *Vic* nu o să deschidă nici mâine, iar guvernatorul va declara zi liberă la bancă! Ştiu asta, bătrâne, din cercurile cele mai înalte.

— Doamne sfinte, *Vic* închide!

— Oh, Hristoase, suntem ruinaţi cu toţii...

— Ascultă, chiar acum am vorbit cu Johnjohn, tăvălugul îi ajunge şi pe ei, însă el spune că totul va fi bine – nu sunt motive de îngrijorare...

— Slavă Domnului!

— El spunea că la Aberdeen a fost tărăboi mare acum vreo jumătate de oră, când filiala lui *Ho-Pak* declarase faliment, însă Richard Kwang tocmai a dat un comunicat de presă care spune că se închide, „temporar”, cu excepţia biroului central. Nu-s motive de îngrijorare, are bani destui şi...

— Minte ticălosul!

— ... şi că oricine are depozite la *Ho-Pak* poate merge acolo cu carnetul de depuneri şi îşi va putea ridica banii.

— Şi cu acţiunile lor? Când vor lichida, cât crezi că vor plăti? Zece cenţi la dolar?

— Dumnezeu ştie! Dar un lucru e sigur, că-şi vor pierde nădragii cu miile în tot dezastrul ăsta!

— Hei, tai-pan! îţi laşi tu capitalul să se ducă de râpă sau ai de gând să cumperi?

— *Nobila Casă* este solidă, aşa cum a fost întotdeauna, bătrâne, spuse Dunross imediat. Sfatul meu este să cumperi!

— Cât mai poţi aştepta, tai-pan?

— Vom supravieţui, nu-ţi face griji. Dunross continua să înainteze prin mulţime, spre ieşire. Linc Bartlett şi Casey îl urmară, asaltându-l cu întrebări.

De unele se eschiva glumind, altora le răspunse, apoi, dintr-o dată, se trezi cu Gornt faţă în faţă şi amândoi rămaseră în mijlocul unei tăceri apăsătoare.

— Ah, Quillan, cum ţi-a mers azi? întrebă el politicos.

— Bine, foarte bine, mulţumesc, Ian. Eu şi asociaţii mei am câștigat 3 sau 4 milioane.

— Ai parteneri?

— Desigur, nu-i uşor să pregăteşti un atac contra *Struan* – trebuie să dispui de un suport financiar solid, zâmbi Gornt. Din fericire, *Struan* este detestat pe faţă de o mulţime de oameni cumsecade şi asta se întâmplă de un secol şi mai bine. Mă bucur să-ţi spun că tocmai am mai achiziţionat 300.000 de acţiuni pentru vânzare. Cu asta cred că s-a terminat definitiv cu casa ta.

— Doar nu suntem marionete, suntem *Nobila Casă.*

— Până mâine doar. Da, sau poate până poimâine. Luni, cel mai târziu, privi Gornt din nou la Bartlett. Pentru marţi seara mai rămâne valabilă invitaţia la cină?

— Da.

— Quillan, oricine se arde rău dacă vinde sub valoare pe o piaţă atât de instabilă, Dunross zâmbi, se întoarse către Bartlett şi Casey şi le ceru părerea. Nu credeţi?

— La naiba, sigur că nu este ca la bursa noastră din New York, remarcă Bartlett în mijlocul unui hohot general. Dacă s-ar întâmpla ce se întâmplă aici, s-ar duce de râpă toată economia noastră. Nu-i aşa, Casey?

— Da, zise Casey stânjenită, simţind ochii lui Gornt aţintiţi asupra ei. Bună! îl salută ea, răspunzând privirii lui.

— Suntem onoraţi să te avem în mijlocul nostru, o complimentă Gornt, galant. Îmi dai voie să te felicit pentru curajul din seara trecută, de fapt pe amândoi.

— N-am făcut nimic deosebit, se eschivă Bartlett.

— Nici eu, îl secondă Casey, stingherită, conştientă că era singura femeie din încăpere şi acum se afla în centrul atenţiei. Dacă n-ar fi fost Linc şi Ian… tai-panul, tu şi alţii, aş fi intrat în panică.

— Ah, dar n-ai intrat. Plonjonul tău a fost perfect, spuse Gornt, să mai înveselească atmosfera.

Ea nu răspunse nimic, însă gândul o încălzi şi nu pentru prima oară. Oricum, viaţa ei se schimbase de când se despuiase fără să se gândească prea mult. Gavallan îi telefonase de dimineaţă ca s-o întrebe cum se simte. Şi alţii făcuseră la fel. La bursă, observase privirile aţintite asupra ei. I se făcuseră multe complimente. Şi de către mulţi străini. Intuise că Gornt, Dunross şi Bartlett erau mândri de ea, pentru că nu-i dezamăgise. După cum nu se dezamăgise nici pe ea însăşi. Da, gândi ea, ai căpătat prestigiu în faţa tuturor acestor bărbaţi şi ai stârnit invidia tuturor femeilor lor. Ciudat!

— Vinzi fără acoperire, domnule Bartlett? întrebă Gornt.

— Nu personal, zâmbi uşor Bartlett, nu încă.

— Ar trebui, îi recomandă Gornt cu amabilitate. Se pot face o groază de bani la o bursă în prăbuşire, sunt sigur, să ştiţi. Sume mari de bani vor trece în alte mâini dobândind controlul asupra companiei *Struan,* îşi fixă din nou privirea asupra lui Casey, ațâțat de curajul şi farmecul trupului ei, precum şi de gândul că duminică va ieşi singur, doar cu ea în larg cu iahtul. Şi tu, Ciranoush, eşti în afaceri? întrebă el.

Casey îşi auzi numele şi felul în care fusese pronunţat. Tresări. Fii atentă, se puse ea în gardă. Acest om este periculos. Da, la fel Dunross, ca şi Linc. Care din ei? Cred că-i vreau pe toţi, gândi ea, şi un val de căldură o năpădi.

Ziua începuse grozav chiar din primul moment, când Dunross îi telefonase şi i se adresase atât de binevoitor. Apoi se sculase, fără să simtă vreun efect neplăcut în urma tratamentului administrat de dr. Tooley. Toată dimineaţa lucrase bine dispusă, fiind ocupată cu telegramele, telexurile şi apelurile telefonice în Statele Unite, trudind la problemele legate de vasta corporaţie *Par-Con,* consolidând o fuziune ce trena de luni de zile pe agenda ei, apoi vându foarte profitabil o companie pentru a achiziţiona alta, ce avea să-i întărească poziţia lui *Par-Con* în Asia – indiferent de partenerul cu care ar intra în afaceri. Apoi, pe neaşteptate, fusese invitată la prânz de Linc… Scumpul de Linc, un om atrăgător şi pe deasupra de încredere, îşi zise ea, amintindu-şi de prânzul în doi, în marele salon verde de la *Albert şi Victoria* care dădea spre port, cu Linc alături, copleșind-o cu atenţii, apoi splendida panoramă a Hong Kongului, cu străzile sale mohorâte din cauza ploii ce tocmai se pornise. O jumătate de grepfrut, o mică salată, Perrier, toate servite perfect, exact ce-şi dorea. Apoi cafea…

— Ce-ar fi să mergem la bursă, Casey? E bine la 14.30? întrebase el. Ne-a invitat Ian.

— Mai am o groază de treburi. Linc, şi…

— Da, dar acolo e cu totul altceva, iar ceea ce fac băieţii ăştia este de necrezut. Afacerile astea cu speculaţia acţiunilor este aici un mod de viaţă şi perfect legal. Doamne, este fantastic – minunat – un adevărat sistem! Pentru ceea ce fac ei aici zilnic, în mod legal, în Statele Unite capeţi douăzeci de ani puşcărie.

— Asta nu e bine, Linc.

— Nu, dar ăsta este Hong Kongul, iar regulile astea le convin, şi doar e ţara lor, sunt pe picioarele lor, iar caimacul guvernului este de numai 15% taxe, turuise el. Ia aminte, Casey, aici e locul nimerit să faci bani.

— Să sperăm! Pleacă, Linc, mai am un morman de hârtii prin care trebuie să mă uit.

— Pot să aştept. Azi ar putea fi ziua decisivă. Va fi o luptă pe viaţă şi pe moarte.

— Crezi că Gornt va învinge?

— Fireşte, dacă Ian nu va obţine fonduri masive de undeva. Aflu că *Victoria* nu-l va sprijini, iar *Orlin* n-o să-i amâne împrumutul, întocmai cum am prevăzut.

— Gornt ţi-a spus asta?

— Chiar înainte de prânz, deşi pe aici totul se află repede. N-am mai văzut aşa ceva.

— Atunci, poate că Ian ştie că tu ai pus la bătaie două milioane pentru a-l sprijini pe Gornt.

— Poate. Nu contează, atât timp cât ei nu ştiu că *Par-Con* este pe cale să devină o nouă *Nobilă Casă.* Cum sună Bartlett tai-pan?

Casey îşi aminti de zâmbetul său de atunci şi de plăcuta senzaţie ce pusese stăpânire pe ea întocmai ca şi acum, aici la bursă, urmărită de toate privirile, înconjurată de o droaie de bărbaţi dintre care numai trei contau pentru ea – Quillan, Ian şi Linc, cei mai fascinanţi dintre toţi cei pe care-i cunoscuse vreodată. Le surâse fermecător, apoi îi spuse lui Gornt:

— Nu, nu. Eu personal nu joc la bursă. Nu-mi place să risc. Pentru banii pe care îi am mă costă prea mult.

Cineva şopti:

— Cum poate spune una ca asta?

Gornt nu-l luă în seamă şi rămase în continuare cu ochii aţintiţi asupra ei.

— Înţelept, foarte înţelept, remarcă el. Uneori însă poţi fi foarte sigur pe jocul pe care-l faci, alteori poţi da lovitura cea mare, de moarte adversarului, şi se uită spre Dunross care-l privea cu un zâmbet ciudat. În sens figurat, desigur.

— Fireşte. Bine Quillan, ne vedem mâine.

— Hei, domnule Bartlett, strigă cineva, aţi făcut afacerea cu *Struan* sau nu?

— Da, făcu un altul, şi ce crede corsarul Bartlett de un atac la bursă în stil Hong Kong?

Din nou se aşternu tăcere. Bartlett dădu din umeri:

— Un atac asupra bursei e la fel, oriunde, explică el precaut, şi aş zice că afacerea aceasta este pusă la cale şi lansată acum. Dar nu se ştie niciodată. Nu ştii dacă ai câștigat până n-ai încheiat toate socotelile. Sunt de acord cu domnul Dunross. Te poţi frige, rânji el din nou, ochii jucându-i în orbite, sunt de acord şi cu domnul Gornt. Uneori, poţi da o lovitură de moarte adversarului, la figurat.

Urmă o nouă explozie de râs. Dunross profită pentru a se strecura afară. Bartlett şi Casey îl urmară. Dunross ajunse la Rollsul său, condus de un şofer, şi îi invită:

— Haideţi, intraţi – îmi pare rău, eu sunt grăbit. Maşina vă va duce acasă.

— Nu, nu-i nevoie, vom lua un taxi…

— Nu, urcaţi-vă, pe ploaia asta puteţi aştepta şi o jumătate de oră.

— Putem lua foarte bine bacul, tai-pan, spuse Casey, ne poate lăsa dincolo! urcară totuşi şi maşina porni, făcându-şi drum cu greu prin traficul haotic.

— Ce ai de gând cu Gornt? întrebă Bartlett. Dunross râse, iar Casey şi Bartlett încercară să înţeleagă de ce râde.

— Voi aştepta, zise el. E o veche tactică chinezească: răbdare. Cel ce aşteaptă, iese în câștig. Mulţumesc că n-ai suflat o vorbă despre afacerea noastră. Te-ai descurcat foarte bine.

— Vei face publică înţelegerea mâine la închiderea bursei, aşa cum s-a plănuit? întrebă Bartlett.

— Aş dori să-mi menţin opţiunile deschise. Eu cunosc bursa asta, tu n-o cunoşti. Poate mâine, şi Dunross îi privi cu atenţie pe amândoi. Poate nu înainte de marţi, când de fapt vom şi semna. Presupun că nu v-aţi răzgândit, până marţi la miezul nopţii, da?

— Desigur, spuse Casey.

— Pot să fixez eu momentul anunţului? Ţie îţi voi spune înainte, dar s-ar putea să mai am nevoie de o marjă de… manevră.

— Fireşte.

— Mulţumesc. Evident, dacă până atunci nu vom fi deja în găleată. Din câte pricep eu, în cazul ăsta s-a terminat cu înţelegerea noastră.

— Gornt poate obţine controlul deplin? îl iscodi Casey.

Amândoi observară schimbarea de pe faţa scoţianului.

Zâmbetul încă mai persista, dar se vedea că în sinea lui nu mai zâmbea.

— Nu, dar desigur, dacă pune mâna pe o cantitate mare de acţiuni, poate să-şi croiască imediat drum spre consiliu şi să numească alţi directori. Odată ajuns în consiliu, el va cunoaşte majoritatea secretelor noastre şi atunci ne va dezbina şi ne va distruge, şi Dunross privi din nou spre Casey. Ţelul lui este să ne distrugă.

— Din cauza trecutului?

— În parte, zâmbi Dunross, de data aceasta însă ei desluşiseră pe faţa lui o cumplită oboseală. Miza e mare, continuă el, e vorba de cinstea obrazului nostru, iar aici suntem în Hong Kong. Aici cel puternic supravieţuieşte, iar cel slab piere, la mijloc fiind guvernul, care nu te fură, dar nici nu te apără. Dacă nu-ţi place libertatea şi nici regulile noastre sau mai degrabă lipsa lor, nu veni. N-aţi venit oare tocmai ca să profitaţi, *heya?* îl privi atent pe Bartlett. Şi profitul îl veţi obţine până la urmă într-un fel sau altul.

— Da, admise Bartlett, binevoitor, iar Casey se întrebă cât de mult ştia Dunross despre aranjamentele cu Gornt, iar gândul o nelinişti.

— Da, scopul nostru este profitul, întări şi ea, dar nu vrem să distrugem.

— Asta-i înţelept, răspunse tai-panul. E mai bine să creezi decât să distrugi. Oh, pentru că veni vorba, Jacques a întrebat dacă v-ar face plăcere să luaţi cina cu el în seara asta, la 20.30. Eu nu pot, am o întrevedere oficială cu guvernatorul, dar ne-am putea întâlni mai târziu, la un pahar.

— Mulţumesc, dar nu pot în seara asta, spuse Bartlett grăbit şi uşor stingherit, amintindu-şi de Orlanda. Te poţi duce tu, Casey?

— Nu, mulţumesc. Am o problemă pe care trebuie s-o rezolv. Tai-pan, poate amânăm invitaţia? întrebă ea bucuroasă, gândind ca şi Linc Bartlett că era mai înţelept să-şi ţină gura şi că ar trebui s-o mai rărească cu *Struan.*

Da, îşi zise ea, cât de plăcut ar fi să cinez cu Linc, doar în doi, ca atunci la prânz. Poate vom merge şi la un film.

Dunross intră în biroul său.

— Oh,... bună ziua, tai-pan, spuse Claudia. Domnul şi doamna Kirk sunt jos în sala de primire. Demisia lui Bill Foster se află în mapă.

— Bine. Claudia, spune-i lui Linbar că vreau să-l văd înainte de plecare.

O urmări cu atenţie şi, deşi ea făcea eforturi să-şi ascundă îngrijorarea, el îi ghici teama. Aceasta plutea de fapt în toată clădirea. Fiecare pretindea contrariul, dar încrederea lor începuse să se clatine. „Fără încredere în general”, scrisese Sun Tzu cândva, „nu poţi câștiga nici o bătălie, indiferent de câte trupe şi arme dispui”. Dunross îşi reconsideră neliniştit planul de bătaie şi poziţia. Ştia că nu are prea multe mutări la îndemână, că singura sa adevărată apărare era atacul, dar că nu putea ataca fără un capital solid. De dimineaţă, când se întâlnise cu Lando Mata, nu obţinuse drept răspuns decât un „poate” vag şi destul de acru...

— Ţi-am spus că trebuie mai întâi să mă consult cu Tung Zgârcitul. I-am lăsat vorbă, dar n-am putut da de el.

— E plecat la Macao?

— Da, cred că da. Zicea că se întoarce azi, dar nu ştiu cu ce cursă. Zău, nu ştiu ce să-ţi spun, tai-pan. Dacă nu vine cu ultima cursă, mă întorc la Macao şi-l voi întâlni oricum, bineînţeles dacă va fi disponibil. Te sun diseară, imediat ce

vorbesc cu el. Apropo, ai mai studiat vreuna din ofertele noastre?

— Da, nu-ţi pot *ceda* controlul companiei *Struan.* Nu pot lăsa compania *Struan,* şi să mă ocup de sindicatul jocurilor la Macao.

— Cu banii noştri îl poţi spulbera pe Gornt, poţi să…

— Nu pot ceda controlul.

— Am putea combina ambele oferte. Te sprijinim contra lui Gornt în schimbul controlului companiei *Struan* şi ai putea conduce grupul nostru de firme pentru jocuri de noroc, în mod secret, fireşte, dacă vrei. Da, afacerea ar putea fi secretă…

Dunross se răsuci în scaunul său, fiind convins că Lando Mata şi Zgârcitul foloseau capcana în care se afla el acum pentru a-şi promova propriile interese. La fel ca şi Bartlett şi Casey, gândi el fără să se supere. Iată o femeie interesantă. Frumoasă, curajoasă şi credincioasă… lui Bartlett. Mă întreb dacă ştie că Linc a luat micul dejun cu Orlanda azi dimineaţă şi apoi a vizitat-o şi la ea acasă. Mă mai întreb dacă ei bănuiesc că eu ştiu de cele două milioane din Elveţia. Bartlett este deştept, foarte descurcăreţ şi orice face, face cu cap, însă vulnerabil pentru că e uşor să-i afli tainele, iar la el, călcâiul lui Achile este o fetişcană asiatică. Poate Orlanda, poate nu, dar cu siguranţă e o puicuţă din alea cu pielea aurie. Quillan a fost inspirat când a folosit o asemenea momeală. Da, Orlanda este o momeală perfectă, gândi el, apoi se întoarse cu gândul la Lando Mata şi la milioanele lui. Ca să pun mâna pe banii lui ar trebui să-mi încalc Sfântul Jurământ, iar asta n-am s-o fac.

— Cine m-a mai căutat, Claudia? întrebă el şi un fior de gheaţă îl săgetă în stomac.

Mata şi Zgârcitul rămăseseră singurii lui „aşi” în mână. Ea ezită pentru o clipă, privi lista.

— Hiro Toda a telefonat de la Tokyo pe direct. Te rog cheamă-l când vei avea un moment liber. Te-a căutat şi

Alastair Struan, din Edinburgh... David MacStruan din Toronto... tatăl tău din Ayr... Bătrânul sir Ross Struan din Nisa...

— Unchiul Trussler din Londra, o întrerupse el,... unchiul Keny din Dublin... vărul Cooper din Atlanta, văr...

— Din New York, continuă Claudia.

— Din New York?! Veştile proaste se răspândesc repede, concluzionă el calm.

— Da, apoi a fost... şi o podidiră lacrimile. Ce-o să ne facem?

— Fără plânsete, o potoli el, ştiind că o bună parte din economiile ei erau băgate în acţiuni *Struan.*

— Da! Bine. Îşi scoase batista şi oftă, tristă pentru el, însă mulţumind cerului că avusese inspiraţia să vândă când cota era la maximum şi să nu cumpere atunci când conducătorul casei Chen şoptise întregului clan să cumpere masiv. *Ayeeyah,* tai-pan, regret, îmi pare aşa de rău, iartă-mă, te rog... Dar e foarte grav, nu-i aşa?

— *Och aye,* fetiţo, recunoscu el, cu un pronunţat: accent scoţian, da, dar numai când ai murit de-a binelea.

Nu aşa obişnuia să spună Bătrânul tai-pan? Bătrânul tai-pan era sir Struan, tatăl lui Alastair, primul tai-pan de care-şi mai aducea aminte.

— Continuă şi spune-mi cine m-a mai căutat.

— Vărul Kern din Houston şi vărul Deeks din Sydney. Acesta este ultimul din familie.

— Ăștia-s toţi.

Dunross respiră adânc. Controlul asupra *Nobilei Case* se făcea prin intermediul tuturor acelor familii. Fiecare din ele avea pachete de acţiuni care le fuseseră înmânate, cu toate că, conform legii casei, el singur vota pentru toate acţiunile, cât timp era tai-pan. Acţiunile familiei Dunross, care proveneau de la fiica lui Dirk Struan, Winifred, constituiau 10 la sută, ale familiei *Struan* de la Robb Struan, fratele vitreg al lui Dirk – 5%, ale familiilor Trussler şi Kelly de la Culum şi fiica cea mai mică a lui Struan

Cotoroanţa – fiecare câte 5%, ale familiilor Cooper, Kern şi Derby proveneau de la un negustor american, Jeff Cooper de la *Cooper-Tillman,* prieten de o viaţă al lui Dirk, căsătorit cu fiica cea mai mare a lui Struan Cotoroanţa – fiecare câte 5%: familia MacStruan, presupusul fiu nelegitim al lui Dirk – 2,5%, iar cele ale familiei Chen – 7,5%. Pachetul de 50% din acţiuni, proprietatea personală şi testamentară a lui Struan Cotoroanţa rămânea în custodia permanentă a tai-panului, „fie că era bărbat sau femeie, iar profitul va fi împărţit anual! 50% îi va rămâne lui, iar restul va fi împărţit în diferite procente familiilor deţinătoare – dar numai dacă tai-pan hotărăşte astfel”, scrisese ea cu o mână fermă. „Dacă el decide să retragă profitul din acţiunile mele de familie, indiferent de motivul pe care-l va avea, atunci acest profit va fi vărsat în fondurile sale personale, spre a-l folosi după bunul său plac. Dar, să ia aminte toţi tai-panii care vor urma: Nobila Casă nu va fi lăsată decât pe mâini sigure, pe teren solid, aşa cum va hotărî însuşi *tai-pan* şi Dumnezeu mi-e martor că blestemul meu va cădea asupra *lui,* asupra aceluia sau aceleia care ne va trăda...” Dunross simţi un fior rece străbătându-l când îşi aminti momentul în care îi citise testamentul, pentru prima oară, la fel de înrobitor ca şi cel al lui Dirk Struan. De ce oare suntem atât de stăpâniți de fantomele lor? se întrebă el din nou. De ce nu putem rupe cu trecutul, de ce suntem mereu la cheremul acestor fantome nu tocmai bune cu noi? Nu, eu nu sunt stăpânit de ele, îşi zise el cu fermitate, încerc să mă ridic la nivelul lor. Privi din nou spre Claudia, cu alura ei de matroană tenace şi foarte fidelă companiei, dar acum speriată, speriată pentru prima dată. O cunoştea de-o viaţă, de când lucra pentru bătrânul sir Ross, apoi pentru tatăl său, pe urmă cu Alastair şi acum cu el, fiind de o loialitate fanatică, aşa cum fusese Philip Chen. Ah, Philip, bietul Phillip!

— A sunat cumva Phillip? întrebă el.

— Da, tai-pan, şi Dianne. Ea a sunat de patru ori.

— Şi mai cine?

— Încă vreo duzină, poate mai mulţi. Cei mai importanţi sunt Johnjohn de la bancă. Generalul Jen din Taiwan, Gavallan *pere* de la Paris. Wu Patru-Degete, Pug.

— Patru-Degete? Vestea îl umplu pe Dunross de speranţă. Când a sunat? Ea îşi consultă lista: la 14.56.

Mă întreb dacă Bătrânul pirat şi-a schimbat părerea, gândi Dunross şi emoţia îi spori..

Cu o zi în urmă, după amiaza târziu, el plecase la Aberdeen să-l întâlnească pe Wu pentru a-i cere sprijin, însă, ca şi în cazul discuţiei cu Lando Mata, nu obţinuse decât promisiuni vagi.

— Ascultă, prietene, îi spusese el în haklo, până acum nu ţi-am cerut niciodată nici o favoare.

— Un şir nesfârşit de tai-pani, strămoşi de-ai tăi, au cerut destule favoruri şi au profitat din plin de pe urma strămoşilor mei, răspunsese bătrânul, sfredelindu-l cu privirea sa vicleană. Favoruri? continuă el. Să mă ia dracu, tai-pan, dacă am suma asta, 20 de milioane? Cum ar putea avea un amărât de bătrân pescar suma asta?

— Ai chiar mai mult de atât, prietene, a transpirat ieri de la *Ho-Pak.*

— *Ayeeyah,* să-i ia dracu pe cei ce răspândesc asemenea zvonuri. Poate că mi-am retras nişte bani, dar s-au dus toţi, am cumpărat cu ei mărfuri, mărfuri pentru care datoram bani.

— Sper că nu pentru pulberea albă, se răstise tai-panul. Ascultă-mă pe mine. Pulberea albă este o pacoste. Se aude că te-ar cam interesa treaba. Te sfătuiesc ca pe un prieten. Strămoşii mei, Bătrânul Diavol cu Ochi-Verzi şi Struan Cotoroanţa cu Ochiul Dracului şi Colţii Dragonului, amândoi au aruncat blesteme asupra celor care vor face afaceri cu pulberea albă, nu cu opium, ci cu pulbere albă, spuse el exagerând, pentru că ştia cât de superstiţios era bătrânul. Te previn contra prafului ucigător. Fireşte, afacerile tale cu aurul sunt mai mult decât rentabile, nu-i aşa?

— Nu ştiu nimic despre pulberea albă, şi Bătrânul zâmbise forţat, dezvelindu-şi gingiile şi puţinii dinţi încălecaţi pe care-i mai avea. Şi dacă nu mă tem de blesteme, nici chiar de blestemul lor?

— Bine, spusese Dunross, ştiind că minţea, până una alta, ajută-mă să capăt un credit de 50 milioane pentru trei zile, asta e tot ce vreau.

— Am să întreb printre prietenii mei, tai-pan. Poate ei te vor ajuta, poate vom face ceva împreună, dar nu aştepta apă dintr-un puţ secat. Cu ce dobândă?

— Cu dobândă mare dacă se rezolvă mâine.

— Nu-i posibil, tai-pan.

— Convinge-l pe Zgârcitul, sunteți doar asociaţi şi vechi prieteni.

— Zgârcitul nu-i prieten decât cu el însuşi, se răţoise Bătrânul morocănos.

Dunross nu mai putuse adăuga nimic care să-l clintească pe bătrân din încăpățânarea lui.

— Cine a mai sunat, Claudia? întrebă el în timp ce se îndrepta spre telefon. Formă un număr.

— Johnjohn de la bancă, Phillip şi Dianne… oh, ţi-am mai zis despre ei… inspectorul şef Crosse, apoi toţi acţionarii noştri importanţi şi toţi directorii administrativi ai fiecărei sucursale, mai cu seamă de la Clubul hipic… Travkin, antrenorul tău, şi lista continuă…

— Un moment, Claudia, şi Dunross, gâtuit de emoție strigă în aparat, în haklo. Aici e tai-pan, acolo-i prietenul meu?

— Desigur, domnule Dunross, răspunse politicos o voce în engleză. Mulţumim că ne-aţi chemat, vă fac legătura cu el imediat, domnule.

— Domnul Choy. Domnul Choy?

— Da, sir.

— Unchiul dumitale mi-a povestit totul despre dumneata. Bun venit la Hong Kong.

— Eu… iată-l este aici, domnule.

— Mulţumesc.

Reflectă o clipă întrebându-se de ce Paul Choy era cu Patru-Degete acum, în loc să se pună pe treabă şi să se strecoare în afacerea lui Gornt şi de ce a sunat Crosse, şi de ce Johnjohn.

— Tai-pan?

— Da, prietene, vroiai să-mi vorbeşti?

— Da, poţi… ne putem întâlni diseară?

Dunross ar fi vrut să urle: Cum, ţi-ai schimbat părerea? Însă bunele maniere îl împiedicară s-o facă, şi ştia că chinezului nu-i plăceau telefoanele, preferând întotdeauna discuţiile directe.

— Sigur, cam la al optulea clopot al cartului de mijloc, propuse el indiferent. Către miezul nopţii, cât mai spre miezul nopţii, adăugă el, amintindu-şi că trebuie să-l întâlnească pe Brian Kwok la 22.45.

— Bine, la debarcaderul meu. Te va aştepta acolo o barcă.

— Întâi dă-mi-l pe Crosse, Claudia, apoi adu-i pe soţii Kirk, după care vom revedea lista. Stabileşte o discuţie cu tatăl meu, Alastair şi Sir Ross, pentru ora cinci, la ei la Nisa e ora nouă şi zece. Pe David şi pe ceilalţi din Statele Unite îi vom chema diseară. Nu-i nevoie să-i trezim în toiul nopţii.

— Da, tai-pan. Claudia începu deja să formeze numărul. Îl găsi pe Crosse, îi înmână receptorul şi plecă, închizând uşa în urma ei.

— Alo, Roger?

— De câte ori ai fost în China?

Întrebarea neaşteptată îl descumpăni pentru o clipă pe Dunross.

— N-ai decât să te uiţi în fişier, răspunse el. N-ai decât să verifici.

— Bine Ian, dar n-ai putea să-ţi aminteşti, totuşi? Te rog.

— De patru ori la Canton, la târg, în ultimii patru ani, de fiecare dată şi o dată la Beijing, cu o comisie comercială, anul trecut.

— Ai reuşit vreodată să ieşi în afara Cantonului sau a Beijingului?

— De ce?

— Da, sau nu?

Dunross ezită. Nobila Casă avea multe societăţi cu vechime în China, precum şi mulţi prieteni de încredere. Câțiva dintre ei erau acum comunişti convinşi. Alţii erau numai de suprafaţă, în sufletul lor fiind chinezi sadea, şi deci circumspecţi, ermetici, prevăzători şi apolitici. Erau ierarhizaţi pe categorii de importanţă, unul ajungând până în Consiliul ţării. Şi, ca toţii chinezii, ştiau că istoria se repetă, că vremurile se schimbă cu rapiditate, iar împăratul de azi putea deveni câine vagabond în chiar după-amiaza aceleiaşi zile, că o dinastie urmează alteia, după bunul plac al zeilor, că primul din fiecare dinastie urca inevitabil pe tronul Dragonului cu mâinile mânjite de sânge, că întotdeauna se căuta o cale de ieşire şi că anumiţi străini erau prieteni buni şi de încredere. Mai ştiau, mai presus de toate, că poporul chinez este un popor practic. China avea nevoie de mărfuri şi sprijin. Fără acestea, chinezii rămâneau lipsiţi de apărare în faţa singurului lor duşman istoric real – Rusia. Datorită încrederii deosebite de care se bucura *Nobila Casă,* Dunross fusese de atâtea ori abordat atât de oficial cât şi neoficial, dar întotdeauna în secret. El avea multe afaceri potenţiale puternice pentru toate felurile de maşinării şi mărfuri, în cantităţi mici, inclusiv comenzi pentru flota aeriană de turboreactoare. Deseori, el avea acces acolo unde nimeni nu pătrundea. O dată, fusese la o reuniune la Hanciou, în cea mai fermecătoare parte a Chinei, pentru a-i saluta pe ceilalţi membri ai Clubului 49, participând ca invitaţi de onoare ai Chinei. Clubul 49 era format din acele companii care continuaseră comerţul cu R.P. Chineză după 1949, în special firmele britanice. Anglia recunoscuse guvernul lui Mao Tse-Tung drept guvernul Chinei, la scurt timp după plecarea de pe continent a lui Ciang Kai-şi, care se refugiase apoi în Taiwan. Cu toate

acestea, relaţiile dintre cele două guverne fuseseră întotdeauna încordate. Prin definiţie însă, nu existau conflicte între *bunii prieteni,* decât dacă vreun bun prieten trăda sau înşela prietenia.

— Oh, am făcut câteva călătorii prin partea locului, spuse Dunross degajat, nevrând să-l mintă pe şeful Serviciului secret.

— Ai putea să-mi spui cam pe unde? Te rog.

— Dacă ai putea fi mai clar, Roger, fireşte, îşi înăspri el glasul. Noi suntem negustori, nu politicieni şi nici spioni, iar *Nobila Casă* are o poziţie aparte în Asia. Suntem aici de câțiva ani buni şi numai datorită negustorilor, flamura Angliei flutură, sau mai bine zis flutura în peste jumătate din ţările lumii. De fapt, ce aveai în gând, bătrâne?

Urmă o pauză lungă.

— Nimic, nimic special. Foarte bine, Ian. Atunci am să aştept până voi avea plăcerea să citesc rapoartele şi după aceea voi fi mai explicit. Mulţumesc, scuză-mă de deranj, la revedere.

Dunross privi spre telefon încă tulburat. Ce voia de fapt Crosse să ştie? se întrebă el. Multe din afacerile sale de până acum şi cele în curs erau departe de a fi conforme cu politica oficială a guvernului de la Londra şi cu atât mai puţin cu cea de la Washington. Atitudinea sa pe termen scurt cât şi pe termen lung faţă de China venea clar în contradicţie cu cea oficială. Ceea ce pentru Londra şi Washington era contrabandă, pentru el – afaceri legale. Ei bine, atât timp cât voi fi tai-pan, îşi spuse el hotărât, poate veni şi potopul, legăturile noastre cu China vor rămâne tot aşa, şi cu asta basta. Majoritatea politicienilor de la Londra şi Washington nu realizează că un chinez este mai întâi chinez şi numai după aceea comunist, iar Hong Kongul este vital pentru pacea în Asia.

— Domnul şi doamna Kirk, sir.

Jamie Kirk era un bărbat pedant, scund, cu o faţă şi mâini trandafirii, cu un plăcut accent scoţian, soţia lui înaltă, tipul de americancă robustă.

— Oh, ce plăcere pentru m…, începu Kirk.

— Da, domnule Dunross, ce plăcere pentru noi, interveni soţia lui, pe un ton mai strident, dar amical. Treci la subiect, Jamie, dragule, domnul Dunross este un om foarte ocupat şi mai avem şi noi de făcut cumpărături. Soţul meu are un pachet pentru dumneavoastră, domnule.

— Da, este de la Alan Medford G.

— Ştie că este de la Alan Medford Grant, scumpule, ciripi ea voioasă, luându-i-o din nou înainte. Dă-i pachetul.

— Oh, o, da, iată aici este o…

— O scrisoare, tot de la el, se repezi ea. Domnul Dunross este foarte ocupat, aşa că dă-i-le şi hai la cumpărături.

— Ei, da, bine…

Kirk îi înmână lui Dunross pachetul. Era cam de 35/ 25 cm. şi gros de circa un cm., de culoare cafenie şi bine lipit cu scoci. Plicul era sigilat cu ceară roşie. Dunross recunoscu sigiliul.

— Alan spunea să…

— Vi-l dăm personal, împreună cu urările sale cele mai bune, râse ea din nou, se ridică să plece. Eşti atât de încet, dragule! Vă mulţumim, domnule Dunross, hai vino drag…

Ea se opri, îl privi pe Dunross care ridică o mână cu un gest impunător şi spuse cu politeţe, dar cu o autoritate absolută.

— Ce fel de cumpărături aţi dori să faceţi, doamnă Kirk?

— Oh, ceva îmbrăcăminte, ăăă… aş dori câteva confecţii, iar pentru scumpul de el, câteva cămăşi şi…

Dunross rămase cu mâna ridicată, apoi apăsă pe buton. Claudia apăru într-o clipă.

— Ia-o pe doamna Kirk şi condu-o imediat la Sandra Lee. Ea o va duce îndată la Lee Foot Tap, la parter şi pentru numele lui Dumnezeu, să-i facă doamnei Kirk cele mai

avantajoase preţuri posibile, că altfel îl expediez din nou pachet în China. Domnul Kirk va fi şi el acolo într-o clipă.

O luă pe doamna Kirk de braţ şi, până să-şi dea seama, era scoasă din încăpere. Claudia asculta cu atenţie ceea ce avea de gând doamna să cumpere. Kirk, oftă în tăcere: un oftat adânc, rodul unei lungi suferinţe.

— Aş dori să pot face eu acest lucru, mărturisi el posomorit, dar resemnat. *Och aye,* tai-pan, eşti exact așa cum spunea Alan.

— Ei, n-am făcut nimic. Soţia dumitale dorea să facă cumpărături, nu asta era?

— Da, ar... Alan spunea că... că ar trebui să citeşti scrisoarea, cât timp mai sunt încă aici. Eu... nu i-am spus ei nimic. Crezi că ar trebui?

— Nu, răspunse Dunross amabil. Ascultă domnule Kirk, cred că trebuie să-ţi dau o veste proastă, dar mi-e teamă că AMG a murit într-un accident de motocicletă, lunea trecută.

Lui Kirk îi căzu falca.

— Ce spuneţi?

— Regret că a trebuit să-ţi spun, dar cred că e mai bine să ştii.

Kirk privi la ploaia care răpăia afară, pierdut în gânduri.

— Ce groaznic, rosti el în cele din urmă. Blestematele astea de motociclete, nu sunt decât nişte coşciuge pe roţi. Cum s-a întâmplat? A fost răsturnat?

— Nu. A fost găsit în drum, lângă motocicletă.

— Groaznic! Bietul Alan. Oh, Doamne! Îmi pare bine că n-aţi zis asta de faţă cu Frances, ea este... a fost foarte ataşată de el. Eu... ăă... poate ar fi mai bine atunci să citiţi scrisoarea... Frances nu-i era chiar prietenă... aşa încât nu voi... bietul Alan! îşi privi mâinile, unghiile îi erau roase, arătau jalnic. Sărmanul Alan!

Lăsându-l pe Kirk, Dunross deschise scrisoarea şi începu să citească: „Stimate domnule Dunross, prin prezenta vă recomand un vechi şi foarte bun prieten de şcoală: Jamie Kirk şi pe soţia sa Frances. Pachetul pe care vi-l aduce,

deschideţi-l, vă rog, personal. Am vrut să ajungă în siguranţă în mâinile dumneavoastră, iar Jamie a acceptat să se oprească la Hong Kong. Este o persoană de încredere, aşa cum nu găseşti des în ziua de azi. Cât despre Frances, nu vă faceţi griji, e o fată bună, credeţi-mă, se potriveşte cu Jamie şi s-a ales cu destulă avere de la foştii ei soţi. Îi lasă lui Jamie libertatea de care are nevoie pentru treburile sale – un foarte rar privilegiu în zilele noastre. Apropo, ei n-au nimic de a face cu domeniul meu de activitate, ştiu doar că eu sunt istoric pe cont propriu". Dunross ar fi zâmbit dacă n-ar fi avut în mână scrisoarea unui mort. Scrisoarea se încheia astfel: Jamie este specialist în domeniul geologiei marine, unul din cei mai buni din lume. Întreabă-l despre munca lui din ultimii ani, de preferat nu de faţă cu Frances – nu pentru că ea n-ar cunoaşte tot ce ştie el, dar este cam băgăreață. El are câteva teorii interesante de pe urma cărora ar putea beneficia *Nobila Casă* şi eventualele dumitale proiecte. Cu salutări AMG." Dunross privi spre Kirk:

— AMG scrie că sunteți vechi prieteni de şcoală?

— Oh, da, eram împreună la şcoală. De fapt la internat. Apoi eu am plecat la Cambridge, iar el la Oxford. Da, noi... am păstrat legătura de-a lungul anilor, întâmplător, desigur. Îl cunoaşteţi de mult?

— De vreo trei ani. Şi mie mi-a fost simpatic. Dar probabil nu vreţi să vorbim acum de asta.

— Oh, nu-i nimic, e-n regulă, e un şoc, fireşte, dar viaţa trebuie să meargă înainte. Dragul de Alan... e un băiat ciudat, nu-i aşa? Cu toate hârțoagele alea, şi cărţile sale, cu pipa și scrumul peste tot şi cu papucii săi (Kirk îşi privi degetele cu amărăciune). Presupun că ar trebui să spun că *a fost.* Nu mi se pare nimerit să vorbim despre el la timpul trecut, însă mă tem că aşa trebuie. Da, întotdeauna purta papuci de casă. Nu-mi amintesc să fi intrat vreodată la el în dormitor şi să nu fi purtat papuci.

— Adică vreţi să spuneţi în apartamentul lui? Eu n-am fost niciodată acolo. Mă întâlneam întotdeauna cu el la biroul meu din Londra, deşi o dată a venit şi la Ayr (Dunross caută să-şi amintească). Nu-mi aduc aminte să fi purtat papuci, acolo.

— Ah, da, mi-a vorbit de Ayr, domnule Dunross. Da, într-adevăr mi-a vorbit. A fost... un eveniment în viaţa lui. Sunteți... sunteți foarte norocos că aveţi un asemenea domeniu.

— Castelul Avisyard nu este al meu, domnule Kirk, deşi este în familie de mai bine de o sută de ani. Dirk Struan l-a cumpărat pentru soţia sa şi pentru familie – o reşedinţă de vară, mai bine zis.

Ca întotdeauna, Dunross se înfioră în mod plăcut la amintirea atâtor frumuseţi: coline domoale, unduioase, lacuri, întinderi sălbatice, păduri, poieni, peste şapte mii de acri, vânat bun, din abundenţă, cu alte cuvinte Scoţia în deplina sa măreţie.

— Conform tradiţiei, tai-panul în funcţie deţine castelul Avisyard, atât timp cât este tai-pan, dar acolo se duc mai ales copiii diferitelor familii. Aceştia îl cunosc bine. Vacanţele de vară..., Crăciunul la Avisyard se înscriu într-o minunată tradiţie. Oi întregi, hălci de carne de vită se frig de Anul Nou, whisky din abundenţă, vâlvătaia focului uriaş, sunete de cimpoi. E un loc neasemuit. Mai există o fermă cu vite cu lapte, unt şi, mai presus de toate distileria de la Loch Vey! Aş vrea să-mi petrec mai mult timp acolo – soţia mea a plecat chiar azi să facă pregătirile pentru vacanţa de Crăciun. Cunoaşteţi locurile acelea?

— Foarte puţin, răspunse acesta cu un pronunţat accent scoţian. Cunosc mai bine partea, de nord. Familia mea provine din Inverness.

— Ah, atunci trebuie să veniţi să ne vizitaţi, domnule Kirk, în perioada şederii noastre la Ayr. AMG spune în scrisoare că sunteți geolog şi încă unul dintre cei mai buni din lume.

— Oh, el este prea amabil, adică… era prea amabil. Specialitatea mea este geologia marină. Da, cu accent spec…

Se opri brusc.

— Ce s-a întâmplat?

— Oh, nimic, de fapt nimic, dar credeţi că Frances nu va păţi nimic?

— Absolut! Vreţi să-i spun eu despre AMG?

— Nu, am s-o fac eu, mai târziu. Nu, eu… dacă mă gândesc bine… am să mă fac că nu ştiu c-a murit, domnule Dunross. Puteaţi în definitiv să nu-mi spuneţi, şi nu eram obligat să-i stric vacanţa! Da. Aşa-i cel mai bine, nu credeţi? Kirk se mai lumină puţin. Mai târziu, când vom ajunge acasă, vom afla vestea oricum.

— Cum doriţi. Spuneaţi adineaori, cu accent special pe…?

— Ah, da… pe petrografie, care implică, desigur, un vast studiu asupra rocilor, inclusiv pe interpretarea şi descifrarea lor. În cadrul petrografiei, domeniul meu s-a restrâns în ultimul timp la rocile sedimentare. Am… ăă… participat, în ultimii ani, la un proiect de cercetare, în calitate de consultant în legătură cu sedimentele paleozoice, cele poroase. Da, studiul s-a axat pe rocile de pe coasta de est a Scoţiei. AMG credea că poate aţi dori să aflați câte ceva despre acest lucru.

— Desigur. Dunross îşi stăpâni curiozitatea.

Privirea lui alunecă pe pachetul de pe biroul său. Ar fi vrut să-l desfacă. Ar fi voit să-l cheme pe Johnjohn şi să se mai ocupe încă de o duzină de alte treburi presante. Mai erau atâtea de făcut şi el tot nu înţelegea ce intenţionase AMG de pusese *Nobila Casă* în legătură cu Kirk.

— Pare foarte interesant, spuse el. Despre ce este vorba în acest studiu?

— Eh? Kirk îl fixă perplex, rostind un singur cuvânt: Hidrocarburi, şi la privirea nedumerită a lui Dunross, el adăugă în grabă: Hidrocarburile se găsesc numai în

sedimentele de roci poroase din era paleozoică. Petrol, domnule Dunross, petrol brut.

— Oh, deci faceţi explorări petroliere?

— Oh, nu! Era un proiect menit să stabilească posibilitatea existenţei hidrocarburilor în larg, în largul coastelor Scoţiei. Îmi face plăcere să spun că acestea există din abundenţă acolo. Nu în apropiere, ci mai departe, în Marea Nordului, şi faţa trandafirie a omuleţului deveni şi mai rozalie şi îşi încruntă sprâncenele. Da, da, cred că acolo în larg, există destule zăcăminte.

Dunross rămase încă nedumerit, neexplicându-și ce legătură putea el avea cu asta.

— Bine, mai cunosc şi eu câteva lucruri în legătură cu forajul maritim, în Orientul Mijlociu, în Golful Texas, dar nu şi în Marea Nordului. Dumnezeule mare, domnule Kirk, dar marea asta este cea mai cumplită, probabil cea mai nestatornică din lume, aproape întotdeauna bântuită de furtuni, cu valuri cât muntele. Cum poţi fora acolo? Cum se pot asigura instalaţiile necesare, cum le-ai putea aproviziona, cum ai putea aduce petrolul la ţărm, în cisterne, chiar dacă-l vei găsi? Şi dacă reuşeşti să-l aduci în fine pe coastă, Doamne, costul ar fi fabulos!

— Oh, da, aşa e, domnule Dunross, admise Kirk. Tot ce spuneţi dumneavoastră este foarte adevărat, dar treaba asta nu este de resortul meu, eu nu sunt comerciant, misiunea mea este doar să dau de urma nepreţuitelor, extrem de valoroaselor noastre hidrocarburi. Este pentru prima oară că ne gândim la posibilitatea existenţei lor acolo. Fireşte, nu este decât o teorie, teoria mea – niciodată nu poţi şti cu siguranţă până nu te apuci să forezi – însă asta face parte din experienţa mea în domeniul interpretării, seismice, ceea ce înseamnă studiul asupra undelor rezultate în urma exploziilor efectuate, iar abordarea ultimelor descoperiri a fost puţin cam neortodoxă.

Dunross asculta acum numai pe jumătate, cealaltă parte a minţii sale lucrând încă la dezlegarea motivului pentru care AMG considera important acest lucru. Îl lăsă pe Kirk să continue un timp, apoi politicos, îl readuse la subiect.

— M-aţi convins, domnule Kirk, vă felicit. Cât mai staţi în Hong Kong?

— Oh, doar până luni, apoi... plecăm spre Noua Guinee (Dunross păru pentru o clipă foarte preocupat).

— Unde anume în Noua Guinee?

— Într-o localitate numită Sukanapura, pe coasta de nord, în partea nouă a Indoneziei. Am fost... Kirk zâmbi. Pardon, fireşte... ştiţi că preşedintele Sukarno a preluat Noua Guinee olandeză, în mai.

— Mai bine zis, furat. Dacă n-ar fi existat presiunea nechibzuită a americanilor, Noua Guinee olandeză ar mai fi şi acum olandeză şi mult mai prosperă, cred. Pentru moment, poate că n-ar fi deloc nimerit ca dumneavoastră şi doamna Kirk să mergeţi acolo. Este foarte riscant, situaţia politică foarte instabilă, iar preşedintele Sukarno este ostil. Insurecţia de la Sarawak s-a bucurat de finanţare şi sprijin indonezian. El este foarte potrivnic vestului, întregii Malaezii şi e pro-marxist. În afară de această, Sukanapura este un port blestemat, cu arşiţă veșnică şi mai cu seamă bântuit de o sumedenie de boli care se adaugă la toate celelalte necazuri.

— Ei, nu vă faceţi griji, am o robusteţe de scoţian şi apoi, am fost invitaţi chiar de guvern.

— Părerea mea este că în momentul de faţă guvernul are o foarte slabă influenţă.

— Da, dar acolo se găsesc sedimente foarte interesante la care ei ar dori să arunc o privire. Nu trebuie să vă neliniştiţi, domnule Dunross, noi suntem geologi, nu politicieni. Totul este aranjat – acesta a fost de fapt întregul scop al călătoriei noastre – nu vă temeţi. Deci, trebuie să plec.

— Mai este încă ce… voi da un cocktail sâmbătă între orele 19.30 – 21.00, îl informă tai-panul. Poate v-ar face plăcere să veniţi? Am mai avea astfel prilejul să discutăm despre Noua Guinee.

— Oh, sunteți foarte amabil. Eu… îi, ne-ar face plăcere cu adevărat. Unde va…

— Vă voi trimite o maşină. Acum, probabil doriţi s-o întâlniți pe doamna Kirk. Nu-i voi povesti despre AMG, dacă sunteți sigur că asta doriţi.

— Oh, da, fireşte. Bietul Alan. Discutând despre sedimente, pentru moment l-am şi uitat. Ciudat cât de curând uităm, nu-i aşa?

Dunross îl expedie după nevastă-sa, dându-l pe mâna unui asistent şi închise uşa. Luă pachetul de la AMG şi îi rupse cu grijă sigiliul, în interior era un plic şi un alt pachet. Plicul era adresat: ,,Ian Dunross, personal şi confidenţial.” Contrar celorlalte scrisori, care erau scrise de mână, într-un mod îngrijit, aceasta era dactilografiată: „Stimate domnule Dunross, am găsit această cale rapidă de a vă trimite prezenta scrisoare, prin bunul şi vechiul meu prieten, Jamie. Tocmai primisem nişte veşti alarmante, mai există un canal foarte îngrijorător de scurgere a informaţiilor privitor la securitatea noastră, şi aceasta pe undeva în sistemul nostru britanic sau american. Este foarte clar, adversarii noştri şi-au intensificat atacurile lor mascate. Unele dintre acestea m-ar putea viza pe mine, chiar şi pe dumneavoastră, de aici şi îngrijorarea mea. Pe dumneavoastră pentru că e posibil să se fi aflat despre existenţa documentelor noastre extrem de secrete. Dacă mi se va întâmpla ceva, vă rog sunaţi la telefon 871-65-65 la Geneva şi întrebaţi de doamna Riko Gresserhoff. Ea ştie că mă cheamă Hans Gresserhoff. Numele ei adevărat este Riko Anjin. Vorbeşte germana, japoneza şi engleza, puţin franceza, iar dacă mai am de ridicat ceva bani, vă rog să-i trimiteţi ei. Ea vă va da nişte documente, unele spre a fi transmise mai departe. Vă rog, transmiteţi-le personal când

veţi putea. Aşa cum vă spuneam, rar găseşti pe cineva de încredere. În dumneavoastră am încredere. Sunteți singurul din lumea asta care ştie de existenţa ei şi-i cunoaşte adevăratul nume. Ţineţi minte, este vital ca scrisoarea aceasta cât şi hârtiile mele anterioare să nu încapă pe mâinile *nimănui.*

Mai întâi, iată câteva explicaţii în legătură cu Kirk. Cred că în decurs de aproximativ zece ani, contradicţiile dintre ţările arabe se vor estompa şi îşi vor folosi adevărata lor forţă, nu direct împotriva Israelului, ci contra lumii occidentale, punându-ne într-o situaţie de nesuportat. Ori abandonăm Israelul, ori ne vor înfometa. Se vor folosi de petrol ca de o armă de război. Dacă vor reuşi vreodată să acţioneze în comun, o mână de şeici şi regi de tip feudal din Arabia Saudită, Iran, Golful Persic, Irak, Libia, pot suprima după bunul lor plac aprovizionarea ţărilor occidentale şi a Japoniei cu singura materie primă ce ne este indispensabilă. Ei mai au o alternativă, chiar şi mai sofisticată: să ridice preţul la cote fără precedent şi să ne blocheze economia. Petrolul constituie ultima armă a arabilor, atât timp cât vom depinde de petrolul lor, ei sunt de neînvins. De aici interesul meu subit pentru teoria lui Kirk. Astăzi scoaterea unui baril de petrol din deşertul arab costă circa opt cenţi americani. Din Marea Nordului, pentru aducerea la mal în Scoţia a unui baril de petrol ar costa 7 dolari. Dacă petrolul arab sare de la 3 dolari, cât este în prezent un baril pe piaţa mondială, la 9... sunt sigur că aţi priceput imediat sensul. Dintr-o dată Marea Nordului devine o imensă posibilitate şi o comoară naţională pentru britanici. Jamie spune că terenurile se află în partea de nord şi de est a Scoţiei, Portul Aberdeen ar fi locul ideal pentru a duce petrolul pe coastă. Un om înţelept ar începe să construiască la Aberdeen cheuri, un centru administrativ, aeroporturi. Nu vă fie teamă de vremea rea, vor exista helicoptere care vor face legătura. Costisitor, desigur, dar viabil. În plus, dacă acceptaţi prezicerile mele că laburiştii

vor câștiga viitoarele alegeri, din cauza scandalului Profumo...

Ziarele relataseră copios acest caz. Cu şase luni în urmă, mai exact în martie, secretarul de stat pentru problemele de apărare, John Profumo, nega oficial că ar fi avut vreodată legături amoroase cu o fată de moravuri uşoare, pe nume Christine Keeller, una din multele fete propulsate rapid în lumea afacerilor internaţionale, împreuna cu proxenetul lor Stephen Ward – până atunci doar un binecunoscut osteopat din înalta societate londoneză. Zvonuri nefondate începuseră să circule potrivit cărora fata ar fi avut legături cu unul din ataşaţii militari sovietici, binecunoscut agent KGB, comandantul Evghenii Ivanov, rechemat în Rusia, în decembrie trecut. În urma tărăboiului care a urmat, Profumo a demisionat, iar Stephen Ward s-a sinucis. E ciudat că afacerea a fost dezvăluită presei în momentul cel mai propice pentru sovietici, continuă Grant. Nu am încă dovezi, dar după părerea mea, nu este doar o coincidenţă. Aduceţi-vă aminte că doctrina sovietică este tocmai fărâmițarea ţărilor – Coreea de Nord şi de Sud, Germania de Est şi cea de Vest, şi aşa mai departe – lăsându-și apoi slugile îndoctrinate să facă treaba în continuare. Prin urmare, cred că socialiştii pro-sovietici vor contribui la fragmentarea Marii Britanii, în mai multe state: Anglia, Scoţia, Ţara Galilor, Sudul şi Nordul Irlandei (uitaţi-vă la Republica Irlanda şi Irlanda de Nord, care constituie deja pentru sovietici un teren propice pentru o diversiune). Şi-acum în legătură cu planul meu nr. 1, de necesitate, pe care îl sugerez *Nobilei Case*: prudenţă faţă de Anglia şi concentrare asupra Scoţiei ca bază de lansare. Petrolul din Marea Nordului va pune pe deplin Scoţia pe picioarele ei. Populaţia este mică, dar dârză şi patriotă. Ca entitate, Scoţia ar trebui acum să fie practică, să exporte masiv petrol, ceea ce ar face-o de neînvins. O Scoţie puternică ar putea avea eventual o importanţă decisivă să ajute o Anglie şovăielnică... sărmana noastră ţară, domnule Dunross! Tare

mă tem pentru Anglia. Poate că aceasta este o altă teorie de-a mea care mă frământă demult. Dar Scoţia, Aberdeen, trebuie evaluate în noua lumină a valorii Mării Nordului.”

E ridicol! explodă Dunross, şi se opri pentru moment, din citit, frământat de gânduri, apoi îşi spuse: Nu lua foc când nici nu-i apăsat trăgaciul! AMG o ia razna câteodată, e înclinat spre exagerări, fiind un imperialist de extremă dreaptă care vedea câte 15 *roşii* după fiecare copac, dar ce spunea el aici ar putea fi foarte posibil, iar dacă este posibil; atunci trebuie analizat. Dacă ar interveni o criză mondială a petrolului, iar noi am fi pregătiţi, am putea face o avere, îşi spuse el şi, emoţia îi spori vizibil. Ar fi lesne de cumpărat acţiuni la Aberdeen, de pus la punct o retragere din Londra, fără să dărâmi totul, căci Edinbourghul dispune de toate binefacerile lumii moderne: bănci, linii de comunicaţii, porturi, aeroporturi, de care am avea nevoie pentru a opera cu eficacitate. Scoţia pentru scoţieni, cu un export masiv de petrol? Foarte posibil, însă nu singură, ci în interiorul unei puternice Britanii. Dar dacă cercurile comerciale şi financiare ale Londrei, Parlamentul şi *Banca Angliei* vor deveni de stânga... Părul i se zbârli la gândul că Marea Britanie ar putea fi îngropată în linţoliul socialismului aripii stângi. Ce se va întâmpla cu Robin Grey sau cu Julian Broadhurst la putere? se întrebă el înfiorat. De bună seamă, ei ar naţionaliza totul, ar monopoliza petrolul din Marea Nordului, dacă s-ar găsi, şi ar institui blocada asupra Hong Kongului – doar au spus că o vor face. Se strădui să îndepărteze gândul acesta pentru mai târziu, întoarse pagina şi citi mai departe: Apoi am identificat trei din agenţii tăi de la *Sevrin.* Informaţia a costat ceva – poate voi mai avea nevoie de nişte bani, înainte de Crăciun – dar încă nu ştiu cu exactitate (încerc imediat să mai verific şi pe alte canale, cunoscând ce importanţă reprezintă pentru dumneavoastră). Agenţii ar putea fi: Jason Plumm, de la compania numită *Asian Properties,* Lionel Tuke, de la compania de telefoane şi Jacques deVille, de la *Struan...”*

— Imposibil! izbucni Dunross cu voce tare. AMG a înnebunit. Plumm… este imposibil, la fel şi Jacques, absolut imposibil. Nu se poate ca ei să…

Telefonul personal începu să sune. Ridică automat receptorul:

— Da?

— Aici este operatorul transcontinental. Domnul Dunross este căutat.

— Cine-l cheamă, te rog? sări el ca ars.

— Acceptă domnul Dunross un apel cu taxă inversă din Sydney – Australia, de la domnul Duncan Dunross?

Inima tai-panului tresări.

— Desigur! Alo, Duncan… Duncan?

— Tată?

— Alo, fiule, eşti bine?

— Oh, da, sir, perfect! auzindu-şi fiul, neliniştea i se risipi. Îmi pare rău, tată, că te chem în timpul zilei, dar la avionul de luni nu mai sunt locuri şi…

— La naiba, băiete, dar ai rezervarea confirmată. Voi…

— Nu, tată, mulţumesc, e-n regulă. Voi veni cu unul mai devreme. Vin cu zborul nr. 6 al Companiei Singapore care soseşte la Hong Kong la prânz. Nu te osteni să mă întâmpini. Voi lua un taxi şi…

— Uită-te după maşină, Duncan, Lee Choy va fi acolo, dar înainte de a merge acasă, treci pe la mine pe la birou. Ei?

— Bine, mi-am vizat biletele şi am încheiat totul aici.

Dunross desluşi o nuanţă de mândrie în glasul fiului său şi asta îi încălzi inima.

— Bine ai făcut. Apropo, vărul Linbar va sosi mâine cu Quantas, la orele 20, ora noastră. Şi el va sta la noi *(Struan* avusese o firmă în Sidney din 1900 şi un birou permanent din anii '80. Cotoroanţa Struan se asociase cu un bogătaş pe nume Bill Scragger, iar compania fusese înfloritoare până în luna noiembrie a anului marelui crah din 1929). Cum a fost în vacanţă? îl întrebă el.

— Oh, formidabil! Da, formidabil, aş dori să mă întorc şi la anul. Am cunoscut o fată trăsnet, tată.

— Oh? Dunross zâmbi numai pe jumătate.

Cealaltă jumătate din el era cufundată în coşmarul posibil, acela că Jacques ar fi un trădător, şi dacă era aşa, făcând parte din *Sevrin,* el era acela care îi furnizase lui Linc Bartlett unele din cele mai intime secrete ale lor. Nu, nu putea fi Jacques. Nu avea cum să ştie despre depozitele noastre bancare. Cine putea avea cunoştinţă despre acestea? Cine...

— Tată?

— Da, Duncan?

Simţi ezitarea din glasul băiatului, apoi fiul îl întrebă într-un suflet, încercând să pară mai matur.

— Poate un băiat să aibă o prietenă puţin mai mare decât el?

Dunross zâmbi cu blândețe şi încercă să alunge gândul... Fiul său nu avea decât 15 ani dar îşi aduse aminte de Jade Eleganta, când el însuşi nu avea mai mult de 15 ani, fireşte ceva mai bărbat decât Duncan. Poate nu e chiar aşa, gândi el în mod sincer. Duncan este înalt şi încă în creştere, aproape un bărbat. Nu eu am fost acela care m-am îndrăgostit lulea de ea în acel an şi în anul următor, şi nu eram eu acela care eram gata să mor după ce ea s-a făcut nevăzută?

— Ei bine, îi zise el, vorbind de la egal la egal, depinde cine este fata, ce vârstă are băiatul şi ce vârstă are fata?

— Oh, interveni o pauză lungă. Ea are 18 ani.

Dunross răsuflă uşurat. Asta înseamnă că este destul de mare şi cunoaşte lucrurile mai bine, gândi el.

— Aş spune că e perfect, îl linişti el pe Duncan. Mai cu seamă, dacă respectivul are aproape 16 ani, e înalt, puternic şi introdus în tainele vieţii.

— Oh, eu, eu nu am... Oh, eu nu aş....

— N-am spus-o ca o critică, flăcăule, ci doar ţi-am răspuns la întrebare. Un bărbat trebuie să fie atent în

lumea asta, iar partenera trebuie aleasă cu grijă. Unde ai întâlnit-o?

— La fermă. O cheamă Sheila.

Dunross îşi stăpâni un zâmbet. Fetele din Australia sunt toate Sheila, aşa cum în Anglia vrăbiile sunt vrăbii.

— E un nume drăguţ, îi spuse el. Sheila şi mai cum?

— Sheila Scragger. Nepoata bătrânului domn Tom şi a venit din Anglia aici în vizită. Se pregăteşte să devină infirmieră la Spitalul Guy, se poartă extraordinar cu mine, şi la Paldoon e extraordinar. Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns tată pentru că mi-ai aranjat o vacanţă atât de minunată.

Paldoon, ferma sau staţiunea Scragger, aşa cum se numea în Australia, era singura proprietate pe care reuşiseră s-o salveze din marea criză. Paldoon se afla la 500 de mile spre sud-vest de Sydney, în apropiere de râul Murray, în regiunea culturilor de orez ale Australiei, 600.000 de acri – 30.000 de oi, 2.000 de acri de grâu şi 1.000 capete de vite, fiind deci cel mai potrivit loc pentru vacanţa unui tânăr: cât e ziua de mare, muncă din zori până la asfinţit, gonind pe şaua calului după turme de oi şi cirezi de vite, 20.000 de mile în orice direcţie fără să dai încă de hotarele proprietăţii…

— Transmite-i lui Tom Scragger salutările mele şi dă-i o sticlă de whisky înainte de plecare.

— O, i-am trimis o ladă. N-am făcut bine? Dunross zâmbi.

— Bine, flăcăiaşule. O sticlă făcea tot atât de mult, însă o ladă e perfect. Cheamă-mă dacă intervine vreo schimbare a zborului. Oh, apropo, mama şi Glenna au plecat azi la Londra cu mătuşa Kathy, aşa încât va trebui să te întorci la şcoală singur, şi…

— Oh, dar e grozav, tată! făcu fiul bucuros. La urma urmei sunt bărbat acum şi ca mâine intru la universitate.

— Da, da, eşti. O uşoară tristeţe îl cuprinse pe Dunross, pe când stătea în mână cu scrisoarea lui AMG, de care aproape că uitase.

— Cum stai cu banii?

— Oh, bine, n-am cheltuit aproape nimic la fermă, numai pe o bere sau două. Tată, să nu-i spui nimic mamei de prietena mea.

— Bine. Nici lui Adryon, nu? îl completă el imediat, şi inima i se strânse la gândul că o ştia pe Adryon împreună cu Martin Haply şi îi văzuse plecând mână-n mână. Ar trebui să-i spui tu însuţi lui Adryon.

— Ah, aşa e, am şi uitat de ea. Ce mai face?

— E bine, zise Dunross, impunându-și să fie înţelept, să nu-i pese şi să se convingă singur că aşa era foarte normal la băieţi şi fete, tocmai pentru că existau băieţi şi fete (Da, dar Isuse, ce greu este să fii tată!). Bine, Duncan, pe luni, atunci. Mulţumesc pentru telefon.

— Bine tată, şi să ştii că Sheila m-a condus la Sydney cu maşina. Ea... rămâne pentru weekend cu prietenii şi mă va conduce şi la plecare. Diseară mergem la cinema. Ai văzut „Lawrence of Arabia”?

— Da, tocmai l-au adus şi la Hong Kong. O să-ti placă.

— Oh, minunat. La revedere, tată, mă grăbesc. Te iubesc!

— Şi eu te iubesc, îi spuse el, însă legătura fusese deja întreruptă.

Ce noroc am eu cu familia mea, cu soţia şi copiii; gândi Dunross şi adăugă îndată: Te rog. Doamne, fă să nu li se întâmple nimic! Cu un efort privi din nou la scrisoare. E imposibil ca Jason Plum sau Jacques să fie spioni comunişti, îşi spuse el. Nimic din ce-au spus sau au făcut n-ar fi dat vreodată de bănuit. Lionel Tuke? Nu, nici el. L-am cunoscut întâmplător, un tip urât, nepopular, închis, dar este în echipa de cricket, membru al Clubului hipic şi se află pe aici cam din anii treizeci. N-a fost chiar el deţinut la Stanley între anii '42–'45? El poate, dar ceilalţi doi? Imposibil! Regret că AMG a murit. L-aş fi chemat chiar acum să mă lămurească cum este cu Jacques şi... Mai întâi termină scrisoarea, apoi analizeaz-o pe probleme, îşi spuse el. Fii

corect, fii eficace. Bunule Dumnezeu! Duncan şi o Sheila de 18 ani! Mulţumesc lui Dumnezeu că n-a fost mezina lui Tom Scragger. Câți ani să aibă Priscilla acum? Paisprezece, drăguţ, bine făcută şi maturizată sexual mai devreme. Oftă. Mă întreb dacă eu aş face pentru Duncan ce a făcut pentru mine Chen-Chen! Şi scrisoarea continuă astfel… „După cum spuneam, nu sunt foarte sigur, însă sursa mea este de obicei impecabilă. Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar războiul spionajului a început să se încingă din clipa în care l-am descoperit şi l-am prins pe Blake Vassal – funcţionar la serviciul de cifru al Amiralităţii – iar Philby, Burgess şi Maclean, toţi fugiţi din ţară, dar mai târziu apăruţi la Moscova. Ne aşteptăm ca spionajul să se intensifice spectaculos în Asia (am fost în măsură să-l identificăm pe Skripov, primul secretar de la Ambasada Sovietică la Canberra şi l-am expulzat în februarie. Aceasta a avut ca rezultat anihilarea filierei Australiene, care era, cred, conectată la reţeaua *Sevrin* şi implicată în Borneo şi Indonezia).

Lumea liberă este infestată de „roşii”. MI-5 şi MI-6 sunt corupte. Chiar şi CIA. În timp ce noi pluteam într-o senină naivitate şi încredere, adversarii noştri realizau, cu un ceas mai devreme, că viitorul echilibru va depinde de puterea economică şi de forţa militară, şi astfel şi-au pus în gând să obţină – să fure – secretele noastre industriale. În mod ciudat, mass-media lumii noastre libere a eşuat în mod lamentabil în a evidenţia faptul că tot avansul sovietic s-a bazat de la bun început pe una din invenţiile şi tehnicile noastre furate, şi că, fără masivul nostru ajutor financiar, mereu în creştere şi creditele pentru cumpărarea de grâne şi tehnologie, ar fi murit de foame şi nu şi-ar fi putut aproviziona şi reaproviziona întreaga lor infrastructură industrial-militară care menţine imperiul şi poporul în robie.

Vă recomand să vă folosiţi contactele cu China şi să le consolidaţi în continuare. Sovieticii văd în China, tot mai mult, inamicul lor numărul unu. De asemenea, în mod

straniu, ei nu par a mai avea acea teamă paranoică de SUA, care în prezent sunt, fără îndoială, cea mai mare putere militară şi economică din lume. Deşi China este slabă, atât din punct de vedere economic cât şi militar, cu excepţia numărului de soldaţi disponibili şi nu prezintă cu adevărat o ameninţare militară pentru ei, chiar şi aşa, îi înspăimântă. Unul din motive este lunga graniţă de cinci mii de mile pe care o au în comun, un altul, ar fi vinovăţia naţională a Rusiei sovietice de a fi înghiţit, vaste întinderi ale teritoriului istoric chinez de-a lungul secolelor. Încă un motiv ar fi buna cunoaştere a poporului chinez, un popor răbdător, dar cu memorie bună. Într-o zi China îşi va lua înapoi teritoriile. Şi le-a luat întotdeauna, atunci când din punct de vedere militar a fost posibil. Am subliniat în repetate rânduri că piatra de temelie a politicii sovietice (imperialiste) este să izoleze şi să fărâmițeze China, pentru a o menţine slabă. Marea gogoriţă a lor este o alianţă tripartită între China, Japonia şi SUA. *Nobila Casă* ar trebui să lucreze în această direcţie. (De asemenea, o Piaţă Comună între SUA, Mexico şi Canada, este cu totul esenţială, după părerea mea pentru un continent american stabil). Pe unde în altă parte decât prin Hong Kong — şi deci prin mâinile dumneavoastră – s-ar putea scurge către China toată această avuţie?

Să ne întoarcem la *Sevrin:* mi-am asumat un mare risc şi am abordat pe cel mai de preț element al nostru, în chiar inima ultrasecretului Departament 5 al KGB. Am aflat imediat că identitatea lui *Arthur,* şeful societăţii, este considerată secret de importanţă deosebită, neputând să aflu mai mult. Singurul indiciu care mi s-a dat a fost că acesta este englez şi că, una din iniţialele sale este R. Mă tem că nu ajungem prea departe doar cu atât.

În aşteptarea revederii, amintiţi-vă că hârtiile mele nu trebuie să încapă în mâinile nimănui. Cu salutări, AMG.”

Dunross introduse în memorie numărul de telefon din Geneva, îl codifică în agenda sa de adrese şi aprinse un

chibrit. Urmări hârtia scrisorii cum se răsuceşte şi începe să ardă.

R! Robert – Ralph – Richard – Robin – Roy – Roger – Rex – Rupert – Red – Rodney şi din nou îndărăt la Roger, şi Robert. Robert Armstrong sau Roger Crosse sau – sau cine? Dumnezeule Sfinte, gândi Dunross, simţindu-se vlăguit.

— Geneva 871-65-65, ceru pe telefonul lui personal.

Îl cuprinse oboseala. Avusese un somn agitat, în care coşmarurile îl purtaseră din nou în război, în carlinga sa în flăcăiri. Simţise miros de ars în nări, apoi se trezise înfrigurat, ascultând ropotul ploii. Se sculase din pat uşor, în vreme ce Penn dormea încă buştean. Marea Casă era cufundată în tăcere, numai Ah Tat, ca de obicei, îl aştepta cu ceaiul pregătit. Apoi pe drum, alergase toată ziua. Înconjurat de duşmani şi aflând numai veşti proaste. Sărmanul John Chen, îl compătimi el, făcând un efort să-şi alunge oboseala. Poate voi putea să trag un pui de somn între cinci şi şase. În noaptea asta am nevoie de un cap limpede. Operatorul îi făcu legătura şi auzi sunând.

— Ja? răspunse o voce plăcută.

— *Hier ist* Herr Dunross *im* Hong Kong. Frau Gresserhoff *bitte,* ceru el într-o germană corectă.

— Oh! Urmă o pauză lungă. *Ich bin* Frau Gresserhoff. Tai-pan?

— *Ah so desu! Ohayo gozaimasu. Anata wo Anjin Riko-san?* întrebă el cu desăvârșitul său accent japonez. Bună dimineaţa. Vă mai numiţi şi Riko Anjin?

— *Hai, hai, dozo. Ah, nihongo wa jotzu desu.* Da. Oh, vorbiţi japoneza foarte bine.

— *Iye, sukoshi, gomen nasai.* Nu, regret, doar puţin (în cadrul pregătirii sale, el petrecuse doi ani la sediul lor din Tokyo). Ah, îmi pare atât de rău, continuă el în japoneză, dar telefonez în legătură cu domnul Gresserhoff. Aţi auzit vestea?

— Da, şi el simţi tristeţea din glas. Da, am aflat luni.

— Chiar adineaori am primit o scrisoare de la el. Spunea că aveţi ceva pentru mine. Da? întrebă el cu prudenţă.

— Da, tai-pan.

— Ar exista cumva posibilitatea să mi le aduceţi aici? Regret nespus, dar eu nu pot veni acolo.

— Da, desigur, acceptă ea după o clipă de şovăială. Vorbea o japoneză melodioasă şi plăcută. Când să vin?

— Cât mai curând posibil. Dacă veţi merge la biroul nostru din Avenue Bern, în circa două ore, pe la amiază, veţi găsi acolo biletele şi banii necesari. Cred că există un zbor elveţian care pleacă azi după-amiază – dacă ar fi posibil.

Din nou îi intui ezitarea. Aşteptă răbdător. Scrisoarea lui AMG se consuma încet în scrumieră.

— Da, răspunse ea în cele din urmă. Ar fi posibil.

— Voi lua toate măsurile de siguranţă pentru dumneavoastră. Vreţi să fiţi însoţită de cineva?

— O, nu, mulţumesc, zise ea, dar atât de încet încât fu obligat să-şi astupe cealaltă ureche pentru a auzi mai bine. Scuze pentru tot deranjul pricinuit. Mă pot descurca singură.

— Nu e nici un deranj, spuse el, făcându-i plăcere că japoneza lui era curgătoare. Vă rog veniţi la prânz la mine la birou… Apropo, vremea aici este caldă şi umedă. Iertaţi-mă că nu v-am întrebat despre paşaport, este elveţian sau japonez? Şi sub ce nume călătoriţi? O pauză şi mai lungă urmă.

— Aş dori… cred că ar trebui… va fi elveţian şi călătoresc sub numele de Riko Gresserhoff.

— Mulţumesc, doamnă Gresserhoff. Aştept să vă văd. *Kiyoskette,* încheie el. Călătorie bună!

Îngândurat puse receptorul în furcă. Ultima rămăşiţă a scrisorii lui AMG se răsuci mistuindu-se într-o spirală de fum care se pierdu în văzduh. Cu grijă luă scrumul, şi îl fărâmiţă până ce se prefăcu în pulbere.

Ei, şi acum să vedem ce e cu Jacques?

8

Ora 17.45.

Jacques deVille urcă cu un mers sfârşit treptele de marmoră ale Hotelului Mandarin, spre mezanin, unde era înghesuială, lume multă care servea ceaiul. Îşi scoase impermeabilul, îşi croi drum prin îmbulzeală, simţindu-se brusc foarte bătrân. Mai înainte discutase cu soţia lui, Susanne, aflată la Nisa. Specialistul din Paris o mai examinase o dată pe Avril şi declarase că intern, s-ar putea să nu fie atât de rău accidentată cum păruse la început. „Ne sfătuieşte să avem răbdare, îi spusese ea în franceza ei foarte pariziană. Dar, Doamne sfinte, cum să avem atâta răbdare? Bietul copil e distrus şi îşi pierde minţile. Nu îngaimă mereu decât un singur lucru: Eu eram la volan, mamă, eu, şi din vina mea a murit Borge, dacă eu nu… Cheri, tare mi-e teamă pentru viaţa ei”…Ştie că… că de-acum… intern e aşa cum e?” „Nu, deocamdată nu i-a spus nimeni nimic. Şi medicul insistă să nu afle până când nu va fi în afară de orice pericol”. După care Susanne începuse să plângă. Chinuindu-se şi el de moarte, încercase s-o liniştească cum se pricepuse mai bine şi-i spusese că o s-o cheme din nou peste o oră. Cumpănise o vreme ce să facă, după care îşi pusese lucrurile la punct şi plecase de la birou, venind aici. Telefonul public de lângă standul de ziare era ocupat, aşa că luase un ziar de după-amiază, parcursese titlurile. Douăzeci de morţi într-o lunecare de teren la Aberdeen… ploile continuă… marea cursă hipică de sâmbătă va fi amânată?… Kennedy îi avertizează pe ruşi să nu intervină în Vietnam… Tratatul de interzicere a experienţelor atomice semnat la Moscova de Dean Rusk, Andrei Gromiko şi sir Alee Douglas-Home, respins de Franţa şi China… comuniştii din Malaiezia au pornit ofensiva… al doilea fiu al lui Kennedy, născut prematur, a murit…

continuă urmărirea banditţilor implicaţi în marele jaf al trenului poştal din Anglia... scandalul Profumo aduce daune partidului conservator...

— Iertaţi-mă, sir, aşteptaţi să daţi un telefon? îl întrebă o americancă din spatele lui.

— Da, mulţumesc, iertare! N-am băgat de seamă că era liber.

Şi intră în cabină, închise uşa, introduse o monedă şi formă un număr. La celălalt capăt se auzi telefonul sunând. Simţi că devine şi mai nervos.

— Da?

— Cu domnul Lop-*sing*, vă rog, spuse el încă nesigur dacă era vocea la care se aştepta.

— Aici nu e nici un domn *Lop-ting. Î*mi pare rău, aţi format un număr greşit.

— Doresc să las un mesaj, spuse el, uşurat când recunoscu vocea lui Suslev.

— Nu e numărul acesta. Mai uitaţi-vă în cartea de telefon.

După ce schimbul de parole se încheie, el vru să continue:

— Iertare că v-am...

— De la ce telefon telefonezi? fu el întrerupt brutal.

Îi spuse numărul.

— E vorba de o cabină telefonică?

— Da.

În aceeaşi secundă legătura se întrerupse. Când puse receptorul în furcă simţi brusc cum i se umezesc palmele. Numărul de telefon al lui Suslev nu trebuia folosit decât în caz de forţă majoră. Dar acum nu era un caz de forţă majoră! Se uită prostit la telefon.

— Iertaţi-mă, domnule, i se adresă americanca din nou prin uşa de sticlă. Pot să dau şi eu un telefon? Termin într-un minut.

— Ah, da... ăăă... eu termin într-o secundă, îi replică Jacques enervat, mai ales când îi văzu şi pe ceilalţi trei

chinezi așteptând răbdători la rând, dar uitându-se urât la el. O secundă vă mai rog să îngăduiţi! închise uşa, pe spinare îi curgea sudoarea, aşteptă, aşteptă, apoi brusc telefonul sună. Alo!

— Spune care-i urgenţa!

— Am... am primit o veste de la Nisa! şi cu multă grijă îi relată discuţia avută cu nevastă-sa, fără să pomenească nici un nume. Plec într-acolo cu un avion în seara asta, şi am socotit că e mai bine să vă spun chiar eu personal...

— Nu, în seara asta nu se poate, reţine-ţi un bilet pentru mâine.

Jaques simţi ca şi cum lumea s-ar fi prăbuşit sub el.

— Am discutat şi cu tai-panul acum câteva minute şi mi-a spus că e de acord să plec în noaptea asta. Şi am şi reţinut bilet. În trei zile sunt înapoi, când am auzit-o la telefon mi s-a părut distrusă. Nu credeţi...

— Nu! şi Suslev continuă pe un ton mai tăios. Am să te sun eu în seara asta cum ne-am înţeles. Şi restul lucrurilor pot să mai aştepte. Nu mai folosi numărul ăsta de telefon decât dacă într-adevăr e un caz de extremă urgenţă.

Jacques deschise gura să spună ceva, dar legătura se întrerupsese. Simţi mânia celuilalt. Dar e o situaţie de extremă urgenţă, îşi spuse el înfuriat, şi se apucă să formeze din nou numărul. Susanne are nevoie de mine, la fel şi Avril. Iar tai-panul a fost în totul de acord: „Te-ai gândit foarte bine, Jacques, îi spusese Dunross pe loc. Şi stai acolo cât e nevoie. Andrew te poate înlocui foarte bine.” Şi acum... *merde,* ce naiba mă fac? Nu Suslev e stăpânul meu! Şi deVille nu formă numărul mai departe, simţi sudoarea rece în spate, puse receptorul în furcă.

— Sir, aţi terminat? îi strigă americanca zâmbindu-i insistent, o femeie în jur de cincizeci de ani, cu un păr albăstrui, cum era moda. Uitaţi ce coadă s-a format!

— Iertare... şi se chinui să deschidă uşa.

— Sir, v-aţi uitat nişte hârtii! îi atrase ea atenţia plină de solicitudine.

— Ah, vă mulţumesc! şi Jacques deVille întinse mâna, luă hârtiile şi ieşi amărât afară.

În aceeaşi clipă toţi chinezii care aşteptau, trei bărbaţi şi o femeie, se repeziră în faţă, împingându-l cu coatele la o parte şi pe el şi pe americancă, o matroană solidă ajunse la uşă prima, o trânti în urma ei, ceilalţi se aşezară iar la coadă.

— Hei, era rândul meu! se revoltă americanca, dar nimeni nu-i luă în seama protestele, decât doar cât s-o mai spurce o dată pomenindu-i de toate ale ei şi ale strămoşilor ei pe rând, fără nici o fereală.

Suslev stătea în picioare într-un apartament modest din Kowloon, refugiul în caz de nevoie al lui Arthur, inima încă îi bătea să-i spargă pieptul după alarma acelui telefon neaşteptat. În încăpere dăinuia un iz de mucegai, de murdar, de bucătărie veche. Rămăsese cu ochii pironiţi pe telefon, furios nevoie mare pe Jacques deVille. Căcat nenorocit! Jacques a început să devină o problemă ce trebuie rezolvată iute. În seara asta am să-i spun lui Arthur să vedem ce putem face cu el. Cu cât mai repede cu atât mai bine. Şi cu cât te linişteşti mai repede cu atât mai bine! îşi spuse el. Oamenii furioşi fac greşeli! Înfrânge-ți furia! Şi cu un efort de voinţă reuşi să şi-o domine, după care ieşi pe palierul de pe care se coşcovea tencuiala, închise uşa în urma lui cu cheia. Cu o altă cheie, deschise uşa lui Ginny Fu, apartamentul alăturat.

— Vreu vodcă? îl întrebă ea zâmbindu-i îmbietor.

— Mda.

Îi zâmbi, încântat s-o vadă. Fata stătea cu picioarele încrucişate pe o canapea şi se putea spune că era toată învăluită numai în zâmbet dacă zâmbetul îi putea sluji de veșmânt. Când sunase telefonul prima oară, tocmai se sărutau şi ei. În apartamentul ei erau două telefoane, unul al ei, şi altul secret, ascuns într-un dulap, la care nu răspundea decât el. Arthur îi spusese că era o treabă

sigură, neînregistrat nicăieri şi deci imposibil de ascultat. Dar chiar şi aşa, Suslev se folosea de telefonul din celălalt apartament, telefonul pentru cazuri de alertă. Jacques, *materiebiot!* îl înjură el ruseşte în gând, încă supărat de ţârâitul enervant al telefonului neaşteptat.

— Beai, tavariş, îi spuse Ginny, întinzându-i paharul. Apoi, beai şi la eu!

El îi zâmbi, luă paharul cu vodcă şi trecu cu mâna peste şoldul ispititor.

— Ginny, *golubuşka,* eşti o fată minunată.

— Să ştie că da! Cel mai buna fata pentru la tine! şi se întinse şi începu să se joace cu lobul urechii lui. Şi acum face hâț-hâț?

— De ce nu?

El sorbi alene din lichidul acela ca focul, dorind parcă să-şi prelungească plăcerea, mâinile ei mici şi harnice se apucară să-i descheie cămaşa, o opri la un moment dat ca s-o sărute, ea îi răspunse cum se cuvine.

— Aşteptam pina hainele jos, *heya?* râse ea de el.

— Săptămână viitoare plec, ei? îi spuse el strângând-o ca un urs în braţe. Ce-ai zice să vii cu mine? Ştii, vacanţa aia pe care ţi-am tot promis-o!

— Da? Chiar adevăr? şi-i zâmbi cu toată fiinţa. Chind? Chind? Tu nu glumeşte la mine?

— Poţi veni cu mine, sigur. O să ne oprim la Manila, prima escală-i la Manila, apoi o luăm spre nord, şi peste o lună suntem înapoi aici.

— Ah, chiar luna întreaga? Ah, Gregy! şi-l strânse în braţe din toate puterile ei. Eu fie cel mai bun fata la căpitan din tot China.

— Da, bineînţeles că ai să fii!

— Chind plece la noi?

— Săptămână viitoare. O să-ţi spun eu.

— Bun, eu mâine merghe la pasport ia…

— Ginny, nu-i nevoie de paşaport. Ţie n-au să-ţi dea paşaport niciodată. Tâmpiții ăia, *vibliodok,* o să te ţină aici.

N-o să-ţi dea drumul să vii cu mine... nu, golubuşca, poliţiştii ăia jegoși n-au să-ţi dea ei niciodată drumul sa vii cu mine.

— Atunci eu ce facem, heya!

— Te iau clandestin la bord într-o ladă! şi începu să râdă cu hohote. Sau poate pe un covor fermecat. Ce zici?

Se uită la el cu ochii ei negri şi mari, plini de nelinişte.

— Da tu adevăr iei la mine? Adevăr? Una luna pe barca la tine, heya?

— Cel puţin o lună. Dar să nu spui nimic la nimeni. Poliţia e pe urmele mele tot timpul şi dacă află, n-o să mai poţi veni cu mine. Pricepi?

— Toţi zei martor la mine eu nu spune una vorba, nici la mama al meu, se jură Ginny cu convingere, apoi îl luă din nou în braţe, nemaipomenit de fericită. Eeeee, ca iubita la căpitan, eu chiştighe mult cinste la obraz al meu! şi râse, continuând să-l dezbrace. Si eu dam la tine tot distracţia, cel mai bun distracţia!

Şi se apucă să-l lucreze cu desăvârșit meşteşug, cu degetele şi buzele; mângâindu-l şi ațâțându-l, frecându-se de el, stârnindu-l până când el începu să geamă şi ajunse una cu zeii în marea descătuşare a Norilor şi Ploii. Dar mâinile şi buzele ei nu-l slăbiră în continuare, până când nu-l stoarseră şi de ultima picătură de plăcere. Abia atunci se opri şi se culcuşi în el, ascultându-i suflarea adâncă, foarte mulţumită că îşi împlinise treaba aşa cum trebuia. Ea nu ajunsese să se bucure de Nori şi Ploaie, deşi se prefăcuse că trecuse prin clipele acelea de mai multe ori, doar pentru a-i spori lui plăcerea. Numai de două ori de când împărţeau ei perna împreună atinsese şi ea zenitul şi de ambele dăţi fusese beată şi apoi nu mai fusese sigură dacă i se întâmplase minunea sau nu. Nu atinsese zenitul de fiecare dată decât cu Tok Bucătarul de Sanvişuri din tura de noapte de la *Victoria şi Albert*. Zeii să-mi binecuvânteze norocul, se gândi ea fericită. Cu o lună de vacanţă şi cu banii în plus pe care o să mi-i dea Gregor, cu puţin *joss,*

dacă mai stau încă un an cu el, o să avem bani destui ca să deschidem propriul nostru restaurant, iar eu o să pot atunci să nasc băieţi şi să am şi nepoţi apoi şi să ajung una cu zeii de fericită. Ah, ce fericită sunt!

Era foarte obosită, fiindcă trebuise să trudească din greu, se vârî şi mai tare în el, închise ochii, îi plăcea bărbatul acela de lângă ea, mulţumi zeilor pentru că o ajutaseră să treacă peste faptul că individul era atât de mare în toate, şi că avea o piele albă, ca de broască şi cam puţea. Mulţumesc tuturor zeilor, se gândi ea fericită, şi lunecă în somn.

Suslev nu dormea. Doar moţăia, cu mintea şi trupul împăcate. Avusese parte de o zi bună, şi foarte puţin foarte rea! După întâlnirea cu Crosse de la hipodrom, se întorsese la nava lui, îngrozit că s-ar putea să existe vreun canal de scurgere a informaţiei pe *Ivanov.* Codifica repede informaţiile de la Crosse privitoare la acţiunea *Manevra,* şi celelalte informaţii şi le transmise din cabina lui în care nu pătrundea nimeni. Mesajele primite îi aduceau la cunoştinţă că Voranski nu va fi înlocuit până la voiajul următor al lui *Sovieţki Ivanov,* că expertul în substanţe psihice, Koronski, este disponibil şi că va sosi de la Bankok în douăsprezece ceasuri de la primul apel, iar el, Suslev, trebuia să preia comanda reţelei *Sevrin* şi să trateze direct cu Arthur: „Să nu care cumva să nu reuşeşti a pune mâna pe dosarele AMG”. Şi îşi aminti şi acum ce fiori îl trecuseră când citise „să nu care cumva să nu reuşeşti”. Avusese atâtea succese şi eşecuri foarte puţine, dar numai eşecurile erau memorabile. Unde era pe navă, fisura aia prin care se scurgea informaţia? Cine în afară de mine a mai citit raportul acela al lui AMG? Numai Dimitri Metkin, adjunctul meu. Nu se poate să fie el. Fisura trebuie să fie altundeva. Cât de mult să mă încred în Crosse. Nu prea mult, dar cu siguranţă individu-i cel mai nepreţuit pion pe care-l avem noi în lagărul capitalist din Asia, şi trebuie protejat cu orice preţ!

Îi plăcea s-o simtă pe fata aceea lipită de el. Respira încet, din când în când tresărea uşor, sânii i se ridicau şi se lăsau ritmic. Pe uşa deschisă văzu vechiul ceas pus într-o nişă pe unul din rafturile murdare ale bucătăriei, printre sticle pe jumătate goale, cutii. Bucătăria era de fapt amenajată într-un ungher al sufrageriei, în dormitor nu exista decât un pat imens care umplea aproape toată încăperea. El îi cumpărase patul acela când se încurcase cu ea prima oară, în urmă cu doi, trei ani. Un pat bun, moale, nu prea moale totuşi, o schimbare binevenită după cuşeta lui de pe vapor. Şi Ginny era binevenită. Ascultătoare, cuminte, nu-i făcea probleme. Purta părul negru albăstrui tăiat scurt, cu breton pe frunte, cum îi plăcea lui, mare deosebire faţă de Vertinskaia, iubita lui de la Vladivostok, ochi căprui, păr castaniu, lung pe spate şi cu un temperament de pisică sălbatică, maică-sa fiind o adevărată prinţesă Zergheev, iar taică-su o corcitură de negustor chinez care o cumpărase pe mă-sa la o licitaţie pe când avea doar treisprezece ani. Fusese găsită într-una din căruţele trase de boi cu refugiaţi care fugeau din Rusia după dezastrul din '17. Eliberare, nu dezastru, îşi spuse el fericit. Hmm, ce plăcut să te culci cu fata prinţesei Zergheev, când nu eşti decât nepotul unui ţăran de pe moşiile lui Zergheev! Şi gândindu-se la Zergheev, gândul îl duse spre Alexei Travkin. Zâmbi de unul singur. Sărmanul Travkin, ce aiurit! O să-i dea drumul neveste-si, prinţesa Nestorova să vină la Hong Kong de Crăciun? Tare mă îndoiesc. Dar s-ar putea să-i dea totuşi drumul şi bietul Travkin o să moară din pricina şocului când o să se vadă în braţe cu o babă albită, fără un dinte în gură, toată numai creţuri şi artritică. Mai bine să-l cruţe de chinul ăsta, se gândi el compătimitor. Travkin e rus, şi nu-i om rău.

Se uită din nou la ceas. Acum arăta 18,20. Zâmbi, câteva ceasuri nu avea nimic de făcut decât să doarmă, să mănânce, să se gândească şi să pună lucrurile la cale. Apoi va avea acea întâlnire atât de minuţios aranjată cu acel

membru al parlamentului englez, şi, mai târziu în noaptea aceea, avea să-l vadă pe Arthur din nou. Râse. Îl distra atunci când el ştia secrete de care Arthur nici habar nu avea. Dar şi Arthur îşi păzeşte secretele lui şi nu le spune pe toate, se gândi el fără mânie. Poate că şi ştie de întâlnirea lui cu acel parlamentar. E deştept, foarte deştept, şi nici el nu are deplină încredere în mine. Asta-i legea cea sfântă: să nu ai niciodată încredere în nimeni, fie el bărbat, femeie sau copil, dacă vrei să rămâi în viaţă, să fii în siguranţă, să nu pună duşmanul laba pe tine. Eu am scăpat şi sunt în siguranţă pentru că eu îi cunosc pe oameni, ştiu cum să-mi ţin gura, ştiu cum să promovez politica ţării mele, adaptând-o la planurile mele de viaţă! Şi am atâtea planuri minunate de împlinit, atâtea lovituri minunate am de dat şi apoi mai e şi *Sevrin!* Din nou râse, Ginny se mişcă prin somn.

— Dormi, dormi, prinţesă mică, îi şopti el mângâietor ca unui copil. Dormi!

Ascultătoare, ea nici nu se trezi de-a binelea, îşi dădu doar părul din ochi şi se culcuşi şi mai comod. Suslev închise ochii, simţindu-i trupul lipit de al lui, întinse mâna şi i-o puse pe coapsă. Afară ploaia se mai domolise. Acum se oprise cu totul. Căscă, şi se lăsă furat de somn, ştiind bine că furtuna nu-i stânjenea *cu* nimic planurile.

9

Ora 18.25.

Robert Armstrong dădu berea pe gât.

— Încă una, strigă el cu limba împleticită, prefăcându-se beat.

Se afla la *Good Luck Girlfriend,* un bar aglomerat de pe cheiul din Wanchai, plin cu marinari americani de pe portavionul nuclear. Chinezoaicele îi serveau cu băutură

din belşug, acceptând în schimb glumele şi pipăiala lor, precum şi câte un pahar de băutură cu multă apă, la preţuri pipărate. Se mai întâmpla ca una dintre ele să comande un whisky adevărat, ca să-i dovedească partenerului ei că ăsta e un bar bun şi că nimeni nu vrea să-i înşele. Deasupra barului se găseau camere, dar nu era recomandabil pentru marinari să le viziteze. Nu toate fetele erau curate şi îngrijite, pur şi simplu din ignoranţă. Iar noaptea, târziu, riscai să o pățești, deşi numai cei foarte beţi erau uneori jefuiţi. De fapt, nici nu era nevoie: marinarii erau dispuşi să cheltuiască tot ce aveau.

— Vrei jig-jig? îl întrebă copila exagerat de machiată de lângă el.

Dew neh loh moh pe toţi strămoşii tăi, ar fi vrut să-i răspundă el. Ar trebui să fii acasă, în pat, cu nişte cărţi de şcoală în braţe. Dar nu i-o spuse. N-ar fi servit la nimic. Probabil că părinţii ei erau fericiţi că i-au găsit această slujbă şi astfel toată familia putea să o mai ducă un timp.

— Vrei băutură? zise el ascunzându-i că ştia să vorbească în cantoneză.

— Scotch, scotch, comandă copila cu glas imperios.

— De ce nu iei un ceai şi-ţi dau banii oricum, replică el acru.

— Dacă eu sunt trișoare, înseamnă că toţi zeii şi mamele zeilor preacurvesc! Plină de morgă, copila îi întinse paharul murdar pe care-l trântise în faţa ei chelnerul. Conţinea într-adevăr whisky, chiar dacă era din cel ieftin. Chelner! Încă un scotch şi o bere! Tu bei, eu beau, pe urmă noi jig-jig.

Armstrong se uită la ea.

— Cum te cheamă?

— Lily. Lily Chop. Douăzeci şi cinci dolari timp scurt.

— Câți ani ai?

— Mulţi. Tu câți ai?

— Nouăsprezece.

— Ha, copoii la noi totdeauna minte!

— De unde ştii că sunt copoi?

— Şef spus mie. Numai douăzeci dolari, *heya?*

— Cine e şeful? Care-i ăla?

— Ea. În spatele barului. Ea *mama-san.*

Armstrong încercă să o distingă prin fumăraia din local. Era o femeie slabă şi uscăţivă, de vreo cincizeci de ani, care asuda muncind din greu, făcând schimb de glume deşucheate cu marinarii în timp ce pregătea comenzile chelnerilor.

— De unde ştie ea că-s copoi?

Lily dădu din umeri.

— Ascultă, ea zis mie să fac la tine fericit, daca nu eu în stradă. Merghem sus acum, *heya?* Gratis la tine, nu douăzeci dolari, copila se ridică în picioare, şi acum el văzu spaima ce i se citea pe chip.

— Stai jos, porunci el.

Ea se aşeză, încă şi mai speriată.

— Dacă eu nu plac la tine, şi aruncă în stra…

— Îmi placi! Armstrong oftă, era un truc: dacă mergeai, plăteai, dacă nu mergeai, tot plăteai, iar patronul trimitea întotdeauna una tânără. Îi întinse cincizeci de dolari. Uite, Du-te şi dă-i lui *mama-san,* cu mulţumirile mele. Spune-i că nu pot să jig-jig acum, că sunt la ciclu. Sunt pe stop.

Fata căscă ochii mari, apoi începu să chicotească precum o babă.

— Eiii, pe toţi zeii, asta bună!

Plecă, străduindu-sc să meargă pe tocurile înalte, cu *cheong-sam-ul* ei despicat peste măsură care lăsa să i se vadă picioarele subţiratice şi fesele. Armstrong îşi termină berea, plăti nota şi se ridică să plece. Masa lui fu ocupată imediat şi el îşi croi drum spre uşă prin adunătura de marinari asudaţi şi gălăgioşi.

— Eşti binevenit oricând, îi strigă *mama-san* când trecu prin dreptul ei.

— Sigur, răspunse el fără supărare.

Ploaia se transformase acum într-o burniţă măruntă şi începu să se lase întunericul. Străzile erau pline de marinari, toţi americani. Cei englezi primiseră ordin de la căpitanii lor să nu frecventeze zona aceea în primele zile. Îşi simţea pielea umedă şi încinsă sub mantaua de ploaie. Curând, lăsă în urmă Gloucester Road şi cheul, îndreptându-se prin mulţime spre O'Brien Road, călcând prin băltoace. Oraşul mirosea acum plăcut, a curat. Coti spre Lochart Road şi în cele din urmă, găsi aleea pe care o căuta. Era ticsită, ca de obicei, cu tarabe de stradă, prăvălioare, câini costelivi, pui înghesuiţi în cuşti, raţe fripte şi cărnuri atârnând în cârlige, fructe şi legume. Chiar la gura aleii se găsea, în stradă, un local cu câteva taburete, deasupra cărora fusese întinsă o prelată pentru a le feri de burniţă, îl salută din cap pe proprietar, îşi alese un colţ mai întunecat, comandă un castron de paste singaporeze – o fidea subţire, puţin prăjită, cu chilii şi mirodenii, creveţi tocaţi şi legume proaspete – şi se puse să aştepte. Brian Kwok. Gândurile îi reveneau tot timpul la Brian Kwok. Şi la cele 40.000 în bancnote uzate pe care le găsise în sertarul biroului lui, cel pe care-l ţinea mereu încuiat. Concentrează-te, îşi spuse el, altfel vei da greş. Vei face o greşeală şi nu poţi să-ţi permiţi aşa ceva!

Era obosit şi avea sentimentul că e copleşit de o murdărie pe care săpunul şi apa fierbinte n-o puteau înlătura? Făcu un efort ca să-şi oblige ochii să caute prada, urechile să urmărească zgomotele străzii, iar nasul să se bucure de aroma mâncării. Tocmai terminase de mâncat, când îl zări pe marinarul american. Tipul era slab, purta ochelari şi deşi mergea uşor plecat, tot îi depăşea cu mult în înălţime pe pietonii chinezi. Ţinea pe după umeri o piţipoancă cu o umbrelă deschisă, care îl tot trăgea de mânecă.

— Nu, nu aici, baby, încerca ea să-l convingă. Camera mea în partea ailaltă, 'ţelegi?

— Sigur, scumpo, dar întâi mergem încoace, pe urmă la tine. Bine? Hai, drăguţo.

Armstrong se făcu şi mai mic în colţul lui. Îi privi apropiindu-se, întrebându-se dacă ăsta era omul. Tipul vorbea cu accent sudic, melodios, şi avea spre treizeci de ani. Înaintând pe străduţa aglomerată, se uita în dreapta şi în stânga, încercând să se orienteze. Apoi Armstrong îl văzu cum descoperă la unul din colţurile aleii, prăvălioara croitorului, care se numea *Pop-ting* Croitorie, iar peste drum de ea se găsea un mic restaurant deschis spre stradă, iluminat cu becuri chioare şi având o firmă grosolană, prinsă în cuie pe un stâlp: „Bun venit marinarilor americani”. Deasupra uşii stătea scris cu caractere chinezeşti: „Restaurantul O Mie de Ani Sănătate lui Mao Tse Tung.

— Hai, drăguţo, zise marinarul, luminându-se la faţă. Hai să bem o bere aici.

— Nu bun loc, mai bine vine la bar a meu, *heya?* Mai...

— Ei, drăcie, am spus că bem o bere aici! Intră în restaurantul deschis şi se instală la una din mesele de plastic, părând masiv în mantaua lui de ploaie, fata îl urmă îmbufnată. Bere, Două beri! San Miguel, bine?

De pe locul lui, Armstrong îi vedea bine pe amândoi. La una dintre mese se găseau patru culi ce-şi sorbeau zgomotos supa cu paste. Aruncară o scurtă privire în direcţia marinarului şi a fetei. Unul dintre ei făcu o remarcă obscenă şi izbucniră cu toţii în râs. Fata roşi şi le întoarse spatele. Marinarul fredona în timp ce privea atent în jur, bându-și tacticos berea, apoi se ridică.

— Am nevoie la toaletă.

Se îndreptă foarte sigur de el spre spatele restaurantului prin perdeaua făcută de şiruri de mărgele, murdărită de muşte, urmărit de privirea încruntată a omului de la tejghea. Armstrong suspină şi se destinse. Capcana era întinsă. Marinarul se întoarse după un minut.

— Hai, spuse el fetei, să plecăm de aici, îşi goli paharul, plăti, şi plecară amândoi, la braţ, în direcţia de unde veniseră.

— Mai vreţi paste? se răsti la Armstrong proprietarul tarabei, iar ochii lui duşmănoşi se făcură ca două crăpături pe chipul cu pometi proeminenţi.

— Nu, mulţumesc. Încă o bere.

— Nu e bere.

— Scârnavi ce sunteți tu şi toţi strămoşii tăi, îi şuieră Armstrong într-o perfectă cantoneză de mahala. Ce-s eu, un neghiob de la ţara Muntelui de Aur? Nu, sunt un oaspete în restaurantul tău borât. Adă-mi o bere, sau îi pun pe oamenii mei să-ţi taie mandravela şi să o arunce primului câine întâlnit în cale, spârcâiturile alea cu Tainicul tău Săculeţ cu tot, de care eşti atât de mândru.

Omul nu spuse nimic. Mohorât, se duse până la taraba alăturată şi luă o bere San Miguel, apoi se întoarse şi o deschise pe tejghea. Ceilalţi comeseni încă se uitau cu gura căscată la Armstrong. Brusc, acesta îşi drese zgomotos glasul, scuipă, şi îşi aţinti privirea rece pe tipul de lângă el. Îl văzu cum se înfioară şi se uită în altă parte. Tulburaţi, ceilalţi se întoarseră la castroanele lor, stingheriţi de prezenţa acestui poliţist barbar care avea neruşinarea să înjure atât de nonşalant în propria lor limbă. Armstrong se instală şi mai confortabil pe taburet, apoi îşi lăsă privirea să se plimbe în voie pe stradă şi pe alee așteptând răbdător. Nu avu mult de aşteptat până ce îl zări pe europeanul mic şi bondoc care se apropia mergând pe marginea aleii, oprindu-se şi uitându-se în vitrina unui magazin ieftin de încălţăminte, aflat în spatele localurilor de care era plină strada îngustă. Aha, e un profesionist, îşi spuse Armstrong încântat, ştiind că omul folosea geamul vitrinei drept oglindă pentru a localiza restaurantul. Nu se grăbea. Purta o manta de ploaie banală şi pălărie, care-l făceau greu de descris. Trupul îi fu ascuns vederii o clipă, când un culi trecu pe lângă el cărând două legături imense ce se

legănau la capetele unui par de bambus pe care-l purta pe umeri. Urmărind picioarele celuilalt om, Armstrong îi observă pulpele noduroase, cu varice. Acoperit de culi, omul ieşi din alee fără să se oprească şi îşi continuă, drumul în susul străzii. E foarte bun, gândi poliţistul cu admiraţie, nepierzându-l din ochi. Tipul a mai făcut treaba asta şi altă dată. Trebuie să fie din KGB dacă e atât de isteţ. Ei, acum n-o să mai dureze mult până te înhăţăm, amice, îşi spuse el fără ranchiună, asemeni unui pescar ce vede un păstrăv dolofan dând târcoale momelii.

Individul continua să admire vitrinele. Haide, peştişorule. Omul se comporta exact ca un păstrăv. Trecu de mai multe ori în sus şi-n jos, plecând şi întorcându-se dar de fiecare dată cu multă grijă şi fără să atragă atenţia. În cele din urmă intră în restaurantul deschis, se aşeză şi comandă o bere. Armstrong suspină iarăşi, fericit. I se păru o veşnicie până când tipul se ridică şi el, întrebă unde este toaleta, trecu printre puţinii clienţi şi dispăru în dosul perdelei de mărgele. În scurt timp reapăru şi se îndreptă spre masa lui. Într-o clipă, cei patru culi care cinau se năpustiră asupra lui din spate, ţintuindu-i braţele şi imobilizându-l, în vreme ce un altul îi prinse gâtul ca într-o menghină. Ceilalţi oameni din local, clienţi adevăraţi, nu agenţi ascunşi ai Serviciului secret, rămaseră cu gura căscată, unul îşi scăpă beţigaşele, vreo doi o luară la sănătoasa, iar alţii încremeniră. Armstrong se ridică de pe taburet şi traversă liniştit strada până la restaurant, îl văzu pe chinezul cu figură de dur din spatele tejghelei scoțându-și şorţul.

— Taci din gură, ticălosule, îi spuse tipul pe ruseşte omului care blestema şi se zbătea neputincios. Bună seara, domnule comisar, adăugă el în direcţia lui Armstrong, cu un uşor rânjet.

Numele lui era Malcolm Sun şi era agent principal în Serviciul secret fiind chinezul cel mai înalt în grad în această operaţiune 16/2. El era cel care organizase

interceptarea şi îl plătise pe bucătarul care lucra de obicei în acest schimb ca să-i ia locul.

— Bună, Malcolm. V-aţi descurcat foarte bine. Armstrong îşi întoarse atenţia către agentul inamic. Cum te cheamă? întrebă el amabil.

— Tu cine? Daţi drumul... drumul! gâfâii omul într-o engleză cu puternic accent străin.

— E al tău, Malcolm, zise Armstrong.

Imediat, Sun i se adresă pe ruseşte:

— Ascultă, mâncător-de-mamă, ştim că eşti de pe *Ivanov,* ştim că eşti un curier şi că, tocmai ai ridicat un mesaj lăsat de americanul de pe portavionul nuclear. Nemernicul e deja în mâinile noastre, aşa că...

— Minciuni! Aţi făcut o greşeală, izbucni tipul pe ruseşte. Nu ştiu nimic de nici un american. Daţi-mi drumul!

— Cum te cheamă?

— Aţi făcut o greşeală. Daţi-mi drumul!

În jurul localului se adunase de-acum o mulţime de curioşi care urmăreau scena cu gura căscată, nedumeriţi.

Malcolm Sun se-ntoarse către Armstrong.

— E cam tare de cap, sir. Nu pricepe prea bine ruseşte. Cred că va trebui să-l luăm la noi, zâmbi el şiret.

— Sergent, adu duba.

— Înţeles, sir.

Un alt agent plecă repede, iar Armstrong se apropie de rus. Era un tip cărunt, bondoc, cu ochi mici şi mânioși. Ţinut zdravăn, nu avea nici o şansă să scape sau să bage mâna în vreun buzunar ori în gură pentru a distruge dovezile, sau pe sine însuşi. Armstrong îl percheziţionă cu îndemânare. Nimic scris de mână sau rolă de film.

— Unde le-ai pus? îl iscodi el.

— Nu înţeleg!

Ura acestui om nu-l stânjenea pe Armstrong. Nu îi purta pică. Pentru el, nu era decât unul ce căzuse în capcană. Mă întreb cine l-o fi turnat pe amărâtul ăsta care pe bună dreptate e speriat de moarte, iar acum va fi compromis pe

veci în ochii KGB-ului şi ai tuturor alor lui, şi ar putea la fel de bine să fie în curând mort. Mă întreb de ce e afacerea noastră şi nu a bătrânului Rosemont şi a băieţilor lui din CIA? Cum de noi am aflat de predarea mesajului şi nu americanii? Cum a ajuns Crosse să afle asta? Crosse îi spusese doar unde şi cum se va face predarea mesajului, de către un marinar de pe portavion şi preluat de cineva de pe *Ivanov.*

— Tu răspunzi de asta, Robert, şi te rog să nu faci vreo gafă.

— Nu o să fac. Dar, daţi-i altcuiva sarcina să se ocupe de Brian K...

— Pentru ultima oară, Robert, îţi spun că tu te ocupi de interogarea lui Kwok şi eşti detaşat la Serviciul secret până îţi dau cu drumul. Iar dacă mai crâcnești o dată, voi avea grijă să fii dat afară din poliţie, afară din Hong Kong, lipsit de dreptul la pensie şi nu cred că e nevoie să-ţi amintesc că Serviciul secret are braţul lung. Mă-n-doiesc că ai mai putea să-ţi găseşti vreo slujbă, poate doar ca borfaş ori criminal, şi atunci Dumnezeu cu mila. Acum ţi-e clar?

— Da, sir.

— Bun. Mâine dimineaţă la şase Brian va fi gata de interogatoriu.

Armstrong se înfioră. Ce baftă uluitoare am avut să-l prindem! Dacă Wu Ochelaristul n-ar fi venit de la Ning-tok, dacă bătrâna *amah* n-ar fi vorbit cu Vârcolacul, dacă... Doamne, câți de „dacă”. Dar de fapt aşa se prinde un peşte mare. De cele mai multe ori e vorba de noroc, de o baftă chioară. Isuse, Brian Kwok! Sărmanul de tine! Simţi că-l săgetează iar un fior.

— Vă e bine, sir? întrebă Malcolm Sun.

— Da. Armstrong îşi întoarse privirea spre rus. Unde ai pus filmul? Rola de film?

Tipul îi aruncă o privire sfidătoare.

— Nu înţeleg!

Armstrong oftă.

— Ba înţelegi, chiar prea bine.

Duba mare şi neagră străbătu mulţimea şi se opri. Din ea coborâră alţi agenţi.

— Urcaţi-l şi nu-i daţi drumul sub nici o formă, le ordonă Armstrong celor care-l ţineau.

Mulţimea privea curioasă, sporovăind şi făcând haz când tipul fu târât în dubă. Armstrong şi Sun se urcară şi ei şi închiseră uşa.

— Dă-i drumul, şofer, comandă Armstrong.

— Înţeles, sir.

Şoferul porni în viteză şi îşi croi drum prin mulţime, apoi intră în circulaţia densă, îndreptându-se spre sediul central.

— În regulă, Malcolm. Poţi începe.

Agentul chinez scoase un cuţit ascuţit ca un brici... Sovieticul păli.

— Cum te cheamă? întrebă Armstrong, șezând pe bancheta din faţa lui.

Malcolm Sun repetă întrebarea în rusă.

— D... Dimitri Metkin, bâigui omul, ţinut în continuare ca în menghină de cei patru chinezi, neputând mişca nici un deget. Marinar, clasa întâi.

— Mincinosule, spuse Armstrong liniştit. Dă-i drumul, Malcolm,

Malcolm Sun puse cuţitul sub ochiul stâng al tipului, şi acesta era cât pe ce să leşine.

— Asta urmează mai târziu, spionule, zise Sun pe ruseşte, cu un surâs ce-ţi provoca fiori.

Cu mână de expert, Sun îi despică rapid mantaua, cu o plăcere sadică. Armstrong se apucă să o controleze cu de-amănuntul, în vreme ce Sun, mânuind cuţitul cu pricepere, tăie jerseul de marinar al rusului şi apoi restul hainelor, lăsându-l în pielea goală. Lama tăioasă nici măcar nu-l zgâriase. Cercetarea atentă, repetată, nu dădu nimic la iveală. Nici în tocul sau în talpa pantofilor.

— Dacă nu cumva este o copie în micropuncte care ne-a scăpat până acum, nu poate fi decât în el, presupuse Armstrong.

Îndată, cei patru care-l ţineau pe rus îl aplecară în faţă, iar Sun îşi puse mănuşi chirurgicale, se unse pe mâini şi îl pipăi adânc în rect. Omul se cutremură, gemu şi din ochi i se prelinseră lacrimi de durere.

— *Dew neh loh moh,* zise Sun fericit, trăgând afară cu degetele un mic tub învelit în celofan.

— Nu-i daţi drumul! strigă Armstrong.

După ce se convinse că tipul era imobilizat, se uită la pacheţelul cilindric. Înăuntru se puteau vedea cele două cercuri ale unui cartuş de film.

— Pare a fi un Minolta, rosti el cu un aer absent.

Folosindu-se de nişte şerveţele, înveli cu grijă celofanul şi se aşeză iarăşi în faţa tipului.

— Domnule Metkin, în virtutea Legii privind Secretul de stat, eşti acuzat de a fi luat parte la un act de spionaj împotriva guvernului Majestăţii Sale şi aliaţilor săi. Orice vei spune va fi notat şi folosit ca dovadă împotriva ta. Acum, domnule, continuă el pe un ton blând, eşti prins. Noi facem parte toţi din Serviciul Special de Informaţii şi nu suntem supuşi legilor obişnuite, cum nu este nici KGB-ul. Nu vrem să-ţi facem nici un rău, dar te putem ţine închis pentru totdeauna singur într-o celulă, dacă vrem. Am dori însă puţină cooperare. Doar răspunsuri la câteva întrebări. Dacă refuzi, tot îţi vom stoarce datele pe care le dorim. Folosim multe din tehnicile voastre de la KGB, ba uneori chiar vă depăşim.

Văzu o sclipire de groază în ochii omului, dar ceva îi spunea că tipul nu se va lăsa uşor.

— Care e numele tău adevărat? Numele tău oficial la KGB?

Tipul îl privea fără să clipească.

— Care ţi-e gradul în KGB?

Tipul îl privea în continuare. Armstrong oftă.

— Aş putea să-i las pe prietenii mei chinezi să se ocupe de tine, amice, dacă aşa preferi. Şi să ştii că ei nu te plac deloc. Armata sovietică a distrus satul din Manciuria a lui Malcolm Sun şi i-au ucis familia. Regret, dar trebuie să aflu numele tău de pe lista KGB-ului, gradul şi funcţia oficială pe *Sovieţki Ivanov.*

Urmă o altă tăcere ostilă. Armstrong ridică din umeri.

— Dă-i drumul, Malcolm.

Sun întinse mâna şi apucă înfricoșătoarea bară de fier ce era prinsă acolo, în timp ce patru oameni îl întoarseră pe Metkin cu brutalitate pe burtă, ținându-l cu mâinile şi picioarele desfăcute. Sun îi înfipse capătul barei în rect. Omul scoase un urlet.

— Staţi, staţi!… horcăi el într-o engleză guturală. Staţi… sunt Dimitri… Alt urlet. Nicolai Leonov, maior, comisar politic…

— Ajunge, Malcolm, îl opri Armstrong, surprins de importanţa capturii lor.

— Dar, sir…

— Ajunge, repetă Armstrong aspru, prefăcându-se în mod voit protector, tot aşa cum Sun se arăta în mod deliberat ostil, trânti furios bara la locul ei. Ridicaţi-l, comandă Robert, părându-i rău pentru umilinţa suferită de individ.

Dar figura asta nu dădea greş niciodată când voiai să afli numele şi gradul real al cuiva, mai ales dacă era făcută repede. Era numai de sperietură, pentru că niciodată nu înfigeau bara prea adânc, iar primul urlet era întotdeauna de panică, nu de durere. Dacă agentul duşman nu claca imediat ei se opreau întotdeauna şi apoi, îl sediu, îl supuneau unui adevărat interogatoriu. Tortura nu era necesară, deşi unii fanatici o foloseau contrar ordinelor. E o meserie primejdioasă, se încruntă el. Metodele KGB-ului sunt mai dure, dar chinezii au altă atitudine faţă de viaţă şi moarte, învingător şi învins, durere şi plăcere.

— Nu fi supărat, maior Leonov, îi spuse el cu blândețe după ce ceilalţi îl ridicară şi-l aşezară la loc pe banchetă, ținându-l în continuare zdravăn. Nu vrem să-ţi facem nici un rău şi nici să te lăsăm să-ţi faci singur vreunul.

Metkin scuipă în direcţia lui şi începu să blesteme în vreme ce lacrimi de spaimă, furie şi neputinţă i se prelingeau pe faţă. Armstrong îi făcu un semn cu capul lui Malcolm Sun, care luă un tampon gata pregătit şi îl apăsă peste nasul şi gura lui Metkin. Mirosul greu, dulce-greţos al cloroformului umplu aerul înăbuşitor. Metkin se zbătu zadarnic o clipă, apoi se înmuie. Armstrong îi controlă ochii şi pulsul, să se asigure că nu simula starea de inconştienţă.

— Îi puteţi da drumul acum, grăi el. V-aţi descurcat cu toţii foarte bine. O să am grijă să se menţioneze asta în dosarele voastre. Malcolm, trebuie să avem grijă de el. S-ar putea sinucide.

— Da.

Sun se aşeză şi el, alături de ceilalţi, în duba care abia se târa în traficul dens, ba oprindu-se, ba pornind, legănându-se enervant. Într-un târziu, dădu glas întrebării care îi preocupa pe ei toţi.

— Dimitri Metkin, alias Nicolai Leonov, maior, KGB-ist, de pe *Ivanov,* şi comisar politic al navei. Ce caută un tip important ca ăsta într-o treabă atât de măruntă?

10

Ora 19.05.

Linc Bartlett îşi alese cu grijă cravata. Purta o cămaşă bleu pal şi un costum maro deschis, iar cravata era maronie, cu o dungă roşie. Pe scrin se afla o bere deschisă, într-o cutie aburită de rece ce era. Toată ziua se frământase dacă să o cheme pa Orlanda sau să nu o cheme, dacă să-i spună lui Casey sau să nu-i spună. Fusese o zi bună. Întâi, micul dejun cu Orlanda, apoi la Kai Tak să-şi verifice avionul

şi să se asigure că-l va putea folosi pentru zborul cu Dunross până la Taipe. Prânzul cu Casey, apoi atmosfera plină de agitaţie a bursei. După ce bursa se închisese, el şi Casey luaseră feribotul până la Kowloon. Prelatele menite să adăpostească de ploaie ascundeau priveliştea şi pe punte te simţeai claustrat, aşa că traversarea nu fusese deloc plăcută. Dar se simţea bine cu Casey, prezenţa ei îl excita şi mai mult acum, când exista Orlanda şi se afla în dilemă.

— Ian a încasat-o, nu-i aşa, Linc?

— Cred că da, cu siguranţă. Dar e un tip deştept, bătălia nu s-a încheiat încă, este numai primul atac.

— Cum ar putea să se pună iar pe picioare? Acţiunile lui se vând pe nimica toată.

— Comparativ cu săptămână trecută, aşa e, dar noi nu-i ştim rata de câștig. Bursa asta e ca un hopa-mitică, ai spus-o chiar tu, şi-i tare periculoasă. Ian a avut dreptate în privinţa asta.

— Pariez că ştie de cele două milioane pe care le-ai investit la Gornt.

— S-ar putea. Lui nimic nu-i stă în cale dacă i se iveşte ocazia. Te vezi cu Seymour şi cu Charlie Forrester?

— Da. Zborul Pan Am soseşte la timp şi am chemat o maşină. Plec de îndată ce ajungem înapoi. Crezi că or să mai vrea să cineze?

— Nu. Diferenţa de fus orar îi va demola. Zâmbi. Cel puţin, sper.

Atât Seymour Steigler III, avocatul lor, cât şi Charlie Forrester, şeful secţiei lor de spume poliuretanice erau tipi a căror companie nu-i făcea deloc plăcere.

— La ce oră soseşte avionul lor?

— La 16.50. O să ajungem înapoi pe la şase.

La şase avuseseră o întâlnire cu Seymour Steigler. Forrester nu se simţea bine şi se dusese direct la culcare. Avocatul lor era din New York, un bărbat chipeş, cu părul

negru uşor încărunţit şi ondulat, cu ochi negri şi cearcăne vizibile.

— Casey m-a pus la curent cu detaliile, Linc, îl anunţase el. Se pare că stăm grozav.

Bartlett şi Casey conveniseră înainte să-l pună la curent pe avocatul lor cu toată afacerea, cu excepţia înţelegerii secrete cu Dunross privind navele lui.

— Aş vrea să mai introduc câteva clauze, Linc, ca protecţie pentru noi, spusese Steigler.

— În regulă. Dar nu vreau ca afacerea să fie renegociată. Vrem să o încheiem până marţi, aşa cum am convenit.

— Cum e cu *Rothwell-Gornt?* N-ar fi bine să tatonez discret terenul? Putem şterge de pe faţa pământului compania *Struan.*

— Nu, se împotrivise Casey. Lasă-i pe Gornt şi pe Dunross în pace, Seymour.

Nu i-au spus lui Steigler nici despre întâlnirea tainică dintre Bartlett şi Gornt.

— Hong Kongul e mai complicat decât am crezul noi. Mai bine lasă lucrurile aşa cum sunt.

— Aşa e, încuviinţase Bartlett. Lasă-i pe Gornt şi pe Dunross în seama mea şi a lui Casey. Tu tratează numai cu avocaţii lor.

— Cum sunt?

— Englezi. Foarte corecţi, îl avertizase Casey. M-am văzut cu John Dawson la prânz, el este partenerul principal al firmei. Trebuia să vină şi Dunross, dar l-a trimis în locul lui pe Jacques deVille. E unul din directorii companiei *Struan,* care se ocupă de toate afacerile lor corporative şi de partea financiară… Jacques e foarte bun, dar Dunross e cel care conduce şi decide totul. El are ultimul cuvânt.

— Ce-ar fi să-l sunăm chiar acum pe acest… Dawson? M-aş putea întâlni cu el la micul dejun, să zicem la ora opt, aici.

Bartlett şi Casey izbucniseră în râs.

— Nici o şansă, Seymour! hohotise ea. Treaba începe în tihnă, pe la zece, şi prânzul ţine două ceasuri. Aici se mănâncă şi se bea de parcă mâine n-ar mai fi o zi, şi totul, e ca pe vremuri, stilul „old-boy”.

— Atunci o să mă văd cu el după prânz, când e mai bine dispus, şi poate reuşim să-l mai dezmorţim, zisese Seymour Steigler, şi privirea i se înăsprise, îşi înăbuşise un căscat. Trebuie să sun la New York înainte de a băga cornul în pernă. Hei, am toate actele pentru fuzionarea cu GXR şi...

— Astea dă-mi-le mie, Seymour, se oferise Casey.

— Am cumpărat pachetul de 200.000 de acţiuni *Rothwell-Gornt* cu 23,50. Azi cu cât sunt?

— 21.

— Doamne, Linc, azi fac cu 500 de miare mai puţin, se neliniştise Casey. De ce nu le vinzi acum şi să le cumperi mai târziu? Dacă e cazul.

— Nu. Păstrăm acţiunile! Bartlett nu-şi făcea griji în privinţa scăderii acţiunilor *Rothwell,* fiindcă era la curent cu manevra lui Gornt de a specula fără a avea acoperire. Seymour, n-ar fi mai bine să te odihneşti acum? Dacă te trezeşti, putem lua micul dejun împreună, toţi trei, pe la opt.

— Bună idee. Casey, îmi aranjezi tu întâlnirea cu Dawson?

— Sigur. O să te primească în cursul dimineţii. Tai-panul... Ian Dunross i-a anunţat că afacerea noastră are prioritate.

— Cred şi eu, rânjise Steigler. Plata noastră în numerar îl scoate pe Dunross din bucluc.

— Dacă supravieţuieşte, subliniase Casey.

— Azi aici, iar mâine dus, aşa că să ne bucurăm!

Era o expresie preferată atât de Steigler cât şi de Bartlett care-i mai suna în urechi şi acum. Azi aici, iar mâine dus... ca incendiul de astă-noapte. Ar fi putut să se termine prost. Aş fi putut să-mi sfarm şi eu ţeasta, ca amărâtul ăla de Pennyworth. Nu ştii niciodată când îţi vine rândul, când

e voia Domnului, când îţi vine moartea, din afară sau dinăuntru. Ca tata! Isuse! Bronzat şi sănătos. N-a fost bolnav nici o zi în viaţa lui, apoi medicul spune că are cancer, iar după trei luni a rămas o umbră de om, duhnea, şi s-a prăpădit în chinuiri cumplite. Linc îşi simţi deodată fruntea brobonită de transpiraţie. Trecuse prin clipe grele atunci, în perioada divorţului lui, când îşi îngropase tatăl, când mama lui era înnebunită de durere, când totul părea să se ducă de râpă. Partajul după divorţ fusese nedrept, dar a izbutit până la urmă să păstreze controlul asupra companiilor, să achite tot ce i se cuvenea nevesti-si fără să trebuiască să vândă. Încă îi mai dădea bani, deşi se remăritase, plus o pensie alimentară din ce în ce mai mare pentru copii, şi fiecare cent îl durea şi acum, nu pentru bani în sine, ci pentru nedreptatea legii californiene, pentru faptul ca te jupoaie şi avocatul tău şi al ei. Într-o bună zi, o să mă răzbun cu pe ei, îşi promise din nou Bartlett, pe ei şi pe toţi paraziţii ăştia blestemaţi. Făcând un efort, se decise să nu se mai gândească la asta. Deocamdată. Azi aici, iar mâine dus, aşa că trebuie să ne bucurăm, îşi repetă în sinea lui în timp ce-şi sorbea berea, îşi legă cravata şi se privi în oglindă. Fără vanitate. Se împăca bine cu sine însuşi, se împăcase cu eul său, ştiind cine este şi ce arr de gând să înfăptuiască. Războiul îl ajutase să facă acest lucru. Îl ajutase să supravieţuiască şi divorţului, şi despărţirii, şi deziluziei. Iar Casey fusese singurul lucru bun în acel an.

Casey. Ce să fac eu cu Casey? Regulile noastre sunt destul de clare, aşa au fost întotdeauna. Ea le-a stabilit: dacă eu am o întâlnire sau ea are o întâlnire, avem pur şi simplu o întâlnire. Fără întrebări şi fără reproşuri. Atunci de ce sunt atât de crispat acum când m-am hotărât să mă văd cu Orlanda fără să-i spun lui Casey? Aruncă o privire la ceas. Era aproape timpul să plece. Se auzi o bătaie slabă în uşa care se deschise aproape imediat şi Song Valet de Noapte îi zâmbi cu gura până la urechi.

— Misseee, anunţă bătrânul şi se dădu la o parte.

Casey venea pe coridor cu un teanc de hârtii şi un notes în mână.

— Bună, Casey, făcu Bartlett. Tocmai voiam să-ţi telefonez.

— Bună, Linc, îi răspunse ea, iar apoi zise, în cantoneză: *Doh jeh,* la adresa bătrânului, intră în apartamentul cu două dormitoare, cu un aer fericit. Am nişte treburi pentru tine.

Îi întinse teancul de scrisori şi telexuri, apoi se duse la bar şi îşi turnă un martini sec. Purta pantaloni strâmţi, gri, pantofi gri fără toc şi o bluză de mătase gri. Avea părul legat la spate şi drept unică podoabă un creion pe care îl uitase înfipt în păr. În seara asta purta ochelari, nu obişnuitele lentile de contact.

— Primele sunt în legătură cu fuzionarea cu GXR. E totul semnat şi ştampilat, şi intrăm în posesie pe 2 septembrie. S-a confirmat o şedinţă de consiliu la ora 15, la Los Angeles, ceea ce ne dă timp suficient să ajungem înapoi. Am...

— Pregătesc patul, stăpâne? interveni Song de Noapte, cu un aer plin de importanţă, stând în prag.

Bartlett deschise gura să-i spună că nu, dar Casey clătina deja din cap:

— *Um ho,* spuse ea amabil în cantoneză, pronunțând cuvintele cu grijă şi clar. *Cha z'er, doh jeh.* Nu mulţumesc, te rog lasă pe mai târziu.

Song de Noapte o privi fără să pară că pricepuse.

— Cum ce?

Casey repetă. Bătrânul pufni, iritat că Floci Aurii avea neruşinarea să i se adreseze în propria lui limbă.

— Făcut pat, *heya?* Acum *heya?* întrebă el într-o engleză stricată.

Casey repetă cele spuse în cantoneză, fără să obţină nici acum vreo reacţie, o luă de la capăt, se opri, şi spuse plictisită în englezeşte:

— Of, asta e! Nu acum. Poţi să-l faci mai târziu.

Song de Noapte zâmbi larg, fericit că o umilise.

— Da, Misseee! închise uşa cu doar atât zgomot cât să-şi sublinieze victoria.

— Tâmpitul, bombăni ea. Nu se poate să nu fi înţeles, ştiu că am spus cum trebuie, Linc. De ce se fac mereu că nu înţeleg? Am încercat şi cu camerista mea şi nu mi-a răspuns decât: Cum ce?

Râse fără să vrea în timp ce o maimuţărea pe chinezoaică: Cum ce spune?

Bartlett râse şi el.

— Aşa-s ei, morocănoşi. Dar unde ai învăţat chinezeşte?

— Asta e cantoneză. Mi-am luat un profesor, am reuşit să-mi fac timp un ceas, azi dimineaţă. M-am gândit că ar trebui să fiu în stare să zic măcar: Bună dimineaţa, daţi-mi vă rog nota…, câteva lucruri din astea. De-ai şti ce complicat e! Cu toate intonaţiile lor! În cantoneză sunt şapte intonaţii, şapte moduri de a rosti acelaşi cuvânt. Ceri nota de plată, care e *mai dan,* dar dacă greşeşti un pic tonul iese *ouă prăjite,* care-s tot *mai dan,* şi pun pariu că chelnerul o să-ţi aducă ouă prăjite, numai ca să-şi bată joc de tine, luă o înghiţitură de martini şi îşi mai puse încă o măslină. Simţeam nevoia să beau ceva. Mai vrei încă o bere?

Bartlett dădu din cap.

— Nu, mi-e de ajuns.

Terminase de citit telexurile.

Casey se aşeză pe canapea şi îşi deschise notesul.

— A telefonat secretara lui Vincenzo Banastasio şi m-a rugat să confirm rezervarea apartamentului lui pentru sâmbătă…

— Nu ştiam că urmează să vină în Hong Kong. Tu ştiai?

— Parcă îmi amintesc că ultima dată când ne-am văzut cu el zicea ceva de Asia… Parcă luna trecută, la curse, la Del Mar, când era acolo şi John Chen. E groaznic ce s-a întâmplat lui John, nu-i aşa?

— Sper să-i prindă pe Vârcolacii ăia. Ce ticăloşi! Auzi, să-l omoare şi să pună inscripţia aia pe el!

— Am scris o notă de condoleanţe din partea noastră pentru tatăl lui şi pentru soţie, Dianne. Ţii minte, am cunoscut-o la Ian, la Aberdeen. Doamne, parcă ar fi trecut un milion de ani de atunci!

— Da, se încruntă Bartlett. Eu tot nu ţin minte ca Vincenzo să fi pomenit ceva despre asta. O să stea aici?

— Nu. Vrea să stea, pe insulă, în Hong Kong. Am comandat telefonic rezervarea la Hilton şi-o să o confirm mâine, personal. Vine cu zborul JAL, de la Tokio, sâmbătă dimineaţă. Casey se uită la el pe deasupra ochelarilor. Vrei să fixez o întâlnire?

— Cât stă?

— Doar în week-end, câteva zile. Ştii că niciodată nu spune exact. Ce zici de sâmbătă, după curse? Vom fi pe insulă şi putem ajunge uşor din Happy Valley pe jos, dacă nu găsim o maşină.

Bartlett era pe cale să zică hai s-o lăsăm pe duminică, dar îşi aminti că duminică trebuia să meargă la Taipe.

— Sigur, sâmbătă după curse, apoi observă expresia lui Casey. Ce e?

— Mă întrebam doar ce o fi având de gând Banastasio.

— Când a cumpărat 4 la sută din acţiunile noastre *Par-Con,* spuse el, ne-am consultat cu Seymour, cu consiliul de conducere şi cu alţi câțiva şi toţi au fost satisfăcuţi că banii lui sunt curaţi. Nu a fost niciodată arestat sau acuzat, deşi există multe zvonuri. Nu ne-a făcut nici un fel de probleme, nu a cerut să facă parte din nici un consiliu, nu îşi face apariţia la nici una din şedinţele acţionarilor, îmi dă întotdeauna procură să-l reprezint eu, şi a venit cu banii atunci când am avut nevoie de ei! se uită la Casey. Ei?

— Ei, nimic, Linc, îmi cunoşti părerea despre el. Sunt de acord că nu-i putem lua înapoi acţiunile. Le-a cumpărat cinstit şi mai întâi ne-a consultat, iar noi aveam mare nevoie de bani şi e clar că ne-au fost de folos, îşi potrivi ochelarii şi îşi însemnă ceva. Voi fixa întâlnirea şi voi fi politicoasă ca de obicei. Mai departe: contul nostru la

banca *Victoria* este deschis. Am depus în el 25.000 şi ăsta e carnetul tău de cecuri. Am stabilit un fond care se reînnoieşte automat şi *First Central* e gata să transfere cele 7 milioane iniţiale în cont oricând spunem noi. Ai acolo telexul de confirmare. Am deschis de asemenea un cont personal pentru tine la aceeaşi bancă, uite carnetul tău de cecuri pentru alte 25 de mii, din care 20 în dolari Hong Kong, şi zâmbi înveselită. Sper să ajungă pentru o cină chinezească şi o bijuterie de jad veritabilă, deşi am auzit că sunt greu de deosebit cele false de cele bune.

— Deci fără jad. Bartlett ar fi vrut să se uite la ceas, dar n-o făcu, luă numai o înghiţitură din bere. Mai departe?

— Mai departe: a sunat Clive Bersky, cerând o favoare.

Casey izbucni în râs. Clive Bersky era directorul filialei *First Central* din New York cu care lucrau ei. Era un tip foarte meticulos şi pedant, care-l înnebunea pe Bartlett cu pretenţiile lui de a avea documentaţie perfectă.

— Ne cere ca, dacă încheiem afacerea cu *Struan,* să facem transferul de fonduri prin – se uită pe carneţel – prin *Royal Belgium* şi *Far East Bank* de aici.

— De ce cu ei?

— Nu ştiu. Îi verific acum. Avem întâlnire cu directorul filialei locale la ora opt, la o băută. *First Central* tocmai a cumpărat banca lui, care are filiale aici, la Singapore, la Tokio.

— Ocupă-te tu de el, Casey.

— Bine. Pot să beau un pahar şi pe urmă s-o şterg. Vrei să cinăm după aia? Am putea merge la *Escoffier* sau la *Şapte Dragoni,* ori să o luăm pe jos pe Nathan Road să mâncăm specialităţi chinezeşti. Pe undeva prin apropiere, căci meteorologii au anunţat că iarăşi o să plouă.

— Mulţumesc, dar nu în seara asta. Eu mă duc la Hong Kong.

— Oh? Ce... Casey se opri. Bun, când pleci?

— Acuşica. Nu-i nici o grabă.

Bartlett văzu pe chipul ei acelaşi zâmbet senin, dar era sigur că îşi dăduse seama unde se duce şi se înfurie brusc. Încercă să-şi controleze glasul, să fie calm.

— Ce mai scrie pe-acolo?

Casey se uită pe carneţel.

— Nimic ce nu suferă amânare, răspunse ea cu acelaşi glas netulburat, mâine dimineaţă am o întâlnire cu căpitanul Jannelli în legătură cu excursia ta la Taipe. Biroul lui Armstrong a trimis documentaţia ridicând temporar sechestrul asupra avionului. Trebuie numai să semnezi formularul prin care te angajezi să te întorci la Hong Kong. Eu am pus ziua de marţi pe el, e în regulă?

— Sigur. Marţi e ziua Z.

Ea se ridică.

— Asta-i tot deocamdată, Linc. Mă ocup eu de bancher şi de restul, îşi termină ce mai rămăsese din martini şi puse paharul pe dulăpiorul acoperit cu oglindă. Auzi, Linc, cravata aia nu-mi place! Cea albastră s-ar potrivi mai bine. Ne vedem la micul dejun, îi trimise ca de obicei un surâs şi se îndreptă spre uşă ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic, spunându-i din uşă, ca întotdeauna: Vise frumoase, Linc.

De ce naiba sunt atât de furios? bombăni el mânios, de unul singur. Casey n-a făcut nimic. Fir-ar să fie! Fără să-şi dea seama, strivi în mână cutia de bere goală. Fir-ar să fie! Şi acum ce fac, plec sau nu? Casey se îndrepta pe coridor spre camera ei, clocotind de furie. Pariez că iese iarăşi în oraş cu ştoarfa aia. Ar fi trebuie s-o înec, atunci când am avut prilejul. Apoi observă că Song de Noapte îi deschisese uşa şi i-o ţinea, cu un zâmbet larg pe care ea îl interpretă drept prefăcătorie.

— Să te ia naiba şi pe tine, mârâi ea printre dinţi fără să se poată stăpâni, după care trânti uşa, azvârli pe pat hârtiile şi agenda şi fu cât pe ce să izbucnească în plâns.

N-o să plângi, îşi porunci ea cu voce tare, cu lacrimi în glas. Nici un bărbat din lume nu o să te facă să plângi! Îşi

privi degetele, care tremurau de furia ce o cuprinsese. Să-i ia dracu' pe toţi bărbaţii!

11

Ora 19.40.

— Scuzați-mă, Excelenţă, sunteți chemat la telefon.

— Mulţumesc, John, sir Geoffrey Allison se întoarse înapoi către Dunross şi ceilalţi. Vă rog să mă scuzaţi o clipă, domnilor.

Se aflau în casa guvernatorului, reşedinţa oficială de deasupra Centralului, ferestrele erau deschise spre răcoarea serii, spre copacii şi tufişurile de pe care se scuturau picăturile de ploaie. Guvernatorul traversă încăperea plină de lume unde se serveau gustări şi cocktailuri înainte de cină, foarte mulţumit de cum decursese seara până atunci. Toată lumea părea să se simtă bine. Se glumea, se discuta, se râdea, şi nu se iviseră până acum nici un fel de altercaţii între tai-panii din Hong-Kong şi membrii delegaţiei parlamentare. La cererea lui, Dunross se străduise din răsputeri să fie amabil cu Grey şi cu Broadhurst, şi până şi Grey părea să se mai fi îmblânzit. Aghiotantul închise uşa biroului, lăsându-l singur la telefon. În cameră predomina un verde închis, plăcut, care scotea în evidenţă rafinamentul covoarelor persane din perioada când lucrase la ambasada de la Teheran, cristalurile, argintăria de preţ şi vitrinele cu delicate porţelanuri chinezeşti.

— Alo?

— Îmi cer scuze că vă deranjez, sir, spuse Crosse.

— A, bună, Roger, răspunse guvernatorul simţind că i se strânge inima. Nu e nici un deranj.

— Am două informaţii interesante, sir. Destul de importante. Mă întrebam dacă v-aş putea face o vizită?

Sir Geoffrey aruncă o privire la ceasul de porţelan de pe şemineu.

— Cina se serveşte peste cincisprezece minute, Roger. Unde eşti acum?

— La numai trei minute de reşedinţa dumneavoastră, sir. Nu o să vă reţin prea mult. Dar, dacă preferaţi, aş putea veni după cină.

— Vino acum. Nu-mi strică să aud nişte veşti bune. După toate poveştile cu băncile şi cu bursa… O să te rog să vii pe poarta de la grădină. Te va întâmpina John.

— Mulţumesc, sir.

Telefonul se închise. Conform tradiţiei, şeful Serviciului secret avea o cheie de la uşa de fier din zidul înalt ce înconjura grădina.

Peste exact trei minute, Crosse străbătea terasa, cu pas uşor. Ploaia îmbibase pietrişul mărunt. Se şterse cu grijă pe picioare înainte de a intra.

— Am prins un peşte destul de mare, sir, un agent inamic, l-am prins cu mâța în sac, îl informă el încetişor. Este maior în KGB şi comisar politic al navei *Ivanov.* L-am surprins în flagrant de spionaj împreună cu un american, expert în computere, de pe portavionul nuclear.

Guvernatorul se congestionase la faţă.

— Blestematul ăla de *Ivanov!* Dumnezeule, Roger, un maior? Îţi dai seama ce furtună diplomatică şi politică va stârni treaba asta în URSS, în SUA şi la Londra?

— Da, sir. De asta m-am şi gândit că este bine să vă consult de urgenţă.

— Ce naiba făcea individul?

Crosse îi relată pe scurt faptele, încheind:

— Amândoi sunt acum sub sedative şi se află în siguranţă.

— Ce era pe film?

— Era alb, sir, voalat.

— Poftim?!

— Da. Bineînţeles că amândoi au negat că ar fi vorba de spionaj. Marinarul a negat că a predat un mesaj, a negat totul, a spus că cei 2.000 de dolari americani pe care i-am găsit asupra lui îi câștigase la poker. E o copilărie să minţi când eşti prins, să pui beţe în roate, căci noi până la urmă aflăm întotdeauna adevărul. Am crezut, că sau ne-a scăpat filmul real, sau era un transfer în micropuncte. Le-am cercetat încă o dată hainele şi am dat ordin să li se administreze vomitive şi să se analizeze fecalele. Maiorul... agentul KGB a dat afară negativul original acum o oră. Crosse îi întinse plicul mare pe care îl avea în mână. Acestea sunt copii de opt pe zece, sir, imagine cu imagine.

Guvernatorul nu deschise plicul.

— Cu ce sunt? În mare?

— Un set prezintă manualul pentru sistemul de orientare radar al navei, Crosse şovăi o clipă. Celălalt set este o fotocopie completă a certificatului privind arsenalul, muniţiile, rachetele şi focoasele de la bordul portavionului. Cantităţile, specificaţiile, numerele şi în ce loc sunt depozitate pe navă.

— Isuse Hristoase! Inclusiv focoasele nucleare? Nu, te rog nu-mi răspunde la asta, se holbă înspăimântat sir Geoffrey. După o pauză, glăsui: Ei bine, Roger, e grozav că informaţiile nu au ajuns în mâna duşmanului. Meriţi felicitări. Prietenii noştri americani vor fi şi ei la fel de mulţumiţi şi îţi vor rămâne îndatoraţi. Doamne Dumnezeule, în mâna unor experţi, aceste date ar dezvălui întreaga capacitate de luptă a navei!

— Da, sir, zâmbi Crosse cam strâmb.

Sir Geoffrey îl privi atent.

— Dar ce să facem cu acest maior al tău?

— Îl voi trimite sub escortă specială la Londra, cu un avion de transport al RAF, cât mai repede. Cred că e mai bine să fie interogat acolo, chiar dacă noi suntem mai bine echipaţi, cu mai multă experienţă şi mai eficienţi. Mi-e teamă însă că superiorii lui vor afla cu siguranţă în vreun

ceas şi s-ar putea să încerce să-l salveze ori să-l facă inofensiv. Poate or să facă uz chiar de presiuni diplomatice extreme ca să ne oblige să-l eliberăm, să se întoarcă pe *Ivanov*. În plus, dacă află R.P. Chineză şi naţionaliştii că am prins un tip atât de important, or să vrea să pună ei mâna pe el.

— Şi cu marinarul american cum procedăm?

— Cred că ar fi indicat să-l predăm imediat celor de la CIA, împreună cu negativul filmului şi cu astea. Sunt singurele copii pe care le-am făcut. Am developat filmul şi am făcut chiar eu copiile, evident, din motive de securitate. Bănuiesc că Rosemont ar fi persoana cea mai potrivită.

— A, da, Rosemont. Este şi el aici acum.

— Ştiu, sir.

Privirea lui sir Geoffrey se înăspri.

— Tu ai copii după toate listele mele de invitaţi, Roger?

— Nu, sir. Acum o jumătate de oră am sunat la consulat să întreb unde este. Ei mi-au spus că e aici.

Sir Geoffrey se uită la el pe sub sprâncenele-i stufoase, fără să-l creadă, convins că şeful Serviciului secret ştia când şi pe cine invită. Ce să-i faci, îşi zise el morocănos, asta îi e meseria. Şi fac pariu pe o guinee de aur că astea nu sunt singurele copii pe care le-a făcut Roger, căci ştie că cei de la Amiralitatea noastră ar fi foarte bucuroşi să le vadă şi ei, şi este de datoria lui să le furnizeze datele.

— Ar putea să existe vreo legătură cu afacerea AMG?

— Nu. Câtuși de puţin, spuse Crosse, şi guvernatorului i s-a părut că sesizează o oarecare tulburare în glasul lui. Nu cred să existe vreo legătură.

Sir Geoffrey se ridică din fotoliul cu spetează înaltă şi se plimbă câteva clipe prin cameră, trecând în revistă implicaţiile. Roger are dreptate. Serviciile speciale chineze de ambele părţi ale gardului de bambus vor afla cu siguranţă rapid, dat fiind că toţi poliţiştii noştri chinezi nutresc simpatie fie pentru China Populară, fie pentru

naţionalişti. Aşa încât e mult mai bine să-l îndepărtăm pe spion. Atunci nimeni nu va mai fi tentat. Cel puţin aici.

— Poate că, în condiţiile existente, sir, aţi putea să-l *informaţi* pe ministru ce am făcut în legătură cu maiorul, că-l trimit la Londra sub es…

— A şi plecat?

— Nu, sir. Nu, dar e de competenţa mea să rezolv de urgenţă această chestiune, dacă sunteți de acord.

Gânditor, Sir Geoffrey aruncă iarăşi o privire spre ceas. În cele din urmă, zâmbi uşor:

— Foarte bine. Acum e ora prânzului la Londra, îl voi *informa* peste vreo oră. Ai suficient timp?

— Da, sir, mulţumesc. Totul este aranjat.

— Îmi închipuiam eu.

— O să respir uşurat când individul va fi în drum spre casă, sir. Vă mulţumesc.

— Bun. Şi marinarul?

— Poate aţi putea să-l *rugaţi* pe ministru să aprobe să-l predăm lui Rosemont, sir.

Sir Geoffrey ar fi vrut să pună cel puţin vreo zece întrebări, dar nu puse nici una. Ştia, dintr-o îndelungată experienţă, că nu se pricepea să mintă, deci cu cât ştia mai puţin, cu atât era mai bine.

— În regulă. Acum, care-i cea de a doua veste bună? Sper ca asta să fie mai bună.

— Am prins cârtița, spionul infiltrat la noi, sir.

— Ei?! Bravo. Excelent! Foarte bine. Cine e?

— Comisarul principal Brian Kwok.

— Nu se poate!

Crosse avu grijă să nu i se citească satisfacţia pe faţă.

— De acord cu dumneavoastră, sir. Şi totuşi, comisarul Kwok este o cârtiță comunistă, un spion al Chinei Populare.

Crosse povesti cum a fost dată în vileag acoperirea lui Brian Kwok.

— Aş propune ca să i se acorde o menţiune comisarului Armstrong, precum şi lui Wu Ochelaristul. Îl iau la Serviciul secret, sir.

Sir Geoffrey privea pe fereastră, mut de uluire.

— Cerule! Tânărul Brian! De ce? Într-un an sau doi putea să ajungă adjunct al Serviciului secret… Chiar nu s-a comis nici o greşeală?

— Nu, sir. După cum am spus, dovada este de netăgăduit. Bineînţeles, încă nu ştim cum şi de ce, dar vom şti curând.

Sir Geoffrey sesiză din ton hotărârea lui Crosse, şi văzând chipul acela ascuţit şi aspru, ochii reci, îi fu milă de Brian Kwok, pe care îl simpatizase mulţi ani.

— Să mă ţii la curent în legătură cu el. Poate reuşim să aflăm ce poate determina un om ca el să facă un astfel de lucru. Doamne, un tip atât de agreabil şi un jucător de cricket de primă mână. Da, să mă ţii la curent.

— Desigur, sir, Crosse se ridică în picioare. Interesant. Niciodată nu am înţeles de ce era atât de antiamerican. Era singurul lui defect. Acum e clar de ce. Ar fi trebuit să-mi atragă atenţia. Regret, sir, şi-mi pare rău că v-am deranjat.

— Meriţi felicitări, Roger. Dacă agentul sovietic este trimis la Londra, poate ar trebui trimis şi Brian Kwok? Aceleaşi raţiuni pot fi valabile şi pentru el?

— Nu, sir. Nu cred. Ne putem ocupa de Kwok aici, mult mai rapid şi mai bine. Noi suntem cei care trebuie să aflăm ce ştie. Cei de la Londra nu ar înţelege. Kwok reprezintă o ameninţare pentru Hong Kong, nu pentru Anglia. Este un agent al Chinei Populare, celălalt e sovietic. Nu e acelaşi lucru.

Sir Geoffrey oftă adânc, ştiind că Crosse avea dreptate.

— De acord. A fost o zi cu adevărat groaznică, Roger. Întâi retragerea masivă de fonduri de la bănci, apoi bursa… morţii de aseară, bietul sir Charles Pennyworth şi soţia lui Toxe… iar azi dimineaţă cei morţi în alunecarea de teren de la Aberdeen… Nobila Casă se clatină… Acum se pare că

acest front de ploi se transformă într-un blestemat de taifun care ne va strica probabil şi cursele de sâmbătă... şi peste toate astea, veştile tale. Un marinar american îşi trădează ţara, nava şi onoarea pentru două mii de dolari mizerabili!

Crosse schiţă iarăşi un surâs răutăcios.

— Poate că pentru el două mii nu erau o nimica toată.

Trăim nişte vremuri îngrozitoare, era cât pe ce să spună sir Geoffrey, dar ştia că nu vremurile erau de vină. Oamenii sunt oameni, iar lăcomia, orgoliul, avariţia, invidia, mânia şi setea de putere şi de bani i-au stăpânit şi îi vor stăpâni întotdeauna. Pe cei mai mulţi dintre ei.

— Îţi mulțumesc că ai venit, Roger. Încă o dată, meriţi felicitări, îl voi informa în acest sens pe ministru. Noapte bună.

Îl privi pe Crosse plecând, înalt, sigur pe sine şi nemilos. După ce poarta metalică din zid fu zăvorită în urma lui de către aghiotantul său, sir Geoffrey se duse iarăşi cu gândul la adevărata întrebare, care nu fusese rostită. *Cine este cârtiţa din poliţia mea?*

Raportul lui AMG era foarte clar. Trădătorul este un om al ruşilor, nu al Chinei Populare. Brian Kwok a ieşit la iveală din întâmplare. De ce nu a discutat Roger acest fapt, care este evident? Sir Geoffrey simţi cum îl iau fiori. Dacă Brian Kwok poate să fie o cârtiță, oricine poate fi. Oricine.

12

Ora 20.17.

Aproape înainte de a apuca să ia degetul de pe sonerie, uşa se deschise.

— O, Linc, spuse Orlanda cu sufletul la gură, radiind de bucurie. Credeam că nu mai vii. Intră te rog!

— Îmi pare rău că am întârziat, răspunse Bartlett, impresionat de frumuseţea ei şi de primirea atât de

călduroasă. Circulaţia e încurcată ca naiba, feriboturile blocate, şi n-am reuşit să ajung la un telefon.

— Eşti aici, deci nu ai întârziat, deloc. Mi-era doar teamă că…. apoi adăugă repede: Mi-era teamă că nu o să te întorci în seara asta şi m-aş fi indispus grozav. Gata, am spus totul, ştii totul, dar sunt atât de fericită să te văd încât nu-mi pasă.

Se ridică pe vârfuri şi îi dădu o sărutare uşoară, plină de tandreţe, îl luă de braţ şi închise uşa în urma lor. Parfumul ei delicat era foarte discret, dar el îl simţea ca pe o prezenţă fizică. Purta o rochie lungă până la genunchi, din şifon alb care foşnea când se mişca, închisă la manşete şi la gât. Îi punea în evidenţă, deşi oarecum îi ascundea, pielea aurie.

— Sunt atât de fericită că eşti aici, spuse ea din nou, luându-i umbrela să o pună într-un suport.

— Şi eu.

Încăperea arăta mai plăcut seara, luminată mai mult cu lumânări. Uşile mari de sticlă ale terasei lăsau să intre aerul proaspăt. Se aflau chiar sub cerul întunecat şi oraşul se întindea la vale pe coasta muntelui, spre mare, iar dedesubt, salba de luminiţe pălea uneori, acoperită de câte un norişor ce plutea în apropiere. Marea era la o sută de picioare mai jos. Kowloonul şi portul se întrezăreau ca prin ceaţă, dar ştia că navele sunt acolo şi putea zări uriaşul portavion la cheu, cu puntea lui largă, puternic luminată, la fel ca şi avioanele cu botul lung şi ascuţit. Puntea de comandă se înălţa cenuşie spre cer, cu pavilionul american atârnând ud şi nemişcat.

— Hei, se minună el sprijinindu-se de balustrada terasei, ce noapte splendidă, Orlanda.

— Da, aşa este. Vino şi ia loc.

— Prefer să admir priveliştea, dacă nu te superi!

— Desigur, orice doreşti tu, orice! Costumul ăsta îţi stă foarte bine, şi-mi place cravata.

Îi zise asta cu încântare, vrând să-i facă un compliment, deşi era de părere că cravata nu se asorta prea bine. Nu contează, îşi spuse ea, nu se pricepe la culori, nici Quillan, aşa că are nevoie să fie ajutat. Voi face aşa cum m-a învăţat Quillan, nu o să-l critic, ci mă voi duce să-i cumpăr una pe gustul meu şi i-o voi dărui. Dacă-i place, va fi minunat, dacă nu, ce contează? El e cel care o poartă. Albastru, albastru s-ar potrivi mai bine cu ochii lui Linc şi cu această cămaşă.

— Te îmbraci foarte cu gust.

— Mulţumesc, şi tu.

Îşi aminti părerea lui Casey despre cravată şi cât de furios fusese pe ea tot timpul cât durase traversarea cu feribotul, cât de mult aşteptase un taxi, şi apoi bătrâna aia care îl călcase pe picior încercând să-i ia taxiul de sub nas, dar el fusese mai iute. Abia acum îi dispăru complet furia. Datorită bucuriei Orlandei când m-a văzut, gândi el. Sunt ani de zile de când Casey nu s-a mai bucurat aşa, sau de când nu mi-a spus ceva când... of, la naiba cu toate astea. Nu o să-mi fac gânduri din pricina lui Casey astă seară.

— Priveliştea este fantastică, iar tu eşti frumoasă ca o cadră!

Ea râse.

— Şi tu eşti la fel şi... o, *băutura ta,* iartă-mă..., o luă zorită spre bucătărie, cu rochia fluturându-i. Nu ştiu de ce, dar mă faci să mă simt ca o şcolăriţă, îl strigă ea, şi după o clipă reveni cu o tavă pe care se aflau un castron de ceramică cu pate, rondele de pâine proaspăt prăjită şi o sticlă de bere aburită. Sper că am nimerit-o.

Era bere Anweiser.

— De unde ştii că-i marca mea favorită?

— Tu mi-ai spus, azi dimineaţă, nu-ţi mai aminteşti? Văzând că îi făcuse plăcere, ea strălucea iarăşi de încântare. Şi că îţi place să o bei din sticlă.

El luă berea şi îi zâmbi.

— O să apară şi asta în articol?

— Nu. M-am hotărât să nu mai scriu despre tine.

Îşi dădu seama că devenise brusc serioasă.

— De ce?

Orlanda îşi turnă un pahar de vin alb.

— Mi-am dat seama că nu aş putea niciodată să te prezint aşa cum meriţi, într-un articol, aşa că nu voi scrie nici unul. Şi apoi, nu cred că ţi-ar plăcea să ştii că urmăresc aşa ceva, îşi puse mâna pe inimă. Jur, nici un articol, totul va rămâne între noi. Nici un articol, fără ziaristică, mă jur pe Sfânta Fecioară.

— Hei, nu-i nevoie să devii patetică!

Ea stătea cu spatele sprijinit de balustradă, până la cimentul de jos căscându-se un hău de optzeci de picioare. Sinceritatea i se citea pe chip şi Bartlett îi dădu crezare întru totul. Se simţea uşurat. Articolul fusese singurul lucru care-l deranja, singurul lucru ce putea reprezenta o ameninţare pentru el, plus faptul că ea era ziaristă. Se aplecă şi o sărută uşor, în mod voit în treacăt.

— Înţelegere pecetluită cu un sărut. Îţi mulţumesc.

Rămaseră o clipă privind panorama.

— S-a terminat de tot cu ploaia?

— Sper că nu, Linc. Avem nevoie de nişte ploi zdravene ca să se umple rezervoarele. E atât de greu să te păstrezi curat şi noi nu primim apă, nici acum, decât o zi din patru, îi zâmbi ştrengăreşte, ca un copil. Noaptea trecută, în timpul furtunii, m-am dezbrăcat şi m-am îmbăiat aici. A fost formidabil. Ploaia a fost atât de puternică încât m-am putut spăla şi pe păr.

Imaginea ei goală, acolo, noaptea, îl înduioşa.

— Să ai grijă, îi spuse el. Balustrada nu e foarte înaltă şi n-aş vrea să aluneci.

— Ciudat, marea mă sperie de moarte, dar nu mi-e frică de înălţimi. Numai tu mi-ai salvat viaţa şi cinstea obrazului.

— Ei hai! Te-ai fi descurcat şi fără mine.

— Poate, dar tu mi-ai salvat cu siguranţă cinstea obrazului. Fără tine, precis m-aş fi făcut de râs. Aşa că îţi mulţumesc în numele obrazului meu.

— Şi aici e mai important, chiar decât viaţa, nu-i aşa?

— Uneori, da, da, este. De ce vorbeşti aşa?

— Tocmai mă gândeam la Dunross şi Quillan Gornt. Ăştia doi au ce au unul cu celălalt, în special din motive de cinste a obrazului.

— Da. Ai dreptate, bineînţeles, şi rămase pe gânduri. Într-un fel, amândoi sunt nişte tipi minunaţi. Într-altul, nişte diavoli.

— Ce vrei să spui?

— Sunt amândoi necruţători, foarte, foarte puternici, foarte tenaci, pricepuţi şi... trecuţi prin multe. În timp ce îi spunea toate astea, puse pate pe una din rondelele de pâine prăjită şi i-o oferi, mâna ei avea unghii lungi, perfecte. Chinezii au o vorbă: *Chan ts'ao, chu ken,* când smulgi buruieni, ai grijă să scoţi şi rădăcinile. Rădăcinile acestora doi sunt adânc împlântate în Asia, foarte adânc, mult prea adânc. Ar fi greu de scos aceste rădăcini, luă o înghiţitură de vin şi îi surâse timid. Şi poate că nici n-ar fi o idee bună, nu pentru Hong Kong. Mai vrei puţin pate?

— Da, te rog. E excelent. Tu îl faci?

— Da. E o veche reţetă englezească.

— De ce n-ar fi bine pentru Hong Kong?

— Poate fiindcă ei doi se contracarează unul pe celălalt. Dacă unul îl distruge pe celălalt... nu mă refer doar la Quillan sau Dunross, mă refer la *hongs,* la cele două companii, *Struan* şi *Rothwell-Gornt.* Dacă una o înghite pe cealaltă, s-ar putea ca cea care rămâne să fie prea puternică, şi n-ar mai exista competiţie, iar tai-panul s-ar putea să devină prea lacom şi să se hotărască să strivească Hong Kongul! zâmbi timid. Iartă-mă... vorbesc prea mult, sunt doar opiniile mele. Mai doreşti o bere?

— Da, imediat, mulţumesc, dar e chiar interesant ce spui tu.

Şi, gândi Bartlett, asta-i o idee care nu mi-a trecut prin cap, nici mie şi nici lui Casey. Oare ăştia doi să fie într-adevăr necesari unul celuilalt? Dar Casey şi cu mine? Suntem noi necesari unul celuilalt? O văzu pe fată privindu-l şi îi zâmbi.

— Orlanda, nu e nici un secret că am de gând să închei o afacere cu unul dintre ei. Dacă ai fi în locul meu, pe care l-ai alege?

— Pe nici unul, răspunse ea prompt, izbucnind în râs.

— De ce?

— Tu nu eşti englez, nu faci parte din *old boys,* nu eşti membru ereditar al nici unui club, şi oricât de mulţi bani şi putere ai avea aici, până la urmă cei cu tradiţie, reţeaua de *old boys* hotărăşte ce va fi.

Îi luă sticla de bere goală şi se duse să-i aducă alta.

— Şi crezi că n-aş putea avea succes?

— Nu asta am vrut să spun, Linc. M-ai întrebat despre *Struan* sau *Rothwell-Gornt,* dacă să intri în afaceri cu unul dintre *ei.* Dacă o faci, până la urmă tot ei vor fi câștigătorii.

— Sunt chiar atât de deştepţi?

— Nu de asta. Dar ei sunt din Asia, ei sunt de aici. Există o zicală: *Tien hsia wu ya i pan hei,* toate ciorile de sub soare sunt negre, ceea ce înseamnă că toţi tai-panii sunt la fel, şi ei se vor uni întotdeauna să-l distrugă pe unul din afară.

— Deci nici Ian şi nici Quillan nu ar dori un partener?

Orlanda şovăi.

— Cred că am mers prea departe, Linc. Nu mă pricep la lumea afacerilor. Numai că nu am auzit niciodată de vreun american care să vină aici şi să reuşească nemaipomenit.

— Dar Biltzmann, *Superfoods,* care a înghiţit *H. K. General Stores?*

— Biltzmann e un caraghios. Toată lumea îl detestă şi speră că o să-şi frângă gâtul, până şi Pug… Pugmire. Quillan e convins că aşa se va întâmpla. Nu, nici măcar Cooper şi Tillman nu au reuşit. Ăştia au fost pe vremuri

nişte negustori americani, făceau negoţ cu opiu, şi s-au umflat chiar sub protecția lui Dirk Struan; ba sunt chiar şi înrudiţi, familiile Struan şi Cooper. Hag Struan şi-a măritat fiica cea mare, Emma, cu Bătrânul Jeff Cooper, poreclit Bătrânul Bornău Cocoşat după ce s-a ramolit, şi se zice că această căsătorie a fost o răsplată pentru că el a ajutat-o să-l distrugă pe Tyler Brock. Ai auzit despre ei, Linc? Despre familia Brock, despre sir Morgan şi tatăl său, Tyler, şi despre Hag, cotoroanţa?

— Peter Marlowe ne-a povestit câte ceva.

— Dacă vrei să afli adevăratul Hong Kong, ar trebui să stai de vorbă cu Mătuşica Ochi de Scăpărici, asta e Sarah Chen, mătuşa nemăritată a lui Phillip Chen! E o mare figură, Linc, şi are o minte ascuţită ca briciul. Ea spune că are optzeci şi opt de ani, dar cred că are mai mult. Tatăl ei a fost sir Gordon Chen, fiul nelegitim al lui Dirk Struan cu amanta lui, Kai-Sung, iar mama ei a fost vestita frumuseţe Karen Yuan.

— Asta cine mai e?

— Karen Yuan a fost nepoata lui Robb Struan. Robb a fost fratele vitreg al lui Dirk, şi a avut o amantă pe nume Yau Ming Soo, cu care a avut o fiică, Isobel. Isobel s-a măritat cu John Yuan, un fiu nelegitim al lui Jeff Cooper. John Yuan a devenit un cunoscut pirat şi traficant de opiu, iar Isobel, când a murit, ajunsese faimoasă ca jucătoare pătimaşă, care pierduse averea a doi dintre soţii ei jucând mah-jong. Aşadar, fiica lui Isobel şi a lui John, Karen, a fost cea care s-a măritat cu sir Gordon Chen. De fapt, a fost a doua soţie a lui, mai degrabă un fel de concubină, deşi căsătoria era perfect legală. Aici, chiar şi în ziua de azi, dacă eşti chinez poţi avea în mod legal, câte soţii doreşti.

— Foarte plăcut!

— Pentru un bărbat! zâmbi Orlanda. Deci această mică ramură a familiei Yuan sunt descendenţii lui Cooper. Familiile T'Chung şi Chen se trag din Dirk Struan, iar Sung, Tup şi Tong din Aristotle Quance, pictorul. Aici, în Hong

Kong, există obiceiul ca odraslele să ia numele mamei, care de cele mai multe ori este o fată oarecare pe care părinţii ei au vândut-o pentru pat.

— Părinţii?

— Aproape întotdeauna, spuse ea liniştită. *T'ung Hen ţiu ming,* ascultă cerul şi urmează-ţi soarta. Mai ales când eşti muritor de foame. Ridică din umeri. Nu e nici o ruşine în asta, Linc, nu înseamnă că-ţi pierzi cinstea obrazului. Nu în Asia.

— Cum se face că tu ştii atât de multe despre familiile Struan şi Cooper, despre amantele lor şi toate celelalte?

— Hong Kongul e mic şi nouă tuturor ne plac secretele, deşi, de fapt, aici nu există cu adevărat secrete. Cei de aici, localnicii din tată-n fiu, ştiu aproape totul unii despre ceilalţi. Cum ţi-am spus, rădăcinile noastre sunt adânc împlântate în acest pământ. Şi nu uita că familiile Chen, Yuan şi Sung sunt eurasiatici, iar eurasiaticii se căsătoresc cu eurasiatici, deci e normal să ştim din cine ne tragem. Pe noi, englezii şi chinezii nu ne vor ca soţii sau soţi, doar ca amante sau iubiţi, luă o înghiţitură de vin, şi pe el îl încântă delicateţea gesturilor ei, graţia ei. Familiile chineze au obiceiul să-şi scrie genealogia în cartea satului, asta e singura formă de legalitate pe care o au, şi asta le asigură continuitatea. Ei n-au avut niciodată certificate de naştere, îi zâmbi. Ca să revenim la întrebarea ta, atât Dunross, cât şi Quillan ar primi bucuroşi banii tăi şi relaţiile tale pe piaţa americană. Şi cu oricare dintre ei ai realiza profit aici, dacă te-ai mulţumi să fii un simplu partener cuminte.

Gânditor, Bartlett îşi lăsă privirea să rătăcească spre panoramă. Orlanda aşteptă răbdătoare, lăsându-l să-şi rumege gândurile, nemişcată. Mă bucur foarte mult că Quillan a fost un profesor atât de bun şi un om atât de deştept, îşi spuse ea. Şi foarte înţelept. A avut dreptate şi de data asta. De dimineaţă îi dăduse telefon pe linia lui personală, plângând ca să-i raporteze cele întâmplate.

— O, Quillan, cred că am stricat totul…

— Ce ai zis tu şi ce a zis el?

Îi relatase totul în amănunţime şi el o liniştise.

— Nu cred că ai de ce să-ţi faci griji, Orlanda. Se va întoarce. Dacă nu diseară, mâine.

— Eşti sigur? îl întrebase ea, recunoscătoare.

— Da. Acum şterge-ţi lacrimile şi ascultă.

După care îi spusese ce să facă, cum să se îmbrace şi mai ales, să fie femeie. Ce bucuroasă sunt că sunt femeie, reflectă ea, amintindu-şi acum cu tristeţe de vremurile când ea şi Quillan fuseseră fericiţi împreună. Ea avea doar nouăsprezece ani, era amanta lui de doi ani, şi nu mai era nici timidă, nici înfricoşată, nici când făcea dragoste, nici faţă de el, nici faţă de ea. Uneori, se duceau pe iahtul lui, să facă o plimbare în miez de noapte, numai ei doi, şi el îi ţinea lecţii.

— Eşti femeie din Hong Kong aşa că dacă vrei să ai un trai bun şi lucruri frumoase, să fii preţuită, iubită, drăgostită şi să te simţi apărată pe lumea asta, fii feminină.

— Cum, dragul meu?

— Gândește-te doar la satisfacţia şi la plăcerea mea. Dăruieşte-mi pasiune atunci când am nevoie, singurătate atunci când am nevoie, fericire şi discreţie tot timpul. Găteşte ca un bucătar de clasă, învaţă care-s vinurile bune, apără-mi întotdeauna reputaţia şi nu fi niciodată cicălitoare.

— Dar., Quillan, totul sună cam unilateral.

— Da, aşa este, desigur. În schimb, eu îmi îndeplinesc partea mea cu tot atâta devotament. Dar asta e ceea ce vreau de la tine. Ai vrut să fii amanta mea. Ţi-am spus dinainte ce aştept de la tine, şi ai acceptat.

— Ştiu că am acceptat şi îmi place să fiu amanta ta, dar… dar uneori îmi fac griji în privinţa viitorului.

— Ei, micuţo, nu ai de ce să-ţi faci griji. Ştii că regulile noastre au fost dinainte stabilite. Ne vom reînnoi înţelegerea în fiecare an, dacă *tu* vrei, până vei avea douăzeci şi patru de ani. Apoi, dacă te hotărăşti să mă părăseşti, îţi voi da apartamentul, bani suficienţi să-ţi

satisfaci nişte nevoi rezonabile şi o zestre frumuşică dacă-ţi găseşti un soţ potrivit. Noi ne-am înţeles şi părinţii tăi au fost de acord...

Da, au fost de acord. Orlanda îşi amintea cu cât entuziasm aprobaseră mama şi tatăl ei această legătură, ba chiar i-o sugeraseră atunci când, abia întoarsă de la şcoală din America, îi spuseseră cum Quillan, îndrăgostit, ceruse permisiunea să se apropie de ea.

— E un om bun, povestea tatăl ei, şi a promis să aibă grijă să nu duci lipsă de nimic, dacă accepţi. Tu trebuie să hotărăşti, Orlanda. Noi suntem de părere că-i bine s-o faci.

— Dar, tată, abia peste o lună fac optsprezece ani, şi apoi, aş vrea să mă întorc şi să trăiesc în SUA. Sunt sigură că aş putea obţine un *Green Card* ca să rămân acolo.

— Da, poţi să te duci, copilă, zisese mama ei, dar vei fi săracă. Noi nu-ţi putem da nimic, nici un ajutor. Ce slujbă ai putea găsi? Cine te-ar întreţine? Pe când aşa, peste puţin timp vei avea un venit, o proprietate aici, din care să trăieşti.

— Dar e atât de bătrân...

— Un bărbat nu îmbătrânește la fel de repede ca o femeie, îi explicaseră ei amândoi. E puternic şi respectat, şi s-a purtat frumos cu noi de ani de zile. A promis să aibă grijă de tine şi să te iubească, iar aranjamentele financiare sunt generoase, indiferent cât timp vei sta cu el.

— Dar nu-l iubesc.

— Vorbeşti prostii! Dacă n-ar fi apăraţi de buze, dinţilor le-ar fi frig! se mâniase mama ei. Această ocazie ce ţi se oferă e ca puful fenixului şi inima dragonului! Şi ce trebuie tu să faci în schimb? Numai să fii femeie, să cinsteşti şi să asculţi de un om cumsecade, timp de câțiva ani, şi chiar şi după aceea, dacă eşti credincioasă şi isteaţă, nu trebuie să se termine. Cine ştie? Soţia lui e invalidă şi e pe ducă. Dacă îl mulţumeşti şi te porţi frumos cu el, de ce nu te-ar lua chiar de soţie?

— Să se însoare cu o eurasiatică? Quillan Gornt? izbucnise ea.

— De ce nu? Tu nu eşti numai eurasiatică, eşti portugheză. El are deja fii şi fiice englezi, *heya?* Vremurile se schimbă, chiar şi aici în Hong Kong. Dacă te străduieşti, cine ştie? Dăruieşte-i un fiu, peste un an sau doi, cu permisiunea lui, şi cine ştie? Zeii sunt zei, şi dacă vor ei, poate să fulgere din cer senin. Nu fi proastă! Dragoste? Ce înseamnă cuvântul ăsta pentru tine?

Orlanda Ramos privea acum în jos spre oraş, fără să-l vadă. Ce năucă şi naivă eram atunci, gândi ea. Naivă şi foarte proastă. Dar acum nu mai e cazul, Quillan m-a educat foarte bine. Îşi ridică privirea spre Linc Bartlett, mișcându-și doar ochii, nevrând să-l tulbure. Da, sunt foarte bine învăţată, îşi repetă ea, sunt pregătită să fiu cea mai bună soţie pe care şi-ar putea-o dori un bărbat, pe care ar putea-o avea vreodată Bartlett. De data asta însă, fără greşeli. Quillan mă va îndruma. Mă va ajută să o înlătur pe Casey. Voi fi doamna Linc Bartlett. Martori îmi sunt toţi zeii şi toţi diavolii, asta e ceea ce trebuie să se întâmple... Curând, el îşi desprinse ochii de pe privelişte, terminând de cugetat la ce-i destăinuise ea. Orlanda îl privea cu un surâs indescifrabil.

— Ce e?

— Mă gândeam cât de norocoasă am fost că te-am întâlnit.

— Întotdeauna faci complimente bărbaţilor?

— Nu, doar celor care îmi plac, şi aceştia sunt la fel de rari precum puful fenixului şi inima dragonului. Pate?

— Mulţumesc! luă pâinea cu pate pe care i-o întindea ea. Tu nu mănânci?

— Mă abţin până la cină. Trebuie să am grijă cât mănânc, nu sunt ca tine.

— Eu fac mişcare în fiecare zi. Tenis, când pot, şi golf. Tu?

— Joc puţin tenis. Îmi place să merg pe jos, dar încă mai iau lecţii de golf.

Da, gândi ea, mă străduiesc foarte mult să fiu cea mai bună în tot ce fac, iar pentru tine, Linc Bartlett, sunt cea mai potrivită din toată lumea asta mare. Ştia să joace foarte bine tenis şi era destul de bună şi la golf. Quillan insistase să le înveţe bine pe amândouă, căci îi plăceau lui.

— Ţi-e foame?

— Sunt lihnit.

— Ai spus mâncare chinezească. Sigur asta vrei?

Ridică din umeri.

— Pentru mine nu contează. Ce-ţi place ţie.

— Sigur?

— Foarte. De ce, tu ce ai vrea?

— Vin într-o clipă.

El o urmă. Orlanda deschise uşa la sufragerie. Masa era aranjată superb, pentru două persoane, cu flori şi o sticlă de Verdichio pusă la gheaţă.

— Linc, e atât de mult de când n-am mai gătit pentru nimeni, mărturisi ea cu vorba ei precipitată, care-l încânta atât de mult. Dar am vrut să gătesc pentru tine. Dacă vrei, mâncăm o cină italienească care-i deja pregătită… *Pasta* proaspete, *aglio e olio,* cu usturoi şi ulei, viţel *piccanta,* o salată verde, *zabaglione,* expresso şi coniac. Cum îţi sună? În douăzeci de minute e gata, iar până atunci tu poţi să citeşti ziarul. După aceea putem lăsa toate în scama lui *amah,* care-o să le strângă şi mergem să dansăm sau să ne plimbăm cu maşina. Ce zici?

— Mâncarea italienească e mâncarea mea favorită, Orlanda! se entuziasmă el.

Apoi îi veni în minte o discuţie, şi o clipă se întrebă oare cui îi spusese că preferă mâncarea italienească. Lui Casey? Sau Orlandei, azi dimineaţă?

13

Ora 20.32.

Brian Kwok se trezi brusc din somn. Se zbătu o clipă în miezul unui coşmar, iar în clipa următoare se trezi, deşi parcă rămăsese tot cufundat în hăul întunecat al somnului, cu inima bătându-i cu putere, mintea buimacă, de parcă n-ar fi existat nici o diferenţă între somn şi trezie. Îl cuprinse panica. Apoi îşi dădu seama că era gol, în întunericul cald al celulei, şi îşi aduse aminte cine era şi unde se afla. Probabil *m-au drogat,* gândi el. Gura îi era uscată, capul îl durea, şi se întinse la loc pe salteaua pe care o simţea lipicioasă, încercând să-şi adune gândurile. Îşi amintea vag că se afla în biroul lui Armstrong, iar înainte de asta se întâlnise cu Crosse, discutase despre un 16/2, şi apoi mai nimic. Doar că umbla prin beznă, bâjbâind să găsească pereţii, simţindu-i aproape, înăbușindu-și groaza de a se şti trădat şi lipsit de apărare în străfundurile sediului central al poliţiei, într-o cuşcă fără ferestre, doar cu o uşă undeva. Apoi, istovit, adormise, se deşteptase în sunetul unor glasuri furioase – *ori poate am visat asta?* – apoi iarăşi somn... *nu, întâi am mâncat, n-am mâncat mai întâi?*... da, nişte lături pe care ăştia le numesc cină, şi ceai rece... *Hai, gândește!* E important să *gândești* şi să-ţi aminteşti... *Da, îmi amintesc, a fost o porcărie de tocană* şi un ceai rece, apoi, mai târziu, micul dejun. Ouă. *Au fost mai întâi ouăle, sau mai întâi a fost* tocana şi... da, de fiecare dată când mâncam s-au aprins o clipă luminile, doar *cât am mâncat...* ba *nu, de fiecare* dată luminile s-au stins şi *am terminat de mâncat* în beznă. *Îmi amintesc numai că am terminat pe* întuneric şi că mi-era silă să mănânc pe întuneric, şi apoi am urinat *în* căldare pe întuneric, m-am întors la saltea şi m-am culcat iarăşi. De *cât timp sunt aici?* Trebuie să număr zilele.

Cu greu, se dădu jos din pat şi merse poticnit până la un perete, în vreme ce durerea îi săgeta picioarele. Trebuie să fac mişcare, gândi el, să elimin drogurile din organism, să-mi limpezesc mintea şi să mă pregătesc pentru interogatoriu. Trebuie să-mi pregătesc mintea pentru când o să înceapă, când or să creadă că m-am muiat, căci atunci or să mă ţină treaz până mă supun şi spun tot. Nu, nu o să mă facă să mărturisesc. Sunt puternic, pregătit, şi mai cunosc şi eu unele dintre trucurile folosite. Cine m-a trădat? Efortul de a găsi un răspuns era prea mare pentru el, aşa că îşi adună forţele şi făcu câteva genoflexiuni. Apoi auzi zgomot înăbuşit de paşi ce se apropiau. Pe bâjbâite, se duse repede spre prici şi se întinse, prefăcându-se că doarme, şi, în vreme ce încerca să-şi stăpânească groaza, simţea cum inima îi zvâcnea dureros. Păşii se opriră. Se auzi clinchetul unui zăvor şi se deschise o mică trapă. În celulă pătrunse o rază de lumină şi o mână numai pe jumătate vizibilă puse jos o farfurie şi o cană din metal.

— Mănâncă-ți micul dejun, și grăbeşte-te, spuse o voce în cantoneză. În curând continuă interogatoriul.

— Ascultă, aş vrea... strigă Brian Kwok, dar trapa se închisese deja cu zgomot şi rămase singur în beznă, doar cu ecoul vorbelor sale.

Păstrează-ţi calmul, îşi porunci el. Calmează-te şi gândește. Brusc, celula fu inundată de lumină. Lumina îi rănea ochii. După ce reuşi să se obişnuiască, observă că aprinseseră becurile din tavan, plasate foarte sus, şi îşi aminti că parcă le mai văzuse. Pereţii erau întunecaţi aproape negri, şi parcă se strângeau asupra lui. Nu te gândi la ei, îşi spuse. Ai mai văzut celule întunecate şi, deşi nu ai luat niciodată parte la un interogatoriu sever, ştii care sunt principiile şi unele dintre metode. Un gust de vomă îi veni în gură la gândul calvarului ce-l aştepta.

Uşa abia se distingea, şi trapa la fel. Simţea priviri aţintite asupra lui, deşi nu se vedeau nici un fel de ochiuri de observaţie. Pe farfurie se aflau două ouă prăjite şi o felie

de pâine neagră. Pâinea era puţin prăjită. Ouăle erau reci, cu grăsime sleită, deloc îmbietoare. În cană ceai rece.

Tacâmuri nu existau. Bău ceaiul cu sete, încercând să-l soarbă încet, dar nici nu îşi dădu seama când îl termină şi setea tot nu şi-o potolise. *Dew neh loh moh,* ce n-aş da pentru o periuţă de dinţi şi o sticlă de bere şi...

Luminile se stinseră tot atât de brusc cum se aprinseseră. Dură mult până ce reuşi să-şi obişnuiască iarăşi ochii cu întunericul. Fii calm, nu-i decât o alternare de întuneric şi lumină, lumină şi întuneric, ca să te deruteze şi să te dezorienteze. Fii calm. Ia totul pe rând, fiecare zi, fiecare interogatoriu.

Groaza îl cuprinse iarăşi. Ştia că nu este cu adevărat pregătit, că nu are destulă experienţă, deşi fusese antrenat pentru cazul că ar fi fost prins, ce să facă dacă l-ar fi prins duşmanul, comuniştii din RPC. Dar China Populară nu e duşmanul. Adevăratul duşman sunt englezii şi canadienii, care s-au prefăcut a-ţi fi prieteni şi profesori, ei sunt adevăratul duşman. Nu te gândi la asta, nu încerca să te convingi pe tine însuţi, încearcă doar să-i convingi pe ei. Trebuie să mă ţin tare. Să susţin că-i o eroare, cât pot de mult, apoi să le spun povestea pe care am pregătit-o de-a lungul anilor să-i derutez. Asta mi-e datoria. Setea îl rodea. Şi foamea. Brian Kwok ar fi vrut să azvârle cu cana în perete, cu farfuria, să strige după ajutor, dar ar fi fost o greşeală. Ştia că trebuie să se stăpânească, să-şi concentreze toată energia pentru a riposta.

Foloseşte-ţi mintea. Foloseşte ce ai învăţat, aplică în practică teoria. Gândește-te la cursul de supravieţuire urmat anul trecut în Anglia. Bun, ce trebuie să fac?

Îşi amintea că o parte a teoriei supravieţuirii era că trebuie să mănânci, să bei şi să dormi când poţi mai mult, căci nu se ştie niciodată când îţi vor tăia hrana, băutura şi somnul. Şi să-ți foloseşti ochii, nasul, pipăitul, inteligenţa pentru a nu pierde şirul timpului în beznă, şi să ţii minte că cei ce te-au prins nu se poate să nu facă la un moment dat

o greşeală, iar dacă prinzi greşeala şi poţi face corelarea cu scurgerea timpului real, atunci îţi păstrezi echilibrul şi poţi să-i duci cum vrei tu, să nu divulgi ceea ce nu trebuie divulgat – numele exacte şi contactele reale. Regula era să-ţi ascuţi mintea împotriva lor. Să fii activ şi să te forţezi să observi totul. Au făcut oare vreo greşeală până acum? Le-a scăpat oare ceva acestor diavoli barbari de englezi? Numai o dată, îşi spuse el cu înfrigurare. Ouăle! Tâmpiții de englezi cu ouăle lor la orice mic dejun! Simţindu-se mai bine acum şi complet treaz, se dădu jos de pe prici şi se-ndreptă pe pipăite spre farfuria de metal, punând jos lângă ea, încet, cana. Ouăle erau reci şi grăsimea sleită, dar le înghiţi, mâncă toată pâinea, şi parcă se simţea mai bine acum după ce mâncase. Avea un sentiment ciudat mâncând aşa, cu mâinile, pe întuneric, şi era neplăcut că nu avea cu ce să se şteargă pe degete, doar propria-i goliciune. Îl străbătu un fior. Se simţea părăsit şi murdar. Vezica îl apăsa şi bâjbâi până la căldarea prinsă de perete. Căldarea duhnea. Cu degetul arătător, măsură nivelul din căldare. Era parţial plină. Se uşură în ea şi măsură din nou nivelul. Calculă în minte diferenţa. Dacă nu au adăugat lichid în ea ca să mă deruteze, înseamnă că am urinat de trei sau patru ori. De două ori pe zi, sau de patru ori pe zi?

Îşi şterse degetul murdar pe piept, ceea ce-l făcu să se simtă şi mai murdar, dar era important să folosească orice indiciu pentru a ţine socoteala timpului scurs. Se întinse iarăşi. Era groaznic să nu ştii dacă e lumină sau întuneric, dacă e zi sau noapte. Din stomac îi veni un val de greaţă, dar şi-o înăbuşi, forțându-se să-şi amintească de acel Brian Kwok pe care ei, duşmanii, îl credeau a fi Brian Kar-shun Kwok, iar nu celălalt om, acel om aproape uitat, al cărui nume de familie era Wu, numele de generaţie Pah, iar numele de adult Chu-toy.

Îşi aminti de Ning-tok, de tatăl şi de mama lui, cum fusese trimis la şcoală la Hong Kong, când împlinise şase ani, dornic să înveţe şi să devină un patriot, la fel ca părinţii

săi şi ca unchiul pe care îl văzuse în piaţa satului, biciuit până şi-a dat sufletul pentru că era patriot. Învăţase de la rudele lui din Hong Kong că a fi patriot şi a fi comunist erau unul şi acelaşi lucru, că asta nu însemna că eşti duşman al Chinei. Căpeteniile Gomindanului erau la fel de rele ca şi diavolii de străini ce îi impuseseră Chinei tratate inechitabile, iar singurii adevăraţi patrioţi erau cei ce urmau învăţăturile lui Mao Tse Tung. Îşi aminti cum fusese primit în prima din multele confrerii secrete, străduindu-se să fie cel mai bun, pentru cauza Chinei şi a lui Mao, învăţase de la dascălii săi tainici, pregătindu-se a fi parte din uriaşul nou val revoluţionar ce va recuceri de la diavolii străini şi de la lacheii acestora stăpânirea asupra Chinei, azvârlindu-i pentru totdeauna în mare.

Apoi câștigase acea bursă! La doisprezece ani! Ce mândri fuseseră dascălii lui tainici! După care plecase în ţinuturile barbarilor, cunoscându-le acum la perfecţie limba, dar călit împotriva gândurilor şi obiceiurilor lor rele. Ajunse la Londra, capitala celui mai mare imperiu pe care l-a cunoscut vreodată lumea, despre care el ştia că într-o bună zi va fi umilit şi sfărâmat deşi atunci, în 1937, mai era încă înfloritor. Doi ani acolo. Urând şcoala englezească şi pe băieţii englezi, Chinkee Chinkee chinezoiul prefăcându-se cuminte în banca lui… dar ascunzând acest lucru, înăbuşindu-şi lacrimile, ajutat şi îndrumat de noii dascăli ai Confreriei, care îl învăţaseră să analizeze întrebările şi răspunsurile, îi dezvăluiseră minunile dialecticii, ce înseamnă să fii parte din adevărata revoluţie. Şi nici o clipă nu simţise nevoia să pună întrebări.

Apoi războiul cu germanii, evacuarea, împreună cu toţi ceilalţi băieţi şi fete de la şcoală, în Canada, la adăpost; toţi acei ani minunaţi în Vancouver, Columbia Britanică, pe malurile Pacificului, toată acea imensitate, munţii şi oceanul, un Chinatown înfloritor, cu o excelentă bucătărie Ning-tok… Şi o altă filială a confreriei mondiale, alţi dascăli, întotdeauna cineva înţelept cu care să poţi sta de vorbă,

gata să-ţi dea explicaţii şi sfaturi... Neacceptat de colegii de şcoală, dar întrecându-i la învăţătură, bătându-i la propriile lor sporturi, la box, la cricket şi la tenis – toate astea făcând parte din pregătirea lui. „Fii cel mai bun, Chu-toy, fiul meu, fii cel mai bun şi fii răbdător, pentru gloria partidului, pentru gloria lui Mao Tse Tung, care este China”, ultimele cuvinte pe care i le spusese tatăl lui, cuvinte rostite pe ascuns, care îi rămăseseră întipărite în minte de când avea şase ani, şi pe care tatăl lui i le repetase pe patul de moarte.

Intrarea lui în Royal Canadian Mounted Police făcea parte din plan. Nu era greu să fii cel dintâi în RCMP, când lucrai în Chinatown şi vorbeai engleza, mandarina şi cantoneza (propriul său dialect din Ning-tok tăinuindu-l cu grijă); nu era greu să ajungi un bun poliţist în acel frumos şi întins oraş-port. Curând a devenit de neînlocuit – expertul chinez al Vancouverului, om de încredere, primul în toate, neabătut în lupta împotriva nelegiuirilor patronate de gangsterii triadelor din Chinatown – opiul, morfina, heroina, prostituţia şi veşnicele jocuri de noroc ilegale. Munca lui fusese lăudată atât de superiorii săi, cât şi de conducătorii confreriei, care erau şi ei împotriva supremaţiei bandelor, a traficului cu droguri şi a crimei, ajutându-l să facă arestări, să-i descopere pe răufăcători, singurul lor interes secret fiind să afle despre funcţionarea internă a RCMP, despre cum se făceau angajările şi concedierile, promovările, verificările, anchetele şi urmăririle, cine răspunde de fiecare compartiment, când şi în ce mod. După aceea a fost trimis de la Vancouver la Ottawa, pentru şase luni „luat cu împrumut” de un şef de poliţie care nu mai ştia cum să-i mulţumească, numai să-i dea o mână de ajutor la descoperirea unei reţele de traficanţi chinezi de droguri. Şi-a făcut astfel noi şi importante relaţii printre canadieni, cu oameni ai confreriei, a învăţat tot mai multe... până la urmă reţeaua a fost descoperită, iar el promovat. E uşor să controlezi crima

organizată şi să obţii promovări atunci când te străduieşti şi când ai sute de prieteni neştiuţi, care au ochi peste tot.

Apoi războiul s-a terminat şi el a cerut să fie transferat la poliţia din Hong Kong – partea finală a planului. Dar n-ar fi vrut să plece, căci iubea Canada şi o iubea pe ea, pe Jeanette, Jeanette de Bois. Avea nouăsprezece ani, era franţuzoaică din Montreal, vorbea franceza şi engleza, iar părinţii ei, francezi-canadieni, de mai multe generaţii, îl plăceau, nu dezaprobau legătura lor, nu erau contra lui fiindcă era *chinoise,* cum îi spuneau ei în glumă. El avea pe atunci douăzeci şi unu de ani, se ştia deja că are stofă de comandant, că i se deschide în faţă o carieră strălucită, că îl aşteaptă căsătoria, peste un an sau doi...

Brian Kwok se foi pe saltea, chinuit. Îşi simţea pielea lipicioasă, întunericul îl apăsa. Închise ochii, cu pleoapele ca de plumb, lăsându-și mintea să rătăcească înapoi la ea şi la acel moment nefericit din viaţa lui. Îşi aminti cum susţinuse în faţa confreriei, a conducătorului, că putea să fie mai util în Canada decât în Hong Kong, unde ar fi fost unul printre mulţi alţii. Aici, în Canada, el era unic. În câțiva ani ar fi putut ajunge în vârful ierarhiei poliţiei din Vancouver. Dar toate argumentele lui fuseseră zadarnice. Cu tristeţe, a trebuit să recunoască faptul că ei aveau dreptate. Ştia că, dacă ar fi rămas, ar fi sfârşit prin a trece de partea cealaltă, ar fi rupt-o cu partidul. În mintea lui existau prea multe întrebări fără răspuns, ivite după ce citise rapoartele RCMP despre sovietici, despre KGB, despre gulaguri, avea prea mulţi prieteni printre canadieni şi naţionalişti. Hong Kongul şi China erau acum pentru el departe, trecutul lui era undeva departe. Jea-nette era aici, o iubea şi îi plăcea viaţa lor împreună. Îi plăcea maşina lui puternică, prestigiul de care se bucura în ochii colegilor, pe care nu-i mai privea ca pe nişte barbari, ci ca pe egali ai săi. Conducătorul îi adusese aminte de trecutul său, de faptul că barbarii nu-s altceva decât barbari, că era nevoie de el în Hong Kong, unde lupta abia începea, unde Mao nu

era încă preşedintele Mao, nu era încă învingător, mai avea încă de luptat cu Ciang Kai-şi. Cu amărăciune, se supusese, detestând faptul cu a fost obligat, ştiind că se afla în puterea lor. Şi se supusese tocmai din cauza puterii lor. Dar apoi au urmat cei patru ani îmbătători, până în 1949 şi victoria incredibilă, completă, a lui Mao. După care se dăduse din nou la o parte, folosindu-şi strălucitele capacităţi în lupta împotriva crimei, care pentru el însemna un blestem şi o ruşine pentru Hong Kong, o pată pe obrazul Chinei.

Viaţa redevenise frumoasă. Ştia că-l aşteptau promovări, englezii ţineau la el, îl respectau, căci urmase o şcoală englezească de elită, vorbea englezeşte cu un accent aristocratic, şi era un sportiv la fel de bun ca toţi cei din elita imperiului. Iar acum suntem în 1963, am treizeci şi nouă de ani, şi mâine… nu mâine, duminică, duminică e raliul, iar sâmbătă sunt cursele şi Noble Star… Va ieşi oare Noble Star, ori Pilot Fish al lui Gornt, ori Butterscotch Lass a lui Richard Kwok, nu, Richard *Kwang,* ori Golden Lady a lui John Chen? Cred c-o să-mi pun banii pe Golden Lady, toţi banii pe care îi am, economiile mele de o viaţă, şi-mi joc şi Porsche-ul, deşi e o prostie, dar trebuie. Trebuie, fiindcă aşa a spus Crosse şi Robert e de acord şi amândoi au spus că trebuie să-mi mizez şi viaţa… dar, Isuse Hristoase, acum Golden Lady tropăie în paddock, pariurile sunt făcute, au pornit, aleargă, haide Golden Lady, haide de dragul lui Mao, nu-ţi pese de norii de furtună şi de fulgere, haide, toate economiile mele şi viaţa mea sunt călare pe blestematul tău… oh, preşedinte Isuse nu mă lăsa…

Era acum adânc cufundat în vise, vise rele, provocate de droguri, iar Happy Valley, Valea Fericită devenise Valea Morţii. Ochii lui nu percepură luminile care se aprinseră încet, nici uşa deschizându-se.

Era timpul să reînceapă. Armstrong îşi privi prietenul, fiindu-i milă de el. Luminile erau reglate cu grijă, să nu fie puternice. Alături de el se aflau agentul principal Malcolm

Sun, un gardian şi medicul Serviciului special dr. Dorn, un bărbat mic de statură şi sprinten în mişcări, cu un început de chelie, şi o agerime ca de pasăre. Îi luă pulsul lui Brian Kwok şi tensiunea şi îi ascultă inima.

— Clientul e în formă excelentă, comisare, din punct de vedere fizic, surâse el uşor. Tensiunea şi bătăile inimii sunt puţin mărite, dar era de aşteptat.

Notă măsurătorile pe fişă, i-o întinse lui Armstrong, care se uită la ceas, scrise ora, şi semnă şi el fişa.

— Puteţi continua.

Doctorul umplu cu grijă seringa. Îi făcu injecţia lui Brian Kwok în fesă, cu un ac nou. Aproape că nu se vedea nici o urmă, doar o minusculă picătură de sânge pe care o şterse.

— I se poate servi cina, ori când doriţi.

Armstrong dădu numai din cap. Gardianul adăugase o măsură de urină în căldare, şi acest lucru se trecu şi el în fişă.

— Foarte deştept din partea lui să măsoare nivelul, n-aş fi crezut să facă asta, comentă Malcolm Sun. Razele infraroşii făceau posibilă urmărirea oricărei mişcări a arestatului, prin mici găuri de observaţie plasate în tavan. *Dew neh loh moh,* cine şi-ar fi închipuit că el este cârtița? Deştept, întotdeauna a fost al naibii de deştept.

— Să sperăm că amărâtul de el nu prea mai e al naibii de deştept, îi spuse Armstrong pe un ton acru. Cu cât vorbeşte mai repede, cu atât mai bine. Bătrânul nu-l va ierta.

Ceilalţi se uitară la el, tânărul gardian se cutremură. Dr. Dorn rupse tăcerea stânjenitoare:

— Să continuăm tot aşa la fiecare două ore, sir?

Armstrong îi aruncă o privire prietenului lui. Primul drog, în bere, îi fusese administrat pe la 13,30. De atunci, Brian Kwok fusese tratat în *regim doi* – un program de somn-trezie-somn-trezie provocat cu droguri. La fiecare două ceasuri, injecţii de trezire exact înainte de 16.30, 18.30 şi 20.30, şi tot aşa până a doua zi la 6,30 dimineaţa,

când va începe primul interogatoriu serios. La zece minute după injecţie, clientul este trezit în mod artificial, setea şi foamea fiindu-i intensificate de droguri, înghite hămesit mâncarea, dă pe gât ceaiul rece, iar drogurile acestea îşi fac rapid efectul. Somn foarte adânc şi foarte rapid, ajutat de o altă injecţie. Alternanţă de întuneric şi lumină puternică, de glasuri metalice şi tăcere. Apoi trezirea. Micul dejun. Iar peste două ore cina, şi peste alte două ore micul dejun. Pentru o minte tot mai dezorientată, douăsprezece ore devin astfel şase zile, chiar şi mai mult, dacă pacientul suportă tratamentul, douăsprezece zile, ora şi ziua. Nu e nevoie de tortură fizică, doar de întuneric şi dezorientare, atât cât să afli ceea ce doreşti să afli de la captivul inamic, sau să-l faci să semneze ceea ce vrei tu să semneze, să ajungă curând să creadă că versiunea ta e cea adevărată.

Oricine capotează! Oricine după o săptămână de sonm-trezie-somn urmată de două sau trei zile fără somn. Oricine.

Of, Isuse atotputernic, se gândi Armstrong, biet amărât ce eşti, tu o să încerci să rezişti şi asta nu te va ajuta la nimic. Deloc. După aceea însă, un, glas lăuntric îi strigă: ăsta nu e prietenul tău, e un agent duşman, un simplu „client”, un duşman care te-a trădat pe tine, a trădat totul, de ani şi ani de zile. Probabil că el i-a turnat pe Fong-fong şi pe băieţii lui, care zac acum într-o celulă împuţită, îndurând acelaşi tratament, dar fără medici, fără supraveghere şi îngrijire. Şi totuşi, poţi să fii mândru de acest gen de tratament? Poate vreo persoană civilizată să fie? Nu. Este oare necesar să înfunzi un trup neajutorat cu droguri împuţite? Nu… ba da, este, uneori este, uneori şi să ucizi e necesar, câini turbaţi, oameni… da, unii oamenii sunt răi şi câinii turbaţi sunt răi. Trebuie să foloseşti aceste tehnici psihiatrice moderne, puse la punct de Pavlov şi alţi sovietici, puse la punct de comunişti sub un regim KGB-ist. Bine, dar trebuie să le urmezi? Isuse, nu ştiu, dar ştiu că KGB-ul încearcă să ne distrugă, să ne coboare pe toţi la

nivelul lor, să... Armstrong îi văzu pe cei din jur holbându-se la el.

— Ce e?

— Să menţinem ciclul de două ore, sir? repetă doctorul, neliniştit.

— Da. Iar la 6.30 începem primul interogatoriu.

— Îl veţi face chiar dumneavoastră?

— Doar scrie în ordin, ce naiba! mârâi Armstrong. Nu ştii să citeşti?

— Iertare, se repezi medicul, cunoşteau cu toţii prietenia dintre Armstrong şi arestat şi faptul că Crosse îi ordonase să conducă interogatoriul. Ai vrea un sedativ, prietene? întrebă dr. Dorn plin de grijă.

Armstrong îl înjură urât şi plecă, supărat că se lăsase provocat de doctor şi îşi ieşise din fire. Se duse la ultimul etaj, la popota ofiţerilor.

— Barman!

— Imediat, sir!

Obişnuita lui halbă de bere sosi repede, dar în acea seară licoarea brună şi delicioasă, cu malţul dens şi amar, nu-i potoli setea şi nu-i clăti gura. De o mie de ori se întrebase: el ce ar face dacă ar fi prins de *ei* şi băgat gol într-o astfel de celulă, cunoscând însă mai toate tehnicile şi fiind pregătit. Mai bine decât nenorocitul de Brian, îşi zise el posomorât. Bietul de el ştie atât de puţin. Da, dar oare foloseşte la ceva mai multă cunoaştere, atunci când eşti pe post de pacient? Gândindu-se la ce îl aştepta pe Brian Kwok îşi simţea pielea lipicioasă, trecându-l sudori de spaimă.

— Barman!

— Da, sir, vin!

— Bună, Robert, pot să stau lângă tine? Întrebă inspectorul şef Donald C.C. Smyth.

— A, salut. Sigur, ia loc, îl pofti el, fără entuziasm.

Smyth se aşeză pe taburetul de bar de lângă el, punându-și braţul legat în faşă într-o poziţie mai comodă.

— Cum merge?

— Ca de obicei.

Armstrong îl văzu pe Smyth încuviinţând din cap şi se gândi cât de bine i se potrivea porecla: Şarpele. Smyth era chipeş, suplu şi insinuant ca un şarpe, răspândind aceeaşi senzaţie de primejdie ucigătoare şi având acelaşi obicei de a-şi linge buzele din când în când cu vârful limbii.

— Doamne! încă tot nu pot să cred că e Brian – Smyth fiind unul din puţinii la curent cu cazul Brian. E de-a dreptul şocant.

— Da.

— Robert, mi s-a ordonat de către DCID – Directorul Poliţiei judiciare, şeful cel mare al lui Armstrong – să preiau de la tine cazul Vârcolacilor cât timp eşti ocupat. Şi dacă mai ai ceva de care vrei să mă ocup eu.

— Găseşti totul în dosare. Sergentul major Tango-po este omul meu numărul doi... e un bun detectiv, chiar foarte bun. Armstrong înghiţi nişte bere. Are relaţii.

Smyth schiţă un zâmbet.

— Asta ne va fi de folos.

— Numai să nu te apuci să-mi organizezi districtul.

— Nici vorbă, amice. East Aberdeen îmi ocupă tot timpul. Bun, acum zi-mi de Vârcolaci. Continuăm supravegherea lui Phillip Chen?

— Da. Şi a neveste-si.

— E interesant că înainte de a se mărita cu zgârciobul ăla bătrân, Dianne era Mai-wei T'Chung. Şi că unul dintre verii ei a fost Sung Colibri.

Armstrong se uită lung la el.

— Văd că ai învăţat lecţia.

— Face parte din slujbă! adăugă Smyth morocănos. Tare aş vrea să pun mâna pe Vârcolacii ăia. Am primit deja trei apeluri disperate în East Aberdeen de la oameni care au primit telefoane de la Vârcolaci, cerându-li-se *h'eung yau,* „foalte iuti”, altfel îi paşte o răpire. Am auzit că în toată colonia e aceeaşi situaţie. Dacă s-au găsit trei speriaţi care să ne sune, precis că alţi trei sute n-au avut curajul s-o

facă, şi Smyth luă o înghiţitură din whiskyul cu sifon. Asta nu-i bine pentru afaceri, nu-i bine deloc. Nu poţi lua şapte piei de pe o vacă. Dacă nu-i prindem rapid pe Vârcolaci, indivizii or să aibă propria lor sursă de bani – câteva telefoane rapide şi banii vor fi expediaţi prin poştă de amărâtele de victime, bucuroase să plătească pentru a nu mai fi în atenţia lor – şi orice alt nemernic de aici care se pricepe la furtişaguri le va urma exemplul.

— Ai dreptate, Armstrong îşi termină berea. Mai vrei unul?

— Lasă-mă pe mine. Barman!

Armstrong se uită cum i se toarnă berea.

— Crezi că e o legătură între John Chen şi Sung Colibri? Îşi aminti de Sung, bogatul armator răpit cu şase ani în urmă, şi surâse obosit. Isuse, nu m-am mai gândit la el de ani de zile.

— Nici eu. Cazurile nu sunt asemănătoare, iar pe răpitorii lui i-am băgat la răcoare pe douăzeci de ani şi or să putrezească acolo, dar nu se ştie niciodată, şi Smyth ridică din umeri. Dianne Chen cred că îl ura pe John Chen şi sunt sigur că şi el o ura, toată lumea o ştie. La fel şi cu Bătrânul Colibri, râse. Cealaltă poreclă a lui Colibri, în tagmă ca să zic aşa, e Băgăreţul.

Armstrong gemu. Se frecă la ochi să-şi mai alunge oboseala.

— Poate merită osteneala să te duci s-o vezi pe soţia lui Chen, Barbara. Eu aveam de gând să merg mâine, dar... poate n-ar fi rău.

— Am fixat deja o întâlnire. Dar întâi mă duc la Sha Tin. Poate că poliţiei locale i-a scăpat ceva pe ploaia aia.

— Bună idee, cuprins de nelinişte Armstrong îl urmări pe Şarpe cum îşi bea cu înghiţituri mici whiskyul. Ce te frământă? întrebă el, bănuitor.

Smyth îl privi în ochi.

— Sunt o mulţime de lucruri pe care nu le înţeleg în legătură cu răpirea asta. De exemplu, de ce au oferit Înalţii

Dragoni o recompensă atât de uriaşă pentru găsirea lui John Chen, viu sau mort?

— Întreabă-i pe ei.

— I-am întrebat. Cel puţin, am întrebat pe cineva care-l cunoaşte pe unul dintre ei. Şarpele ridică din umeri. Şi nimic. Absolut nimic, făcu o pauză. Va trebui să săpăm în trecutul lui John.

Armstrong simţi un fior rece, pe care-l ascunse.

— Bună idee.

— Ştii că Mary l-a cunoscut? În lagărul de prizonieri de război de la Stanley.

— Da, Armstrong bău din bere, fără să-i simtă gustul.

— Poate ne dă ea un fir. Dacă John a fost, să zicem, amestecat în afacerile pieţii negre din lagăr, şi ochii lui de un albastru deschis priveau ţintă în ochii de aceeaşi culoare ai lui Armstrong. Poate n-ar fi rău să întrebăm.

— O să mă gândesc la asta. O să mă gândesc.

Armstrong nu-i purta pică Şarpelui. Dacă ar fi fost în locul lui, şi el ar fi întrebat. Vârcolacii erau o mare problemă şi comunitatea chineză era deja înspăimântată. Oare câți ştiu despre Mary şi John Chen? zise el. Sau despre cele 40.000 care încă mai ard în biroul meu, care mă frig pe suflet?

— A trecut mult timp de atunci.

— Da.

Armstrong ridică halba.

— I-ai convins pe prietenii tăi să-ţi vândă un pont la curse?

— Să zicem doar că fraternitatea jocurilor de noroc e dispusă să plătească, cu bucurie, recompense foarte substanţiale, zâmbetul sardonic dispăru de pe chipul lui Smyth. Trebuie să-i prindem foarte repede pe nemernicii ăia de Vârcolaci, căci dacă nu, chiar ne strică ploile.

14

Ora 21.15.

Wu Patru Degete se afla pe puntea înaltă a joncăi cu motor ce-şi croia anevoie drum, mergând contra vântului, spre locul de întâlnire din largul mării, cu toate luminile reduse la minim.

— Ascultă, gunoi Vârcolac, îi şuieră el nervos lui Kin Ciupitul care tremura pe punte, la picioarele lui, înnebunit de durere, legat cu funie groasă, lanţuri grele. Vreau să ştiu cine mai e în banda ta scârnavă şi de unde ai moneda, jumătatea de monedă. Nu primi nici un răspuns. Treziţi-l pe scârnav!

Îndată, Poon Vremebună turnă încă o găleată de apă de mare peste tânărul fără simţire. Când văzu că nu obţine nici un efect, se aplecă peste el, cu cuţitul scos. De-ndată, Kin Ciupitul scoase un ţipăt şi-şi ieşi din toropeală.

— Ce este, ce-i stăpâne? ţipă el. Nu mai pot... ce, ce vreţi să ştiţi?

Wu Patru Degete repetă întrebarea. Tânărul ţipă iarăşi când Poon Vremebună îl înţepă cu cuţitul.

— V-am spus tot... tot..., disperat, neînchipuindu-şi că poate exista atâta durere pe lumea asta, nemaipăsându-i de nimic, îngăimă din nou numele reale ale tuturor membrilor bandei, adresele lor, chiar şi despre bătrâna *amah* din Aberdeen....Tatăl meu mi-a dat moneda... nu ştiu de unde... mi-a dat-o fără să-mi spună de unde o are... juur! glasul i se stinse şi leşină din nou.

Patru Degete scuipă scârbit.

— Tinerii din ziua de azi n-au pic de vlagă-n ei!

Noaptea era întunecoasă şi vântul nestatornic sufla în rafale sub plafonul de nori ce cobora fără încetare, motorul puternic torcea regulat, mai reducând din balansul inevitabil al joncăi. Se găseau la câteva mile sud-vest de Hong Kong, în afara căilor de navigaţie şi a apelor teritoriale ale R.P. Chineze, în apropiere de gura largă a fluviului Pearl, aflat la babord, iar spre tribord având

marea deschisă. Toate pânzele erau strânse. Îşi aprinse o ţigară şi tuşi.

— Blestema-i-ar toţi zeii pe toţi nemernicii scârnavi din triade!

— Să-l trezesc din nou? întrebă Poon Vremebună.

— Nu. Scârba asta a spus adevărul, atât cât ştie el, şi degetele noduroase ale lui Wu atinseră nervos jumătatea de monedă pe care o purta acum la gât, pe sub tricoul aspru, să se asigure că e tot acolo, i se puse un nod în gât de tulburare, la gândul că moneda ar putea fi veritabilă, ar putea fi chiar comoara dispărută a lui Phillip Chen. Ai făcut treabă bună, Poon Vremebună. În noaptea asta o să primeşti un premiu, privirea i se îndreptă spre sud-est, căutând semnalul, întârzia să apară, dar încă nu-şi făcea griji, automat, nasul lui adulmecă vântul şi pe limbă simţi gustul înţepător, sărat, scrută cu ochii cerul şi marea din zare. Curând o să vină iar ploaie, bombăni el.

Poon aprinse o altă ţigară de la chiştoc şi pe acesta îl strivi pe punte cu piciorul lui gol, bătucit.

— O să dea peste cap cursele de sâmbătă?

Bătrânul ridică din umeri.

— Dacă aşa or vrea zeii. Cred că mâine o să toarne iar cu găleata. Dacă nu s-o schimba vântul. Dacă nu-şi schimbă direcţia, s-ar putea să avem parte de Vânturile Drăceşti, de Vânturile Cele Mari şi astea ne-ar putea spulbera peste Cele Patru Mări. Să le ia naiba de Vânturi Mari!

— O să fac ceva pe ele dacă nu se ţin cursele. Parcă îmi spune mie ceva c-o să iasă calul bancherului Kwang.

— Ha! Nepotul ăla al meu împuţit şi cu vorba mieroasă zău ar avea nevoie de o schimbare de *joss.* Prostu' şi-a pierdut banca!

Poon îşi drese glasul şi scuipă ca să aducă noroc.

— Slavă zeilor că-l avem pe Profitabilul Choy!

De când Patru Degete, căpitanii şi oamenii lui reuşiseră cu toţii să-şi scoată la timp banii de la *Ho-Pak,* datorită

informaţiei primite de la Paul Choy, şi dat fiind că el însuşi profita încă şi acum de pe urma manipulării ilicite de către fiul său a acţiunilor *Struan,* Wu îl botezase Profitabilul Choy. Pentru câștigul realizat, îi iertase fiului lui greşeala. Dar numai în adâncul inimii. Prudent din fire, bătrânul nu arătase acest lucru pe faţă şi nu se destăinuise decât prietenului şi confidentului său, Poon Vremebună.

— Adu-l pe punte.

— Şi cu scârnăvia asta de Vârcolac ce facem? îl împunse Poon cu piciorul pe Kin. Tânărului Choy, nu i-a plăcut deloc nici de el, nici afacerea asta, *heya?*

— E vremea să-i vină mintea la cap, să înveţe cum trebuie să te porţi cu duşmanii, să înveţe pentru ce merită să te zbaţi pe lumea asta, nu pentru aiurelile alea de le-a buchisit în Ţara Muntelui de Aur, şi bătrânul scuipă pe punte. A şi uitat cine e şi unde-i sunt adevăratele interese.

— Chiar tu ai spus că nu trimiţi un iepure să înfrunte un dragon. Ori o caracudă împotriva unui rechin. Trebuie să te gândești la investiţia ta şi nu uita că Profitabilul Choy ţi-a restituit înzecit toţi banii cât te-a costat el în cincisprezece ani. În lumea banilor el e un Înalt Dragon, şi n-are decât douăzeci şi şase de ani. Lasă-l acolo unde se pricepe cel mai bine, pentru folosul lui şi-al tău. *Heya?*

— În seara asta, locul lui e aici.

Bătrânul marinar să scărpină după ureche.

— Nu-s aşa sigur de asta, Patru Degete. Or să hotărască zeii. Eu, unul, l-aş fi lăsat pe ţărm. Poon Vremebună se întoarse să se uite spre sud-est, unde parcă zărise ceva cu coada ochiului. Vezi ceva?

După un timp, Patru Degete clătină din cap.

— E timp berechet. Berechet.

— Da. Bătrânul marinar aruncă o privire la trupul legat cu lanţuri, precum un pui jumulit, faţa i se destinse într-un rânjet. Eiii, când Profitabilul Choy s-a făcut alb ca o meduză la auzul primului ţipăt al scârbavnicului ăsta, atunci, când i-

a dat sângele, a trebuit să trag o băşină ca să nu râd şi să-i mânjesc cinstea obrazului.

— Tinerii din ziua de azi n-au pic de vlagă-n ei, repetă Wu, apoi îşi aprinse o altă ţigară şi dădu din cap aprobator. Da' ai dreptate. De azi încolo Profitabilul va rămâne unde-i e locul, ca să ajungă şi mai profitabil, şi se uită în jos la Kin Ciupitul. E mort?

— Încă nu. Ce curvă nemernică făr' de mamă să-l lovească pe Fiul Numărul Unu Chen cu o lopată şi pe urmă să ne zică nouă minciuni, *heya?* Şi să-i taie urechea lui Chen, dând vina pe tatăl şi pe fraţii lui, şi să mintă şi în privinţa asta! Iar apoi să ia răscumpărarea când nu mai puteau livra marfa! Înfiorător!

— Dezgustător! hohoti bătrânul. Dar şi mai groaznic e să fii prins. Da' l-ai învăţat tu minte pe scârnav, Poon Vremebună.

Râseră amândoi, veseli.

— Să-i tai şi cealaltă ureche, Patru Degete?

— Nu încă. Curând, foarte curând.

Poon se scărpină din nou în cap.

— Un lucru nu pricep. Nu pricep de ce m-ai îndemnat să pun semnul lor pe Fiul Numărul Unu şi să-l las aşa cum aveau ei de gând să-l lase, şi se uită la Patru Degete cu sprâncenele ridicate a mirare. Când căcăciosu' ăsta o să fie mort, toţi Vârcolacii-s morţi, *heya?* Atunci ce rost are semnul?

Patru Degete chicoti.

— Toate se lămuresc pentru cel ce are răbdare. Aşteaptă, spuse el foarte încântat de sine.

Semnul voia să zică cum că Vârcolacii sunt cât se poate de vii. Şi, dat fiind că numai el şi cu Poon ştiau că sunt toţi morţi, însemna că putea oricând să-i reînvie, ori cel puţin să reînvie ameninţarea pe care o reprezentaseră ei. După bunu-i plac. Da, gândi el fericit, ucide unul ca să bagi spaima în zece mii. Vârcolacii ar putea deveni uşor o sursă de venit suplimentar, la un preţ foarte mic, câteva

telefoane, poate una sau două răpiri bine gândite, poate încă o ureche.

— Răbdare, Poon Vremebună, curând vei…

Se opri, amândoi îşi aţintiseră ochii spre acelaşi punct din beznă. Curând un mic cargobot slab luminat ieşi la iveală, croindu-şi drum spre ei. Peste o clipă, în vârful catargului acestuia sclipiră scurt două semnale luminoase. Wu se duse de-ndată la comanda de la cârmă şi răspunse la semnal. Cargobotul confirmă.

— Grozav, făcu Wu mulţumit, reconfirmând cu un semnal.

Echipajul de pe punte văzuse şi el semnalul. Un om se repezi jos să-i cheme pe ceilalţi, iar restul marinarilor trecură la posturile lor. Ochii lui Wu căzură asupra lui Kin Ciupitul.

— Mai întâi ăsta, rânji el cu răutate. Adă-l pe fiu-meu aici.

Anevoie, Paul Choy se căţără pe punte. După duhoarea de sub punte, trase brusc în piept aerul proaspăt. Urcă scara până la pupa, când văzu dârele roşii de pe punte şi individul ce zăcea pe jos, stomacul i se-ntoarse pe dos şi vărsă iarăşi peste parapet.

Wu Patru Degete îi spuse:

— Dă-i o mână de ajutor lui Poon Vremebună.

— Poftim?

— Ţi-s urechile înfundate cu borâturi? strigă bătrânul. Dă-i o mână de ajutor!

Speriat, Paul Choy se duse, clătinându-se, până la bătrânul marinar, în timp ce cârmaciul urmărea scena plin de interes.

— Ce… ce vrei să fac?

— Apucă-l de picioare!

Paul Choy încercă să-şi stăpânească greaţa, închise ochii. Simţi în nări miros de sânge şi vomă. Se aplecă, prinse picioarele şi o parte din lanţul greu şi, clătinându-se mai să cadă, ajunse la parapet. Poon Vremebună căra cea

mai mare parte a greutăţii şi ar fi putut cu uşurinţă s-o care pe toată, ba chiar şi pe Paul Choy dacă ar fi fost nevoie. Fără nici un efort, îl puse pe Kin Ciupitul în echilibru pe copastie.

— Ţine-l acolo!

După cum stabilise dinainte cu Patru Degete, bătrânul marinar se dădu înapoi, lăsându-l pe Paul Choy singur, cu trupul inconştient şi mutilat proptit de el.

— Aruncă-l peste bord! comandă Wu.

— Dar, tată… te rog… nu-i… nu-i mort încă. Te…

— *Aruncă-l peste bord!*

Înnebunit de spaimă şi scârbă, Paul Choy încercă să tragă trupul înapoi pe punte, dar o rafală de vânt înclină barca şi ultimul dintre Vârcolaci se rostogoli în mare şi se scufundă fără urmă. Neputincios, Paul Choy privea valurile ce se spărgeau în lemnul joncăi. Observă că are sânge pe haine şi pe mâini. Îl cuprinse un alt val de greaţă, chinuitor.

— Ţine.

Morocănos, Wu îi întinse fiului său o sticlă plată. În ea era whisky, whisky bun. Paul Choy se înecă puţin, dar stomacul lui suportă băutura. Wu se întoarse la comanda de la cârmă, îi făcu semn cârmaciului spre cargobot şi ambală motorul să meargă cu toată viteza. Paul Choy era cât pe ce să cadă, dar reuşi să apuce parapetul şi să rămână în picioare, surprins de vuietul brusc al motorului şi de țâșnitura bărcii înainte. Acum bătrânul era împreună cu Poon Vremebună lângă axul cârmei şi amândoi scrutau întunericul. Paul văzu şi fel micul vas şi îşi simţi stomacul întors pe dos. Îl cuprinse iarăşi ura pentru tatăl lui, pentru că se afla pe joncă, pentru că era implicat în ceva ce era clar contrabandă – ca să pună capac poveştii oribile cu Vârcolacul. Orice ar fi făcut nemernicul ăla amărât, îşi zise el furibund, nu înseamnă să împărţi legea după capul tău! Ar fi trebuit să fie predat poliţiei pentru a fi spânzurat, închis oricare i-ar fi fost soarta. Wu simţi că este privit şi se uită spre el. Chipul îi rămase de neclintit.

— Vino încoace, comandă el, arătând cu mâna fără un deget spre parapetul din faţa lui. Treci aici.

Ţeapăn, Paul Choy se supuse. Era mult mai înalt decât tatăl său şi decât Poon Vremebună, dar nu s-ar fi putut măsura cu nici unul dintre ei. Jonca înainta prin beznă pe un curs de interceptare. Apa mării era neagră, noaptea era neagră şi doar din când în când se zărea lumina lunii răzbătând printre nori. Curând ajunseră aproape de pupa vasului şi se apropiau cu repeziciune dinspre tribord. Vasul era mic, lent şi destul de vechi şi se afunda periculos în hula tot mai puternică.

— Asta-i un cargou de coastă, îi explică Poon Vremebună. Noi le zicem traulere thailandeze. În apele asiatice sunt zeci de scârnăvii de-astea, sunt păduchii mărilor, căpitanii şi echipajele lor sunt numai ticăloşi, şi-s găurite precum coşurile de languste. Majoritatea circulă pe rutele Bangkok, Singapore, Manila, Hong Kong şi oriunde găsesc ceva de transportat. Asta vine de la Bangkok, tuşi şi scuipă, scârbindu-l iarăşi pe tânăr. N-aş vrea să călătoresc pe una din împuţiciunile astea. Se opri. Se zări un alt scurt semnal luminos, la care Wu răspunse. Apoi toţi de pe punte văzură apa împroșcând la tribordul vasului, când ceva greu fu aruncat peste bord. Patru Degete comandă de-ndată ,,opriţi motoarele”. Tăcerea bruscă era asurzitoare. Marinarii de veghe la prova scrutau bezna în vreme ce jonca se clătina tot mai puternic pe măsură ce încetinea.

Apoi unul din oamenii de veghe făcu semn cu un steag. Wu porni puţin motorul şi corectă direcţia. Alt semnal silenţios, altă schimbare de direcţie, apoi o fluturare mai puternică a steagului. Wu puse imediat motorul pe mers înapoi. Elicele muşcară adânc din apă. Apoi opri motorul şi jonca se apropie clătinându-se de şirul de geamanduri. Lui Paul Choy, care-l privea, bătrânul i se părea a fi una cu vasul, aşa cum stătea cu privirea aţintită spre marea dinainte. Cu îndemânare, Wu manevră jonca greoaie până lângă odgonul ce ţinea legate geamandurile. Un marinar

înarmat cu un ghionder lung, cu cârlig la capăt agăţă frânghia. Balizele grosolane din plută fură rapid săltate pe punte de alţi marinari, iar odgonul legat zdravăn de un montant. Cu o dexteritate ce dovedea o practică îndelungată, şeful de echipaj desprinse geamandurile şi le aruncă peste bord, în timp ce alţi marinari verificau dacă baloturile prinse de celălalt capăt al odgonului, aflat sub apă, sunt în siguranţă. Paul Choy distingea acum clar baloturile. Erau două, cam de doi metri lungime şi un metru înălţime pe unul lăţime, legate între ele cu sfoară, greutatea lor făcând funia să stea întinsă ca o coardă. După ce se asigurară că încărcătura se află în siguranţă, bine ancorată lângă joncă, dar la vreo doi metri sub suprafaţa apei, şeful de echipaj semnaliză. Patru Degete porni imediat motoarele şi jonca o luă cu viteză de croazieră în altă direcție. Întreaga operaţie fusese efectuată în tăcere, cu siguranţă şi în numai câteva secunde. Peste doar câteva clipe, luminile slabe ale traulerului thailandez dispăruseră, şi se aflau din nou singuri pe întinsul mării. Wu şi Poon Vremebună îşi aprinseră câte o ţigară.

— Foarte bine, zise Poon Vremebună.

Patru Degete nu-i răspunse, urechile lui ascultând uruitul regulat al motorului. În privinţa asta nici o problemă, gândi el. Simţurile lui adulmecau vântul. Nici din partea asta nu-s probleme. Ochii lui scrutau întunericul. Nici acolo nu e nimic, îşi spuse el. Atunci ce te frământă? Să fie din cauza celui de-al Şaptelea Fiu? Îi aruncă o privire lui Paul Choy, care se afla la babord, cu spatele spre el. Nu. Nici în privinţa asta nu-i nici o primejdie. Paul Choy privea baloturile, care începură să salte puţin pe apă. Se simţea mai bine acum, încălzit de whisky. Mirosul de sare începuse să-i placă. La asta se adăugau emoţiile întâlnirii şi faptul că totul se încheiase cu bine şi erau în siguranţă.

— Tată, de ce nu le aduci la bord? Ai putea să le pierzi.

Wu îi făcu semn lui Poon să răspundă.

— E mai bine să laşi roadele mării în seama mării, Profitabile Choy, până le poţi aduce în siguranţă la mal. *Heya?*

— Pe mine mă cheamă Paul, nu Profitabilul şi, tânărul îşi întoarse privirea spre taică-su şi se înfioră. Nu era nevoie să-l omori pe scârnavul ăla.

— Da' căpitanul nici nu l-a omorât, răspunse Poon Vremebună în locul bătrânului, cu un rânjet. Tu ai făcut-o, Profitabile Choy. Tu, şi l-ai aruncat peste bord. Am văzut clar. Eram la o jumătate de pas de tine.

Bătrânul marinar ridică din umeri.

— Minciuni! Am încercat să-l trag înapoi! Şi, oricum, el mi-a poruncit s-o fac. M-a ameninţat.

— Spune-i asta, Profitabile Choy, unui diavol străin de judecător, şi zău că n-o să-ţi folosească la nimic!

— Numele meu nu-i Pro...

— Căpitanul flotelor te-a numit Profitabilul şi, pe toţi zeii. Profitabilul vei rămâne pe vecie. *Heya?* adăugă el zâmbind înveselit spre Patru Degete.

Bătrânul nu zise nimic, surâse doar, dezvelindu-şi puţinii dinţi stricaţi şi sparţi, ceea ce făcea ca figura lui să pară şi mai înspăimântătoare. Dădu din capu-i chel, cu faţa brăzdată de riduri, în semn de aprobare. Apoi se uită la fiul lui. Pe Paul Choy îl străbătură fiori.

— Taina ta, fiule, n-o va afla nimeni de la mine. Nu te teme. Nimeni de pe această barcă n-a văzut nimic. Nu-i aşa, Poon Vremebună?

— Nimic. Jur pe toţi zeii, mari şi mici! Nimeni n-a văzut nimic!

— Nu poţi acoperi focul cu hârtie! mormăi Paul Choy ursuz.

Poon Vremebună îşi drese glasul.

— Pe barca asta, poţi!

— Da, făcu Wu cu glas aspru. Pe barca asta poţi păstra un secret pe vecie, îşi aprinse o altă ţigară, tuşi şi scuipă. Nu vrei să ştii ce-i în baloturile alea?

— Nu.

— Opiu. Pe ţărm, munca din noaptea asta îmi va aduce un profit de 200.000 de dolari, plus premii din belşug pentru echipajul meu.

— Profitul ăsta nu merită riscul, *pentru mine nu.* Ţi-am... Paul Choy se întrerupse.

Patru Degete se uită lung la el. Scuipă pe punte, îi trecu cârma lui Poon Vremebună şi se îndreptă spre banchetele acoperite cu perne mari aşezate în semicerc la pupa.

— Vino încoace, Profitabile Choy, porunci el.

Speriat, Paul Choy se aşeză unde i se spusese. Aici erau mai retraşi.

— Profitul e profit, zise Wu, foarte mânios. 10.000 este profitul tău. Asta ajunge să-ţi cumperi un bilet de avion până în Honolulu şi înapoi la Hong Kong şi să petreci zece zile de vacanţă, văzu iluminarea de o clipă de pe chipul fiului său şi zâmbi în sinea lui.

— Nu o să mă mai întorc, zise Paul Choy cu curaj. Niciodată.

— Ba da, o să te întorci! Acum o să te întorci. După ce ai pescuit în ape foarte primejdioase.

— Nu o să mă-ntorc niciodată. Am un paşaport american şi...

— Şi o târfă japoneză, *heya?*

Paul Choy se holbă la taică-su, uimit că acesta ştia, simţi cum îl cuprinde furia, sări în picioare şi strânse pumnii.

— Pe toţi zeii, nu-i o târfă! E splendidă, e o doamnă şi ei sunt...

— Taci! Wu înghiţi înjurătura ce-i stătea pe limbă. Foarte bine, nu-i o târfă, deşi pentru mine toate femeile sunt târfe. Nu-i o târfă, ci o împărătească. Dar tot un diavol scârnav din Marea de la Răsărit rămâne, unul din cei care au siluit China.

— Ea este americană, la fel ca şi mine, izbucni Paul Choy, cu pumnii încleştaţi, gata să se repeadă.

Cârmaciul şi Poon Vremebună se pregăteau să intervină, fără să lase să se vadă acest lucru. În mâna lui Poon apăru un cuţit.

— Eu sunt american, ea e americană, iar tatăl ei a fost în Italia în unitatea 442 şi...

— Tu eşti haklo, eşti unul dintre Wu ai Mărilor, navigatori, şi ai să mi te supui! Da, Profitabile Choy, ai să mi te supui! *Heya?*

Paul Choy stătea în picioare în faţa lui, tremurând cu o furie la fel de puternică, încercând să-şi păstreze curajul căci, la mânie, bătrânul era năprasnic şi îi simţea pe Poon Vremebună şi pe ceilalţi în spatele lui.

— Să nu o mai ocărăşti!

— Îndrăzneşti să strângi din pumni în faţa mea? A mea, care ţi-am dat viaţă, ţi-am dat totul? Toate şansele, chiar şi şansă de a o cunoaşte pe această... împărătească a Mării de la Răsărit? *Heya?*

Paul Choy parcă era bătut de furtună. Poon Vremebună se uita încruntat la el.

— Eşti în faţa Căpitanului Flotelor. Şi ai să-l respecţi! Braţul de fier al marinarului îl îmbrânci pe banchetă. Căpitanul a zis să şezi. Şezi!

După o clipă, Paul Choy întrebă morocănos:

— Cum ai aflat de ea?

Exasperat, bătrânul izbucni:

— Fie-mi martori toţi zeii ce ţărănoi am zămislit, ce maimuţă cu minte şi purtare de ţărănoi. Tu crezi că n-am avut grijă să fii supravegheat? Păzit? Că aş fi trimis o cârtiță printre şerpi ori un copilandru civilizat printre diavoli străini, fără nici o apărare? Eşti fiul lui Wu Sang Fang, şeful tuturor Wu ai Mărilor, şi eu îi apăr pe ai mei împotriva tuturor duşmanilor. Crezi că n-avem destui duşmani în stare să-ţi reteze Săculeţul cel Tăinuit şi să mi-l trimită doar ca să mă sfideze? *Heya?*

— Nu ştiu.

— Ei bine, acum o ştii, fiule!

Wu Patru Degete era conştient că aceasta era o încleştare pe viaţă şi pe moarte şi că trebuia să fie înţelept, aşa cum trebuie să fie un tată când fiul îndrăzneşte până la urmă să-l înfrunte. Nu-i era teamă. Făcuse asta cu mulţi fii şi nu pierduse decât unul. Dar îi era recunoscător tai-panului care-i dăduse informaţia despre fată şi despre familia ei. Asta e cheia, gândi el, cheia către sufletul acestui copil necuviincios de la o a treia soţie al cărei Ascunziş de Aur a fost până la sfârșitul zilelor ei la fel de dulce şi fraged ca şi carnea de peşte proaspăt. Poate o să-l las s-o aducă pe curvă aici. Sărmanul prostovan are nevoie de o târfă, oricum i-ar zice el. Doamnă? Ha! Am auzit că diavolii din Marea de la Răsărit nu au floci! Dezgustător! Luna viitoare poate s-o aducă aici pe curviştină. Dacă părinţii ei o lasă să vină singură, asta dovedeşte că e o stricată. Dacă nu, am scăpat de ea. Iar între timp am să-i găsesc o soţie. Da. Pe cine? Una dintre nepoatele Zgârcitului? Sau ale lui Lando Mata... Ia stai, ploada a mai mică a corciturii ăleia nu e şi ea şcolită în Ţara Munţilor de Aur, la o şcoală de fete. Una faimoasă? Ce contează pentru nătărăul ăsta dacă e de sânge pur sau nu? Am mulţi fii, gândi el, fără să simtă nimic deosebit pentru cel din faţa lui. Eu le-am dat viaţă. Cât trăiesc eu, datoria lor e faţă de mine, iar după ce mor, faţă de clan. Poate mai potrivită pentru el ar fi o fată Haklo, de marinar, cu şolduri largi şi picioare bătătorite. Da', eiii... nu-i nevoie să-ţi tai Lujerul ca să scapi de o durere la băşică, oricât de nesimţitor şi obraznic ar fi netotul ăsta!

Peste o lună Barbă Neagră îţi va da o vacanţă, zise el pe un ton categoric. O să am eu grijă s-o facă. Cu profitul tău de 10.000 îţi iei bilet pe o maşină zburătoare... Nu! Mai bine adu-o pe ea aici, adăugă el ca şi cum tocmai îi venise ideea. O să o aduci pe ea aici. Ar trebui să vezi Manila, Singapore şi Bangkok, să-i vizitezi pe căpitanii noştri de acolo. Da, adu-o aici peste o lună, cei 10.000 ai tăi îţi vor ajunge pentru bilet şi pentru toate.

— Nu. Nu vreau. Nu o voi face. Şi nu vreau bani din droguri! Nu voi accepta niciodată bani din droguri şi te sfătuiesc şi pe tine să ieşi din traficul de droguri ime…

Brusc, întreaga joncă fu scăldată în lumină. Pe moment, toţi fură orbiţi. Reflectorul era undeva la tribord.

— *Opriţi,* se auzi comanda în englezeşte prin portavoce, repetată apoi în dialect haklo şi în cantoneză.

Primii care reacţionară au fost Wu şi Poon Vremebună, care într-o clipită săriră în picioare. Wu suci cârma mult spre babord, îndepărtându-se de nava de patrulă a Poliţiei Maritime şi ambală amândouă motoarele la putere maximă. Poon coborâse rapid scara până pe puntea principală şi reteză funia încărcăturii, dâra de spumă lăsată de baloturi dispărând când acestea se duseră la fund.

— *Opriţi pentru inspecţie!*

Cuvintele metalice îl străpunseră parcă pe Paul Choy, care rămăsese paralizat de spaimă. Îl văzu pe tatăl lui umblând într-un dulăpior şi scoțând câteva bonete de soldaţi ai armatei Chinei Populare, şi punându-și una pe cap.

— Repede! porunci el, aruncându-i şi lui una.

Încremenit, se supuse şi şi-o îndesă pe cap. Ca prin minune întreg echipajul avea acum acelaşi fel de bonetă, iar câțiva îmbrăcau zoriţi tunici militare la fel de jerpelite şi boţite. Inima încetă să-i mai bată. Din dulăpioare, unii scoteau puşti şi arme automate de-ale armatei chineze, în vreme ce alţii, de pe latura cea mai apropiată de nava poliţiei, le aruncau blesteme obscene. Nava, cenuşie ca toate navele militare, avea pe punte un tun, şi ambele reflectoare aprinse. I se zăreau şi luminile de poziţie. Plutea la o sută de metri spre tribord, cu motoarele mârâind, ținând fără nici un efort pasul cu ei. Se zăreau marinarii îmbrăcaţi în uniforme albe, curate, iar pe puntea de comandă chipiurile ofiţerilor britanici. Patru Degete avea acum o portavoce şi se apropie de parapet, cu boneta trasă mult pe frunte, şi strigă:

— Duceţi-vă să vă preacurviţi, barbarilor! Uitaţi-vă la pavilionul nostru! mâna lui se întinse spre catarg, unde flutura pavilionul marinei Chinei Populare, la pupa era un fals număr de înregistrare de Canton. Lăsaţi în pace o patrulă paşnică... sunteți în apele noastre!

Pe chipul lui Poon se vedea un rânjet răutăcios. Ţinea în mână un pistol automat şi stătea la parapet, în lumină, cu boneta trasă adânc pentru a nu putea fi identificat prin binoclurile care ştia că sunt aţintite spre bord. Inima îi bătea cu putere şi în gură simţea un gust greţos dulce-amar de fiere. Se aflau în apele internaţionale. Apele chineze, şi deci scăparea, erau la cincisprezece minute distanţă. Armă puşca. Ordinele erau clare. În seara asta nimeni nu se va urca la bord să inspecteze.

— *Opriţi! Venim la bord!*

Văzură toţi nava de patrulă încetinind, cuterul despicând apa, şi mulţi de la bord îşi mai pierdură din siguranţa iniţială. Patru Degete strânse maneta, să stoarcă şi ultimul strop de putere a motoarelor. Se blestema în sinea lui că nu văzuse mai din vreme nava poliţiei şi nici nu-i simţise prezenţa, dar ştia că ei au mecanisme electronice cu care văd prin întuneric, în timp ce el trebuia să se bazeze numai pe ochii şi pe nasul lui şi pe acel al şaselea simţ care până acum îl ajutase, pe el şi pe cei mai mulţi dintre oamenii lui, să rămână în viaţă. Rar se întâlnea o navă de patrulă atât de aproape de apele chineze. Oricum, nava era acolo şi, deşi scăpase de încărcătură, avea arme la bord. Şi mai era şi Paul Choy. *Joss!* Să se sloboadă toţi zeii pe nava aia! Poon Vremebună a avut dreptate în felul lui. Zeii vor hotărî dacă a fost ori nu înţelept să-l ia pe tânăr la bord.

— Duceţi-vă să vă dezmăţaţi! Nici un diavol străin n-o să urce pe o navă de patrulă a Republicii Populare Chineze!

Echipajul ovaţionă, sporind hărmălaia cu un potop de obscenităţi.

— *Opriţi!*

Bătrânul nu le dădu nici o atenţie. Jonca porni cu viteză maximă spre estuarul fluviului Pearl şi el, la fel ca toţi de la bord, se ruga să nu fie prin apropierea vreo autentică navă de patrulă a Chinei Populare. În lumina reflectorului se zărea cuterul având la bord zece marinari înarmaţi, înaintând pe un curs de interceptare, dar nu era suficient de rapid ca să-i depăşească.

— *Pentru ultima oară, opriţi!*

— Pentru ultima oară, lăsaţi o patrulă paşnică să-şi vadă de drum în apele-i proprii…

Deodată, sirenele patrulei începură să şuiere şi păru să facă un salt înainte odată cu creşterea vitezei motoarelor, iar uruitul ei puternic se apropie din urmă. Lumina reflectorului nu-i slăbea o clipă, în timp ce nava îi depăşi şi se puse de-a curmezişul, la prova, iar motoarele ei mârâiau ameninţător, tăindu-le calea spre adăpost.

Paul Choy continua să se holbeze la nava cenuşie, ale cărei motoare erau de patru ori mai puternice decât ale lor, cu botul ascuţit, cu toţi oamenii la posturi. Distanţa scădea vertiginos, nu mai rămăsese spaţiu de manevra. Se vedeau marinarii în uniformă, ofiţerii de pe puntea de comandă, antenele radar rotindu-se.

— Lasă-ţi capul în jos, îl avertiză Wu şi Paul Choy se supuse instantaneu.

Apoi Wu alergă înainte spre pupa, cu Poon Vremebună lângă el. Amândoi aveau puşti mitralieră.

— Acum!

Cu grijă, el şi cu prietenul său împroşcară apa în direcţia navei de patrulare, care era aproape asupra lor, atenţi ca nici un glonte să nu atingă puntea. Imediat, reflectorul se stinse şi în bezna orbitoare cârmaciul înclină jonca puternic spre tribord, rugându-se ca Wu să fi ales corect momentul. Jonca alunecă pe lângă cealaltă navă la numai câțiva metri, în vreme ce aceasta țâșni înainte să scape din calea gloanţelor. Cârmaciul o readuse pe cursul ei şi pe calea spre adăpost.

— Bun, murmură Wu, ştiind că mai câștigase o sută de metri.

Avea întipărită în minte harta acelor ape. Se aflau acum în zona cenuşie dintre apele hongkongheze şi cele chinezeşti, la câteva sute de metri de zona de salvare. În beznă, toţi de la bord ţinuseră ochii strâns închişi. De îndată ce simţiră din nou lumina reflectorului, îi deschiseră, adaptându-se acum mai uşor. Atacantul era în faţă, la stânga, în afara bătăii puştilor mitralieră, dar tot înainte şi în calea lor. Wu zâmbi sinistru.

— Lee Nas Mare! şeful de echipaj se prezentă prompt şi el îi întinse puşca mitralieră. N-o foloseşti decât atunci când îţi spun, şi să nu-l loveşti pe vreunul din scârnăvii ăia!

Brusc, întunericul fu despicat de o lumină şi bubuitul tunului de pe punte îi asurzi. După o fracţiune de secundă, în faţa provei țâșni o jerbă de stropi. Wu rămase stupefiat şi arătă cu pumnul în direcţia navei.

— Scârnăvii ce sunteți voi, cu mamele voastre cu tot! Lăsaţi-ne în pace, ori preşedintele Mao va scufunda tot Hong Kongul!

Se duse grăbit la pupa.

— Iau eu cârma!

Cârmaciul era speriat. Paul Choy era şi el speriat, dar simţea totodată o bizară însufleţire şi era profund impresionat de modul cum comanda tatăl său şi cum toţi de la bord, pe care el îi crezuse a fi o adunătură de piraţi neisprăviţi, răspundeau disciplinat la ordine.

— *Opriţi!*

Distanţa începu din nou să se micşoreze, dar patrula se ţinea în afara razei de bătaie a mitralierelor. Stoic, Wu menţinu cursul. Altă străfulgerare, apoi încă una, şi bum, bum! Două proiectile căzură de o parte şi de alta a joncăi, zgâlțâind-o. Feciori de târfe! îngăimă Wu. Zeilor, faceţi ca ţintaşii ăia să nu dea greş! ştia că trăgeau numai ca să-i sperie. Prietenul lui Şarpele îl asigurase că toate patrulele aveau ordin să nu lovească sau să scufunde vreo joncă a

Chinei Populare, dacă pavilionul era real, şi să n-o abordeze cu forţa în afară de cazul că vreunul din propriii lor marinari era ucis sau rănit. Trimite-le o rafală, strigă el.

Ascultători, dar cu mare grijă, cei doi bărbaţi de la prova împroşcară apa. Reflectorul rămase nemişcat, dar brusc se stinse.

Wu ţinea ferm aceeaşi direcţie. Şi acum ce urmează, se întrebă el disperat. Unde se duce scârboșenia aia? Scrută bezna, încordându-și ochii să vadă nava de patrulă şi promontoriul care ştia că se află în apropiere. Apoi descoperi silueta întunecată mai în spate, la babord. Se apropia rapid într-un potop de stropi, cu căngile de agăţare pregătite. Adăpostul se găsea la o sută de metri în faţă. Dacă se îndepărta de noua primejdie însemna să meargă paralel cu adăpostul, rămânând în apele internaţionale, şi atunci nava va repeta manevra, hărţuindu-l spre marea deschisă până ce el va rămâne fără muniţii sau până ce se vor ivi zorii, şi atunci va fi pierdut. Nu îndrăznea să se angajeze într-o veritabilă luptă, căci ştia că legea britanică are braţul lung şi uciderea unuia dintre marinarii lor se pedepsea cu spânzurătoarea, şi nici banii, nici prietenii în posturi înalte nu te mai puteau scăpa. Dacă-şi menţinea cursul, nava putea să-l înhaţe şi ştia cât de îndemânateci şi de bine pregătiţi erau marinarii ăştia cantonezi, care îi urau pe haklo.

Chipul i se destinse într-un rânjet. Aşteptă până ce nava de patrulă era la numai cincizeci de metri, apropiindu-se foarte rapid, cu sirena urlând asurzitor, apoi suci brusc cârma spre ea, sperând din tot sufletul că în clipa aceea căpitanul ei nu doarme. O clipă, cele două nave merseră pe un curs paralel. Apoi nava de patrulă coti ca să evite coliziunea, împroșcându-i cu stropii stârniți de elicele ei. Wu suci cârma spre tribord, forțând acceleraţia care era şi aşa împinsă până la refuz. Mai câștigă astfel câțiva metri. Văzu că nava de patrulă îşi revine rapid. Descrise vuind un cerc şi se întoarse spre ei pe o altă cale. Tocmai intraseră în

apele chineze. Nemaiavând aproape nici o speranţă, Wu Patru Degete lăsă cârma şi apucă o altă puşcă mitralieră cu care împroşcă întunericul, păcănitul ei şi mirosul de cordită sporindu-i teama. Brusc, lumina reflectorului fu asupra lui, crudă. Întoarse capul, orbit, clipind din ochi, cu capul lăsat în jos şi boneta înfundată adânc. Când simţi că vede iarăşi, îndreptă arma spre reflector, înjurând grozav, înspăimântat că-l vor agăţa şi-l vor târî departe de adăpost. Ţeava încinsă îi tremura în mână când ochi spre lumină, cu degetul pe trăgaci. Dacă trăgea, însemna moartea, dacă nu trăgea, închisoarea. Teama îl străbătu din cap până-n picioare, la fel ca pe toţi cei de pe vasul lui. Dar lumina nu se apropie, aşa cum se aştepta. Rămase în urmă, şi văzu cum valul de la provă ei se micşorează, la fel ca şi dâra de spumă pe care o lăsa în urmă, şi inima reîncepu să-i bată din nou. Nava de patrulă îl lăsa în pace. Şarpele avusese dreptate. Zguduit, lăsă puşca din mână. Portavocea era lângă el, o duse la gură.

— Victorie preşedintelui Mao! strigă el din răsputeri. Nu vă apropiaţi de apele noastre, diavoli străini şi scârnavi!

Vorbele pline de bucurie fură purtate peste ape ca un ecou. Echipajul răcni tot soiul de înjurături, arătând cu pumnii spre reflector. Chiar şi Paul Choy fu cuprins de frenezie şi urla împreună cu ceilalţi când îşi dădu seama că nava de patrulă nu se va aventura în apele chineze. Lumina dispăru. Când ochii li se readaptară la întuneric, văzură patrula în urmă, abia înaintând, cu luminile de poziţie aprinse.

— Or să ne urmărească pe radar, murmură Paul Choy în englezeşte.

— Cum ce?

Repetă cele spuse în dialect haklo, folosind cuvântul englezesc *radar,* zicând că ăsta-i un fel de ochi magic. Atât Poon cât şi Patru Degete ştiau în principiu ce-i ăla un radar, dar nu văzuseră niciodată unul.

— Şi ce contează, zise dispreţuitor Wu. Ecranele lor magice sau ochii lor magici nu le mai servesc la nimic acum. Putem scăpa uşor de ei în canalele de lângă Lan Tao. Nu există nici o dovadă împotriva noastră, nici o marfă de contrabandă la bord, nimic.

— Dar armele?

— Putem să le aruncăm peste bord, sau putem să scăpăm de netrebnicii ăia şi să le păstrăm! Eiii, Poon Vremebună, când au căzut lângă noi proiectilele alea am crezut că-mi îngheaţă găozul!

— Da, replică Poon vesel, şi când am tras pe întuneric spre răpciugoşi... pe toţi zeii! Mereu mi-am dorit să trag cu puştile alea!

Wu râse şi el până ce-i dădură lacrimile.

— Da, bătrâne prieten, apoi îi explică lui Paul Choy strategia pe care i-o spusese Şarpele. Bună, *heya?*

— Cine-i Şarpele? întrebă Paul Choy.

Wu şovăi, ochii lui mici scăpărând.

— Un funcţionar, s-ar putea zice un funcţionar de la poliţie, Profitabile Choy.

— După pierderea încărcăturii, noaptea nu mai e deloc profitabilă, mârâi Poon ursuz.

— Da, fu de acord Wu, la fel de ursuz.

Îi promisese deja lui Venus Poon un inel cu diamante pe care avusese de gând să-l cumpere din câştigul acestei nopţi. Acum va trebui să umble la propriile-i economii, ceea ce contrazicea toate principiile sale. Plăteşti târfele din câştigurile curente, nu din economii, lua'r-ar naiba nava poliţiei! îşi zise el. Fără cadoul cu diamante... Eiii, dar Frumosul ei Lăcaş era tot ce-şi dorea Richard Kwang, şi unduirea crupei ei era tocmai aşa cum se zicea. Iar în noaptea asta... în noaptea asta după ce se termină programul la TV, Poarta ei Minunată se va deschide iarăşi pentru el.

— O mizerie de *joss,* să dea peste noi în noaptea asta banditul ăla cu bot ascuţit, spuse el, excitat de gândul la

Venus Poon. Atâția bani duşi pe apa sâmbetei. Şi am şi avut cheltuieli mari!

— Încărcătura e pierdută? întrebă Paul Choy foarte surprins.

— Bineînţeles că-i pierdută, dusă la fund, se răţoi la el bătrânul foarte nervos.

— Nu aveţi nici un reper de marcaj pe ea sau măcar un emiţător? Paul Choy folosi termenul englezesc, *bleeper,* explicându-le ce înseamnă. Eu credeam că are, ori poate un flotor care să se umfle chimic, de la sine, peste o zi sau două, ca să puteţi să o recuperaţi, ori să trimiteţi scafandri s-o ia când nu-i nici un pericol! Cei doi bărbaţi se uitară la el cu gura căscată. Ce s-a întâmplat?

— Sunt uşor de găsit emiţătoare de-astea sau flotoare care să se umfle peste o zi sau două? întrebă Wu.

— Sau chiar peste o săptămână sau două, dacă vrei, tată.

— Vrei să scrii toate astea pe hârtie, cum se face? Sau te poţi ocupa tu?

— Sigur că da. Dar de ce să nu aveţi şi voi un ochi magic, ca al lor?

— La ce ne trebuie, şi cine ar şti să umble cu ele? pufni iarăşi dispreţuitor bătrânul. Noi avem nasuri, urechi şi ochi.

— Da' în seara asta aţi fost prinşi.

— Vezi ce spui! se mânie Wu. A fost vorba de *joss, joss, o* glumă a zeilor. Suntem teferi şi asta contează!

— Nu-s de acord, căpitane! zise acum Paul Choy fără teamă. Ar fi uşor de echipat nava asta cu un ochi magic şi atunci voi i-aţi putea vedea îndată ce vă văd şi ei, sau chiar mai-nainte. Nu vă mai pot lua prin surprindere. Aşa că aţi putea să le daţi cu tifla fără teamă şi să nu pierdeţi niciodată vreo încărcătură. *Heya?* zâmbi în sinea lui, văzând că îi momise. N-ar mai fi posibilă nici o greşeală, cât de mică. Şi n-ar mai exista nici un pericol. Nici o încărcătură pierdută. Iar la încărcătură puneţi emiţătoare. Nici măcar

nu-i nevoie să fiţi în apropierea locului de livrare. Puteţi lua marfa peste o săptămână, *heya?*

— Ar fi ceva, se înflăcără Poon. Dar dacă zeii-s împotriva ta, Profitabile Choy, nici un ochi magic nu te poate ajuta. În seara asta am scăpat ca prin urechile acului. Curva aia n-ar fi trebuit să se afle acolo.

Se uitară cu toţii spre nava care staţiona spre pupa, în aşteptare, la câteva sute de metri în urmă. Wu puse motorul pe încet înainte.

— Nu vrem să-intrăm prea adânc în apele Chinei Populare, zise el neliniştit. Scârbavnicii ăia civilizaţi nu-s aşa politicoşi sau plini de respect pentru legi, îl străbătu un fior. Nu ne-ar strica un ochi magic, Poon Vremebună!

— Da' de ce nu vă luaţi o navă ca astea de patrulă? zise Paul Choy, ispitindu-i iarăşi. Sau chiar una ceva mai rapidă. Atunci i-aţi putea depăşi.

— Una din alea? Eşti nebun?

— Cine ne-ar vinde nouă aşa ceva? întrebă Wu nervos.

— *Japonezii.*

— Să-i ia naiba pe toţi diavolii din Marea de la Răsărit, se înfierbântă Poon.

— Poate, dar ei v-ar construi aşa ceva, echipat cu radar. Ar...

Se întrerupse, căci nava de patrulă a poliţiei dădu drumul la motoare şi, în vuietul lor adânc, cu sirena urlând, țâșni în noapte, lăsând în urmă o dâră de spuma învolburată.

— Uite-o cum pleacă, spuse Paul Choy în englezeşte, plin de admiraţie. Are clasă, nemernica!

Repetă apoi în haklo.

— Pariez că mai are încă traulerul thailandez în ochiul ei magic. Ei pot să vadă tot, orice joncă, orice navă, orice golfuleţ şi orice promontoriu pe distanţă de mile întregi. Ba chiar şi o furtună.

Gânditor, Wu Patru Degete îi dădu un nou curs cârmaciului, cât să rămână chiar la limita apelor chineze,

înaintând spre nord, spre insuliţele şi recifurile din preajma Insulei Lan Tao unde putea să aibă loc următoarea întâlnire, fără nici un pericol. Acolo se vor transfera pe o altă joncă, cu numere de înregistrare reale – chinez şi hong-konghez –, pentru a se strecura înapoi la Aberdeen. Aberdeen! Degetele lui pipăiră iarăşi cu emoţie jumătatea de monedă. Uitase de ea în vâltoarea evenimentelor. Acum degetele îi tremurau şi tulburarea îl cuprinse din nou la gândul întâlnirii din această noapte cu tai-panul. Era timp destul. Nu va întârzia. Totuşi, mări viteza.

— Haideţi, le făcu el semn lui Poon şi lui Paul Choy să vină pe pernele de la pupa, unde erau mai izolaţi.

— Poate c-ar fi mai înţelept să rămânem la joncile noastre şi să nu luăm o curvă de-aia, fiule, degetul lui Wu străpunse bezna arătând spre locul unde stătuse nava de patrulă. Diavolii străini ar deveni şi mai furioşi dacă aş avea una din aia în flota mea. Dar acel ochi magic al tău… ai putea să-l instalezi şi să ne arăţi cum să-l folosim?

— Aş putea găsi experţi care s-o facă. Oameni din Marea de la Răsărit. Mai bine să-i folosim pe ei decât englezi sau germani.

Wu se uită la prietenul lui.

— *Heya?*

— Eu nu vreau un gunoi de-ăla sau un ochi magic de-al lor pe vasul meu. Am ajunge curând la mâna scârnavilor şi ne-am pierde averile odată cu capetele, bombăni Poon.

— Da' şi să poţi vedea atunci când alţii nu pot; pufăi Wu din ţigară. Mai există vreun alt vânzător, Profitabile Choy?

— Ei ar fi cei mai buni. Şi cei mai ieftini, tată.

— Mai ieftini, *heya?* Şi cât o să coste?

— Nu ştiu. 20.000 dolari americani, sau poate 40…

Bătrânul explodă:

— 40.000 americani? Ce, eu sunt făcut din aur? Eu câştig banii muncind! Ce io-s împăratu' Wu?

Paul Choy îl lăsă pe bătrân să se descarce. Nu mai simţea nimic faţă de el, după toate ororile acestei nopţi,

după crimă, după ce fusese prins în cursă şi şantajat cu cruzime, şi mai ales din cauza celor spuse de taică-su la adresa iubitei lui. Îşi va respecta tatăl pentru calităţile lui de marinar, pentru curajul şi pentru tăria lui. Şi ca şef al casei. Atât şi nimic mai mult. Şi de acum încolo îl va trata ca pe oricine altcineva. Când simţi că bătrânul a tunat şi fulgerat destul, continuă:

— Aş putea, dacă vrei, să obţin instalarea primului ochi magic şi pregătirea a doi oameni fără să te coste nici un ban.

Wu şi Poon se holbară la el. Wu deveni imediat bănuitor.

— Cum fără nici un ban?

— O să plătesc eu pentru voi.

Poon începu să hohotească, dar Wu îi mormăi printre dinţi:

— Taci, prostănacule, şi ascultă. Profitabilul Choy ştie lucruri pe care tu nu le ştii!

Ochii îi scânteiau şi mai puternic. Dacă se poate un ochi magic, de ce să nu se poată şi un diamant? Iar după un diamant, poate chiar un vizon şi alte cele ce şi-ar putea dori târfa aia mieroasă ca să-i întreţină voioşia crăpăturii, mâinilor şi gurii.

— Din ce o să plăteşti pentru asta, fiule?

— Din profit.

— Profit pe ce?

— Vreau să am control, timp de o lună asupra băniilor tăi de la *Victoria.*

— Cu neputinţă!

— Am deschis conturi în valoare de 22.423.000. Controlul pentru o lună.

— Ce să faci cu ei?

— La bursă.

— Să joci la bursă? Să joci cu banii mei? Banii mei câștigați cu trudă? Niciodată!

— O lună. Împărţim profitul, tată.

— Aha, împărţim? Sunt banii mei, da' vrei jumătate. Jumătate din ce?

— Poate alte 20 de milioane.

Paul Choy lăsă suma să plutească în aer. Vedea lăcomia de pe chipul tatălui lui şi ştia că deşi târguiala va fi înfierbântată, vor ajunge la o înţelegere. Era doar o chestiune de timp.

— *Ayeeyah,* cu neputinţă, nici nu se discută!

Bătrânul simţi jos o mâncărime şi se scărpină. Bărbăţia i se înfioră. Deodată, se gândi la Venus Poon care-l făcuse să se trezească cum nu mai fusese de mult şi la următoarea lor întâlnire din acea seară.

— Poate că o să plătesc eu ochiul ăsta magic, îl iscodi el, vrând să pună la încercare hotărârea tânărului.

Paul Choy jucă totul pe o carte.

— Da, sigur că poţi, dar atunci eu plec din Hong Kong.

Wu glăsui plin de dispreţ:

— O să pleci când îţi spun eu să pleci.

— Dar dacă nu pot fi util, şi astfel să-mi folosesc pregătirea costisitoare, de ce aş rămâne? Ai cheltuit atâția bani cu mine ca să fac pe peştele pe una din bărcile tale de plăcere? Sau marinar pe o joncă pe care o bate orice cuter al diavolilor străini? Nu, mai bine plec! Mai bine să aduc folos altcuiva, ca să pot să-ţi restitui ce ai investit în mine. O să-i dau lui Barbă Neagră un preaviz de o lună, şi pe urmă plec.

— O să pleci când îţi spun eu să pleci! se răsti Wu. Pescuieşti în ape primejdioase.

— Da.

Şi la fel ai făcut şi tu, ar fi vrut să adauge Paul Choy, nefiindu-i deloc teamă. Dacă tu crezi că mă poţi şantaja, atunci mă ai la mână, dar şi eu te am la mână şi tu ai mai mult de pierdut. N-ai auzit de martor al acuzării, că poţi depune mărturie contra complicilor tăi pentru a fi iertat de pedeapsă? Dar îşi ţinu secret planul de viitor, ca să-l

folosească la nevoie, şi chipul îi rămase politicos şi impasibil.

— Toate apele sunt primejdioase dacă zeii hotărăsc să fie primejdioase, adăugă el enigmatic.

Wu trase adânc din ţigară, simţind fumul până în fundul plămânilor. Observase schimbarea care se produsese în tânărul din faţa lui. Văzuse astfel de schimbări la mulţi oameni. La multe fiice şi mulţi fii. Experienţa anilor îndelungaţi îi striga să fie prudent. Plodul ăsta-i periculos, foarte periculos, îşi spuse el. Cred că Poon Vremebună avea dreptate: a fost o greşeală să-l iau pe Profitabilul Choy cu noi în noaptea asta. Acum ştie prea multe. Da însă greşeala e uşor de dres, dacă am nevoie, îşi aminti el sieşi. În orice zi sau orice noapte.

15

Ora 22. 03.

— Ei bine, ce naiba o să faci, Paul? îl întrebă guvernatorul pe Havergill, era după cină şi se aflau pe terasa Reşedinţei Guvernatorului, împreună cu Johnjohn, sprijiniţi de balustrada joasă. Doamne Dumnezeule! Dacă *Victoria* rămâne şi ea fără bani, toată insula e ruinată, nu?

Havergill aruncă o privire în jur să se asigure că nimeni nu-i putea auzi şi spuse cu glas scăzut:

— Am luat legătura cu Banca Angliei, sir. Până mâine la miezul nopţii, ora Londrei, la aeroportul Heathrow se va găsi un transportor RAF plin cu bancnote de cinci şi de zece lire sterline! îşi recăpătă siguranţa obişnuită. După cum am spus, *Victoria* e cât se poate de solidă, absolut solvabilă, iar activele noastre de aici şi din Anglia sunt suficiente pentru a acoperi orice eventualitate, sau aproape orice eventualitate.

— Dar până atunci s-ar putea să nu aveţi destui dolari Hong Kong pentru a face faţă retragerilor...

— Dacă... ăăă... problema continuă, poate, dar sunt sigur cu totul se va rezolva, sir.

Sir Geoffrey se uită lung la el.

— Cum naiba am intrat în dandanaua asta?

— *Joss,* zise Johnjohn obosit. Din păcate, monetăria nu poate tipări pentru noi, în timp util, suficienţi dolari Hong Kong, ca să ne expedieze cantitatea de care avem nevoie, şi nici n-ar fi sănătos să introducem în economia noastră acel surplus de bancnote. Banii englezeşti sunt o soluţie provizorie, sir. Putem pur şi simplu să anunţăm că... că monetăria trudeşte de zor pentru a ne acoperi necesarul.

— De cât avem nevoie în realitate?

Guvernatorul îl văzu pe Paul Havergill şi pe Johnjohn privindu-se cu tâlc şi neliniştea îi spori.

— Nu ştim, sir, începu Johnjohn. La nivelul coloniei, în afară de noi, toate celelalte bănci vor trebui să-şi ipotecheze valorile – aşa cum le-am ipotecat şi noi provizoriu pe ale noastre la Banca Angliei – pentru a obţine banii lichizi de care au nevoie. Dacă fiecare depunător din colonie îşi vrea înapoi toţi banii... şi pe chipul bancherului apărură broboane de transpiraţie. Nu avem de unde să știm cât de mari sunt celelalte bănci sau ce depuneri au. Nimeni nu ştie.

— Un singur transportor RAF e de-ajuns? sir Geoffrey încercă să nu pară sarcastic. Vreau să zic, încape un miliard de lire în hârtii de cinci şi zece? De unde naiba o să strângă atâtea bancnote?

Havergill îşi tamponă fruntea.

— Nu ştim, sir, dar ne-au promis că un prim transport va sosi până luni noapte, cel târziu.

— Nu mai devreme?

— Nu, mai devreme e imposibil.

— Şi nu putem face nimic altceva?

Johnjohn înghiţi în sec.

— Ne-am gândit să vă rugăm să declaraţi o „vacanţă bancară” pentru a stăvili valul, dar, ăăă... am ajuns la

concluzia, cu care Banca Angliei a fost de acord, că asta ar putea face insula să explodeze.

— Nu e cazul să vă faceţi griji, sir. Havergill încerca să sune convingător. Până la sfârșitul săptămânii viitoare, totul va trece în uitare.

— Eu nu o să uit, Paul. Şi mă-ndoiesc că şi China va uita, sau prietenii noştri, parlamentarii laburişti. S-ar putea să aibă dreptate în privinţa necesităţii unui oarecare control asupra băncilor.

Amândoi bancherii părură atinşi în orgoliul lor, iar Paul Havergill zise dezaprobator:

— Tipii ăştia doi nu ştiu care-i diferenţa dintre găozul lor şi o gaură în perete! Totul este sub control!

Sir Geoffrey ar fi vrut să-l contrazică, dar tocmai atunci îi zări pe Rosemont, directorul adjunct de la CIA, şi pe Ed Langan, omul de la FBI, ieşind pe terasă.

— Ţineţi-mă la curent. Vreau un raport complet până la prânz. Scuzaţi-mă o clipă. Vă rog serviţi încă un pahar.

Se grăbi să le iasă în cale lui Rosemont şi lui Langan.

— Ce mai faceţi?

— Excelent, mulţumim, sir. E o seară splendidă, amândoi americanii îi urmăriră cu privirea pe Havergill şi pe Johnjohn care intrară înapoi în casă. Cum o mai duc prietenii dumneavoastră bancheri? întrebă Rosemont.

— Bine, foarte bine.

— Parlamentarul ăla socialist, Grey, a făcut tot ce a putut să-i intre în voie lui Havergill.

— Şi tai-panului, adăugă Ed Langan râzând.

— Nu mi s-a părut, zise guvernatorul într-o doară. Un pic de opoziţie nu strică, nu-i aşa? Nu-i asta cea mai bună dovadă a democraţiei?

— Cum stă *Victoria,* sir? Cum e cu retragerile de depuneri?

— Nimic ce să nu poată fi rezolvat, replică sir Geoffrey cu farmecul lui obişnuit. Nici un motiv de îngrijorare. Vreţi să ne scuzaţi un moment, domnule Langan?

— Desigur, sir, americanul zâmbi. Tocmai mă pregăteam să plec.

— Sper că nu de la petrecerea mea! Poate că mai serviţi un pahar?

— Da, sir.

Sir Geoffrey coborî spre grădină, cu Rosemont alături. Din copaci încă mai picurau stropi şi noaptea era întunecoasă. O luară pe o potecă plină de bălţi şi noroi.

— Stanley, avem o mică problemă. Cei de la Serviciul secret tocmai au prins pe unul din marinarii de pe portavionul vostru transmițându-i secrete unui tip de la KGB. Ro...

Rosemont se opri, încremenit.

— De pe *Ivanov?*

— Da.

— Suslev? Căpitanul Suslev?

— Nu. Nu ăsta era numele. Aş propune să iei imediat legătura cu Roger. Amândoi tipii sunt arestaţi, acuzaţi de încălcarea Legii secretului de stat, dar am obţinut aprobarea ministrului de la Londra ca să-l luaţi voi în primire pe omul vostru... e mai puţin jenant, nu-i aşa? E... e specialist în computere, am impresia.

— Ticălosu'! mormăi Rosemont, ștergându-și cu mâna sudoarea care-i brobonise brusc faţa. Ce a transmis?

— Nu ştiu exact. Roger o să-ţi dea detalii.

— Avem posibilitatea să-l interogăm... să-l intervievăm şi pe cel de la KGB?

— De ce nu discutaţi asta cu Roger? Ministrul e şi el în legătură directă cu Roger, sir Geoffrey făcu o pauză. Eu... sper că vei aprecia...

— Da, desigur, iertaţi-mă, sir. Cred... cred că e cazul s-o iau din loc imediat.

Rosemont era alb ca varul la faţă şi plecă rapid, luându-l cu el pe Langan. Sir Geoffrey oftă. Să-i ia naiba de cârtiţe şi de imbecili socialişti care nu ştiu nimic despre Hong Kong. Se uită la ceas. Era timpul să încheie petrecerea.

Johnjohn intră în antecameră. Dunross se afla lângă bar.

— Ian?

— Bună! Un pahar înainte de plecare? întrebă Dunross.

— Nu, mulţumesc. Pot să-ţi spun o vorbă?

— Sigur. Dar repede, că trebuie să plec. Am promis să-i conduc pe prietenii noştri parlamentari până la feribot.

— Şi tu ai bilet de voie?

Dunross zâmbi uşor.

— De fapt, bătrâne, eu am bilet de voie oricând vreau, fie că Penn e sau nu aici.

— Da. Ai baftă, viaţa ta a fost întotdeauna bine rânduită, zise Johnjohn sumbru.

— *Joss.*

— Ştiu, şi Johnjohn o luă înainte spre balcon. Urâtă treaba cu John Chen.

— Da. Phillip e foarte dărâmat. Unde-i Havergill?

— A plecat de câteva minute.

— Aha, de-asta ai adus vorba de „bilet de voie”? E un târg?

— Nu ştiu.

— Dar cu Lily Su, din Kowloon, cum e?

Johnjohn se holbă la el.

— Am auzit că Paul e foarte amorezat de ea.

— Cum naiba reuşeşti să afli atât de multe?

Dunross ridică din umeri. Se simţea obosit şi indispus, puţin lipsise să-şi iasă din fire de câteva ori în seara asta, când Grey se aflase în centrul unei dispute aprinse cu câțiva dintre tai-pani.

— Apropo, Ian, am încercat să-l conving pe Paul să convoace o şedinţă a consiliului, dar nu stă în puterea mea.

— Da, ştiu.

Se aflau într-o încăpere mai mică, cu câteva frumoase picturi chinezeşti pe mătase, covoare persane şi argintărie. Dunross observă că în colţurile camerei şi de pe frumoasele stucaturi de pe tavan zugrăveala se scorojise, şi se simţi

jignit de acest lucru. Asta e simbolul supremaţiei britanice şi n-ar trebui ca zugrăveala să fie scorojită. Tăcerea se prelungea. Dunross se prefăcu a studia câteva din delicatele sticluţe aflate pe o etajeră.

— Ian... Johnjohn se opri, răzgândindu-se, o luă de la capăt. Nu e ceva oficial ce-ţi spun. Îl cunoşti destul de bine pe Tiptop, nu-i aşa?

Dunross îl privi cu ochi mari. Tiptop era porecla dată de ei lui Tip Tok-toh, un bărbat de vârstă mijlocie din Hunan, provincia natală a lui Mao Tse Tung, care venise aici în timpul exodului din 1950. Nimeni nu părea să ştie nimic despre el, nu deranja pe nimeni, avea un mic birou în Princess Building şi trăia bine. De-a lungul anilor, devenise limpede că avea funcţii foarte însemnate la *Banca Chinei* şi se credea că ar fi un secret conducător oficial al băncii. Nimeni nu-i ştia funcţia în ierarhie, dar se zvonea că ar fi foarte importantă. *Banca Chinei* era singurul organism comercial al Chinei Populare în afara Chinei, aşa că toate relaţiile şi contactele acesteia erau îndeaproape supravegheate de ierarhia conducătoare de la Pekin.

— Ce-i cu Tiptop? întrebă Dunross prudent.

Îi plăcea Tiptop – un om fermecător, cu vorba domoală, care aprecia coniacul şi vorbea o engleză excelentă, deşi, după cum cereau uzanţele, aproape întotdeauna se folosea de un interpret. Costumele lui erau bine croite, cu toate că mai tot timpul purta o tunică maoistă şi semăna cu Chou En Lai, fiind la fel de isteţ. Ultima dată Dunross avusese de-a face cu el în legătură cu nişte avioane pentru aviaţia civilă a Chinei Populare. Tip Tok-toh aranjase, în douăzeci şi patru de ore, deschiderea acreditărilor şi finanţarea prin intermediul câtorva bănci elveţiene şi străine. „Tiptop e şiret. Ian”, îl avertizase în repetate rânduri Alastair Struan. „Trebuie să fii atent, dar el e omul cu care merită să tratezi. Eu cred că se află foarte sus în ierarhia de partid de la Pekin. Foarte.”

Dunross îl privea pe Johnjohn, stăpânindu-și nerăbdarea. Acesta luase în mână una din sticluţe. Erau mici, din ceramică ornamentată, din jad sau din sticlă, multe dintre ele splendid pictate *pe dinăuntru:* peisaje, dansatoare, păsări, peisaje marine, chiar şi poeme caligrafiate cu o fineţe incredibilă.

— Cum fac asta, Ian? Cum pictează pe dinăuntru?

— Folosesc o pensulă foarte fină, a cărei coadă este îndoită la nouăzeci de grade. În dialect mandarin i se spune *li myan huai,* „pictură pe dinăuntru”.

Dunross ridică o sticluţă eliptică ce avea un peisaj pe o parte, un buchet de camelii pe cealaltă şi o caligrafie minusculă pe picturi.

— Uluitor! Câtă răbdare! Ce scrie?

Dunross se uită atent la micul şir de caractere.

— A, e una din lozincile lui Mao: „Cunoaşte-te pe tine însuţi, cunoaşte-ţi duşmanul; o sută de bătălii, o sută de victorii”. De fapt, preşedintele a luat maxima de la Sun Tzu.

Gânditor, Johnjohn studie obiectul. În spatele lui ferestrele erau deschise şi o adiere uşoară umflă perdelele.

— Ai vrea să vorbeşti cu Tiptop pentru noi?

— Despre ce?

— Vrem să luăm cu împrumut bani lichizi de la Banca Chinei.

Dunross se uită la el uluit.

— Poftim?

— Da, pentru vreo săptămână. Ei sunt plini de dolari Hong Kong şi pe ei nu îi asaltează depunătorii. Nici un chinez n-ar îndrăzni să facă o coadă în faţa *Băncii Chinei.* Ei au dolari Hong Kong ca parte a devizelor străine. Le-am plăti o dobândă bună şi le-am da orice garanţie de care au nevoie.

— Asta-i o cerere oficială din partea *Băncii Victoria?*

— Nu. Nu poate să fie oficială. Este ideea mea, n-am discutat-o nici măcar cu Paul, numai cu tine. Eşti de acord?

Interesul lui Dunross atinsese culmea.

— Şi până mâine la zece dimineaţa îmi obţin împrumutul de 100 de milioane?
— Îmi pare rău, dar asta n-am cum s-o fac.
— Dar Havergill poate.
— Poate, dar n-o s-o facă.
— Şi atunci de ce v-aş ajuta?
— Ian, dacă banca nu stă în picioare la fel de trainic precum Piscul, bursa se va prăbuşi, la fel ca şi Nobila Casă.
— Dacă nu fac rost rapid de finanţare, sunt oricum în rahat.
— O să fac tot ce pot, dar vorbeşti imediat cu Tiptop? Întreabă-l. Eu nu pot să-l abordez… nimeni nu poate să o facă oficial. I-ai face coloniei un mare serviciu.
— Garantaţi-mi împrumutul şi vorbesc cu el chiar în seara asta. Ochi pentru ochi, împrumut pentru împrumut.
— Dacă până la două mâine după-masă îmi aduci din partea lui promisiunea unui credit de o jumătate de miliard, bani gheaţă, îţi fac rost de sprijinul de care ai nevoie.
— Cum?
— Nu ştiu!
— Dă-mi asta în scris până mâine la 10, cu semnătura ta, a lui Havergill şi a majorităţii consiliului şi mă duc să-l văd.
— Asta nu se poate.
— Păcat. Ochi pentru ochi şi împrumut pentru împrumut, Dunross se ridică. Ce motiv ar avea *Banca Chinei* să sprijine *Banca Victoria?*
— Noi suntem în Hong Kong, zise Johnjohn foarte convins. *Suntem.* Suntem *Victoria Bank of Hong Kong and China!* Suntem vechi prieteni ai Chinei. Fără noi nu mai este nimic; s-ar alege praful de colonie şi la fel şi de compania *Struan* şi, prin urmare, de întreaga Asie.
— Nu fi aşa sigur de asta!
— Fără bănci, mai ales fără noi, China o încurcă. Noi suntem de ani de zile parteneri cu China.
— Atunci vorbeşte tu însuţi cu Tiptop.

— Nu pot, scrâșni din dinţi Johnjohn. Ştiai că *Banca Comercială a Moscovei* a cerut din nou autorizaţie să funcţioneze la Hong Kong?

Dunross încremeni.

— Dacă pătrund aici, suntem toţi prinşi în cleşte.

— Ni s-a oferit, în particular, o cantitate substanţială de dolari Hong Kong, plătibilă pe loc.

— Consiliul va vota împotrivă.

— Treaba e, amice, că dacă nu vei mai fi în consiliu, noul consiliu poate să facă ce-i place, spuse Johnjohn simplu. Dacă „noul” consiliu e de acord, guvernatorul şi Biroul Colonial pot fi uşor convinşi. Asta ar fi un preţ mic de plătit pentru a ne salva dolarul nostru. Iar dacă o bancă sovietică pătrunde aici, cine ştie ce drăcovenii ar mai fi în stare să facă?

— Eşti mai rău decât afurisitul de Havergill!

— Nu, bătrâne, mai bun! expresia glumeaţă dispăru de pe chipul bancherului. Dacă se produce o schimbare majoră, noi devenim Nobila Casă, că vrei tu sau nu. Mulţi din directorii noştri ar prefera să scape de tine, cu orice preţ. Îţi cer doar să-i faci Hong Kongului, şi deci ţie însuţi, o favoare. Nu uita, Ian, *Banca Victoria* nu se va scufunda, va avea de suferit, dar nu va fi ruinată, îşi şterse o broboană de transpiraţie. Fără ameninţări, Ian, îţi cer o favoare. Într-o bună zi s-ar putea să ajung preşedinte şi nu voi uita acest lucru.

— Oricum să nu uiţi.

— Bineînţeles, prietene, zâmbi Johnjohn binevoitor şi se duse la bar. Ce ai zice acum de un ultim pahar? Coniac?

Robin Grey şedea pe bancheta din spate a Rolls-ului lui Dunross împreună cu Hugh Guthrie şi Julian Broadhurst, iar Dunross şedea în faţă, lângă şoferul său în uniformă. Geamurile erau aburite. Visător, Grey şterse geamul aburit, bucurându-se de luxul tapiseriei din piele plăcut mirositoare.

Curând o să am şi eu aşa ceva, îşi spuse el. Un Rolls al meu. Cu şofer. Şi curând nemernicii ăştia vor fi terminaţi, inclusiv Ian, blestematul de Dunross. Şi Penn! Da, drăguţa de sora-mea, care face pe nebuna, o să-i vadă pe cei puternici umiliţi.

— Va ploua iarăşi? întrebă Broadhurst.

— Da, răspunse Dunross. Se pare că această furtună se va transforma într-un adevărat taifun. Cel puţin aşa zic cei de la meteo. În seara asta am primit un raport de la una din navele noastre, care vine spre casă şi se află lângă Singapore. Spuneau că marea e foarte agitată chiar şi acolo în sud.

— Taifunul va lovi aici, tai-pan? se interesă Guthrie, parlamentarul liberal.

— Nu se ştie niciodată sigur. Pot să se îndrepte spre tine şi pe urmă s-o cotească în ultima clipă. Sau invers.

— Îmi amintesc ce am citit despre Wanda, taifunul Wanda de anul trecut. A fost o grozăvie, nu-i aşa?

— Cel mai afurisit pe care l-am văzut eu vreodată. Peste două sute de morţi, mii de răniţi, zeci de mii rămaşi fără adăpost. Dunross stătea pe jumătate întors spre cei din spate, cu braţul pe speteaza scaunului. *Tai-fun,* Vânturile Cele Vijelioase suflă cu 170 de mile pe oră la Royal Observatory şi ating 190 la Tate's Caim. Ochiul furtunii s-a abătut asupra noastră la ceasul fluxului, aşa că în unele locuri nivelul apelor a fost cu opt metri peste normal.

— Isuse!

— Da. La Sha Tin, în Noile Teritorii, valul fluxului a pătruns în sus pe canal, a rupt digul de furtună şi a azvârlit navele de pescuit la o jumătate de milă pe ţărm, până pe strada principală, şi a înecat jumătate din sat. O mie de vase de pescuit, din câte se ştie, au dispărut, opt nave de transport au eşuat, pagubele s-au ridicat la milioane de dolari, iar cea mai mare parte din casele lor prăpădite au fost luate de ape. Dunross ridică din umeri. *Joss!* Dar ținând seama de grozăvia furtunii, pagubele la transportul pe

mare au fost incredibil de mici aici, degetele lui atinseră speteaza de piele şi Grey remarcă inelul masiv de aur în al cărui sigiliu din hematit era gravat blazonul familiei Struan. Un taifun adevărat îţi arată cât de neînsemnat eşti în realitate, zise Dunross.

— În cazul ăsta, păcat că nu avem taifunuri în fiecare zi, răbufni Grey înainte de a se putea controla. N-ar fi rău ca, zic eu, cei tari şi mari de la Whitehall să fie readuşi la realitate de cel puţin doua ori pe zi.

— Zău n-ai pic de haz, Robin, spuse Guthrie. Chiar trebuie de fiecare dată să faci o remarcă nesărată?

Grey se cufundă iarăşi în muţenia lui ursuză, fără să le mai asculte conversaţia. Să-i ia naiba pe toţi, gândi el. Curând, maşina se opri în faţa hotelului *Mandarin.* Dunross coborî.

— Maşina vă va duce până la *V and A.* Ne vedem sâmbătă, dacă nu mai devreme. Noapte bună.

Maşina porni. Ocoli imensul hotel, îndreptându-se spre feribotul pentru automobile, care era puţin mai la est de Golden Ferry Terminal, mergând pe Connaught Road. La terminal era o coadă lungă de maşini şi camioane care aşteptau să se îmbarce. Grey se dădu jos din maşină.

— Cred că o să-mi dezmorţesc puţin picioarele, merg înapoi până la Golden Ferry şi traversez cu un vas de acolo, îi anunţă el cu bonomie prefăcută. Simt nevoia de mişcare. Noapte bună.

Porni pe cheiul de pe Connaught Road, uşurat că fusese atât de simplu să scape de ei. Ce tâmpiți, îşi zise el, enervat. Dar n-o să treacă mult şi o să primească ceea ce merită, mai ales Broadhurst. Când se asigură că nu mai pot să-l vadă, se opri sub un lampadar, provocând un vârtej în curentul de pietoni care mergeau zoriţi în sus şi-n jos, şi făcu semn unui taxi.

— Aici, îi arătă el şoferului şi îi întinse o bucată de hârtie pe care era bătută la maşină o adresă. Şoferul o luă, se uită lung la ea şi se scărpină îmbufnat în creştet.

— E în chinezeşte. Pe dos e în chinezeşte, făcu Grey.

Şoferul nu-i dădu nici o atenţie, continuând să privească adresa, englezească. Grey se întinse şi o întoarse, arătându-i scrisul cu caractere chinezeşti.

— Uite!

Imediat, şoferul întoarse iarăşi hârtia pe dos, uitându-se încruntat la scrisul englezesc. Apoi râgâi, apăsă pe acceleraţie şi pătrunse în trafic, claxonat din toate părţile. Ticălos necioplit, gândi Grey, brusc furios. Îndreptându-se spre oraş, în scrâșnetul neîntrerupt al cutiei de viteze, taxiul o luă mai întâi cu spatele pe străzi cu unic sens, apoi pe alei înguste, pentru a intra din nou pe Connaught Road. În cele din urmă, se opriră în faţa unui bloc vechi şi dărăpănat, pe o străduţă murdară. Pavajul era îngust, crăpat, şi plin de bălţi, iar celelalte maşini claxonau enervate taxiul oprit. Grey nu vedea nici un număr. Coborî, spunându-i şoferului să aştepte, şi merse înapoi până la ceea ce părea a fi o uşă laterală. Un bătrân şedea pe un scăunel, fumând şi citind un ziar de curse, sub un bec gol.

— Aici e numărul 68, Kwan Yik Street, din Kennedy Town? întrebă Grey politicos.

Bătrânul se holbă la el de parcă ar fi fost un monstru extraterestru, apoi dădu drumul la o avalanşă de cuvinte într-o cantoneză răstită.

— 68 Kwan Yik Street, repetă Grey, mai rar şi mai tare, Ken-ned-dy Town?

O altă avalanşă de cantoneză guturală şi un gest insolent către o uşă mică. Bătrânul tuşi şi scuipă, apoi se întoarse cu un căscat la lectura lui.

— Nemernic împuțit, bombăni Grey, simţind cum i se urcă sângele la cap.

Deschise uşa. Dincolo de ea se afla un mic hol afumat, cu zugrăveala cojită, un şir jalnic de cutii poştale cu numele pe ele. Răsuflă uşurat văzând pe una din ele numele pe care îl căuta. Întors la taxi, se uită atent, de două ori, la aparatul de taxat înainte de a scoate banii din portofel.

Liftul era mic, claustrofobic, murdar şi scârțâia în timp ce urca. La etajul patru coborî şi apăsă pe soneria de la apartamentul 44. Uşa se deschise.

— Domnule Grey, sir, ce onoare! Molly, a sosit domnia sa!

Sam Finn îi zâmbi larg. Era un tip din Yorkshire, mare cât un taur, roşu la faţă, cu ochi de un albastru deschis, fost miner, reprezentat al muncitorilor, cu prieteni importanţi în Partidul laburist şi în Consiliul sindicatelor. Chipul ciupit de vărsat îi era brăzdat de riduri adânci şi în pori avea şi acum praf de cărbune.

— Pe legea mea, ce plăcere!

— Mulţumesc, domnule Finn. Şi eu mă bucur să vă cunosc. Am auzit multe despre dumneavoastră, Grey îşi scoase impermeabilul şi acceptă recunoscător o bere.

— Luaţi loc.

Apartamentul era mic, de o curăţenie ireproşabilă, cu mobilier modest. Mirosea a cârnați prăjiţi, a cartofi prăjiţi şi a pâine prăjită. Molly Finn veni de la bucătărie. Braţele şi mâinile îi erau roşii de atâția ani de frecat şi spălat. Era o femeie mărunţică şi rotofeie, din acelaşi oraş minier ca şi soţul ei, de aceeaşi vârstă, şaizeci şi şase de ani, şi la fel de zdravănă.

— Pe Dumnezeul meu, zise ea cu căldură în glas, era cât pe ce să leşinăm de emoţie când am auzit c-o să ne vizitaţi.

— Prietenii noştri comuni voiau să văd cu ochii mei şi să le povestesc cum o duceţi.

— Grozav. O ducem grozav, spuse Finn. Bineînţeles că nu-i ca acasă în Yorkshire şi ne e dor de prietenii noştri şi de munca de sindicat, dar avem un pat şi câte ceva de mâncare, se auzi un zgomot de apă trasă la toaletă. E aici un prieten pe care ne-am gândit că v-ar face plăcere să-l cunoaşteţi, zâmbi iarăşi Finn.

— Da?!

— Da, îl asigură Finn.

Se deschise uşa de la toaletă. Bărbatul masiv şi bărbos întinse mâna, plin de căldură.

— Sam mi-a vorbit mult despre dumneavoastră, domnule Grey. Sunt căpitan Gregori Suslev din marina sovietică. Vasul meu e *Ivanov.* Facem o mică haltă de reechipare în acest raft capitalist.

Grey îi strânse mâna ceremonios.

— Încântat de cunoştinţă.

— Avem câțiva prieteni comuni, domnule Grey.

— Da?

— Pe Zdenek Hanzolova, de la Praga.

— A, da! surâse Grey. L-am cunoscut anul trecut, când am fost în Cehoslovacia cu o delegaţie parlamentară pentru probleme comerciale.

— Cum v-a plăcut Praga?

— Foarte interesantă. Foarte. Însă nu mi-a prea plăcut represiunea… şi nici prezenţa sovietică.

Suslev râse.

— Păi noi am fost invitaţi acolo chiar de ei. Ne place să avem grijă de prietenii noştri. Dar se petrec multe lucruri cu care nici eu nu-s de acord. Acolo, în Europa. Chiar şi în Maica Rusie.

Sam Finn interveni:

— Luaţi loc, vă rog luaţi loc.

Se aşezară în jurul mesei din camera de zi, pe care acum era întinsă o faţă de masă albă, iar în mijloc era aşezat un ghiveci cu o lăcrămioară asiatică.

— Ştiţi, desigur, că nu sunt comunist şi n-am fost niciodată, începu Grey. Nu sunt de acord, cu un stat poliţienesc. Sunt pe de-a-ntregul convins că socialismul nostru democratic britanic este calea viitorului – parlament, reprezentanţi aleşi, şi tot ceea ce reprezintă el – deşi foarte multe idei marxist-leniniste sunt cât se poate de valabile.

— Politica! spuse Gregori Suslev dispreţuitor. Să lăsăm politica în seama politicienilor.

— Domnul Grey este unul din cei mai buni reprezentanţi ai noştri în parlament, Gregori. Molly Finn se întoarse spre Grey: Iar Gregori e şi el un băiat bun, domnule Grey. Nu e unul dintre cei care exagerează. Luă o înghiţitură de ceai. Gregori e un băiat bun.

— Aşa e, fată, o aprobă Finn.

— Sper că nu prea bun, glumi Grey şi râseră cu toţii. Ce te-a determinat să te stabileşti aici, Sam?

— După ce ne-am pensionat, doamna Finn şi cu mine, am vrut să vedem puţin lumea. Aveam ceva bani puşi deoparte, am scos mărunţişul pe care-l aveam pe o poliţă de asigurare, şi ne-am luat bilete de vapor.

— Grozav, a mai fost, interveni Molly Finn. Am fost în atâtea locuri străine. A fost de-a dreptul minunat. Da când am ajuns aici lui Sam nu-i era prea bine, aşa că am coborât de pe vapor şi urma să luăm altul, la întoarcere.

— Aşa-i fată, spuse Sam. Pe urmă am dat peste un om drăguţ, cinstit, care mi-a oferit o slujbă, zâmbi şi-şi freca ciupiturile negre de pe obraz. Urma să fiu consultant la nişte mine unde el era supraveghetor, într-un loc numit Formosa. Ne-am dus acolo o singură dată, dar nu era nevoie să rămânem, aşa că ne-am întors aici. Asta-i tot, domnule Grey. Câștigăm ceva bănişori, berea-i bună, aşa că doamna Finn şi cu mine ne-am gândit să rămânem aici. Copiii-s toţi mari de-acum… surâse iarăşi fericit, dezvelindu-şi dinţii falşi. Acum suntem hongkonghezi.

Continuară să flecărească. Pe Grey l-ar fi convins întru totul povestea ce servea de acoperire familiei Finn, dacă n-ar fi citit dosarul lor foarte secret înainte de a părăsi Londra. Foarte puţini erau cei care ştiau că Finn era de ani de zile membru cu carnet al Partidului Comunist Britania. După ce a ieşit la pensie, a fost trimis la Hong Kong de unul din comitetele secrete ale partidului, pentru a servi de sursă de informaţii privitor la tot ce are o legătură cu birocraţia şi legislatura hongkongheză. Peste câteva minute, Molly Finn îşi înăbuşi un căscat.

— Of, ce obosită sunt! Dacă sunteți buni să mă iertaţi eu m-aş duce la culcare.

— Du-te, fată, îi spuse Sam.

Mai vorbiră o vreme despre una şi alta, apoi şi el începu să caşte.

— Dacă mă iertaţi, cred că mă duc şi eu la culcare, apoi adăugă în grabă: Nu, nu vă deranjaţi, sporovăiţi cât aveţi poftă. Ne mai vedem până plecaţi din Hong Kong, domnule Grey… Gregori.

Le strânse mâna şi trase uşa de la dormitor după el. Suslev se duse la televizor şi îi dădu drumul, râzând.

— Aţi văzut programele de televiziune din Hong Kong? Reclamele sunt foarte amuzante.

Potrivi sunetul suficient de tare cât să poată discuta fără a putea fi auziţi.

— Niciodată nu eşti destul de prudent, nu-i aşa?

— Vă aduc salutări frăţeşti de la Londra, zise Grey la fel de încet.

El era încă din 1947 membru al grupului conducător al Partidului comunist, mult mai în secret şi decât Finn, identitatea lui fiind cunoscută în Anglia doar de vreo şase persoane:

— Şi eu la fel, Suslev arătă cu degetul spre uşa închisă. Ei cât de multe ştiu?

— Doar că sunt de stânga şi posibil simpatizant al partidului.

— Excelent, se linişti Suslev. (Cei de la Centru fuseseră foarte deştepţi aranjând atât de „curat” această întâlnire. Roger Crosse, care nu ştia nimic despre legătura lui cu Grey, îi spusese deja că parlamentarii nu erau sub observaţia Serviciului secret.) Aici suntem în siguranţă. Sam e foarte bun. Primim şi noi copii ale rapoartelor sale. Şi nu pune întrebări. Voi englezii ştiţi să vă ţineţi gura şi sunteți foarte eficienţi, domnule, Grey. Vă felicit.

— Mulţumesc.

— Cum a mers întâlnirea dumneavoastră de la Pekin?

Grey scoase un teanc de hârtii.

— Asta e o copie a rapoartelor noastre particulare oficiale către parlament. Citiţi-o până plec – veţi primi raportul integral pe canalele noastre. Pe scurt, eu sunt de părere că toţi chinezii sunt total ostili şi revizionişti. Nebunul de Mao şi acolitul lui, Chou En Lai, sunt duşmanii de moarte ai comunismului internaţional. China e slabă în toate privinţele, cu excepţia voinţei de a lupta, şi vor lupta până la ultimul om ca să-şi apere pământul. Cu cât aşteptaţi mai mult, cu atât mai greu va fi să-i stăviliţi, dar atâta timp cât nu au arme nucleare şi sisteme de atac la mare distanţă nu vor constitui o ameninţare.

— Da. Dar în privinţa comerţului? Ce au vrut?

— Industrie grea, instalaţii de cracare a petrolului, echipamente de foraj, uzine chimice, oţelării.

— Şi cum vor să plătească?

— Au spus că au devize străine din belşug. Bună parte sunt furnizate de Hong Kong.

— Au cerut arme?

— Nu. Nu în mod direct. Sunt isteţi, iar la întâlniri şi discuţii n-am fost tot timpul în grup. Ştiau multe despre mine şi despre Broadhurst şi nu prea ne agreau, nu prea aveau încredere în noi. S-ar putea să fi vorbit în particular cu Pennyworth sau cu unul din ceilalţi conservatori, deşi ăştia nu i-ar fi ajutat. Aţi auzit că a murit?

— Da.

— Bine c-am scăpat de el. Era un duşman. Grey luă a duşcă de bere. China Populară vrea arme, de asta-s sigur. Sunt o adunătură de secretoşi nemernici.

— Cum e Julian Broadhurst?

— Un intelectual care se crede socialist. E o nulitate, dar deocamdată e util. Patrician, genul care poartă cravata școlii pe care a absolvit-o, rânji Grey. Din această cauză va fi un tip puternic în viitorul guvern laburist.

— Credeţi că data următoare vor câștiga laburiştii, domnule Grey?

— Nu, nu cred, deşi facem tot ce putem pentru a-i ajuta pe laburişti şi pe liberali.

Suslev se încruntă.

— De ce îi sprijiniţi pe liberali? Doar sunt capitalişti.

Grey râse sardonic.

— Dumneavoastră, căpitane Suslev nu înţelegeţi sistemul nostru britanic. Noi suntem foarte norocoşi, căci avem un vot tri-partit la un sistem bi-partit. Liberalii fracţionează votul în favoarea noastră. Trebuie să-i încurajăm. Mulţumit, îşi termină berea şi mai aduse încă două din frigider. Dacă n-ar fi fost liberalii, laburiştii n-ar fi ajuns niciodată la putere, niciodată! Şi nici nu vom mai ajunge vreodată.

— Nu pricep.

— În cel mai fericit caz, votul în favoarea laburiştilor e dat doar de 45 la sută din populaţie, sau cu puţin sub. Conservatorii obţin cam tot atât, de obicei ceva mai mult. Restul de aproximativ 10 la sută votează majoritatea cu liberalii. Dacă n-ar exista un candidat liberal, majoritatea ar vota cu conservatorii. Sunt toţi nişte proşti, decretă el plin de sine. Englezii sunt nişte proşti, tovarăşe, Partidul liberal este paşaportul permanent al Partidului laburist spre putere, şi prin urmare al nostru. Curând Partidul comunist va avea controlul asupra Consiliului Sindicatelor, şi astfel asupra întregii mişcări laburiste – în taină, fireşte. Luă o înghiţitură zdravănă. Proletarii englezi sunt proşti, cei din clasa mijlocie sunt proşti, în aristocraţie sunt proşti – aproape că nici nu mai ai cu cine să te lupţi. Toţi sunt nişte larve. Numai câțiva, foarte puţini, cred în socialismul democratic. Dar chiar şi aşa, adăugă el cu mare satisfacţie, am dărâmat imperiul lor putred şi am făcut ceva pe ei cu Operaţiunea Lion. (Operaţiunea Lion ,,Leul" fusese formulată imediat după venirea bolşevicilor la putere, şi avea ca scop distrugerea imperiului britanic). În numai optsprezece ani câți au trecut din 1945, cel mai mare

imperiu care a existat vreodată pe lumea asta a pierdut toate coloniile.

— Cu excepţia Hong Kongului.

— Curând nu va mai fi nici ăsta.

— Nici nu pot să vă spun cât de importantă este considerată munca dumneavoastră de către superiorii mei, spuse Suslev cu o prefăcută admiraţie sinceră. A dumneavoastră şi a tuturor englezilor care ne sunt fraţi.

Avea ordin să se poarte plin de respect cu acest tip, să afle de la el tot ce se putea în legătură cu misiunea lui în China, să-i comunice instrucţiunile sub forma de rugăminţi. Şi să-l măgulească. Citise dosarul lui Grey şi al familiei Finn. Clasificarea Beria–KGB a lui Robin Grey era 4/22/a: „Un important trădător englez care pretinde a fi devotat idealurilor marxist-leniniste. Trebuie folosit, dar fără a-i acorda încredere, şi, în caz că Partidul Comunist Britanic ar ajunge vreodată la putere, trebuie lichidat imediat”. Suslev îl observă pe Grey. Nici Grey, nici familia Finn nu-i cunoşteau funcţia reală, doar că era un membru oarecare al Partidului comunist, din Vladivostok – lucru ce figura şi în dosarul lui de la Serviciul secret.

— Aveţi ceva informaţii pentru mine? întrebă Grey.

— Da, şi, cu permisiunea dumneavoastră, şi nişte întrebări. Mi s-a spus să vă întreb despre punerea în aplicare a Directivei 72/Praga.

Această directivă foarte secretă acorda o importanţă de prim ordin infiltrării unor experţi de nădejde în posturi de reprezentanţi ai muncitorilor în toate uzinele de maşini din SUA şi din Occident, industria de maşini fiind, din cauza nenumăratelor industrii cu care colabora, miezul oricărei societăţi capitaliste.

— Suntem pe calea cea bună, se entuziasmă Grey. Cel mai bun mijloc sunt grevele neanunţate. Cu ajutorul lor putem ocoli ierarhiile sindicale fără să tulburăm mişcarea sindicală existentă. Sindicatele noastre sunt fragmentate. În mod deliberat. Cincizeci de oameni pot forma un sindicat

separat, iar acesta poate să domine mii de oameni. Şi atâta timp cât nu va exista vot secret în sindicate, cei puţini îi vor conduce întotdeauna pe cei mulţi. Râse. Suntem chiar în avans, căci acum ne-am înfrăţit cu Canada, cu Noua Zeelandă, cu Rhodesia, cu Australia, mai ales cu Australia. În câțiva ani vom avea agitatori bine pregătiţi în toate atelierele uzinelor de maşini din lumea anglofonă. Un englez se va afla în fruntea muncitorilor oriunde este-o grevă – la Sydney, Vancouver, Johannesburg, Wellington. O să fie un englez!

— Iar dumneavoastră sunteți unul din conducători! Splendid!

Suslev îl lăsă să continue, dându-i apă la moară, scârbit de cât de uşor era să-l măguleşti. Ce creaturi oribile sunt trădătorii ăştia, îşi zise el.

— Curând veţi avea raiul democratic pe care-l doriţi, şi va fi pace pe pământ, îl linguşi iarăşi.

— N-o să mai dureze mult, zise Grey înfocat. Am redus forţele armate, iar la anul le vom reduce şi mai mult. S-a terminat pentru totdeauna cu războiul, din cauza bombei. Numai împuţiţii de americani cu cursa asta a înarmărilor a lor ne mai stau în cale, dar îi vom obliga şi pe ei să depună armele şi vom fi cu toţii egali.

— Ştiaţi că America înarmează pe ascuns Japonia?

— Poftim? se holbă Grey la el.

— Cum, nu ştiaţi? Suslev ştia bine că Grey petrecuse trei ani şi jumătate în lagărele de prizonieri de război ale japonezilor. Nu ştiaţi că americanii au chiar acum acolo o misiune militară, ca să-i întrebe dacă n-ar accepta arme nucleare?

— Nu se poate!

— Dar au făcut-o, domnule Grey, minţi Suslev cu nonşalanţă. Desigur, totul e strict secret.

— Puteţi să-mi daţi amănunte de care să mă folosesc în parlament?

— Păi, aş putea bineînţeles să le cer superiorilor mei să vi le furnizeze, dacă credeţi că ar putea servi la ceva.

— Vă rog, cât mai curând cu putinţă! Bombe nucleare… Isuse!

— Aveţi oameni de-ai dumneavoastră, experţi pregătiţi, şi în uzinele nucleare britanice?

— Poftim? Grey făcu un efort să se concentreze, fiind cu gândul dus la Japonia. Uzine nucleare?

— Da. Aveţi oameni?

— Nu. De fapt, în Marea Britanie nu-s decât una sau două uzinele, lipsite de importanţă. Americanii chiar îi înarmează pe japonezi?

— Japonia nu-i şi ea capitalistă? Nu e ea protejata SUA? Nu construiesc ei şi uzine nucleare? Dacă n-ar fi America…

— Nemernicii ăia de americani! Slavă Domnului că şi voi aveţi bombe, căci altfel ar trebui să facem cu toţii sluj în faţa lor!

— Poate că n-ar fi rău să vă concentraţi puţin eforturile şi asupra uzinelor alea nucleare de la voi? insinua Suslev, uimit de cât de credul putea să fie Grey.

— De ce?

— Avem un nou studiu, făcut de un compatriot al dumneavoastră. Philby.

— Philby? Grey îşi aminti cât de şocat şi înspăimântat fusese când Philby fusese descoperit şi fugise, apoi cât de uşurat se simţise că Philby şi ceilalţi scăpaseră fără să dea listele, pe care probabil că le aveau, cu membrii secreţi al Partidului comunist. Ce mai face?

— Am înţeles că-i foarte bine. Lucrează la Moscova. Îl cunoşteaţi?

— Nu. El era la Foreign Office, în cercuri foarte înalte. Nici unul dintre noi n-a ştiut că-i de-al nostru.

— El arată în studiul lui că o uzină nucleară e autonomă, că o singură uzină poate să producă suficient combustibil şi pentru ea şi pentru altele. Odată pusă în funcţiune, o uzină nucleară este aproape perpetuă, nu are nevoie decât de o

mână de tehnicieni foarte bine pregătiţi, nu şi de muncitori, spre deosebire de petrol sau cărbune, în momentul de faţă, toate industriile din Occident sunt dependente de cărbune sau petrol. El sugerează că politica noastră ar trebui să fie încurajarea folosirii petrolului, nu a cărbunelui, şi o totală descurajare a folosirii energiei nucleare.

— Aha, înţeleg de ce! Chipul lui Grey se înăspri. O să am grijă să intru în comitetul parlamentar pentru studierea energiei atomice.

— O să fie uşor?

— Nici că se poate mai uşor, tovarăşe. Englezii-s leneşi, nu vor probleme, vor să muncească cât mai puţin pentru cât mai mulţi bani, să poată merge la cârciumă şi la meciuri sâmbătă, nu să muncească fără să fie plătiţi, să participe după orele de program la discuţii anoste în tot soiul de comitete. Este chiar prea uşor, cu atât mai mult cu cât noi avem un plan, iar ei nu.

Suslev oftă satisfăcut. Misiunea lui fusese dusă aproape până la capăt.

— Încă o bere? Nu, lăsaţi-mă pe mine s-o aduc, e plăcerea mea, domnule Grey. Se întâmplă cumva să-l cunoaşteţi pe un scriitor care se află aici în acest moment, un cetăţean american, Peter Marlowe?

Grey ridică brusc capul.

— Marlowe? Îl cunosc foarte bine, deşi nu ştiam că-i cetăţean american. De ce?

Suslev îşi mască interesul şi ridică indiferent din umeri.

— Mi s-a spus să vă întreb numai, pentru că dumneavoastră sunteți englez, iar el a fost tot englez la origine.

— E un împuţit nemernic din înalta societate, cu o mentalitate de precupeţ. Nu-l mai văzusem de ani de zile, din 1945, până ce a apărut aici. A fost şi el la Changi. Până ieri n-am ştiut că e scriitor sau că face filme. Ce interes prezintă?

— E scriitor, răspunse imediat Suslev. Face filme. Prin intermediul televiziunii, scriitorii pot influenţa milioane de oameni. Cei de la centru îi ţin în evidenţă pe scriitori, ca o chestiune politică de principiu. Fiindcă noi ştim, în Maica Rusie, ce importanţi sunt scriitorii. Scriitorii noştri ne-au arătat întotdeauna calea de urmat, domnule Grey, ei ne-au modelat gândirea şi sentimentele: Tolstoi, Dostoievski, Cehov, Bunin... adăugă plin de mândrie: Pentru noi scriitorii sunt deschizători de drumuri. De aceea în ziua de azi trebuie să-i îndrumăm în pregătirea lor şi să le controlăm opera, sau s-o îngropăm, se uită la Grey. Şi voi ar trebui să faceţi la fel.

— Noi îi susţinem pe scriitorii care ne sunt favorabili, căpitane, iar pe restul îi ponegrim în fel şi chip, în public şi în particular. Când ajung acasă, o să-l pun pe Marlowe pe lista oficială a partidului pentru a fi „aranjat”. N-o să ne fie greu să-i facem presă proastă, avem o mulţime de prieteni în mass media de la noi.

Suslev îşi aprinse o ţigară.

— I-aţi citit cartea?

— Cea despre Changi? Nu, n-am citit-o. Nu auzisem de ea înainte de a veni aici. Probabil că n-a fost publicată în Anglia. În plus, nu prea am timp să citesc romane, iar dacă e scrisă de el nu poate fi decât o scârboșenie cu pretenţii, care vrea să facă senzaţie... eh, Changi a fost Changi şi cel mai bine e să-l dăm uitării, fără să-şi dea seama îl străbătu un fior. Da, să-l dăm uitării.

Dar eu nu pot, ar fi vrut el să strige. Nu pot să uit, şi încă şi acum e pentru mine un coşmar ce nu se mai termină. Acele zile în lagăr, an după an, zecile de mii de morţi, încercând să aplic legea, să-i apăr pe cei slabi împotriva speculanţilor nemernici care trăiau pe spinarea lor, când toată lumea murea de foame şi nu exista nici o speranţă de scăpare. Trupu-mi putrezea, nu aveam femei, iar eu mă aflam la vârsta de douăzeci şi unu de ani, fără râsete, fără hrană, fără băutură. Aveam douăzeci şi unu de ani când am

fost prins în Singapore, în 1942, şi douăzeci şi patru, aproape douăzeci şi cinci când s-a întâmplat minunea – supravieţuisem şi m-am întors în Anglia. Casa noastră dispăruse, părinţii-mi dispăruseră, lumea întreagă dispăruse, iar singura mea soră se vânduse duşmanului. Vorbea ca duşmanul, mânca la fel ca ei, trăia ca ei, se măritase cu unul din ei, ruşinată de trecutul nostru, vrând să-l uite, vrând să mă uite şi pe mine. Nimănui nu-i păsa de mine. Şi apoi, Doamne, *schimbarea!*

Să te întorci la viaţă după non-viaţa de la Changi. Toate coşmarurile, nopţile fără somn, teama de viaţă, incapacitatea de a vorbi despre ce-a fost acolo, plânsul, fără să ştiu de ce plângeam, încercând să mă adaptez la ceea ce imbecilii numeau normal. Da, până la urmă m-am adaptat, dar cu preţ, cu ce preţ. Doamne Dumnezeule... Opreşte-te! Cu un efort, Grey se scutură de aceste gânduri, de vârtejul amintirilor de la Changi. Gata cu Changi! Changi nu mai există, e mort şi îngropat. E mort – trebuie să fie mort. Dar...

— Poftim? întrebă el.

— Tocmai spuneam că actualul vostru guvern este acum complet vulnerabil.

— Da? De ce?

— Vă amintiţi scandalul Profumo? Ministrul vostru de război?

— Desigur. De ce?

— Acum câteva luni, MI-5 a început o investigaţie foarte secretă, foarte amănunţită, a presupuselor legături dintre Christine Keeler, acel manechin devenit celebru, şi căpitanul-comandor Evgheni Ivanov, ataşatul nostru naval; precum şi alte figuri importante din viaţa socială a Londrei.

— Investigaţia s-a încheiat? deveni Grey atent dintr-o dată.

— Da. Raportul conţine probe ale conversaţiilor pe care le-a avut femeia cu căpitanul Ivanov. Ivanov îi ceruse să afle de la Profumo când vor fi livrate Germaniei armele

nucleare. Se susţine, minţi Suslev în mod intenţionat pentru a-l ațâța pe Grey, că Profumo fusese prevenit de MI-5 în privinţa căpitanului Ivanov, *cu câteva luni înainte* de izbucnirea scandalului, că ştia că e din KGB şi că-i amantul femeii.

— Isuse! Căpitanul Ivanov va confirma acest lucru?

— Nu. În nici un caz. N-ar fi corect, şi nici necesar. Dar raportul MI-5 redă faptele în mod corect, minţi Suslev fără jenă. Raportul e adevărat!

Grey râse în hohote.

— Isuse, povestea asta va da jos guvernul şi va aduce alegeri generale!

— Şi pe laburişti la putere!

— Da! Pentru cinci ani minunaţi! Şi după ce ajungem acolo, Dumnezeule! Grey dădu drumul la un alt hohot. Întâi guvernul a minţit în privinţa lui Keeler! Iar acum spuneţi că el *ştia* despre Ivanov, de la început! Da, al naibii să fiu, asta va face guvernul să cadă! O treabă ca asta merită, zău, să fi înghiţit atâția ani mizeriile tâmpiților ălora din clasa mijlocie. Sunteți sigur? se nelinişti el deodată. Chiar este adevărat?

— Doar nu v-aş minţi!

Suslev râse în sinea lui.

— O să folosesc asta. Pe Dumnezeul meu, o s-o folosesc. Grey nu-şi mai încăpea în piele de bucurie. Sunteți absolut sigur? Dar Ivanov? Ce s-a întâmplat cu el?

— A fost promovat, bineînţeles, pentru manevra strălucit executată de compromitere a unui guvern duşman. Dacă munca lui va contribui la căderea acestuia, va fi decorat. În momentul de faţă e la Moscova, urmând să fie numit în altă parte. Apropo, la conferinţa de presă de mâine aveţi de gând să-l menţionaţi pe cumnatul dumneavoastră?

Grey intră brusc în alertă.

— De unde ştiţi despre el?

Suslev îl privi calm.

— Superiorii mei ştiu totul. Mi s-a spus să vă sugerez să menţionaţi această rudenie la conferinţa de presă, domnule Grey.

— În ce scop?

— Pentru a vă consolida poziţia, domnule Grey. O legătură atât de strânsă cu tai-panul Nobilei Case va da mult mai multă greutate aici cuvintelor dumneavoastră. Nu-i aşa?

— Dar dacă ştiţi despre el, zise Grey cu glas aspru, atunci trebuie să ştiţi şi că sora mea şi cu mine avem o înţelegere să nu menţionăm acest fapt. E o chestiune de familie.

— Chestiunile de stat, domnule Grey, precumpănesc asupra chestiunilor de familie.

— Cine sunteți dumneavoastră? Grey deveni dintr-o dată bănuitor. Cine sunteți în realitate?

— Doar un mesager, domnule Grey, zău, Suslev îşi puse mâinile mari pe umerii lui Grey, strângându-l călduros. *Tavariş,* ştiţi bine că trebuie să folosim tot ce ne stă în putinţă pentru a face cauza să progreseze. Sunt convins că superiorii mei s-au gândit numai la viitorul dumneavoastră. O apropiată legătură de familie cu o astfel de familie capitalistă v-ar fi utilă în parlament, nu-i aşa? La anul, când dumneavoastră şi Partidul laburist veţi ajunge la putere, veţi avea nevoie de oameni cu relaţii, chiar dumneavoastră aţi spus-o. Veţi fi expertul în materie de Hong Kong, cu relaţii speciale. Ne puteţi ajuta enorm să stăvilim China, să o readucem pe calea cea bună, şi să trimitem Hong Kongul şi pe toţi cei din Hong Kong acolo unde le e locul: la gunoi. Ce ziceţi?

Grey se gândi o clipă la asta, inima bătându-i cu putere.

— Am putea distruge-Hong Kongul?

— De ce nu? zâmbi Suslev. Nu vă faceţi griji, nu va trebui să povestiţi dumneavoastră, din proprie iniţiativă, despre tai-pan, încălcându-vă cuvântul dat sorei

dumneavoastră. Pot aranja eu să vi se pună o întrebare. În regulă?

16

Ora 23.05.

Dunross îl aştepta pe Brian Kwok la *Barul Quance* de la *Hotelul Mandarin,* sorbind un brandy cu Perrier. Barul cu acces exclusiv masculin era aproape pustiu. Până acum, Brian Kwok fusese întotdeauna punctual, dar acum întârzia. În slujba lui poate apărea oricând o urgenţă, îşi zise Dunross netulburat. Îl mai aştept încă vreo câteva minute. În seara aceea, pe Dunross nu-l deranja să aştepte. Avea timp berechet să ajungă la Aberdeen la întâlnirea cu Wu Patru Degete, iar Penn fiind în drum spre Anglia, nu avea nici un zor să ajungă acasă. Călătoria îi va face bine, gândi el. Londra, teatrele, apoi Castelul Avisyard. Acolo trebuie să fie splendid, curând vine toamna, cu dimineţile răcoroase şi limpezi când îţi vezi respiraţia, sezonul de vânătoare la potârnichi, iar apoi Crăciunul. O să fie grozav să fiu acasă de Crăciun, pe zăpadă. Mă-ntreb ce va mai aduce acest Crăciun şi ce voi gândi amintindu-mi de aceste momente grele. Acum sunt prea multe probleme. Planul funcţionează, dar deja scârțâie, toate merg prost şi nu sunt sub control, sub controlul meu. Bartlett, Casey, Gornt, Patru Degete, Mata, Zgârcitul, Havergill, Johnjohn, Kirk, Crosse, Sinders, AMG, Riko a lui, toţi aceşti fluturi în jurul flăcării, iar acum încă unul, Tiptop, şi Hiro Toda care soseşte mâine în loc de sâmbătă. După-masă discutase pe îndelete cu japonezul, prietenul şi partenerul lui în construcţia de nave. Toda îl întrebase despre bursă şi despre compania *Struan,* nu direct, în stilul englezesc, ci pe ocolite, politicos cum fac japonezii. Dar întrebase, iar în glasul blând, cu accent american – rodul a doi ani petrecuţi la Harvard – Dunross ghicise îngrijorarea.

— Totul va fi în regulă, Hiro, îl liniştise Dunross. E doar un atac trecător. Luăm în primire navele aşa cum am prevăzut.

Oare o să o facem? Da. Într-un fel sau altul. Linbar se duce mâine la Sydney să încerce să reînvie afacerea Woolara şi să reînnoiască acel contract. O tentativă hazardată. Fără să vrea, îi veni iar în minte Jacques. Să fie Jacques într-adevăr un trădător comunist? Şi Jason Plumm şi Tuke? Iar R. să fie oare Roger Crosse sau Robert Armstrong? Nu se poate, nici ei şi nici Jacques! Pentru numele lui Dumnezeu, îl cunosc pe Jacques de când mă ştiu, cunosc familia deVille de-o viaţă. E drept că s-ar putea ca Jacques să-i fi dat lui Bartlett unele informaţii despre treburile noastre, dar nu pe toate. Nu cele privind compania, pe care le ştie doar tai-panul. Adică Alastair, tata, eu şi Bătrânul sir Ross. Toate ipotezele astea par de neconceput. Da. Dar cineva e un trădător, şi ăla nu-s eu. Şi mai e la mijloc şi *Sevrin.*

Dunross aruncă o privire în jur. Barul rămânea în continuare aproape gol. Era o încăpere mică, plăcută şi confortabilă, cu scaune îmbrăcate în piele verde închis, mese de stejar lustruit şi pereţii împodobiţi cu picturile lui Quance. Toate erau reproduceri. Multe din originale se aflau în Galeria Lungă de la Casa Mare, iar restul pe culoarele băncilor *Victoria şi Blacs,* câteva erau în colecţii particulare, prin alte părţi. Se lăsă pe spate în alcov, simţindu-se bine, bucuros că e înconjurat de atâtea lucruri ce ţineau de trecutul lui şi care parcă îl protejau. Chiar deasupra capului lui era portretul unei fete haklo ținând în braţe un băieţel blond, cu părul legat în codiţă. Se zicea că Quance l-ar fi pictat drept cadou de ziua de naştere pentru Dirk Struan, din partea fetei din tablou, May-may T'Chung, iar copilul din pictură se spunea c-ar fi fiul lor, Duncan.

Ochii lui se opriră, în cealaltă parte a încăperii, pe portretele lui Dirk şi al fratelui său vitreg, Robb, aflate alături de o altă pictură reprezentându-l pe negustorul

american Jeff Cooper, şi de peisaje cu Piscul şi cu debarcaderul aşa cum arătau ele în 1841. Mă-ntreb ce-ar zice Dirk dacă şi-ar putea vedea opera acum înfloritoare, crescând, regenerându-se, în continuare buricul lumii, al lumii asiatice, care-i singura lume.

— Încă unul, tai-pan?

— Nu, mulţumesc, Feng, îi răspunse el barmanului chinez. Numai un Perrier, te rog.

În apropiere se afla un telefon. Formă numărul.

— Sediul poliţiei, se auzi o voce de femeie.

— Cu comisarul Kwok vă rog.

— O clipă, domnule.

În timp ce aştepta, Dunross încercă să se hotărască în privinţa lui Jacques. Imposibil, îşi spuse el cu durere, doar dacă o fi fost împins de la spate. Trimițându-l în Franţa să le ia pe Susanne şi pe Avril, va fi izolat pentru vreo săptămână. Poate că o să vorbesc cu Sinders, nu-i exclus ca ei să ştie deja. Isuse atotputernic, dacă AMG nu ar fi scris acolo un *R* m-aş fi dus direct la Crosse. E oare posibil ca el să fie Arthur? Adu-ţi aminte de Philby, de la Foreign Office, îşi zise el, revoltat că un englez dintr-o asemenea familie şi aflat într-o poziţie atât de înaltă şi de încredere a putut fi un trădător. La fel ca şi ceilalţi doi, Burgess şi Maclean. Şi Blake. Până unde să mă încred în AMG? Săracu' de el! Până unde să mă încred în Jamie Kirk?

— Vă rog, cine îl caută pe comisarul Kwok? întrebă la telefon o voce de bărbat.

— Domnul Dunross, de la *Struan.*

— O clipă, vă rog.

O scurtă pauză, apoi vocea unui bărbat, pe care o recunoscu imediat.

— Bună seara, tai-pan, Robert Armstrong. Regret, dar Brian nu poate fi găsit. Era ceva important?

— Nu. Aveam numai o întâlnire să bem un pahar şi e în întârziere.

— O, nu mi-a pomenit nimic, în general e foarte punctual la treburi din astea. Când v-aţi aranjat întâlnirea?

— Azi dimineaţă. M-a sunat să-mi spună de John Chen. Mai aveţi ceva nou despre ticăloşii ăia?

— Nu. Îmi pare rău. Brian a trebuit să plece din oraş, a intervenit ceva neprevăzut, ştii cum e.

— Desigur. Dacă vorbeşti cu el, transmite-i că ne vedem duminică, la raliu, dacă nu mai devreme.

— Tot mai ai de gând să te duci în Taiwan?

— Da. Împreună cu Bartlett. Plecăm duminică şi ne întoarcem marţi. Am auzit că putem folosi avionul lui.

— Da. Te rog ai grijă să se întoarcă marţi.

— Poate mai repede.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu, mulţumesc, Robert.

— Tai-pan, am... am avut încă o întâlnire destul de problematică, aici în Hong Kong. N-aş vrea să te alarmez, dar ai mare grijă ce faci până mâine când te întâlnești cu Sinders, bine?

— Sigur. La fel mi-a spus şi Brian. Şi Roger. Mulţumesc, Robert noapte bună.

Dunross închise. Uitase că era însoţit de un om al Serviciului secret. Tipul trebuie să fie mai bun decât ceilalţi. Nu l-am remarcat deloc. Da' ce fac cu el? Precis că n-are ce căuta la Patru Degete.

— Mă-ntorc într-o clipă.

— Da, tai-pan, răspunse barmanul.

Dunross ieşi, îndreptându-se agale spre toaletă, privind atent în jur, fără să se vadă. Nu-l urmărea nimeni. După aceea intră în holul zgomotos şi aglomerat de la mezanin, îl traversă şi coborî pe scara principală până la chioşcul cu ziare din foaier, ca să cumpere un ziar de seară. La întoarcere, îi căzură ochii pe un chinez mărunţel, cu ochelari, care-l urmărea pe deasupra unei reviste, aşezat pe un scaun în foaier. Dunross ezită, reveni în foaier şi văzu

ochii urmărindu-l. Satisfăcut, o luă iarăşi în sus pe scara aglomerată.

— A, bună, Marlowe, făcu el, cât pe ce să se ciocnească cu acesta.

— A, bună, tai-pan.

Dunross citi de-ndată oboseala şi îngrijorarea de pe chipul lui.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, simţind imediat că ceva nu e în regulă, se dădu la o parte din valul mulţimii.

— Nimic, absolut nimic.

— Ceva este în neregulă, zâmbi blând Dunross.

Peter Marlowe şovăi.

— Este… e vorba de Fleur.

Îi spuse ce păţise. Dunross păru sincer îngrijorat.

— Bătrânul Tooley e un medic bun, şi asta contează. Îi povesti lui Marlowe cum îi îndopase Tooley cu antibiotice pe el, pe Bartlett şi pe Casey. Tu te simţi bine?

— Da. Doar o uşoară diaree. Nimic îngrijorător pentru o lună sau două, şi Peter Marlowe îi povesti ce-i zisese Tooley despre hepatită. Nu asta mă îngrijorează, ci Fleur şi copilul, asta-i problema.

— Aveţi o *amah?*

— Da. Iar hotelul e splendid, băieţii de serviciu nu mai ştiu cum să-ţi intre în voie.

— Ai timp să bei un pahar?

— Nu, nu, mulţumesc, trebuie să mă întorc. *Amah* nu e… nu este loc şi pentru ea, aşa că stă doar cu copilul. Trebuie să trec pe la spital la întoarcere, să văd ce mai e.

— Bine, atunci pe altă dată. Te rog transmite-i complimentele mele soţiei tale. Cum merge munca de cercetare?

— Excelent, mulţumesc.

— Câte secrete de-ale noastre ai mai izbutit să afli de la concetăţenii noştri din Hong Kong?

— O mulţime. Dar toate-s de bine, Peter Marlowe zâmbi în colţul gurii. Dirk Struan a fost un bărbat şi jumătate. Toţi

zic că şi tu eşti la fel, şi speră să-l învingi pe Gornt, să câștigi iarăşi.

Dunross se uită la el. Îi plăcea acest om.

— Te deranjează întrebările despre Changi?

Văzu umbra ce traversă chipul ridat, îmbătrânit deodată.

— Depinde.

— Robin Grey povestea că tu te-ai ocupat cu piaţa neagră în lagăr. Împreună cu un american. Un caporal.

Urmă o pauză lungă, dar expresia lui Marlowe nu se schimbă.

— Eram un negustor, domnule Dunross, sau mai corect spus, un interpret pentru prietenul meu care era un negustor, un caporal, american. Ne-a salvat viaţa, şi mie şi prietenilor mei. Eram patru: un maior, un colonel de aviaţie, un plantator de cauciuc şi eu. Şi a salvat mulţi alţi oameni, cu zecile. Numele lui era King şi a fost împărat, într-un fel împăratul Changi-ului, zâmbi iarăşi uşor. Comerţul era contrar legii japoneze, şi contrar legilor lagărului.

— Ai spus *japoneze,* nu *jap.* Asta-i un lucru rar, observă imediat Dunross. După toate ororile de la Changi, nu îi deteşti?

După o pauză, Peter Marlowe clătină din cap.

— Nu detest pe nimeni. Nici măcar pe Grey. Am nevoie de toată mintea şi de toată energia mea ca să mă bucur că sunt în viaţă. Noapte bună! se întoarse să plece.

— O, Marlowe, încă ceva, îl opri Dunross, hotărându-se pe loc. Ai vrea să vii la curse sâmbătă? În loja mea? Vor fi acolo câțiva oameni interesanţi… dacă tot culegi material despre Hong Kong, de ce să n-o faci în stil mare?

— Mulţumesc. Mulţumesc foarte mult, dar m-a invitat deja Donald McBride. Dar mi-ar face plăcere să vin să beau un pahar, dacă se poate? Cum rămâne cu cartea?

— Poftim?

— Cartea despre istoria companiei *Struan,* cea pe care mi-ai promis că mă laşi s-o citesc.

— A, da. Am dat-o la rebătut, se eschivă Dunross. Pare-se că nu e decât un singur exemplar. Dacă mai ai răbdare…

— Sigur. Mulţumesc.

— Transmite-i complimente lui Fleur.

Dunross îl privi cum se îndepărtează, bucuros că Marlowe înţelege diferenţa între negoţ şi piaţă neagră. Ochii îi căzură pe tipul de la Serviciul secret care continua să-l urmărească pe deasupra revistei. O luă încet înapoi spre bar, de parcă ar fi fost cufundat în gânduri. Odată ajuns înăuntru, zise iute:

— Feng, este jos un ziarist nesuferit pe care nu vreau să-l întâlnesc.

Barmanul ridică îndată placa de la bar.

— E o plăcere să vă fiu de folos, tai-pan, se oferi el, necrezând nici o clipă scuza invocată.

Clienţii lui se serveau adesea de ieşirea de serviciu din spatele barului. Cum femeile nu aveau acces în bar, de obicei cei care ieşeau pe acolo o făceau ca să evite vreo femeie care aștepta afară. Oare ce târfă o fi vrând tai-panul să evite, se întrebă el, văzându-l că lasă un bacşiş generos înainte de a ieşi zorit.

Ajungând pe o alee lăturalnică, Dunross dădu grăbit colţul şi se urcă într-un taxi, lăsându-se în jos pe bancheta din spate.

— Aberdeen, comandă el, dând lămuriri în cantoneză.

— *Ayeeyah,* iute ca săgeata, tai-pan, răspunse prompt şoferul, luminându-se la chip când îl recunoscu. Pot să întreb ce şanse sunt pe sâmbătă? O să plouă sau nu?

— Pe toţi zeii, fără ploaie!

— Eiii, şi câștigătorul din a cincea?

— Zeii nu mi-au şoptit asta şi nici scârboșii de Înalţi Tigri care mituiesc jochei şi droghează cai ca să tragă pe sfoară nişte oameni cinstiţi care pariază cinstit. Dar Noble Star se va strădui.

— Toţi or să se străduiască, se posomori şoferul, dar care este cel ales de zei şi de Înaltul Tigru al Hipodromului din Happy Valley? Ce ziceţi de Pilot Fish?

— E un armăsar bun.

— Da Butterscotch Lass? Bancherul Kwang are nevoie de o întoarcere a norocului.

— Da, iar Lass e bună şi ea.

— Bursa o să mai scadă, tai-pan?

— Da, însă cumpără acţiuni ale *Nobilei Case* cu un sfert înainte de ora trei, vineri.

— La ce preţ?

— Foloseşte-ţi mintea, venerabile frate. Ce-s eu, Bătrânul Tung Orbul?

Orlanda şi Linc Bartlett dansau în semiîntunericul barului de noapte, strâns lipiţi unul de altul. Muzica era dulce şi senzuală, ritmul plăcut, formaţia filipineză, iar încăperea mare, tapetată cu oglinzi somptuoase, meşteşugit iluminată, avea alcovuri discrete, fotolii scunde şi adânci aşezate în jurul meselor joase şi chelneri îmbrăcaţi în smoching, folosindu-se de mici lanterne şi mișcându-se de colo colo ca nişte licurici. Mai multe fete în rochii de seară viu colorate şedeau împreună la taclale, sau îi priveau pe puţinii dansatori. Din când în când, câte una sau câte două, se duceau la masa unui bărbat, sau a mai multor bărbaţi, încântându-i cu râsete, conversaţie şi băutură, iar după vreun sfert de oră treceau mai departe, dirijate discret de *mama-san* veşnic vigilentă şi de ajutoarele sale. Aici *mama-san* era o shanghaieză atrăgătoare, de cincizeci şi ceva de ani, bine îmbrăcată şi distinsă. Vorbea şase limbi şi răspundea de fete în faţa proprietarului. De ea depindea succesul sau eşecul localului. Fetele i se supuneau întru totul. La fel ca şi gorilele şi chelnerii. Era regină peste domeniul ei, şi respectată ca atare. Rar se întâmpla ca vreun bărbat să vină însoţit de o parteneră, deşi acest lucru era acceptat,

cu condiţia ca bacşişul să fie generos, iar consumul de băutură neîntrerupt. În colonie se aflau zeci de locuri de plăcere ca acela, majoritatea deschise, menite să-i distreze pe bărbaţi – turişti şi Hong Kong *yan,* autohtoni. Toate aveau partenere de dans de toate rasele. Le plăteai ca să stea cu tine, să discuţi, să râzi, ori să te asculte. Preţurile şi calitatea variau în funcţie de locul ales, ţelul fiind întotdeauna acelaşi: desfătarea oaspetelui şi bani pentru local. Linc Bartlett şi Orlanda erau şi mai aproape acum, mai mult legănându-se decât dansând. Ea îşi lăsase uşor capul pe pieptul lui, una din mâinile ei era pusă delicat pe umărul bărbatului, iar pe cealaltă i-o ţinea el, minunându-se cât de răcoroasă era la atingere. Cu celălalt braţ o cuprinsese aproape cu totul. Ea îi simţea căldura până în adâncul fiinţei ei şi, fără să-şi dea parcă seama degetele ei îi mângâiară ceafa şi se strânse mai aproape de el, pătrunsă de muzică. Paşii şi trupurile lor erau în perfectă concordanţă. Peste o clipă, îl simţi fremătând, excitat. Ce fac cu el în noaptea asta? se întrebă ea visătoare, încântată de perfecţiunea acelei nopţi. O fac sau n-o fac? Oh, cât aş vrea... Corpul ei părea să se mişte de la sine, acum, mai aproape, cu spatele uşor arcuit, şoldurile lipite de el. O străbătu un val de căldură. E prea multă căldură, îşi spuse ea, şi cu un efort se trase înapoi.

Bartlett o simţi depărtându-se. Mâna lui rămase pe talia ei, simţindu-i trupul prin ţesătura rochiei. Ce senzaţie minunată. Numai carnaţia sub şifonul diafan... de fapt mai multă căldură decât carne. Isuse!

— Hai să ne mai aşezăm puţin, propuse ea cu glas sugrumat.

— După ce se termină dansul, murmură el.

— Nu, Linc, îmi simt picioarele nesigure, şi cu un efort, îşi puse amândouă braţele pe după gâtul lui şi se lăsă puţin pe spate, dar rămânând încă lipită de el, zâmbea cuceritor. S-ar putea să cad. Şi doar n-ai vrea să cad, nu-i aşa?

— Nu poţi să cazi, îi răspunse, zâmbindu-i şi el. Nici o şansă.

— Te rog…

— Doar n-ai vrea să cad eu atunci, nu?

Râse şi râsul ei îl incintă. Isuse, îşi spuse el, ia-o mai încet, face ce vrea cu tine. Mai dansară o clipă, însă la distanţă, şi asta îl mai potoli puţin. Apoi o luară spre masa lor, așezându-se comod pe sofa, conştienţi în continuare de apropierea dintre ei. Picioarele li se atinseră.

— Mai doriţi de băut, sir? întrebă chelnerul în smoching.

— Eu nu. Linc, zise ea, venindu-i să-l blesteme pe chelner pentru neîndemânarea lui, căci încă nu-şi terminaseră paharele.

— Încă o creme de menthe? întrebă Bartlett.

— Nu, zău, pentru mine nu, dar ia pentru tine.

Chelnerul se făcu nevăzut. Bartlett ar fi preferat o bere, dar nu voia să-i miroasă respiraţia a bere şi, în plus, nu voia să strice cea mai perfectă cină de care avusese parte vreodată. Pastele fuseseră excelente, viţelul fraged şi suculent, cu un sos de lămâie şi vin uşor înţepător, salata perfectă. Apoi *zabaglione,* amestecate în faţa lui, ouă şi Marsala şi atmosfera aceea de basm. Iar peste toate, strălucirea ei, adierea parfumului ei.

— Cea mai plăcută seară pe care am petrecut-o de ani de zile.

Ea îşi ludică paharul cu o solemnitate prefăcută:

— Să bem pentru multe altele la fel.

Da, pentru multe, multe altele la fel, gândi ea, dar după ce vom fi căsătoriţi, sau cel puţin logodiţi. Eşti prea îmbătător, Linc Bartlett, prea potrivit cu mine, prea puternic.

— Mă bucur că ţi-a plăcut. Şi mie mi-a plăcut. Zău, şi mie!

Îi văzu ochii desprinzându-se de pe chipul ei în timp ce o animatoare trecu pe lângă ei, îmbrăcată într-o rochie decoltată. Fata era adorabilă, de vreo douăzeci de ani, şi se

alătură unui grup gălăgios de japonezi care şedeau la o masă din colţ, înconjuraţi de un roi de fete. Imediat, o altă fată se ridică, se scuză şi plecă. Orlanda îl privi cum le urmăreşte, mintea fiindu-i acum limpede ca cristalul.

— Toate pot fi „închiriate''? întrebă el involuntar.

— Pentru pat?

Avu o ezitare şi-şi întoarse privirea spre ea, atent.

— Da, cred că la asta m-am gândit, spuse el prudent.

— Răspunsul este nu şi da, şi ea continuă să zâmbească blând şi să vorbească cu glas dulce. Ca mai toate lucrurile în Asia, Linc. Nimic nu e niciodată simplu: da sau nu. E întotdeauna *poate.* Depinde de disponibilitatea fetei. Depinde de bărbat, de bani şi de suma pe care ea o datorează, îi zâmbi ştrengăreşte. Poate o să te îndrum pe calea cea bună, dar te-ai ţine de rele, fiindcă un tip înalt şi puternic ca tine fascinează toate fetele drăguţe, *heya?*

— Ei, hai, Orlanda! râse el de felul cum imitase ea accentul de culi.

— Te-am văzut că ai remarcat-o. Nu te învinuiesc, e minunată, admise ea, invidiind-o pe fată pentru tinereţea ei, dar nu şi pentru viaţa pe care o ducea.

— Ce-ai vrut să spui cu datoriile?

— O fată, când vine prima dată să lucreze aici, trebuie să arate bine. Hainele sunt scumpe, coaforul costă, ciorapii, machiajul, toate-s scumpe, aşa că *mama-san* – asta-i femeia care are grijă de fete – sau proprietarul barului de noapte îi vor avansa fetei bani cât să-şi cumpere cele necesare. Bineînţeles că la început toate fetele sunt tinere şi nepăsătoare, proaspete precum primii trandafiri ai verii, şi cumpără lucruri în neştire, iar apoi trebuie să restituie banii. Majoritatea, când încep n-au nimic, doar pe ele însele – dacă nu cumva au lucrat înainte în alt bar şi au o suită de admiratori. Sigur că fetele mai schimbă barurile, Linc, după ce scapă de datorii. Uneori, un proprietar e dispus să plătească datoriile unei fete pentru a o avea pe ea şi admiratorii ei – multe fete sunt foarte cunoscute şi

foarte căutate. O fată poate să câștige bine dacă ştie să danseze, să susţină o conversaţie şi dacă vorbeşte mai multe limbi.

— Deci datoriile lor sunt mari?

— Cresc mereu. Cu cât stau mai mult, cu atât mai greu este să arate bine, cu atât le costă, mai mult. Dobânda la datorie este de cel puţin douăzeci la sută. În primele luni fata poate să câștige mult şi să restituie mult, dar niciodată destul, peste chipul Orlandei trecu o umbră. Dobânda se acumulează, datoria creşte. Nu toţi patronii sunt răbdători. Aşa că fata trebuie să caute alte surse de finanţare. Uneori trebuie să împrumute de la cămătari ca să-i restituie banii patronului. Inevitabil, caută un sprijin. Iar apoi, într-o seară, *mama-san* îi arată un bărbat: „Vrea să te cumpere pentru seara asta.” Şi…

— Ce înseamnă asta, să cumperi o fată pentru o seară?

— Este vorba de un obicei al barurilor de noapte de aici. Toate fetele trebuie să fie aici punctuale, la opt, când se deschide barul, curate şi cochete. Trebuie să stea până la unu noaptea, altfel sunt amendate. Sunt amendate şi dacă nu sunt curate, îngrijit îmbrăcate, sau dacă nu *se* poartă frumos cu clienţii. Dacă un bărbat vrea să iasă cu o fată, pentru cină sau ce o fi, şi mulţi clienţi le iau pe fete numai ca să cineze împreună, mulţi se întâmplă chiar să ia două fete la cină ca să-şi impresioneze prietenii, o cumpără pe fată pentru o seară de la bar, plăteşte barului o taxă, în funcţie de cât timp mai e până la închiderea localului. Nu ştiu cât primeşte faţa din această, taxă, cred că vreo 30 la sută, dar ce câștigă în plus îi aparţine în întregime, dacă nu cumva *mama-san* negociază pentru ea înainte de plecare. Atunci localul încasează banii.

— Taxa e obligatorie?

— E o chestiune de cinste a obrazului. Linc, în acest local, care e unul din cele mai bune, să cumperi o fată te-ar costa cam 80 de dolari Hong Kong pe oră, adică vreo 16 dolari americani.

Bartlett o privea, punându-și tot felul de întrebări în legătură cu ea, dorind-o, bucuros că nu e nevoit să o cumpere pentru o seară. Drace, ar fi ceva îngrozitor! Sau poate că nu? Cel puţin aşa, chiar dacă m-aş uşura de câțiva dolari, vine patul, şi gata. Oare asta e ce-mi doresc?

— Poftim? întrebă ea.

— Tocmai mă gândeam, ce viaţă mizerabilă au fetele astea.

— Nu-i mizerabilă, nu-i mizerabilă deloc, spuse ea cu acea infinită nevinovăţie care-l impresiona atât de mult. Este probabil perioada cea mai frumoasă din viaţa lor, în tot cazul e prima dată când poartă o rochie drăguţă, când sunt complimentate şi au căutare. Ce altă slujbă ar putea să-şi găsească o fată care n-are cine ştie ce carte? De secretară, dacă are noroc, ori dacă nu într-o fabrică, muncind între douăsprezece şi paisprezece ore pe zi pentru 10 dolari Hong Kong. Ar trebui să te duci într-un atelier, Linc, să vezi condiţiile. Te duc eu, dacă vrei. Vrei? Trebuie să vezi cum muncesc oamenii, ca să ne înţelegi pe noi cei de aici. Mi-ar plăcea să-ţi servesc drept ghid. Dacă tot stai mai mult, ar trebui să ştii totul, Linc, să cunoşti totul. O, nu, fetele astea se consideră norocoase. Măcar pentru o scurtă perioadă din viaţă trăiesc şi ele bine, mănâncă bine şi râd din plin.

— Fără lacrimi?

— Lacrimi există întotdeauna. Dar ele sunt un mod de viaţă pentru o fată.

— Dar nu şi pentru tine.

Orlanda suspină şi-şi puse mâna pe braţul lui.

— Am avut şi eu greul vieţii mele. Dar tu mă faci să uit toate lacrimile pe care le-am vărsat.

Un brusc hohot de râs îi făcu să ridice capul. Cei patru oameni de afaceri japonezi şedeau împreună cu şase fete. Masa lor se umpluse de pahare, iar altele tocmai soseau.

— Sunt atât de fericită că nu trebuie... nu-s nevoită să-i servesc pe japonezi, rosti ea simplu. Îmi binecuvântez joss-ul pentru asta. Dar ei sunt cei mai mari cheltuitori, Linc, în

mult mai mare măsură decât oricare alţi turişti. Aruncă în stânga şi-n dreapta cu banii chiar mai mult decât shanghaiezii, aşa că au parte de cel mai bun serviciu, deşi sunt târâţi şi ei ştiu că noi îi urâm. Pare-se că nu le pasă că ceea ce cheltuiesc nu le aduce în schimb decât ipocrizie. Poate că ştiu asta, căci sunt deştepţi, foarte deştepţi. E cert însă că ei au o atitudine diferită faţă de pat, faţă de Doamnele Nopţii, diferită de a altora, se auzi un alt hohot de râs. Chinezii le spun în mandarină *lang syin gou fei,* ceea ce înseamnă „inimă de lup, plămâni de câine”, adică oameni lipsiţi de conştiinţă.

El ridică din sprâncene.

— Ce legătură are una cu alta?

— Are! Vezi tu, chinezii gătesc şi mănâncă orice parte a unui peşte, vânat sau animal, cu excepţia inimii de lup şi a plămânului de câine. Sunt singurele lucruri cărora nu le poţi da o aromă; put orice le-ai face. Aruncă o privire spre, cealaltă masă. Pentru chinezi, bărbaţii japonezi sunt *lahg syin gou fei*. La fel şi banii. Banii n-au nici ei conştiinţă, surâse straniu şi luă o înghiţitură de lichior. În ziua de azi multe *mama-san* sau patroni sunt dispuşi să le avanseze bani fetelor pentru a le ajuta să înveţe japoneza. Ca să distrezi pe cineva, trebuie să poţi comunica, nu-i aşa?

Un alt cârd de fete trecu pe lângă ei şi Orlanda le văzu uitându-se la Bartlett, apoi la ea, şi pe urmă privind în altă parte. Ştia că o dispreţuiesc pentru că e eurasiatică şi că e cu un client *quai loh.* Se aşezară la o altă masă. Localul începea să se umple.

— Pe care o vrei? întrebă ea.

— Poftim?!

Râse de uimirea şi aerul lui şocat.

— Ei hai, Linc Bartlett, te-am văzut cum le priveai.

— Termină, Orlanda! făcu el stânjenit, cu glas tăios. În acest loc e imposibil să nu le bagi în seamă.

— Bineînţeles, de asta ţi-am şi propus, zise ea imediat, străduindu-se să zâmbească la fel ca înainte, şi îl atinse din

nou duios cu mâna pe genunchi. Eu am ales acest loc special pentru tine ca să poţi să-ţi desfeţi ochii.

Pocni din degete. Chelnerul şef se înfiinţă de-ndată, îngenunchind politicos lângă măsuţa lor joasă.

— Dă-mi carnetul tău, îi porunci ea în shanghaiează, cuprinsă de o nelinişte teribilă, dar pe care şi-o ascundea perfect.

Tipul scoase imediat ceva ce arăta a afiş.

— Lasă-mi lanterna. O să te chem când am nevoie de tine.

Tipul plecă. Asemeni unui conspirator, Orlanda se apropie mai mult de Bartlett. Picioarele li se atingeau. Linc o cuprinse cu braţul. Fata îndreptă lanterna mică spre afiş. Pe acesta erau poze, portretele a vreo douăzeci sau treizeci de fete. Sub fiecare se aflau şiruri de caractere chinezeşti.

— Nu vor fi toate fetele astea aici în seara asta, dar dacă vezi una care îţi place, o să o chemăm.

Bartlett o privi cu ochi mari.

— Vorbeşti serios?

— Foarte serios, Linc. Nu trebuie să-ţi faci probleme, o să tratez eu pentru tine, dacă-ţi place fata, după ce o cunoşti şi stai de vorbă cu ea.

— Eu nu vreau una din astea, te vreau pe tine.

— Da. Da, ştiu, dragul meu, şi... dar în seara asta lasă totul în seama mea, te rog. Hai să jucăm un joc, lasă-mă să-ţi organizez eu noaptea.

— Isuse, eşti nemaipomenită!

— Iar tu eşti cel mai minunat bărbat pe care l-am cunoscut vreodată şi vreau să-ţi fac o noapte perfectă. Nu pot să mă ofer ţie acum, oricât de mult aş dori-o, aşa că vom găsi o înlocuitoare de moment. Ce zici?

Bartlett tot o mai privea cu uimire. Îşi termină paharul, fără să simtă gustul băuturii. Apăru imediat altul, ca din pământ. Bău jumătate din el. Orlanda era conştientă de ceea ce face şi de risc, dar simţea că şi-l va apropia şi mai mult. Dacă el accepta, îi va rămâne îndatorat pentru o

noapte interesantă, o noapte pe care nici Casey, nici orice altă femeie *quai loh* n-ar fi fost în stare să i-o ofere nici într-o mie de ani. Dacă refuza, tot îi va rămâne recunoscător pentru generozitatea ei.

— Linc, aici e Asia. Aici sexul nu este, ca la anglo-saxoni, o sperietoare, un păcat. Este o plăcere care trebuie degustată precum o mâncare sau o băutură aleasă. Ce înseamnă pentru un bărbat, un bărbat adevărat, o noapte petrecută cu una din aceste Făpturi ale Plăcerii? O clipă de desfătare. O amintire. Nimic mai mult. Ce are asta de-a face cu dragostea, cu dragostea adevărată? Nimic. Eu nu sunt pentru *o* noapte, nu pot fi închiriată. Ţi-am simţit yang-ul... Nu, te rog, Linc, adăugă ea repede văzându-l că se îmbăţoşează. Despre yang şi yin nu putem minţi, căci asta ar fi cea mai mare greşeală. Te-am simţit şi asta m-a umplut de bucurie. Tu nu m-ai simţit pe mine? Tu eşti puternic şi eşti bărbat, eşti yang, iar eu sunt femeie, sunt yin, iar când muzica este dulce... O, Linc..., îi cuprinse mâna cu a ei şi se uită la el implorându-l din priviri. Te rog, nu te lăsa copleşit de principii stupide. Aici e Asia şi eu vreau să fiu pentru tine tot ceea ce poate fi o femeie.

— Isuse, tu chiar vorbeşti serios?

— Bineînţeles. Pe Sfânta Fecioară, aş vrea să fiu tot ceea ce doreşti tu de la o femeie. Totul. Şi jur că atunci când voi fi bătrână, şi tu nu mă vei mai dori, să am grijă ca *această* latură a vieţii tale să fie plăcută, în mod deschis, liber. N-aş cere decât să fiu *tai-tai,* să fiu parte din viaţa ta.

Orlanda îl sărută uşor. Iar apoi sesiză schimbarea bruscă ce se produse în el. Îi văzu uimirea şi neajutorarea în faţa ei şi îşi dădu seama că a câștigat. Bucuria era cât pe ce să o înece. O, Quillan, eşti un geniu, ar fi vrut ea să strige. N-aş fi crezut ca sugestia ta să fie atât de perfectă. N-am crezut că eşti atât de ingenios, o, îţi mulţumesc, îţi mulţumesc. Dar pe chip nu se citea nimic din toate astea şi aşteptă cu răbdare, nemişcată.

— Ce înseamnă *tai-tai?* întrebă el cu glas gutural.

Tai-tai însemna „cea dintâi între toate soţiile mult preţuite”. După vechiul obicei chinezesc, în casă soţia era cea mai presus, atotputernică.

— Să fac parte din viaţa ta, zise ea încet, în vreme ce toată fiinţa ei o îndemna la prudenţă.

Din nou, aşteptă. Bartlett se aplecă spre ea şi o sărută uşor. Dar sărutul era diferit şi ea ştia că de acum încolo relaţia, lor se va situa pe un alt plan. Se simţi în culmea bucuriei. Rupse vraja.

— Acum, îl grăbi ea ca şi cum el ar fi fost un copil neascultător, acum, domnule Linc Bartlett, pe care o alegi?

— Pe tine.

— Şi eu te aleg pe tine, dar până una-alta trebuie să ne hotărâm pe care ai vrea să o cunoşti. Dacă acestea nu-ţi sunt pe plac, putem merge într-un alt local, în mod intenţionat, vorbea cu un glas detaşat, sec. Ce ai zice de ea? Era fata (aceea desăvârșită), după care se uitase el. Orlanda se hotărâse deja să o aleagă şi ştia pe care o preferă, dar, gândi ea satisfăcută, bietul băiat are şi el dreptul să-şi dea cu părerea. O să fiu o soţie perfectă pentru tine!

— Aici scrie Lily Tee. Toate fetele poartă nume pe care şi le aleg chiar ele. Are douăzeci de ani, e din Shanghai, vorbeşte shanghaieza şi cantoneza, iar hobby-urile ei sunt dansul, plimbatul cu barca şi – Orlanda se apleca să vadă mai bine caracterele mărunte şi el îi remarcă arcuirea splendidă a gâtului – şi mersul pe jos. Ce zici de ea?

Bartlett se uită la poză.

— Ascultă, Orlanda, n-am mai fost cu o curvă de ani de zile, de pe vremea când eram în armată. Niciodată nu m-au tentat prea mult.

— Te înţeleg şi ai perfectă dreptate, zise ea cu răbdare, dar acestea nu sunt curve, nu în sensul americănesc. Nu există nimic secret sau vulgar în ce le priveşte sau în ceea ce-ţi propun eu. Acestea sunt Făpturi ale Desfătării care *s-ar putea* să-ţi ofere tinereţea lor, *care are o mare valoare,*

pentru banii tăi, care n-au aproape nici una. Este un schimb cinstit, nici cine dă, nici cine primeşte nu este umilit. De exemplu, trebuie *să ştii* dinainte cât trebuie ea să primească şi nu e voie să-i dai banii direct, ci să-i pui în poşetă. E un lucru foarte important, şi pentru mine e foarte important ca prima ta întâlnire să fie perfectă. Eu trebuie să-ţi apăr cinstea obrazului şi...

— Ei, hai, Or...

— Vorbesc foarte serios, Linc. Această alegere, acest dar al meu pentru tine nu are nimic de-a face cu tine şi cu mine, nimic. Ce se întâmplă cu noi ţine de *joss.* Pentru mine contează numai ca tu să te bucuri, să ştii cum este cu adevărat Asia, nu ce-şi închipuie americanii că este. Te rog.

Bartlett era acum total derutat, criteriile şi reperele după care se orientase întotdeauna până acum fiind detronate şi inutile în faţa acestei femei care-l fascina şi-l uluia. Era îmbătat de căldura şi duioşia ei şi se încredea pe deplin în ea. Apoi, brusc, îşi aminti ceva şi din străfundul fiinţei lui auzi strigătul ce-l îndemna la prudenţă. Euforia i se risipi. Tocmai îşi amintise cui îi pomenise cât de mult îi place mâncarea italienească, lui Gornt. Lui Gornt, cu vreo două zile în urmă. Venise vorba de cea mai bună masă pe care o mâncase vreodată, mâncare italienească şi bere. Gornt. Isuse, oare ăştia doi să fie în cârdășie? Nu, nu se poate! Poate i-am povestit şi ei de acea masă. Oare?!

Îşi scormoni mintea, însă nu izbuti să-şi amintească cu precizie. Încremenise, dar ochii lui continuau s-o vadă acolo așteptând, zâmbindu-i, iubindu-l. Gornt şi Orlanda? Nu se poate să fie înţeleşi! Nu se poate! Totuşi, fii prudent. Nu ştii aproape nimic despre ea aşa că, pentru numele lui Dumnezeu, fii atent, eşti prins în mreje, în mrejele ei. Să fie oare şi mrejele lui Gornt? Pune-o la încercare, striga diavolul din el. Pune-o la încercare. Dacă ea crede într-adevăr ceea ce spune, atunci înseamnă că e ceva nemaipomenit, e din altă lume, o raritate, şi va trebui să te hotărăşti în privinţa ei. Nu

vei putea să o ai decât acceptându-i condiţiile. Pune-o la încercare cât mai ai timp, n-ai nimic de pierdut.

— Ce e? întrebă ea, simţind o schimbare.

— Tocmai mă gândeam la ce ai spus, Orlanda. Să aleg acum?

17

Ora 23.35.

Suslev şedea în semiobscuritatea casei lor conspirative de la numărul 32, Sinclair Towers. Din cauza întâlnirii cu Grey, schimbase locul întâlnirii cu Arthur, acesta urmând să vină aici. Trase o duşcă din pahar, pe întuneric. Pe măsuţa de lângă el se afla o sticlă de vodcă, două pahare şi telefonul. Inima îi bătea cu putere, ca întotdeauna când se afla la o întrunire clandestină.

Oare n-o să mă obişnuiesc o dată cu ele? se întrebă el. Nu. În seara asta mă simt obosit, deşi totul a mers splendid. Grey e acum prelucrat. Sărmanul nătâng, mânat de ură, de invidie şi de gelozie! Cei de la centru trebuie să-i mai prevină încă o dată pe cei din conducerea Partidului comunist britanic în privinţa lui. Oamenii de felul lui sunt prea vulnerabili. De pildă, Travkin, cândva prinţ, şi acum nimic, şi Jacques deVille, incompetentul ăla impetuos, şi toţi ceilalţi. Ce contează! Totul merge excelent. Totul e pregătit în vederea zilei de mâine şi a sosirii tipului pe nume Sinders, îşi zise Suslev şi-l străbătu un fior, N-aş vrea să fiu prins în cursă de ei. Ăştia de la MI-6 sunt periculoşi, fanatici şi porniţi contra noastră, ca şi cei de la CIA, dar mult mai răi. Dacă planul MI-6 şi al CIA, cu numele de cod Anubis, prevăzând unirea Japoniei, Chinei, Angliei, Canadei şi Americii, izbuteşte cumva, Maica Rusie va fi ruinată pe vecie. O, ţărişoara mea, ţărişoara mea! Ce dor mi-e de Gruzia cea frumoasă, dulce şi înverzită!

Îi reveniră în minte cântecele copilăriei, cântecele populare gruzine, şi se lăsă purtat înapoi în trecut pentru o clipă. Îşi şterse o lacrimă la gândul unei astfel de minuni, aflată acum atât de departe. Ei, lasă, curând o să am dreptul la concediu. Şi o să merg acasă. Şi o să fie acolo şi fiul meu, venit de la Washington în concediu, împreună cu tânără lui soţie şi pruncul lor – au avut grijă să se nască în America. Pentru el nu va fi o problemă cu paşaportul. El va fi a patra generaţie din familia noastră aflată în slujba ţării. Avansăm.

Întunericul îl apăsa. La cererea lui Arthur, pentru şi mai multă siguranţă, trăsese perdelele şi ţinea ferestrele închise, deşi nu exista nici o posibilitate de a fi văzuţi. Apartamentul era prevăzut cu o instalaţie de aer condiţionat, dar, tot din motive de siguranţă, i se ceruse să nu-i dea drumul şi să lase luminile stinse? Fusese înţelept că plecase de la familia Finn înaintea lui Grey, în eventualitatea că s-ar fi schimbat planurile şi ar fi avut un om al Serviciului secret pe urmele lui. Crosse îi spusese că în seara aceea nu va fi nici unul, dar a doua zi avea să fie numit un alt tip care să-l urmărească.

Luase un taxi şi se oprise la Golden Ferry să cumpere ziarele de seară, prefăcându-se că se clatină ca un om beat, pentru cazul că l-ar fi urmărit cineva, apoi trecuse pe la Rose Court şi pe la Clinker, o luase prin tunel, şi venise aici. În faţă la Rose Court se postase un om al Serviciului secret. Tipul era tot afară şi putea să rămână sau să nu rămână acolo. Oricum, n-avea nici o importanţă. Telefonul zbârnâi. Sunetul îl făcu să tresară, deşi soneria era fixată la minimum, din prudenţă. Trei țârâituri, apoi tăcere. Inima începu să-i bată mai iute. Arthur va sosi curând.

Pipăi automatul ascuns după una din perne. Aşa era ordinul de la centru, unul din multele ordine cu care nu era de acord. Lui Suslev nu-i plăceau armele, pistoalele. O armă putea da greş, pe când otrava niciodată. Atinse cu degetele fiola micuţă ascunsă în reverul hainei, suficient de

aproape ca să ajungă cu gura la ea. Cum ar fi să trăieşti *fără* a avea tot timpul atât de aproape o moarte instantanee?

Îşi impuse să se relaxeze şi-şi concentră simţurile asemeni unui radar, vrând să simtă prezenţa lui Arthur înainte ca acesta să ajungă într-adevăr acolo. Oare Arthur va folosi uşa din faţă sau cea din spate? De unde şedea, vedea amândouă intrările. Îşi ascuţise auzul şi ţinea gura deschisă pentru a mări acuitatea. Fâșâitul liftului. Ochii i se îndreptară spre uşa din faţă, dar fâșâitul se opri cu multe etaje mai jos. Aşteptă. Uşa din spate se deschise înainte ca el să simtă ceva. Îşi simţi măruntaiele răsucindu-se, nerecunoscând forma întunecată. O clipă rămase paralizat. Apoi silueta îşi îndreptă un umăr şi nu mai păru uşor adusă de spate.

— *Kristos!* murmură Suslev. Am tras o spaimă!...

— Riscurile meseriei, bătrâne, cuvintele sacadate, rostite în şoaptă, se amestecau cu o tuse hârâită, prefăcută. Eşti singur?

— Bineînţeles!

Umbra intră în camera de zi, fără să facă nici un zgomot. Suslev văzu pistolul automat dispărând şi luă mâna de pe al lui, lăsându-l însă la îndemână în ascunzătoarea lui. Se ridică în picioare şi întinse mâna cu căldură.

— De data asta eşti punctual.

Dădură mâna. Jason Plumm nu-şi scoase mănuşile.

— Era cât pe ce să nu vin, spuse el cu glas normal, zâmbind doar din buze.

— Ce s-a întâmplat? întrebă rusul, sesizând zâmbetul. Şi ce-i cu „trage perdelele şi ţine ferestrele închise”?

— Cred că acest loc s-ar putea să fie supravegheat.

— Ei! izbucni Suslev neliniştit. De ce nu mi-ai spus până acum?

— Am zis *cred* că s-ar putea să fie. Nu sunt sigur. Mi-am dat toată osteneala să fac din asta o casă conspirativă sigură şi nu vreau să fie dată în vileag pentru nimic în lume,

vocea englezului avea o nuanţă aspră. Ascultă, tovarăşe, a ieşit un întreg tămbălău. Cei din Serviciul secret au prins un tip pe nume Metkin, de pe nava ta. A...

— Ce face? se holbă la el Suslev, făcând pe uimitul.

— Metkin. Pare-se că e comisar poli...

— Da' asta-i imposibil, se prefăcu Suslev zdruncinat, jucându-și rolul la perfecţie, ascunzându-și încântarea că Metkin căzuse în cursă. Metkin nu s-ar duce niciodată el însuşi să ridice un mesaj.

— Oricum. Serviciul secret a pus mâna pe el! Armstrong l-a prins pe el şi pe un american de pe portavion, l-au prins asupra faptului. Metkin ştie de *Sevrin?*

— Nu, categoric nu.

— Eşti sigur?

— Da. Nici măcar eu n-am ştiut până acum câteva zile, când centrul mi-a spus să preiau ştafeta de la Voranski, minţi Suslev, cu mare dezinvoltură...

— Eşti sigur? Roger era să explodeze! Pare-se că Metkin ar fi comisarul tău politic, şi maior KGB. Aşa e?

— Da, dar e ridi...

— De ce naiba nu ne-aţi spus, tu sau el sau careva, că aveţi o operaţiune în curs, ca să fim pregătiţi în caz că iese o încurcătură?! Eu sunt şeful reţelei *Sevrin* şi acum voi acţionaţi aici fără să mă ţineţi la curent. Nu aşa ne înţelesesem. Voranski ne anunţa întotdeauna dinainte.

— Dar, tovarăşe, zise Suslev împăciuitor, eu n-am ştiut nimic de vreo ridicare de mesaj. Metkin face ce vrea el. El e şeful, cel mai mare pe navă. Eu nu sunt la curent cu toate, doar ştii bine! Suslev părea să se scuze, fiind în acelaşi timp iritat, prefăcându-se, ca de obicei, că nu el este adevăratul creier al *Sevrin*-ului. Nu-mi dau seama ce l-a apucat pe Metkin să ridice chiar el un mesaj. O prostie! Cred că şi-a pierdut minţile! Slavă Domnului că are otravă în reverul hainei şi nu există nici...

— Au pus mâna pe el teafăr.

Suslev făcu ochii mari, de data asta şocat cu adevărat. Se aştepta ca Metkin să fie de mult mort.

— Eşti sigur?

— Au pus mâna pe el intact. Au numele lui real, gradul şi numărul matricol şi în momentul acesta se află într-un avion de transport al RAF, sub pază straşnică, în drum spre Londra.

Pentru o clipă, în mintea lui Suslev se făcu un gol. Îl pusese, cu viclenie, pe Metkin să preia sarcina agentului care trebuia să ridice mesajul. De luni de zile observase cum Metkin îl priveşte cu ochi tot mai critici şi e tot mai băgăreţ, aşadar primejdios. În ultimul an interceptase trei rapoarte private ale adjunctului către centru, în care comenta modul uşuratic în care îşi conducea nava şi-şi făcea datoria, şi legătura lui cu Ginny Fu. Suslev era convins că Metkin îi pregătea o capcană, încercând probabil să-şi asigure în acelaşi timp propria lui retragere în Crimeea, un post călduţ, şoptind, de exemplu, cuiva de la centru că suspecta o scurgere de informaţii de pe *Ivanov,* a cărei sursă ar putea fi Suslev. Se cutremură. Nici Metkin, nici centrul, nimeni nu ar avea nevoie de dovezi. Simpla bănuială ar însemna pierzania lui.

— Este cert că Metkin e în viaţă? întrebă el, rumegând această nouă problemă.

— Da. Eşti absolut sigur că nu ştie nimic despre *Sevrin?*

— Da. Doar ţi-am mai spus, răspunse Suslev cu glas mai tăios. Tu eşti singurul care îi ştie pe toţi membrii *Sevrinului,* da? Nici măcar Crosse nu-i ştie pe toţi, nu-i aşa?

— Nu.

Plumm se duse la frigider şi scoase sticla de apă. Suslev îşi turnă o vodcă, încântat că misiunea *Sevrin* era asigurată cu atâtea supape de siguranţă: Plumm neştiind că Roger Crosse era, printre altele, informator direct al KGB, Crosse fiind singurul care cunoştea poziţia reală a lui Suslev însuşi în Asia, fără însă ca Crosse sau Plumm să fie la curent cu vechea lui legătură cu deVille. Apoi ceilalţi membri

necunoscându-se între ei... şi nici unul din ei neavând habar de Banastasio, de arme, sau de adevăratele dimensiuni ale influenţei sovietice în Orientul îndepărtat.

Aceste rotiţe se îmbinau una într-alta, iar acum Metkin, una din piesele defecte, dispăruse pentru totdeauna din angrenaj. Fusese atât de simplu să-l momească spunându-i că procurarea certificatului cu armament aflat la bordul portavionului ar garanta promovarea agentului implicat.

— Mă surprinde că l-au prins viu, mărturisi el sincer.

— Roger mi-a spus că l-au ţintuit pe amărât şi i-au pus un juvăţ înainte de a apuca să-şi înfigă dinţii în reverul hainei.

— Au găsit probele asupra lui.

— Roger nu mi-a spus. A trebuit să lucreze al naibii de iute. Ne-am gândit că cel mai bun lucru era să-l expediem pe Metkin din Hong Kong cât mai repede posibil. Ne îngrozea gândul că, fiind atât de mare în grad, s-ar putea să ştie de noi. Va fi mai uşor să ne ocupăm de el la Londra, şi glasul lui Plumm deveni grav.

— Crosse o s-o rezolve cu Metkin.

— Probabil.

Nu foarte în largul lui, Plumm mai bău o gură de apă.

— De unde a aflat Serviciul secret de preluarea mesajului? întrebă Suslev, vrând să afle cât de multe ştia celălalt. Înseamnă că există un trădător pe nava mea.

— Nu. Roger zice că a aflat printr-un informator al MI-6, de pe portavion. Nici măcar CIA nu a ştiut.

— *Kristos!* De ce naiba a trebuit Roger să fie atât de eficient?

— Armstrong s-a ocupat de asta. Serviciul secret are regulile lui. Dar din moment ce Metkin nu ştie nimic, nu-i nici o problemă!

Suslev simţi privirea scrutătoare a englezului aţintită asupra lui şi-şi păstră o mutră nevinovată. Plumm nu era prost. Tipul ăsta era puternic, viclean, necruţător, un protejat secret selecţionat de Philby.

— Sunt sigur că Metkin nu ştie nimic din ce ne-ar putea dăuna nouă. Oricum însă, centrul ar trebui informat de-ndată. Pot rezolva ei treaba asta.

— Am şi făcut-o. Am cerut ajutor, prioritate gradul unu.

— Bun, aprobă Suslev. Ai făcut foarte bine, tovarăşe. Şi tu, şi Crosse! Faptul că l-ai câștigat pe Crosse de partea noastră a fost o lovitură strălucită, încă o dată, trebuie să te felicit.

Complimentul lui Suslev era sincer. Roger Crosse era un profesionist, nu ca tipul ăsta şi toţi ceilalţi din *Sevrin.*

— Poate l-am câștigat eu, sau poate, el m-a câștigat pe mine. Uneori nu-s foarte sigur, făcu Plumm gânditor. Nici în ce te priveşte pe tine, tovarăşe. Pe Voranski îl ştiam, lucram împreună de ani de zile, dar tu eşti nou şi încă nu te-am testat.

— Da. Cred că e dificil pentru tine.

— Nu pari foarte necăjit de pierderea superiorului tău.

— Nici nu sunt. Trebuie să mărturisesc că nu sunt. Metkin n-a fost în toate minţile când s-a expus unui asemenea pericol. Cu totul contrar ordinelor. La drept vorbind eu cred că au fost scurgeri de informaţii de pe *Ivanov.* Metkin era singurul membru vechi al echipajului, cu excepţia lui Voranski, care avea acces pe ţărm. Era considerat mai presus de orice reproş, dar nu se ştie niciodată. Poate o fi făcut şi alte greşeli, şi-o fi dat drumul la gură prin vreun bar, cine ştie?

— Să ne apere Dumnezeu de proşti şi de trădători. De unde a obţinut oare AMG informaţiile?

— Nu ştim. Dar de cum o să aflăm, scurgerea va fi blocată.

— O să fii înlocuitorul permanent al lui Voranski?

— Nu ştiu. Nu mi s-a spus.

— Nu-mi plac schimbările. Schimbările sunt primejdioase. Cine l-a omorât?

— Întreabă-l pe Crosse. Şi eu aş vrea să ştiu, Suslev se uită şi el atent la Plumm, îl văzu dând din cap, aparent

satisfăcut. Cum e cu Sinders şi cu rapoartele lui AMG? întrebă el.

— Roger se ocupă de tot. Nici o grijă. E sigur că vom putea să aruncăm o privire pe ele. Tu o să primeşti o copie mâine, Plumm îl privi iarăşi atent. Dacă suntem nominalizaţi în rapoarte?

— Imposibil! Dunross i-ar fi spus imediat lui Roger, sau unuia din prietenii lui din poliţie, probabil lui Kwok, zâmbi Suslev dispreţuitor. Dacă nu lui, guvernatorului. Şi asta ar fi ajuns automat la urechile lui Roger. Sunteți cu toţii în siguranţă.

— Poate da, poate nu. Plumm se duse la fereastră şi privi cerul înnegurat. Nimic nu e niciodată sigur. De pildă, Jacques. Acum e şi un risc cu el. Nu va ajunge niciodată tai-pan.

Suslev încruntă voit din sprâncene, după care, ca şi cum tocmai atunci i-ar fi venit ideea, îi propuse:

— De ce nu-l îndemni să plece din Hong Kong? Sugerează-i lui Jacques să ceară să fie numit... să zicem la filiala companiei *Struan* din Canada. Ar putea folosi ca pretext recenta lui tragedie. În Canada va fi într-un loc liniştit şi totul se va stinge de la sine. Ce zici?

— Foarte bună idee. Da, cred că n-ar fi greu. Are acolo câteva contacte bune care ar putea fi utile, Plumm aprobă dând din cap. O să fiu mult mai fericit după ce vom citi dosarele alea şi încă şi mai fericit după ce veţi afla cum naiba ne-a descoperit AMG.

— A descoperit reţeaua *Sevrin,* nu pe tine. Ascultă, tovarăşe, te asigur că eşti în siguranţă să-ţi continui activitatea ta de importanţă vitală. Te rog continuă să faci tot ce-ţi stă în putinţă pentru a ațâța criza bancară şi crahul bursei.

— Nici o grijă. Asta e ceea ce ne dorim cu toţii.

Telefonul prinse viaţă. Amândoi bărbaţii se holbară la el. Nu sună decât o dată. Un singur clinchet. În minte le veni imediat, ce însemna asta în cod: *pericol. Î*nnebunit, Suslev

îşi înhăță pistolul ascuns, amintindu-şi că pe el erau amprentele lui, şi se repezi prin bucătărie spre uşa din dos, cu Plumm aproape pe urmele lui. Deschise uşa cu o smucitură, lăsându-l pe Plumm să iasă primul pe palier. În acea clipă se auzi bocănitul unor paşi apropiindu-se şi o izbitură în uşa din faţă, aflată în spatele lor, care rezistă, deşi parcă se deformă puţin. Suslev închise fără zgomot uşa din spate şi o blocă cu un drug. Altă izbitură. Privi printr-o crăpătură. Încă o izbitură. Broaştele de la uşa din faţă săriră. O clipă, zări siluetele a patru bărbaţi pe fundalul luminii din hol, apoi o luă la goană. Plumm coborâse deja scările, acoperindu-l de pe palierul următor, cu pistolul scos iar Suslev coborî treptele câte trei deodată până la celălalt palier. Întorcându-se apoi să-l acopere la rândul său. Deasupra lui, uşa din dos se zguduia cu un zgomot ce-i făcea rău. Silenţios, Plumm îl depăşi în fugă, acoperindu-l iarăşi în timp ce coborau spre următorul palier. Apoi Plumm dădu la o parte nişte lăzi ce camuflau ieşirea secretă aflată lângă uşa principală. De jos se auzeau paşi zoriţi venind spre ei. Încă o izbitură în uşa din spate. Suslev rămase la pândă în timp ce Plumm sc strecură prin deschizătură în beznă, apoi îl urmă, trăgând după el uşiţa. Plumm găsise deja lanterna pregătită pe un suport. Zgomotul de paşi se apropia. Cu grijă, Plumm o luă înainte. Amândoi se mişcau repede şi fără zgomot… Paşii trecură mai departe şi auziră glasuri înfundate. Se opriră o clipă, încercând să înţeleagă ce se spunea dar sunetele erau mult prea neclare şi înăbuşite ca să-şi dea măcar seama dacă vorbeau în engleză sau cantoneză.

Plumm se întoarse, pornind din nou. Ajunseră curând lângă ieşirea secretă. Fără nici o şovăire, ridicară împreună podeaua falsă şi coborâră în umezeala rece a canalului de drenaj. Odată ajunşi acolo, unde erau în siguranţă, se opriră să-şi tragă sufletul, cu inimile bătându-le cu putere din cauza repeziciunii cu care se petrecuseră toate. Când îşi recăpătă glasul, Suslev şopti:

— Gomindanul?

Plumm ridică numai din umeri. Îşi şterse sudoarea de pe frunte. Deasupra trecu hurducăind o maşină, îndreptă lanterna spre tavanul de pe care picura apă. Era plin de crăpături şi se prăvăli peste ei o adevărată avalanşă de pietre şi noroi. Pe jos apa era adâncă de două palme şi le acoperea pantofii.

— E mai bine să ne despărţim, bătrâne, şopti Plumm şi Suslev remarcă că deşi tipul transpira, vocea lui era de un calm ca de gheaţă, iar lumina lanternei lui nu se clătina deloc. O să-l pun pe Roger să afle de îndată ce s-a întâmplat. Al naibii de neplăcut.

Inima lui Suslev începu să bată normal, dar tot îi venea greu să articuleze cuvintele.

— Unde ne întâlnim mâine?

— O să-ţi comunic eu.

Chipul englezului era rigid, întâi Voranski, apoi Metkin şi acum chestia asta. Prea multe scurgeri. Arătă cu degetul în sus.

— Treaba asta a fost pe muchie de cuţit. Poate că Metkin al tău ştia mai multe decât credeai tu.

— Nu. Îţi zic că nu ştie nimic despre *Sevrin,* nimic, nici despre apartament, despre Clinker, despre nimic din toate astea. Numai Voranski şi cu mine, noi suntem singurii care ştiam. Scurgerea nu vine de la noi.

— Sper să ai dreptate, adăugă Plumm încruntat. O să aflăm, Roger o să afle cumva, într-o bună zi, şi atunci vai de trădător!

— Bun. Şi eu îl vreau.

După o pauză, Plumm spuse:

— Sună-mă mâine din jumătate în jumătate de oră, de la diferite cabine, începând de la ora 19,30.

— În regulă. Dacă, din cine ştie ce motive e vreo problemă, după unsprezece voi fi la Ginny. Încă ceva. Dacă nu reuşim să vedem rapoartele lui AMG, ce părere ai de Dunross?

— Are o memorie incredibilă.

— Atunci îl izolăm pentru un interogatoriu sub droguri?

— De ce nu?

— Bun, *tavariş.* O să fac pregătirile necesare.

— Nu. Îl înhăţăm noi şi vi-l aducem. Pe *Ivanov?*

Suslev încuviinţă din cap şi îi sugeră lui Plumm să dea vina pe Vârcolaci, fără să-i spună însă că asta fusese ideea lui Metkin.

— Ce părere ai?

Plumm zâmbi.

— Deşteaptă idee! Pe mâine.

Îi întinse lanterna lui Suslev, scoase o lanternă mai mică, si o luă în jos prin canal, cu picioarele în apă. Suslev îl urmări cu privirea până ce bărbatul cel înalt dădu colţul şi dispăru. El nu mersese niciodată mai jos prin canal. Plumm îl avertizase că era periculos şi se mai întâmpla să cadă pietre.

Respiră adânc, eliberat de frică. Pe deasupra trecu zdroncănind o altă maşină. Probabil e un camion, gândi el absent. Iarăşi căzu de sus noroi şi o bucată de ciment al cărei plescăit îl făcu să tresară. După puţin timp Suslev o luă cu grijă în sus pe pantă. Altă mică avalanşă. Brusc, îl cuprinse ura faţă de acel tunel subteran, care-l făcea să se simtă în nesiguranţă şi parcă pândit de nenorocire.

18

Ora 23.59.

Dunross privea carcasa arsă a restaurantului *Dragonul Plutitor,* ce zăcea pe o rână în apa adâncă de şase metri a golfului Aberdeen. Celelalte localuri multietajate care pluteau în apropiere, numai lumini bogat înzorzonate şi zgomotoase, pline ochi, cu noile lor bucătării provizorii instalate în grabă pe şlepuri aflate alături de nava-mamă, cu cazane fumegând sub care ardea focul şi o mulţime de

bucătari şi ajutoare învârtindu-se în jurul lor ca nişte albinuţe. Chelnerii zoreau în sus şi în jos pe nişte pasarele şubrede, ducând tăvi şi castroane.

O parte din suprastructura carcasei ieşea din apă. Echipe de salvare se apucaseră deja de treabă la lumina reflectoarelor, pregătindu-se să repună pe linia de plutire ceea ce mai rămăsese din navă. Pe bucata de cheu şi parcarea restaurantului se ridicaseră acoperişuri şi bucătării provizorii. Se vindeau fotografii cu pălălaia, suveniruri, mâncăruri de fot felul, iar o pancartă uriaşă, scrisă în chinezeşte şi în englezeşte anunţa că SINGURUL RESTAURANT PLUTITOR CU DESÂVÂRŞIRE MODERN şi NEINFLAMABIL, DRAGONUL PLUTITOR se va deschide curând, mai mare ca niciodată, mai grozav ca niciodată... iar până atunci gustaţi mâncărurile vestiţilor noştri bucătari. Afacerile mergeau ca de obicei, doar că pentru moment restaurantul era pe uscat, nu pe mare. Dunross o luă de-a lungul cheului spre una din scările ce coborau la apă. În apropiere, sampanele stăteau în grupuri, mari şi mici. Majoritatea erau de închiriat, fiecare mică ambarcaţiune având un vâslaș, bărbat, femeie sau chiar copil, fiecare cu o prelată întinsă pe cercuri, acoperind jumătate din barcă, servind ca adăpost contra soarelui, a ploii sau a privirilor indiscrete. Unele dintre sampane erau mai dichisite. Acelea erau numite Bărcile Plăcerii. Înăuntru se găseau perne pe care să te întinzi, măsuţe joase, iar în cele mai luxoase era loc suficient pentru un cuplu să ia masa, şi apoi să facă dragoste, singurul vâslaș având locul lui deoparte, în afara cabinei. Puteai să închiriezi una pentru un ceas sau o noapte, şi să pluteşti în tihnă prin golfuleţe încântătoare, desfătându-te. Alte sampane veneau cu tot felul de băuturi şi mâncăruri proaspăt pregătite, aburinde, servite cu îngrijire şi puteai să petreci o noapte de vis împreună cu o femeie, într-o intimitate netulburată. Puteai să mergi şi singur dacă voiai. Atunci, în larg, lângă una din întinsele insule de bărci, sampanul tău se apropia de o navă cu

Doamne ale Nopţii, dintre care puteai să-ţi alegi, să te târguieşti, iar apoi să navighezi în linişte. În port îţi puteai satisface orice dorinţă, orice sete – la un preţ nu prea mare, cinstit, indiferent de client – dacă erai în stare să plăteşti şi erai bărbat. Opiu, cocaină, heroină tot ce voiai. Se putea întâmpla şi ca mâncarea să nu fie bună, sau fata de o noapte să nu fie bună, dar asta era doar *joss, o* regretabilă greşeală însă fără a fi premeditată. Se putea întâmpla şi să-ţi pierzi portofelul, dar numai cineva sărac cu duhul ar fi venit să-şi etaleze bogăţia printre aceşti sărmani plini de mândrie. Dunross zâmbi văzând un turist rotofei urcându-se sfios şi crispat într-o barcă, ajutat de o fată în *cheong-sam*. Eşti pe mâini bune, gândi el, încântat de zarva şi frământarea din jurul lui; unii vindeau, alţii cumpărau, alţii se târguiau. Da, îşi zise el, chinezii sunt adevăraţii capitalişti ai lumii. Ce să fac cu Tiptop şi cu cererea lui Johnjohn? Dar cu Lando Mata, cu Zgârcitul şi cu *Par-Con?* Cu Gornt? Cum rămâne cu AMG, cu Riko Anjin, cu Sinders şi… Nu te mai gândi la ei acum. Adună-ţi minţile! Wu Patru Degete nu te-a chemat ca să vorbiţi despre vreme. Depăşi primul şir de trepte, îndreptându-se spre scara cea mare, lumina felinarelor făcând umbrele să pară şi mai întunecate. De îndată sampanele de acolo începură să se foiască, iar proprietarii lor lansară chemări îmbietoare. Când ajunse în vârful treptelor, agitaţia se potoli.

— Tai-pan!

O Barcă de Plăcere frumoasă, având la pupa un pavilion cu Lotusul de Argint, îşi făcu loc printre sampane. Vâslașul era scund şi îndesat, cu gura plină de dinţi de aur. Purta nişte pantaloni kaki rupţi şi un tricou de bumbac.

Dunross fluieră admirativ în sinea lui, recunoscându-l pe fiul cel mare al lui Wu Patru Degete, care era *loh-pan,* şeful flotilei de Bărci de Plăcere a lui Wu. Nu-i de mirare că celelalte bărci se dădeau la o parte din calea lui, gândi el, impresionat că Wu Dinte-de-aur venise personal să-l

întâmpine. Se urcă sprinten în barcă, salutându-l. Dinte-de-aur porni imediat.

— Simte-te ca acasă, tai-pan, spuse Dinte-de-aur într-o engleză desăvârșită, cu accent britanic.

Avea diplomă de absolvent al Universităţii din Londra şi ar fi dorit să rămână în Anglia. Dar Patru Degete îi poruncise să se întoarcă acasă. Era un om blând, liniștit şi cumsecade, care-i plăcea lui Dunross.

— Mulţumesc.

Pe masa lăcuită se afla ceai proaspăt, whisky, brandy, apă îmbuteliată şi pahare. Dunross privi atent în jur. Cabina era îngrijită, luminată cu beculeţe mici, curată, confortabilă şi mare. Un radio minuscul răspândea o muzică plăcută. Probabil că asta e „nava-amiral" a lui Dinte-de-aur, gândi el, amuzat şi vigilent. Nu era nevoie să întrebe unde îl ducea. Îşi turnă puţin brandy, adăugind apă gazoasă. Gheaţă nu era. În Asia nu se folosea niciodată gheaţă.

Isuse, se gândi el brusc, amintindu-şi ce-i spusese Peter Marlowe despre posibilitatea unei hepatite infecţioase. Cincizeci sau şaizeci de oameni sunt ameninţaţi de această boală, din care unii ştiu, iar alţii nu. Gornt e şi el unul dintre ei. Da, dar individul ăla are o constituţie de taur. N-a avut nici măcar diaree în viaţa lui. Ce să mă fac cu el? Ce soluţie ar fi hotărâtoare?

O joncă uriaşă trecu pe lângă ei, pufăind înfundat, şi el se lăsă pe spate, pe perne, îmbătându-se de puterea presimţirilor sale. Inima îi bătea regulat. Bău din brandy, lăsându-se în voia gândurilor, răbdător. Partea laterală a sampanului se frecă de o altă barcă. Ciuli urechile. La bord se auzi lipăit de picioare goale. Două perechi de picioare. Unele agile, altele nu.

— Bună, tai-pan! rânji Patru Degete, cu gura-i ştirbă, se aplecă să intre sub baldachin şi se aşeză. Cum tu, bine? întrebă el într-o engleză grozav de stâlcită.

— Bine, dar tu?

Dunross îl privi lung, încercând să-şi ascundă uimirea. Wu Patru Degete era îmbrăcat într-un costum bun, cu cămaşă albă curată şi o cravată ţipătoare, şi avea şosete şi pantofi în picioare. Ultima oară Dunross îl văzuse în astfel de ţinută în noaptea incendiului, iar înainte de asta o singură dată, cu mulţi ani în urmă, la orgia de la nunta lui Shitee T'Chung. Se auzi alt zgomot de paşi apropiindu-se şi Paul Choy, stingherit, se aşeză alături de ei.

— Bună seara, sir. Eu sunt Paul Choy.

— Ce mai faci? Bine? întrebă tai-panul, înțelegându-i sfiala şi teama.

— Da, sigur, mulţumesc, sir.

Dunross ridică din sprâncene.

— Ei, îmi face plăcere să te văd, zise el. Acum lucrezi pentru unchiul tău? întrebă el, ştiind totul despre Paul Choy, dar prefăcându-se a nu şti, aşa cum convenise cu Patru Degete.

Era foarte impresionat de cunoştinţele tânărului, de a cărui lovitură la bursă aflase de la vechiul său prieten Soorjani.

— Nu, sir. Lucrez la *Rothwell-Gornt,* de câteva zile numai sunt aici să vă servesc de interpret... dacă aveţi nevoie de mine.

Paul Choy, se întoarse spre tatăl lui şi îi tălmăci. Patru Degete dădu din cap.

— Blandiii?

— Foarte bun brandy, mulţumesc, ridică Dunross paharul. Mă bucur să te văd, *heya,* continuă el pe englezeşte, așteptând ca bătrânul să înceapă în haklo. Era o chestiune de obraz şi, dată fiind prezenţa lui Paul Choy, prudenţa instinctivă a lui Dunross sporise peste măsură.

O vreme, bătrânul marinar îndrugă verzi şi uscate, bând whisky. Lui Paul Choy nu-i oferi de băut şi nici acesta nu se servi. Stătea în umbră, ascultând, speriat, neştiind la ce să se aştepte. Tatăl lui îl pusese să jure, cu înfricoşătoare legăminte de sânge, că va păstra secretul în vecii vecilor. În

cele din urmă, Wu se hotărî să nu-l mai perpelească pe tai-pan şi rosti în haklo.

— Familiile noastre sunt de mulţi ani vechi prieteni, spuse el, vorbind rar şi cu grijă, ştiind că Dunross nu cunoaşte la perfecţie dialectul. Foarte mulţi ani.

— Da, *Wu Maritima* şi *Struan* sunt ca fraţii, replică tai-panul prudent.

Patru Degete mormăi.

— Pentru noi prezentul e acelaşi lucru cu trecutul, iar trecutul la fel cu prezentul. *Heya?*

— Tung Bătrânul Orb zice că trecutul şi prezentul sunt tot una. *Heya?*

— Ce-i spune tai-panului *Nobilei Case* numele de Wu Kwok?

Dunross îşi simţi stomacul contractându-se.

— A fost străbunicul tău, *heya?* Ilustrul tău strămoş. Fiu şi prim-amiral al unui încă şi mai de seamă comandant al mărilor, Wu Fang Choi, al cărui pavilion, Lotusul de Argint, a fluturat pe toate cele patru mări.

— Chiar el! Patru Degete se aplecă şi mai mult spre el, iar prudenţa lui Dunross spori. Ce legătură a fost între Diavolul cu Ochi Verzi… între primul tai-pan al *Nobilei Case* şi vestitul Wu Kwok?

— S-au întâlnit pe mare. S-au întâlnit în estuarul Fluviului Pearl, lângă…

— Nu departe de aici, lângă Pok Liu Chau, între Pok Liu Chau şi Aplichau. Ochii bătrânului se mijiseră ca două crăpături.

— Apoi s-au întâlnit lângă Hong Kong. Tai-panul s-a urcat la bordul navei amiral a lui Wu Kwok. Erau singuri şi… Dunross căută cuvântul… şi a încheiat o înţelegere cu el.

— Înţelegerea a fost scrisă pe hârtie şi pecetluită?

— Nu.

— Înţelegerea a fost împlinită întocmai?

— E o scârnavă necuviinţă să întrebi aşa ceva pe un Vechi Prieten, când un Vechi Prieten din faţa mea ştie răspunsul!

Paul Choy tresări fără să vrea la auzul acestor vorbe veninoase şi tăioase. Nici unul din cei doi bărbaţi nu-i dădu atenţie.

— Adevărat, adevărat, tai-pan, îl temperă bătrânul, la fel de sigur pe el ca şi Dunross. Da, înţelegerea a fost îndeplinită, deşi într-un alt fel, nu chiar ca dintru-nceput. Cunoşti înţelegerea?

— Nu, câtuși de puţin, răspunse Dunross sincer. De ce?

— Înţelegerea a fost ca pe fiecare din cele douăzeci de corăbii rapide ale voastre noi să punem un om ca să-şi facă ucenicia de căpitan. Bunicul meu a fost unul dintre aceştia. Apoi, Diavolul cu Ochi Verzi a acceptat să ia pe trei din băieţii lui Wu Kwok şi să-i trimită în ţara lui, să-i înveţe ca pe diavolii străini în cele mai bune şcoli, aşa cum i-ar fi dat la învăţătură pe propriii lui fii. Apoi tai-pan...

Dunross făcu ochii mari.

— Poftim? Cine? Cine sunt aceşti băieţi? Ce s-a întâmplat cu ei?

Wu Patru Degete nu răspunse, numai surâse strâmb.

— Apoi, Diavolul cu Ochi Verzi a încuviinţat ca să obţină pentru vestitul Wu Fang Choi o corabie rapidă de-a diavolilor străini, frumoasă, armată şi echipată cu de toate. Wu Fang Choi a plătit-o, tai-panul a comandat-o şi a botezat-o *Cloud Lotus*. Însă după ce Culum cel Nevolnic a livrat nava, cu aproape doi ani mai târziu, scârnavul de prim-amiral al vostru, Orlov Cocoşatul, a venit dinspre est ca un ucigaş, în toiul nopţii, şi a şters de pe faţa pământului corabia noastră şi pe Wu Kwok împreună cu ea.

Dunross luă o înghiţitură din brandy, aparent netulburat, dar în sinea lui şocat. Cine ar putea fi acei băieţi? Să fi fost acel lucru într-adevăr parte din înţelegere? În jurnalul şi în testamentul lui Dirk nu apare nimic în legătură cu fiii lui Wu Kwok. Nimic. Cine...

— Heya?

— Ştiu despre *Lotus Cloud.* Da. Şi despre oameni, despre căpitani. Cred că erau nouăsprezece, nu douăzeci de corăbii. Dar nu ştiu nimic despre trei băieţi. În privinţa lui *Lotus Cloud* strămoşul meu a promis să nu atace corabia după ce va fi livrată?

— Nu, o, nu, tai-pan, n-a promis asta. Diavolul cu Ochi Verzi era isteţ, foarte isteţ. Moartea lui Wu Kwok. *Joss.* Toţi trebuie să murim. *Joss.* Nu, Diavolul cu Ochi Verzi a respectat înţelegerea. Şi Culum cel Nevolnic a respectat înţelegerea. Vei respecta şi tu înţelegerea lui?

Wu Patru Degete deschise pumnul. În mâna lui se afla o jumătate de monedă. Dunross o luă cu grijă, scrâșnind în sinea lui. Ceilalţi doi îl urmăreau ca nişte şerpi şi le simţea apăsarea privirilor. Degetele îi tremurau imperceptibil. Era perechea jumătăţii de monedă care se mai aflau în Biblia lui Dirk, în seiful de la Casa Mare. Mai lipseau două bucăţi (altele două erau deja răscumpărate), iar cea a lui Wu Kwok părea a fi una din ele. Străduindu-se să-şi stăpânească tremurul degetelor, dădu moneda înapoi. Wu o luă, nepăsându-i că-i tremura mâna.

— Poate-i veritabilă, zise Dunross, cu un glas ce suna ciudat. Trebuie să verific. De unde o ai?

— E veritabilă, bineînţeles că e. O recunoşti ca fiind veritabilă?

— Nu. De unde o ai?

Patru Degete îşi aprinse o ţigară şi tuşi. Îşi drese glasul şi scuipă.

— Câte monede au fost la început? Câte i-a dat ilustrul mandarin Jin-qua Diavolului cu Ochi Verzi?

— Nu ştiu sigur. Patru. Au fost patru.

— Da, una ilustrului tău strămoş, Wu Kwok, plătită şi onorată. De ce să-i fi dat lui marele Jin-qua două? Nu e cu putinţă, aşa că asta e furată. De la cine?

Bătrânul se aprinse la faţă şi Dunross se-ntrebă dacă nu cumva mersese prea departe.

— Furată sau nu, scrâșni din dinţi bătrânul, tu acorzi o favoare. *Heya?*

Dunross nu răspunse, continuă să-l privească fix.

— *Heya?* Sau obrazul Diavolului cu Ochi Verzi nu mai este şi obrazul *Nobilei Case?*

— De unde o ai?

Wu se uită ţintă la el. Îşi stinse ţigara pe covor.

— De ce a acceptat Diavolul cu Ochi Verzi pentru monede? De ce? Şi de ce o fi jurat pe zeii lui că el şi toţi urmaşii lui îi vor onora cuvântul dat, *heya?*

— Pentru o altă favoare.

— A, tai-pan, da, pentru o favoare. Ştii ce favoare?

Dunross îi întoarse privirea.

— Preacinstitul Jin-qua i-a împrumutat *tai-panului,* stră-străbunicul meu, patruzeci de *lac* de argint.

— Patruzeci de *lac*, adică 4 milioane de dolari. Acum o sută douăzeci de ani. Bătrânul oftă, ochii i se îngustară şi mai mult, Paul Choy stătea nemişcat, cu respiraţia tăiată. A cerut cumva o hârtie? O recunoaştere de datorie pecetluită de ilustrul tău strămoş, cu pecetea *Nobilei Case?*

— Nu.

— Patruzeci de *lac* de argint. Fără hârtie, fără pecete, doar pe încredere! Înţelegerea a fost o simplă înţelegere între Vechi Prieteni, fără pecete, numai pe încredere, *heya?*

— Da.

Mâna bătrânului, cea fără degetul mare, ţâşni, cu palma deschisă, punându-i moneda sub nas lui Dunross.

— O monedă, acorzi favoare. Oricui o cere. Eu o cer.

Dunross oftă. În cele din urmă, rupse tăcerea.

— Întâi văd dacă cele două jumătăţi se potrivesc. Apoi trebuie să verific dacă sunt din acelaşi metal. După aia îmi spui favoarea.

Se întinse să ia moneda, dar pumnul se închise şi se retrase, iar Patru Degete îi făcu semn cu degetul cel mare pe care-l mai avea lui Paul Choy.

— Explică, îi porunci el.

— Iertați-mă, tai-pan, zise Paul Choy pe englezeşte, foarte stânjenit, simţind cum îl sufocă cabina aceea strâmtă, tensiunea diavolească ce o bântuia, şi toată situaţia creată de o promisiune neghioabă făcută cu două-sprezece decenii în urmă de un pirat altui pirat, amândoi nişte ucigaşi, dacă cele ce se povesteau erau doar pe jumătate adevărate. Unchiul meu vrea să vă explic cum vrea el favoarea astea. Încercă să-şi controleze vocea, să vorbească cu glas egal. Bineînţeles că-şi dă seama că veţi avea unele reţineri şi vreţi să fiţi sigur sută-n mie. Dar, în acelaşi timp, nu vrea să o dea din mână, deocamdată, până e sigur că e autentică sau nu, ar pre…

— Vrei să zici că nu are încredere în mine?

Asprimea cuvintelor îl făcu pe Paul Choy să se înfioare.

— O, nu, sir, se repezi el, traducând apoi cuvintele lui Dunross.

— Bineînţeles că am încredere în tine, zâmbi Wu pieziş. Dar tu ai încredere în mine?

— O, da, Vechi Prieten. Am foarte multă încredere în tine. Dă-mi moneda. Dacă e veritabilă, eu, tai-pan al *Nobilei Case,* îţi voi acorda ceea ce ceri… dacă e posibil.

— Orice cer, orice, îmi acorzi! izbucni bătrânul.

— Dacă e posibil. Da. Dacă moneda e veritabilă, acord favoare, dacă nu e veritabilă, ţi-o dau înapoi. Gata.

— Nu gata! Wu îi făcu semn lui Paul Choy. Termină tu, repede!

— Unchiul meu propune următorul compromis. Luaţi asta, tânărul scoase o bucată plată de ceară de albine, pe care fuseseră făcute trei amprente ale jumătăţii de monedă. Veţi putea vedea dacă cealaltă jumătate se potriveşte cu astea, sir. Marginile sunt suficient de clare ca să puteţi verifica. Asta ar fi prima fază. Dacă vă veţi convinge, a doua fază ar fi să mergem împreună la un expert sau la un custode de muzeu şi să-l punem să testeze amândouă jumătăţile în faţa noastră. Astfel, amândoi aflăm

în acelaşi timp, pe Paul Choy îl treceau şiroaie de sudoare. Asta zice unchiul meu.

— Una din părţi ar putea cu uşurinţă să-l mituiască pe specialist.

— Bineînţeles. Dar înainte de a ne duce la el, amestecăm cele două jumătăţi. Fiecare din părţi va şti care-i bucata lui, dar el n-are de unde să ştie, nu-i aşa?

— Ar putea fi informat.

— Sigur. Dar dacă facem asta mâine, şi dacă Wu Sang vă dă cuvântul lui şi dumneavoastră îi daţi cuvântul să nu încercaţi vreun şiretlic ar merge. Tânărul îşi şterse transpiraţia de pe faţă. Isuse, ce aer închis e aici! Dunross cugetă o clipă. Apoi îşi întoarse privirea rece spre Patru Degete.

— Ieri ţi-am cerut eu o favoare şi mi-ai spus nu.

— Aia a fost altceva, tai-pan, răspunse pe dată bătrânul, viclean ca un şarpe. Nu era acelaşi lucru cu plata unei vechi datorii.

— I-ai întrebat pe prietenii tăi în legătură cu ce ţi-am cerut, *heya?*

Wu îşi aprinse altă ţigară. Glasul îi deveni mai tăios.

— Da. Prietenii mei sunt îngrijoraţi în legătură cu *Nobila Casă.*

— Dacă nu există *Nobilă Casă,* nu există nici nobilă favoare, *heya?*

Tăcerea deveni apăsătoare. Dunross văzu cum ochii iscoditori ai bătrânului se îndreaptă spre Paul Choy şi apoi spre el. Ştia că este prins în cursă din cauza monedei. Va trebui să plătească. Dacă este veritabilă, va trebui să plătească, indiferent dacă e furată sau nu. Furată de la cine, urla mintea lui. Oare a cui putea fi? Dirk Struan nu ştiuse niciodată cui fuseseră date celelalte. În testamentul lui scrisese că bănuia că una i-a fost dată iubitei lui, May-may, dar nu exista nici un motiv aparent ca Jin-qua să-i facă un asemenea dar. Dacă a ajuns la May-may, raţionă Dunross, atunci ar fi fost moştenită de Shitee T'Chung, care

era în prezent şeful familiei T'Chung, descendenţii lui May-may. Poate că de la el a fost furată. Cine altcineva din Hong Kong? Dacă *tai-panul* şi Cotoroanţa n-au fost în stare să răspundă la întrebarea asta, eu chiar n-am cum să răspund. Nu există nici o altă legătură de familie care să meargă până la Jin-qua. În tăcerea grea ce se lăsase, Dunross privea şi aştepta. De pe bărbia lui Paul Choy căzu o altă picătură de sudoare în timp ce se uită la tatăl lui şi apoi din nou la masă. Dunross observă ura din ochii lui şi asta-i stârni interesul. Apoi îl văzu pe Wu măsurându-l pe Paul Choy cu o privire ciudată. Imediat, îi veni o idee.

— Eu sunt cel ce stăpânește în Hong Kong spuse el pe englezeşte. Sprijină-mă, şi într-o săptămână vei obţine profituri uriaşe.

— *Heya?*

Dunross îl urmărise atent pe Paul Choy şi-l văzuse ridicându-și privirea, uimit.

— Te rog, tradu, domnule Choy.

Paul Choy se supuse. Dunross suspină, mulţumit. Paul Choy nu tradusese, exact. Iarăşi tăcere. Se destinse, mai în largul lui acum, simţind că amândoi bărbaţii muşcaseră din momeală.

— Tai-pan, în ce priveşte propunerea mea cu moneda, eşti de acord? întrebă bătrânul.

— În ce priveşte cererea mea, să mă sprijini cu bani, eşti de acord?

— Dorinţele noastre nu se amestecă precum ploaia într-o scârnăvie de furtună, se mânie Wu. Da sau nu pentru monedă?

— De acord în privinţa monedei. Dar nu mâine. Săptămâna viitoare. În a cincea zi.

— Mâine.

Paul Choy interveni cu prudenţă.

— Preacinstite unchi, poate ai putea să-i mai întrebi o dată pe prietenii tăi, mâine. Mâine dimineaţă. Poate ar putea să-l ajute pe tai-pan, ochii lui vicleni se întoarseră

spre Dunross. Mâine e vineri, zise el pe englezeşte. Ce ziceţi de luni la... la patru după-amiază, pentru monedă? repetă asta în haklo.

— De ce la ora aia? întrebă Wu iritat.

— Piaţa de bani a diavolilor străini se închide la al treilea ceas al după-amiezii, preacinstite unchi. Până atunci se va şti dacă *Nobila Casă* mai e nobilă sau nu.

— Noi vom fi întotdeauna *Nobila Casă,* domnule Choy, îl corectă Dunross politicos impresionat de abilitatea tânărului şi de repeziciunea cu care pricepuse aluzia indirectă. Sunt de acord.

— *Heya?*

După ce Paul Choy termină de tradus, bătrânul mormăi:

— Întâi o să cercetez sorţii Cerului şi ai Pământului, să văd dacă aia e o zi fastă. Dacă este, atunci sunt de acord. Îi făcu semn cu degetul lui Paul Choy. Treci pe cealaltă barcă.

Paul Choy se ridică.

— Mulţumesc, tai-pan. Noapte bună.

— Pe curând, domnule Choy, răspunse Dunross.

După ce rămaseră singuri, bătrânul îi şopti:

— Îţi mulţumesc, Vechi Prieten, curând vom face afaceri mult mai însemnate.

— Ţine minte, Vechi Prieten, ce-au zis strămoşii mei, grăi Dunross cu un glas în care se simţea ameninţarea. Atât Diavolul cu Ochi Verzi, cât şi ea, cea cu Ochi Răi şi Dinţi Răi şi Dinţi de Dragon, au pus un mare blestem pe Prafurile Albe şi cei ce profită de pe urma lor.

Bătrânul marinar, acum îmbrăcat, ridică nervos din umeri.

— Ce treabă am eu cu asta? Eu nu ştiu nimic despre Prafurile Albe. Să ia naiba toate Prafurile Albe. Eu nu ştiu nimic de ele.

După care se ridică şi se făcu nevăzut. Vlăguit, Dunross îşi turnă un pahar mare. Sampanul se puse iarăşi în mişcare. Scoase mulajele de ceară. Pe o mie la unu că moneda-i veritabilă. Isuse atotputernic, ce o să ceară

diavolul ăsta? Droguri, pariez că e ceva legat de droguri! Povestea cu blestemul şi Ochiul Rău era o născocire, nu făcea parte din înţelegerea lui Dirk. Oricum însă, nu voi fi de acord cu drogurile.

Dar nu se simţea în apele lui. Vedea în faţa ochilor scrisul lui Dirk Struan din Biblia pe care semnase, angajându-se în faţa lui Dumnezeu să ajute pe oricine aduce una din aceste jumătăţi de monedă, cu orice ar cere, dacă stă în puterea tai-panului s-o facă…

Urechile lui sesizară o prezenţă străină chiar înainte de a se apropia. O altă barcă se frecă uşor de a lui. Zgomot de paşi. Se pregăti, neştiind ce pericol se apropie.

Fata era tânără, frumoasă şi veselă.

— Numele meu este Jad ca Zăpada, tai-pan, am optsprezece ani, şi sunt un dar personal din partea preacinstitului Wu Sang, pentru această noapte!

Vorbea o cantoneză cântată. Era îmbrăcată într-un *cheong-sam* închis până la gât şi avea picioarele lungi, puse în valoare de ciorapii fini, şi pantofi cu tocuri înalte. Zâmbi, dezvelindu-şi dinţii albi, splendizi.

— S-a gândit că ai putea avea nevoie de un întăritor.

— Zău? murmură el, încercând să-şi revină.

Fata râse şi se aşeză.

— O, da, aşa a spus şi nici mie nu mi-ar strica un întăritor, mor de foame, înălţimea Voastră nu? Preacinstitul Dinte-de-aur a comandat câteva îmbucături ca să vă deschidă pofta de mâncare: creveţi prăjiţi, cu păstăi de mazăre, friptură de vacă în sos negru, găluşte shanghaieze, legume rumenite, cu varză de Szechuan, şi pui picant Ch'iang Pao. Eu sunt desertul! zâmbi ea cu toată gura.

VINERI

19

Ora 24.35.

Nervos, bancherul Kwang apăsa întruna pe sonerie. Uşa se deschise şi Venus Poon ţipă în cantoneză:

— Cum îndrăzneşti să vii aici la ora asta fără să fii invitat?

Îşi împinse bărbia înainte şi rămase cu o mână pe uşă, cealaltă în şold, într-o poză autoritară, desăvârșită de superba ei rochie de seară decoltată adânc.

— Gura, târfă mieroasă! răcni bancherul Kwang îmbrâncind-o în lături şi intrând în apartament. Cine plăteşte chiria? Cine a cumpărat toată mobila asta? Cine a plătit pentru rochia de pe tine? De ce nu eşti gata pentru pat? De ce...

— *Gura!* vocea ei ascuţită o acoperi îndată pe a lui. Tu *ai plătit* chiria, dar azi e ziua de plată a chiriei şi unde sunt banii*, hayaheyaheyaheya?!*

— Uite-i! bancherul Kwang îşi smulse cecul din buzunar şi i-l flutură pe sub nas. Îmi uit eu afurisitele mele de promisiuni? *Nu!* Îţi uiţi tu afurisitele tale de promisiuni*? Da!*

Venus Poon clipi din ochi. Furia i se stinse ca prin farmec, trăsăturile i se destinseră, vocea i se îndulci.

— Oh, şi-a adus aminte tata? Oh, mi s-a spus că ai părăsit-o pe biata ta fiică însingurată şi te-ai întors, la curvele din Strada Blore Numărul Unu.

— Minciuni! strigă bancherul Kwang aproape sufocându-se, în pragul apoplexiei, deşi era adevărat. De ce nu eşti îmbrăcată pentru pat? De ce porţi...

— Dar am fost sunată de trei persoane diferite care mi-au spus că ai fost acolo în după-masa asta, la patru şi un sfert. Oh, ce îngrozitori sunt oamenii, se tângui ea, ştiind că el fusese acolo, însă doar pentru a-l prezenta pe bancherul Ching, de la care încerca să împrumute bani. Oh, bietul meu tată, ce groaznici sunt oamenii, îl împăcă ea, apropiindu-se de el în acelaşi timp şi înșfăcând brusc cecul din mâna lui, înainte ca el să se poată feri. Oh, mulţumesc,

tată, din toată inima... *oh ko!* dar ochii îi fulgerară, vocea i se înăsprii şi începu din nou să ţipe. Cecul nu e semnat, câine bătrân şi împuţit! Încă una din şmecheriile tale de bancher? Oh, oh, oh, cred că o să mă omor pe pragul casei tale... nu, mai bine o fac în faţa camerei de televiziune şi spun întregului Hong Kong cum tu... oh, oh, oh!

Amah a ei era de-acum în cameră şi începu şi ea să se tânguie şi să miorlăie laolaltă cu stăpâna, acoperindu-l amândouă cu un torent de invective, provocări şi ameninţări, Neputincios, le înjură şi el, dar asta nu făcu decât să le stârnească şi mai rău. Rămase pe poziţie pentru o clipă, apoi, învins, scoase cu un gest ostentativ stiloul, îi smulse cecul din mână şi îl semnă. Ţipetele încetară. Venus Poon îl luă şi-l cercetă pe toate părţile cu mare atenţie. Apoi hârtia dispăru în poşeta ei.

— Oh, mulţumesc, onorate tată, susură ea blând şi se întoarse dintr-odată către *amah.* Cum îndrăzneşti să te amesteci într-o discuţie între dragostea vieţii mele şi stăpâna ta, bucată împuţită de carne de câine. Numai tu eşti de vină că ai răspândit minciunile altora despre infidelitatea tatălui! Afară! Piei! Adu ceai şi mâncare! Ieşi! Tata vrea un brandy... adu un brandy, *repede!*

Bătrâna se prefăcu a se încovoia sub falsa izbucnire de mânie şi o zbughi afară cu lacrimi de crocodil pe obraji. Venus Poon gânguri şi începu să-i dezmierde gâtul lui Richard Kwang. În cele din urmă, sub vraja mâinilor ei, el se lăsă îmblânzit şi servit cu băutură, în timp ce se văita mereu cu voce tare de joss-ul său cel rău şi de faptul că subordonaţii, prietenii, aliaţii şi datornicii lui îl părăsiseră cu cruzime, după ce el singur în tot imperiul *Ho-Pak* îşi tocise degetele şi îşi rupsese picioarele muncind şi având grijă de toţi.

— Oh, bietul de tine, îl căina Venus Poon, în vreme ce gândurile ei alergau într-altă parte, iar degetele sale moi şi pricepute îl mângâiau.

Mai avea doar o jumătate de oră până la întâlnirea cu Wu Patru Degete şi, deşi ştia că ar fi mult mai înţelept să-l facă s-o aştepte, nu voia să-l fiarbă prea mult, ca să nu i se ostoiască dorinţa. La ultima lor întâlnire îl excitase aşa de mult, încât el îi promisese un diamant dacă se va repeta minunea.

— Îţi făgăduiesc, stăpâne, gâfâise ea, cu vocea pierită, simţindu-şi pielea lipicioasă de sudoare după cele două ore de muncă trudnică şi inundată într-un târziu de şuvoiul nemaivăzut al sevei lui.

Ochii ei se măriră când îşi aduse aminte de uluitoarele eforturi ale lui Wu Patru Degete, de mărimea sexului său şi perfecta tehnică a bătrânului. Aiii iaaa, gândi ea, dezmierdând gâtul fostului ei iubit, o să am nevoie de fiecare tael de energie şi de fiecare strop din nectarul *yin*-ului meu, pentru a domoli gălăgiosul *yang* al hodorogului desfrânat.

— Ce-ţi mai face gâtul, iubitul meu drag? întrebă ea duios.

— Mai bine, mai bine, zise el fără tragere de inimă, mintea i se limpezi dintr-odată şi deveni foarte conştient că degetele femeii erau la fel de insinuante ca şi gura ei, ca întregul ei trup.

O trase pe genunchi, îşi strecură mâna în decolteul adânc al rochiei negre, de seară, pe care i-o cumpărase cu o săptămână în urmă, şi o mângâie pe sâni. Când văzu că ea nu se împotriveşte, îi trase în jos o bretea, lăudând în acelaşi timp frumuseţea vestmântului şi bunul gust al celei ce îl alesese. Căldura ei îl ațâță şi simţi cum *yang*-ul său se învârtoșează. Imediat îi căută *yin*-ul cu cealaltă mână, dar înainte ca el să-şi dea seama, ea se eliberase deja din strânsoare.

— Oh, nu, tată! Onorabilul Roşu a venit în vizită şi oricât de mult aş vrea...

— Ce? se răsti suspicios bancherul Kwang. Onorabilul Roşu trebuie să vină abia poimâine...

— Oh, nu, a venit odată cu furtuna şi…

— Ce? Poimâine trebuie să vină. Ştiu eu. M-am uitat pe agendă ca să fiu sigur înainte de a sosi aici. Oare sunt eu prost? Vreau eu să pescuiesc un tigru în apă? Astă-seară avem o întâlnire lungă, toată noaptea. Altfel de ce am zis tuturor că plec în Taiwan? Ţie niciodată nu-ţi vine mai devreme şi nicio…

— Oh, nu, mi-a venit azi-dimineață… Şocul incendiului şi şocul şi mai mare că m-ai părăsit…

— Vino aici!

— Oh, nu, tată. Onorabilul Ro…

Înainte ca ea să se poată feri, mâinile bărbatului se întinseră, el o puse din nou pe genunchi şi începu să-i ridice rochia. Dar Venus Poon era vulpe bătrână în d-alde astea şi trecuse prin cel puţin o sută de astfel de lupte, deşi avea doar nouăsprezece ani. Nu se împotrivi, ci se lipi mai strâns de el, şoptindu-i:

— Oh, tată, dar e un *joss* foarte rău să-l deranjezi pe Onorabilul Roşu şi oricât de mult aş dori în mine imensitatea ta, ştim amândoi că există şi alte feluri în care *yin*-ul să soarbă seminţele vieţii.

— Dar mai întâi vreau…

— Mai întâi? Mai întâi? îl imită ea, mulţumită de ea însăşi, şi îl simţi cum se ațâță. Ah, ce puternic eşti! E uşor de văzut de ce toate târfele cu gura spurcată îl vor pe Bătrânul meu tată, aiii iaaa, un bărbat atât de viguros, pătimaş, minunat…, îl stârni ea şi mai tare, în vreme ce îi scotea *yang-ul,* îl domină cu pricepere şi-l lăsă pe bărbat gâfâind.

— În pat, iubita mea, îi zise el răguşit. Mai întâi un brandy, apoi puţin somn şi…

— Aşa e, dar nu aici, oh, nu! spuse ea hotărâtă, ajutându-l să se ridice.

— Ceee?! Dar se ştie că sunt în Taiwan…

— Da, aşa că mai bine te duci la clubul tău!

— Dar eu…

— Oh, dar deja ai ostenit-o pe biata ta fiică.

Se prefăcu obosită când îl aranjă, şi-l duse la uşă, înainte ca el să-şi dea seama cu adevărat ce se întâmplă. Acolo îl sărută plină de pasiune, îi jură dragoste eternă, îi promise că se vor întâlni a doua zi şi închise uşa după el. Tremurând, el rămase cu ochii la uşă, cu genunchii moi, cu pielea lipicioasă, vrând să bată şi să ceară să se odihnească în patul pentru care plătise. Dar nu bătu. Nu avu puterea s-o facă, şi se îndreptă clătinându-se către lift. Coborând, se lumină deodată la faţă, încântat de sine. Cecul pe care i-l dăduse era numai pentru chiria pe o lună. Ea uitase că el acceptase cu o lună în urmă să mărească suma cu 500 de dolari. Eeee, Guriţă Minunată, chicoti bancherul Kwang în cele din urmă, *yang*-ul a fost mai şmecher decât *yin*-ul! Oh, ce bună ciocăneală ţi-am fi tras în seara asta şi, oh, şi Norii şi Ploaia aceea! Am simţit într-adevăr Moartea cea Mică şi Marea Naştere şi chiar destul de ieftin, la preţul chiriei pe o lună, fără mărire!

Venus Poon termină spălatul pe dinţi şi începu să-şi refacă machiajul. O zări în oglinda băii pe *amah.*

— Ah Poo, strigă ea ascuţit, adu-mi haina de ploaie, cea veche, neagră, şi dă un telefon la taxi... şi grăbeşte-te, că altfel te ciupesc de obraji!

Bătrâna se grăbi să facă ce i se ceruse, încântată că stăpânei ei îi trecuse proasta dispoziţie.

— Am chemat deja un taxi, şuieră ea. O să fie jos, la intrarea laterală, îndată ce mama ajunge acolo, dar ar fi bine să laşi tatălui câteva minute de răgaz, în cazul în care bănuieşte ceva!

— Hmmm... Carapacea aia bătrână de broască ţestoasă nu mai e bună de nimic acum! Singura putere ce o mai are e să se prăbuşească în maşină şi să se târască la clubul lui!

Venus Poon termină rujatul şi-şi zâmbi în oglindă, admirându-se. Ei, şi acum diamantul, îşi spuse ea nerăbdătoare.

— Când vedem iar, Paaul? întrebă Su Crin.

— Curând. Săptămână viitoare.

Havergill termină cu îmbrăcatul şi-şi luă impermeabilul, mișcându-se cu încetineală, fără tragere de inimă, încăperea era mică, dar curată şi plăcută, având alături o baie cu apă caldă şi rece, pe care conducerea hotelului o instalase în mod special, contra unei sume foarte mari, cu ajutorul clandestin al unor experţi din Comitetul de Ape.

— O să te sun, ca de obicei.

— De ce trist, Paaul?

El se întoarse şi o privi. Nu-i spusese că în curând va pleca din Hong-Kong. Ea se uită la el, din pat, strălucind toată de tinereţe. Era iubita lui de aproape patru luni, dar nu în exclusivitate, pentru că el nu-i plătea chiria sau alte cheltuieli. Era animatoare la Salonul de Dans al Animatoarelor Fericite, locul lui preferat de petrecere a nopţii, în partea Kowloon-ului. Proprietarul salonului Pok Chiorul, era un vechi client al băncii, iar *mama-san,* o femeie deşteaptă, care îi aprecie alegerea. Avusese multe prietene de la acest salon în decursul anilor, majoritatea pentru câteva ore, unele pentru o lună, foarte puţine pentru mai mult timp, şi o singură experienţă nefericită, în cincisprezece ani – o fată care încercase să-l şantajeze. Imediat se dusese la *mama-san.* Fata plecase chiar în aceeaşi seară. Nici ea şi nici peştele ei triad nu mai fuseseră văzuţi vreodată de atunci.

— De ce trist*, heya?*

Pentru că în curând o să plec din Hong Kong. ar fi voit el să-i spună. Pentru că vreau numai pentru mine ceea ce nu pot avea, nu trebuie să am, nu îndrăznesc să am – şi niciodată până acum nu am mai voit asta de la nimeni. Dumnezeule din ceruri, frumoaso, cât de mult te doresc!

— Nu sunt trist, răspunse el. Doar obosit. Probleme la bancă, întristare în suflet...

— Poate fie tot bun, încercă ea să-l liniştească. Suni curând*, heya?*

— Da. Da, o să sun.

Aranjamentul lor era simplu: un telefon. Dacă nu dădea de ea o suna pe *mama-san* şi în acea noapte venea la salonul de dans, singur sau cu nişte prieteni, dansa cu ea câteva dansuri, pentru obraz, şi beau împreună câteva pahare, apoi ea pleca. După o jumătate de oră el îşi plătea consumaţia şi venea aici – totul achitat dinainte. Nu veneau împreună în acest loc de întâlnire secret şi pentru că ea nu voia să fie văzută pe stradă, sau de vecini cu un diavol străin. Ar fi dezastruos pentru reputaţia unei fete să fie văzută singură cu un barbar. În public. În afara locului de muncă. Orice fată aflată la vârstă relaţiilor sexuale ar fi imediat considerată o târfă de cea mai joasă speţă, târfa unui diavol străin, şi ar fi dispreţuită, lumea şi-ar bate joc de ea pe faţă, iar preţul i-ar scădea. Havergill ştia asta. Nu-l deranja. În Hong Kong era un lucru obişnuit. *Doh jeh,* mulţumesc – spuse el plin de iubire, vrând să rămână, sau s-o ia cu el. *Doh jeh,* spuse el doar şi plecă.

Rămasă singură, ea dădu drumul acelui căscat care îi venise de mai multe ori în cursul serii, se urcă din nou în pat şi se întinse cu voluptate. Patul era mototolit, dar de o mie de ori mai bun decât pătuţul din camera pe care o închiriase în Tai-ping Shan. Se auzi un ciocănit uşor în uşă.

— Onorată Doamnă?

— Ah Chun?

— Da! uşa se deschise şi bătrâna intră fără zgomot, adusese prosoape curate. Cât rămâi aici?

Su Crin ezită. Obiceiul cerea clientului care frecventa acest loc de întâlnire să plătească o cameră pentru întreaga noapte. Acelaşi obicei cerea ca în cazul în care camera era eliberată mai devreme, o parte din sumă să fie înapoiată fetei.

— Toată noaptea, răspunse, vrând să se bucure de confort, neştiind când va mai avea această ocazie, poate că acest client îşi va pierde banca şi restul averii până

săptămână viitoare. *Joss,* îşi zise ea. Pregăteşte-mi, te rog baia.

Mormăind, bătrâna făcu ceea ce i se ceruse, apoi plecă. Su Crin căscă din nou, ascultând fericită clipocitul apei. Şi ea era obosită. Avusese o zi grea. Iar în seara aceea, clientul ei vorbise mai mult decât de obicei, în vreme ce ea rămăsese lipită de el, fără să-l asculte, încercând să adoarmă şi înțelegând doar câte un cuvânt din când în când, dar mulţumită că el monologa. Ştia din experienţă că aceasta era o formă de descărcare, mai ales pentru un barbar bătrân. Ce ciudat, se gândi ea, atâta muncă şi zgomot şi lacrimi şi bani, ca să nu obţii nimic mai mult decât mai multă suferinţă, mai multe discuţii şi mai multe lacrimi. ,,Să nu-ţi pese dacă *yang*-ul n-are vlagă, sau dacă ei vorbesc, sau mormăie, sau bolborosesc în limba lor care sună atât de urât, sau dacă plâng în braţele tale, îi spusese *mama-san.* Aşa fac barbarii. Astupă-ţi urechile. Şi astupă-ţi nările să nu simţi mirosul de diavol străin, mirosul de bătrân, şi ajută-l să se bucure de o clipă de plăcere. E un localnic din Hong Kong, un vechi prieten, care plăteşte bine şi pe loc, aşa că te scapă de datorii şi-ţi cinsteşte obrazul un astfel de client. Fii voioasă, repetă-i mereu că e viril şi oferă-i plăcere pentru banii lui”. Su Crin ştia că îi oferise bărbatului multă plăcere pentru plata primită. Da, joss-ul meu este foarte bun şi, oh, mult mai bun decât al bietei mele surori şi al clientului ei. Biata Floare Parfumată şi sărmanul Fiu Numărul Unu al Nobilei Case Chen. Ce tragedie. Câtă cruzime! se cutremură fata. Oh, Vârcolacii aceia înspăimântători! Ce îngrozitor să-i taie urechea, să-l omoare şi să ameninţe întregul Hong Kong?! Ce îngrozitor pentru biata mea soră mai mare, strivită de pescarii ăia stricaţi şi împuţiţi din Aberdeen. Oh, ce *joss!*

Chiar în dimineaţa aceea văzuse într-un ziar scrisoarea de dragoste a lui John Chen şi o recunoscuse imediat. Ea şi Floare Parfumată râseseră patru săptămâni de ea, şi de încă alte două scrisori pe care Floare Parfumată i le lăsase

ei, pentru mai multă siguranţă. „Ce bărbat caraghios, aproape fără pic de *yang* şi aproape niciodată ridicat câtuși de puţin”, îi mărturisise sora ei. „Mă plăteşte doar ca să stau să mă sărute peste tot, câteodată să dansez dezbrăcată, şi întotdeauna să promit că spun celorlalte cât de puternic este?! Eeee, îmi dă bani cum mi-ar da apă! De unsprezece luni sunt „unica lui dragoste adevărată”! Dacă o mai ţine aşa încă alte unsprezece luni... poate o să am un apartament cumpărat şi plătit!”

În după-amiaza aceea, moartă de frică, fusese împreună cu tatăl ei la secţia de poliţie din Aberdeen-Est, ca să identifice cadavrul. N-au scos nici un cuvânt despre clientul surorii ei. Înţelept, tatăl ei hotărâse să păstreze taina. „Chen din Nobila Casă ar prefera cu siguranţă ca asta să rămână secret. E vorba şi de obrazul lui aici – şi de obrazul noului moştenitor, cum îl cheamă? Tânărul cu nume de diavol străin. Peste câteva zile o să-i telefonez lui Chen din Nobila Casă şi o să iscodesc cum stau lucrurile. Trebuie să aşteptăm puţin. După ştirile de azi despre ce i-au făcut Vârcolacii Fiului Numărul Unu, nici un tată n-ar vrea să se mai târguiască”.

Da, tata e deştept, îşi zise Su Crin. Nu degeaba tovarăşii lui de lucru îl poreclesc Chu Nouă Carate. Slavă zeilor că am celelalte două scrisori. După ce recunoscuseră moarta, completaseră nişte formulare cu numele lor adevărate şi numele de familie Chu pentru a ridica şi banii surorii ei, 4300 dolari Hong Kong, pe numele de Su Glicină şi 3000 dolari pe numele de Tak Floare Parfumată, toţi banii câştigaţi în afara Salonului de Dans Norocos. Dar sergentul de poliţie fusese neînduplecat. „Regret, dar acum, că-i ştim numele real, trebuie să-l anunţăm, astfel ca toţi creditorii să-şi revendice datoriile”. Nici măcar generoasa ofertă de 25 la sută din sumă în cazul în care le-ar da-o imediat nu reuşise să-i schimbe hotărârea. Aşa că plecaseră. Sclav ticălos de diavol străin, îl ocărî ea scârbită. N-o să mai rămână nimic după ce salonul de dans îşi recuperează

datoriile. Nimic! Aiii iaaa! Dar nu-i nimic, gândi ea pe când lenevea în baie, grozav de mulţumită. Nu-i nimic, secretul scrisorilor valorează o avere pentru Chen din *Nobila Casă.* Iar Chen din *Nobila Casă* are mai multe bancnote roşii decât are o pisică păr în blana ei.

Casey stătea ghemuită pe fereastra camerei ei, cu toate luminile stinse, în afara unei veioze mici, pentru citit, aşezată deasupra patului. Privea, posomorită strada aflată cu cinci etaje sub ea. Chiar şi la ora aceasta târzie, aproape 1.30 noaptea, încă treceau multe maşini. Cerul era jos şi ceţos, fără lună, făcând ca uriaşele reclame de neon şi coloanele de semne chinezeşti să pară mai orbitoare. Strălucirile roşii, albastre şi verzi se reflectau în băltoace şi transformau urâțenia într-o lume de basm. Fereastra era deschisă, lăsând aerul răcoros să pătrundă înăuntru şi ea vedea perechile care ţâşneau printre autobuze, camioane şi taxiuri. Multe dintre ele se îndreptau spre foaierul noului hotel *Royal Netherlands* şi spre o gustare târzie la *Cafeneaua Europeană,* unde, cu puţin timp în urmă, băuse şi ea o cafea împreună cu căpitanul Jannelli, pilotul lor.

Toată lumea mănâncă mult aici, îşi spuse ea. Isuse, şi sunt atâția oameni, atâtea locuri de muncă de asigurat, aşa de puţine slujbe şi cumplit de puţini deasupra celorlalţi, câte unul în vârful fiecărei grămezi de oameni neînsemnaţi, întotdeauna un bărbat. Toată lumea se luptă să ajungă acolo, să rămână acolo… Dar de ce? Maşina cea nouă, casa cea nouă, hainele cele noi, frigiderul cel nou, fleacurile cele noi şi multe alte nimicuri… Viaţa asta e o lungă notă de plată. Niciodată nu se află suficiente hârtii verzi pentru a achita notele zilnice, ca să nu mai vorbim de un iaht personal sau de o vilă pe plaja de la Acapulco sau pe Coasta de Azur, şi mijloacele prin care să ajungi acolo – chiar la clasa a treia. Nu pot să sufăr să merg la clasa a treia. Numai cu clasa întâi merită, asta e de mine. Un avion

particular e mai bun, mult mai bun. Să nu mă mai gândesc la Linc...

Îi invitase la masă pe Seymour Steigler, la restaurantul de sus şi discutaseră toate problemele înţelegerii lor, majoritatea probleme legale pe care el le tot aducea pe tapet.

— Trebuie ca totul să fie perfect. Niciodată nu eşti suficient de prevăzător cu străinii, Casey, repeta el întruna. Ei nu joacă după bunele şi vechile reguli ale iancheilor.

Imediat după ce terminară masa ea pretextă că are mult de lucru şi-l părăsi. Îşi încheiase treaba aşa că se ghemui într-un fotoliu şi începu să citească. Frunzărise *Fortune Business Week, The Wall Street Journal* şi câteva reviste economice de specialitate. Apoi mai citise o lecţie de cantoneză, lăsând cartea la urmă. Cartea era romanul lui Peter Marlowe, *Changi. O* găsise într-o ediţie broşată, cu colţurile îndoite, la unul din multele chioşcuri dintr-o alee aflată la nord de hotel, cu o dimineaţă în urmă. Îi făcuse plăcere să se tocmească pentru ea. Primul preţ fusese de 22 de dolari Hong Kong. Casey se târguise până ajunsese la 7,55 dolari, adică doar 1 dolar şi jumătate SUA. Încântată de sine şi de descoperirea sa, continuase să se uite la vitrine. În apropiere se afla o librărie modernă, ale cărei vitrine erau pline de albume despre China şi Hong Kong. Înăuntru, pe un raft, erau încă trei exemplare broşate din *Changi.* Noi, costau 5,75 dolari Hong Kong. O blestemase pe bătrâna vânzătoare de la chioşc pentru că o păcălise. Dar bătrâna zgripţuroaică nu te-a păcălit deloc, îşi spusese ea apoi. A fost mai bună negustoreasă. În fond, numai acum un minut jubilai pentru că i-ai redus câştigul la zero, şi numai Dumnezeu ştie cât au nevoie oamenii ăştia de câştig.

Casey privi traficul de pe Nathan Road, dedesubt, în dimineaţa aceea mersese pe Nathan Road până la Boundary Road, cam o milă şi jumătate. Se afla pe lista ei de obiective turistice. Era un drum ca oricare altul,

aglomerat, agitat, plin de firme ţipătoare, numai că tot ceea ce se afla la nord de Boundary Road până la frontieră avea să revină în 1997 în proprietatea Chinei. Totul. În 1898 britanicilor li se concesionase pentru 99 de ani terenul care se întindea de la Boundary Road până la râul Sham Chun, unde va fi noua graniţă, împreună cu un număr de insule din apropiere.

— Nu-i aşa că a fost o prostie tratatul ăsta? îl întrebase ea pe Marlowe, întâlnindu-l întâmplător în foaier la ora ceaiului.

— Acum poate că aşa pare, răspunsese el gânditor. Dar atunci? Cine poate şti? Probabil că pe vremea aceea a fost un lucru înţelept, altfel nu l-ar fi făcut.

— Da, dar pentru numele lui Dumnezeu, Peter, 99 de ani înseamnă atât de puţin?! Ce i-a apucat să facă un pact pentru atât de puţin timp? Cred că mintea le-a fost... le-a fost în altă parte!...

— Da. Aşa s-ar părea. Acum. Dar în acele zile, când tot ce-avea de făcut primul ministru britanic era să râgâie şi răspândea fiori de groază în toată lumea. Leul Britanic era încă *Stăpânul*... Deosebirea faţă de poziţia sa acum se explică prin transferul de putere mondială. Chiar şi aşa, atunci a existat o rezistenţă armată din partea localnicilor, în Noile Teritorii. Evident, fără nici un rezultat. Guvernatorul de atunci, sir Henry Blake, s-a ocupat de asta. Nu s-a războit cu ei, doar le-a vorbit. În cele din urmă, sătenii mai vârstnici au acceptat să întoarcă şi celălalt obraz, cu condiţia ca legile şi obiceiurile lor să rămână în vigoare, judecata să se facă după legea chinezească, dacă cei implicaţi o doresc, iar Kowloon-ul să rămână chinezesc.

— Localnicii de aici mai sunt încă judecaţi după legea chinezească?

— Da, legea istorică, nu cea a Chinei populare, aşa că trebuie să existe magistraţi britanici specialişti în legea lui Confucius. E cu totul altceva. De pildă, legea chinezească presupune că toţi martorii mint, că e de datoria lor să mintă

şi să ascundă adevărul, iar magistratul trebuie să descopere adevărul. Oamenilor civilizaţi nu le place să jure c-or să spună adevărul, şi toate chestiile alea barbare – ne consideră nebuni că facem aşa ceva, şi nu sunt foarte sigur că greşesc. Au tot felul de obiceiuri aiurite sau înţelepte, depinde cum le priveşti. Ştiai că aici e legal, în toată Colonia, să ai mai multe neveste – dacă eşti chinez?

— Ce bine de ei!

— Să ştii că a avea mai multe neveste prezintă anumite avantaje.

— Ascultă, Peter, începuse ea furioasă, apoi îşi dădu seama că el doar o necăjea. Tu n-ai nevoie de mai multe, o ai pe Fleur. Cum o mai duceţi voi? Cum merge documentarea? N-ar vrea Fleur să ia masa cu mine mâine dacă tu eşti ocupat?

— Îmi pare rău, dar e în spital.

— Oh, Doamne, ce s-a întâmplat?

El îi povesti ce se întâmplase dimineaţa şi despre doctorul Tooley.

— Vin de la ea acum. Nu e... nu e prea bine.

— Îmi pare rău. Pot să te ajut cu ceva?

— Nu, mulţumesc. Nu cred.

— Dacă ai nevoie îmi spui, da?

— Mulţumesc.

— Linc a făcut bine că a sărit în apă cu ea, Peter. Zău!

— Oh, sigur, Casey. Te rog, nici să nu-ţi treacă prin minte... Linc a făcut ceea ce eu... a făcut-o mai bine decât aş fi putut eu. Şi tu. Şi cred că amândoi aţi salvat-o pe cealaltă fată. Orlanda, Orlanda Ramos.

— Da.

— Ar trebui să vă fie toată viaţa recunoscătoare. Amândurora. Era îngrozită – am văzut prea mulţi oameni speriaţi ca să nu recunosc frica. Altfel grozavă tipă.

— Da. Cum merge documentarea?

— Mulţumesc, bine.

— Aş vrea să schimbăm nişte impresii într-o zi. Hei, apropo, ţi-am găsit cartea. Am cumpărat-o, n-am citit-o încă, dar e prima la rând.

— Oh! Casey îşi aminti cum el încercase să pară nepăsător. Oh, sper să-ţi placă. Ei, şi-acum trebuie să plec, e ora ceaiului şi pentru copii.

— Nu uita, Peter, dacă ai vreo problemă, cheamă-mă. Mulţumesc pentru ceai şi salut-o pe Fleur.

Casey se întinse, simţind o durere în spate. Se dădu jos de pe fereastră şi se întoarse în pat. Camera era mică şi nu avea eleganţa celeilalte. El hotărâse să păstreze cel de-al doilea dormitor. „Îl putem folosi ca birou, îi explicase, sau să-l ţinem de rezervă. Nu-ţi face probleme, Casey, e inclusă în preţ, şi apoi nu ştii niciodată când ai nevoie de o cameră liberă."

Orlanda? Nu, ea n-are nevoie de patul ăla! Casey, îşi porunci ea, nu fi răutăcioasă, sau proastă. Sau geloasă. N-ai fost niciodată geloasă, *atât* de geloasă până acum. Tu ai stabilit regulile. Da, dar mă bucur că m-am mutat. Noaptea aceea a fost grea, grea pentru Linc şi grea pentru mine, mai grea pentru el. Orlanda va fi bună pentru el… oh, s-o ia dracu' pe Orlanda!

Îşi simţi gura uscată. Se duse la frigider, luă o sticlă rece de Perrier şi gustul lui plăcut o făcu să se simtă mai bine. Oare cum face băutura bulele astea? se întrebă ea cu gândurile aiurea, urcându-se în pat. Mai devreme încercase să doarmă, dar era prea nervoasă şi mintea încă mai continua să-i lucreze. Prea multe lucruri noi – mâncăruri noi, mirosuri, aer, obiceiuri, primejdii, oameni, culturi noi. Dunross. Gornt. Dunross şi Gornt. Dunross şi Gornt şi Linc. Un Linc nou. Şi tu eşti alta, speriată de un cur apetisant… da, cur dacă vrei să fii vulgară, şi asta e încă ceva nou pentru tine. Înainte să vii aici erai sigură pe tine, dinamică, stăpână pe lumea ta. Acum nu mai eşti. Acum totul te depăşeşte, chiar şi afurisita de lady Joanna, cu accentul ei atât de plin de ifose aristocratice: „Ai uitat, dragă, azi e

prânz la Clubul Celor peste Treizeci de Ani. Ţi-am spus de el când am luat masa la tai-pan...”

Căţea bătrână şi afurisită. Peste treizeci! N-am împlinit nici douăzeci şi şapte! Aşa e, Casey. Dar eşti un pachet de nervi, ca o pisică hăituită, şi nu e doar din cauza Orlandei, ci şi din a lui Linc şi a sutelor de fete disponibile pe care le-ai văzut deja şi nici măcar nu le-ai privit, acele femei-capcană din saloanele de dans şi baruri şi casele unde se perfecţionează în arta seducţiei. Nu ţi-a spus-o şi Jannelli?

— Isuse, Casey, zâmbise el larg, e ca şi cum aş fi din nou pe vremuri, în zilele de odihnă şi distracţie din Coreea. Tot 20 de dolari costă şi acum şi te simţi ca-n sânul lui Avraam.

În seara aceea, pe la zece, Jannelli telefonase s-o întrebe dacă nu vrea să meargă cu el şi cu restul echipajului la *Royal Netherlands* pentru o gustare târzie. Inima îi sărise din piept când sunase telefonul, crezând că este Linc. Şi când s-a convins că se înşelase, pretinsese că are o mulţime de lucruri de făcut, dar, recunoscătoare, se lăsase înduplecată. Ajungând acolo, comandase o porţie dublă de omletă cu şuncă, pâine prăjită şi cafea, deşi nu dorea nimic din toate astea.

În semn de protest, faţă de Asia, Hong Kong, Joanna şi Orlanda, şi, oh, Isuse, regret că m-a interesat Asia şi că i-am propus lui Linc să ne extindem afacerile şi aici. De ce-ai făcut-o?

Pentru că e singurul mod în care afacerile americane pot să intre în circuitul internaţional – singurul mod pentru Par-Con. Exportul. În toată lumea – export. Şi Asia este cea mai mare piaţă neexploatată din lume, plină de forţă de muncă ieftină şi acest secol va aparţine Asiei. Iar Dunross-ii şi Gornt-ii o fac să meargă înainte – dacă intră în afaceri cu noi – pentru că noi suntem ajutaţi de cea mai mare piaţă din lume, şi avem toţi banii, tehnologia, dezvoltarea şi priceperea ca să reuşim.

Dar de ce te-ai omorât atât cu firea pentru Hong Kong? Ca să-mi fructific banii şi să umplu timpul până la ziua mea – sfârșitul celui de-al şaptelea an. În ritmul în care mergi, se autopersiflă ea, în curând n-o să mai ai nici slujbă, nici viitor, nici pe Linc căruia să-i spui da sau nu. Oftă. Mai devreme se dusese în apartamentul lui şi-i lăsase un teanc de telexuri şi scrisori pentru semnat, iar deasupra un bileţel: „Sper că te-ai distrat bine”. Când se întorsese, după gustarea târzie, se dusese din nou acolo şi luase înapoi tot ce-i lăsase. Din cauza Orlandei eşti atât de pornită. Nu te păcăli singură, îşi spuse ea cu voce tare. Nu-i nimic, şi mâine e o zi. Poţi să o înfrângi uşor pe Orlanda se înfurie ea, iar acum, după ce stabili ce avea de făcut cu rivala ei, se simţi mai bine. Privirea îi căzu pe cartea lui Peter Marlowe, cu colţurile îndoite. O luă, îşi aşeză mai bine pernele şi începu să citească. Citise destul de mult, când, deodată, sună telefonul. Fusese atât de captivată de lectură încât tresări şi o fericire bruscă o invadă.

— Bună, Linc, te-ai distrat bine?

— Casey, sunt eu, Peter Marlowe, îmi pare foarte rău că te sun aşa târziu, dar am întrebat şi băiatul de serviciu pe palier mi-a spus că lumina e încă aprinsă la tine… Sper că nu te-am trezit?

— Oh, oh nu, Peter. Casey simţi că i se face rău din pricina dezamăgirii. Ce s-a întâmplat?

— Iartă-mă că te sun atât de târziu, dar a apărut ceva neprevăzut, trebuie să mă duc la spital şi m-am… ai spus să te sun. Sper că…

— Ce s-a întâmplat? Casey îşi revenise complet acum.

— Nu ştiu. Mi-au spus doar să vin imediat. Te-am sunat pentru copii. O să vină pe aici din când în când un băiat de serviciu, dar voiam să le las un bileţel cu numărul tău în cazul în care se trezesc, să aibă pe cineva apropiat cu care să vorbească. Când ne-am întâlnit ieri în foaier amândouă au spus că eşti nemaipomenită. Pot să te sune? Îmi pare rău…

— Sigur. Sau mai bine, vin eu acolo.

— Oh, nu, nici gând. Numai să...

— Nu mi-e somn şi eşti aproape. Nici o problemă, Peter, vin chiar acum. Aşa că poţi pleca la spital.

Îi luă doar un minut să-şi pună pantalonii, bluza şi un jerseu de caşmir. Chiar înainte să apese pe butonul liftului, Song de Noapte era deja acolo, cu ochii mari şi întrebători. Ea nu-i zise nimic. Ajungând jos, traversă holul şi ieşi în Nathan Road, trecu străduţa laterală şi intră în holul clădirii anexe. Peter Marlowe o aştepta.

— Dumneaei e domnişoara Tcholok, îi explică el grăbit portarului de noapte. Va sta cu copiii până mă întorc eu.

— Bine, domnule, zâmbi eurasiaticul, căscând şi el ochii mari. Băiatul o să vă conducă, domnişoară.

— Sper că totul e în regulă, Peter...

Se opri. El ieşise pe uşa turnantă, încercând să găsească un taxi. Apartamentul era mic, la etajul şase, iar uşa de la intrare întredeschisă. Băiatul de serviciu pe etaj, Po de Noapte, ridică din umeri şi se depărtă bombănind, blestemându-i pe barbari. Parcă el n-ar fi putut să aibă grijă de doi copii care dorm şi cu care în fiecare seară se joacă de-a v-aţi ascunselea. Casey închise uşa şi aruncă o privire în cel de-al doilea dormitor micuţ. Amândouă fetiţele dormeau duse în pătuţurile lor suprapuse, Jane, cea mică, în cel de sus, iar Alexandra întinsă de-a curmezişul patului de jos. Casey simţi că-i sunt dragi. Blonde, ciufulite, ca nişte îngeraşi, ţineau strâns la piept doi ursuleţi. Oh, ce mult aş vrea să am copii! Copiii lui Linc. Oare? Atâtea scutece, întotdeauna să fii obligată să stai acasă, să înduri nopţile nedormite şi lipsa de libertate! Nu ştiu. Cred că da. Oh, da. Două fetiţe, ca astea!...

Casey nu ştia dacă să le învelească sau nu. Aerul era încins, aşa că hotărî să le lase cum erau, ca să nu le trezească. În frigider găsi apă într-o sticlă, şi asta o învioră şi îi linişti bătăile grăbite ale inimii. Apoi se aşeză în fotoliu.

După o clipă scoase din geantă cartea lui Peter şi începu din nou să citească.

El se întoarse, două ore mai târziu. Casey nu-şi dăduse seama cum trecuse timpul.

— Oh, exclamă ea văzându-i chipul. A pierdut copilul?

El încuviinţă din cap, posomorât.

— Iartă-mă că am întârziat. Vrei o ceaşcă de ceai?

— Sigur, dar, Peter, lasă-mă pe mine să-l…

— Nu. Nu, mulţumesc. Eu ştiu unde sunt toate lucrurile. Îmi pare rău că te-am deranjat atât.

— Nici un deranj. Va fi bine, nu? Fleur?

— Ei, ei cred că da. Crampele stomacale au declanşat totul, şi un uşor acces de febră tifoidă. E destul de devreme să se pronunţe, dar nu există nici un pericol real, asta au spus. Avortul, ziceau, e întotdeauna greu, atât fizic, cât şi emoţional.

— Îmi pare atât de rău.

— Nu-ţi face probleme, Casey. Fleur e bine. Japonezii consideră că nimic nu este sigur decât după naştere, după treizeci de zile de la ea, treizeci de zile pentru un băiat şi treizeci şi una pentru o fată, nimic nu e sigur, nu există suflet, nu există personalitate, nu există fiinţa ca atare… până atunci nu există nici o fiinţă, se întoarse în bucătăria micuţă şi puse ceainicul de, metal pe foc, încercând să vorbească netulburat şi convingător. Este mai bine să crezi asta, nu? Cum ar putea să fie altceva decât… Nu e vorba de o fiinţă până atunci, treizeci şi ceva de zile după, şi asta face să nu fie prea rău… Sigur că e îngrozitor pentru mamă, dar nu chiar atât de rău. Îmi pare rău, cred că nu prea are sens ce spun.

— Oh, ba da. Sper că Fleur e bine acum, spuse Casey, vrând să-l atingă şi să-l mângâie, neştiind dacă s-o facă sau nu.

Era atât de demn în suferinţa sa, încercând să se arate calm, şi totuşi ei i se părea doar un băieţel.

— Chinezii şi japonezii sunt într-adevăr foarte înţelepţi, Casey. Superstiţiile lor fac viaţa mai uşoară. Presupun că rata lor de mortalitate infantilă era atât de mare pe vremuri încât un tată înţelept a inventat acest lucru ca să uşureze durerea mamei, oftă Peter. Sau şi mai probabil, o mamă mai înţeleaptă a inventat-o ca să liniştească un tată distrus. Nu?

— Probabil, îl aprobă ea, complet dezorientată, privindu-i mâinile care pregăteau ceaiul.

Mai întâi apă clocotită în ceainicul de porţelan, ceainicul clătit bine, apoi apa aruncată. Trei linguriţe de ceai şi încă una pentru ceainic, apa clocotită turnată în ceainic.

— Îmi pare rău, nu avem ceai la pliculeţe. Nu reuşesc să mă obişnuiesc cu ele, deşi Fleur spune că sunt la fel de bune şi mai igienice. Îmi pare rău, altceva în afară de ceai nu avem. Aduse tava pentru servit ceaiul în camera de zi şi o aşeză pe masa din sufragerie. Lapte şi zahăr? întrebă el.

— Sigur, răspunse ea, deşi nu băuse niciodată ceaiul aşa.

Avea un gust ciudat. Dar era tare şi înviorător. Băură în tăcere. El zâmbi uşor.

— Cristoase, oare ce ne-am fi făcut fără o ceaşcă de ceai, ei?

— E grozav.

Privirea lui căzu pe cartea deschisă.

— Oh!

— Îmi place ce-am citit până acum, Peter. Cât de adevărat e?

Absent, îşi mai turnă o ceaşcă de ceai.

— La fel de adevărat ca orice povestire relatată cu cincisprezece ani după ce s-au întâmplat faptele. Din câte îmi aduc aminte, întâmplările sunt exacte. Oamenii din carte nu au trăit în realitate, deşi oameni ca ei au existat şi au spus acele cuvinte şi au făcut acele lucruri.

— E incredibil. Incredibil că oamenii, tinerii au putut să supravieţuiască după aşa ceva. Câți ani aveai atunci?

— Changi a început când împlinisem optsprezece ani şi s-a încheiat când aveam douăzeci şi unu – douăzeci şi unu şi ceva.

— Cine eşti tu în carte?

— Poate că nu exist deloc acolo.

Casey hotărî să o lase aşa. Deocamdată, până ce va termina cartea.

— Ar fi mai bine să plec acum. Trebuie să fii frânt.

— Nu, nu sunt. De fapt nu sunt obosit. Am de terminat nişte note. O să mă culc după ce copiii pleacă la şcoală. Dar tu, tu trebuie să fii obosită. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, Casey. Îţi rămân dator.

Ea zâmbi şi dădu din cap că nu. După o pauză spuse:

— Peter, tu care ştii atât de multe despre Hong Kong, cu cine ai pleca la drum, cu Dunross sau Gornt?

— Pentru afaceri, cu Gornt. Pentru viitor, cu Dunross, dacă reuşeşte să-şi rezolve problemele. Deşi, din câte am auzit, se pare că nu.

— De ce Dunross pentru viitor?

— Pentru obraz. Gornt nu are stilul de a fi *tai-panul,* cel puţin, nu are originea necesară.

— E chiar atât de important?

— Aici, întotdeauna. Dacă *Par-Con* doreşte o sută de ani de prosperitate – Dunross. Dacă vreţi doar să daţi lovitura, o afacere scurtă şi rapidă, mergeţi cu Gornt.

Ea îşi termină gânditoare ceaiul.

— Ce ştii despre Orlanda?

— O mulţime, răspunse el imediat. Dar să cunoşti bârfele sau scandalurile despre o persoană care trăieşte, nu e acelaşi lucru cu a cunoaşte bârfele şi scandalurile de demult, nu?

Ea îl privi scrutător.

— Chiar dacă mi-ai face o favoare?

— Asta-i altceva, şi ochii lui se îngustară uşor. Îmi ceri o favoare?

Ea îşi puse ceaşca pe masă.

— Nu, Peter, nu acum. Poate mai târziu, dar acum nu, îl văzu încruntându-se şi mai mult. Ce-i? întrebă ea.

— Mă întrebam de ce Orlanda constituie pentru tine o ameninţare. De ce în seara asta? Evident, asta are legătură cu Linc. Asta duce inevitabil la concluzia că ea e acum cu el, ceea ce explică de ce ai părut atât de speriată când am sunat.

— Aşa ţi s-a părut?

— Da. Oh, sigur, am observat cum o privea Linc la Aberdeen şi cum îl priveai tu, cum te privea ea, sorbi din ceai, şi faţa i se înăspri. Grozavă petrecere. O mulţime de începuturi la petrecerea asta, tensiuni mari, dramă. Fascinant, dacă poţi să nu te implici. Dar tu nu poţi, aşa-i?

— Întotdeauna priveşti şi asculţi?

— Încerc să mă formez ca observator. Încerc să-mi folosesc urechile şi ochii şi celelalte simţuri, total, aşa cum trebuie ele folosite. Şi tu eşti la fel. Nu-ţi scapă prea multe.

— Poate că da, poate că nu...

— Orlanda are şcoala Hong Kongului şi şcoala lui Gornt. Dacă ai plănuit o luptă cu ea pentru Linc, trebuie să fii pregătită pentru un război pe viaţă şi pe moarte, dacă e hotărâtă să pună mâna pe el, ceea ce nu ştiu încă.

— E posibil ca Gornt s-o folosească?

După o pauză, el spuse:

— Îmi închipui că Orlanda e propria ei stăpână. Nu sunt majoritatea femeilor aşa?

— Majoritatea femeilor îşi conduc viaţa în funcţie de un bărbat, fie că vor sau nu.

— Din ceea ce ştiu despre tine, poţi înfrunta orice rivală.

— Ce *ştii* tu despre, mine?

— O mulţime, îi zâmbi el iarăşi calm şi prietenos. Printre altele, că eşti deşteaptă, curajoasă şi ai multă cinste a obrazului.

— M-am săturat de cinstea-obrazului. Peter. Pe viitor..., zâmbetul ei deveni la fel de cald ca şi al lui. Pe viitor am să iau drept etalon numai cinstea fundului, sau a dosului, cum

îi spuneţi voi, englezii. Pierzi sau câștigi numai cinstea fundului, nu a obrazului…

Râseră amândoi cu poftă.

— Aşa cum o spui tu, sună mai distins.

— Eu nu sunt distinsă.

— Oh, ba da, eşti, adăugă el mai blând. Am văzut cum se uita Linc la tine la petrecerea lui Dunross. Te iubeşte. Şi ar fi un prost să te schimbe cu cealaltă.

— Îţi mulţumesc, Peter.

Se ridică, îl sărută şi plecă, liniştită acum. Când cobori din lift la etajul ei, Song de Noapte era acolo. O luă înaintea ei şi-i deschise uşa camerei cu un gest larg. Văzu privirea ei îndreptându-se spre uşa de la capătul coridorului.

— Stăpân nu acasă, o informă pe un ton solemn. Nu încă întoarce.

Casey oftă.

— Ai pierdut cinstea fundului, amice.

— Aă?

Ea închise uşa, mulţumită de sine. În pat începu să citească din nou. Termină cartea când se miji de ziuă. Apoi se culcă.

20

Ora 9.25.

Dunross luă repede curba în Jaguarul său, urcând uşor drumul şerpuit, apoi întoarse pe o străduţă laterală şi opri la câțiva centimetri de porţile mari, tăiate în ziduri înalte. Imediat, un portar chinez se uită printr-o vizetă. Când îl văzu pe tai-pan, deschise larg porţile şi-i făcu semn să intre.

Aleea şerpuia mai departe şi se oprea în faţa unei case spaţioase, în stil chinezesc, bogat împodobită. Dunross coborî din maşină. Un alt servitor îl salută tăcut. Parcul din jur era bine întreţinut şi la poalele unei pante se afla un teren de tenis unde patru chinezi, doi bărbaţi şi două femei,

jucau o partidă de dublu mixt. Nu-i dădură nici o atenţie şi Dunross nu recunoscu pe nici unul dintre ei.

— Vă rog să mă urmaţi, tai-pan, îl pofti servitorul.

Dunross îşi înfrână curiozitatea în vreme ce era condus într-o antecameră. Era prima dată când el sau vreun cunoscut al său era invitat în casa lui Tiptop. Interiorul era curat şi încărcat în acel stil specific chinezesc, ciudat şi neglijent, de cloisonne-wi vechi şi valoroase, bibelouri moderne de un gust îndoielnic. Pereţii erau lambrisaţi şi ornamentaţi cu gravuri urâte. Se aşeză. Un alt valet îl servi cu ceai. Dunross simţi că este spionat, dar acesta era deja un lucru obişnuit. Majoritatea caselor vechi aveau deschizături de observaţie în pereţi şi uşi. Chiar şi în Marea Casă se aflau multe.

Când se întorsese în Marea Casă în acea dimineaţă, la ora 4, se dusese direct în biroul său şi deschisese seiful.

Nu încăpea nici o îndoială, chiar la o privire superficială, că una din cele două monede rămase se potrivea cu matriţa din ceară a lui Wu Patru Degete. Nu încăpea nici o îndoială. Degetele îi tremurară când desfăcu Biblia lui Dirk Struan şi o curăţă. Crestăturile se potriveau perfect.

— Cristoase, murmurase el. Şi acum?

Pusese apoi matriţa şi moneda înapoi în seif. Privirea îi căzu pe automatul încărcat şi pe locul gol unde fuseseră dosarele lui AMG. Neliniştit, încuie seiful şi se duse la culcare. Pe perna lui era un bilet: „Tată dragă. Vrei să mă scoli când pleci? Vrem să ne uităm la hipodrom la probele de selecţie. Te iubesc, Adryon. P. S. Pot să-l invit pe Martin la curse sâmbătă? Te rog, te rog, te rog! P. P. S. Cred că e un tip formidabil. P. P. P. S. Şi tu eşti un tip formidabil. P. P. P. P. S. Vii târziu, nu? Acum e 3.16!!!!” Mersese pe vârfuri până la camera ei şi deschisese uşa, dar fata dormea adânc. Când plecase de dimineaţă trebuise să bată de două ori până o trezise.

— Adryon! E 6.30!

— Oh! Plouă? întrebă ea somnoroasă.

— Nu. În curând va ploua. Să-ţi ridic jaluzelele?

— Nu, tată dragă, mulţumesc... nu contează, lui Martin n-o să... n-o să-i pese.

Îşi înăbuşise un căscat. Ochii i se închiseseră şi aproape imediat adormise din nou adânc. Amuzat, o scuturase uşor, dar ea nu se trezise.

— Nu contează, tată. Lui Martin n-o să-i...

Iar acum, aducându-și aminte cât de drăgălaşă era şi ce îi spusese soţia sa despre anticoncepţionale, se hotărî să îl verifice serios pe Martin Haply. Pentru orice eventualitate.

— Ah, tai-pan, iartă-mă că te-am făcut să aştepţi.

Dunross se ridică şi strânse mâna întinsă.

— Aţi fost amabil să mă primiţi, domnule Tip. Îmi pare rău că sunteți răcit.

Tip Tok-toh era trecut de şaizeci de ani, cărunt, cu o faţă rotundă şi plăcută. Purta un halat de casă şi avea ochii roşii, nasul înfundat, şi vorbea puţin răguşit.

— Clima asta nenorocită e de vină. În weekend-ul trecut am fost cu iahtul cu Shitee T'Chung şi probabil că atunci am răcit.

Vorbea engleza cu un uşor accent american, poate canadian. Nici Dunross nici Alastair Struan nu reuşiseră vreodată să scoată ceva de la el despre trecutul lui, şi nici Johnjohn sau ceilalţi bancheri nu auziseră de el în cercurile bancare din perioada Chinei Naţionaliste, dinainte de 1949. Nici măcar Shitee T'Chung sau Phillip Chen, care îl frecventau în mod curent nu reuşiseră să afle nimic de la el. Chinezii îl porecliseră Stridia.

— Vremea a fost proastă, aprobă Dunross pe un ton amabil. Slavă Domnului pentru ploaie.

Tiptop făcu un semn spre bărbatul de lângă el.

— Dumnealui este un asociat, domnul L'eung.

Era un bărbat şters. Purta o tunică maoistă, bej şi pantaloni la fel. Avea o faţă rigidă, rece şi circumspectă. Dădu din cap. Dunross îi răspunse la fel. „Asociat” putea

însemna o mulţime de funcţii, de la şef la translator, de la instructor politic la paznic.

— Vreţi nişte cafea?

— Da, mulţumesc. Aţi încercat să luaţi vitamina C pentru răceală?

Cu răbdare, Dunross începu pălăvrăgeala convenţională care întotdeauna preceda adevăratul motiv al unei întâlniri. Cu o seară în urmă, în timp ce îl aştepta pe Brian Kwok în Barul Quance se gândise că merita să încerce varianta lui Johnjohn, aşa că îi telefonase lui Phillip Chen şi îl rugase să aranjeze o întâlnire pentru acea zi, devreme. Ar fi fost la fel de uşor să-l sune direct pe Tiptop, dar încălca protocolul chinezesc. Modalitatea civilizată era să acţionezi prin intermediul unui prieten comun. Astfel, dacă cererea îţi era refuzată, nu-ţi pierdeai nici tu cinstea obrazului, nici cealaltă persoană şi nici intermediarul. Îl asculta pe Tiptop doar pe jumătate, conversând politicos, mirat că vorbesc încă englezeşte, în faţa lui L'eung. Aceasta nu putea însemna decât că şi engleza acestuia era perfectă şi poate că nu înţelegea nici cantoneza, nici chineza vorbită în Shanghai pe care le vorbea Tiptop, iar Dunross le folosea fluent. Discută generalităţi cu Tiptop, așteptând ca bancherul să aducă vorba despre ce îl interesa pe el. În cele din urmă acesta ajunse la subiect:

— Scăderea aceasta la bursă a acţiunilor dumneavoastră trebuie să vă îngrijoreze foarte mult, tai-pan.

— Da, da, mă îngrijorează, dar nu e o scădere, ci doar o reaşezare, domnule Tip, doar o reaşezare. Bursa creşte şi scade.

— Şi domnul Gornt?

— Quillan Gornt e Quillan Gornt şi întotdeauna încearcă să ne muşte. Toate ciorile din cer sunt negre, Dunross îşi păstră un ton egal, întrebându-se câte ştie celălalt.

— Şi încurcăturile de la *Ho-Pak?* Şi astea-s o reaşezare?

— Nu, nu, asta e treabă serioasă. Mă tem că *Ho-Pak* are ghinion.

— Da, domnule Dunross, dar ghinionul nu prea are de-a face cu asta. De vină e sistemul capitalist, el şi nepriceperea bancherului Kwang.

Dunross tăcu. Privirea i se îndreptă pentru o clipă spre L'eung care stătea rigid, imobil şi foarte atent. Atenţia îi era concentrată, şi mintea la fel, încercând să prindă înţelesurile ascunse ale celor spuse.

— Nu particip la afacerile domnului Kwang, domnule Tip. Din păcate, problemele băncii *Ho-Pak* afectează şi celelalte bănci şi asta-i foarte rău pentru Hong Kong şi, cred eu, rău pentru Republica Populară China.

— Nu e rău pentru Republica Populară China. Cum poate fi rău pentru noi?

— China e China, Regatul Mijlociu. Noi cei din Nobila Casă am considerat întotdeauna China ca fiind şi mama şi tatăl casei noastre. Acum baza noastră din Hong Kong este supusă unui asediu, un asediu care de fapt n-are nici o noimă – doar o lipsă temporară de încredere, şi de bani pentru o săptămână sau ceva mai mult. Băncile noastre au toate rezervele şi toată bogăţia şi puterea de care au nevoie pentru a acţiona... pentru vechi prieteni, vechi clienţi şi pentru noi înşine.

— Atunci de ce nu emit mai mulţi bani dacă moneda lor este atât de puternică?

— E o problemă de timp, domnule Tip. Monetăria nu poate să emită suficienţi bani Hong Kong. Dunross răspunse la întrebări cu mare răbdare, ştiind acum că majoritatea explicaţiilor erau pentru L'eung, ceea ce însemna că L'eung era superiorul lui Tiptop, superior în ierarhia de partid, fără să fie bancher. Soluţia noastră provizorie ar fi să aducem imediat câteva avioane de lire sterline pentru, a acoperi retragerile de bani.

Văzu cum ochii ambilor bărbaţi se îngustară uşor.

— Aceasta nu prea ar ajuta dolarul Hong Kong.

— Da, da, bancherii noştri ştiu asta. Dar *Blacs, Victoria* şi *Banca Angliei* au hotărât că asta ar fi cea mai bună soluţie de moment. Noi nu avem suficienţi dolari Hong Kong pentru a satisface pe toţi depunătorii.

Tăcerea deveni mai grea. Dunross aşteptă. Johnjohn îi spusese că el credea că *Banca Chinei* nu avea rezerve substanţiale de lire sterline datorită restricţiilor monetare asupra intrării şi ieşirii acestora din Anglia, dar aveau cantităţi mari de dolari Hong Kong pentru care nu existau restricţii de export.

— N-ar fi deloc bine pentru dolarul Hong Kong să-i slăbească puterea, observă Tip Tok-toh. Îşi suflă cu zgomot nasul. Nu e bine pentru Hong Kong.

— De acord!

Privirea lui Tip Tok-toh se înăspri şi el se aplecă înainte.

— Este adevărat, tai-pan, că *Banca comercială Orlin* nu vrea să vă reînnoiască fondul de rulment?

Inima lui Dunross începu să bată mai tare.

— Da.

— Şi e adevărat că minunata dumneavoastră bancă nu va acoperi acest împrumut şi nu va avansa suficient ca să puteţi opri atacul lui *Rothwell-Gornt* asupra acţiunilor *Nobilei Case*?

— Da. Dunross era mulţumit să-şi audă vocea calmă.

— Şi e adevărat că mulţi vechi prieteni au refuzat să vă crediteze?

— Da.

— Şi e adevărat că... că persoana Hiro Toda soseşte în această după-amiază şi cere plata urgentă pentru vasele comandate la şantierul lui japonez?

— Da.

— Şi e adevărat că Mata şi Compania lor *Great Good Luck* din Macao şi-au triplat comanda obişnuită de lingouri de aur, dar nu vor să vă ajute direct?

— Da. Dunross deveni şi mai prudent.

— Şi e adevărat că ticăloşii de hegemonişti sovietici au cerut încă o dată, în mod neruşinat, foarte foarte neruşinat, privilegii bancare în Hong Kong?

— Cred că da, Johnjohn mi-a spus că da. Nu sunt sigur. Presupun că el nu mi-ar spune o minciună.

— Ce v-a spus?

Dunross repetă totul, cuvânt cu cuvânt, încheind:

— Sigur că ne vom opune cererii, eu, consiliile de conducere ale tuturor băncilor, toţi tai-panii şi guvernatorul. Johnjohn a mai zis că hegemoniştii au avut îndrăzneala să ofere imediat sume substanţiale de dolari Hong Kong pentru a-i ajuta în situaţia actuală.

Tip Tok-toh îşi termină cafeaua.

— Mai vreţi?

— Da, mulţumesc.

Dunross observă că L'eung fu cel care turnă şi simţi că făcuse un mare pas înainte. Cu o seară în urmă adusese vorba în mod diplomatic despre banca moscovită lui Phillip Chen, ştiind că Phillip avea să transmită mai departe informaţia, ceea ce desigur îi va indica unui tip atât de isteţ ca Tiptop adevăratul motiv al întâlnirii urgente şi îi va da astfel timpul necesar pentru a lua legătura cu cel care lua hotărârile decisive. Dunross îşi simţea fruntea umedă de sudoare şi se rugă ca nici unul din bărbaţii aflaţi în faţa lui să nu observe asta. Neliniştea sa ar urca preţul – dacă urma să se încheie un târg.

— Îngrozitor, îngrozitor, murmură gânditor Tiptop. Îngrozitoare vremuri. Vechii prieteni îşi părăsesc vechii prieteni, duşmanii sunt primiţi în cămin… îngrozitor! Oh, apropo, tai-pan, unul din vechii noştri prieteni întreabă dacă ai putea face pentru el un transport cu navele. Cred că e vorba de o încărcătură cu oxid de toriu.

Cu mare efort, Dunross îşi păstră o mină netulburată. Oxidul de toriu era o argilă rară, materia primă pentru confecţionarea abajururilor vechilor lămpi cu gaz: el făcea ca abajurul să radieze strălucitoarea sa lumină. Cu un an

înainte auzise, din întâmplare, că Hong Kongul tocmai devenise cel de-al doilea mare consumator, după SUA. Imediat, curiozitatea îi crescuse, deoarece compania *Struan* nu era implicată în ceea ce, în, mod sigur, era o afacere profitabilă. Aflase foarte repede că accesul la material era relativ uşor şi că afacerea era minunată, tăinuită, şi antrenase o mulţime de mici importatori, toţi ştiind însă destul de puţin despre acest element. Toriul exista în natură în diferiţi izotopi radioactivi. Unii dintre aceştia erau simplu de transformat în uraniu de fisiune 235, iar toriul 232 însuşi era un deosebit de valoros material radioactiv pentru o pilă atomică. Evident, aceştia şi mulţi alţi derivaţi de toriu erau materiale strategice restrictive, dar el fusese uluit să descopere că oxidul şi nitratul, uşor convertibile chimic, erau folosiţi în aceeaşi măsură.

N-a putut în nici un fel să descopere unde mergeau de fapt oxizii de toriu. Dar acum era evident – în China. Multă vreme, el şi alţii bănuiseră că RPC avea un program atomic urgent de înarmare, dar toată lumea credea că aveau să treacă cel puţin zece ani până la realizarea lui. Ideea unei Chine înarmate nuclear îi stârnea reacţii contradictorii. Pe de o parte, orice proliferare nucleară era periculoasă; pe de altă parte, fiind o putere nucleară, China ar putea deveni imediat un rival formidabil pentru Rusia sovietică, egala acesteia, poate chiar o ameninţare şi, în mod sigur, de necucerit – mai ales dacă dispunea şi ea de mijloace pentru a recurge la represalii.

Dunross îi surprinse pe cei doi bărbaţi privindu-l. Mica venă de pe fruntea lui L'eung pulsa, deşi faţa lui rămăsese impasibilă.

— Asta s-ar putea face, domnule Tip. De cât este nevoie şi când?

— Cred că imediat, cât de mult se poate obţine. După cum ştiţi, RPC vrea modernizare, dar o mare parte din iluminatul nostru este încă cu gaz.

— Desigur.

— De unde aţi putea obţine oxizii şi nitraţii?

— Cel mai repede, probabil din Australia, deşi acum nu ştiu nimic despre calitate. În afara Statelor Unite, adăugă el atent, se găseşte numai în Tasmania, Brazilia, India, Africa de Sud, Rhodesia şi Urali… sunt mari depozite acolo, nici unul nu zâmbi. Bănuiesc că Rhodesia şi Tasmania ar cele mai bune. E cineva cu care Phillip sau eu am putea trata?

— Un domn Vee Cee Ng, de la *Princess Building.*

Dunross îşi stăpâni cu greu un fluierat când un alt element al enigmei i se lămuri. Domnul Vee Cee Ng. Ng Fotograful era un bun prieten al lui Tsu-yan, Tsu-yan vechiul prieten şi asociat care fugise în mod misterios în China, peste graniţa din Macao. Tsu-yan fusese unul din importatorii de toriu, până nu văzuse legătura.

— Îl ştiu pe domnul Ng. Apropo, ce mai face vechiul meu prieten Tsu-yan?

L'eung tresări în mod vizibil. Punct ochit, punct lovit, îşi spuse Dunross furios, şocat că nu-l suspectase nici o clipă pe Tsu-yan că era comunist sau că avea simpatii comuniste.

— Tsu-yan? se încruntă Tiptop. Nu l-am văzut de-o săptămână sau mai bine. De ce?

— Am auzit că a plecat prin Macao să viziteze Pekinul.

— Ciudat! Asta-i foarte ciudat. Mă întreb de ce-ar face asta… un capitalist înverşunat? Ei bine, întotdeauna vor exista minuni. Dacă veţi avea amabilitatea să luaţi direct legătura cu domnul Ng, sunt sigur că vă va da toate detaliile.

Dunross aşteptă. Oare să mai pretindă şi alte concesii înainte ca ei să-i ofere ceea ce dorea, dacă urma să-i ofere ceva? Mintea îi umbla cu repeziciune, căutând implicaţiile primei lor cereri: cum să facă rost de oxizi de toriu, dacă să facă sau nu rost de ei, vrând să afle cât de departe ajunsese RPC cu programul ei atomic, ştiind că ei n-o să-i spună niciodată asta. L'eung scoase un pachet de ţigări şi i-l întinse.

— Nu, mulţumesc, refuză el.

Amândoi îşi aprinseră ţigările. Tiptop tuşi şi îşi suflă nasul.

— E ciudat, tai-pan, începu el, foarte ciudat că te dai peste cap să ajuţi *Victoria şi Blacs* şi toate băncile voastre capitaliste, în timp ce se zvoneşte că ele nu vor să te ajute la nevoie.

— Poate că vor vedea unde au greşit, zise prudent Dunross. Uneori trebuie să uiţi dezavantajele de moment pentru profitul tuturor. Ar fi rău pentru Regatul Mijlociu ca Hong Kongul să se poticnească, observă dispreţul de pe faţa lui L'eung dar nu-i păsă. Doctrina chineză spune să nu-i uiţi pe vechii prieteni, cei de încredere, şi atâta timp cât sunt tai-pan al *Nobilei Case* şi am putere, domnule Tip, eu şi cei ca mine – domnul Johnjohn pe de o parte, guvernatorul pe de alta – vom fi mereu prietenii Regatului Mijlociu şi nu vom permite niciodată hegemoniştilor să prospere pe stânca noastră golaşă.

— E stânca *noastră* golaşă, domnule Dunross, interveni tăios Tiptop, care este în prezent administrată de englezi, nu-i aşa?

— Hong Kong este şi a fost întotdeauna un pământ al Regatului Mijlociu.

— Pentru moment o să las deoparte definiţia dumitale, dar totul, din Kowloon şi până în Noile Teritorii la nord de Boundary Road ne va reveni peste vreo treizeci şi cinci de ani, nu? Chiar dacă voi acceptaţi Tratatele Nedrepte impuse strămoşilor noştri, pe care noi nu le acceptăm.

— Strămoşii mei i-au considerat întotdeauna înţelepţi pe vechii lor prieteni şi niciodată bărbaţi care să-şi taie Lujerul ca să facă în ciudă unei Porţi de Jad.

Tiptop râse. L'eung continuă să îl privească sever şi ostil.

— Ce prevedeţi că se va întâmpla în 1997, domnule Dunross?

— Eu nu sunt Bătrânul Tung Orbul, şi nici ghicitor, domnule Tip. Dunross ridică din umeri. Să ajungem în 1997. Vechii prieteni vor avea şi atunci nevoie de vechi prieteni. *Heya?*

După o pauză Tiptop continuă:

— Dacă bancă dumneavoastră nu va ajuta *Nobila Casă,* şi n-o vor face nici vechii prieteni, şi nici *Orlin,* cum veţi rămâne *Nobila Casă?*

— Strămoşului meu, Diavolul cu Ochi Verzi, i s-a pus aceeaşi întrebare de către Marele şi Onorabilul Jin-qua când a fost asaltat de duşmanii săi, Tyler Brock şi ticăloşii lui, şi el a râs doar şi a spus: *„Neng che to lao"* – un bărbat întreg duce multe greutăţi. Cum eu sunt mai întreg decât majoritatea, trebuie să transpir mai mult decât ei.

Tip Tok-toh zâmbi şi el.

— Şi transpiraţi, domnule Dunross?

— Ei bine, uitaţi cum stau lucrurile, se înveseli Dunross. Eu încerc să evit cea de-a optzeci şi patra greutate. După cum ştiţi, Buddha a spus că toţi oamenii au optzeci şi trei de greutăţi. Dacă reuşim să eliminăm una, în mod automat căpătăm alta. Secretul vieţii este să te adaptezi la cele optzeci şi trei şi să eviţi cu orice preţ să o capeţi pe-a optzeci şi patra.

Bătrânul zâmbi.

— V-aţi gândit să vindeţi o parte din companie, poate chiar 51 la sută?

— Nu, domnule Tip, Bătrânul Diavol cu Ochi Verzi ne-a interzis asta, şi cutele din jurul ochilor lui Dunross se adânciră. A vrut ca noi să transpirăm.

— Să sperăm că nu va trebui să transpiraţi prea mult. Da. Tiptop îşi stinse ţigara. În vremuri tulburi ar fi bine pentru *Banca Chinei* să aibă o legătură mai strânsă cu sistemul dumneavoastră bancar. Atunci aceste crize n-ar mai fi permanente.

Imediat mintea lui Dunross făcu un salt.

— Mă întreb dacă *Banca Chinei* nu s-ar putea gândi să aibă un om permanent la *Vic* şi unul de-al nostru la banca dumneavoastră? Văzu umbra de zâmbet şi ştiu că ghicise. Asta ar asigura controlarea oricărei crize, şi v-ar ajuta să nu aveţi niciodată nevoie de sprijin internaţional.

— Preşedintele Mao ne sfătuieşte să ne auto-ajutăm şi asta şi facem. Dar sugestia dumneavoastră ar putea merita osteneala. O s-o transmit mai departe cu plăcere.

— Sunt sigur că banca ar fi recunoscătoare dacă aţi recomanda pe cineva care să fie legătura lor cu marea *Bancă a Chinei.*

— O să transmit şi asta cu plăcere mai departe. Credeţi că *Blacs* sau *Victoria* ar avansa valuta necesară pentru importurile domnului Ng?

— Sunt sigur că ar fi încântați să fie de folos. *Victoria* cu siguranţă. În fond, *Victoria* are legături de un secol şi ceva cu China. Nu a contribuit ea la avansarea celei mai mari părţi a împrumuturilor dumneavoastră străine, cele pentru căi ferate, şi pentru aparatele de zbor?

— Cu un mare profit, sublinie sec Tiptop, privirea îi fugi spre L'eung care se uita concentrat la Dunross. Profit capitalist, adăugă el încet.

— Aşa e, spuse Dunross. Trebuie să ne iertaţi şi pe noi, capitaliştii, domnule Tip. Poate singura noastră scuză e că mulţi dintre noi suntem vechi prieteni ai Regatului Mijlociu.

L'eung îi spuse lui Tiptop câteva cuvinte într-un dialect pe care Dunross nu-l înţelese. Tiptop îi răspunse afirmativ, amândoi se uitară apoi la el.

— Îmi pare rău, dar trebuie să mă scuzaţi acum, domnule Dunross, trebuie să mă duc să iau nişte medicamente. Poate îmi daţi un telefon după prânz, să zicem în jur de 14.30.

Dunross se ridică şi întinse mâna, fără să fie sigur dacă reuşise, dar foarte convins că ar fi mai bine să facă ceva în privinţa toriului, şi foarte repede, neapărat înainte de 14.30.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit.

— Ce ziceţi de cea de-a cincea cursă?

Bătrânul ridică o privire atentă spre el, în timp ce-l conducea la uşă.

— Noble Star merită un pariu. Oricum.

— Ah! Dar Butterscotch Lass?

— La fel.

— Şi Pilot Fish?

Dunross râse.

— Armăsarul e bun, dar nu în aceeaşi clasă, doar dacă intervine Dumnezeu, sau diavolul.

Erau acum lângă uşa de intrare şi un servitor o deschisese larg. Din nou L'eung spuse ceva în dialectul pe care Dunross nu-l recunoscu. Din nou Tiptop răspunse afirmativ şi ieşi afară. Imediat L'eung îi părăsi şi se îndreptă spre terenul de tenis.

— Aş vrea să cunoaşteţi un prieten, un nou prieten, domnule Dunross, îl anunţă Tiptop. Ar putea, eventual, să facă multe afaceri cu dumneavoastră în viitor. Dacă vreţi.

Dunross îi observă privirea rece şi buna dispoziţie îi dispăru. Chinezul care venea cu L'eung era trecut de patruzeci de ani şi avea un trup frumos şi viguros. Părul negru-albăstrui îi era ciufulit din cauza jocului, costumul de tenis modern, elegant şi american. Pe terenul din spatele lui, ceilalţi trei aşteptau şi priveau. Toţi arătau bine şi erau elegant îmbrăcaţi.

— Acesta este doctorul Joseph Yu din California. Domnul Ian Dunross.

— Bună, domnule Dunross, îl salută Joseph Yu cu o familiaritate degajată, tipic americană. Domnul Tip s-a gândit că ar trebui să ne cunoaştem înainte să plec, mâine, în China cu Betty adică soţia, făcu un gest vag către una din femeile de pe terenul de tenis. Probabil că o să lipsim un timp, aşa că aş vrea să stabilim o întâlnire în Canton peste vreo lună, se uită la Tiptop. Nu sunt probleme cu viza domnului Dunross, bănuiesc?

— Nu, domnule Yu. Oh, nu. Nici una.

— Grozav. Dacă te sun eu, domnule Dunross, sau domnul Tip, putem aranja o întâlnire pentru câteva zile mai târziu?

— Sigur, dacă toate documentele sunt în regulă. Dunross îşi păstră zâmbetul, observând asprimea plină de siguranţă a lui Yu. La ce v-aţi gândit?

— Pe noi vă rog să ne scuzaţi, zise Tiptop, vă lăsăm singuri.

Dădu politicos din cap şi se întoarse în casă împreună cu L'eung.

— Sunt din Statele Unite, continuă vesel Yu, născut american, în Sacramento. A treia generaţie în California, deşi o parte din studii le-am făcut la Canton. Doctoratul mi l-am luat la Stanford, inginerie aerospaţială, specialitatea rachete şi combustibili de rachete. La NASA mi-am petrecut cei mai buni ani, cei mai buni după universitate, Yu nu mai zâmbea. Echipamentul pe care-l voi comanda va consta în tot felul de articole de fier sofisticate pentru metalurgie şi industria aerospaţială. Domnul Tip a spus că aţi fi cel mai bun importator pentru noi. Fabricanţii vor fi englezii, apoi francezii şi nemţii. Vă interesează?

Dunross asculta cu o îngrijorare din ce în ce mai mare, pe care nu se obosi să şi-o ascundă.

— Dacă nu sunt obiecte strategice şi nu au restricţii, şovăi el.

— Majoritatea vor fi strategice şi majoritatea cu restricţii. Vă interesează?

— De ce-mi spuneţi toate astea, domnule Yu?

Gura lui Yu schiţă un zâmbet.

— Am de gând să reorganizez programul spaţial al Chinei, ochii i se îngustară şi mai mult în vreme ce îl privea pe Dunross cu atenţie. Vi se pare surprinzător?

— Da.

— Şi mie, privirea lui Yu se îndreptă spre soţia sa, apoi se întoarse la Dunross. Domnul Tip e convins că se poate avea încredere în dumneavoastră. El simte că sunteți un

om cinstit şi deoarece îi sunteți îndatorat, veţi transmite un mesaj pentru mine, vocea lui Yu deveni mai aspră. Vă anunţ că atunci când veţi citi despre moartea sau răpirea mea sau alte prostii, să ştiţi că sunt minciuni şi să-mi faceţi serviciul să transmiteţi la CIA şi de la ei mai sus, adevărul. Respiră adânc. Plec din propria mea voinţă. Amândoi plecăm. De trei generaţii noi, chinezii, care suntem cei mai buni imigranţi din totdeauna, am fost hărţuiţi în toată America de către americani. Bătrânul meu a fost în primul război mondial, iar eu am dat o mână de ajutor în cel de-al doilea dar ultima picătură afurisită a fost acum două luni, Betty şi cu mine voiam o casă în Beverly Hills. Cunoaşteţi Beverly Hills din Los Angeles?

— Da.

— Am fost refuzaţi pentru că eram chinezi. Ticălosul a venit şi ne-a strigat: „Nu vând unor afurisiţi de chinezi.” Nu era prima dată, oh, nu, dar ticălosul a spus-o în faţa lui Betty şi asta a fost chiar culmea! gura lui Yu se strâmbă de furie. Puteţi să vă imaginaţi prostia ticălosului ăla? Sunt cel mai bun în domeniul meu şi fundul ăla de cal îmi spune: „Nu vând unor chinezi”, răsuci racheta în mână. O să le spuneţi?

— Vreţi să transmit informaţia în secret sau public? Dacă vreţi, voi reproduce cuvânt cu cuvânt ce mi-aţi spus.

— În secret, la CIA, dar nu înainte de lunea viitoare, la 6 după-amiază. În regulă? Apoi luna viitoare, după întâlnirea noastră de la Canton, devine publică. În regulă, domnule Dunross?

— Foarte bine. Puteţi să-mi daţi numele proprietarului casei, data, vreun detaliu?

Yu scoase o bucată de hârtie bătută la maşină. Dunross aruncă o privire pe ea.

— Mulţumesc. Pe hârtie erau trecute două nume, adrese şi numere de telefon din Beverly Hills. Amândoi v-au refuzat din acelaşi motiv?

— Da.

— O să mă ocup de asta.

— Consideraţi că-i meschin, nu?

— Nu, nu cred. Îmi pare doar rău că s-a întâmplat şi că se întâmplă peste tot – cu tot felul de oameni. E foarte trist. Dunross ezită. Se întâmplă şi în China, Japonia, aici, în toată lumea. Chinezi şi japonezi, vietnamezi, oameni foarte diferiţi sunt uneori la fel de intoleranţi şi bigoţi. De cele mai multe ori chiar mult mai mult decât atât. Nu suntem noi toţi oare numiţi *quai loh?*

— N-ar trebui să se întâmple în America – americanii faţă de americani. Asta mă supără.

— Credeţi că odată aflat în China o să vi se permită să plecaţi şi să veniţi când vreţi?

— Nu. Dar nu-mi pasă. Mă duc de bunăvoie. Nu sunt tentat de bani sau şantajat să mă duc. Pur şi simplu mă duc.

— Şi NASA? Mă surprinde că au îngăduit să se întâmple aşa ceva.

— Oh, ni s-a oferit o casă frumoasă, dar nu acolo voiam să locuim. Betty dorea casa aia afurisită şi aveam şi banii şi situaţia pentru ea, dar n-am putut intra în ea. Nu a fost numai ticălosul ăla, au fost şi vecinii, Yu îşi dădu deoparte din ochi un fir de păr. Nu ne-au vrut, aşa că mă duc unde sunt dorit. Ce-ar fi ca şi China să aibă o forţă nucleară de descurajare? Ca francezii, ei? Ce zici de asta?

— Ideea că cineva deţine rachete cu bombe A sau H mă umple de groază.

— Sunt exact armele acestui moment, domnule Dunross, exact armele acestui moment.

— Isuse Cristoase! exclamă uluit Johnjohn.

Havergill era la fel de şocat.

— Doctorul Joseph Yu e cu adevărat printre cei din vârf, Ian?

— Absolut. Am sunat un prieten din Washington. Yu este unul din cei doi, sau trei din lume – rachete şi

combustibili de rachete. E la fel de adevărat că nimeni nu are habar că va trece graniţa, şi nici că a plecat din Hawai, unde se ştie că e în vacanţă – mi-a spus că a călătorit până aici fără să se ascundă.

— Cristoase, repetă Johnjohn. Dacă o să aibă China experţi ca el…, răsuci coupe-papier-ul de pe biroul lui Havergill. Ian, te-ai gândit să-i spui lui Roger Crosse sau lui Rosemont, ca să împiedice una ca asta?

— Sigur, dar nu pot s-o fac. În nici un caz.

— Nu te-ai gândit ce e în joc?

Havergill arătă mânios către fereastră. Paisprezece etaje mai jos, o gloată nerăbdătoare încerca să intre cu forţa în banca apărată doar de un cordon format din câţiva poliţişti.

— Să nu ne înşelăm cu bunăştiinţă, atacul a început, şi o să ajungem la fundul sacului. De-abia avem suficienţi bani ca să rezistăm astăzi şi să-i plătim pe funcţionarii guvernului. Slavă Domnului că mâine e sâmbătă! Dacă Ian confirmă că există o şansă să căpătăm credite de la *Banca Chinei,* bineînţeles că nu poate risca să facă o astfel de confidenţă?! Ian, ai auzit că *Ho-Pak* şi-a închis porţile?

— Nu. Am alergat în toate părţile ca o muscă beată, de când am plecat de la Tiptop.

— Şi *Ching Prosperity* a închis, *Banca Indiei şi Orientului îndepărtat* se clatină şi ea, *Blacs* o scaldă cum poate şi, ca şi noi, de altfel, se roagă să mai poată supravieţui încă o jumătate de oră până la închidere. (împinse telefonul peste biroul său vechi). Ian, te rog, sună-l acum pe Tiptop, este exact 14.30.

Dunross îşi păstră faţa impasibilă şi vocea neschimbată.

— Mai întâi trebuie să stabilim câteva lucruri, Paul, în legătură cu importurile de toriu! (le spusese că luase legătura cu Ng Fotograful care, fericit, îi făcuse imediat o comandă fermă pentru oricât de multă argilă rară putea obţine) O să asiguri valuta?

— Da, cu condiţia ca acest comerţ să nu aibă restricţii.

— O să am nevoie de aprobarea ta în scris.

— O vei avea înainte de închidere, în seara asta. Acum sună-l te rog.

— Peste zece minute. Chestie de obraz. O să accepţi un om de legătură permanent de la *Banca Chinei?*

— Da, sunt sigur că ei n-or să lase niciodată pe unul de-al nostru în clădirea lor, dar nu contează. Havergill se uită din nou la ceas, apoi îl privi pe Johnjohn. Tipul trebuie supravegheat şi probabil o să fim nevoiţi să schimbăm câteva proceduri de securitate, nu?

Johnjohn încuviinţă din cap.

— Da, dar asta n-ar trebui să creeze nici o problemă, Paul. Dacă ar fi chiar Tiptop, ar fi perfect. Ian, crezi că e vreo şansă?

— Nu ştiu. Acum, ce facem cu afacerea lui Yu?

— Noi nu putem finanţa contrabanda, zise Havergill. Va trebui să te ocupi singur de treaba asta.

— Cine a spus ceva de contrabandă?

— Aşa-i. Atunci o să-ţi spun că va trebui să studiem cu atenţie la afacerea Yu când şi dacă eşti solicitat să-i ajuţi.

— Haide, Paul, ştii bine că face parte din înţelegere dacă va exista o înţelegere. Altfel de ce-ar fi vrut ei să-l cunosc?

— Hai să lăsăm asta deoparte deocamdată, Ian, exclamă Johnjohn. Vom face tot posibilul să te sprijinim la nevoie. I-ai explicat acelaşi lucru şi lui Yu – că o să aştepţi şi o să vezi, fără să te angajezi cu adevărat, nu?

— Dar sunteţi de acord să mă ajutaţi cât puteţi?

— Da, cu asta şi cu totul.

— Şi-atunci împrumutul meu?

— Nu am voie să ţi-l ofer, Ian, zise răspicat Paul Havergill. Am mai discutat deja.

— Atunci convoacă o şedinţă a consiliului de conducere chiar acum.

— O să mă gândesc la asta. Să vedem cum stau lucrurile, nu? Paul Havergill apăsă pe un buton şi vorbi în micul microfon. Bursa, te rog.

Peste o clipă se auzi o voce în microfon. Drept fundal – o zarvă infernală.

— Da, domnule Havergill?

— Charles, care-i ultima situaţie?

— Întreaga bursă a scăzut sub 28 de puncte…

Cei doi bancheri păliră. Mica venă de pe fruntea lui Dunross pulsa.

— Şi se pare că începe panica. Banca a scăzut cu 7 puncte, *Struan* a coborât cu 11,50…

— Cristoase! murmură Johnjohn.

— *… Rothwell-Gornt* a scăzut cu 7, *Hong Kong Power* cu 5, *Asian Land* cu 11… totul coboară. Toate acţiunile bancare se prăbuşesc. *Ho-Pak* a îngheţat la 12 şi când se va dezgheţa va ajunge la un dolar. *Far East and India* plăteşte doar maximum 1.000 de client.

Nervozitatea lui Havergill crescu. *Far East* era una din cele mai mari din colonie.

— Nu vreau să fiu pesimist, dar arată ca New York-ul în '29! Cred… vocea fu acoperită de un val de strigăte. Scuze, încă o ofertă foarte mare de acţiuni Struan. 200.000 acţiuni…

— Cristoase, de unde dracu' vin toate acţiunile astea? întrebă Johnjohn.

— De prin tot Hong Kongul replică rece Dunross. Inclusiv de la *Victoria.*

— A trebuit să ne protejăm investitorii, se justifică Havergill, apoi adăugă în microfon: Mulţumesc, Charles. Sună-mă din nou la trei fără un sfert, închise microfonul. Iată răspunsul tău, Ian. Cinstit vorbind, nu pot să recomand consiliului de administraţie să te scăpăm de probleme oferindu-ţi un alt împrumut de 100 de milioane fără garanţie.

— Ai de gând sau nu să convoci chiar acum o şedinţă a consiliului de conducere?

— Acţiunile tale scad. Nu ai bunuri pe care să le oferi drept garanţie pentru atacul asupra stocului tău, depunerile

tale din bancă sunt deja date drept garanţie, acţiunile pe care le deţii tu îşi pierd valoarea din minut în minut. Luni sau marţi Gornt va cumpăra totul şi atunci va avea controlul asupra companiei *Struan.*

Dunross îl privi.

— O să-l laşi pe Gornt să ne preia? Nu te cred. O să cumperi tu înainte s-o facă el. Sau v-aţi înţeles deja să împărţiţi compania între voi?

— N-am făcut nici o înţelegere. Nu încă. Dar dacă-ţi dai chiar acum demisia de la companie, dai în scris că eşti de acord să ne vinzi luni oricât de mult vrem din stocul tău la preţul pieţii la închidere, că accepţi să numeşti un nou tai-pan pe care-l va alege consiliul nostru, noi vom anunţa că sprijinim din toate puterile compania *Struan.*

— Când ai anunţa toate astea?

— Luni la 3.10.

— Cu alte cuvinte nu-mi dai nimic.

— Tu ai spus întotdeauna că lucrul cel mai bun în Hong Kong e că există o piaţă liberă, unde cei puternici supravieţuiesc, iar cei slabi pier. De ce nu l-ai convins pe sir Luis să-ţi retragă stocul de pe piaţă?

— El a sugerat. Eu am refuzat.

— De ce?

— Compania *Struan e* la fel de puternică cum a fost întotdeauna.

— Oare motivul adevărat nu a fost obrazul – şi mândria ta nebunească? Îmi pare rău, nu pot să fac nimic să opresc inevitabilul.

— Aiurea! se răsti Dunross şi Havergill se înroşi. Poţi să convoci o adunare. Poţi să c…

— Ian, încercă Johnjohn să atenueze ostilitatea deschisă dintre cei doi. Ascultă, Paul, ce-ai zice de un compromis: dacă, prin Ian, căpătăm banii de la *Banca Chinei,* convoci o întâlnire a consiliului de conducere, o întâlnire extraordinară, astăzi. Ai putea să o faci… sunt suficienţi directori în oraş, şi ar fi o înţelegere cinstită. Ce zici?

Havergill ezită.

— Mă mai gândesc.

— Nu e suficient, se aprinse Dunross.

— Mă mai gândesc. Fii amabil şi sună-l pe Tipt…

— Când e întâlnirea? Dacă te hotărăşti…

— Săptămâna viitoare.

— Nu. Azi, cum a propus Johnjohn.

— Am spus că mă gândesc, se înfurie Havergill.. Acum, te rog, sună-l pe Tiptop.

— Dacă promiţi să convoci consiliul nu mai târziu de mâine la 10.

Vocea lui Havergill deveni mai aspră.

— N-o să mă las şantajat ca data trecută. Dacă nu vrei să-l suni tu pe Tiptop o să-l sun eu. Acum pot. Dacă vor să ne împrumute banii lor, ni-i vor împrumuta indiferent cine dracu' sună. Ai fost de acord cu afacerea cu toriul, ai fost de acord să te întâlnești cu Yu luna viitoare, noi am fost de acord să sprijinim afacerea asta indiferent cine deţine controlul asupra *Nobilei Case.* Nu sunt autorizat să-ţi ofer alte împrumuturi. Aşa că n-ai de ales. O să mă gândesc dacă voi convoca o şedinţă a consiliului de conducere înainte ca bursa să se deschidă luni. Asta-i tot ce-ţi promit.

Tăcerea devenise apăsătoare. Dunross înălţă din umeri. Ridică receptorul şi formă un număr.

— Weyyyy? vocea femeii era arogantă.

— Cu onorabilul Tip Tok-toh, vă rog, spuse el în cantoneză. Sunt tai-panul.

— Ah, tai-panul. Ah, o clipă vă rog, Dunross aşteptă, o picătură de sudoare se adună în vârful bărbiei lui Johnjohn. *Weyyyy?* Tai-pan, e la el doctorul, îi e foarte rău. Te rog sună mai târziu!

Telefonul se închise înainte ca Dunross să mai poată adăuga ceva. Formă din nou numărul.

— Aici e tai-panul, vrea…

— Telefonul ăsta e îngrozitor. *Amah-a* ridică vocea. Îi e rău, strigă ea. Sunaţi mai târziu.

Dunross reveni peste zece minute. Acum suna ocupat, încercă întruna, dar fără succes.

Se auzi un ciocănit în uşă şi casierul şef intră grăbit.

— Mă scuzaţi, domnule, dar coada nu se subţiază, şi mai avem doar un sfert de oră. Propun să limităm retragerile acum, să zicem o mi...

— Nu, spuse imediat Havergill.

— Dar, domnule, nu mai avem aproape nimic. Nu vă...

— Nu. *Victoria* trebuie să meargă înainte. Trebuie. Nu. Continuă să onorezi fiecare penny.

Omul şovăi o clipă, apoi ieşi. Havergill îşi şterse fruntea. La fel făcu şi Johnjohn. Dunross formă din nou numărul. Tot ocupat. Chiar înainte de ora trei încercă ultima oară, apoi telefonă la compania de telefoane şi îi rugă să verifice linia.

— E deranjată momentan, domnule, spuse operatorul.

Dunross puse receptorul jos.

— Pun pariu pe ce vreţi că e ridicat din furcă în mod voit. Ceasul arăta 3.01. Hai să vedem ce mai e la bursă.

Havergill îşi şterse palmele. Înainte să poată forma numărul, telefonul sună.

— Casierul şef, domnule. Noi am... suntem în regulă acum. Ultimul client a primit banii. Am închis uşile. *Blacs* tocmai a făcut acelaşi lucru, domnule.

— Bun. Verifică ce ne-a mai rămas în subsol şi sună-mă.

— Slavă Domnului că e vineri, se închină Johnjohn.

Havergill formă un număr.

— Charles? Ce mai e nou?

— Bursa a scăzut cu 37 puncte. Stocul nostru cu 8 puncte.

— Cristoase, bâigui Johnjohn. Banca nu a mai scăzut niciodată atât de mult, nici măcar în timpul mişcărilor din '56.

— *Struan?*

— 9,50.

Amândoi bancherii se uitară la Dunross. Faţa lui era impasibilă. Formă din nou numărul lui Tiptop, în vreme ce

agentul de bursă continua să înşire preţurile la închidere. Din nou semnalul de ocupat.

— O să telefonez iar de la birou, rosti el. Când îl prind vă sun. Dacă nu căpătăm banii de la *Banca Chinei,* ce-aveţi de gând să faceţi?

— Nu sunt decât două soluţii. Aşteptăm lirele, iar guvernatorul declară ziua de luni zi de pauză bancară, sau oricât de mult vom avea nevoie. Sau acceptăm oferta Moscovei.

— Tiptop a spus foarte clar că aşa ceva ar avea urmări neplăcute. Asta le va deschide Hong Kongul pentru totdeauna.

— Sunt singurele posibilităţi.

Dunross se ridică.

— Nu există decât una. Apropo, te-a sunat guvernatorul?

— Da, spuse Havergill. Vrea să deschidem seiful la 6 după-amiază, în prezenţa lui, a ta, a lui Roger Crosse şi a unui tip numit Sinders. Despre ce e vorba?

— Nu ţi-a spus?

— Nu. Doar că era ceva în legătură cu Secretul de stat.

— Ne vedem la şase, făcu Dunross şi ieşi din încăpere.

Havergill îşi şterse din nou sudoarea cu o batistă.

— Singurul lucru bun în toată harababura e că ticălosul ăsta plin de el e într-o situaţie şi mai grea, murmură el furios.

Formă numărul lui Tiptop. Şi încă o dată. Telefonul interior sună, Johnjohn îl ridică pentru Havergill.

— Da?

— Sunt casierul şef, domnule. Mai sunt doar 716.027 dolari Hong Kong în subsol, vocea omului tremura. Suntem… asta-i tot ce mai avem, domnule.

— Mulţumesc.

Johnjohn puse telefonul jos şi îi spuse lui Havergill. Vicepreşedintele nu răspunse, formă doar din nou numărul lui Tiptop. Suna tot ocupat.

— Ar fi mai bine să iei legătura cu intermediarul sovietic.

Johnjohn se înroşi.

— Dar e imposibil...

— *Fă-o!* Fă-o imediat!

Havergill, la fel de furios, sună din nou la Tiptop. Tot ocupat.

Dunross se duse în biroul său.

— Domnul Toda e aici cu însoţitorii săi obişnuiţi, tai-pan, Claudia nu-şi ascunse aversiunea şi nici nervozitatea.

— Invită-i înăuntru, te rog.

— Domnul Alastair a sunat de două ori – te roagă să-l anunţi imediat ce te întorci. Şi tatăl tău.

— O să vorbesc mai târziu cu ei.

— Bine. Iată telexul din Elveţia pentru *Nelson Trading,* în care se confirmă că au cumpărat o comandă de aur triplă pentru *Compania Great Good Luck* din Macao.

— Bun. Trimite-i imediat o copie lui Lando şi cere fondurile.

— Telexul ăsta e de la banca *Orlin Merchant* prin care ne confirmă că regretă, dar nu pot reînnoi împrumutul şi solicită plata.

— Trimite-le un telex: „Mulţumesc”.

— Am vorbit cu doamna Dunross şi au ajuns cu bine acasă.

— Bun. Găseşte numărul de acasă al specialistului lui Kathy ca să-l pot suna în week-end.

Claudia mai notă ceva.

— Domnul Duncan a telefonat de la Sydney să-ţi spună că a petrecut o seară grozavă şi se întoarce cu cursa Qantas de luni. Asta e o listă cu cine te-a mai căutat.

Se uită la lista cea lungă, întrebându-se pentru o clipă dacă fiul său mai era virgin, sau nu fusese nici înainte de încântătoarea Sheila. Gândul la o încântătoare Sheila i-o aduse din nou în minte pe minunata Jad de Zăpadă. Ce ciudat că numele ei e Jad de Zăpadă. Îmi aminteşte atât de

mult de Jad Elegant care, pe undeva prin Taipe, conduce o Casă a Multor Plăceri. Poate a venit timpul să o găsească pe Jad Elegant şi să-i mulţumească. Îşi aminti din nou sfatul bătrânului Chen-chen pe patul de moarte. „Ascultă, fiul meu, şoptise bătrânul Chen-chen, cu vocea din ce în ce mai stinsă, să nu încerci niciodată să o găseşti. O să îi iei cinstea obrazului şi frumuseţea, şi de la ea şi de la tine. Acum e bătrână. Poarta ei de Jad e ofilită şi plăcerea ei cea mare e mâncarea gustoasă şi brandy bun. Copiii Lumii Plăcerilor nu îmbătrânesc frumos, şi nici firea lor. Las-o cu *joss*-ul şi cu amintirile ei. Fii bun. Întotdeauna fii bun cu cele care-ţi dau tinereţea şi *yin*-ul lor ca să-ţi întărească *yang*-ul. Eeee, aş vrea să fiu din nou la fel de tânăr ca tine...”

Dunross oftă. Seara lui Jad de Zăpadă fusese desăvârșită. Şi plină de veselie.

— Fără *desert,* spusese el imediat. Ţin cură.

— *Oh ko,* nu, tai-pan, te ajut eu să slăbeşti, nu conteşte.

— Mulţumesc, dar fără *desert* şi niciodată în Hong Kong.

— Ah! Patru Degete m-a prevenit că o să spui asta, tai-pan, şi eu să nu mă ruşinez, se luminase la faţă şi îi turnase un whisky. Trebuie să ţi-o zic: ai paşaport, poţi călători până la mine.

Râseseră amândoi.

— Ce-a mai spus Patru-Degete?

Vârful limbii i se ivise printre buze.

— Doar că diavolii străini sunt foarte ciudaţi în unele privinţe. De pildă, spun nu la orice *desert!* Ca şi cum ar conta! ea îl privi lung. N-am mai fost până acum cu un barbar.

— Da. Unii dintre noi sunt chiar foarte civilizaţi.

Dunross zâmbi în sinea sa, amintindu-şi cât de atras fusese de ea, apoi de tachinările lor şi de masa grozavă. Totul se desfășurase vesel şi plăcut. Da. Dar asta nu-l scuză pe ticălosul ăla bătrân, Patru Degete, cu jumătatea lui de monedă, şi nici furtul jumătăţii de monedă, îşi spuse el furios, şi nici cursa în care crede el că m-a prins. Dar toate

astea mai târziu. Mai întâi lucrurile importante. Concentrează-te, sunt o mulţime de făcut până diseară!

Lista pe care i-o dăduse Claudia era lungă, majoritatea apelurilor urgente, şi avea în faţă două ore de muncă. Tiptop nu era pe listă, nici Lando Mata, Tung Zgârcitul, Patru Degete sau Paul Choy. Casey şi Bartlett erau, Travkin, Robert Armstrong, Jacques deVille, Gavallan, Phillip Chen, Dianne Chen, Allan Holdbrook – agentul de schimb al companiei — sir Luis, şi mulţi alţii din toată lumea.

— O să ne ocupăm de ei după Hiro Toda, Claudia.

— Bine.

— După Toda, vreau să-l văd pe Jacques, apoi pe Phillip Chen. Ştii ceva de doamna Riko Gresserhoff?

— Avionul ei trebuie să sosească la 7 după-amiază. I s-a rezervat o cameră la *V. şi A.* şi va fi întâmpinată de cineva. În cameră o aşteaptă flori.

— Mulţumesc.

Dunross intră în biroul său şi se uită pe fereastră. Pentru moment făcuse tot ce putuse pentru *Nobila Casă* şi pentru Hong Kong. De-acum totul depindea de *joss.* Şi de încă ceva: de nave. Nerăbdarea îi crescu.

— Salutări, tai-pan.

— Bună, Hiro, strânse Dunross cu prietenie mâna întinsă.

Hiro Toda, directorul general al companiei *Toda Shipping Industries* era de-o vârstă cu Dunross. Părea un bărbat aspru, cu ochi înţelepţi, zâmbitor, îngrijit şi mult mai scund decât tai-panul. Vorbea cu un uşor accent american, căpătat după doi ani de studiu postuniversitar la Los Angeles, la sfârşitul anilor '40.

— Dă-mi voie să ţi-i prezint pe asociaţii mei, domnii Kazunari, Ebe, Kasigi.

Cei trei bărbaţi mai tineri se înclinară, iar Dunross se înclină şi el. Toţi erau îmbrăcaţi în costume închise la culoare, bine croite, cu cămăşi albe şi cravate în culori pale.

— Luaţi loc, vă rog.

Degajat, Dunross arătă cu mâna spre scaunele din jurul micii mese de conferinţe, uşa se deschise şi interpreta şi asistenta lui japoneză, Akiko, intră, aducând o tavă cu ceai verde. Se prezentă, turnă delicat licoarea aromată şi apoi se aşeză lângă tai-pan. Deşi acesta cunoştea destul de bine limba japoneză, ca să se descurce într-o întâlnire de afaceri, avea nevoie de ea pentru cinstea obrazului. Începură să discute când în japoneză, când în engleză, fleacuri politicoase despre lucruri fără importanţă, care, conform obiceiului japonez, preceda orice discuţie serioasă. Tot un obicei japonez cerea ca la întâlnirile de afaceri să participe mulţi directori, şi cu cât directorul avea o funcţie mai înaltă, cu atât veneau mai mulţi oameni cu el.

Dunross aşteptă răbdător. Îi plăcea Hiro Toda. Acesta era şeful marii companii navale care fusese întemeiată de străbunicul său, cu aproape o sută de ani în urmă. Strămoşii săi fuseseră *daimy,* lorzi feudali, până ce feudalismul şi clasa samurailor fuseseră desfiinţate în 1870 şi începuse epoca modernă a Japoniei. Autoritatea sa în *Toda Shipping* era aparent atotputernică, dar, aşa cum se întâmpla adeseori în Japonia, adevărata putere se afla în mâinile tatălui său, de 73 de ani, care oficial se retrăsese. În cele din urmă, Toda ajunse la subiect.

— Această cădere a bursei probabil să te îngrijoreze mult, tai-pan.

— O lipsă de încredere de moment. Sunt convins că totul se va rezolva de la sine în timpul acestui week-end.

— Ah, da. Şi eu sper asta.

— Cât stai, Hiro?

— Până duminică. Da, duminică. Apoi plec la Singapore şi Sydney. O să mă întorc săptămână viitoare să închei afacerea cu tine. Mă bucur să-ţi spun că vasele sunt gata înainte de data planificată. Toda puse un teanc de hârtii pe masă. Am aici un raport detaliat.

— Excelent! Dunross lansă atacul, binecuvântând zeii şi pe AMG şi pe Kirk (când se întoarse acasă, seara târziu,

realizase brusc importanţa cheii pe care AMG şi Kirk i-o dăduseră pentru planul la care se gândea de aproape un an). Vrei să devansăm plata?

— Ah! celălalt abia îşi ascunse surprinderea. Aş putea discuta asta cu colegii mei mai târziu, dar mă bucur să aud că astfel totul este sub control, şi ofertele de prelucrare confirmate.

— N-a spus oare Sun Tzu: „Cel care nu dă dovadă de prudenţă şi-şi subapreciază adversarii va fi uşor cucerit de aceştia”? Gornt caută într-adevăr să ne prindă; sigur că hărţuiala asupra băncilor noastre e serioasă, dar ce-a fost mai greu a trecut. Nu crezi că ar trebui să extindem afacerile pe care le facem împreună?

Toda zâmbi.

— Două vase, tai-pan? Conform normelor actuale sunt imense. Într-un singur an? Asta nu e o afacere măruntă.

— Ar putea fi douăzeci şi două de vase, plusă Dunross aparent nonşalant, deşi în, sinea sa era încordat ca un arc. Am o propunere pentru tine, de fapt pentru toate complexele industriale navale japoneze. Pentru moment voi doar construiţi nave şi le vindeţi, fie *gai-jin-ilor* – străinilor – sau comercianţilor navali japonezi. Dacă le vindeţi comercianţilor japonezi costurile voastre de exploatare împreună cu preţul mare al echipajelor japoneze – pe care trebuie să le plătiţi conform legilor voastre – deja încep să devină necompetitive, la fel cum se întâmplă cu vasele americane cu echipaje americane. În curând nu veţi mai putea concura cu grecii, cu alţii, şi chiar cu noi, pentru că preţurile noastre vor fi mult mai mici.

Dunross îi văzu pe toţi concentraţi asupra lui Akiko, care traducea aproape simultan şi se gândi vesel la alte cuvinte ale lui Sun Tzu: „În orice bătălie, metoda directă poate fi folosită pentru a intra în luptă, dar pentru a avea victoria asigurată va fi nevoie de metoda indirectă.” Apoi continuă:

— În al doilea rând. Japonia trebuie să importe toate mărfurile de care are nevoie pentru a ajuta economia sa în

dezvoltare, nivelul de trai şi industria, şi cu siguranţă 95 la sută din toată energia necesară pentru aceasta. Petrolul este cheia viitorului vostru. Petrolul trebuie să ajungă la voi pe mare, ca şi toate materiile voastre prime – întotdeauna transportate de cargouri mari. *Întotdeauna* pe mare. Voi construiţi vasele foarte eficient, dar ca proprietari de vase preţurile voastre de exploatare şi sistemul vostru fiscal intern o să vă elimine de pe piaţă. Propunerea mea e simplă: Nu mai încercaţi să rămâneți proprietarii propriilor voastre flote comerciale nerentabile. Vindeţi-vă navele în străinătate şi apoi doar le închiriaţi pentru nevoile voastre de transport.

— Ce?

Dunross îi văzu holbându-se la el, uluiţi. Aşteptă o clipă, apoi continuă:

— Viaţa unui vas este de, să zicem, cincisprezece ani. Să presupunem că ne vindeţi nouă cargoul, dar în înţelegere intră şi închirierea lui de către voi pe cincisprezece ani. Noi vă oferim căpitanul şi echipajul şi îl exploatăm, înainte de a ni-l livra, îl navlosiţi lui Mitsubishi sau oricărei alte mari companii de-a voastră pentru transporturi în vrac pe cincisprezece ani – cărbune, minereu de fier, orez, grâu, petrol, orice vreţi. Acest sistem oferă Japoniei o aprovizionare continuă cu materii prime, stabilită după cum vreţi voi şi controlată de japonezi. *Japan Inc.* poate să vă mărească finanţarea, pentru că de fapt voi sunteți cei care transportaţi propriile voastre materii prime de bază. Industriile voastre îşi pot planifica activitatea. *Japan Inc.* îşi poate permite să-i ajute băneşte pe anumiţi cumpărători ai vaselor voastre pentru că preţul de achiziţionare este uşor de acoperit cu navlosirea pe cincisprezece ani. Şi pentru că vasele sunt navlosite pe termen lung, bancherii noştri, ca de pildă *Blacs* şi *Victoria,* vor fi fericiţi să ofere restul. Toată lumea are de câştigat. Voi câştigaţi cel mai mult, pentru că asiguraţi o linie de aprovizionare pe termen lung aflată sub controlul vostru. Şi

n-am spus încă nimic despre avantajele voastre fiscale, mai ales pentru *Toda Idustries!*

Dunross se ridică într-o tăcere mormântală, în timp ce toţi ceilalţi îl priveau fix, şi se duse la biroul său. Reveni cu câteva rapoarte comerciale.

— Aveţi aici un studiu fiscal întocmit de oamenii noştri în Japonia, cu exemple concrete, inclusiv metode de micşorare a preţului vaselor pentru un profit mai mare. Aceasta e o propunere de schemă pentru cargouri. Aici, diferite modalităţi în care compania *Struan* v-ar putea ajuta la navlosire, în cazul în care noi am fi unul dintre proprietarii străini de vase. De pildă, *Woolara Mines* din Australia sunt gata, la sugestia noastră, să încheie un contract cu *Toda Industries* prin care vă oferă 95 la sută din producţia lor de cărbune pe timp de o sută de ani.

Toda fu uluit. La fel şi ceilalţi când Akiko traduse aceasta. *Woolara Mines* era o mină foarte mare, cu randament bun şi rentabilă.

— Am putea să vă ajutăm în Australia, care este o adevărată comoară pentru Asia – vă furnizează tot cuprul, grâul, alimentele, fructele şi minereul de fier de care aveţi nevoie. Mi s-a spus, neoficial, că tocmai s-au descoperit noi depozite imense de minereu de fier de mare puritate în vestul Australiei, uşor accesibile din Perth. Există acolo petrol, uraniu, toriu şi alte materiale preţioase pe care le doriţi. Lână. Orez. Cu ajutorul proiectului meu *voi* vă veţi controla propriile voastre transporturi de materiale, proprietarii străini de vase vor avea navele şi o intrare permanentă de lichidităţi care îi vor finanţa şi le vor permite să comande alte nave, să le închirieze apoi Japoniei, să transporte din ce în ce mai multe materii prime şi maşini, televizoare şi articole electrice, şi mai multe mărfuri către America – şi fabrici şi maşini ale industriei grele în restul lumii. În fine, să ne întoarcem la cel mai important material de import pentru voi: petrolul. Iată un proiect pentru o

nouă flotă de petroliere, de la jumătate de milion la un milion de tone deadweight fiecare.

Din nou Toda fu uluit şi termină chiar el traducerea cu sufletul la gură. Surprinşi, celorlalţi li se tăie respiraţia când auziră de jumătate de milion până la un milion de tone.

Dunross rămase liniştit, bucurându-se de uluiala lor. Îi văzu uitându-se unul la altul, apoi la Toda, aşteptând reacţia acestuia.

— Eu… eu cred că ar fi bine să-ţi studiem propunerile, tai-pan, spuse Toda, încercând să-şi păstreze vocea calmă. Evident, ele sunt de mare amploare. Putem reveni mai târziu?

— Da, Veniţi mâine la curse? Prânzul va fi la 12.45.

— Mulţumim, da, dacă nu te deranjăm prea mult, spuse Toda, brusc nervos. Dar ne va fi imposibil să-ţi dăm până atunci un răspuns.

— Evident. Aţi primit invitaţiile şi ecusoanele?

— Da, mulţumim. Eu, ăăă, sper că vei ieşi din dificultăţile de moment. Propunerea ta pare într-adevăr de mare amploare.

Plecară. Pentru o clipă Dunross îşi permise să se îmbete de triumf. I-am păcălit, îşi spuse el. Cristoase, într-un an am putea deţine cea mai mare flotă din Asia, finanţată în totalitate, fără probleme în ceea ce-i priveşte pe cei ce finanţează pe constructor, proprietar sau furnizor şi având ca nucleu petroliere, petroliere uriaşe – dacă scăpăm de taifunul ăsta. Tot ce-mi trebuie e puţin noroc. Trebuie să stăvilesc prăbuşirea până marţi, când semnăm înţelegerea cu *Par-Con. Par-Con* ne plăteşte vasele, dar ce mă fac cu *Orlin* şi ce mă fac cu Gornt?

— Domnul Jacques trebuie să sosească, tai-pan, se auzi în interfon, domnul Phillip este în biroul lui şi poate să vină când vrei. Roger Crosse a sunat, întâlnirea e la 7 în loc de 6 după-amiază. A spus că avionul domnului Sinders a întârziat. L-a informat pe guvernator şi pe toţi ceilalţi implicaţi.

— Mulţumesc, Claudia, aruncă o privire asupra listei cu telefoanele primite, formă numărul de la *V şi A* şi-l ceru pe Bartlett, era plecat. Cu domnişoara Tcholok, vă rog.

— Alo?

— Bună! Ian Dunross te sună ca răspuns la telefonul tău şi al lui Linc Bartlett. Cum merg treburile?

Urmă o scurtă pauză.

— Într-un mod interesant. Tai-pan, pot să trec pe-acolo?

— Sigur. Ce-ai zice de un cocktail la 6 şi un sfert la *Mandarin?* Aşa aş avea cam o jumătate de oră până la următoarea mea întâlnire.

Un fior de nelinişte îl străbătu când se gândi la Crosse, Sinders şi la sfatul lui AMG de a nu lăsa pe nimeni să vadă rapoartele lui.

— Nu se poate să vin eu la tine? Aş putea pleca acum şi ajung acolo în cel mult trei sferturi de oră. Vreau să discut ceva deosebit cu tine. N-o să te reţin mult.

— S-a făcut. S-ar putea să te las să aştepţi puţin, dar vino încoace.

Închise telefonul, încruntat. Ce s-o fi întâmplat? Uşa se deschise, Jacques deVille intră. Arăta frământat şi obosit.

— Ai vrut să mă vezi, tai-pan?

— Da, stai jos, Jacques. Înţelesesem că urma să pleci cu avionul aseară.

— Am discutat cu Susanne şi ea s-a gândit că ar fi mai bine pentru Avril dacă aş aştepta câteva zile...

Dunross îl asculta aproape fascinat, încă surprins că Jacques putea fi un spion comunist. Dar acum se gândise la toate posibilităţile. Era foarte posibil ca lui Jacques, fiind tânăr, idealist şi în maquis în timpul îngrozitoarei şi atât de urâtei ocupaţii naziste a Franţei, să i se orienteze naţionalismul idealist şi sentimentele anti-naziste pe linie comunistă. Cristoase, nu era oare Rusia aliatul nostru atunci? Nu era oare comunismul la modă peste tot în acele zile, chiar şi în America? Nu păreau atunci Marx şi Lenin atât de înţelepţi? *Atunci. Î*nainte să ştim adevărul despre

Stalin, despre gulaguri, KGB şi structura poliţiei şi crimele în masă şi cuceririle în masă şi lipsa de orice fel de libertate. Dar cum e posibil ca toate prostiile astea comuniste să mai aibă valoare pentru cineva ca Jacques? Cum poate unul ca el să-şi păstreze astfel de convingeri şi să le ţină ascunse atât de mult timp – dacă el este într-adevăr spionul *Sevrin,* aşa cum spune AMG?

— Ce părere ai de Grey? întrebă Dunross.

— Un *cretin* total, tai-pan. E mult prea de stângă pentru mine. Chiar şi Broadhurst e puţin prea de stânga pentru gustul meu. Dacă... dacă tot am rămas, pot să mă ocup din nou de Bartlett şi Casey?

— Nu, deocamdată o să tratez eu cu ei, dar tu ocupă-te de contract.

— E gata întocmit. Am fost deja la juriştii noştri cu el. Totuşi există o mică problemă. Dawson s-a întâlnit cu juristul lui Bartlett, domnul Steigler, azi-dimineaţă. Domnul Steigler vrea să discutăm din nou modul în care se face plata şi să amâne semnarea contractului până la sfârșitul săptămânii viitoare.

Un val de furie îl cuprindea pe Dunross. Încercă să nu i se citească nimic pe faţă. Probabil de-asta vrea Casey să ne întâlnim, îşi zise.

— O să mă ocup eu de asta, spuse el lăsând deoparte această problemă pentru cea care era mai urgentă.

Jacques deVille nu trebuie să bănuiască nimic până ce se va dovedi vinovat. Se uită la el, şi simţi că ţine la acest bărbat îndesat, cu trăsături neregulate, şi-şi aminti de vremurile bune pe care le petrecuseră în Avisyard şi în Franţa. El, Penelope, Jacques şi Susanne, şi copiii lor în timpul vacantelor de Crăciun sau de vară, mâncare bună şi vin bun şi veselie şi planuri mari pentru viitor. Jacques, cu siguranţă cel mai înţelept, cel mai discret, şi, până la acuzaţia lui AMG, succesorul cel mai probabil. Dar acum nu, nu până ce nu aflu eu clar cine eşti cu-adevărat. Regret, prietene, dar trebuie să fii verificat.

— Fac nişte schimbări organizatorice, spuse el. Linbar a plecat azi la Sydney, cum ştii. Am de gând să-l las acolo o lună să încerce să aranjeze fuziunea cu *Woolara.* N-am mari speranţe. Vreau ca tu să preiei Australia, văzu ochii lui Jacques mărindu-se pentru o clipă, dar nu putu să-şi dea seama dacă de îngrijorare sau fericire. Am declanşat planul nostru Toda şi vr...

— Cum a luat-o?

— A înghiţit momeala.

— *Merde,* dar e grozav!

Dunross îl văzu pe Jacques luminându-se la faţă şi nu sesiză nici o umbră de viclenie. Francezul fusese unul din principalii autori ai proiectului; el rezolvase toate complicaţiile finanţării.

— Ce păcat că bietul John nu mai trăieşte să afle şi el, spuse deVille.

— Da. (John Chen lucrase îndeaproape cu Jacques). L-ai văzut pe Phillip?

— Am luat masa cu el aseară. Bietul de el, a îmbătrânit cu douăzeci de ani.

— Ca şi tine.

— Viaţa, *mon ami!* Dar da, da, sunt trist pentru biata Avril şi bietul Borge. Scuză-mă, te rog, te-am întrerupt.

— Aş vrea să te ocupi tu de Australia – începând de azi – şi să răspunzi de aplicarea tuturor planurilor noastre legale de Australia şi Noua Zeelandă. Păstrează asta numai pentru tine până la sfârșitul lunii. O să-i spun doar lui Andrew, dar pune ordine-n lucruri şi fii gata să pleci atunci când va fi momentul.

— Foarte bine, Jacques ezită.

— Ce-i? Lui Susanne nu i-a plăcut niciodată Hong Kongul – n-o să ai nici o problemă în ceea ce o priveşte, nu?

— O, nu, tai-pan. De la accident... îţi spun sincer că aveam de gând să te întreb dacă nu pot pleca pentru un timp. Susanne nu a fost prea fericită aici şi... Dar voiam să

te întreb dacă m-aş putea ocupa de Canada, pentru vreun an.

Dunross fu uimit.

— Poftim?

— Da. M-am gândit că aş putea fi de folos acolo. Relaţiile mele cu canadienii francezi sunt bune, chiar foarte bune. Am putea muta sediul canadian al companiei din Toronto în Montreal sau Ottawa. Aş putea fi de mare ajutor de acolo. Dacă afacerea voastră cu japonezii iese, o să avem nevoie de celuloză de lemn, cherestea, cupru, grâu, cărbune, şi zeci de alte materii prime canadiene, zâmbi uşor. Știm amândoi cât de nerăbdător este vărul David să se întoarcă aici şi m-am gândit că dacă eu mă mut acolo el se poate întoarce. De fapt el ar fi mai potrivit pentru Australia, *non?* Vorbeşte cantoneza, puţină japoneză şi citeşte şi scrie în chinezeşte, ceea ce eu nu ştiu. Dar cum spui tu, tai-pan. Dacă tu vrei o să mă ocup de Australia. Adevărul e că mi-ar place o schimbare.

Dunross îşi adună gândurile. Hotărâse să-l îndepărteze pe Jacques din Hong Kong în timp ce el căuta să afle adevărul. Ar fi prea uşor să le spună în secret lui Crosse sau Sinders şi să-i roage să-şi folosească sursele ca să cerceteze, să urmărească şi să verifice. Dar Jacques era un membru al Consiliului intern. În această calitate cunoştea tot felul de informaţii secrete care astfel ar fi în pericol. Nu, îşi spuse Dunross, e mai bine ca noi să ne ocupăm de ai noştri. Va dura poate mai mult dar o să mă conving, într-un fel sau altul, o să aflu totul despre Jacques deVille. Şi Canada? În mod logic Jacques ar fi mai bun acolo. Ar fi mai bine şi pentru companie – ar fi trebuit să mă gândesc chiar eu la asta – nu a existat niciodată vreun motiv să-i pun la îndoială loialitatea în afaceri, sau priceperea. Bietul David ţipă într-adevăr de doi ani să se întoarcă. Schimbarea ar fi uşoară. Jacques are dreptate. David e mai bine pregătit să se ocupe de Australia, iar Australia şi Noua Zeelandă sunt mult mai importante pentru noi decât Canada, mult mai

importante – sunt vitale, şi tezaurul întregii Asii. Dacă Jacques e nevinovat ne poate ajuta în Canada. Dacă e vinovat, ne poate face mai puţin rău acolo.

— O să mă gândesc la asta, răspunse el, deja hotărât să accepte. Nu spune nimănui nimic şi o să decidem noi duminică.

Jacques se ridică şi întinse mâna.

— Mulţumesc, *mon ami.*

Dunross îi strânse mâna. Dar în sinea sa se întrebă dacă era mâna prietenului său – sau a Iudei. Rămas din nou singur, se apucă de treabă. Telefonul suna întruna şi el rezolvă o mulţime de probleme. Telefonul lui Tiptop suna tot ocupat – şi rugă sa fie chemat Phillip, având tot timpul senzaţia că se prăbuşeşte într-un abis. Apoi ochii săi îi întâlniră pe ai lui Dirk Struan care-l privea din tabloul de pe perete, zâmbitor, foarte sigur pe el, arogant, stăpânul cliperelor – cea mai frumoasă navă construită vreodată de om. Ca întotdeauna, se linişti. Se ridică şi rămase în picioare în faţa Tai-Panului.

— Cristoase, nu ştiu ce m-aş face fără tine, spuse el cu voce tare, amintindu-şi că Dirk Struan fusese copleşit de greutăţi mult mai mari şi le învinsese. Pentru ca furtuna, furia naturii, să-l omoare în floarea vieţii, doar la patruzeci şi trei de ani, tocmai pe el, stăpânul incontestabil al Hong Kongului şi al Asiei. Oare întotdeauna „cei pe care-i iubesc zeii mor tineri”? se întrebă el. Dirk avea exact vârsta mea când Vânturile Drăceşti ale Marelui Taifun au distrus casa noastră cea nouă, cu trei caturi, din Happy Valley şi l-au îngropat sub dărâmături. La vârsta asta eşti tânăr sau bătrân? Eu nu mă simt bătrân. Numai aşa putea oare Dirk să moară? O moarte violentă? În furtună? Omorât de natură? Sau să însemne asta că cei pe care zeii îi iubesc mor cu sufletul tânăr? Nu contează, îi mărturisi el mentorului şi prietenului său. Îmi pare rău că nu te-am cunoscut. Îţi spun sincer, Tai-Pan, sper din toată inima că

există viaţă după moarte, astfel ca odată şi-odată să pot să-ţi mulţumesc personal.

Din nou încrezător, se întoarse la biroul său. În primul sertar era matriţa lui Wu Patru Degete. Degetele sale o, atinseră, mângâind-o. Cum să ies din asta? se întrebă el furios. Se auzi un ciocănit în uşă. Phillip Chen intră. În ultimele zile îmbătrânise mult.

— Dumnezeule, tai-pan, ce ne facem? 9,50, spuse el repede, cu o voce stridentă. Îmi vine să-mi smulg părul! *Dew neh loh moh* din cauza boom-ului, ţi-aduci aminte că am cumpărat cu 28.90, cu toţi banii lichizi disponibili şi încă mulţi alţii în plus, şi Dianne a cumpărat cu 28,80 şi a vândut cu 16,80 şi acum urlă să-i dau eu diferenţa. *Oh ko,* ce ne facem?

— Ne rugăm – şi facem ce putem, spuse Dunross. Ai dat de Tiptop?

— Aăă... nu, nu, tai-pan. Am încercat din minut în minut, dar telefonul e tot deranjat. Compania de telefoane zice că receptorul a fost ridicat din furcă. L-am rugat pe vărul meu de la compania aceea să verifice personal. La ambele linii din casă, a fost ridicat receptorul.

— Tu ce crezi că ar trebui să fac atunci?

— Ce să cred? Nu ştiu, poate ar trebui să trimitem un mesager, dar n-am vrut s-o fac până nu discut cu tine despre prăbuşirea acţiunilor noastre şi hărţuiala asupra băncii... şi despre bietul John şi reporterii care ne asaltează... Toate acţiunile mele au scăzut, toate?!

Bătrânul răbufni într-un val de obscene blesteme cantoneze şi înjurături adresate lui Gornt, strămoşilor acestuia şi tuturor generaţiilor care-i vor urma.

— Dacă *Vic* dă faliment, ce ne facem, tai-pan?...

— *Vic* n-o să dea faliment. Guvernatorul va declara cu siguranţă ziua de luni drept pauză bancară, dacă Tiptop nu ne ajută (Dunross îi relatase deja compradorului său discuţiile purtate cu Tiptop, Yu, Johnjohn şi Havergill). Haide, Phillip, gândește-te! adăugă el cu prefăcută mânie,

ridicând vocea pentru a-l înviora pe bătrân. Nu pot să trimit pur şi simplu un blestemat de mesager acolo şi să-i spună: Ai ridicat în mod voit afurisitul ăla de receptor din furcă?

Phillip Chen se aşeză, iar furia nestăpânită ce-l cuprinsese avu darul de a-l mai trezi puţin din amorţeală.

— Îmi pare rău, da, îmi pare rău, dar totul… şi John, bietul John.

— Când sunt funeraliile?

— Mâine, la zece, cele creştineşti, iar luni cele chinezeşti. Mă… mă întrebam dacă o să rosteşti mâine câteva cuvinte la ceremonie.

— Sigur, sigur că da. Dar acum, ce ne facem cu Tiptop?

Phillip Chen îşi adună cu greu gândurile. În cele din urmă sugeră:

— Invită-l la curse. În loja ta. N-a fost niciodată şi asta o să însemne o mare cinste pentru obrazul său. Aşa trebuie să facem. Ai putea pretexta… Nu, iartă-mă, sunt de-a dreptul buimac. E mai bine, mult mai bine, tai-pan, să-i scriu eu. Voi scrie un bilet invitându-l în numele tău. O să-i spun că ai vrut să-l inviţi personal, dar, din păcate telefonul lui este deranjat, şi atunci, dacă vrea să vină sau superiorii săi i-o interzic, obrazul lui e salvat şi al tău la fel. Aş putea adăuga: „Apropo, *Nobila Casă* a trimis deja prin telex comenzi ferme pentru toriu la Sydney… Phillip Chen se mai lumină puţin la faţă. Asta o să fie o afacere bună pentru noi, tai-pan, la preţul propus… Am verificat preţurile şi noi putem să le oferim tot ce au nevoie foarte uşor şi să primim comenzi competitive din Tasmania, Africa de Sud şi Rhodesia. Ah! Ce-ar fi să-l trimitem pe tânărul George Trussler din Singapore la Johannesburg şi Salisbury într-o misiune de tatonare pentru toriu… Phillip Chen ezită….şi, ăăă, alte elemente şi materiale aerospaţiale importante. Am făcut o verificare rapidă, tai-pan. Am fost uluit să descopăr că, în afară de Rusia, aproape 90 la sută din cantităţile existente în lumea liberă de vanadiu, crom, platină, mangan, titan – toate vitale şi esenţiale în industria

de rachete şi aerospaţiale – vin din sudul Rhodesiei şi din Africa de Sud. Nemaipomenit! 90 la sută în afara Rusiei. Niciodată n-am realizat cât de importantă este acea regiune pentru lumea liberă, cu aurul, diamantele, uraniul, toriul şi Dumnezeu ştie ce alte materii prime esenţiale. Poate că ar fi bine ca Trussler să studieze şi posibilitatea de a deschide o agenţie acolo. E un tânăr isteţ şi merită promovat (acum că mintea îi era ocupată, bătrânul respira mai uşor). Da. Această afacere şi, ăăă, cea a domnului Yu, ar putea să fie grozave pentru noi, tai-pan, sunt convins că se poate trata în mod delicat (ridică ochii spre Dunross). O să-i spun lui Tiptop şi despre Trussler, că am trimis un director, cineva din familie, pentru a pregăti terenul.

— Excelent. Fă-o imediat, Dunross apăsă pe butonul interfonului, Claudia, fă-mi legătura cu George Trussler, te rog, se uită din nou la Phillip. De ce să-şi fi blocat telefonul Tiptop?

— Să se târguiască, să ne ţină în şah, să obţină mai multe concesii.

— Să-i mai telefonăm?

— Nu. După ce îi vom trimite biletul prin mesager, o să ne caute el. Ştie că nu suntem proşti.

— Când ne va suna?

— Când i se va permite, tai-pan. Nu înainte. La un moment dat, înainte de luni la ora 10 dimineaţa, când băncile trebuie să se deschidă. Îţi propun, să le spui ticăloşilor ălora de Havergill şi Johnjohn să nu-l sune – n-ar face decât să tulbure apele şi-aşa tulburi. Dacă vrei *să* prinzi un rechin nu foloseşti un mormoloc.

— Bine. Fii liniştit, Phillip, făcu el compătimitor, o să ieşim noi din încurcătura asta.

— Nu ştiu, tai-pan. Sper, Phillip Chen îşi frecă obosit ochii roşii. Dianne... afurisitele alea de acţiuni! Nu văd cum o să ieşim din impas...

Claudia interveni pe interfon.

— Domnul Trussler pe linia a doua.

— Mulţumesc, Claudia, apăsă pe buton. Bună, George, cum e la Singapore?

— Bună ziua, domnule. Frumos, domnule, cald şi umed, răspunse vocea veselă şi entuziastă. Ce surpriză plăcută, cu ce vă pot ajuta?

— Vreau să te sui în primul avion de Johannesburg. Pleci imediat. Anunţă-mă prin telex cu ce cursă pleci şi la ce hotel o să stai şi sună-mă imediat ce ajungi la Johannesburg. Ai înţeles?

Urmă o uşoară ezitare, iar veselia celuilalt scăzu puţin.

— Johannesburg, în Africa de Sud, tai-pan?

— Da. Cu prima cursă.

— Am plecat. Altceva?

— Nimic.

— S-a făcut, tai-pan. Am plecat. Salut!

Dunross închise telefonul. Puterea e un instrument minunat, îşi zise el cu satisfacţie, dar să fii tai-pan e şi mai bine.

Phillip se ridică.

— O să mă ocup imediat de scrisoare.

— O clipă, Phillip. Mai am o problemă în care am nevoie de sfatul tău, deschise biroul şi scoase matriţa (în afară de el şi de ceilalţi tai-pani care mai trăiau încă, Phillip Chen era singurul în lume care ştia secretul celor patru monede). Uite. Asta a fost dat...

Dunross se opri, paralizat, total nepregătit pentru efectul pe care matriţa îl avu asupra compradorului său. Phillip Chen se holba la ea, cu ochii aproape ieşiţi din orbite cu buzele întinse pe dinţi. Ca într-un vis, cu mişcări foarte încete, Phillip Chen întinse mâna şi luă matriţa, cu degete tremurătoare, şi se uită la ea de aproape, mișcând din buze fără sunet. Apoi în mintea lui Dunross parcă explodă ceva şi el înţelese că jumătatea de monedă trebuie să fi aparţinut lui Phillip Chen, că fusese furată de la *el. Sigur,* vru Dunross să câştige. Sir Gordon Chen primise probabil una din cele patru monede de la Jin-qua! Dar de ce? Care era legătura

între familia Chen şi un mandarin Co-hong care să-l determine pe Jin-qua să-i dea fiului eurasiatic al lui Dirk Struan un dar atât de valoros?

Din nou, ca şi cum ar fi fost filmat cu încetinitorul, îl văzu pe bătrân ridicând capul şi privindu-l pe furiş. Din nou buzele se mişcară. Nici un sunet. Apoi, un gâfâit sugrumat:

— Bar… Bartlett ţi-a dat… ţi-a dat asta deja?

— Bartlett? repetă Dunross neînțelegând. Pentru numele lui Dumnezeu, ce-are Bartlett cu…

Se opri când altă explozie păru să-l zguduie şi alte elemente ale enigmei se limpeziră. Secrete pe care le ştia Bartlett! Lucruri care puteau fi spuse numai de unul din cei şase oameni, toţi deasupra oricărei bănuieli, Phillip Chen fiind ultimul la care s-ar fi gândit! Phillip Chen e trădătorul! Phillip Chen a lucrat mână în mână cu Bartlett şi Casey… Phillip Chen e cel care ne-a vândut şi ne-a dezvăluit secretele şi a dat mai departe moneda. O furie oarbă îl cuprinse. Îi trebui toată stăpânirea de sine ca să nu se dezvăluie. Se ridică şi se duse cu paşi mari la fereastră şi rămase privind afară. Nu-şi dădu seama cât rămase acolo. Dar când se întoarse, mintea îi era limpede şi marea eroare pe care o făcuse îi era clară acum.

— Ei bine? spuse el cu voce tăioasă.

— Tai-pan… tai-pan… începu Bătrânul frângându-și mâinile.

— Spune-mi adevărul, compradore. *Acum!* cuvântul îl sperie pe Phillip.

— A… a fost John, se bâlbâi el, şi lacrimi i se scurseră pe faţă. Nu eu, îţi jur…

— Ştiu asta! Mai repede, pentru numele lui Dumnezeu!

Phillip Chen mărturisi totul, cum luase cheia fiului său, îi deschisese seiful şi descoperise corespondenţa între el şi Bartlett şi cea de-a doua cheie şi cum, la masă, în seara când a avut loc petrecerea tai-panului, a avut brusc o presimţire despre seiful său, oh, atât de secret, îngropat în grădină şi cum, după ce a săpat şi l-a scos, a descoperit

dezastrul. Îi spuse tai-panului chiar şi despre cearta lui cu Dianne şi cum s-au gândit că moneda ar putea fi totuşi la John Chen şi cum, când Vârcolacul a telefonat, ea i-a sugerat să-l sune pe vărul lui, Wu Patru Degete, să-i pună pe luptătorii lui de stradă să-l urmărească pe el, apoi să-i urmărească pe ei…

Dunross era uluit, dar Phillip Chen nu observă, continuând să plângă şi să povestească incoerent cum minţise poliţiştii şi plătise recompensa tinerilor Vârcolaci pe care n-ar putea să-i mai recunoască acum şi cum luptătorii de stradă ai lui Patru Degete care trebuiau să-l păzească nu i-au prins pe Vârcolaci şi nici nu l-au găsit pe John şi nici nu i-au recuperat banii.

— Ăsta-i adevărul, tai-pan, tot adevărul, scânci el, altceva nu mai e… nimic altceva. Şi azi-dimineaţă, trupul bietului meu fiu la Sha Tin, cu semnul ăla împuţit pe piept…

Neputincios, Dunross încerca să-şi adune gândurile. Nu ştiuse că Patru Degete era vărul lui Phillip, şi nici nu putea să-şi dea seama cum pusese mâna bătrânul marinar pe monedă – doar dacă nu era şeful Vârcolacilor sau în înţelegere cu John Chen care plănuise o presupusă răpire ca să mai stoarcă nişte bani de la tatăl său pe care îl ura şi apoi Patru Degete şi John Chen se certaseră sau… sau ce?

— Cum de ne ştia John secretele, cum de ştia toate acele secrete pe care i le-a transmis lui Bartlett… care e structura casei? Ei?

— Nu ştiu, minţi bătrânul.

— Tu trebuie să-i fi spus lui John. Numai tu, Alastair, tatăl meu, sir Ross, Gavallan, deVille şi cu mine ştim. Şi din toţi ăştia, numai primii patru cunosc structura!

— Nu i-am spus eu – jur că nu i-am spus.

Furia oarbă a lui Dunross, începu iar să crească, dar din nou şi-o stăpâni.

Judecă bine! îşi impuse el. Phillip e mai mult chinez decât european. Tratează cu el cum ai trata cu un chinez! Unde-i veriga de legătură? Elementul care mai lipseşte

pentru rezolvarea enigmei? În timp ce încerca să înţeleagă, ochii lui îl sfredeleau pe bătrân. Rămase așteptând, ştiind că şi tăcerea era o armă, pentru apărare sau atac. Care-i răspunsul? Phillip nu i-ar spune niciodată lui John un astfel de secret, deci…

— Isuse Cristoase, izbucni el la un gând brusc. Tu ţii un jurnal. Un jurnal personal! Aşa a aflat John! Din seiful tău! *Ei?*

Înlemnit în faţa furiei îngrozitoare a tai-panului, Phillip mărturisi:

— Da… da…, a trebuit să promit….

Se opri, încercând să-şi recapete controlul.

— A trebuit? De ce? Haide, spune, fir-ar să fie!

— Pentru că… pentru că tatăl meu, înainte să… să treacă *Nobila Casă* în mâinile mele şi să-mi dea moneda… m-a pus să jur că o să ţin… să notez toate afacerile secrete ale… ale *Nobilei Case* pentru ca să protejez Casa Chen. Doar pentru asta, tai-pan, niciodată ca să le folosesc împotriva ta sau a casei, doar pentru protecţie…

Dunross se uita la el urându-l, urându-l pe John Chen pentru că vânduse compania *Struan,* urându-l pe mentorul său Chen-chen pentru prima oară în viaţă, scârbit de furie pentru atâtea trădări. Apoi îşi aminti unul din sfaturile lui Chen-chen cu ani în urmă, când Dunross plângea aproape de furie din cauza felului în care tatăl său şi Alastair îl tratau: „Nu te înfuria, tinere Ian, plăteşte-ţi poliţele. I-am spus lui Culum acelaşi lucru, şi Cotoroanţei când erau la fel de tineri ca şi tine – Culum nu a vrut să asculte, dar Cotoroanţa da. Aşa-i civilizat. Nu te înfuria, plăteşte-ţi poliţele!”

— Deci Bartlett are structura noastră, şi bilanţurile. Ce mai are?

Phillip Chen se înfioră doar şi întoarse o privire goală.

— Haide, pentru numele lui Dumnezeu, Phillip, gândeşte-te! Noi toţi avem secrete, o mulţime de secrete! Şi tu, Cotoroanţa, Chen-chen, Shitee T'Chung, Dianne,

pentru numele lui Dumnezeu, ce alte lucruri ai scris pe care John să le poată transmite mai departe? I se făcu brusc rău când îşi aminti de teoria lui despre legătura dintre Banastasio, Bartlett, *Par-Con,* Mafia şi armele. Cristoase, dacă secretele noastre ajung în mâinile cui nu trebuie? *Ei?*

— Nu ştiu, nu ştiu… Ce, ce a cerut Bartlett? Pentru monedă? şi apoi izbucni: E a mea, îmi aparţine!

Dunross văzu tremurul necontrolat al mâinilor lui Phillip şi cum faţa îi devine brusc cenuşie. Pe bufet erau carafe cu brandy şi whisky şi el aduse nişte brandy şi îi dădu lui Phillip. Recunoscător, bătrânul bău, înecându-se puţin.

— Mulţumim… mulţumesc.

— Du-te acasă şi adu tot şi ap… Dunross se opri şi apăsă pe un buton al interfonului. Andrew?

— Da, tai-pan? spuse Gavallan.

— Te rog, poţi să vii o clipă? Vreau să te duci cu Phillip acasă, nu se simte prea bine şi are de adus nişte hârtii.

— Vin imediat.

Dunross îl privi ţintă în ochi pe Phillip Chen.

— Tai-pan, ce a cerut Bar…

— Să nu te apropii de ei pentru nimic în lume! Şi dă-i lui Andrew tot, scrisorile lui Johnjohn, scrisorile lui Bartlett, tot, se răsti el cu voce tăioasă.

— Tai-pan…

— Totul.

Îl durea capul de atâta furie. Ar fi vrut să adauge: „O să hotărăsc eu după aceea în privinţa ta şi a Casei Chen, în weekend”'. Dar nu rosti nici un cuvânt. „Nu te înfuria, plăteşte-ţi poliţele”, continua să-i răsune în urechi.

Casey intră în încăpere. El o întâmpină la jumătatea drumului: Avea o umbrelă şi purta din nou rochia verde pal care îi scotea în evidenţă atât de bine părul şi ochii. Dunross îi observă tristeţea din privire şi cearcănele. Însă aşa părea şi mai atrăgătoare.

— Iartă-mă că te-am făcut să aştepţi.

Îi zâmbi prietenos, deşi în clipa aceea nu prea mai era în stare să simtă nimic altceva, decât furia provocată de dezvăluirile cutremurătoare făcute de Phillip Chen. Casey îi întinse mâna ei răcoroasă, plăcută.

— Îţi mulţumesc că m-ai primit, surâse ea. Ştiu că eşti ocupat, aşa că o să trec imediat la subiect.

— Mai întâi un ceai. Sau poate vrei să bei altceva?

— Fără alcool, mulţumesc. Nu vreau să te deranjez…

— Nici un deranj, oricum vreau şi eu să beau un ceai. 4.40 este ora ceaiului.

Ca prin minune, uşa se deschise şi un băiat în livrea aduse o tavă de argint, ceai pentru două persoane, apoi felioare de pâine prăjită unsă cu unt şi plăcinţele calde într-un vas special de argint. Băiatul turnă în ceşti ceaiul şi plecă. Licoarea era tare şi închisă la culoare.

— Este Darjeeling, unul din ceaiurile casei noastre. Facem comerţ cu el din 1830, spuse el, mulţumind ca întotdeauna genialului englez necunoscut care impusese ceaiul de după-amiază, care într-un fel, părea că linişteşte întotdeauna, estompează grijile zilei şi te face să vezi lumea în adevărata ei lumină. Sper că-ţi place.

— E grozav, poate o idee prea tare pentru mine. Am mai băut nişte ceai pe la 2 azi-dimineaţă, şi chiar că m-a trezit.

— Oh? Încă te mai supără diferenţa de fus orar?

Ea clătină din cap şi-i spuse despre Peter Marlowe.

— Oh! Ce *joss* rău! apăsă pe butonul interfonului. Claudia, sună la clinica Nathan şi vezi cum se simte doamna Marlowe. Şi trimite-i nişte flori. Mulţumesc.

Casey se încruntă.

— De unde ştii că e la Nathan?

— Doctorul Tooley întotdeauna foloseşte clinica asta în Kowloon.

O privea cu atenţie, uimit că părea atât de prietenoasă când era clar că *Par-Con* încerca să nu respecte înţelegerea lor. Dacă n-a dormit aproape toată noaptea, se explică

cearcănele din ochi, îşi spuse el. Ei bine, cu cearcăne sau fără, ai grijă, domnişoară, noi am făcut o înţelegere.

— Mai vrei o ceaşcă? întrebă el amabil.

— Nu, mulţumesc, mi-ajunge.

— Îţi recomand plăcinţelele. Aşa le mâncăm, cu multă smântână groasă de Devonshire deasupra, o linguriţă de dulceaţă de căpşuni făcută în casă peste smântână şi… minune! Poftim!

O luă fără prea multă tragere de inimă. Plăcinta era mică, cât s-o înghiţi dintr-o dată. Dispăru imediat.

— Fantastică, spuse ea uluită, ştergându-şi puţină smântână de la gură. Dar toate caloriile astea! Nu, zău, nu mai vreau, mulţumesc. De când am venit aici nu fac decât să mănânc.

— Nu se vede.

— O să se vadă.

O văzu zâmbind. Stătea într-unui din fotoliile adânci, de piele, cu spătar înalt, cu măsuţa de ceai între ei. Îşi încrucişă iar picioarele şi el îşi spuse din nou că Gavallan avusese dreptate în ceea ce o privea – punctul ei vulnerabil era nerăbdarea.

— Pot să încep acum? întrebă ea.

— Eşti sigură că nu mai vrei ceai? întrebă el, într-adins ca să o facă să-şi piardă calmul.

— Nu, mulţumesc.

— Atunci am terminat cu ceaiul. Care-i problema?

Casey răsuflă adânc.

— Se pare că *Struan e* pe cale de a da faliment.

— Te rog, nu-ţi face probleme cu asta, *Struan* o duce foarte bine.

— E posibil, tai-pan, dar nouă nu ni se pare aşa. Sau celor din afară. Am verificat. Aproape toată lumea pare să creadă că Gornt şi sau *Victoria* vor face ca atacul să-şi atingă scopul. E vorba de o neîncredere aproape generală. Acum, înţelegerea noastră este…

— Avem o înţelegere până marţi. Aşa ne-am înţeles, sublinie el cu o voce mai tăioasă. Să înţeleg că vreţi să o anulaţi sau să o schimbaţi?

— Nu. Dar în situaţia în care eşti, ar fi o nebunie şi o afacere proastă să mergem mai departe. Aşa că avem două alternative: fie că mergem cu *Rothwell-Gornt,* fie întreprindem o acţiune de salvare disperată.

— Da?

— Da. Am un plan, un plan parţial pentru ca să poţi ieşi din asta şi să câștigăm cu toţii o avere. Okey? Eşti cel mai bun pentru noi – în perspectivă.

— Mulţumesc, spuse el, fără să o creadă, cu atenţia încordată, conştient că orice concesie pe care i-o oferea ea avea să fie la un preţ inabordabil.

— Fii atent. Banca noastră este *First Central* din New York – banca cea mai mult urâtă aici. Ei vor să pătrundă din nou în Hong Kong, sunt foarte supăraţi că au fost ostracizaţi, dar n-o să capete niciodată o nouă aprobare de funcţionare aici, nu?

Interesul lui Dunross crescu brusc la această nouă idee.

— Şi?

— Aşa că recent au cumpărat o mică bancă străină cu sucursale în Tokyo, Singapore, Bangkok şi Hong Kong, banca *Royal Belgium and Far East.* E o bancă mică şi neînsemnată, şi i-a costat cu totul 3 milioane. *First Central* ne-a cerut să ne depunem fondurile la *Royal Belgium* dacă încheiem afacerea. Aseară am avut o întâlnire cu Dave Murtagh care conduce *Royal Belgium,* şi mi s-a plâns şi s-a văitat cât de prost merg afacerile, cum sunt împiedicaţi de lumea financiară de aici să aibă vreo activitate, şi deşi au în spate imensele sume în dolari ale lui *First Central,* nimeni nu vrea să deschidă conturi şi să depună dolarii Hong Kong de care au ei nevoie pentru a face împrumuturi. Ai auzit de bancă?

— Da, spuse el, neştiind unde vrea să ajungă, dar habar n-avea că în spatele lor se află *First Central.* Nu cred că se ştie asta. Când a fost cumpărată?

— Acum câteva luni. Acum, ce-ar fi ca *Royal Belgium* să-ţi avanseze luni 120 la sută din preţul de achiziţie al celor două vase Toda?

Dunross rămase cu gura căscată, luat prin surprindere.

— Garantată cu ce?

— Cu vasele.

— Imposibil! Nici o bancă n-ar face asta.

— 100 la sută este pentru Toda, cei 20 la sută pentru a acoperi toate cheltuielile de transport, asigurări şi primele luni de exploatare.

— Fără ca eu să am bani lichizi deloc, fără navlositor?

— Poţi să le navloseşti în şaizeci de zile ca să faci rost de banii lichizi care să susţină o planificare rezonabilă a rambursării?

— Uşor. Isuse Cristoase, dacă pot să-i plătesc lui Toda pe loc, pot să dau drumul operaţiunii de cumpărare şi închiriere a primelor două vase, fără să trebuiască să aştept. Îşi mai struni speranţele întrebându-se care va fi adevăratul preţ al acestui ajutor. E doar o idee sau chiar vor s-o facă?

— Ar putea s-o facă.

— Şi ce vor în schimb?

— Vor în schimb ca *Struan* să depună 50 la sută din toată valuta lor pe o perioadă de cinci ani; promisiunea că vei menţine la ei depuneri de 5-7 milioane dolari Hong Kong – ceea ce reprezintă între un milion şi un milion jumătate de dolari americani; că veţi folosi banca drept cea de-a doua bancă a voastră în Hong Kong şi pe *First Central* ca cea mai importantă bancă americană a voastră în afara Hong Kongului pentru o perioadă de cinci ani. Ce zici?

Îi trebui toată stăpânirea de sine ca să nu strige de bucurie.

— Este o ofertă fermă?

— Cred că da, tai-pan. Sunt uşor depăşită de problemă – nu m-am mai ocupat niciodată de nave, dar 120 la sută mi s-a părut grozav, iar celelalte condiţii, în regulă. N-am ştiut cât de departe să merg cu negocierea, dar i-am spus că ar fi bine ca totul să fie avantajos, altfel n-o să reuşească niciodată să facă ceva aici.

— Reprezentantul local al băncii n-o să aibă niciodată puterea să susţină o asemenea ofertă.

— Problema asta a ridicat-o şi Murtagh, dar a spus că avem la dispoziţie weekend-ul şi dacă eşti de acord cu proiectul, o să trimită o telegramă.

Dunross era uluit. Lăsă deoparte trei întrebări esenţiale şi spuse:

— Să lăsăm asta deocamdată. Tu ce ai la afacerea asta?

— Imediat, mai e şmecherie în oferta lui. Cred c-a înnebunit, dar Murtagh a spus că o să încerce să-i determine pe şefi să ofere un fond circulant de 50 de milioane dolari SUA pentru valoarea acţiunilor neemise pe care le ai în tezaur. Aşa că eşti refăcut din punct de vedere financiar. Dacă...

Dunross îşi simţi sudoarea curgându-i pe spate şi frunte, pe deplin conştient ce risc imens exista, oricât de mare era banca. Făcu un efort ca să gândească la rece. Cu navele plătite şi cu acel fond circulant ar putea să-l doboare pe Gornt şi să-i stăvilească atacul. Şi dacă l-ar înfrânge pe Gornt, Orlin s-ar întoarce cu umilinţă pentru că întotdeauna a fost un bun client – şi nu face oare *First Central* parte din consorţiul *Orlin Merchant Bank?*

— Şi afacerea noastră?

— Rămâne valabilă. O faci publică în momentul cel mai potrivit şi pentru tine şi pentru *Par-Con,* aşa cum ne-am înţeles. Dacă, şi e un mare dacă, dacă *First Central* e de acord să rişte, putem da o lovitură împreună, o mare lovitură, cumpărând acţiuni *Struan* luni dimineaţă cu 9,50 – trebuie să urce înapoi la 20, poate la 30, nu? Singurul lucru

cu care n-o scot la capăt este cum să rezolvăm problema băncilor.

Dunross îşi scoase batista şi-şi şterse fără jenă fruntea. Apoi se ridică şi turnă brandy cu sifon în două pahare. Îi dădu ei un pahar şi se aşeză din nou pe scaunul său, cu mintea învălmăşită, acum goală de orice gând, acum plină de fericire, pentru ca în secunda următoare să înceapă iar să se agite, până la durere, cu speranţă şi teamă, întrebări, răspunsuri, proiecte şi contraproiecte. Doamne Dumnezeule, Isuse Cristoase, încercă el să se calmeze.

Brandy-ul era bun. Arsura lui împrăştia căldură şi făcea bine. Observă că ea doar gustă, apoi îşi pune paharul pe masă şi îl priveşte lung. Când creierul i se limpezi şi fu pregătit, el se uită la ea.

— Şi pentru toate astea ce vrei?

— Va trebui să stabileşti toate detaliile cu *Royal Belgium* – asta e treaba ta. Eu nu cunosc suficient de bine intrările tale de lichidităţi. Dobânzile vor fi mari, dar merită ca să te pui din nou pe picioare. Va trebui să garantezi cu averea ta personală pentru fiecare cent.

— Cristoase!

— Da. Plus obrazul, auzi cum vocea ei devine mai aspră. Te va costa ceva obraz să tratezi cu „ticăloşii ăia laşi”. Nu i-a numit aşa lady Joanna pe cei de la *First Central* cu rânjetul ăla unsuros al ei şi ,,Dar la ce te poţi aştepta, ei sunt...” Bănuiesc că voia să spună americani. Dunross văzu că ochii ei îşi schimbă culoarea şi semnalele lui de alarmă se aprinseră. E o bătrână ticăloasă, asta e.

— Să ştii că nu e, spuse el. Pare puţin caustică şi dură, dar de obicei este de treabă. E pornită împotriva americanilor, îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun, cred că-i paranoică. Vezi tu, soţul ei, sir Richard, a fost omorât la Monte Cassino, în Italia, de bombele americane, căci un avion a confundat trupele britanice cu cele naziste.

— Oh, spuse Casey. Înţeleg.

— Ce vrea *Par-Con?* Şi ce vreţi tu şi Linc Bartlett?

Ea ezită, apoi o lăsă deocamdată pe lady Joanna deoparte şi se concentră din nou.

— *Par-Con* vrea o afacere pe termen lung cu *Struan* – ca „vechi prieteni” Dunross îi observă zâmbetul ciudat,. Am descoperit ce înseamnă *vechi prieten* în accepţiunea chinezească, şi asta vreau pentru *Par-Con.* Statut de vechi prieteni din momentul în care *Royal Belgium* îţi dă banii.

— Altceva?

— Asta înseamnă un da?

— Vreau să ştiu toate condiţiile înainte să fiu de acord cu fiecare.

Ea sorbi din brandy.

— Linc nu vrea nimic. El nu ştie nimic din toată povestea asta.

— Ce-ai spus? Dunross fu din nou luat prin surprindere.

— Linc nu ştie încă de *Royal Belgium,* repetă ea cu o voce calmă. Am găsit această soluţie împreună cu Dave Murtagh azi. Nu ştiu dacă-ţi fac un serviciu prea mare pentru că… tu personal rişti imens, totul. Dar ai putea salva compania *Struan.* Şi atunci afacerea noastră poate fi încheiată.

— Nu crezi că ar trebui să te consulţi cu neînfricatul tău şef? spuse Dunross, încercând să înţeleagă implicaţiile acestui neaşteptat curs.

— Sunt director executiv şi afacerea cu *Struan* e a mea. Nu ne costă nimic, doar influenţă, ca să te scoatem din cursa în care ai căzut şi la aşa ceva e bună influenţa. Vreau ca afacerea noastră să se încheie şi nu vreau ca Gornt să fie învingător.

— De ce?

— Ţi-am spus. Tu eşti cel mai bun pentru noi în perspectivă.

— Şi tu, Ciranoush? Tu ce vrei? Pentru ce îţi foloseşti influenţa?

Ochii ei îşi schimbară şi mai mult culoarea şi deveniră şi mai deschişi, ca ai unei leoaice.

— Egalitate. Vreau să fiu tratată ca o egală, nu privită de sus şi luată în râs ca o femeie oarecare care face afaceri sub pulpana unui bărbat. Vreau egalitate cu tai-panul *Nobilei Case.* Şi vreau să mă ajuţi să-mi dobândesc banii de tăvăleală, partea care nu are nici o legătură cu *Par-Con.*

— Cea de-a doua condiţie e uşoară, dacă eşti pregătită să rişti. Cât priveşte prima, niciodată nu te-am privit de sus...

— Gavallan a făcut-o, ca şi ceilalţi.

— ... şi n-o s-o fac niciodată. Cât despre ceilalţi, dacă nu se poartă cu tine cum vrei tu, atunci părăseşte masa de conferinţă şi părăseşte câmpul de bătaie. Nu-ţi impune prezenţa. Eu nu pot să te fac egală. Nu eşti şi nu vei fi niciodată. Eşti femeie şi, fie că-ţi place sau nu, aceasta e o lume a bărbaţilor. Mai ales în Hong Kong. Şi atâta timp cât o să mai trăiesc am de gând să continui să o consider ca atare şi să tratez o femeie ca femeie, oricine ar fi ea.

— Fută-te..., îi scăpă ei de furie.

— Da. Când? îi aruncă el provocator.

Izbucniră amândoi în râs şi atmosfera se destinse.

— Aşa-mi trebuie, râse ea din nou. Chiar aşa-mi trebuie. Scuze. Bănuiesc că mi-am pierdut cinstea fundului!

— Ce-ai spus?

Îi explică versiunea ei pentru cinstea obrazului. El râse din nou.

— N-ai pierdut. Ai câştigat.

După o pauză ea spuse:

— Deci orice aş face, nu pot fi niciodată egală?

— Nu în afaceri, nu în relaţiile cu bărbaţii, nu dacă vrei să faci parte din lumea asta. Cum ţi-am spus, fie că-ţi place sau nu, asta e situaţia. Şi cred că greşeşti dacă vrei s-o schimbi. Cotoroanţa a avut, fără îndoială, mai multă putere decât oricine în Asia. Şi a căpătat-o ca femeie, nu ca o persoană fără sex.

Mâna ei se întinse, ridică paharul şi el îi desluşi rotunjimea sânului sub bluza subţire de mătase.

— Cum dracu' am putea trata o fiinţă aşa de atrăgătoare şi deşteaptă ca tine ca pe o persoană fără sex? Să fim drepţi!

— Eu nu cer dreptate, tai-pan, doar egalitate.

— Fii mulţumită că eşti femeie.

— Oh, sunt. Să ştii că sunt, vocea îi căpătă o notă de amărăciune. Pur şi simplu nu vreau să fiu considerată o persoană a cărei singură valoare stă în fund, luă o ultimă înghiţitură şi se ridică. Deci rămâne aşa? Cu *Royal Belgium?* David Murtagh aşteaptă un telefon. E doar o încercare, dar merită să încerci, nu? Ai putea să te duci să discuţi cu el, în loc să-l chemi aici – cinstea obrazului, nu? O să aibă nevoie de tot ajutorul pe care i-l poţi da.

Dunross nu se ridică.

— Stai, te rog, jos puţin, dacă ai timp. Mai sunt câteva lucruri.

— Sigur. Nu voiam să te mai reţin.

— Mai întâi, care-i problema cu domnul Steigler al tău?

— Ce vrei să spui?

Îi spuse ce-i relatase Dawson.

— Ticălosul! spuse ea, în mod evident iritată. I-am spus să redacteze documentele, şi atât. O să mă ocup eu de el. Avocaţii cred întotdeauna că au dreptul de a renegocia, „de a îmbunătăţi afacerea”, cum spun ei, încercând să te umilească, bănuiesc. Am pierdut din cauza lor mai multe afaceri decât îţi poţi închipui. Seymour e mai puţin prost decât alţii. Avocaţii sunt năpasta Americii. La fel gândește şi Linc.

— Şi Linc? întrebă el, amintindu-şi de cele 2 milioane pe care i le avansase lui Gornt pentru a ataca stocul lor. O să sprijine el sută la sută acţiunile pe care le întreprind?

— Da, spuse ea după o pauză. Da.

Mintea lui Dunross căută elementul care mai lipsea.

— Deci te ocupi de Steigler şi totul rămâne cum ne-am înţeles?

— Va trebui să rezolvi contractele pentru nave aşa cum am discutat, dar asta n-ar trebui să fie o problemă.

— Nu. Pot să rezolv.

— O să garantezi personal pentru tot?

— Da, spuse Dunross nepăsător, Dirk a făcut asta mereu. Acesta e privilegiul tai-panului. Ascultă, Ciranoush, eu...

— Nu vrei să-mi spui Casey, tai-pan? Ciranoush reprezintă altă perioadă.

— Bine, Casey, fie că iese sau nu proiectul acesta, eşti un vechi prieten şi trebuie să-ţi mulţumesc pentru curajul tău. Curajul tău personal în timpul incendiului.

— Nu sunt curajoasă. Trebuie să fi fost spaima, râse. Nu uita că hepatita tot ne mai ameninţă.

— Ah, te-ai gândit şi la asta.

— Da.

Ochii ei îl priveau şi el nu putea să citească în ei.

— O să te ajut să-ţi dobândeşti banii de tăvăleală, spuse el. De cât ai nevoie?

— Două milioane, fără impozite.

— Legile voastre fiscale sunt rigide şi dure. Eşti gata să încalci legile?

Ea ezită.

— Este dreptul fiecărui american îndrăzneţ să încerce să evite impozitele, dar nu să se sustragă de la ele.

— Am înţeles. Deci contul tău are nevoie de patru milioane.

— Venitul contului meu e mic, deşi depunerile mele sunt importante.

— 46.000 de dolari la *San Fernando Savings and Loan* nu e foarte mult, spuse el, amuzat să o vadă albindu-se. Şi nici 8.700 de dolari în contul tău la banca *Los Angeles and California* nu e prea mult.

— Eşti un ticălos.

El zâmbi.

— Pur şi simplu am prieteni sus-puşi. Ca şi tine, şi pe un ton nonşalant îi întinse cursa. Luaţi masa cu mine diseară, tu şi Linc Bartlett?

— Linc e ocupat, îl anunţă ea.

— Atunci tu? La opt? Hai să ne întâlnim în holul *Mandarinului.*

Îi simţi imediat tensiunea care o făcu să se trădeze şi aproape că văzu cum mintea ei spumegă. Deci Linc e ocupat! îşi spuse el. Şi cu ce ar putea fi Linc ocupat, având în vedere acel ton? Cu Orlanda Ramos? Asta trebuie să fie, îşi spuse el, încântat că descoperise adevăratul motiv – adevărata cauză a ajutorului ei. Orlanda! De la Orlanda la Linc Bartlett şi de la el la Gornt. Casey e speriată de Orlanda. Este speriată că Gornt e în spatele atacului Orlandei asupra lui Bartlett – sau e doar înnebunită de gelozie şi gata să-l nimicească pe Bartlett?

21

Ora 17.35.

Casey se înghesui în şirurile compacte de oameni care treceau prin crucile de barieră la Golden Ferry. Lumea se îmbulzea şi împingea şi se grăbea pe culoar pentru următorul feribot. Când clopoţelul de avertizare se auzi sunând strident, cei aflaţi în faţă o luară la fugă. Involuntar, grăbi şi ea pasul. Valul de oameni ce se îmbrânceau o purtă pe feribot. Îşi găsi un loc pe scaun şi rămase uitându-se încruntată la port, întrebându-se dacă îşi câştigase banii ei de tăvăleală.

— Isuse, Casey, izbucnise Murtagh, direcţia n-o să accepte asta niciodată!

— Dacă n-o vor face, or să piardă cea mai mare ocazie din viaţa lor. Şi tu la fel. Asta e şansa ta cea mare – profită! Dacă ajuţi compania *Struan* gândeşte-te câtă cinste a obrazului câştigă toată lumea. Când o să vină Dunross să discute cu tine…

— Dacă vine!

— O să vină. O să-l conving eu să vină! Şi când vine spune-i că-i ideea ta, nu a mea, şi că tu…

— Dar, Casey, nu…

— Nu. Trebuie să fie ideea ta. O să te sprijin sută la sută la New York. Şi când Dunross vine, spune-i că vrei şi statutul de vechi prieten.

— Isuse, Casey, am destule probleme ca să mai trebuiască să explic capetelor pătrate de acasă ce înseamnă vechi prieten şi cinstea obrazului.

— Atunci nu le explica chestia asta. Rezolvă afacerea şi o să fii cel mai important bancher american din Asia.

Da, îşi spuse Casey, simţind că i se face rău de atâta speranţă, şi o să-l scot pe Linc din cursa lui Gornt. Ştiu că am dreptate cu Gornt.

— Pe dracu, ai, Casey, îi replicase furios Bartlett în dimineaţa aceea, şi pentru prima dată de când erau împreună se înfuriase pe ea.

— Dar este clar, Linc, strigase şi ea. Nu vreau să mă bag în…

— Pe dracu' nu vrei!

— Tu ai adus vorba de Orlanda, nu eu! Tu o ridici în slăvi – cât de grozav găteşte şi cât de grozav dansează şi cât de grozav se îmbracă şi ce grozav de plăcută e! Eu nu te-am întrebat decât: Te-ai distrat bine?

— Sigur, dar ai spus-o cu gelozie, pe un ton de scorpie afurisită şi ştiu că de fapt ai vrut să spui: Sper că te-ai simţit mizerabil!

Linc a avut dreptate, îşi reproşă Casey, suferind. Dacă vrea să petreacă toată noaptea îl priveşte. Ar fi trebuit să tac ca în atâtea alte rânduri şi să nu fac gălăgie. Dar de data asta nu e ca altădată. E în pericol şi nu bagă deloc de seamă!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Linc, femeia asta nu vrea decât banii şi puterea ta, atât! De cât timp o cunoşti? De câteva zile. Unde ai întâlnit-o? La Gornt. Trebuie să fie

păpuşa lui Gornt. Tipul ăsta e isteţ nevoie-mare! Am întrebat, Linc, şi am aflat că apartamentul ei e plătit de el, şi toate cheltuielile ei. Ea…

— Mi-a spus toate astea şi totul despre el şi ea, şi asta a fost în trecut! Las-o în pace pe Orlanda! Ai înţeles? N-o mai vorbi de rău. Ai auzit?

— *Par-Con* are încă multe de făcut, fie că e cu *Struan* sau cu *Gornt,* şi amândoi vor folosi orice metodă ca să te submineze sau să te culce la pământ, vulnerabil la ata…

— Şi a *culca* este cuvântul cheie? Haide, Casey, pentru numele lui Dumnezeu! Niciodată n-ai mai fost geloasă – recunoaşte că eşti bună de legat. Ea e tot ce-şi poate dori un bărbat, pe când tu eşti…

Îşi aminti cum se oprise exact când era să-l ia gura pe dinainte. Ochii i se umplură de lacrimi. Are dreptate, fir-ar să fie! Eu nu sunt femeie. Sunt o afurisită de maşină care face afaceri, nu feminină ca ea, nu o femeie cu care te poţi uşor culca şi nu mă interesează gospodăria, sau cel puţin încă nu, şi n-aş putea face niciodată ce a făcut ea. Orlanda e blândă, docilă, minunată, găteşte grozav, o laudă el, feminină, trup grozav, picioare grozave, bun gust grozav, pricepută şi bună la pat, Isuse, cât trebuie să fie de pricepută la pat. Şi fără altceva în capul ei decât cum să pună mâna pe un bărbat bogat. Franţuzoaica a avut dreptate. Linc e o pradă uşoară pentru orice aventurieră asiatică hrăpăreaţă şi fără bani, şi Orlanda e floarea muierilor din Hong Kong. La dracu'! Dar orice ar spune Linc, eu am totuşi dreptate în ceea ce o priveşte, şi în ceea ce-l priveşte pe Gornt. Sau n-am? Să fim cinstiţi, nu mă bazez decât pe câteva zvonuri şi pe propria mea intuiţie. Orlanda m-a pus pe fugă, şi eu alerg cât mă ţin picioarele. Am făcut o greşeală îngrozitoare că m-am dezlănţuit în faţa lui Linc. Adu-ţi aminte ce-a spus înainte să iasă din apartament. „De-acum înainte nu te mai amesteca în viaţa mea personală!” Oh, Doamne! Un vânt plăcut adia pe când feribotul traversa portul, cu motoarele duduind, iar

sampanele şi alte bărci se fereau iute din calea lui, sub cerul acoperit şi ameninţător. Uitând de toate, îşi şterse lacrimile, îşi scoase oglinda şi se uită dacă nu-i curgea rimelul. Un cargou imens îşi făcu auzită sirena, şi trecu maiestuos pe lângă ei cu pavilioanele fluturând, dar ea nu-l văzu, după cum nu văzu nici uriaşul portavion nuclear ancorat la cheul Amiralităţii, în partea Hong Kongului.

— Adună-ţi minţile, murmură ea amărâtă către imaginea din oglindă. Isuse, arăţi ca de 40 de ani.

Băncile înghesuite de lemn erau pline şi ea îşi schimbă poziţia incomodă, strânsă între alţi pasageri, majoritatea chinezi, deşi ici şi colo se puteau vedea turişti încărcaţi de aparate de fotografiat şi filmat, şi alţi europeni. Nu exista nici un centimetru pătrat de spaţiu liber, toate pasarelele erau ticsite, băncile supraîncărcate şi deja grămezi de pasageri umpleau rampele de ieşire de pe ambele punţi. Chinezii de lângă ea citeau chinuit ziarul, aşa cum fac oamenii în orice metrou, doar că din când în când, hârâiau zgomotos să-şi cureţe gâtul. Unul din ei scuipă. Pe peretele din faţa lui era un anunţ mare în chineză şi engleză: SCUIPATUL INTERZIS – AMENDA DOUĂZECI DE DOLARI. Hârâi din nou şi Casey vru să-i ia ziarul şi să-l pleznească cu el. Îşi aminti de cuvintele tai-panului: „De vreo sută douăzeci de ani încercăm să-i schimbăm, dar chinezii nu se schimbă uşor.'' Nu numai ei, îşi spuse ea, simţind că o doare capul. Toţi şi toate în aceasta lume a bărbaţilor. Tai-panul are dreptate. Şi-atunci ce trebuie să fac? Cu Linc. Să schimb sau nu regulile jocului? Deja le-am schimbat. Am trecut peste capul lui cu planul ăsta. E prima oară. Să-i spun sau nu despre el? Dunross n-o să mă trădeze şi tot meritul va fi al lui Murtagh, aşa ar trebui, dacă *First Central* va fi de acord. O să-i spun lui Linc la un moment dat. Dar fie că planul reuşeşte sau nu, ce se întâmplă cu Linc şi cu mine? Ochii ei priveau fix înainte, fără să vadă, pe când încerca să ia o hotărâre. Feribotul se apropie de cheul staţiei terminus Kowloon. Alte două feriboturi care plecau

spre Hong Kong se dădură la o parte făcîndu-i loc. Toată lumea se ridică şi începu să se împingă, să ajungă la platforma de ieşire. Vasul se aplecă uşor, clătinându-se. Isuse, îşi spuse ea neliniştită, smulsă din visare, trebuie să fie cinci sute de oameni pe fiecare punte. Apoi se crispă de durere când o matroană chineză trecu pe lângă ea, o călcă nepăsătoare pe picior şi-şi făcu mai departe loc prin mulţime către capătul şirului de oameni. Casey se ridică, simţind durerea în picior şi vrând să o lovească pe femeie cu umbrela.

— Sunt cu totul altă lume, nu? remarcă americanul înalt de lângă ea, cu un umor negru.

— Poftim? Oh, da, da… unii din ei foarte ciudaţi.

Lumea o înconjura, înghesuind-o, împingând-o. Deodată simţi că se sufocă şi i se face rău. Bărbatul intui, se propti în cei din spate şi-i făcu puţin loc. Cei împinşi se dădură la o parte protestând.

— Mulţumesc, spuse ea, revenindu-şi, simţind că-i dispăruse ameţeala. Da, mulţumesc.

— Sunt Rosemont, Stanley Rosemont. Ne-am întâlnit la petrecerea tai-panului.

Casey tresări şi se întoarse.

— Oh, iertaţi-mă, cred că… cred că eram cu gândul departe, n-am… Ce mai faceţi? întrebă ea, fără să-şi aducă aminte de el.

— Destul de bine, Casey, i se adresă Rosemont foarte familiar. Tu nu faci prea bine, aşa e? întrebă el cu blândeţe.

— O, o duc grozav. Da, grozav.

Se întoarse, jenată că el observase. Marinarii de la prova şi pupa aruncară parâmele care fură imediat prinse şi înfăşurate în jurul babalelor. Funiile groase scârţâiră sub tensiune, ceea ce o făcu să se înfioare. Pe când feribotul se apropia încet de locul de amarare, pasarela de acostare începu să se lase în jos, dar înainte să fie bine aşezată, mulţimea se năpusti pe cheu, luând-o cu ea şi pe Casey. După câţiva metri ieşi mai la larg, şi ea putu urca rampa în

pas normal, pe când pe rampa opusă se scurgeau pasagerii care se îmbarcau pentru Hong Kong. Rosemont o ajunse din urmă.

— Stai la *V şi A?*

— Da, spuse ea. Şi dumneata?

— Oh, nu. Avem un apartament în partea Hong Kongului – proprietatea consulatului.

— Eşti de mult aici?

— De doi ani. E interesant, Casey, că după vreo lună te simţi claustrat, n-ai unde să te duci, peste tot îmbulzeală, şi-n fiecare zi te vezi cu aceiaşi prieteni. Dar în curând devine nemaipomenit. În curând începi să simţi că eşti în centrul agitaţiei, centrul Asiei unde astăzi are loc toată frământarea lumii. Sigur, Hong Kongul este centrul Asiei – ziarele sunt bune, ai mâncare bună, golf, dans, curse, bărci, şi poţi ajunge uşor în Taipe, Bangkok sau oriunde. Hong Kongul e minunat – sigur că nu se compară cu Japonia. Japonia e cu totul altceva. E ca un tărâm de basm.

— Şi asta-i bine sau rău?

— E grozav – dacă eşti bărbat. Greu, foarte greu pentru soţii, şi pentru copii. Neputinţa ta, faptul că eşti străin ţi se aruncă peste tot în faţă – nu poţi nici măcar să citeşti o firmă de pe stradă. Am fost acolo pentru o perioadă de doi ani. Mi-a plăcut mult. Athena, soţia mea, a ajuns să urască Japonia, Rosemont râse. Urăşte şi Hong Kongul şi vrea să se întoarcă în Indochina, Vietnam sau Cambodgia. A fost infirmieră acolo cu câţiva ani în urmă, în armata franceză.

Prin negura problemelor ei, Casey simţi ceva în tonul lui şi începu să fie atentă.

— E franţuzoaică?

— Americancă. Tatăl ei a fost ambasador o perioadă, în timpul războiului francez. Din Vietnam.

— Aveţi copii? întrebă ea.

— Doi. Băieţi amândoi. Athena a mai fost căsătorită.

Surprinse iar o nuanţă deosebită în glasul lui.

— Băieţii sunt din prima ei căsătorie?

— Numai unul. A fost măritată cu un vietnamez. A fost omorât chiar înainte de Dien Bien Phu, când francezii au părăsit ţara, sau mai bine zis au fost alungaţi. Amărâtul a fost omorât înainte ca Vien să se nască. E ca şi băiatul meu. Da, amândoi fiii mei sunt grozavi. Stai mult aici?

— Depinde de şeful meu şi de afacerea noastră. Bănuiesc că ştii că sperăm să ne unim cu *Struan.*

— Nu se vorbeşte decât despre asta – în afară de incendiul din Aberdeen, de inundaţie, alunecările de teren, furtună, căderea acţiunilor *Struan,* problemele băncilor şi prăbuşirea bursei – asta-i o mare calitate a Hong Kongului: nu te plictiseşti niciodată aici. Crezi că o s-o scoată la capăt?

— Tai-panul? Tocmai m-am despărţit de el. Sper că da. El e încrezător, da, foarte încrezător. Îmi place.

— Da. Şi mie îmi place Bartlett. Eşti de mult alături de el la firmă?

— De aproape şapte ani.

Ieşiseră acum din staţia terminus, în strada la fel de aglomerată. Portul era în dreapta, şi ei discutau mai departe îndreptându-se către est, spre pasajul subteran pentru pietoni care îi scotea la *V şi A.* Rosemont arătă spre o prăvălioară: *Castronul de Orez.*

— Athena lucrează uneori acolo. E un magazin de caritate, condus de americani. Tot profitul e pentru refugiaţi. O mulţime de soţii lucrează acolo câteva zile, îşi umplu timpul. Bănuiesc că tu eşti ocupată tot timpul.

— Numai şapte zile pe săptămână.

— L-am auzit pe Linc spunând că plecaţi în weekend la Taipe. E prima voastră vizită acolo?

— Da, dar eu nu merg, numai Linc şi tai-panul.

Casey încercă să-şi oprească următorul gând care-i veni, dar nu reuşi: o s-o ia pe Orlanda cu el? Are dreptate, nu e treaba mea. Dar *Par-Con* este. Şi pentru că Linc a înghiţit momeala duşmanului, cu cât ştie mai puţin despre proiectul cu *First Central* cu atât mai bine.

Satisfăcută că putuse să ia o hotărîre imparţială, continuă să discute cu Rosemont, răspunzând la întrebările lui, fără a se concentra prea mult, mulţumită să vorbească cu un prieten, interesant, care-i furniza informaţii.

— ... şi Taipe e altfel, mult mai plăcut, mai puţin sofisticat, dar promiţător, urmă el. Suntem iubiţi în Taiwan, ceea ce e cu totul altceva. Deci chiar aveţi de gând să vă extindeţi? Într-o afacere atât de mare ca asta bănuiesc că aveţi cu voi o duzină de directori?

— Nu. Nu suntem decât noi doi pentru moment, plus Forrester – şeful departamentului nostru de spume poliuretanice – şi juristul nostru, când pomeni de el, Casey se încruntă. Să-l ia dracu, a încercat să ne pună beţe în roate! Linc a organizat foarte bine *Par-Con.* Eu mă ocup de problemele zilnice şi el stabileşte strategia.

— Sunteţi o companie publică?

— Da, sigur, dar asta e bine. Linc controlează totul, iar directorii şi acţionarii noştri nu ne fac probleme. Dividendele cresc, iar dacă afacerea cu *Struan* iese, vor deveni uriaşe.

— Am putea avea mai multe companii americane în Asia. Comerţul este cel care a făcut ca imperiul să fie atât de important pentru Anglia. Îţi doresc succes, Casey. Ei, stai puţin, adăugă el pe un ton nonşalant, îţi aduci aminte de Ed, Ed Langan, amicul meu, care era cu mine la petrecerea tai-panului? El îl cunoaşte pe unul din acţionarii voştri. Un tip numit Bestacio, sau cam aşa ceva.

Casey fu surprinsă.

— Banastasio? Vincenzo Banastasio?

— Da, cred că ăsta e numele, minţi el cu dezinvoltură, uitându-se la ea cu atenţie, iar când îi văzu privirea întrebă: Am spus ceva ciudat?

— Nu, e doar o coincidenţă. Banastasio soseşte mâine aici. Mâine dimineaţă.

— Cum?

Casey îi văzu privirea uluită şi râse.

— Poţi să-i spui prietenului tău că stă la Hilton.

Mintea lui Rosemont intră în alertă.

— Mâine? Să fiu al naibii!

Casey întrebă prudent:

— E prieten bun cu Langan?

— Nu, dar îl cunoaşte. Spune că Banastasio e un tip deosebit. Jucător, nu?

— Da.

— Nu-ţi place?

— L-am întâlnit doar de câteva ori. La curse. E grozav la Del Mar. Nu mă dau în vânt după jucători, şi nici după jocurile de noroc şi pariuri.

Se strecurau acum prin mulţime. Lumea împingea din spate, iar cei care veneau din faţă împingeau şi ei. Pasajul mirosea a mucegai şi a trupuri încinse. Fu bucuroasă să iasă din nou la aer, aşteptând cu nerăbdare să facă un duş, să ia o aspirină şi să se odihnească puţin până la ora 8. Dincolo de clădirile din faţă se întindea tot portul de est. Un avion cu reacţie care pleca intră cu viteză în nori. Rosemont zări bigile înalte de pe puntea lui *Sovieţky Ivanov,* amarat la ţărm. Involuntar, se uită spre partea Hong Kongului şi văzu cât de uşor era pentru un binoclu de mare precizie să cerceteze portavionul nuclear american, şi chiar să-i numere şuruburile.

— Te face să te simţi mândru că eşti american, nu? spuse fericită Casey, urmărindu-i privirea. Dacă lucrezi la consulat, o să ajungi pe el?

— Sigur. Vizită de grup.

— Ce noroc pe tine!

— Am fost ieri. Căpitanul a dat o petrecere pentru localnici. M-am lipit şi eu.

Din nou minţi, dezinvolt. Fusese la bord seara târziu şi din nou în dimineaţa aceea. La început discuţia cu amiralul, căpitanul şi şeful securităţii fusese furtunoasă. De-abia când scosese fotocopiile certificatului secret de încărcătură şi a manualului de funcţionare crezuseră cu adevărat că

există o breşă mare în sistemul lor de securitate. Acum trădătorul era sub strictă supraveghere în arestul navei, păzit de oamenii săi de la CIA, 24 de ore din 24. În curând omul va ceda. Da, îşi spuse Rosemont, şi pe urmă închisoare pe douăzeci de ani. Dacă ar fi după mine, l-aş arunca pe ticălos în afurisitul ăsta de port. Drace, n-am nimic împotriva Metkin-ilor şi a KGB-ului. Ticăloşii ăştia nu-şi fac decât meseria pentru ai lor – oricât de mult ar greşi. Şi-ai noştri?

— O.K., băiete, te-am prins! Mai întâi spune-ne de ce-ai făcut-o.

— Bani.

— Isuse Cristoase! în dosarul marinarului scria că venise dintr-un orăşel din Middle West, fără nimic bătător la ochi în activitatea lui trecută sau prezentă, care să indice un risc potenţial de securitate. Era un tip liniştit, priceput la programarea computerelor, camarazii săi ţineau la el, iar superiorii aveau încredere în el. Nimic despre simpatii de stânga, homosexualitate, posibilităţi de a fi şantajat, nimic.

— Şi-atunci de ce? îl întrebase.

— Tipul ăsta a venit la mine în San Diego şi mi-a spus că ar vrea să ştie totul despre *Corregidor,* şi că o să mă plătească.

— Dar nu ştii ce înseamnă trădare? Ce-nseamnă să-ţi trădezi ţara?

— Pe naiba! Nu voia decât câteva date şi cifre. Şi ce-i cu asta? Care-i problema? Putem să-i aruncăm dracului în aer când vrem pe afurisiţii de comunişti. *Corregidor* este cel mai mare portavion nuclear din lume! A fost doar o distracţie şi-am vrut să văd dac-o pot face şi tipii au plătit pe loc…

Isuse, cum să ne păstrăm securitatea dacă există d-ăştia ca el, care gândesc cu curu', se întrebă Rosemont. Merse mai departe, sporovăind cu Casey, iscodind-o, încercând să-şi dea seama cât de periculoasă era ea şi cât Bartlett, ce însemna această legătură cu Banastasio. În

curând se amestecară printre ceilalţi oameni care urcau treptele largi ale hotelului. Un băiat de serviciu le deschise zâmbitor uşă batantă.

— Casey, mai am timp până la întâlnire. Pot să-ţi ofer ceva de băut?

Casey ezită, apoi îi surâse, pentru că îi era simpatic şi-i făcea plăcere să discute cu el.

— Sigur, mulţumesc. Dar mai întâi lasă-mă să văd ce mesaje am primit, da?

Se duse la biroul recepţiei. O aştepta un teanc de telexuri, şi mesaje de la Jannelli, Steigler şi Forrester care o rugau să-i sune. Şi o notă scrisă de mână de la Bartlett. Nota conţinea instrucţiuni de rutină pentru *Par-Con,* cu care ea fu de acord, şi rugămintea să aibă grijă ca avionul să fie pregătit să plece duminică. Nota se încheia cu: „Casey, mergem cu *Rothwell-Gornt.* Hai să ne întâlnim la micul dejun în apartament, la 9 dimineaţa. Pe curând.

Se întoarse la Rosemont.

— Putem amâna pe altă dată?

— Veşti proaste?

— O, nu, doar o groază de lucruri de făcut.

— Bine, dar poate luăm masa împreună, împreună cu Linc, săptămână viitoare? Aş vrea să o cunoşti pe Athena. O să te sune ea să stabiliţi ziua, da?

— Mulţumesc. Mi-ar face plăcere.

Casey plecă, hotărâtă cu toată fiinţa ei, mai mult ca oricând, să împlinească ceea ce socotea că e bine. Rosemont o privi îndepărtându-se, apoi comandă un Cutty Sark cu sifon şi începu să aştepte, pierdut în gânduri. Câţi bani a băgat Banastasio în *Par-Con* şi ce a primit în schimb? Isuse Cristoase, *Par-Con* are comenzi de la apărare şi industria spaţială şi deţine o mulţime de secrete. Ce face ticălosul ăsta aici? Slavă Domnului că am urmărit-o eu azi pe Casey şi n-am trimis pe altcineva să se ocupe de ea. I-ar fi putut scăpa chestia cu Banastasio... Robert Armstrong sosi.

— Isuse, Robert, arăţi îngrozitor, spuse americanul. Ai face bine să-ţi iei o vacanţă, sau să dormi şi tu o noapte ca lumea, sau să te laşi de curve.

— Du-te dracului! Eşti gata? Hai să plecăm.

— Ai timp să bei şi tu ceva. Întâlnirea de la bancă s-a amânat pentru şapte, e timp suficient.

— Da, dar nu vreau să întârzii pentru că ne întâlnim cu guvernatorul în biroul lui.

— Bine.

Ascultător, Rosemont îşi termină paharul, semna nota de plată şi se îndreptară împreună spre staţia terminus a feribotului.

— Cum merge operaţiunea *Manevra?*

— Sunt tot acolo, cu steagul sus. Se pare că revolta din Azerbaidjan a eşuat, Rosemont observă deprimarea englezului. Ce te frământă, Robert?

— Uneori nu-mi place că sunt poliţist, atâta tot, şi Armstrong scoase o ţigară şi şi-o aprinse.

— Credeam că te-ai lăsat de fumat.

— M-am lăsat. Ascultă, Stanley, prietene, cred că ar trebui să te avertizez: ai încurcat-o, Crosse e atât de furios încât ar trebui legat.

— Ce s-a mai întâmplat? Oricum o groază de lume consideră că ar trebui legat. Isuse, Ed Langan a fost cel care v-a spus primul despre dosarele AMG. Suntem aliaţi, pentru numele lui Dumnezeu!

— E-adevărat, răspunse acru Armstrong, dar nu e permis să faci o descindere total neautorizată într-un apartament pe de-a-ntregul curat aparţinând companiei de telefoane pe de-a-ntregul curată.

— Cine, eu? Rosemont păru jignit. Ce apartament?

— Sinclair Towers, apartamentul 32. Tu şi gorilele tale aţi spart uşa în miezul nopţii. De ce, dacă pot să întreb?

— De unde să ştiu?

Conştient că trebuia să mintă până la capăt, Rosemont era încă şi mai furios că acela care fusese în apartament

scăpase fără să fie identificat. Furia sa pentru scurgerea de informaţii despre portavionul nuclear, faptul că Metkin nu era disponibil pentru interogare, întreaga afacere *Sevrin* şi perfidia lui Crosse îl făcuseră să ordone descinderea. Unul dintre informatorii săi chinezi prinsese un zvon că, deşi apartamentul era aproape tot timpul nelocuit, era uneori folosit de agenţi inamici comunişti – de sex necunoscut – şi că în seara aceasta avea loc o întâlnire. Connochie, unul din cei mai buni agenţi ai săi, condusese descinderea, şi i se păruse că zăreşte doi bărbaţi tulind-o pe ieşirea din spate, dar nu era prea sigur, şi deşi cercetase minuţios, indivizii dispăruseră şi nu găsise nimic în apartament care să confirme, sau să infirme zvonul, doar două pahare pe jumătate goale. Paharele fuseseră aduse la poliţie şi căutate amprente. Unul din ele era curat, celălalt avea amprente vizibile.

— N-am fost niciodată în apartamentul 32 din Sinclair Towers, pentru numele lui Dumnezeu!

— Poate, dar principalii tăi agenţi erau acolo. Câţiva locatari au relatat că au văzut patru caucazieni înalţi şi solizi năvălind pe scări. Armstrong adăugă şi mai acru: Toţi tari de cur şi tari de cap. Trebuie să fie ai tăi.

— Nu-s ai mei. În nici un caz.

— Oh, da, ai tăi erau, şi greşeala asta o să te coste. Crosse a trimis deja două telegrame destul de neplăcute la Londra. Partea proastă e că n-ai reuşit să pui mâna pe nimic, iar noi suntem puşi pe frigare din cauza tâmpeniilor pe care le faci mereu!

Rosemont oftă.

— Lasă-mă în pace. Am ceva pentru tine, şi îi spuse lui Armstrong de discuţia sa cu Casey, şi de Banastasio. Sigur că ştiam de legătura lui cu *Par-Con,* dar habar n-aveam că soseşte mâine. Ce crezi?

Armstrong văzuse sosirea acestuia notată în agenda lui Ng Fotograful.

— Interesant, spuse el neutru. O să-i spun bătrânului. Dar ai face bine să găseşti o explicaţie inteligentă pentru Sinclair Towers şi să nu-i spui că te-am anunţat.

Oboseala îl copleşea. În dimineaţa aceea la 6.30 începuse interogatoriul sever al lui Brian Kwok. Totul fusese bine regizat: aflat încă sub efectul narcoticelor, Brian Kwok fusese scos din celula lui albă şi curată şi închis în pielea goală într-alta murdară, cu pereţi jilavi şi o saltea subţire şi împuţită pe podeaua mucegăită. Apoi, zece minute după ce medicamentul de trezire îl făcuse să-şi vină brusc în fire, uscat de sete şi simţind dureri în tot trupul, se aprinse o lumină puternică şi Armstrong deschise brusc uşa şi îl înjurase pe agentul secret care-l păzea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i faci inspectorului Kwok? Ai înnebunit? Cum îndrăzneşti să te porţi aşa cu el?

— Ordinul inspectorului şef Crosse, domnule. Deţinutul acesta a fost...

— Trebuie să fie o greşeală! Puţin îmi pasă de Crosse! Îl dădu pe om afară şi apoi se ocupase cu blândeţe şi cu toată atenţia de prietenul său. Hei, bătrâne, vrei o ţigară?

— Oh, Cristoase. Mulţumesc... mulţumesc, degetele lui Brian Kwok tremurau când luase ţigara şi trăsese adânc din ea. Robert, ce... ce dracu' se întâmplă?

— Nu ştiu. Tocmai am aflat, de asta sunt aici. Mi s-a spus că te-ai învoit pentru câteva zile. Crosse a înnebunit. Susţine că eşti spion comunist.

— Eu? Pentru Dumnezeu... în ce zi suntem azi?

— Treisprezece, vineri, spusese el imediat. Se aşteptase la întrebarea asta, şi adăugase şapte zile.

— Cine a câştigat a cincea cursă?

— Butterscotch Lass, spusese el, luat pe neaşteptate, uimit că mintea lui Brian Kwok încă mai funcţiona atât de bine, şi fără să fie deloc sigur că propria lui ezitare nu fusese interpretată ca o minciună, ceea ce şi era. De ce?

— Mă întrebam... doar... Ascultă, Robert, e o greşeală. Trebuie să mă ajuţi. Nu vezi...

Conform planului Roger Crosse intrase exact atunci plin de furie.

— Ascultă, spionule, vreau numele şi adresele tuturor legăturilor tale, acum, în acest moment. Cine e superiorul tău?

Fără putere, Brian Kwok se ridicase în picioare, clătinându-se.

— Sir, e o greşeală, nu există nici un superior şi nu sunt spion şi…

Crosse îi băgă brusc sub nas fotografiile mărite,

— Atunci explică-mi cum de ai fost fotografiat în Ning-tok, în faţa farmaciei familiei tale, cu mama ta, Fang-ling Wu alături. Explică-mi cum de adevăratul tău nume e Chu-toy Wu, al doilea fiu al lui Ting-top Wu şi Fang-ling Wu.

Văzură amândoi şocul de o clipă pe faţa lui Brian Kwok.

— Minciuni, murmurase el, minciuni, sunt Brian Kar-shun Kwok şi sunt…

— Eşti un mincinos! strigase Crosse. Avem martori! Avem dovezi! Ai fost recunoscut de *gan sun* a ta, Ah Tam!

Din nou uluială, ascunsă aproape perfect, apoi:

— Eu… eu n-am nici o *gan sun* numită Ah Tam. Eu a…

— O să-ţi petreci restul vieţii în această celulă dacă nu ne spui totul. Ne vedem peste o săptămână. Ai face bine să răspunzi cinstit la toate întrebările, dacă nu vrei să te pun în lanţuri! Robert! şi Crosse se întorsese către el. N-ai voie să vii aici fără permisiune!

Apoi ieşiră cu paşi mari din celulă. În tăcerea care urmase, îşi aminti Armstrong, simţise că i se face rău, văzând adevărul scris pe faţa prietenului său. Era un observator prea bun ca să se înşele.

— Cristoase, Brian, spusese el, continuând jocul, şi urându-se pentru ipocrizie. De ce-ai făcut asta?

— Ce-am făcut? întrebase sfidător Brian Kwok. Nu mă poţi înşela… sau păcăli. Robert… Nu pot fi şapte zile, sunt nevinovat.

— Şi fotografiile?

— Contrafăcute… sunt contrafăcute, aranjate de Crosse, Brian Kwok îl apucase de braţ, cu disperare în ochi, şi şoptise, răguşit: Ţi-am spus că adevăratul spion e Crosse. El e spionul, Robert… e homo – încearcă să dea vina pe mine şi…

Aşa cum stabiliseră, temnicerul arţăgos şi plin de zel deschisese brusc uşa celulei.

— Regret, domnule, dar trebuie să plecaţi.

— Bine, dar mai întâi dă-i nişte apă.

— Nu are voie apă!

— Fir-ai să fii, adu-i nişte apă!

Fără tragere de inimă, temnicerul făcu ce i se cerea. Cât rămaseră singuri pentru un moment, Armstrong îi strecurase ţigările sub saltea.

— Brian, o să fac tot ce pot…

Apoi temnicerul se întorsese în celulă cu o ceaşcă ciobită.

— Asta-i tot ce poţi primi! spuse el furios. Vreau ceaşca înapoi!

Recunoscător, Brian Kwok înghiţise lacom apa şi o dată cu ea şi narcoticul. Apoi Armstrong plecase. Uşa se trântise şi zăvoarele fuseseră trase. Brusc lumina se stinsese, lăsându-l pe Brian Kwok în întuneric. Zece minute mai târziu Armstrong se întorsese cu doctorul Dorn. Şi cu Crosse. Brian Kwok era inconştient, din nou bine drogat, visând din când în când şi tresărind.

— Robert, te-ai descurcat foarte bine, spusese blând Crosse. I-ai văzut şocul?

— Da, domnule.

— Bun. Şi eu. Nici o îndoială despre vinovăţia lui. Doctore, adoarme-l şi trezeşte-l din oră în oră pentru următoarele douăzeci şi patru…

— Cristoase, izbucnise Armstrong, nu crede…

— Din oră în oră, doctore, cu condiţia să reziste din punct de vedere medical… nu vreau să-l distrug, îl vreau doar docil… în următoarele douăzeci şi patru de ore.

Robert, îl interoghezi apoi din nou. Dacă nu merge, îl băgăm în Camera Roşie.

Doctorul Dorn se înfiorase, iar lui i se oprise pentru o clipă inima.

— Nu, spusese el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, e vinovat, Robert, mârâise Crosse, fără a mai juca teatru. Vinovat! I-a vândut pe Fong-fong şi pe băieţii noştri şi Dumnezeu ştie ce rău ne-a mai făcut. Suntem în vizor. Ordinele au venit de la Londra! Ţi-aduci aminte de comisarul Metkin, teribila noastră captură de pe *Ivanov?* Tocmai am auzit că avionul Forţelor Aeriene cu care l-am trimis a dispărut. A făcut plinul în Bombay, apoi a dispărut undeva deasupra Oceanului Indian.

22

Ora 18.58.

Guvernatorul era furibund. Coborî din maşină şi se îndreptă băţos către uşa laterală a băncii unde îl aştepta Johnjohn.

— Ai citit asta? şi guvernatorul îi flutură în aerul nopţii ediţia de scară a ziarului *Guardian,* cu titlul de-o şchioapă – PARLAMENTARII ACUZA R.F.C. Afurisiţii ăia de proşti şi incompetenţi!

— Da, sir. Johnjohn era la fel de furios, îl conduse pe lângă portarul în uniformă într-o antecameră mare. Nu-i puteţi spânzura pe amândoi?

La conferinţa lor de presă de după-amiază, Grey şi Broadhurst susţinuseră public tot ceea ce el, Johnjohn, Dunross şi ceilalţi tai-pani izbutiseră, în timp şi cu răbdare, să convingă că era total împotriva intereselor Marii Britanii, Hong Kongului şi Chinei. Grey intrase în detalii discutând opinia sa personală şi confidenţială conform căreia China

Roşie şi-a pus în cap să cucerească lumea şi trebuia tratată ca cel mai mare duşman al păcii mondiale.

— Deja am primit un protest oficial încă nepublicat.

Johnjohn tresări.

— Dumnezeule, sper că nu de la Tiptop?

— Evident că de la Tiptop. Mi-a spus cu vocea aia calmă şi insinuantă a lui: „Excelenţa Voastră, când mai marii noştri din Pekin vor citi cum este privit Regatul Mijlociu de către membrii importanţi ai marelui dumneavoastră Parlament Britanic, cred că vor fi într-adevăr foarte furioşi. Mă tem că acum şansele noastre de a ne folosi pentru un timp de banii lor sunt nule.

Un alt val de furie îl cuprinse pe Johnjohn.

— Ticălosul ăla a dat de înţeles că părerile lui sunt părerile comitetului parlamentar, ceea ce e total neadevărat! Oricum, e ridicol să enervezi China. Fără bunăvoinţa Chinei poziţia noastră aici nu poate fi deloc menţinută. Deloc! Prost afurisit! Şi noi toţi ne-am dat peste cap să ne explicăm! Guvernatorul îşi scoase o batistă şi-şi suflă nasul. Unde sunt ceilalţi?

— Inspectorul şef Crosse şi domnul Sinders au puţină treabă în biroul meu. Ian e pe drum. Ce ziceţi de Ian şi Grey, domnule, Grey cumnatul lui Ian? Ei?

— Extraordinar (deoarece Grey menţionase asta răspunzând la o întrebare, în aceeaşi după-amiază guvernatorul primise o mulţime de telefoane). Surprinzător că Ian nu a pomenit niciodată nimic.

— Sau Penelope! Foarte ciudat. Crede…

Johnjohn ridică privirea şi se opri. Dunross venea către ei.

— Bună seara, sir.

— Bună, Ian. Am amânat-o pentru 7 ca să am timp să vorbesc cu Sinders şi Stanley Rosemnot, şi guvernatorul ridică ziarul. Ai văzut asta?

— Da, domnule. Ziarele chinezeşti de seară sunt atât de aprinse, încât mă mir că n-au luat foc toate ediţiile şi tot Centralul o dată cu ele.

— I-aş da în judecată pentru trădare, spuse Johnjohn furios. Ce dracu' putem face, Ian?

— Să ne rugăm! Am vorbit deja cu Guthrie, parlamentarul liberal, şi cu câţiva conservatori. Unul din cei mai buni reporteri de la *Guardian* le ia chiar acum un interviu şi părerile lor total diferite vor fi pe prima pagină, dezminţind toate prostiile astea.

Dunross îşi şterse palmele. Îşi simţea şi spatele la fel de transpirat. Combinaţia Grey, Tiptop, Jacques, Phillip Chen, moneda şi dosarele AMG îl speria. Isuse Cristoase, îşi spuse, ce mai urmează? Întâlnirea cu Murtagh de la *Royal Belgium* fusese cum prevăzuse Casey – o încercare, dar care merita. Când ieşise de la întâlnire, cineva îi dăduse ziarele de după-amiază şi gândul la explozia pe care asemenea remarci nechibzuite aveau s-o producă aproape îl doborâse.

— Va trebui să retractăm public totul, şi să acţionăm în taină să ne asigurăm că proiectul lui Grey de a impune în Hong Kong jurisdicţia Angliei nu va fi niciodată propus spre votare sau nu va întruni numărul necesar de voturi şi Partidul Laburist nu va ajunge niciodată la conducere. Simţi în gură un gust amar de fiere. Broadhurst a vorbit la fel, dacă nu chiar mai rău.

— Ian, ai discutat cu Tiptop?

— Nu, Bruce. Telefonul lui continuă să sune ocupat, deşi i-am trimis un mesaj.

Le spuse ce aranjase cu Phillip Chen. Apoi guvernatorul reproduse cuvintele de nemulţumire ale lui Tiptop. Dunross rămase uluit.

— Când a sunat, domnule?

— Cu puţin înainte de şase.

— Ar fi trebuit să primească până atunci mesajul nostru, Dunross îşi simţi inima bătându-i mai tare. După acest…

acest prăpăd, sunt mai mult ca sigur că nu mai avem nici o şansă cu banii de la chinezi.

— Sunt de acord cu tine.

Dunross era pe deplin conştient că ei nu pomeniseră nimic de rudenia lui cu Grey.

— Robin Grey e mai mult decât prost, mormăi el, gândindu-se că ar fi bine să deschidă el discuţia. Blestematul meu de cumnat nu-i putea servi mai bine pe sovietici nici dacă era membru al biroului politic sovietic. La fel şi Broadhurst. Proşti!

După o pauză, guvernatorul spuse:

— Cum zic chinezii: Diavolul îţi dăruieşte rudele, mulţumeşte zeilor că-ţi poţi alege singur prietenii.

— Mare dreptate aveţi. Din fericire, parlamentarii urmează să plece duminică. Cu toate cursurile de mâine şi toate… toate celelalte probleme, poate că se va uita, şi Dunross îşi şterse fruntea. E cam înăbuşitor aici, nu?

Guvernatorul dădu din cap aprobator, apoi adăugă morocănos:

— E totul gata, Johnjohn?

— Da, domnule, subso…

Se auzi liftul oprindu-se în hol şi Roger Crosse şi Edward Sinders, şeful secţiei MI-6, coborâră din el.

— Ah, Sinders, făcu guvernatorul când cei doi intrară în antecameră, ţi-l prezint pe domnul Dunross.

— Mă bucur să vă cunosc, sir şi Sinders dădu mâna cu Dunross.

Era un bărbat între două vârste, de înălţime mijlocie, îmbrăcat în haine mototolite, faţa subţire, palidă, şi barba nerasă, albă.

— Vă rog să-mi scuzaţi ţinuta, sir, dar încă n-am ajuns la hotel.

— Îmi pare rău, răspunse Dunross. Treaba asta ar fi putut aştepta până mâine. Bună seara, Roger.

— Bună seara, domnule. Bună seara, Ian, spuse pe un ton tăios Crosse. Pentru că suntem cu toţii aici, cred că putem începe.

Docil, Johnjohn o luă înainte, dar Dunross zise:

— O clipă. Iartă-mă, Bruce, vrei să ne laşi puţin singuri?

— Da, sigur.

Johnjohn îşi ascunse uimirea, întrebându-se ce se întâmplă şi cine era Sinders, dar fu înţelept şi nu întrebă nimic. Ştia că dacă ei ar fi vrut ca el să ştie i-ar fi spus. Uşa se închise în urma lui. Dunross se uită la guvernator.

— Confirmaţi, sir, în mod oficial, că acesta este Edward Sinders, şeful secţiei MI-6?

— Da! guvernatorul îi dădu un plic. Bănuiesc că ai vrut confirmarea în scris.

— Mulţumesc, sir, şi Dunross îi spuse lui Sinders: Regret, dar îmi înţelegeţi prudenţa.

— Sigur. Bun, deci asta s-a rezolvat. Mergem, domnule Dunross?

— Cine e Mary McFee?

Sinders împietri. Crosse şi guvernatorul se uitară surprinşi la el, apoi la Dunross.

— Aveţi prieteni sus-puşi, domnule Dunross. Pot să vă întreb de unde ştiţi?

— Regret.

Dunross continuă să-l privească ţintă. Alastair Struan căpătase informaţia de la un personaj foarte important de la Banca Angliei, care abordase o persoană cu funcţie înaltă în guvern.

— Nu vrem decât să fim siguri că domnul Sinders este ceea ce pretinde a fi.

— Mary McFee e o cunoştinţă.

— Îmi pare rău, dar nu e suficient.

— O prietenă.

— Îmi pare rău, dar nici asta nu e destul. Care e numele ei adevărat?

Sinders ezită, apoi alb la faţă, îl apucă de braţ pe Dunross şi îl duse în celălalt capăt al camerei. Îşi apropie gura de urechea lui Dunross.

— Anastasia Kekilova, prima secretară a Ambasadei Cehoslovaciei la Londra, şopti el, cu spatele la Crosse şi guvernator.

Dunross aprobă dând din cap, satisfăcut, dar Sinders continuă să-l strângă de braţ cu o surprinzătoare forţă şi şopti şi mai uşor:

— Aţi face bine să uitaţi numele ăsta. Dacă KGB-ul bănuieşte că-l ştiţi ceva o să-l scoată de la dumneavoastră, şi atunci ea e moartă, eu sunt mort, şi dumneavoastră la fel.

Dunross aprobă din cap.

— Corect.

Sinders respiră adânc, apoi se întoarse şi-i făcu semn lui Crosse.

— Acum hai să terminăm şi cu treaba asta, Roger.

— Excelenţa voastră?

Încordaţi, îl urmară cu toţii. Johnjohn aştepta lângă lift. Subsolul era cu trei etaje mai jos. Doi paznici în civil stăteau în micul hol din faţa porţilor grele de fier, unul de la Departamentul de investigaţii criminale, celălalt din Serviciul secret. Salutară amândoi. Johnjohn descuie porţile şi îi lăsă pe toţi să treacă, cu excepţia paznicilor, apoi le încuie la loc.

— Asta e obiceiul băncii.

— Aţi avut vreodată vreo spargere? întrebă Sinders.

— Nu, deşi japonezii au forţat porţile atunci când cheile s-au… ăăă… pierdut.

— Eraţi atunci aici, domnule?

— Nu. Am avut noroc.

După ce Hong Kongul capitulase, în 1941, de Crăciun cele două bănci britanice *Blacs* şi *Victoria* deveniseră cele mai importante ţinte ale japonezilor şi li se ceruse să fie preluate. Toţi directorii au fost separaţi, ţinuţi sub

supraveghere şi obligaţi să ajute la operaţiuni. În cursul lunilor şi anilor de ocupaţie fuseseră toţi supuşi unor presiuni foarte mari. Fuseseră obligaţi să emită ilegal bancnote. Şi apoi Kampeitai-ul, poliţia secretă japoneză, atât de urâtă şi de temută, se amestecase şi ea.

— Kampeitai-ul i-a omorât pe câţiva din oamenii noştri şi le-a făcut celorlalţi viaţa grea, explică Johnjohn. Cum se face de obicei: fără mâncare, bătăi, privaţiuni, întemniţări. Unii au murit din cauza subnutriţiei – de fapt *de foame* – şi atât *Blacs* cât şi noi ne-am pierdut principalii directori.

Johnjohn descuie alte gratii. În spatele lor se aflau şiruri nesfârşite de seifuri în câteva încăperi din beton, consolidate, care comunicau între ele.

— Ian?

Dunross îşi scoase cheia.

— Numărul 16.85.94.

Johnjohn o luă înainte. Foarte stingherit, introduse cheia băncii într-una din broaşte. Dunross făcu acelaşi lucru cu cheia lui. Răsuciră amândoi cheile. Se auzi un declic. Toţi ochii se aţintiră asupra seifului. Johnjohn îşi scoase cheia din broască.

— Eu… eu o să aştept la poartă, spuse el, bucuros, că pentru el totul *se* terminase, şi plecă.

Dunross ezită.

— Mai am şi alte documente înăuntru, hârtii personale. Vă rog să vă retrageţi.

Crosse nu se mişcă.

— Regret, dar fie domnul Sinders, fie eu, trebuie să ne convingem că am obţinut toate dosarele.

Dunross văzu sudoarea care curgea pe amândoi. Şi spatele lui era ud.

— Excelenţa voastră, vă deranjează dacă rămâneţi doar dumneavoastră lângă mine?

— Deloc.

Fără tragere de inimă, ceilalţi doi se retraseră. Dunross aşteptă până ce se îndepărtară suficient, apoi deschise

seiful. Era adânc, Sir Geoffrey făcu ochii mari: în afară de dosarele cu coperţi albastre, seiful era gol. Fără nici un comentariu le luă. Erau opt. Dunross trânti uşa care se închise cu un declic. Crosse se apropie iute cu mâna întinsă.

— Să le iau eu, sir?

— Nu.

Crosse se opri surprins şi-şi înghiţi o înjurătură.

— Dar, exce...

— Ministrul a stabilit o procedură aprobată de prietenii noştri americani cu care am fost de acord, îi anunţă sir Geoffrey. Ne întoarcem cu toţii în biroul meu. Asistăm cu toţii la fotocopierea lor. Doar două copii. Una pentru domnul Sinders, una pentru domnul Rosemont. Ian, am primit ordin direct de la ministru să-i dau domnului Rosemont copii.

Dunross ridică din umeri, sperând cu disperare că în ochii tuturor părea tot nepăsător.

— Dacă asta vrea ministrul, e în regulă. După ce aţi făcut fotocopiile, sir, vă rog să ardeţi originalele! îi văzu uitându-se la el uimiţi, el îl privi pe Crosse şi crezu că vede pentru o clipă o lucire de bucurie pe chipul lui. Dacă dosarele sunt atât de importante atunci e mai bine să nu existe – să rămână doar în mâinile cui trebuie, MI-6 şi CIA. Sigur că eu nu trebuie să deţin o copie. Dacă nu sunt de importanţă deosebită – atunci nu contează. Sărmanul AMG uneori exagera destul de mult şi acum, că a murit, trebuie să mărturisesc că nu consider că dosarele mai prezintă interes pentru mine, cu atât mai bine dacă sunt în mâinile dumneavoastră. Vă rog să le ardeţi sau să le rupeţi, Excelenţă.

— Bine! guvernatorul îşi întoarse ochii de un albastru pal spre Roger Crosse. Ce-i, Roger?

— Nimic, domnule. Mergem?

— Am de verificat nişte hârtii de-ale companiei, dacă tot sunt aici, spuse Dunross. Nu mă aşteptaţi.

— Bine. Mulţumesc, Ian, spuse sir Geoffrey şi plecă împreună cu ceilalţi doi.

Rămas singur, Dunross se duse la alt şir de seifuri în încăperea alăturată, îşi scoase inelul cu chei şi alese două chei, gândindu-se încruntat că Johnjohn ar face un infarct dacă ar şti că el avea un duplicat al cheii băncii. Broasca se deschise fără zgomot. Acest seif era unul din multele pe care *Nobila Casă* le deţinea sub diferite nume. Înăuntru erau teancuri de bancnote de o sută de dolari SUA, documente şi hârtii vechi. Deasupra se afla un revolver încărcat. Dunross nu se simţi în largul lui. Şi ura armele, o ura pe Struan Cotoroanţa, cu o ură plină de admiraţie. În „Instrucţiunile pentru tai-pani" scrise de ea chiar înainte de moarte, în 1917, care făceau parte din ultima sa dorinţă testamentară şi se aflau în seiful tai-panului, ea notase mai multe reguli, şi una din ele era că întotdeauna să existe disponibile sume mari de bani gheaţă de care să nu ştie nimeni, pentru folosul tai-panului, iar alta să existe în permanenţă cel puţin patru pistoale încărcate la îndemână sa, în locuri secrete. Ea scria: „Urăsc armele, dar ştiu că sunt necesare. În 1916, în ajunul zilei de sfântul Mihai, infirmă şi bolnavă fiind, nepotul meu Kelly O'Gorman, cel de-al patrulea tai-pan (numai cu numele), crezând că mă aflu pe patul de moarte, m-a obligat să mă ridic din pat şi să mă duc la seiful din Casa cea Mare ca să-i predau parafa *Nobilei Case* care să-i dea puteri absolute ca tai-pan. Dar eu am luat pistolul care era ascuns în seif şi l-am împuşcat. A zăcut două zile şi apoi a murit. Sunt o femeie cu frica lui Dumnezeu şi detest armele şi crimele, dar Kelly era un câine turbat şi este de datoria tai-panului să protejeze succesiunea. Nu regret absolut deloc moartea lui. Tu cel care citeşti aceste rânduri ai grijă: prietenii şi rudele sunt la fel de însetate de putere ca şi toţi ceilalţi. Nu te teme să foloseşti *orice* mijloc pentru a apăra moştenirea lui Dirk Struan..."

O picătură de sudoare i se scurse pe obraz. Îşi aminti cum i se zbârlise părul pe ceafă când citise instrucţiunile ei pentru prima oară, în noaptea în care devenise tai-pan. El întotdeauna crezuse că vărul Kelly – cel mai mare fiu al ultimei fiice a Cotoroanţei – murise de holeră, într-una din marile epidemii care bântuiau mereu Asia.

Ea mai scrisese şi despre alte lucruri îngrozitoare. „În 1894, cel mai teribil an, mi s-a adus cea de-a doua monedă a lui Jin-qua. Acesta a fost anul în care ciuma apăruse în Hong Kong, ciuma bubonică. Dintre păgânii de chinezi zeci de mii au murit. Şi ai noştri au fost îmbolnăviţi şi ciuma a răpus mari şi mici, pe verişoara Hannah şi trei copii, doi dintre copiii lui Chen-chen, cinci nepoţi. Se spune că ciuma bubonică este adusă de vânt. Alţii credeau că era blestemul lui Dumnezeu sau ceva asemănător malariei, „aerul stricat” ucigător sau Happy Valley. Şi apoi, miracol! Doctorii japonezi Vitasato şi Aoyama, pe care i-am adus în Hong Kong, au izolat virusul ciumei şi au dovedit că ciuma se datora puricilor şi şobolanilor, şi că o igienă corespunzătoare şi eliminarea şobolanilor vor îndrepta pentru totdeauna blestemul. Grozava pantă a Tai-ping Shan-ului, care îi aparţine lui Gordon – Gordon Chen, fiul iubitului meu Tai-Pan – unde locuiau dintotdeauna majoritatea păgânilor noştri, era o cloacă împuţită, putredă, scârnavă, plină de şobolani, şi oricât au rugat, au ordonat şi insistat autorităţile, locuitorii ei superstiţioşi nu credeau nimic şi nu voiau să facă nimic să aibă viaţa mai uşoară, deşi continuau să moară pe capete. Nici măcar Gordon, acum fără dinţi, nu putea face nimic – îşi smulgea părul din cap ori de câte ori pierdea chiriaşi, şi-şi păstra energia pentru cele patru neveste tinere din casa lui.

În duhoarea sfârşitului de vară, când se părea că din nou Colonia era osândită, cu tot mai mulţi morţi în fiecare zi, am cerut să se dea foc la Tai-ping Shan, la toată acea cloacă monstruoasă şi îmbâcsită. Am pe conştiinţă moartea unora dintre locuitorii săi, dar fără focul purificator, colonia

ar fi fost condamnată la ciumă şi sute de mii de oameni morţi. Am pus să se ardă Tai-ping Shan, dar astfel am rămas devotată Hong Kongului. Am rămas devotată testamentului lui Dirk Struan, devotată celei de a doua jumătăţi de monedă.

La data de douăzeci aprilie, un bărbat pe nume Chiang Wu-tah, i-a prezentat jumătatea de monedă dragului meu văr mai tânăr, Dirk Dunross, al treilea tai-pan, care mi-a adus-o mie, pentru că el nu cunoştea secretul monedelor. Am trimis după acel bărbat Chiang care vorbea englezeşte. Favoarea pe care a cerut-o a fost, ca *Nobila Casă* să ofere imediat adăpost şi ajutor unui tânăr, un rebel chinez educat în Vest şi numit Sun Yat-sen; să îl ajutăm pe acest Sun Yat-sen cu bani; şi să-l ajutăm toată viaţa lui, cât de mult putem, în lupta lui de a îndepărta dinastia străină Manchu din China. Ajutorarea unui rebel împotriva dinastiei aflată la conducerea Chinei, cu care aveam relaţii de prietenie şi de care depindeau în mare măsură comerţul şi veniturile noastre era împotriva principiilor mele, şi aparent şi împotriva intereselor Casei. Am spus nu, nu voi ajuta la îndepărtarea împăratului lor. Dar Chiang Wu-tah a spus: Aceasta este favoarea cerută *Nobilei Case.* Aşa că s-a împlinit. Cu mari riscuri, am oferit bani şi protecţie. Dragul meu Dirk Dunross l-a scos în mare taină pe doctorul Sun din Canton şi l-a adus în colonie, iar de aici l-a dus în America. Am vrut ca doctorul Sun să-l însoţească pe tânărul Dirk în Anglia – pleca o dată cu fluxul, căpitan al vaporului nostru *Sunset Cloud. Î*n acea săptămână am vrut să-i încredinţez *Casa* ca unui adevărat tai-pan, dar el a spus: Nu, când mă întorc. Dar nu aveau să se mai întoarcă niciodată. El şi tot echipajul au pierit pe mare, undeva în largul Oceanului Indian. O, ce îngrozitoare a fost pierderea aceasta pentru mine, pentru noi!

Dar moartea face parte din viaţă, şi noi, cei în viaţă, trebuie să ne îndeplinim datoria. Încă nu ştiu cui îi voi încredinţa succesiunea. Ar fi trebuit să fie Dirk Dunross,

care purtase numele bunicului său. Fiii lui sunt mici şi prea cruzi, nici unul din Cooperi nu e potrivit, nici cei din familia deVille, posibil Daglish, nici unul din clanul MacStruan nu e pregătit. Poate Alastair Struan, dar există în el o slăbiciune moştenită de la Robb Struan.

Nu mă dau în lături să-ţi mărturisesc, următorule tai-pan, că-mi doresc moartea. Dar nu sunt încă pregătită să mor. Mă rog lui Dumnezeu să-mi mai dea putere pentru încă vreo câţiva ani. Nu există nimeni din spiţa mea sau din spiţa iubitului meu Dirk Struan demn de locul acesta. Şi acum e acest Mare Război care trebuie dus, Casa de reconstruit, flota noastră comercială de pus la punct – până acum submarinele germane au scufundat treizeci din vasele noastre, aproape întreaga noastră flotă. Da, şi trebuie îndeplinit favorul celei de-a doua monede. Acest doctor Sun Yat-sen trebuie ajutat, şi va fi ajutat până ce moare şi astfel ne vom păstra în Asia cinstea obrazului…”

Şi aşa am făcut, îşi spuse Dunross. *Nobila Casă* l-a ajutat în toate momentele grele, chiar şi când a vrut să se alăture Rusiei sovietice, până la moartea lui în 1925, când Ciang Kai-şi, locotenentul lui pregătit în Rusia, i-a preluat rolul şi a lansat China în viitor – până ce fostul său aliat, în acelaşi timp vechi duşman, Mao Tse-tung, i-a luat-o înainte pentru a urca pe Tronul Dragonului din Pekin cu mâinile însângerate, el fiind primul dintr-o nouă dinastie.

Dunross îşi scoase batista şi-şi şterse fruntea. Aerul din subsol era plin de praf şi uscat, îl ustura pe gât şi tuşi. Mâinile îi erau şi ele ude şi încă îl mai lua cu frig în spate. Scotoci cu grijă în fundul seifului adânc de metal şi găsi propria sa parafă a companiei de care urma să aibă nevoie în cursul weekend-ului, în cazul în care afacerea *Royal Belgium – First Central* reuşea. Îi datorez într-adevăr lui Casey mai mult decât o favoare dacă afacerea reuşeşte, îşi spuse el.

Inima îi bătea din nou tare şi nu rezistă să nu se asigure din nou. Cu mare grijă, ridică pentru o fracţiune de secundă

fundul fals, secret, al seifului. În spaţiul de câţiva centimetri de dedesubt se aflau opt dosare cu coperţi albastre. Adevăratele dosare ale lui AMG (cele pe care cu puţin timp în urmă i le dăduse lui Sinders fuseseră puse în pachetul sigilat pe care Kirk şi soţia sa îl aduseseră cu o zi înainte – opt dosare contrafăcute). Si o scrisoare: ,,Tai-pan, sunt foarte îngrijorat că amândoi suntem trădaţi şi că informaţiile aflate în dosarele anterioare ar putea cădea în mâinile cui nu trebuie. Aceste dosare, care le înlocuiesc pe celelalte, sunt redactate aproape la fel ca celelalte, şi autentice. Ele nu conţin însă numele şi informaţiile de importanţă vitală. Puteţi să le daţi pe acestea dacă sunteţi obligat, dar numai atunci. Cât despre cele originale, trebuie să le distrugeţi, după ce vă întâlniţi cu Riko. Unele pagini sunt scrise cu cerneală invizibilă. Riko vă va da cheia. Scuze pentru toate aceste tactici diversioniste, dar spionajul nu este o joacă de copii: el poate aduce moarte oricând, acum sau mai târziu. Iubita noastră Anglie este plină de trădători şi răul este pe pământ. Concret, libertatea este în primejdie aşa cum n-a mai fost niciodată. Vă rog să căutaţi să-l întrebaţi pe ilustrul vostru strămoş. El a luptat pentru libertatea de a face comerţ, de a trăi şi de a fi venerat. Îmi pare rău, dar eu nu cred că a murit în furtună. N-o să ştim niciodată adevărul, dar eu cred că a fost omorât, aşa cum voi fi şi eu. Nu vă faceţi probleme, tânărul meu prieten. M-am descurcat bine în viaţă. Am bătut o mulţime de piroane în sicriul duşmanului, mai multe decât trebuia – vă cer să faceţi la fel. Scrisoarea se încheia cu cuvintele „Cu mult respect”. Amărâtul, se întristă Dunross. Cu o zi în urmă strecurase dosarele contrafăcute în subsolul băncii, înlocuind originalele din celălalt seif. Ar fi vrut să distrugă originalele, dar n-o putea face în siguranţă şi oricum trebuia să aştepte întâlnirea cu japoneza. E mai bine şi mai sigur să le lase deocamdată unde sunt, îşi spuse el. Suficient timp…

Deodată se simţi privit. Mâna i se furişă spre pistol. Când degetele sale îl apucară se întoarse. Simţi că i se întoarce stomacul pe dos. Crosse îl privea. Şi Johnjohn. Erau la intrarea în subsol. După o clipă Crosse spuse:

— Am vrut doar să-ţi mulţumesc pentru cooperare, Ian. Domnul Sinders şi cu mine apreciem asta în mod deosebit.

Dunross simţi un val de uşurare.

— N-ai de ce. Mi-a făcut plăcere, încercând să pară netulburat, dădu drumul pistolului şi acesta alunecă în spate. Fundul fals coborî la loc în tăcere. Văzu privirea scrutătoare a lui Crosse, dar nu-i păsă. Din locul unde stătea inspectorul şef, Dunross nu credea că putea vedea adevăratele dosare. Dunross îşi binecuvântă joss-ul care-l oprise să scoată un dosar ca să-l frunzărească. Nepăsător, trânti uşa seifului şi începu din nou să respire normal.

— Chiar e sufocant aici, nu?

— Da. Din nou, Ian, mulţumesc, spuse Crosse şi plecă.

— Cum ai deschis seiful ăla? întrebă tăios Johnjohn.

— Cu o cheie.

— Cu două chei, Ian. Asta e contrar regulilor, şi Johnjohn întinse mâna. Vrei să-mi dai, te rog, ceea ce ne aparţine?

— Regret, bătrâne, zise calm Dunross, nu vă aparţine.

Johnjohn ezită.

— Întotdeauna am avut o bănuială că ai un duplicat al cheii băncii. Paul are dreptate într-o privinţă: ai prea multă putere, consideri că banca asta e a ta, fondurile noastre ale tale, şi colonia a ta.

— Am colaborat mult şi în mod fericit împreună cu voi doi, şi numai în ultimii ani, când Paul Havergill a căpătat o oarecare putere, am avut probleme, eu personal şi Casa mea personal. Dar ce-i mai rău, e că-i de modă veche şi acesta a fost singurul motiv pentru care nu l-am votat. Tu nu eşti, gândeşti modern. Tu vei fi mai corect, vei vedea în perspectivă, vei fi mai puţin emotiv şi mai direct.

Johnjohn dădu din cap.

— Mă îndoiesc. Dacă voi deveni vreodată tai-pan al băncii, o să am grijă ca ea să fie deţinută în întregime de acţionarii săi şi controlată de directori numiţi de către ei.

— Aşa este şi acum. Noi deţinem doar 21 la sută din bancă.

— Aţi deţinut 21 la sută. Stocul acesta este depus ca garanţie pentru fondul tău circulant pe care nu poţi şi probabil că n-o să poţi niciodată să-l plăteşti. Şi pe urmă, 21 la sută nu înseamnă control, slavă Domnului.

— Înseamnă, pe undeva pe aproape.

— Asta şi vreau să spun, şi vocea lui Johnjohn deveni metalică. E foarte periculos pentru bancă, foarte periculos.

— Nu cred.

— Eu da. Vreau înapoi 11 la sută.

— Nu vând, bătrâne.

— Când o să ajung tai-pan, bătrâne, o să le capăt prin orice mijloace.

— O să vedem.

— Când o să ajung tai-pan, o să fac o mulţime de schimbări. Toate aceste broaşte, de pildă. Fără chei personale, doar ale băncii.

— O să vedem, zâmbi Dunross.

Pe malul Kowloon-ului, Bartlett sări de pe ponton în barca ce se legăna, şi o ajută pe Orlanda să urce. Cu un gest automat ea îşi aruncă din picioare pantofii cu tocuri înalte ca să nu zgârie puntea frumoasă din lemn de teck.

— Bine aţi venit la bordul lui *Sea Witch,* domnule Bartlett. Bună seara, Orlanda, îi salută zâmbind Gornt. Era la cârmă şi imediat făcu un semn către echipaj care molă parâma de la cheul aflat lângă staţia terminus a feribotului. Sunt încântat că aţi acceptat invitaţia mea la masă, domnule Bartlett.

— Abia acum o jumătate de oră am aflat că sunt invitat, când mi-a spus Orlanda... Ei, ce iaht grozav!

Jovial, Gornt puse motorul încet în marşarier.

— Abia acum o oră am aflat că aveţi de gând să luaţi masa singuri. M-am gândit că n-aţi mai văzut niciodată portul Hong Kong noaptea, aşa că mi-am spus că ar fi ceva nou pentru dumneavoastră. Aveam câteva lucruri de discutat personal aşa că am întrebat-o pe Orlanda dacă ar avea ceva împotrivă să vă invit la bord.

— Sper că n-a fost un deranj prea mare să veniţi pe partea Kowloon-ului.

— Nici un deranj, domnule Bartlett. E ceva obişnuit să iau invitaţii de aici.

Gornt zâmbi în sinea lui, gândindu-se la Orlanda şi la toţi ceilalţi invitaţi pe care îi luase de-a lungul anilor de la cheul din Kowloon. Cu îndemânare, Gornt scoase nava din docul din Kowloon, de lângă Golden Ferry, unde valurile se izbeau de cheu periculos. Puse maneta motorului la „încet înainte” şi răsuci timona cârmei spre dreapta, pentru a ieşi în radă şi îndreptă vasul spre vest.

Iahtul avea douăzeci şi unu de metri, era dichisit, elegant, strălucitor şi se manevra ca o vedetă rapidă. Erau în cabina de comandă acoperită lateral cu sticlă, bine aerisită, la pupă deasupra se aflau tendele întinse, pleznind în adierea vântului, iar în urmă siajul spumega. Gornt era îmbrăcat comod, modest, cu o haină uşoară din pânză groasă şi o şapcă cu cozoroc, purtând emblema Clubului de iahting. Arăta bine în hainele acestea şi cu barba grizonată tăiată scurt. Se legăna uşor o dată cu mişcarea bărcii, firesc, marinăreşte.

Bartlett îl privea. Îi era bine în pantofii sport şi tricoul cu mânecă lungă. Orlanda stătea lângă el, o simţea aproape, deşi nu se atingeau. Purta un costum pantalon de seară, negru şi un şal, să se apere de răceala mării. Stătea în picioare, legănându-se uşor cu părul învolburat de vânt, atât de mică fără pantofi. Se uită în spate spre port la feriboturi, jonci, pacheboturi şi imensul portavion nuclear, de culoare kaki, cu punţile scăldate în lumină, cu steagul fluturând triumfător. Un avion cu reacţie se ridică cu

zgomot ascuţit din Kai Tak şi se pierdu în înalt şi alte avioane se auzeau apropiindu-se de Kowloon. Din unghiul acesta nu putea zări aeroportul şi avionul său, dar ştia unde era parcat. În după-amiaza aceea fusese la bordul lui cu permisiunea poliţiei ca să-l verifice şi să aducă nişte documente şi provizii. Orlanda, lângă el, îl atinse uşor şi el se uită la ea. Ea îi zâmbi şi pe el îl pătrunse o căldură în tot trupul.

— E grozav, nu?

Ea dădu din cap fericită. Nu mai era nevoie să răspundă. Ştiau amândoi.

— Este, spuse Gornt, crezând că Bartlett vorbea cu el, şi se întoarse să-l privească. E grozav să navighezi noaptea, stăpân al propriului tău vas. Mergem spre vest, apoi o ţinem drept spre sud în jurul Hong Kongului – aproape trei sferturi de oră.

Făcu semn căpitanului său aflat în apropiere, un chinez subţirel şi tăcut din Shanghai, îmbrăcat în pantaloni albi, apretaţi, bine croiţi.

— *Shey-shey,* mulţumesc, spuse omul luând cârma.

Gornt arătă spre pupa, unde în jurul unei mese erau câteva scaune.

— Ne aşezăm? se uită la Orlanda. Arăţi foarte bine, Orlanda.

— Mulţumesc, spuse ea.

— Nu ţi-e frig?

— Oh, nu, Quillan, mulţumesc.

Un steward în livrea apăru de sub punte, cu o lavă pe care erau gustări calde şi reci, în frapiera de lângă masă se afla o sticlă de vin deschisă, alături de patru pahare, două cutii de bere americană şi câteva băuturi răcoritoare.

— Ce să vă ofer, domnule Bartlett? întrebă Gornt. Vinul este Frascatti, dar am auzit că preferaţi bere de la gheaţă direct din cutie.

— Astă seară Frascatti – bere mai târziu, dacă se poate.

— Orlanda?

— Vin, te rog, Quillan, spuse ea calmă, ştiind că el ştia că preferă Frascatti oricărui alt vin.

Va trebui să fiu foarte înţeleaptă astă-seară, îşi spuse ea, foarte puternică şi foarte înţeleaptă şi foarte deşteaptă. Fusese imediat de acord cu propunerea lui Gornt pentru că şi ei îi plăcea să străbată marea noaptea deşi ar fi vrut să fie singură cu Linc Bartlett. Dar propunerea fusese în mod clar un... Nu, se corectă ea. Nu era un ordin. Era o rugăminte. Quillan e de partea mea. Şi acum partea mea şi partea lui au acelaşi ţel: Linc. Oh, cât de mult mă atrage Linc!

Când se uită la el, văzu că îl privea pe Gornt. Inima începu să-i bată mai repede. Era iar ca atunci când Gornt o luase în Spania şi ea văzuse o *mano a mano.* Da, bărbaţii ăştia doi sunt ca nişte matadori în seara asta. Ştiu că Quillan încă mă mai doreşte, indiferent ce-ar spune. Îi zâmbi, înăbuşindu-şi tulburarea.

— Da, vreau vin.

Pe punte, lumina era plăcută şi intimă. Stewardul turnă vinul, ca întotdeauna foarte bun, sec, fin şi plăcut. Bartlett deschise o geantă sport pe care o adusese cu el.

— E un vechi obicei american să aduci un dar prima dată când intri într-o casă – bănuiesc că aceasta este o casă. Puse sticla de vin pe masă.

— Oh, sunteţi foarte amabil să...

Gornt se opri. Cu un gest delicat luă sticla şi se uită atent la ea, apoi se ridică şi o privi din nou la lumina habitaclului. Apoi se aşeză la loc.

— Acesta nu e un dar, domnule Bartlett, este o vrajă închisă într-o sticlă. Credeam că mă înşeală ochii (era un Chateau Margaux, unul din cele mai grozave vinuri roşii *premier cru* din Medoc, provincia Bordeaux). N-am băut niciodată un '49. Asta a fost un an de vis pentru vinurile roşii de Bordeaux. Mulţumesc foarte mult.

— Orlanda mi-a spus că preferaţi vinurile roşii mai degrabă decât cele albe, dar m-am gândit că s-ar putea să mâncăm peşte, şi nonşalant aşeză pe masă o a doua sticlă.

Gornt se uită surprins la ea. Era un Chateau Haut-Brion. Vinul roşu Chateau Haut-Brion din anii buni rivaliza cu cele mai minunate vinuri de Medoc, dar cel alb – sec, delicat, şi puţin cunoscut pentru că nu există în cantităţi mari – era considerat unul din cele mai grozave vinuri de Bordeaux. Acesta era din '55. Gornt oftă.

— Dacă sunteţi un atât de bun cunoscător al vinurilor, domnule Bartlett, de ce beţi bere?

— Îmi place berea cu *pasta,* domnule Gornt, şi berea înainte de masă. Dar la mâncare – vin, şi Bartlett zâmbi. Veniţi marţi, o să bem bere la *pasta,* apoi Frascatti sau Verdicchio sau Casale umbrian cu… cu ce?

— *Piccata?*

— Grozav, spuse el, nedorind altă *piccata* decât cea făcută de Orlanda. Asta-mi place cel mai mult.

Îşi concentră atenţia asupra lui Gornt şi nu se uită la Orlanda, dar ştiu că ea pricepuse ce vrea să spună. Mă bucur că am verificat-o.

— Oh, te-ai distrat bine? îl întrebase ea când venise să-l ia dimineaţă de la micul hotel din Sunning Road. Sper că da, Linc dragă.

Cealaltă fată fusese frumoasă, dar nu încercase alte sentimente pentru ea decât dorinţă, iar satisfacţia fusese minimă. I-o spusese.

— Oh, atunci eu sunt de vină. N-am ales bine, se indispuse ea. Diseară o să luăm masa împreună şi o să încercăm în altă parte.

Fără să vrea zâmbi şi se uită la ea. Briza mării o făcea şi mai frumoasă. Apoi observă că Gornt îi privea.

— Mâncăm peşte în seara asta?

— Oh, sigur că da. Orlanda, i-ai spus domnului Bartlett despre Pok Liu Chau?

— Nu, Quillan, doar că am fost invitaţi la o plimbare cu iahtul.

— Bine. Nu va fi un banchet, dar peştele este excelent aici, domnule Bartlett. Dumneavoastră…

— Ce-ar fi să-mi spuneţi Linc şi eu o să vă spun Quillan? Chestia asta cu,,domnule” îmi provoacă indigestie.

Râseră cu toţii. Gornt spuse:

— Linc, cu acordul tău n-o să deschidem darul tău astă-seară. Mâncarea chinezească nu merge cu vinurile astea grozave, nu prea se potrivesc. O să le păstrez, dacă se poate, pentru masa noastră de marţi.

— Sigur.

Urmă o tăcere scurtă în duduitul înfundat al motoarelor de sub punte. Simţind imediat că Gornt vrea să rămână singur cu Bartlett, Orlanda se ridică cu un zâmbet.

— Scuzaţi-mă o clipă, aş vrea să mă pudrez.

— Foloseşte cabinele de la prova, pasarela din faţă, Orlanda, o îndrumă Gornt, privind-o.

— Mulţumesc, răspunse ea şi se îndepărtă, într-un fel bucuroasă, într-un fel jignită.

Cabinele de la prova erau pentru invitaţi. Ea s-ar fi dus în mod automat de-a lungul acestei pasarele în cabina principală, la toaleta de lângă apartamentul principal – cel care odinioară fusese al lor. Nu-i nimic. Trecutul e trecut şi acum există Linc, îşi spuse ea, îndreptându-se spre prova.

Bartlett luă o înghiţitură de vin, întrebându-se de ce Orlanda păruse să ezite. Îşi concentră atenţia asupra lui Gornt.

— Câte persoane pot dormi pe vas?

— Zece, comod. Există un echipaj permanent de patru oameni – căpitanul-maşinist, un marinar, un bucătar şi un steward. Dacă vrei, îţi arăt nava mai târziu, şi Gornt îşi aprinse o ţigară. Nu fumezi?

— Nu, nu, mulţumesc.

— Putem naviga o săptămână fără să ne facem plinul. Dacă e nevoie. Mai încheiem marţi afacerea noastră?

— Sigur, marţi a rămas marea zi.

— Te-ai răzgândit? Cu *Struan?*

— Luni se va hotărî bătălia. Luni la ora 3 după-amiază, când se închide bursa, l-ai terminat pe Ian, sau nu l-ai terminat şi din nou e inatacabil.

— De data asta nu. E ruinat.

— sunt absolut sigur.

— Te mai duci în Taipe cu el?

— Deocamdată aşa a rămas stabilit.

Gornt trase adânc din ţigară. Privirea lui cercetă poziţia iahtului. Intraseră mult în canalul principal. Gornt se ridică şi rămase o clipă lângă căpitan, dar căpitanul văzuse şi el mica joncă neluminată din faţă şi o ocolise fără probleme.

— Cu viteză înainte, spuse Gornt şi se întoarse la masă, umplu din nou paharele, alese o *dim-sum* prăjită în grăsime încinsă şi se uită la american. Linc, pot să fiu sincer?

— Sigur.

— Orlanda.

Ochii lui Bartlett se îngustară.

— Ce-i cu ea?

— După cum probabil că ştii, ea şi cu mine am fost cândva prieteni foarte buni. Foarte buni. Hong Kongul e un loc unde se bârfeşte mult, dar am rămas prieteni, deşi nu mai suntem împreună de trei ani, şi Gornt îl privi de sub sprâncenele zburlite, cu fire albe în ele. Am vrut doar să-ţi spun că n-aş vrea să sufere, zâmbi şi dinţii îi luciră în lumina lămpii agăţate deasupra mesei. Şi e cea mai plăcută femeie şi tovarăşă pe care o poţi găsi.

— Sunt de acord cu tine.

— Iartă-mă, nu vreau să te sâcâi cu nimic, am vrut doar să-ţi spun trei lucruri, ca între bărbaţi. Ăsta a fost primul. Al doilea că e foarte discretă. Al treilea, că nu are nici o legătură cu afacerea noastră – nu mă folosesc de ea, nu e o recompensă, sau momeală sau altceva de genul ăsta.

Bartlett tăcu un timp. Apoi dădu din cap.

— E-n regulă.

— Nu mă crezi?

Bartlett râse din toată inima.

— La naiba, Quillan, suntem în Hong Kong! Sunt depăşit de o groază de lucruri. Nici măcar nu ştiu dacă Pok Liu Chau e numele restaurantului, o parte din Hong Kong sau e în China roşie. Bău din vin cu plăcere. Cât despre Orlanda, e grozavă şi nu e cazul să-ţi faci probleme. Am înţeles.

— Sper că nu te-a deranjat ce ţi-am spus.

Bartlett clătină din cap.

— Mă bucur că am discutat şi asta, ezită, apoi, pentru că celălalt era sincer, se hotărî să vorbească deschis. Mi-a spus despre copil.

— Bun.

— De ce te-ai încruntat?

— Sunt surprins că Orlanda a pomenit de fetiţă. Probabil că ţine la tine foarte mult.

Bartlett simţi forţa ochilor care îl priveau şi căută invidia în ei.

— Sper. Mi-a spus că te-ai purtat foarte frumos cu ea după ce v-aţi despărţit. Şi cu ai ei.

— Sunt oameni de treabă. E greu să creşti cinci copii în Asia, şi să-i creşti bine. A fost întotdeauna politica firmei să-i ajutăm pe oamenii noştri când putem. Gornt sorbi din vin. Prima dată când am văzut-o pe Orlanda avea zece ani. Într-o duminică la curse în Shanghai. Pe vremea aceea toată lumea se îmbrăca cu ce avea mai bun şi se plimba prin padocuri. Era prima ei ieşire oficială în lume. Tatăl ei era directorul departamentului nostru de comerţ naval – un tip cumsecade, Eduardo Ramos, a treia generaţie în Macao, soţia lui din Shanghai. Dar Orlanda… Gornt oftă. Orlanda era cea mai drăgălaşă fetiţă pe care-am văzut-o vreodată. Avea o rochie albă… Nu-mi aduc aminte să o mai fi văzut apoi, până ce s-a întors de la şcoală. Avea atunci aproape optsprezece ani şi, ei bine, m-am îndrăgostit nebuneşte de ea, Gornt ridică privirea din pahar. Nu pot să-ţi spun cât de

bucuros m-am simţit în toţi anii în care am fost împreună, privirea îi deveni mai aspră. Ţi-a spus că l-am distrus pe bărbatul care a sedus-o?

— Da.

— Bun. Atunci ştii tot, şi Gornt adăugă foarte demn: Am vrut doar să-ţi spun cele trei lucruri.

Bartlett simţi o simpatie bruscă pentru celălalt.

— Le apreciez, se aplecă în faţă să i se mai toarne nişte vin. Ce-ar fi să o lăsăm aşa? De marţi toate datoriile şi prieteniile sunt şterse şi începem din nou. *Toţi.*

— Până una alta de partea cui eşti? întrebă Gornt cu faţa zâmbitoare.

— Pentru atac, de partea ta, sută la sută! se repezi Bartlett. Pentru pătrunderea lui *Par-Con* în Asia? Sunt la mijloc. Aştept să văd cine-i învingătorul. Înclin spre tine şi sper să câştigi, dar aştept.

— Cele două puncte de vedere nu duc tot acolo?

— Nu. Am stabilit regulile de bază ale atacului cu mult timp în urmă. Am spus că atacul e o operaţiune pe care n-o poţi desfăşura decât o dată, ca să-ţi păcăleşti rivalul, Bartlett zâmbi. Sigur, Quillan, sunt sută la sută cu tine în privinţa atacului – n-am pus jos cele două milioane fără parafă, fără hârtie, doar cu o strângere de mână?

După o pauză, Gornt spuse:

— În Hong Kong, o strângere de mână e uneori mai preţioasă. Nu am cifra exactă, dar pe hârtie avem în faţa noastră ceva între 24 şi 30 de milioane.

Bartlett ridică paharul.

— Aleluia! Dar, până una alta, ce facem cu problema băncilor? Cât ne va afecta?

Gornt se încruntă.

— Nu cred că ne va afecta. Bursa noastră e foarte schimbătoare, dar *Blacs şi Victoria* sunt bănci solide, care nu pot da faliment, guvernul trebuie să le sprijine pe amândouă. Se aude că guvernatorul va declara ziua de luni zi de pauză bancară şi va închide băncile atât timp cât va fi

nevoie – e doar o problemă de timp până ce apar bani gheaţă disponibili care să înlăture neîncrederea oamenilor în bănci. Până atunci, mulţi se vor arde şi o mulţime de bănci vor da faliment, dar asta nu trebuie să ne afecteze planul.

— Când cumperi din nou?

— Depinde de momentul în care anunţi că nu mai închei afacerea cu Struan.

— Ce zici de luni la amiază? Asta-ţi va da suficient timp ţie şi cumpărătorilor tăi secreţi să cumpere după ce ştirea se răspândeşte şi acţiunile scad şi mai mult.

— Excelent. Chinezii acţionează în funcţie de zvonuri, se bazează foarte mult pe ele, aşa că bursa poate uşor trece de la boom la crah şi invers. E bine la amiază. O să faci asta în Taipe?

— Da.

— O să am nevoie de un telex de confirmare.

— O să ţi-l dea Casey.

— Ştie despre plan?

— Da. Acum ştie. De câte acţiuni ai nevoie ca să deţii controlul?

— Ar trebui să ai informaţia asta.

— E singura care-mi lipseşte.

— După ce vom cumpăra din nou vom deţine suficient ca să dispunem de cel puţin trei locuri în consiliul de conducere, inclusiv cel al lui Ian. Odată ce am intrat în consiliu, *Struan* e în mâinile noastre, şi apoi, foarte curând, voi fuziona *Struan* cu *Rothwell-Gornt.*

— Şi vei fi tai-pan al *Nobilei Case.*

— Da, ochii lui Gornt scânteiară, umplu din nou paharele. Noroc!

— Noroc!

Băură, mulţumiţi de înţelegerea lor. Dar fiecare în sinea lui nu avea nici un pic încredere în celălalt. Amândoi se bucurau că mai aveau şi alte planuri pentru orice eventualitate – dacă va fi nevoie.

Încruntaţi, cei trei bărbaţi ieşiră din reşedinţa guvernatorului şi urcară în maşina lui Crosse. Crosse conducea. Sinders stătea în faţă, Rosemont în spate, şi amândoi ţineau strâns în mâini exemplarele încă necitite ale dosarelor AMG. Noaptea era întunecată, pe cer vântul mâna norii şi traficul era mai intens ca de obicei.

Rosemont, din spate, spuse:

— Credeţi că guvernatorul va citi originalele înainte să le rupă?

— Eu le-aş citi, răspunse Sinders fără să se întoarcă să-l privească.

— Sir Geoffrey e mult prea deştept ca să facă asta, spuse Crosse. N-o să rupă originalele până ce copia ta nu se află în siguranţă în mâinile ministrului, asta în cazul în care tu nu ajungi. Chiar şi aşa, e mult prea isteţ ca să citească ceva ce ar putea constitui o complicaţie pentru un reprezentant plenipotenţiar al Majestăţii sale, şi deci pentru guvernul Majestăţii sale.

Urmă din nou o tăcere.

Apoi nemaiputându-se abţine, Rosemont spuse tăios:

— Şi cu Metkin? Ei? Unde au sabotat avionul?

— La Bombay. Probabil că avionul a fost sabotat acolo, dacă a fost un sabotaj.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Rog, trebuie să fi fost. Sigur că cineva a fost informat. Cum s-a aflat? Din nou afurisitul tău de spion? Aşteaptă, dar nici unul din cei doi nu răspunse. Şi *Ivanov,* Rog? Ai de gând să o pui sub sechestru şi să faci o percheziţie pe neaşteptate?

— Guvernatorul a discutat cu Londra şi ei cred că nu ar fi înţelept să se creeze un incident.

— Ce dracu' ştiu capetele alea pătrate? se răsti furios Rosemont. E o navă de spionaj, pentru numele lui Dumnezeu! Pun pariu pe ce vrei că am găsi coduri curente, cea mai bună aparatură rusească de supraveghere şi cinci sau şase experţi KGB. Nu?

— Evident, aveţi dreptate, domnule Rosemont, zise Sinders. Dar nu putem si-o facem, nu fără aprobarea necesară.

— Lăsaţi-mă pe mine şi băieţii mei s-o fa…

— În nici un caz!

Nervos, Sinders îşi scoase ţigările. Pachetul era gol. Crosse i-l întinse pe-al lui.

— Deci aveţi de gând să-i lăsaţi să scape?

— Am de gând să-l invit mâine pe căpitanul Suslev la sediu să-i cer o explicaţie, spuse Sinders.

— Aş vrea să asist şi eu.

— Mă mai gândesc.

— O să primiţi acordul oficial până la 9 dimineaţa.

Sinders rosti sec:

— Regret, domnule Rosemont, dar pot să trec peste orice directive ale şefilor dumitale dacă vreau cât sunt aici, suntem aliaţi, pentru numele lui Dumnezeu!

Crosse îi replică tăios:

— Şi-atunci de ce ai năvălit în apartamentul 32 din Sinclair Towers neinvitat?

Rosemont oftă şi le explică. Gânditor, Sinders îi aruncă o privire lui Crosse, apoi se uită din nou la Rosemont.

— Cine ţi-a spus că e un loc conspirativ al duşmanului, domnule Rosemont?

— Avem o reţea mare de informaţii. Am aflat dintr-un raport. Nu pot să vă spun cine, dar dacă vreţi o să vă dau copii după amprentele pe care le-am găsit pe pahar.

Sinders spuse:

— Ar fi foarte util. Mulţumesc.

— Asta tot nu te scuză pentru o descindere neautorizată şi inutilă, spuse Crosse tăios.

— Am spus că-mi pare rău, nu? izbucni Rosemont şi-şi împinse înainte bărbia. Toţi facem greşeli. Ca şi Philby, Burgess şi Maclean! Londra e aşa de afurisit de deşteaptă, ei? Avem o informaţie de ultimă oră că există şi un al

patrulea tip – mai sus, la fel de bine situat şi care vă dă cu tifla.

Crosse şi Sinders fură uluiţi. Se uitară unul la celălalt. Apoi Sinders întoarse capul.

— Cine?

— Dacă aş şti ar fi executat. Philby a dispărut cu atât de multe secrete despre noi încât ne-a costat milioane ca să reorganizăm şi să recodificăm.

— Îmi pare rău de Philby, spuse Sinders. Da, tuturor ne pare rău pentru ce ne-a făcut.

— Toţi facem greşeli şi singurul păcat e eşecul, nu? Dacă aseară aş fi prins doi agenţi duşmani acum aţi chiui de bucurie. Dar am ratat. Am spus că-mi pare rău, da? Data viitoare o să întreb, da?

Crosse spuse:

— N-o s-o faci, dar ne-ar scuti de o mulţime de necazuri dacă ai face-o.

— Ce-ai auzit despre un al patrulea? întrebă Sinders, palid, barba nerasă făcându-l să pară şi mai murdar decât era.

— Luna trecută am distrus un alt grup de roşii, în Statele Unite. Ce porcărie, mişună ăştia ca gândacii. Celula respectivă era formată din patru oameni, doi în New York, doi în Washington. Tipul din New York era Ivan Egorov, alt ofiţer din secretariatul O.N.U., şi Rosemont adăugă cu amărăciune: Isuse, de ce nu realizăm o dată că afurisitele de Naţiuni Unite sunt pline de spioni, reprezintă cea mai bună armă sovietică de când ne-au furat afurisita de bombă? I-am prins pe Ivan Egorov şi pe soţia lui Alessandra transmiţând secrete de spionaj industrial, computere. Tipii din Washington îşi luaseră, amândoi nume americane, ale unor oameni care muriseră: un preot romano-catolic şi o femeie din Connecticut. Cei patru ticăloşi erau în legătură cu un individ de la Ambasada sovietică, un ataşat care era superiorul lor. L-am descoperit pe când încerca să-l racoleze pe unul din tipii noştri din CIA ca să spioneze

pentru ei. Da. Dar înainte să-l extrădăm l-a speriat suficient cât să-i vândă pe ceilalţi patru. Unul din ei ne-a spus că nu Philby era şeful, că mai era şi un al patrulea.

Sinders tuşi şi-şi aprinse altă ţigară de la chiştocul celeilalte.

— Ce a spus? Exact.

— Doar că celula lui Philby era formată din patru. Cel de-al patrulea e tipul care i-a atras pe ceilalţi, şeful celulei şi principala legătură cu sovieticii. Se spune că e mare acolo. Persoană foarte, foarte importantă.

— Unde? În politică? Externe? Lumea bună?

Rosemont ridică din umeri.

— Doar o persoană foarte, foarte importantă.

Sinders se uită lung la el, apoi se retrase din nou în sine. Crosse coti pe Sinclair Road şi opri la apartamentul său pentru a-l lăsa pe Sinders, apoi se îndreptă spre consulat, care se afla lângă reşedinţa oficială a guvernatorului. Rosemont luă o copie a amprentelor, apoi îl conduse pe Crosse în biroul său. Biroul era mare şi bine dotat cu băuturi.

— Whisky?

— Vodcă cu un strop de suc de lămâie, spuse Crosse, uitându-se la dosarele AMG pe care Rosemont le aşezase nepăsător pe biroul său.

— Noroc, ciocniră, Rosemont îşi dădu peste cap whisky-ul. Ce te frământă, Rog? Ai fost toată ziua ca pe ace.

Crosse arătă cu capul spre dosare.

— Astea. Vreau spionul ăla. Vreau *Sevrin*-ul distrus.

Rosemont se încruntă.

— Bun, spuse el după o pauză, hai să vedem ce-avem aici.

Luă primul dosar, îşi urcă picioarele pe birou şi începu să citească. Nu-i trebuiră decât câteva minute să-l termine, apoi i-l dădu lui Crosse care-l citi la fel de repede. În grabă, trecură pe rând prin toate dosarele. Crosse închise ultima pagină a celui din urmă şi-l dădu înapoi. Îşi aprinse o ţigară.

— Prea mult de comentat acum, murmură absent Rosemont.

Crosse simţi ceva în vocea americanului şi se întrebă dacă îl testa sau nu.

— Un lucru e evident, spuse el privindu-l cu atenţie pe Rosemont. Acestea nu se compară calitativ cu celălalt, cel pe care l-am interceptat.

Rosemont aprobă dând din cap.

— Am văzut şi eu, Rog. Cum ţi-o explici?

— Astea par anoste. Tot felul de probleme rămân nelămurite. *Sevrin* este evitat, ca, şi spionul, Crosse se jucă cu paharul, apoi îşi termină vodca. Sunt dezamăgit.

Rosemont sparse tăcerea.

— Deci fie că cel pe care am pus mâna era singurul, şi altfel, scris altfel, sau astea sunt contrafăcute sau aranjate?

— Da.

Rosemont oftă.

— Ceea ce ne duce din nou la Ian Dunross. Dacă astea sunt false, înseamnă că el le mai are pe cele adevărate.

— Fie în mână, fie în cap.

— Ce vrei să spui?

— Se pare că are o memorie fotografică. Ar fi putut să le distrugă pe cele adevărate şi să le construiască pe astea, şi totuşi să le ţină minte pe celelalte.

— Ah, dar ar putea fi interogat sub narcoză dacă... dacă ne-a păcălit.

Crosse îşi mai aprinse o ţigară.

— Da. Dacă actualii şefi ar considera asta necesar, ridică privirea spre Rosemont, Evident, orice asemenea interogare ar fi deosebit de periculoasă şi ar trebui să fie cerută numai sub incidenţa Legii secretului de stat.

Faţa obosită a lui Rosemont se întunecă şi mai mult.

— Vrei să mă ocup eu de asta?

— Nu. Mai întâi să fim siguri. Pare să fie destul de uşor, şi Crosse se uită spre băuturi. Pot să mai iau?

— Sigur. Eu mai vreau un whisky mic.

Crosse îi dădu paharul umplut din nou.

— Facem o înţelegere. Colaborezi cu adevărat, total şi nu faci nimic fără să-i spui înainte, fără secrete, n-o iei înainte de capul tău...

— Şi-n schimb?

Crosse zâmbi subţire şi scoase nişte fotocopii.

— Ţi-ar place să influenţezi, poate chiar să controlezi, câţiva aspiranţi la preşedinţie – poate chiar nişte alegeri?

— Nu înţeleg.

Crosse îi dădu scrisorile lui Thomas K.K. Lim pe care Armstrong le găsise în urmă cu două zile în percheziţia de la Lo Dinte-în-afară.

— Se parc cp anumite familii americane foarte bogate şi cu relaţii sus-puse sunt în legătură cu anumiţi generali americani pentru a construi câteva aeroporturi mari, dar inutile, în Vietnam, pentru interese personale. Aici se precizează cum, când şi cine, şi Crosse îi spuse unde şi cum fuseseră găsite hârtiile şi adăugă: Nu e senatorul Will Tillman, cel care e acum aspirant la preşedinţie? Bănuiesc că te-ar face şeful CIA pentru delicatesele astea – *dacă* ai vrea să i le dai. Astea două sunt mai savuroase, Crosse le puse pe birou. Arată cum anumiţi politicieni cu relaţii sus-puse şi aceleaşi familii cu relaţii sus-puse au primit aprobarea Congresului pentru a trimite milioane pentru un program de ajutor total fraudulos în Vietnam. Deja s-au plătit 8 milioane.

Rosemont citi scrisorile. Se albi la faţă. Ridică telefonul.

— Dă-mi-l pe Ed Langan, aşteptă un moment, apoi se înroşi brusc. Nu mă interesează! scrâşni el. Mişcă-ţi afurisitul de fund şi găseşte-mi-l imediat pe Ed! trânti telefonul, înjurând obscen, îşi deschise biroul, găsi o sticluţă cu pastile anti-acide şi luă trei. În ritmul ăsta nu mai ajung eu la cincizeci de ani, murmură el. Rog, tipul ăsta, Thomas K.K. Lim, putem să ne ocupăm noi de el?

— Dacă îl găsiţi, cu plăcere. E undeva în America de Sud, şi Crosse puse pe birou altă hârtie. Asta-i raportul secret al Comisiei anticorupţie. Ar trebui să-l găsiţi uşor.

Rosemont îl citi.

— Isuse! După o pauză spuse: Putem să păstrăm toate astea secret? Ar putea să arunce în aer câteva din monumentele noastre naţionale.

— Sigur. Deci ne-am înţeles? Nici un secret de nici o parte?

— S-a făcut. Rosemont se duse la seif şi-l descuie. Serviciu contra serviciu, găsi dosarul pe care-l căuta, scoase din el câteva hârtii, puse dosarul la loc şi încuie seiful. Uite, astea sunt fotocopii. Poţi să le păstrezi.

Fotocopiile aveau notat sus „Luptătorul pentru libertate” şi erau datate cu luna aceea şi cu o lună în urmă. Crosse le parcurse repede, fluierând din când în când. Erau rapoarte de spionaj, de o calitate excelentă. Toate se refereau la Canton, tot ce se petrecea în interiorul şi în jurul capitalei provinciei Kwantung, mişcări de trupe, avansări, numiri în prezidiile locale şi în Partidul Comunist, inundaţii, lipsă de alimente, armată, cantitatea şi tipul de mărfuri est-germane şi cehoslovace aflate în magazine.

— De unde le ai? întrebă el.

— Avem o celulă în Canton. Asta e unul din rapoartele lor, le primim lunar. Vrei şi tu o copie?

— Da. Da, mulţumesc. O să verific prin sursele noastre dacă datele sunt corecte.

— Sunt corecte, Rog. Evident, ultrasecrete, da? Nu vreau să dispară şi oamenii mei ca Fong-fong. Rămâne între noi doi, da?

— S-a făcut.

Americanul se ridică şi întinse mâna.

— Şi, Rog, îmi pare rău pentru descindere.

— Da.

— Bun, cât despre tipul ăsta, Lim, o să-l găsim. Rosemont se întinse obosit şi-şi mai turnă un pahar. Rog?

— Nu, mulţumesc, plec, spuse Crosse.

Rosemont puse un deget pe scrisori.

— Pentru asta, mulţumesc. Da, mulţumesc, deşi... se opri o clipă, gata să plângă de furie. Uneori mi-e atât de greaţă de ce-s în stare oamenii noştri să facă pentru o mână de bani afurisiţi, că-mi vine să mor. Înţelegi, da?

— Chiar prea bine! spuse Crosse cu vocea blândă şi prietenoasă, dar în gând: Ce naiv eşti, Stanley!

Plecă imediat şi se duse la sediul poliţiei şi verifica amprentele în dosarele sale personale, apoi se urcă din nou în maşină şi se îndreptă la întâmplare spre West Point. Când fu sigur că nu era urmărit, se opri la prima cabină telefonică şi formă un număr. Într-o clipă la capătul firului telefonul fu ridicat. Nu se auzi nici un cuvânt, doar o răsuflare. Imediat Crosse tuşi uscat şi scurt ca Arthur şi vorbi imitând perfect vocea lui Arthur:

— Cu domnul Lop-*sing*, vă rog.

— Nu e nici un domn Lop-*ting* aici, aţi format un număr greşit.

Mulţumit, Crosse îl recunoscu pe Suslev.

— Vreau să las un mesaj, spuse el continuând codul cu aceeaşi voce pe care şi el şi Jason Plumm o foloseau la telefon, amândoi considerând foarte util să poată pretinde că sunt Arthur când era nevoie, acoperindu-se, astfel unul pe altul, şi ascunzându-şi adevărata lor identitate.

După ce termină codul, Suslev spuse:

— Ei?

Crosse zâmbi uşor, bucuros că-l poate păcăli pe Suslev.

— Am citit materialul. L-a citit şi prietenul nostru – prietenul nostru era propriul său nume, Roger Crosse.

— Ah! Şi?

— Şi am fost amândoi de acord că este excelent... „Excelent” era un cuvânt codificat pentru „contrafăcut” sau „informaţii false”.

Urmă o pauză lungă.

— Deci?

— Poate prietenul nostru să ia legătura cu tine sâmbătă la patru? (Adică: poate Roger Crosse să ia legătura cu tine diseară la 10 la un telefon sigur?).

— Da. Mulţumesc pentru telefon. Da. Mesajul s-a înţeles.

Crosse închise.

Scoase o altă fisă şi mai formă un număr de telefon.

— Alo?

— Bună, Jason, sunt Roger Crosse, spuse el afabil.

— Oh, bună, inspectore, ce surpriză plăcută, răspunse Plumm. Mai rămâne valabil bridge-ul nostru de mâine? (Ai interceptat dosarele AMG?)

— Da, spuse Crosse, apoi adăugă nonşalant: Dar în loc de şase se poate la opt? (Da, dar suntem în siguranţă, nici un nume nu e menţionat.)

Se auzi un oftat adânc de uşurare. Apoi Plumm spuse:

— Să-i anunţ şi pe ceilalţi? (Ne întâlnim astă seară cum am stabilit?)

— Nu, nu e nevoie să-i deranjăm astă seară, putem să o facem mâine – (Nu, ne întâlnim mâine.)

— În regulă. Mulţumesc pentru telefon.

Crosse se întoarse în strada aglomerată. Foarte mulţumit de sine, urcă în maşină şi-şi aprinse o ţigară. Mă întreb ce-ar gândi Suslev – sau şefii lui – dacă ar şti că eu sunt adevăratul Arthur şi nu Jason Plumm. Secrete în secretele secretelor şi doar Jason e singurul care ştie cine-i cu adevărat Arthur! Chicoti. KGB ar fi furios. Nu le plac secretele pe care nu le cunosc. Şi ar fi mai furioşi dacă ar şti că eu sunt cel care l-am racolat pe Plumm şi am format *Sevrin*-ul*,* şi nu invers. Fusese uşor să aranjeze asta. când Crosse era în Serviciul secret militar în Germania, chiar la sfârşitul războiului, primise o informaţie personală că Plumm, expert în transmisiuni, folosea un transmiţător clandestin pentru sovietici. Într-o lună îl cunoscuse pe Plumm şi informaţia se confirmase, dar aproape imediat războiul se sfârşise. Aşa că păstrase informaţia pentru a o folosi mai târziu – ca să obţină ceva în schimbul ei, sau

pentru momentul în care voia să treacă de cealaltă parte. În spionaj nu ştii niciodată când eşti tras pe sfoară sau trădat sau vândut pentru ceva sau cineva mai valoros. Ai nevoie întotdeauna de secrete cu care să faci schimb, şi cu cât e mai important secretul cu atât eşti în mai mare siguranţă, pentru că nu ştii niciodată când tu sau un inferior sau un superior fac greşeala care te lasă descoperit şi neajutorat ca un fluture prins în insectar. Ca Voranski. Ca Metkin. Ca Dunross cu dosarele sale false. Ca Rosemont cu idealismul său naiv. Ca Gregori Suslev, ale cărui amprente sunt acum în fişele CIA şi astfel intrat într-o cursă pe care eu am aranjat-o. Crosse râse cu voce tare. Porni maşina, amestecându-se în traficul străzii. Să treci dintr-o parte în alta şi să-i faci să dea vina unul pe altul asta, da, poate face viaţa mai interesantă. Da, secretele într-adevăr fac viaţa foarte interesantă.

23

Ora 21.45.

Pock Liu Chau era o insuliţă la sud-vest de Aberdeen. Cina chinezească fusese cea mai bună din câte mâncase vreodată Bartlett. Erau la al optulea fel, mici castronaşe cu orez. În mod tradiţional, orezul era ultimul fel la o masă.

— De fapt nu eşti obligat să mănânci chiar tot, Linc! râse Orlanda. Asta ar însemna pentru gazda ta că eşti atât de plin încât pocneşti!

— Asta-i adevărul, Orlanda! Quillan, a fost fantastic!

— Da, da, a fost, Quillan! aprobă şi Orlanda. Ai făcut o alegere grozavă.

Restaurantul era lângă un mic debarcader în apropierea unui sat de pescari amărât, luminat doar cu câteva becuri, cu muşama pe mese, scaune stricate şi cu pardoseala de gresie spartă. În spatele lui era o alee cu bazine cu peşti unde era adus pentru vânzare tot ce se prindea într-o zi.

Sub îndrumarea proprietarului aleseseră din bazine crevete, calmari, homari, crabi mici şi peşti de toate felurile, mărimile şi formele.

Gornt discutase cu proprietarul meniul, stabilind ce peşti le-ar place. Erau amândoi experţi, iar Gornt un client deosebit. Mai târziu se aşezaseră la o masă în patio. Era răcoare şi băură bere, simţindu-se bine împreună, toţi trei. Ştiau că cel puţin în timpul mesei era o perioadă de armistiţiu, când neîncrederea putea fi lăsată deoparte.

În câteva clipe primul fel de mâncare sosise – grămezi de crevete prăjite, având dulceaţa mării şi deosebit de gustoase. Apoi bucăţele mici de caracatiţă cu usturoi, ghimbir, ciuşcă şi toate condimentele Orientului. Apoi nişte aripioare de pui prăjite în multă grăsime pe care le mâncaseră cu sare de mare, apoi peştele cel mare gătit la aburi, cu soia şi feliuţe de ceapă verde proaspătă şi ghimbir şi aşezat pe un platou, iar falca, cea mai bună bucăţică din peşte, îi fu oferită lui Bartlett, ca invitat de onoare.

— Isuse, când am văzut cocioaba asta, iartă-mă, locul ăsta, am crezut că-ţi baţi joc de mine.

— Ah, dragul meu, spuse Gornt, nu-i cunoşti pe chinezi. Nu-i interesează ambianţa, ci doar mâncarea. Ei privesc cu neîncredere orice restaurant unde s-au risipit bani pe decoraţiuni, feţe de masă sau luminări. Ei vor să vadă ce mănâncă – de aceea lumina e puternică. Chinezii se simt cel mai bine când mănâncă, sunt ca italienii. Le place să râdă, să mănânce, să bea şi să râgâie.

Băură cu toţii bere.

— Asta merge cel mai bine cu mâncarea chinezească, deşi ceaiul chinezesc e mai bun – uşurează digestia şt îneacă tot uleiul.

— De ce zâmbeşti, Linc? întrebă Orlanda, care stătea între cei doi.

— Fără motiv. Doar pentru că voi aici ştiţi cu adevărat să mâncaţi. Ei, ce-i asta?

Ea se uită la farfuria de orez prăjit amestecat cu diverse feluri de peşte.

— Calmar.

— Ce?

Ceilalţi râseră şi Gornt spuse:

— Chinezii spun că orice stă cu spatele la cer e comestibil. Mergem?

Imediat ce se întoarseră la bord o porniră din nou în larg, îndepărtându-se de cheu, se servi cafea şi brandy. Gornt spuse:

— Mă iertaţi puţin? Trebuie să mă ocup de nişte hârtii. Dacă vă e frig, intraţi în salonul de la prova, şi coborî sub punte.

Bartlett îşi sorbi gânditor brandy-ul. Orlanda era în faţa lui şi stăteau întinşi în şezlonguri pe puntea de la pupa. Brusc dori ca vasul acesta să fie al său şi ei să fie singuri. Ea îl privea. Fără ca el să-i spună nimic se apropie şi-şi puse mâna pe ceafa lui, masându-i uşor şi cu pricepere muşchii.

— E grozav, mărturisi el, dorind-o.

— Ah, răspunse ea foarte mulţumită. Mă pricep la masaj, Linc. Am învăţat de la o japoneză. Nu faci masaj în mod regulat?

— Nu.

— Ar trebui. E foarte important pentru corp, foarte important să-ţi menţii fiecare muşchi în formă. Tu-ţi pui la punct avionul, nu? De ce n-ai face acelaşi lucru şi cu trupul tău? Mâine o să aranjez o şedinţă de masaj, îşi băgă unghiile răutăcioasă în gâtul lui. E femeie, dar să nu te atingi de ea, *heya!*

— Haide, Orlanda!

— Te necăjeam, prostule, îi spuse ea repede, zâmbind *şi* îndepărtând imediat tensiunea. Femeia e oarbă. Pe vremuri, în China, şi chiar şi azi în Taiwan orbii au monopolul artei şi afacerilor cu masajul, degetele ţinându-le loc de ochi. Oh, da. Sigur că există o mulţime de vraci şi şarlatani care pretind că se pricep, dar nu ştiu o boabă. În Hong Kong afli

repede cine este ceea ce pretinde şi cine nu. Nu-i decât un sat foarte mic, se plecă şi-l atinse uşor cu buzele pe gât. Asta pentru că eşti faimos.

El râse.

— Eu ar trebui să-ţi spun ţie asta.

O luă de umeri, vrăjit, şi o strânse uşor, conştient de prezenţa căpitanului care stătea la cârmă, trei metri mai departe.

— Vrei să mergi la prova şi să vezi şi restul iahtului? întrebă ea.

El se uită uluit la ea.

— Ştii să citeşti gândurile?

Ea râse, şi faţa ei frumoasă îi oglindi bucuria.

— Nu e rolul fetei să observe dacă... dacă prietenul ei este fericit sau trist, sau vrea să fie singur sau altceva? Am fost învăţată să-mi folosesc ochii şi simţurile, Linc. Sigur că încerc să-ţi citesc gândurile, dar dacă greşesc trebuie să-mi spui, ca să ştiu mai bine. Dar dacă ghicesc... nu te simţi minunat?

Şi e mult mai uşor să te prind în mreje fără putinţă de scăpare. Şi să te ţin legat de un fir atât de subţire, încât, dacă vrei, să-l poţi rupe uşor, dar arta mea să facă din firul acesta subţire o plasă de oţel. Oh, dar n-a fost uşor să învăţ asta! Quillan a fost un profesor crud, oh, atât de crud. O mare parte din educaţia mea a fost făcută cu mânie, şi cu înjurăturile lui Quillan.

— Pentru numele lui Dumnezeu, n-o să înveţi odată să-ţi foloseşti afurisiţii de ochi? Ar fi trebuit să-ţi fie foarte clar când am sosit aici pentru că mă simţeam mizerabil şi că am avut o zi mizerabilă. De ce dracu' nu mi-ai dar imediat ceva să beau, nu m-ai mângâiat imediat şi apoi să fi tăcut dracului din gură zece minute până îmi reveneam – să fii doar tandră şi înţelegătoare pentru zece afurisite de minute şi apoi m-aş fi simţit din nou bine!

— Dar, Quillan, scâncise ea printre lacrimi, speriată de furia lui, ai venit atât de furios încât m-ai indispus şi apoi...

— Ţi-am spus de nu ştiu câte ori să nu fii prost dispusă doar pentru că eu sunt prost dispus! E datoria ta să mă calmezi! Foloseşte-ţi afurisiţii de ochi şi de urechi şi al şaselea tău simţ! Tot ce vreau eu sunt zece minute şi pe urmă devin din nou blând şi docil. Pentru numele lui Dumnezeu cu nu sunt tot timpul atent cu tine? Nu-mi folosesc afurisiţii de ochi şi încerc să te liniştesc? În fiecare lună în aceleaşi zile eşti întotdeauna nervoasă, nu? Nu am eu grijă să fiu cât pot de calm şi să te calmez şi pe tine? Nu?

— Da, dar nu...

— Nici un *dar!* Pentru numele lui Dumnezeu, acum sunt mai nervos decât când am venit! E vina ta pentru că eşti proastă, nu ştii să te porţi ca o femeie, şi tu ar trebui să ştii cel mai bine dintre toţi!

Orlanda îşi aminti cum ieşise el din apartament trântind uşa şi ea izbucnise în plâns, masa aniversară gătită de ea se stricase şi seara fusese ratată. Mai târziu el se întorsese calmat şi o luase în braţe şi o strânsese cu tandreţe cât ea plânsese, regretând cearta pe care o considera acum inutilă şi numai din vina ei.

— Ascultă, Orlanda, îi spusese el blând. Nu, sunt singurul bărbat pe care va trebui să-l ţii în mâinile tale, şi nici singurul de care vei depinde – e o realitate fundamentală că orice femeie depinde de un bărbat, oricât ar fi el de ticălos şi de rău şi de dificil. E atât de uşor pentru o femeie să conducă un bărbat. Oh, atât de uşor dacă eşti atentă şi înţelegi că bărbaţii sunt copii şi, din când în când – aproape tot timpul – proşti, cu toane şi groaznici. Dar ei aduc banii şi e greu să faci asta, foarte greu. E foarte greu să aduci mereu bani zi de zi, oricine ai fi. *Moh ching moh meng...* n-ai bani n-ai viaţă. În schimb femeia trebuie să aducă armonie – bărbatul nu poate asta, nu tot timpul. Dar femeia poate *întotdeauna* să-l binedispună pe bărbatul ei dacă vrea, poate *întotdeauna* să-i îndepărteze amărăciunea. *Întotdeauna.* Doar fiind calmă şi iubitoare şi tandră şi

înţelegătoare pentru scurt timp. O să te învăţ jocul vieţii. Vei avea o diplomă în supravieţuire, ca femeie, dar va trebui să munceşti…

Oh, şi cum am muncit, îşi spuse Orlanda încruntată, amintindu-şi de toate lacrimile sale. Dar acum ştiu. Acum pot să fac instinctiv ceea ce m-am străduit să învăţ.

— Haide,vino să-ţi arăt prova vasului.

Se ridică, conştientă de privirea căpitanului asupra ei, şi o luă înainte, sigură pe ea. Pe când se îndreptau spre prova, îşi strecură pentru o clipă braţul sub cel al lui Linc, apoi se apucă de balustradă şi coborî sub punte. Salonul era mare, cu fotolii şi canapele comode, fixate în punte. Barul era bine garnisit.

— Cambuza e la prova, pe teugă, lângă cabina echipajului, îl informă ea. Sunt cam înghesuiţi, dar pentru Hong Kong stau bine.

Un coridor mic ducea la prova. Patru cabine, două cu cuşetă dublă, două cu cuşete suprapuse. Curate şi bune şi atrăgătoare.

— La pupa e salonul principal al lui Quillan şi apartamentul principal, zâmbi gânditoare. Îi place să aibă tot ce-i mai bun.

— Da, spuse Bartlett.

O sărută şi ea răspunse cu toată fiinţa sa. Înfierbântarea lui îi luă toată vlaga şi o înmuie şi se lăsă cuprinsă de dorinţa lui, stăpânită de aceeaşi patimă, sigură că el se va opri şi nu va trebui ca ea să-l oprească. Aşa fusese gândit jocul, şi simţi forţa. Imediat coapsele, ei se lipiră mai mult, mişcându-se uşor. Mâinile lui începură să alerge şi ale ei răspunseră. Era minunat în braţele lui, mai bine decât se simţise vreodată cu Quillan, care era întotdeauna profesor, întotdeauna controlat. Întotdeauna fără să dea prea mult. Erau pe cuşetă când Bartlett se ridică. Trupul ei îl dorea, şi totuşi ea jubilă.

— Hai înapoi pe punte, îl auzi rostind, răguşit.

Gornt traversă frumosul salon, intră în apartamentul principal şi încuie uşa după el. Fata dormea graţios în patul uriaş, sub pătura subţire. El rămase în picioare la capătul patului, privind-o cu plăcere înainte de a o atinge. Ea se trezi încet.

— Aiii iaaa! am dormit atât de bine, onorate stăpâne. Patul tău este atât de plăcut, spuse ea în dialectul din Shanghai cu un zâmbet şi un căscat şi se întinse frumos, ca o pisică. Ai mâncat bine?

— Excelent, îi răspunse el în acelaşi dialect. Şi mâncarea ta a fost la fel de bună?

— Oh, da, delicioasă! răspunse ea, politicoasă. Stewardul Cho mi-a adus aceleaşi feluri pe care le-ai mâncat şi tu. Cel mai mult mi-a plăcut caracatiţa cu sos negru de soia şi usturoi, se ridică şi se rezemă de pernele de mătase, complet goală Să mă îmbrac şi să vin pe punte acum?

— Nu, Pisicuţo. Încă nu.

Gornt se aşeză pe pat, întinse mâna şi-i atinse sânii şi o simţi cum se înfioară. Numele ei de animatoare era Frumuseţea Zăpezii şi o închiriase pentru seara aceasta de la Clubul de Noapte al Animatoarelor Vesele. Se gândise întâi să o aducă pe Mona Leung, actuala lui iubită, dar ea era mult prea independentă ca să rămână sub punte liniştită şi să urce doar când voia el. O alesese cu mare grijă pe Frumuseţea Zăpezii. Era de-o frumuseţe extraordinară, atât la faţă şi la trup, cât şi în textura pielii. Avea optsprezece ani şi era în Hong Kong abia de-o lună. Un prieten din Taiwan îi vorbise despre această raritate şi spusese că urma să vină la Clubul de Noapte al Animatoarelor Vesele dintr-un club asemănător din Taiwan. Cu două săptămâni în urmă fusese acolo şi făcuse un aranjament care se dovedise profitabil pentru amândoi. În seara aceea, când Orlanda îl anunţase că ia masa cu Bartlett şi el îi invitase pe vas, sunase imediat la Clubul de noapte şi o rezervase pe

Frumuseţea Zăpezii pentru toată noaptea şi o adusese repede aici.

— Îi fac o farsă unui prieten în seara asta, îi spusese el. Vreau să rămâi aici în cabina asta, în locul ăsta, până ce te aduc eu pe punte. Poate să dureze o oră sau două, dar tu trebuie să stai aici liniştită ca un şoricel, până vin să te iau.

— Aiii iaaa, în palatul ăsta plutitor sunt gata să stau o săptămână pe gratis. Doar mâncare şi mai multă şampanie... deşi ar fi grozav să fac *şi* dragoste. Pot să dorm în pat dacă vreau?

— Sigur, dar mai întâi te rog să faci un duş.

— Un duş? Binecuvântaţi fie toţi zeii! Apă caldă şi rece? Asta va fi un adevărat paradis – lipsa asta de apă e foarte neigienică.

Gornt o adusese ca să o umilească pe Orlanda dacă va hotărî că vrea să o umilească. Frumuseţea Zăpezii era mult mai tânără, mai drăguţă, şi el ştia că dacă Orlanda o vedea purtând una din rochiile elegante pe care le purtase ea odinioară, va face o criză de gelozie. În tot timpul cinei el jubilase în sinea lui, întrebându-se când s-o aducă pentru a obţine efectul maxim: să-l aţâţe pe Bartlett şi să-i amintească Orlandei că era deja bătrână după criteriile Hong Kongului şi că fără ajutorul lui efectiv nu-l va avea niciodată pe Bartlett, nu aşa cum îl dorea. Oare vreau să se mărite cu Bartlett? se întrebă el gânditor. Nu. Şi totuşi, dacă Orlanda ar fi soţia lui Bartlett, el ar fi mereu în puterea mea pentru că *ea este şi va fi mereu.* Până acum ea n-a uitat asta. Până acum ea a fost ascultătoare şi docilă ca o fiică. Şi speriată. Râse. O, ce dulce va fi răzbunarea când vei primi lovitura mea de graţie, iubito. Şi-o s-o fac, într-o zi. Oh, da, draga mea, n-am uitat chicotelile acelor ticăloşi plini de ei – Pug, Plumm, Havergill sau afurisitul de Ian Dunross – când au auzit că te-ai grăbit să te arunci în patul unui armăsar care avea pe jumătate vârstă mea. Să-ţi spun acum că eşti *mui jai* a mea?

Când Orlanda avea treisprezece ani, mama ei venise la el.

— Timpurile sunt foarte grele, stăpâne, datoriile noastre faţă de companie sunt uriaşe şi răbdarea şi bunătatea ta ne copleşesc.

— Timpurile sunt grele pentru oricine, îi spusese el.

— Din nefericire, de săptămână trecută departamentul soţului meu nu mai există. La sfârşitul lunii trebuie să plece, după şaptesprezece ani de serviciu, şi noi nu putem să ne plătim datoriile faţă de tine.

— Eduardo Ramos e un om de treabă şi va găsi uşor un alt post mai bun.

— *Yin ksiao shih ta,* spusese ea. Pierdem mult pentru un lucru mărunt.

— *Joss,* spusese el, sperând că laţul era întins şi că seminţele pe care le semănase vor da în cele din urmă rod.

— *Joss,* aprobase ea. Dar există Orlanda.

— Ce-i cu Orlanda?

— Poate că ar putea fi o *mui jai.*

O mui jai era o fiică dăruită de un datornic unui creditor pentru totdeauna, pentru a-şi reglementa datoriile care altfel n-ar putea fi plătite – urmând să fie crescută aşa cum dorea creditorul, sau folosită sau dăruită, în funcţie de dorinţa creditorului. Era un vechi obicei chinezesc, şi total legal.

Gornt îşi aminti bucuria pe care o simţise. Negocierile duraseră câteva săptămâni. Gornt acceptase să-i anuleze datoriile lui Ramos – datoriile pe care Gornt avusese grijă să le încurajeze —, să-l repună în drepturi pe Ramos, dându-i o pensie modestă, dar sigură, şi-i ajută să se stabilească în Portugalia, şi să plătească pentru studiile Orlandei în America. În schimb familia Ramos garanta să i-o ofere pe Orlanda virgină, şi îndrăgostită aşa cum se cuvine de el, când împlinea optsprezece ani, sau înainte. Nu trebuia să existe nici un refuz.

— Pe toţi zeii, acesta va rămâne mereu un secret între noi. Şi cred că ar fi la fel de bine să rămână un secret şi pentru ea, stăpâne, mereu. Dar noi suntem siguri că şi ea va şti care e interesul ei.

Gornt zâmbi. Anii cei buni au meritat răbdarea şi toate planurile şi puţinii bani pierduţi. Toată lumea a avut de câştigat, îşi spuse el, şi încă mai urmează bucurii. Da, îşi spuse el şi îşi concentră atenţia asupra Frumuseţii Zăpezii.

— Viaţa e foarte bună, spuse el, mângâind-o.

— Sunt fericită că eşti fericit, onorate stăpâne. Şi eu sunt mulţumită. Duşul tău a fost un dar al zeilor. M-am spălat pe păr, peste tot, zâmbi. Dacă nu vrei încă să-i păcălim pe prietenii tăi, nu vrei să facem dragoste?

— Ba da, acceptă el, încântat ca întotdeauna de francheţea unei chinezoaice în intimitate.

Tatăl lui îi explicase demult: „Tu le dai bani şi ele îţi dau tinereţea lor, Norii şi Ploaia şi te fac să te simţi bine. În Asia e un schimb cinstit şi onorabil. Cu cât sunt mai tinere, cu cât e mai mare bucuria şi mulţumirea, cu atât trebuie să plăteşti mai mult. Asta e înţelegerea, dar să nu te aştepţi la o poveste de dragoste, sau lacrimi adevărate – astea nu fac parte din obligaţiile lor. Doar te fac să te simţi bine pe moment şi fac dragoste cu tine. Nu abuza de corectitudinea schimbului!”

Gornt se dezbrăcă fericit şi se întinse lângă ea. Ea îşi plimbă mâinile peste pieptul lui, cu păr negru şi muşchi netezi, şi începu. În curând se auziră gemetele ei uşoare care îl stârneau. Şi deşi *mama-san* îi spusese că acest *quai loh* era diferit şi că nu trebuia să se prefacă, ea îşi aminti instinctiv de prima regulă atunci când devii parteneră de pat a unui străin: „Niciodată corpul tău să nu se implice prea mult în relaţia cu un străin, pentru că atunci nu mai poţi să mai faci nimic cu eleganţă sau îndrăzneală. Ţine minte, când eşti cu un *quai loh,* trebuie întotdeauna să te prefaci că-ţi face mare plăcere, întotdeauna să te prefaci că ai atins Norii şi Ploaia, altfel va considera un afront adus

virilităţii sale. *Quai loh-ii* sunt necivilizaţi şi nu vor înţelege niciodată că *yin*-ul nu poate fi cumpărat si că talentul tău de a face dragoste e doar pentru plăcerea clientului.”

Când Gornt termină şi bătăile inimii începură să i se liniştească, Frumuseţea Zăpezii coborî din pat şi se duse în baie şi făcu din nou un duş, cântând fericită. El rămase să decanteze euforia momentului, cu mâinile sub cap. În curând ea se întoarse cu un prosop.

— Mulţumesc, zâmbi el. Se şterse şi ea se strecură din nou lângă el.

— O, mă simt atât de curată şi de minunat. Facem din nou dragoste?

— Nu acum, Frumuseţea Zăpezii. Acum te poţi odihni, iar cu îmi voi lăsa gândurile să rătăcească. Ai liniştit *yang*-ul într-un mod foarte plăcut. O să-i spun lui *mama-san.*

— Mulţumesc, îi răspunse ea politicos. Mi-ar place să fii clientul meu special.

El dădu din cap aprobator, mulţumit de ea, de căldura şi senzualitatea ei. Când ar fi cel mai bine să apară pe punte? se întrebă din nou, sigur că Bartlett şi Orlanda sunt acum acolo şi nu în aşternut, cum ar face o persoană civilizată. Chicoti în sinea sa. Lângă pat era un hublou şi prin el zărea în depărtare luminile Kowloonului, şi şantierul naval. Motoarele duduiau uşor, el se ridică din pat şi se duse la dulap. În el se aflau câteva cămăşi de noapte, articole de lenjerie, rochii lungi multicolore şi rochii de interior, toate foarte scumpe, pe care le cumpărase pentru Orlanda. Îl amuza să le păstreze ca să le poarte altele.

— Fă-te foarte frumoasă şi pune-ţi asta, îi dădu un *cheong-sam* din mătase galbenă, lung până la pământ, care fusese unul dintre cele prefeerate de Orlanda. Nu-ţi pune nimic pe dedesubt.

— Da, sigur. Oh, ce minunată e!

El începu să se îmbrace.

— Dacă farsa reuşeşte, poţi să o păstrezi, ca premiu, spuse el.

— Oh! Oh, atunci totul va fi cum doreşti, se înflăcără ea, şi vizibila ei lăcomie îl făcu să râdă.

— O să-i lăsăm pe pasagerii mei în partea Hong Kongului, şi arătă prin hublou. Vezi cargoul ăla mare, cel legat la cheu, cu steagul cu secera şi ciocanul?

— Ah, da, stăpâne. Vasul care aduce răul? Acum îl văd.

— Când ajungem în traversul lui urcă, te *rog, pe* punte.

— Am înţeles. Ce trebuie să spun?

— Nimic. Nimic. Doar zâmbeşti dulce către bărbat şi către femeie, apoi către mine şi coborî din nou aici şi mă aştepţi.

Frumuseţea Zăpezii râse.

— Asta-i tot?

— Da, doar fii dulce şi frumoasă şi zâmbeşte – în special către femeie.

— Ah! Trebuie să o plac sau să o urăsc? întrebă ea imediat.

— Nici una, nici alta, spuse el, impresionat de isteţimea ei, conştient până la exaltare că se vor detesta în clipa în care se vor vedea.

În singurătatea cabinei sale de pe *Sovetsky Ivanov* căpitanul Gregori Suslev termină de codificat mesajul urgent, apoi luă o înghiţitură de vodcă, verificând din nou telegrama. *„Ivanov* către Centru. Arthur mi-a raportat că dosarele ar putea fi false. Prietenul lui îmi va da astă-seară copii. Sunt încântat să raportez că prietenul lui Arthur a interceptat şi informaţiile despre portavionul nuclear. Recomand să primească imediat o bonificaţie. Am trimis de asemenea alte copii la Bangkok pentru valiza diplomatică, şi la Londra şi Berlin pentru siguranţă.”

Satisfăcut, puse cartea de coduri la loc în seif şi îl încuie, apoi ridică telefonul.

— Să vină la mine semnalizatorul de serviciu. Şi secundul.

Descuie uşa cabinei, după care se întoarse şi se uită prin hublou la portavionul din partea cealaltă a portului, apoi văzu iahtul care trecea pe lângă ei, îl recunoscu, era *Sea Witch.* Îşi luă alene binoclul şi-l îndreptă spre vas, îl zări pe Gornt pe puntea de la pupa, stând la o masă cu o femeie şi un bărbat care era cu spatele spre el. Obiectivul său puternic cercetă cu atenţie vasul şi invidia lui crescu. Ticălosul ăsta ştie să trăiască, îşi spuse el. Ce frumuseţe! Ce n-aş da să am şi eu unul ca ăsta pe Caspică, ancorat la Baku! Nu trebuie să te rogi prea mult pentru el, îşi spuse, privind cum *Sea Witch* trecea pe lângă el, nu după atâţia ani de serviciu atât de folositori cauzei. Mulţi comisari au, cei vechi. Din nou binoclul său se îndreptă spre cei de pe vas. O altă fată urcă de sub punte, o frumuseţe asiatică, când se auzi un ciocănit politicos în uşă.

— Bună seara, tovarăşe căpitan, îl salută semnalizatorul. Luă mesajul şi semnă pentru primirea lui.

— Trimite-l imediat.

— Da, tovarăşe comandant.

Sosi şi secundul. Vasili Boradinov, un bărbat frumos şi robust trecut de treizeci de ani, căpitan. În KGB, absolvent al secţiei de spionaj a Universităţii din Vladivostok, cu brevet de căpitan în marina comercială.

— Da, tovarăşe comandant?

Suslev luă o telegramă din teancul de hârtii de pe birou şi i-o dădu. În telegramă scria: „Secundul Vasili Boradinov va prelua sarcinile lui Dimitri Metkin în calitate de comisar al lui *Ivanov,* dar căpitanul Suslev va prelua comanda totală la toate nivelurile până ce se vor face alte schimbări."

— Felicitări, zise el.

Boradinov se lumină la faţă.

— Da, tovarăşe comandant. Mulţumesc. Ce vreţi să fac?

Suslev îi arătă cheia de la seif.

— Dacă nu iau legătura cu tine, sau nu mă întorc până mâine la miezul nopţii, deschide seiful. Instrucţiunile sunt în pachetul sigilat pe care scrie „Prima Urgenţă". Ele îţi vor

spune cum să acţionezi mai departe. Pe urmă… îi înmână un plic sigilat. Aici ai două numere de telefon unde pot fi găsit. Deschide-l numai dacă apare o urgenţă.

— Bine, pe faţa tânărului începu să curgă sudoarea.

— Nu e cazul să-ţi faci probleme. Eşti perfect capabil să preiei comanda.

— Sper că nu va fi nevoie.

Gregori Suslev râse.

— Şi eu sper, amice. Stai jos, te rog, şi turnă vodcă în două pahare. Meriţi avansarea.

— Mulţumesc. Boradinov ezită. Ce s-a întâmplat cu Metkin?

— În primul rând a făcut o greşeală prostească şi inutilă. Pe urmă, a fost trădat. Sau s-a trădat singur. Sau afurisiţii de agenţi secreţi l-au urmărit şi l-au prins. Sau CIA l-a descoperit. Orice s-ar fi întâmplat, bietul prost n-ar fi trebuit niciodată să-şi depăşească atribuţiile şi să se bage într-o astfel de situaţie periculoasă. A fost o prostie să-şi rişte viaţa, ca să nu mai vorbim de securitatea noastră. O prostie.

Secundul se foi nervos pe scaun.

— Care-i planul nostru?

— Negăm totul. Şi pentru moment nu facem nimic. Trebuia să ridicăm ancora marţi la miezul nopţii; ne menţinem programul.

Boradinov se uită pe hublou spre purtătorul de rachete, încordat.

— Păcat. Materialul acela ar fi putut să ne împingă mult înainte.

— Ce material? întrebă Suslev îngustându-şi ochii.

— Nu ştiaţi, tovarăşe? Înainte ca Dimitri să plece, amărâtul mi-a şoptit că de data asta urma să primim nişte informaţii incredibile – o copie a sistemului de ghidare şi o copie a listei lor de armament, inclusiv cel atomic – de acea se ducea chiar el. Era mult prea important ca să aibă

încredere intr-un simplu curier. Trebuie să vă spun că m-am oferit să mă duc în locul lui.

Suslev îşi ascunse şocul când auzi că Metkin se destăinuise cuiva.

— De unde aflase?

Celălalt ridică din umeri.

— N-a spus. Bănuiesc că i-a spus marinarul american când Dimitri a vorbit la cabina telefonică să aranjeze preluarea materialului. Îşi şterse o picătură de sudoare. O să scoată tot de la el, nu?

— Oh, da, şopti cu grijă Suslev, vrând ca subordonatul său să fie îndoctrinat în mod corespunzător. Ei pot să scoată orice de la oricine. De aceea trebuie să fim pregătiţi, apucă uşor între degete mica umflătură din vârful reverului unde se afla capsula cu otravă, şi Boradinov se cutremura. E mai bine s-o iei repede.

— Ticăloşii! Probabil că cineva i-a anunţat dacă l-au prins înainte să o facă. Îngrozitor. Toţi sunt nişte fiare.

— A mai… a mai spus Dimitri ceva? Înainte să plece?

— Nu, doar că spera că o să căpătăm cu toţii o permisie de câteva săptămâni – voia să-şi vadă familia în iubita lui Crimee.

Mulţumit că era acoperit, Suslev ridică din umeri.

— Mare păcat. Ţineam mult la el.

— Da. Ce păcat, mai avea puţin şi trebuia să se pensioneze. A fost un tip de treabă, chiar dacă a făcut o asemenea greşeală. Ce-or să-i facă?

Suslev cântări în gând dacă să-i arate lui Boradinov una din celelalte telegrame decodificate de pe biroul lui care spunea printre altele: „… Anunţă-l pe Arthur că, drept răspuns la cererea lui pentru o Primă Prioritate în legătură cu trădătorul Metkin, a fost ordonat imediat un control la Bombay”. Nu e nevoie să-i comunic informaţia asta, îşi spuse el. Cu cât Boradinov ştie mai puţin, cu atât mai bine.

— Pur şi simplu va dispărea – până ce prindem un peşte de-al lor mai mare pe care să-l folosim pentru schimb. KGB-

ul are grijă de oamenii lui, adăugă el cu smerenie, fără să o creadă, ştiind că nici celălalt nu crede, dar era obligatoriu să spună aşa, făcea parte din politică.

Ar trebui să mă schimbe pe mine, îşi zise el foarte mulţumit. Da, şi foarte repede. Ştiu prea multe secrete. Ele sunt singurul meu atu. Dacă n-aş şti atâtea, ar ordona o Primă Prioritate şi pentru mine tot atât de repede cum au făcut-o şi pentru Metkin. Şi eu aş face la fel în locul lor. Mi-aş fi muşcat eu oare reverul aşa cum ar fi trebuit să o facă rahatul ăla idiot? Îl trecu un fior. Nu ştiu. Sorbi din vodcă. Avea un gust foarte bun. Nu vreau să mor. Viaţa asta e prea bună.

— Vă duceţi din nou pe ţărm, tovarăşe comandant?

— Da. Suslev se concentră, îi dădu tânărului o notă pe care o bătuse el la maşină şi o semnase. Tu ai comanda acum. Iată împuternicirea – afişeaz-o pe punte.

— Mulţumesc. Mîi…

Boradinov se opri când interfonul vasului bâzâi şi o voce alertată spuse repede:

— Sunt puntea! Două maşini de poliţie pline cu poliţişti se îndreaptă spre pasarela principală de acces – Suslev şi Boradinov se albiră – sunt aproape o duzină. Ce să facem? Îi oprim, îi respingem, ce facem?

Suslev apăsă pe butonul interfonului.

— Nu faceţi nimic! Ezită, apoi ordonă: Către echipaj. Urgenţa Unu Roşie… (asta însemna: „Vizitatori inamici vin la bord. Cabina de radiotelegrafie şi radarul: pregătiţi mecanismul de distrugere al întregului echipament secret.”) Închise microfonul şi şuieră către Boradinov: Urcă pe punte, coboară pe pasarelă, întâmpină-i, ţine-i acolo cinci minute şi apoi invită-i pe şefi pe vas, numai pe ei dacă poţi. Du-te!

— Sigur că nu îndrăznesc să vină la bord să cau…

— Opreşte-i, *acum!*

Boradinov se năpusti afară. Rămas singur, Suslev pregăti mecanismul de distrugere al seifului său. Dacă

altcineva în afară de el ar încerca acum să îl deschidă, napalmul incendiar ar distruge totul.

Încercă să-şi vină în fire. Gândeşte-te! Este totul pus la adăpost în cazul unei percheziţii neaşteptate? Da! Da, am făcut manevra Unu Roşie de o duzină de ori. Dar blestemaţi fie Roger Crosse şi Arthur! De ce dracu' n-am fost anunţaţi? A fost Arthur prins? Sau Roger? *Kristos,* fă să nu fie Roger! Dar...

Ochii îi căzură pe teancul de telegrame decodificate şi codificate. Înnebunit, le îndesă într-o scrumieră, blestemându-se că nu o făcuse mai devreme, neştiind dacă acum mai avea timp. Îşi găsi bricheta. Degetele-i tremurau.

Bricheta se aprinse în momentul în care în interfon se auzi:

— Doi bărbaţi vin la bord cu Boradinov. Doi bărbaţi, restul au rămas jos.

— Bine, dar mai ţineţi-i în loc. O să urc pe punte.

Suslev stinse înjurând flacăra şi îndesă telegramele în buzunar. Înşfăcă o sticlă pe jumătate plină de vodcă, trase o înghiţitură zdravănă. Îşi luă o figură surâzătoare şi urcă pe punte.

— A, bun venit la bord! Ce s-a întâmplat, ei? spuse el bolborosind acum uşor cuvintele, pentru a-şi păstra binecunoscuta mască. Unul din marinarii noştri a făcut vreo prostie, domnule inspector Armstrong?

— Acesta este domnul Sun. Putem discuta puţin cu dumneata? se interesă Armstrong.

— Sigur, sigur! spuse Suslev cu o jovialitate forţată pe care nu o simţea, nu-l mai văzuse niciodată pe chinez, studie faţa gălbuie, plină de ură, cu ochi reci. Urmaţi-mă, vă rog, îl pofti el, apoi adăugă în ruseşte către Boradinov care vorbea o engleză perfectă: Şi tu, apoi din nou către Armstrong cu aceeaşi bună dispoziţie forţată: Cine o să câştige a cincea cursă, domnule inspector?

— Aş vrea să ştiu şi eu, domnule.

Suslev îi conduse în mica popotă aflată lângă cabina sa.

— Luaţi loc, luaţi loc. Pot să vă ofer ceai sau vodcă? Băiete, adu ceai şi vodcă!

Fură imediat aduse. Foarte îndatoritor Suslev turnă în pahare vodcă, deşi cei doi poliţişti refuzară politicos.

— *Prosit,* închină el râzând vesel. Ei bine, care-i problema?

— Se pare că un membru al echipajului dumitale se ocupă de spionaj împotriva guvernului Majestăţii sale, spuse Armstrong politicos.

— Imposibil, *tovarişci.* De ce vă ţineţi de glume, ei?

— Am prins unul. Guvernul Majestăţii sale este foarte nemulţumit.

— Aceasta e o navă paşnică, noi ne ocupăm de comerţ. Ne cunoaşteţi de ani de zile. Inspectorul vostru şef Crosse ne ţine sub observaţie de ani de zile. Nu ne ocupăm cu spionajul.

— Câţi membri ai echipajului sunt la ţărm, domnule?

— Şase. Ascultaţi, nu vreau să am necazuri. Am avut destule probleme nenorocite în călătoria asta cu unul din marinarii mei nevinovaţi, omorât de necun…

— Ah, da, răposatul maior Iuri Bakyan din KGB. Regretabil.

Suslev se prefăcu furios.

— Numele lui era Voranski. Nu ştiu nimic de maiorul ăsta de care tot vorbiţi. Nu ştiu nimic de asta, nimic.

— Sigur. Acum, domnule, când se întorc marinarii dumneavoastră din permisie?

— Mâine seară.

— Unde stau?

Suslev râse.

— Sunt pe mal, în permisie. Unde să fie decât cu o fată, sau într-un bar? Cu o fată, fericiţi, nu?

— Nu toţi, spuse tăios Armstrong. Cel puţin unul se simte foarte prost acum.

Suslev îl privi, bucuros să ştie că Metkin dispărut pentru totdeauna şi ei nu-l puteau şantaja.

— Haide, domnule inspector, nu ştiu nimic despre spionaj.

Armstrong puse pe masă fotografiile de opt pe zece. Îl arătau pe Metkin intrând în restaurant, apoi sub pază, apoi împins în dubă, apoi un prim plan în care pe faţă i se putea citi teroarea.

— *Kristos!* exclamă uluit Suslev, jucând perfect. Dimitri? Imposibil! Altă arestare făcută din greşeală! O să cer guver…

— S-a raportat deja ambasadorului dumneavoastră din Londra. Maiorul Nicoli Leonov a recunoscut învinuirea de spionaj.

De data asta şocul lui Suslev fu real. Nu se aşteptase ca Metkin să cedeze atât de repede.

— Cine? Cine aţi spus?

Armstrong oftă.

— Maiorul Nicoli Leonov, din KGB-ul dumneavoastră. Acesta e adevăratul său nume şi grad. Era de asemenea comisar politic pe acest vas.

— Da… da, asta e adevărat, dar… dar numele lui e Metkin, Dimitri Metkin.

— Da? Aveţi ceva împotrivă dacă percheziţionăm vasul?

Armstrong începu să se ridice. Suslev fu cuprins de groază, ca şi Boradinov.

— Da, nu sunt de acord, se bâlbâi Suslev. Da, domnule inspector, regret dar nu sunt de acord în mod oficial şi treb…

— Dacă vasul dumneavoastră nu se ocupă de spionaj şi este un cargou paşnic, de ce să nu fiţi de acord?

— Avem protecţie internaţională. Dacă nu aveţi un mandat oficial de percheziţie atun…

Armstrong băgă mâna în buzunar şi Suslev simţi cum i se strânge stomacul de groază. Va trebui să se supună unui mandat oficial şi apoi va fi distrus pentru că vor găsi mai multe dovezi decât au sperat vreodată. Ticălosul ăla blestemat de Metkin sigur că le-a spus ceva deosebit de

important. Vru să strige de furie, simţind că mesajele codificate şi decodificate din buzunarul lui au devenit un pericol de moarte. Faţa i se albi brusc. Boradinov era paralizat. Armstrong îşi scoase mâna din buzunar doar cu un pachet de ţigări. Inima lui Suslev începu din nou să bată, deşi greaţă încă îl mai copleşea.

— *Matyeryebyets!* murmură el.

— Ce-aţi spus? întrebă Armstrong inocent. S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu, nimic.

— Nu vreţi o ţigară englezească?

Suslev se strădui să se stăpânească, dorind să-l pocnească pe celălalt pentru că îl păcălise. Fruntea îi era plină de sudoare, şi sudoarea îi curgea pe spate. Luă ţigara cu mâini tremurânde.

— Lucrurile astea sunt... sunt îngrozitoare, nu? Spionaj, şi percheziţii şi ameninţarea cu percheziţiile.

— Da. Poate că veţi fi atât de amabili să plecaţi mâine în loc de marţi.

— Imposibil! Ne hăituiţi ca pe nişte şobolani? ţipă Suslev, neştiind până unde putea merge. O să-mi informez guvernul şi ap...

— Vă rog să-l informaţi. Vă rog să spuneţi că l-am prins pe maiorul Leonov din KGB, l-am prins, într-o acţiune de spionaj şi că a fost condamnat conform Legii secretului de stat.

Suslev îşi şterse sudoarea de pe faţă, încercând să rămână calm. Numai faptul că ştia că Metkin era probabil mort acum îl făcea să nu clacheze. Dar ce le mai spusese, urla el în sinea sa, ce le mai spusese? Îl privi pe Boradinov, care stătea lângă el, alb la faţă.

— Cine eşti dumneata? întrebă tăios Armstrong, urmărindu-i privirea.

— Secund Boradinov, spuse tânărul, cu vocea sugrumată.

— Cine este noul comisar, căpitane Suslev? Cine a preluat funcţia domnului Leonov al dumneavoastră? Cine este comunistul cel mai înalt în grad la bord?

Boradinov deveni pământiu şi Suslev fu fericit că o parte din tensiune era îndreptată şi asupra altcuiva.

— Ei bine?

— El este, spuse Suslev. Secundul Boradinov.

Imediat Armstrong îşi îndreptă privirea tăioasă spre tânăr.

— Numele dumitale complet, te rog.

— Vasili Boradinov, secund, se bâlbâi el.

— Foarte bine, domnule Boradinov. Răspunzi de plecarea acestui vas cel mai târziu duminică la miezul nopţii. Eşti avertizat oficial că există motive să credem că s-ar punea să fiţi atacaţi de triazi – de bandiţii chinezi. Se zvoneşte că atacul este proiectat pentru luni dimineaţă foarte devreme – imediat după miezul nopţii. E un zvon foarte serios. Foarte. Există o mulţime de bandiţi chinezi în Hong Kong, iar ruşii au furat mult pământ chinezesc. Noi suntem preocupaţi de siguranţa şi sănătatea dumneavoastră. Cred că e vorba de ceva politic.

Boradinov era pământiu.

— Da, da. Înţeleg.

— Da, dar reparaţiile mele, începu Suslev. Dacă repara…

— Ocupă-te te rog, căpitane, să se încheie. Dacă aveţi nevoie de ajutor suplimentar sau de remorcare în afara apelor Hong Kongului, vă rog să spuneţi. Ah, da, şi fii amabil şi vino la sediul poliţiei duminică la ora 10 dimineaţa – regret că-ţi stric weekend-ul.

Suslev păli.

— Ce?

— Iată citaţiile dumneavoastră, Armstrong îi înmână o hârtie oficială, Suslev o luă, şi începu să citească când Armstrong scoase o a doua şi completă numele lui Boradinov, iat-o şi pe-a dumitale, comisare Boradinov, i-o

puse în mână. Îţi sugerez să consemnezi restul echipajului la bord – cu excepţia dumneavoastră, evident – şi să-i aduceţi înapoi repede pe cei de pe ţărm. Sunt convins că aveţi o mulţime de lucruri de făcut. Noapte bună! adăugă el cu bruscheţe, se ridică şi ieşi din încăpere, închizând uşa în urma sa.

Urmă o tăcere lungă. Suslev îl văzu pe Malcolm Sun ridicându-se şi îndreptându-se alene spre uşă. Se ridică şi el să-l urmeze, dar se opri când chinezul se întoarse către ei.

— O să punem mâna pe voi, pe voi toţi! spuse Sun cu răutate.

— De ce? N-am făcut nimic, se holbă uluit Boradinov. N-am fă…

— Spionaj. Spionaj? KGB-ul vostru crede că sunteţi foarte deştepţi, *matyerijebyets!*

— Pleacă dracului de pe vasul meu! mârâi Suslev.

— O să punem noi mâna pe voi toţi— nu noi poliţia, şi brusc Malcolm Sun trecu într-o rusească fluentă. Plecaţi de pe pământurile noastre, hegemoniştilor! China merge înainte! Putem pierde cincizeci de milioane de soldaţi, o sută, şi încă mai avem de două ori pe atât. Plecaţi cât mai aveţi timp!

— O să vă ştergem de pe faţa pământului! urlă Suslev. O să pulverizăm întreaga Chină. O să…

Se opri. Malcolm Sun râdea de el.

— Pe măta cu atomica voastră! Acum avem propriile noastre bombe atomice! Începeţi voi, şi noi o să terminăm. Bombe, pumni, brăzdare! Malcolm Sun coborî vocea. Plecaţi din China cât mai puteţi. Venim din est ca Genghis Han, toţi Mao Tse-tung, Ciang Kai-şi, eu, nepoţii mei, nepoţii lor, o să venim şi o să vă spulberăm, o să ne luăm înapoi pământurile *toate!*

— Pleacă de pe vaporul meu! Suslev simţi o durere în piept. Aproape orbit de furie, se pregăti să se arunce asupra călăului său, împreună cu Boradinov. Fără să-i fie frică, Malcolm Sun se dădu un pas înapoi.

— Yeb tvoyu mat, căcat ce eşti! apoi în engleză: Loveşte-mă şi te arestez pentru atac cu violenţă fizică şi îţi confisc vasul!

Cu mare efort cei doi se opriră. Sufocat de furie, Suslev îşi îndesă pumnii în buzunar.

— Te rog, pleacă... pleacă. Te rog.

— *Dew neh leh moh* pe tine, maică-ta, taică-tău şi toţi hegemoniştii voştri sovietici mâncători de căcat!

— Pleacă – *acum!*

— La fel de furios, Sun îi înjură pe ruseşte şi le strigă:

— O să venim din răsărit ca lăcustele...

Apoi se auzi deodată o altercaţie zgomotoasă pe punte şi un uşor bubuit înfundat. Imediat se întoarse şi se îndreptă spre uşă, ceilalţi doi repezindu-se după el. Îngrozit, Suslev văzu că Armstrong stătea în pragul cabinei radiotelegrafistului, aflată lângă cabina sa. Uşa era larg deschisă, cei doi operatori speriaţi se uitau îngroziţi la englez, iar în jur stăteau paralizaţi paznicii de punte. Deja dinspre interiorul echipamentului radio începea să se ridice fumul. Unu Roşie cerea ca radiotelegrafistul cu gradul cel mai mare să declanşeze mecanismul de distrugere în momentul în care un inamic deschidea uşa sau încerca să o spargă.

Armstrong se întoarse spre Suslev.

— Oh, căpitane, îmi pare rău, m-am împiedecat, îmi pare rău, spuse el inocent. Credeam că aici e...

— Ce?

— Toaleta. M-am împiedecat şi uşa s-a deschis. Îmi pare rău, poliţistul aruncă o privire înapoi în cabină. Dumnezeule! Se pare că a luat foc. Chem imediat pompierii. Malcolm, cheamă...

— Nu, nu! spuse Suslev, apoi mârâi în ruseşte spre Boradinov şi marinari: Stingeţi focul!

Scoase un pumn din buzunar şi-l împinse pe Boradinov. Fără să observe, manşeta prinse una din telegramele decodificate, care căzu pe punte. Fumul ieşea din spatele

unuia din panourile de radiotelegrafie. Deja unul din marinari apăruse cu un extinctor,

— Vai de mine, vai de mine! Ce s-a întâmplat! Sunteţi sigur că nu aveţi nevoie de ajutor? întrebă Armstrong,

— Nu, nu mulţumesc, spuse Suslev, cu faţa congestionată de furie, mulţumesc, inspectore. Ne… ne vedem duminică.

— Noapte bună, domnule. Haide, Malcolm.

În zăpăceala din ce în ce mai mare, Armstrong se îndreptă spre pasarelă, dar se apleca şi înainte ca Suslev să-şi dea seama ce face ridică o bucată de hârtie şi porni grăbit pe pasarelă, cu Malcolm Sun în spatele lui. Îngrozit, Suslev duse mâna la buzunar. Uitând de foc, se repezi în cabina sa, ca să vadă care dintre mesaje lipsea.

Jos pe cheu, poliţiştii în uniformă se răspândiseră de mult, blocând ambele pasarele. Armstrong se urcă în maşină, în spate lângă Sinders. Şeful secţiei MI-6 avea ochii încercănaţi şi costumul puţin mototolit, dar era vioi şi glacial.

— V-aţi descurcat bine, amândoi! Da, bănuiesc că-şi vor întrerupe transmisiunile vreo zi-două.

— Da, domnule.

Armstrong începu să-şi caute în buzunar bricheta, şi inima îi bătea tare. Sinders îl privi pe Malcolm Sun care se aşezase în scaunul şoferului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el gânditor, văzându-i faţa.

— Nimic, absolut nimic, domnule. Malcolm Sun întoarse capul, îşi simţi sudoarea pe spate, o durere în inimă şi în gură acel gust acru-dulce al excesului de furie şi frică. Când… când am încercat să-i reţin pentru inspector, eu… m-au înfuriat, ticăloşii ăia doi.

— Da? Cum?

— Au… au început să înjure, aşa că… i-am înjurat şi eu, se linişti, nevrând ca ochii pătrunzători ai lui Sinders să-l privească. Doar i-am înjurat, adăugă el, încercând să sune calm.

— Păcat că nu te-a lovit unul din ei.

— Da, da, eram pregătit.

Sinders aruncă o privire spre Armstrong pe când acesta îşi scăpără bricheta, aprinse o ţigară şi, la lumina flăcării, se uită la hârtie. Sinders se uită la nava care sc ridica imensă lângă ei. Suslev stătea în capătul pasarelei uitându-se în jos spre ei.

— Pare într-adevăr foarte furios. Bun, urma unui zâmbet îi apăru pe faţă. Foarte bine.

Cu aprobarea lui sir Geoffrey ordonase descinderea bruscă şi încercarea de a întrerupe transmisiunile lui *Ivanov,* pentru a-i strânge cu uşa pe Arthur şi pe spionii *Sevrin* cu speranţa că se vor speria şi vor ieşi la vedere.

— Şi spionul nostru din poliţie, adăugase întunecat sir Geoffrey. E imposibil ca Brian Kwok să fie spionul menţionat în hârtiile AMG, nu?

— Sunt de acord, spuse el.

Armstrong stinse bricheta. În semiîntunericul maşinii ezită.

— Ar fi bine... organizaţi oamenii de pază, Malcolm. N-are rost să mai pierdem vremea aici. Nu, domnule Sinders?

— Da. Da, putem pleca acum.

Ascultător, Malcolm Sun porni maşina. Armstrong îl privea pe Suslev care stătea pe punte.

— Dumneavoastră, ăăă, ştiaţi să citiţi ruseşte, nu, domnule?

— Da, da, ştiu. De ce?

Cu grijă, Armstrong îi dădu hârtia, ţinând-o de colţuri.

— Asta a căzut din buzunarul lui Suslev.

— Sinders luă la fel de atent hârtia dar ochii îi rămaseră aţintiţi asupra lui Armstrong.

— N-ai încredere în agentul Sun? întrebă el încet.

— Ba da. Dar chinezii sunt chinezi şi hârtia e în ruseşte. Eu nu ştiu să citesc ruseşte.

Sinders se încruntă. După o clipă dădu aprobator din cap. Armstrong aprinse bricheta. Sinders citi de două ori hârtia şi oftă.

— E un raport meteo, Robert. Regret. Dacă nu e codificat, e doar un raport meteorologic. Cu grijă îndoi hârtia la loc, pe aceleaşi dungi. Amprentele ar putea fi importante. Poate e codificat. Oricum, pentru siguranţă o s-o dau băieţilor de la cifru.

Sinders se aşeză mai comod în maşină. Pe hârtie era scris: Anunţă-l pe Arthur că drept răspuns la cererea sa pentru o Primă Prioritate în legătură cu trădătorul Metkin a fost ordonat imediat un control la Bombay. În al doilea rând, întâlnirea cu americanul este devansată pentru duminică. În al treilea şi ultimul rând, dosarele AMG continuă să fie, Prima Prioritate, *Sevrin* trebuie să depună efort maxim pentru a obţine succesul. Centrul.”

Dar care american? se întrebă răbdător Sinders, şi se întâlneşte oare cu Arthur, sau cu cine? Cu căpitanul Suslev? Este el atât de nevinovat pe cât se pare? Care american? Bartlett, Tcholok, Banastasio, sau cine? Peter Marlowe – scriitor-atotştiutor-anglo-american, cu ciudatele sale teorii? Au luat Bartlett sau Tcholok legătura cu Centrul în iunie în Moscova când au fost acolo, cu sau fără Peter Marlowe, care s-a întâmplat să fie tot pe acolo tocmai când avea loc o întâlnire deosebit de secretă a agenţilor străini? Sau americanul nu este aici în vizită, ci trăieşte în Hong Kong? Să fie Rosemont? Sau Langan? Amândoi ar fi perfecţi. Atâtea întrebări fără răspuns. Ca de pildă cine e al patrulea individ? Cine e persoana foarte, foarte importantă deasupra lui Philby? Unde vor duce toate firele astea? La Almanahul aristocraţiei al lui Burke? Poate la un castel, sau chiar un palat? Cine e această misterioasă doamnă Gresserhoff care a răspuns la al doilea apel al lui Kiernan şi apoi a dispărut fără urmă? Şi afurisitele alea de dosare? Şi afurisitul de AMG şi afurisitul de Dunross care încearcă să fie atât de afurisit de deştept…

Se apropia de miezul nopţii, Dunross şi Casey stăteau binedispuşi unul lângă altul în partea închisă cu geamuri de la prova unui feribot, care se îndreptă sigur pe el spre locul său de acostare din partea Kowloon-ului. Era o noapte plăcută, deşi norii încă mai erau mânaţi de vânt la mică înălţime. Paravane de furtună din pânză groasă închideau şi protejau părţile deschise ale punţii, dar aici unde erau ei, vederea era bună şi printr-una din ferestrele deschise venea o briză plăcută şi mirosul sărat al mării sărate.

— Oare o să plouă din nou? întrebă ea, întrerupând tăcerea.

— Da, sigur. Dar sper să nu plouă foarte tare până târziu mâine după-amiază.

— Tu şi cursele tale! Sunt chiar atât de importante?

— Pentru orice băştinaş din Hong Kong sunt foarte importante. Pentru mine şi da şi nu.

— O să-mi pun toată averea pe Noble Star al tău.

— Să nu faci asta, spuse el. Trebuie întotdeauna să te asiguri că nu pierzi tot.

Casey îi aruncă o privire.

— Pentru unele pariuri nu te asiguri.

— Pentru unele pariuri nu poţi să te asiguri, corectă el cu un zâmbet. O luă de braţ dezinvolt, şi-şi aşeză din nou mâna pe piciorul ei. Era prima dată când se atingeau cu adevărat. Atingerea le făcu plăcere la amândoi. Tot timpul, pe drumul de la Hotelul *Mandarin* la feribot, Casey dorise să-l ia de braţ. Dar îşi stăpânise impulsul, iar acum se făcea că nu observă înlănţuirea braţelor puternice, deşi instinctiv, se apropiase puţin.

— Casey, nu ţi-ai mai terminat povestea cu George Toffer. L-ai concediat?

— Nu, n-am făcut-o. Nu aşa cum mă gândeam s-o fac. Când am obţinut controlul m-am dus în sala lui de consiliu. Sigur că era bun de legat, dar deja descoperisem că nu e eroul care se pretindea a fi. Mi-a fluturat doar una din scrisorile în care-i vorbeam de banii pe care mi-i datorează

şi mi-a strigat că n-o să capăt niciodată banii ăia înapoi, niciodată, ridică din umeri. Nu i-am căpătat niciodată, dar am pus mâna pe compania lui.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Încă mai există, şi încă mai păcăleşte pe câte cineva. Ascultă, nu vrei mai bine să nu mai vorbim de el? Îmi provoacă indigestie.

El râse.

— Doamne fereşte! Grozavă noapte, nu?

— Da.

Avuseseră parte de o cină perfectă în Salonul Dragonului la ultimul etaj al hotelului zgârie-nori. Chateau-briand, cîţiva cartofi pai subţiri ca firul de aţă, salată şi *creme brulee.* Vinul fusese Château Lafitte.

— Sărbătorim ceva? întrebase ea.

— Doar un mulţumesc pentru *First Central* New York.

— Oh, Ian! Au fost de acord?

— Murtagh a fost de acord să încerce.

Durase doar câteva secunde să fixeze condiţiile pe baza acordului băncii de a finanţa, aşa cum spusese Casey că se poate: 120 la sută din preţul ambelor vase, un fond de rulment de 50 de milioane.

— Totul este garantat cu bunurile dumneavoastră personale? întrebase Murtagh.

— Da, răspunse el, aruncând în joc viitorul lui şi al familiei sale.

— Noi, ăăă, eu cred că, având corpul de direcţie foarte bun al companiei *Struan,* veţi obţine un profit mare aşa că banii noştri sunt în siguranţă şi... dar domnule Dunross, trebuie să păstrăm totul în mare secret. O să încerc să conving consiliul băncii şi Murtagh se strădui să-şi ascundă nervozitatea.

— Te rog, domnule Murtagh, încearcă din răsputeri. N-ai vrea să fii invitatul meu la cursele de mâine? Regret, nu te pot invita la prânz, sunt ocupat până peste cap, dar uite, ai aici o invitaţie, dacă eşti liber să vii după ora 14.30.

— Oh, Isuse, tai-pan, chiar vorbiţi serios?

Dunross zâmbi în sinea sa, în Hong Kong o invitaţie în loja unui maestru de ceremonii echivala cu prezentarea la Curte, şi era la fel de utilă.

— De ce zâmbiţi, tai-pan? întrebă Casey, mişcându-se uşor, şi simţindu-i căldura.

— Pentru că în acest moment totul e frumos pe lume. Sau cel puţin diversele probleme sunt aşezate în sertăraşele lor.

Mergând spre mal şi apoi ieşind din staţia terminus a feribotului el îi explică teoria lui, conform căreia singura modalitate de a rezolva problemele era metoda asiatică: aşezi problemele în sertăraşe separate şi le scoţi de acolo numai când eşti pregătit pentru ele.

— E bine aşa, dacă poţi s-o faci, spuse ea mergând alături de el, dar acum fără să-l atingă.

— Dacă nu poţi o să clachezi – ulcer, criză de inimă, îmbătrânire prematură sau, mă rog, sănătate ruinată.

— O femeie plânge, asta-i supapa ei de siguranţă. Plânge şi apoi se simte mai bine...

Casey plânsese, înainte să plece de la *V şi A* ca să se întâlnească cu el. Din cauza lui Linc Bartlett. În plânsul ei se amestecaseră furia, neputinţa, dorul şi dorinţa – dorinţa fizică. Trecuseră şase luni de la ultima din rarele, întâmplătoarelor şi scurtele ei legături. Când dorinţa devenea prea puternică, pleca să schieze, sau să facă plajă câteva zile şi acolo alegea pe cel căruia îi permitea să intre în patul său. Apoi, la fel de repede, îl uita.

— Dar, vai, nu este foarte rău, Ciran-Chek – o întrebase odată mama sa – să fii atât de rece?

— Oh, nu mamă dragă, îi răspunsese ea. E un târg cinstit. Îmi place să fac dragoste – adică îmi place atunci când simt nevoia s-o fac, deşi încerc să simt nevoia cât de rar posibil. Îl iubesc pe Linc, pe nimeni altcineva. Dar cred...

— Cum poţi să-l iubeşti şi să te culci cu altcineva?

— Nu, nu e uşor, de fapt e îngrozitor. Dar, mamă, muncesc din greu pentru Linc în fiecare zi, weekend şi duminică, muncesc din greu pentru noi toţi, pentru tine şi unchiul Tashjian şi Marian şi copii, eu sunt cea care întreţine familia, iar acum că Marian e independentă, mă bucur şi eu. Crede-mă că îmi place să muncesc, ştii doar. Dar uneori e prea mult, aşa că pur şi simplu plec. Şi atunci îmi aleg un partener. Zău, mamă, e doar ceva biologic, aşa nu e nici o diferenţă între noi şi bărbaţi şi acum, că avem binecuvântatele anticoncepţionale, putem alege şi noi. Slavă Domnului, nu mai e ca pe vremea ta, draga mea…

Casey se dădu deoparte să evite un val de pietoni care veneau din faţă şi se ciocni uşor de Dunross. Automat îl luă de braţ. El nu se îndepărtă. De când îi ceruse egalitate în după amiaza aceea şi fusese refuzată… Nu, nu e cinstit, Casey, îşi spuse ea, Ian nu m-a refuzat, mi-a spus doar care-i realitatea din punctul lui de vedere. Din al meu? Nu ştiu. Nu sunt sigură. Dar oricum nu sunt proastă, aşa că în seara asta m-am îmbrăcat cu grijă, puţin altfel, şi m-am parfumat şi m-am machiat mai mult şi în seara asta mi-am muşcat limba de multe ori şi m-am abţinut să-l pun la punct, purtându-mă prea convenţional.

El a fost atent, plăcut şi receptiv, iar eu m-am simţit minunat. Ian e cu siguranţă un bărbat grozav. Periculos şi oh, atât de atrăgător. Scările largi de marmură ale hotelului erau în faţa lor. Ea îi lăsă discret braţul şi se simţi aproape de el, pentru că înţelesese.

— Ian, tu eşti un bărbat înţelept. Crezi că e cinstit să faci dragoste cu cineva pe care nu-l iubeşti?

— Ce? se trezi el deodată din reverie, apoi spuse pe un ton frivol: *Dragoste* e un cuvânt occidental, doamnă. Eu sunt un bărbat din *China!*

— Vorbesc serios.

El râse.

— Nu cred că e momentul să fim serioşi.

— Dar ai o părere a ta?

— Întotdeauna.

Urcară scările şi intrară în holul plin chiar şi la această oră târzie. Imediat el simţi că mulţi îl privesc şi-l recunosc, şi acesta fusese motivul pentru care nu o părăsise pe scări. Fiecare lucru mărunt ajută, îşi spuse el. Trebuie să par calm şi sigur pe mine. *Nobila Casă* este intangibilă! Nu vreau şi nu pot să-mi permit luxul unei frici normale – s-ar revărsa şi i-ar distruge şi pe alţii şi ar face un imens rău.

— Nu vrei să mai bem ceva? întrebă ea. Nu mi-e somn. Poate că vine şi Linc, dacă e în hotel.

— Bună idee. Eu vreau un ceai cu lămâie.

Ca prin minune ospătarul şef apăru. Şi o masă goală.

— Bună seara, tai-pan.

— Bună seara, Gup de Noapte.

— Şi eu vreau tot ceai cu lămâie, comandă ea. Un ospătar o luă repede din loc cu paşi mărunţi. Mă duc doar să văd ce mesaje am primit.

— Sigur.

Dunross o privi îndepărtându-se. În seara aceea, din primul moment când intrase în *Mandarin,* observase că părea mult mai feminină, nimic foarte vizibil, doar o schimbare fină. Interesantă femeie. O sexualitate gata să explodeze. Cum dracu' pot s-o ajut să-şi capete mai repede banii de tăvăleală!

Gup de Noapte îşi făcea de lucru în jurul mesei, şi spuse calm în cantoneză:

— Tai-pan, sperăm că o să te poţi descurca cu bursa şi cu A Doua Casă Mare.

— Mulţumesc.

Dunross vorbi mai departe cu el, cu un aer de încredere în sine, apoi ochii i se îndreptară din nou spre Casey care era la recepţie. Ochii bătrâni şi vicleni ai lui Gup clipiră.

— Traficantul de arme nu e în hotel, tai-pan.

— Ce?

— Nu. A plecat devreme cu o fată. Pe la 7 după-amiază, eu tocmai venisem la slujbă, raportă bătrânul cel dichisit.

Traficantul de arme era îmbrăcat foarte simplu. Pentru o plimbare cu iahtul, bănuiesc. Cu el era o fată.

Acum Dunross se concentră.

— Sunt multe fete în Hong Kong, Gup de Noapte.

— Nu ca asta, tai-pan, şi bătrânul chicoti cu precauţie. Odinioară a fost iubita lui Barbă Neagră.

— Ei, bătrâne, ai ochi ascuţiţi şi o memorie bună. Eşti sigur?

— Oh, foarte sigur! Gup de Noapte era încântat de modul în care erau primite veştile sale. Da, adăugă el demn, pentru că am auzit că s-ar putea ca americanii să se unească cu *Nobila Casă,* dacă poţi scăpa de toţi ceilalţi ticăloşi, ar putea fi bine pentru tine să ştii asta. Şi că Floci Aurii s-a mutat...

— Cine?

Gup de Noapte îi explică de ce o porecliseră aşa.

— Poţi să-ţi imaginezi aşa ceva, tai-pan?

Dunross oftă, uimit ca întotdeauna de viteza cu care circulau bârfele.

— Şi-a schimbat camera?

— Oh, da, e pe coridor, 276, la acelaşi etaj. Eee, tai-pan, am auzit că a plâns noaptea, acum două nopţi, şi din nou în seara asta înainte să plece. Da. A treia îngrijitoare la closet Fung a văzut-o plângând în seara asta.

— S-au certat? Ea şi cu traficantul de arme?

— Oh, nu, fără ceartă, fără strigăte. Dar, *oh ko,* dacă Floci Aurii ştie despre tânăra Orlanda, e suficient ca dragonii să iasă afară.

Gup de Noapte zâmbi ştirb către Casey care se întoarse cu un teanc de telegrame şi mesaje în mână. Dunross observă că acum îi apăruse o umbră în priviri. Nici un mesaj de la Linc Bartlett, presupuse el, ridicându-se în picioare. Gup de Noapte îi ţinu cu grijă scaunul, îi turnă ceai şi continuă în cantoneza lui vulgară:

— Nu-i nimic, tai-pan, cu Floci Aurii sau nu, toate-s la fel pe întuneric, *heya?*

Bătrânul chicoti şi plecă. Dunross privi spre hârtiile din mâna ei.

— Necazuri?

— Oh, nu, tot aceleaşi probleme. Îl privi direct. Le-am pus în sertăraşe pentru ziua de mâine. Seara aceasta îmi aparţine. Linc nu s-a întors încă, sorbi cu plăcere din ceai, aşa că te pot monopoliza.

— Credeam că eu sunt cel care monopolizează. Nu e aşa?

Se opri observându-i pe Robert Armstrong şi Sinders intrând pe uşa batantă. Cei doi se opriră la intrare căutând din ochi o masă.

— Poliţia voastră face ore suplimentare, remarcă Casey şi, când privirea celor doi se opri asupra lor, le făcu semn cu mână fără pic de entuziasm, un semn de salut. Cei doi ezitară, apoi se îndreptară spre o masă liberă în celălalt capăt al încăperii.

— Îmi place Armstrong, spuse ea. Celălalt e tot poliţist?

— Bănuiesc. Unde l-ai cunoscut pe Robert?

Îi spuse.

— Nimic încă despre armele de contrabandă. Nici de unde au venit, nici altceva.

— Afurisită treabă!

— Vrei un brandy?

— De ce nu? Unul drept combustibil pentru drum şi apoi trebuie să plec. Chelner! comandă băuturile. Maşina va veni mâine să te ia la 12 fix.

— Mulţumesc, Ian, pe invitaţie scrie: „Doamnele cu pălării şi mănuşi”. Chiar vorbeşti serios?

— Sigur, se încruntă. Doamnele au purtat întotdeauna pălărie şi mănuşi la curse. De ce?

— Va trebui să-mi cumpăr o pălărie. N-am mai purtat de ani de zile.

— Dacă vrei să ştii, îmi plac doamnele cu pălărie.

Dunross aruncă o privire prin încăpere. Armstrong şi Sinders priveau pe furiş. Să fie oare o coincidenţă că sunt aici? se întrebă el.

— Şi tu simţi privirile, tai-pan? Toată lumea de aici pare să te cunoască.

— Nu pe mine, ci *Nobila Casă* şi tot ce reprezint eu.

Brandy-ul sosi. Ciocniră.

— Noroc!

— Acum vrei să-mi răspunzi la întrebarea aceea? E corect să faci dragoste cu cineva pe care nu-l iubeşti?

— Răspunsul e da, el învârti băutura în pahar şi apoi o dădu peste gât.

— Ce da?

El zâmbi brusc.

— Da nimic, da nu e cinstit, dar, da, se întâmplă mereu şi n-am de gând să intru într-una din acele minunate psihanalize de genul: „Ai renunţat de curând să-ţi mai baţi nevasta?” deşi am auzit totuşi că majorităţii doamnelor le place să fie din când în când bătute cu sau fără pălărie!

Ea râse şi tristeţea din ochi aproape dispăru.

— Depinde, nu?

— Depinde, el o privea cu zâmbetul lui calm şi plăcut, şi ea îşi spunea că depinde cu cine şi când şi unde, şi de moment şi împrejurare şi dorinţă, iar în acel moment ar fi fost minunat, el îşi întinse paharul şi îl atinse pe al ei. Noroc, închină el, pentru ziua de marţi!

Îi zâmbi şi ea şi-şi ridică paharul, iar inima îi bătu mai tare.

— Totul poate să aştepte până atunci, nu?

— Da. Da, bănuiesc că da, Ian.

— Ei bine, acum o să plec.

— M-am simţit grozav.

— Şi eu.

— Mulţumesc pentru invitaţie. Mîi…

Se opri când îl văzu pe Gup de Noapte venind repede spre ei.

— Scuză-mă, tai-pan, telefon.

— Oh, mulţumesc. Vin imediat, oftă Dunross. Cei răi n-au nici un pic de linişte! Casey, mergem?

— Sigur, sigur, tai-pan, se ridică şi ea, inima îi bătea tare şi se simţea cuprinsă de o durere dulce tristă. Mă ocup eu de nota de plată.

— Mulţumesc, dar s-a rezolvat. O s-o trimită la companie, lăsă un bacşiş şi o conduse la lift, amândoi conştienţi de privirile care-i urmăreau, pentru o clipă el fu tentat să urce cu ea doar ca să stârnească bârfele, dar asta chiar înseamnă să-l provoci pe Diavol, şi deja am destui diavoli în jur, îşi zise el. Noapte bună, Casey, ne vedem mâine, şi nu uita, cocktailul de la 19.30 mâine seară. Salutări lui Linc!

Îi făcu vesel cu mâna şi se îndreptă spre recepţie.

Ea îl urmări îndepărtându-se, înalt, impecabil şi sigur pe sine. Uşile liftului se închiseră. Dacă n-am fi în Hong Kong, n-ai mai scăpa, nu în seara asta, Ian Dunross. Oh nu, în seara asta am face dragoste. Oh, da, da, am face.

Dunross se opri la biroul recepţiei şi ridică telefonul.

— Alo, Dunross.

— Tai-pan?

— Oh, bună, Lim, spuse el, recunoscând vocea majordomului său. Ce s-a întâmplat?

— Domnul Tip Tok-toh tocmai a sunat, sir, şi inima lui Dunross începu să bată mai tare. Mi-a spus să încerc să dau de dumneavoastră şi vă roagă să-l sunaţi. A spus că puteţi să sunaţi oricând până la ora două, sau după 7 dimineaţa.

— Mulţumesc. Altceva?

— Domnişoara Claudia a sunat la opt şi a spus că a instalat-o la hotel pe invitata dumneavoastră – se auzi pu fâşâit de hârtii – doamna Gresserhoff şi că întâlnirea la biroul dumneavoastră la ora 1 dimineaţa s-a confirmat.

— Bun. Altceva?

— Stăpâna a sunat de la Londra – totul e în regulă acolo – şi un doctor Samson de la Londra.

— Ah! doctorul lui Kathy. A lăsat vreun număr de telefon? Lim i-l dădu şi el îl notă. Mai e ceva?

— Nu, tai-pan.

— Fiica Numărul Unu s-a întors?

— Nu, tai-pan. Fiica Numărul Unu a venit pe la 7 pentru câteva minute cu un tânăr şi apoi a plecat din nou.

— Era Martin Haply?

— Da, da, el era.

— Mulţumesc, Lim. O să-l sun pe Tiptop, apoi iau feribotul şi vin acasă.

Închise. Vrând să nu fie auzit, se duse la cabina telefonică de lângă papetărie. Formă un număr de telefon.

— *Weyyyy?*

Recunoscu vocea lui Tiptop.

— Bună seara, sunt Ian Dunross.

— Ah, tai-pan! O clipă. – Auzi cum celălalt acoperă receptorul cu o mână şi apoi nişte voci înăbuşite, aşteptă. Ah, iertaţi-mă că v-am lăsat să aşteptaşi. Am primit nişte veşti neliniştitoare.

— Da?

— Da. Se pare că poliţia dumneavoastră e din nou precum plămânul de câine şi inima de lup. A arestat în mod neîntemeiat pe un foarte bun prieten al dumneavoastră, inspectorul şef Brian Kwok. El...

— Brian Kwok? Dunross rămase încremenit. Dar de ce?

— Am înţeles că a fost acuzat pe nedrept că ar fi un spion al RPC, un...

— Imposibil!

— Sunt de acord cu dumneavoastră. E ridicol! Preşedintele Mao nu are nevoie de spioni capitalişti. Trebuie să fie eliberat imediat, imediat... şi dacă vrea să plece din Hong Kong trebuie să i se dea voie să o facă şi să plece unde vrea... imediat!

Dunross încercă să raţioneze. Dacă Tiptop spune că persoana numită Brian Kwok trebuie să fie imediat eliberată şi să i se permită să părăsească Hong Kongul dacă vrea,

atunci Brian *este* într-adevăr nu spion al RPC, unul din spionii lor şi asta e imposibil, imposibil, imposibil!

— Eu... eu nu ştiu ce să zic, ezită el, oferindu-i lui Tiptop pretextul de a ajunge la adevăratul subiect de discuţie.

— Trebuie să vă spun că nu vă puteţi aştepta ca vechii prieteni să se gândească să-i ajute pe vechii prieteni când poliţia acestora face asemenea greşeli. *Heya?*

— Sunt de acord cu dumneavoastră, se auzi răspunzând pe tonul îngrijorat pe care celălalt îl aştepta, în timp ce în minte striga: Cristoase, vor să-l schimbe pe Brian pentru bani! O să... o să vorbesc cu autorităţile la prima oră mîi...

— Poate reuşiţi să faceţi ceva în seara asta.

— E prea târziu să-l sun pe guvernator acum, dar... apoi Dunross îşi aminti de Sinders şi de Armstrong şi inima îi bătu mai tare. O să încerc. Imediat. Sunt sigur că e o greşeală, domnule Tip. Da. Trebuie să fie o greşeală. Oricum, sunt convins că guvernatorul o să ne ajute. Şi poliţia. Sigur că o... o asemenea greşeală poate fi rezolvată într-un mod satisfăcător. La fel ca cererea *Victoriei* pentru folosirea temporară a banilor renumitei bănci?

Urmă o tăcere lungă.

— E posibil ca aceasta să se realizeze. E posibil. Vechii prieteni trebuie să-i sprijine pe vechii prieteni, şi să se ajute ca greşelile să fie îndreptate... Da, ar putea fi posibil.

Dunross auzi acel ,,dacă" nerostit şi continuă în mod automat negocierile, cu gândurile încă tulburi de ceea ce aflase.

— Aţi primit cumva biletul meu, domnule Tip? M-am ocupat de toate celelalte. Apropo, *Victoria* o să ajute în mod sigur la finanţarea afacerii cu toriu, şi adăugă delicat: Şi multe alte cereri – în termeni avantajoşi.

— Ah, da, mulţumesc. Da, am primit biletul dumneavoastră şi prea amabila invitaţie. Regret că nu m-am simţit bine. Mulţumesc, tai-pan. Pentru cât timp ar dori guvernul dumneavoastră împrumutul de bani gheaţă în cazul în care e posibil?

— Bănuiesc că treizeci de zile vor fi mai mult decât suficient, poate chiar două săptămâni. Dar e vorba de *Victoria, Blacs* şi celelalte bănci, şi nu de guvernul Hong Kongului. O să vă spun asta mâine. O să avem onoarea de a vă vedea la curse la prânz?

— Regret, nu la prânz, dar poate după prânz, dacă e posibil.

Dunross zâmbi încruntat. Un compromis perfect.

— Sigur.

— Mulţumesc pentru telefon. Apropo, domnul Yu e foarte interesat de persoana dumneavoastră, tai-pan.

— Vă rog să-i trimiteţi complimentele mele. Aştept cu nerăbdare să ne vedem în curând. La Canton.

— Am fost surprins să citesc comentariile cumnatului dumneavoastră despre Regatul Mijlociu.

— Da. Şi eu. Soţia mea şi fratele ei au rupt orice relaţie de ani de zile. Părerile lui sunt necuviincioase, duşmănoase şi total greşite. Dunross ezită. Sper să-l facem inofensiv.

— Da. Da, de acord. Mulţumesc. Noapte bună!

Legătura se întrerupse. Dunross puse receptorul jos.

Cristoase! Brian Kwok! Şi era cât pe-aci să-i dau dosarele AMG. Cristoase! Adunându-şi gândurile cu mare efort, se întoarse în hol. Armstrong şi Sinders mai erau încă acolo.

— Bună seara, pot să stau o clipă cu dumneavoastră?

— Sigur, domnule Dunross. E o surpriză plăcută. Pot să vă ofer ceva?

— Ceai, ceai chinezesc. Mulţumesc.

Masa lor era mai departe de celelalte şi când putu vorbi liniştit, Dunross se aplecă înainte.

— Robert, am auzit că l-aţi arestat pe Brian Kwok, începu el, sperând că nu e adevărat.

Cei doi se uitară lung la el.

— Cine ţi-a spus? întrebă Armstrong.

Dunross relată discuţia. Cei doi ascultară fără să spună nimic, deşi, din când în când, îi văzu uitându-se unul la celălalt.

— E clar că e vorba de un târg, le spuse el. El, în schimbul banilor.

Sinders sorbi din ciocolata fierbinte.

— Cât de importanţi sunt banii?

— Deosebit de importanţi, urgenţi şi cu cât mai repede cu atât mai bine, Dunross îşi şterse fruntea. Banii vor opri cu totul hărţuiala creditorilor băncilor, domnule Sinders. Trebuie să…

Se opri brusc, speriat.

— Ce-i? întrebă Sinders.

— Mi-am… mi-am amintit brusc ce a scris AMG în raportul interceptat. Că… spionul din poliţie s-ar putea să facă parte din *Sevrin,* sau nu. El face parte?

— Cine?

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu vă jucaţi cu mine, spuse Dunross furios, e ceva serios. Credeţi că sunt tâmpit? Există un spion *Sevrin* în compania *Struan.* Dacă Brian face parte din *Sevrin* am dreptul s-o ştiu.

— De acord, rosti calm Sinders, deşi privirea îi devenise foarte rece. În momentul în care trădătorul este descoperit puteţi fi sigur că veţi fi informat. Aveţi vreo idee cine ar putea fi?

Dunross clătină negativ din cap, stăpânindu-şi furia. Sinders îl privea cu atenţie.

— Spuneaţi mai înainte: trebuie să… Ce trebuie, domnule Dunross?

— Trebuie să facem rost imediat de banii aceia. Ce-a făcut Brian?

După o clipă Sinders spuse:

— Băncile se deschid de-abia luni. Deci luni e ziua cea mare?

— Bănuiesc că băncile vor trebui să primească banii până atunci – când deschid să aibă banii în casă. Ce dracu' a făcut Brian?

Sinders îşi aprinse o ţigară şi i-o aprinse şi pe a lui Armstrong.

— Dacă această persoană, Brian, a fost într-adevăr arestată nu cred că e o întrebare foarte discretă, domnule Dunross.

— Aş fi pus pariu pe orice, făcu neajutorat tai-panul, pe orice, dar Tiptop n-ar fi sugerat niciodată un schimb dacă nu ar fi adevărat. Niciodată. Brian trebuie să fie al dracului de important, dar Dumnezeule, unde o să ajungem? O să vă ocupaţi dumneavoastră de schimb sau domnul Crosse? Bănuiesc că va fi nevoie de aprobarea guvernatorului.

Gânditor, şeful secţiei MI-6 îşi scutură ţigara.

— Mă îndoiesc că va fi la mijloc vreun schimb, domnule Dunross.

— De ce nu? Banii sunt mai impor…

— E o chestiune de opinie, domnule Dunross, *dacă* acest Brian Kwok este într-adevăr arestat. Oricum, guvernul Majestăţii sale nu poate fi supus şantajului. E o chestiune de prost gust.

— Sigur. Dar sir Geoffrey va fi imediat de acord.

— Mă îndoiesc. Mi-a lăsat impresia că e mult prea deştept să facă aşa ceva. Cât despre schimb, credeam că trebuia să ne daţi dosarele AMG.

Dunross simţi o gheară de greaţă în stomac.

— Vi le-am dat, în seara asta.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu vă jucaţi cu mine, este vorba de ceva serios! Credeţi că sunt tâmpit? replică Sinders pe exact acelaşi ton pe care-l folosise Dunross, brusc, râse uscat şi continuă cu acelaşi calm care dădea fiori. Sigur, ne-aţi dat o versiune a lor, dar din păcate nu se compară calitativ cu cel interceptat. Privirea îi deveni şi mai rece şi ciudat de ameninţătoare, deşi expresia nu i se schimbase. Domnule Dunross, subterfugiul dumneavoastră

a fost abil, lăudabil, dar inutil. Noi totuşi vrem dosarele acelea, originalele.

— Dacă acelea nu vă satisfac, de ce nu vă uitaţi prin hârtiile lui AMG?

— Am făcut-o, Sinders zâmbi fără umor. Ei bine, e cum spune tâlharul de drumul mare: „Banii sau viaţa!” Deţinerea acelor dosare ar putea fi fatală pentru dumneavoastră. Nu, Robert?

— Da, domnule.

Sinders trase din ţigară.

— Aşa deci, domnule Dunross, domnul Tiptop al dumneavoastră vrea să negocieze, nu? Toată lumea în Hong Kong vrea să negocieze. Pluteşte în aer un dor de negocieri, nu? Dar ca să negociezi trebuie să capeţi ceva valoros în schimbul banilor. Îmi imaginez că dacă vrei concesii ca să primeşti de la *duşman*... ei bine, se spune că în dragoste şi-n război totul este permis. Nu-i aşa?

Dunross îşi păstră o privire inocentă.

— Da, aşa se spune. O să vorbesc mai întâi cu guvernatorul. Să păstrăm totul secret până vorbesc cu el. Noapte bună.

Îl priviră ieşind prin uşa batantă şi dispărând.

— Ce zici, Robert? A schimbat Dunross dosarele?

Armstrong oftă.

— Nu ştiu. N-am putut citi nimic pe faţa lui. M-am uitat cu atenţie. Nimic. E foarte deştept.

— Da. Sinders se gândi o clipă. Deci duşmanul vrea un schimb, aşa-i? Aş spune că îl avem în mâinile noastre pe individul ăsta pentru cel mult douăzeci şi patru de ore. Când îl mai interoghezi?

— La 6.30, mâine dimineaţă.

— Oh! ei bine, dacă începi devreme, ar fi bine să mergem acum. Sinders ceru nota de plată. O să discut cu domnul Crosse, dar ştiu ce-o să spună... ceea ce de altfel a ordonat Londra.

— Adică?

— Sunt foarte îngrijoraţi pentru că deţinutul cunoaşte prea multe secrete – doar a urmat cursul pentru statul major, la poliţia regală canadiană, Sinders ezită din nou. Gândindu-mă mai bine, Robert, indiferent ce are de gând domnul Dunross, următorul nostru pas e să grăbim interogarea severă. Da. O să contramandăm interogatoriul de la ora 6.30, dar vom continua cu schema tratamentului din oră în oră, cu condiţia să reziste din punct de vedere medical, şi apoi în Camera Roşie cu el.

Armstrong plăti.

— Dar domn…

— Regret, spuse Sinders, cu voce blândă. Ştiu că e prietenul tău, a fost prietenul tău, dar acum domnul Tiptop al tău şi domnul Dunross al tău te obligă să te grăbeşti…

24

Ora 9.32.

Avionul companiei JAL din direcţia Tokio se apropie la joasă altitudine, dinspre mare, şi aterizǎ lin la Kai Tak. Motoarele îşi schimbară imediat sensul de rotire şi imensa pasăre de oţel se îndreptă vuind spre complexul aeroportului.

Terminalul, vama, serviciul de imigrare şi zonele de aşteptare forfoteau de pasageri, echipaje şi vizitatori. De obicei, la plecare nu existau nici un fel de probleme. La sosire, în general se trecea uşor. Dar nu şi în cazul cetăţenilor japonezi. Chinezii nu uită cu una cu două. Iar anii de ocupaţie japoneză a Chinei şi Hong Kongului, din timpul războiului, nu trecuseră de mult, amintirea lor era încă prea puternică şi prea urâtă ca să fie uitată. Aşa încât cetăţenii japonezi erau verificaţi la sânge. Chiar şi membrilor echipajului JAL care treceau acum, chiar şi vioaielor, drăguţelor şi politicoaselor stewardese, dintre

care unele nici nu se născuseră încă atunci când ocupaţia a luat sfârşit, li se înapoiară documentele de călătorie cu o atitudine glacială. După ele, la rând, venea un american.

— Bună dimineaţa, spuse el, întinzându-i funcţionarului paşaportul.

— Bună dimineaţa.

Tânărul chinez deschise documentul, se uită la fotografie şi la bărbatul din faţa lui. Începu să dea foile pentru a găsi viza. Fără să se observe, piciorul lui atinse un buton ascuns, ceea ce-i alertă pe Crosse şi Sinders care stăteau într-un birou de observaţie din preajmă. Se duseră la geamul de observaţie mascat pe dinafară cu oglindă şi se uitară la bărbatul care aştepta în faţa unuia din cele şase ghişee de la imigrare la care se formează cozi lungi de pasageri.

Pe paşaportul întocmit în urmă cu un an stătea scris: ,,Vincenzo Banastasio, sex masculin, născut New York City, la 16 august 1910. Păr cărunt, ochi căprui. Calm, funcţionarul se uită la celelalte vize şi ştampile: Anglia, Spania, Italia, Olanda, Mexic, Venezuela, Japonia. Ştampilă şi el paşaportul cenuşiu şi-l întinse înapoi posesorului.

Banastasio trecu prin vamă, cu o servietă scumpă din piele de crocodil sub braţ, o sacoşă din plastic înflorat conţinând băutură cumpărată cu scutire de vamă şi un aparat de fotografiat atârnat pe umăr.

— Arată bine, tipul, zise Sinders. Se îngrijeşte.

Îl văzură dispărând în mulţime. Crosse dădu drumul la emiţătorul portabil.

— Îl aveţi în vizor? întrebă el în aparat.

— Da, sir, sosi prompt răspunsul.

— Rămân pe frecvenţa asta. Ţine-mă la curent.

— Da, sir.

Crosse îi spuse lui Sinders:

— N-o să fie nici o problemă să-l urmărim.

— Nu. Îmi pare bine că l-am văzut. Întotdeauna îmi place să văd duşmanul în carne şi oase.

— Dar oare el e chiar duşman?

— Domnul Rosemont aşa crede. Tu nu?

— Mă întrebam dacă e duşmanul nostru. Că-i un escroc, sunt convins, dar nu ştiu daca e băgat şi în spionaj.

Sinders suspină.

— Ai verificat microfoanele?

— Da.

Cu o noapte înainte, târziu, o echipă de experţi ai SI pusese microfoane în camera rezervată de Banastasio la Hilton, precum şi în biroul şi în apartamentul particular al fotografului Ng, Vee Cee Ng. Aşteptară liniştiţi. Pe masă, aparatul fâşâia şi păcănea încet. După o pauză, Sinders zise cu un aer absent:

— Cum e cu celălalt client al nostru?

— Cine? Kwok?

— Da. Cât crezi că o să mai dureze?

— Nu prea mult, şi Crosse zâmbi în sinea lui.

— Când îl puneţi în Camera Roşie?

— M-am gândit că pe la prânz ar fi cel mai bine. Dar chiar şi mai devreme, dacă e *gata.*

— Armstrong îl va interoga?

— Da.

— Armstrong e un bun profesionist. S-a descurcat foarte bine pe Ivanov.

— Data viitoare poate mă ţineţi şi pe mine la curent. La urma urmelor, e totuşi parohia mea.

— Bineînţeles, Roger. A fost o hotărâre luată brusc de cei de la Londra.

— Şi care e ideea? Ce-i cu convocările de duminică?

— Ministrul va trimite instrucţiuni speciale, se încruntă Sinders. În dosarul lui Brian Kwok scrie că e un om cu un caracter puternic. N-avem prea mult timp. Trebuie să fi fost grozav de îndoctrinat ca să stea el ascuns aşa bine, atât de mult timp.

— O, da. Dar sunt destul de sigur de rezultate. De când am pus să fie construită camera aia am experimentat-o de

trei ori, pe mine însumi. Cel mai mult am stat cinci minute şi de fiecare dată mi-a fost rău în ultimul hal – şi asta fără program prealabil de dezorientare. Sunt convins că nu vom avea probleme, Crosse îşi stinse ţigara. E foarte eficientă. O copie fidelă a prototipului KGB.

— Păcat că trebuie folosite asemenea metode. Sunt riscante şi dea dreptul dezgustătoare. Era mai bine când... ei, dar chiar şi atunci... cred că meseria noastră n-a fost niciodată tocmai curată.

— Vreţi să ziceţi în timpul războiului?

— Da. Era mai bine atunci. Nu exista ipocrizie din partea unora din conducătorii noştri, şi nici a presei. Toată lumea înţelegea că suntem în război. Dar astăzi, când este în joc însăşi supravieţuirea noastră, noi... Sinders se întrerupse şi arătă cu degetul: Ia uite, Roger, ăla nu-i Rosemont?

Americanul stătea lângă uşa de la ieşire împreună cu un bărbat.

— Ba da, el e. Cel de lângă el e Langan. De la FBI, zise Crosse. Aseară am acceptat să ne unim forţele în cazul Banastasio, deşi aş prefera ca cei de la CIA să ne lase să ne facem treaba singuri.

— Da. Tipii ăştia încep să fie tot mai obositori.

Crosse luă aparatul de emisie şi se-ndreptă spre ieşire.

— Stanley, îl avem în vizor. Am convenit aseară că noi ne ocupăm de urmărire, iar voi de hotel, nu-i aşa?

— Desigur, desigur, Rog. Bună dimineaţa, domnule Sinders.

Întunecat la faţă, Rosemont îl prezentă pe Langan, care era şi el la fel de negru de supărare.

— Nu ne amestecăm, deşi nemernicul e concetăţean de-al nostru. Dar nu pentru asta ne aflăm aici. Eu am venit să-l conduc pe Ed.

— Oh?

— Da, spuse Langan. Arăta la fel de obosit şi tras la faţă ca şi Rosemont. E vorba de fotocopiile alea, Rog. Hârtiile

lui Thomas K.K. Lim. Trebuie să le predau personal. La Birou. I-am citit o parte şefului meu, care era gata să explodeze.

— Îmi închipui.

— O să găseşti o cerere pe biroul tău ca să ne daţi originalele şi…

— Nici o şansă, îi răspunse Sinders în locul lui Crosse.

Langan ridică din umeri.

— E o cerere pe biroul tău, Rog. Bănuiesc că şefii voştri o să trimită ordin de sus dacă ai noştri chiar au nevoie de ele. E cazul să plec. Ascultă, Rog, nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Noi, eu îţi rămân îndatorat. Ticăloşii ăia… da, îţi suntem îndatoraţi.

Îşi strânseră mâinile şi Langan se-ndreptă zorit spre avion.

— Care din informaţii e atât de explozivă, domnule Rosemont?

— Toate sunt cumplite, domnule Sinders. E o lovitură pentru noi, pentru noi şi FBI, mai ales pentru FBI. Ed zice că pe ai lui i-au apucat istericalele. Implicaţiile politice pentru republicani şi democraţi sunt imense. Aveaţi dreptate. Dacă senatorul Tillman, cel care aspiră să ajungă preşedinte şi care e acum în oraş, ar pune mâna pe hârtiile astea, nici nu vă închipuiţi ce ar ieşi (Rosemont nu mai era vesel ca de obicei). Şefii mei au comunicat contactelor noastre din America de Sud să lanseze o urmărire generală pentru prinderea lui Thomas K. K. Lim, aşa că în curând o să-l putem interoga. O să vă dăm şi vouă o copie, nu vă faceţi griji. Rog, mai era ceva?

— Poftim?

— Pe lângă informaţiile astea extraordinare, mai erau şi altele care ne-ar putea fi utile?

Crosse zâmbi fără umor.

— Bineînţeles, fotocopia unui plan de finanţare a unei revoluţii în Indonezia.

— Dumnezeule!

— Da. Ori copii ale unor aranjamente de a depune într-o bancă franceză bani pentru o doamnă şi un domn din Vietnam, persoane foarte importante, în schimbul unor servicii anume.

Rosemont se făcuse livid.

— Şi mai ce?

— Nu ajunge?

— Mai sunt şi altele?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Stanley, sigur că mai sunt. Doar ştii bine, şi o ştim şi noi. Întotdeauna mai e câte ceva.

— Ni le puteţi da acum?

Sinders zise:

— Dar voi ce puteţi face pentru noi?

Rosemont se uită lung la ei.

— La masă o să...

Aparatul de emisie-recepţie prinse viaţa.

— Obiectivul şi-a luat valizele şi iese din vamă. Întâmpinat de cineva, un chinez chipeş, în haine scumpe, nu-l recunosc. Se îndreaptă spre un Rolls, înmatriculat la Hong Kong... a, e limuzina hotelului. Se urcă amândoi în maşină.

Crosse vorbi în aparat:

— Rămâi pe frecvenţa asta.

Schimbă frecvenţa. Se auzeau paraziţi şi zgomot înfundat de circulaţie auto.

Rosemont se lumină la faţă.

— Aţi pus microfoane în limuzină? (Crosse încuviinţă din cap). Excelent, Rog, la asta nu mă gândisem!

Ascultară, apoi se auzi clar:

— ... mulţumesc că m-ai întâmpinat, Vee Cee, spunea Banastasio. Da', nu trebuia să faci atâta drum.

— O, e plăcerea mea, răspunse o voce plăcută. Putem vorbi în maşină şi asta te va scuti să vii la birou, iar apoi...

— Sigur... sigur. Glasul americanului îl acoperi pe al celuilalt. Ascultă, am ceva pentru tine, Vee Cee...

Zgomote înfundate, iar apoi un ţiuit ascuţit acoperi totul. Crosse schimbă imediat pe alte frecvenţe, dar acestea funcţionau normal.

— Drace! Foloseşte un aparat de ras portativ ca să ne acopere microfonul, spuse Rosemont scârbit. Nemernicul e profesionist! Pariez pe cincizeci de dolari contra un cent că ne scoate din uz toate microfoanele noastre şi precis că atunci când o să-i auzim pe acel canal nu va fi decât vorbărie banală. V-am spus eu că Banastasio ăsta e uns cu toate alifiile.

25

Ora 10.52.

— Tai-pan, doctorul Samson de la Londra. Pe linia trei.

— Mulţumesc, Claudia, Dunross apăsă pe buton. Bună, doctore. Văd că stai treaz până la ore târzii…

— Tocmai am venit de la spital, scuzaţi-mă că nu am sunat mai devreme. Aţi sunat în legătură cu sora dumneavoastră, doamna Gavallan?

— Da. Cum se simte?

— Păi, sir, am început o altă serie de investigaţii. Trebuie să vă spun că din punct de vedere mental e într-o formă excelentă. Din păcate nu şi fizic…

Dunross ascultă cu inima îndurerată amănuntele pe care i le dădea medicul despre scleroza multiplă; o boală despre care nu se ştiu prea multe, nu exista un tratament eficace, şi se agravează tot mai mult, căci după ce se produce o deteriorare a structurii nervului nici o medicamentaţie cunoscută nu-l mai poate readuce la starea de înainte.

— Mi-am permis să-l sun pe profesorul Klienberg, de la Universitatea din Los Angeles, pentru o consultaţie. Este cel mai bun expert din lume pentru această boală. Fiţi sigur că vom face tot ce putem pentru doamna Gavallan.

— Din câte-mi spuneţi, nu prea puteţi face nimic.

— Ei, nu-i chiar atât de rău, sir. Dacă doamna Gavallan se îngrijeşte, se odihneşte şi e înţelegătoare poate să mai ducă o viaţă normală încă mulţi ani.

— Ce-nseamnă mulţi ani? Dunross auzi şovăirea îndelungă de la capătul firului. O, Kathy, sărmana Kathy!

— Nu ştiu. De multe ori astfel de cazuri ţin şi de voia lui Dumnezeu, domnule Dunross. Durata de viaţă a pacienţilor nu e aceeaşi. În cazul doamnei Gavallan v-aş putea da un răspuns mai sigur peste vreo şase luni, în jurul Crăciunului. Deocamdată am internat-o ca pacient pe baza Asigurărilor Sociale aşa că...

— Nu. Aş vrea să fie internată ca pacient particular, doctore Samson. Te rog trimite toate notele de plată la biroul meu.

— Domnule Dunross, asta nu schimbă cu nimic serviciile mele fată de dânsa. Singura diferenţă e că are puţin de aşteptat în sala de aşteptare şi stă la spital într-un salon în loc să stea într-o rezervă.

— Vă rog înscrieţi-o ca pacient particular. Şi eu şi soţul ei am prefera aşa.

Dunross auzi suspinul şi asta îl indispuse.

— Am toate numerele dumneavoastră de telefon şi vă voi suna de îndată ce o examinează profesorul Klienberg şi avem rezultatele testelor.

Dunross îi mulţumi şi închise telefonul. Of, Kathy, sărmana, draga de ea! În zori, când se trezise, vorbise cu ea şi cu Penelope. Kathy îi spusese că se simte mult mai bine şi că doctorul Samson o încurajase. Apoi însă Penn îi povestise că de fapt Kathy arată foarte istovită.

— Nu mi se pare că se simte prea bine, Ian. E vreo speranţă să poţi veni încoace pentru o săptămână sau două înainte de zece octombrie?

— În clipa asta nu, Penn, dar nu se ştie niciodată.

— O să o iau pe Kathy la Avisyard imediat după ce iese din spital. Cel târziu săptămână viitoare. O să-i fie mai bine acolo. Nu-ţi fă griji, Ian, aerul de ţară îi va face bine.

— Penn, când ajungi la Avisyard, vrei să te duci în locul meu la Copacul Descătuşării?

— Ce s-a întâmplat?

Dunross simţi îngrijorarea din vocea ei.

— Nimic, scumpo, îi spuse el, gândindu-se la Jacques şi la Phillip Chen. Nimic deosebit, tot ca de obicei. Voiam doar să saluţi din partea mea adevăratul nostru Copac al Descătuşării.

— Palisandrul nostru de acolo nu e bun?

— Ba da, foarte bun, dar nu-i acelaşi lucru. Poate ar trebui să aduci un lăstar când te întorci la Hong Kong.

— Nu. Mai bine să-l lăsăm acolo unde e. Căci astfel vei fi silit să vii şi tu acasă, Ian.

— Vrei să pariez pentru tine azi după-masă?

O nouă pauză.

— Zece dolari pe calul ales de tine. Mă bazez întotdeauna pe alegerea ta. Sună-mă mâine. Te iubesc... Pa.

Îşi amintea de prima dată când ea i-a spus că-l iubeşte şi apoi, după ce o ceruse în căsătorie, cât de mult se opusese tocmai ea, pentru ca, în cele din urmă să-i mărturisească, printre sfâşietoare lacrimi, adevăratul motiv?

— O, Doamne, Ian, eu nu-s destul de bună pentru tine. Tu eşti din înalta societate, iar eu nu. Engleza destinsă pe care o vorbesc acum am învăţat-o în şcoală, nu acasă. Şi numai fiindcă am fost evacuată la începutul războiului undeva la ţară – Doamne, până atunci nu mai ieşisem din Londra decât de două ori, până la malul mării. Am fost evacuată la un minunat conac din Hampshire unde toate celelalte fete erau de la una din şcolile celor din lumea bună, numit Byculla. A ieşit o încurcătură, toată şcoala mea a mers în altă parte şi numai eu am nimerit la Byculla. Abia

atunci am constatat că eu vorbeam altminteri, de altfel – vezi şi acum mai am câte o scăpare! Dumnezeule, Ian, nici nu-ti dai seama ce îngrozitor a fost să descopăr, atât de mică fiind, că sunt o fitecine, că vorbesc ca o fitecine şi că în Anglia există asemenea diferenţe ca de la cer la pământ. În modul cum vorbim – care este un lucru atât de important! De-ai şti cât m-am străduit să le imit pe celelalte. Iar ele m-au ajutat, şi era acolo o profesoară care s-a purtat minunat cu mine. M-am azvârlit cu trup şi suflet în noua mea viaţă, jurându-mi să mă ridic şi să nu mă mai întorc niciodată, niciodată, acolo de unde plecasem, şi n-o voi face. Dar nu mă pot căsători cu tine, scumpul meu, de ce să nu rămânem doar iubiţi, oricum nu voi fi niciodată destul de bună pentru tine?!…

Dar într-o bună zi, ziua aleasă de ea, s-au căsătorit. O convinsese bunica Dunross. Penelope a acceptat, dar numai după ce s-a dus la Copacul Descătuşării, singură. Nu i-a spus niciodată ce vorbise acolo. Sunt un om norocos, gândi Dunross. E cea mai bună soţie pe care şi-ar putea-o dori un bărbat. De când revenise, în zori, de la hipodrom, lucrase neîntrerupt. Scrisese peste cincizeci de telegrame. Răspunsese la zeci de apeluri telefonice internaţionale şi la nenumărate convorbiri locale. La 9.30 îl sunase pe guvernator în legătură cu propunerea lui Tiptop.

— Va trebui să mă consult cu ministrul, spusese sir Geoffrey. Nu pot însă să-l sun înainte de patru după-amiază. Treaba asta trebuie ţinută complet secretă, Ian. Ei, drace, Brian Kwok trebuie să fie foarte important pentru ei!

— Sau poate e doar o concesie la îndemână în schimbul banilor.

— Ian, eu nu cred că ministrul va fi de acord cu schimbul.

— De ce?

— Guvernul Majestăţii Sale ar putea să-l considere drept un precedent nefavorabil. Eu aşa l-aş considera.

— Banii sunt o chestiune vitală.

— Banii sunt o problemă temporară. Iar precedentele, din păcate, dăinuie o veşnicie. Ai fost la hipodrom?

— Da, sir.

— Cum sunt caii?

— Toţi păreau a fi în formă excelentă. Alexi Travkin *zice* că principalul nostru rival e Pilot Fish, pentru că terenul va fi jilav. Noble Star e grozavă, deşi nu a concurat niciodată pe vreme umedă.

— Va ploua, oare?

— Da. Dar poate că vom avea noroc, sir.

— Să sperăm. Groaznice vremuri, Ian. Dar de fapt toate astea ne sunt date ca să ne pună la încercare, nu-i aşa? Mergi la înmormântarea lui John?

— Da, sir.

— Şi eu. Săracul de el…

Dimineaţă, la înmormântare, Dunross rostise cuvinte frumoase despre John Chen, pentru reputaţia Casei Chen şi pentru toţi strămoşii Chen care serviseră *Nobila Casă* de multă vreme şi cu multă silinţă.

— Mulţumesc, tai-pan, răspunsese simplu Phillip Chen, Şi încă o dată, îmi pare rău.

Mai târziu, îi spusese lui Phillip Chen între patru ochi:

.

— Că-ţi pare rău, îţi pare rău, dar asta nu ne scoate din buclucul în care ne-ai băgat tu, cu fiu-tău. Şi nici nu rezolvă problema cu Patru Degete şi cea de-a treia monedă.

— Ştiu, ştiu, zisese Phillip Chen frângându-şi mâinile. Ştiu, şi dacă nu reuşim să ridicăm cota acţiunilor suntem ruinaţi, suntem ruinaţi cu toţii! *Oh ko,* după ce aţi anunţat dezvoltarea companiei eu am tot cumpărat acţiuni, iar acum suntem ruinaţi.

Dunross îi spusese răstit:

— Avem la dispoziţie tot weekendul, Phillip. Ascultă-mă, fir-ar să fie! Vei cere de la toţi toate favorurile care ţi se datorează. Vreau ca până duminică la miezul nopţii să am

sprijinul lui Lando Mata şi al lui Tung Zgârcitul. Cel puţin douăzeci de milioane.

— Dar, tai-pan, nu…

— Dacă nu-mi aduci asta până duminică la miezul nopţii, să-ţi pui demisia pe birou luni înainte de ora nouă. Nu mai eşti comprador, am terminat cu fiul tău Kevin, am terminat cu toată spiţa ta şi îmi voi alege un nou comprador dintr-un alt neam.

Acum oftă adânc, indignat că Phillip Chen şi John Chen – şi probabil şi Jacques deVille – îi înşelaseră încrederea. Se duse şi îşi turnă puţină cafea. Astăzi nici asta nu mai avea un gust plăcut. Telefoanele sunaseră fără încetare, majoritatea în legătură cu sumbra perspectivă a prăbuşirii pieţei şi a sistemului bancar. Havergill, Johnjohn, Richard Kwang. Nici o veste de la Lando Mata, Zgârcitul şi Murtagh. Singura clipă luminoasă fusese convorbirea cu David MacStruan de la Toronto:

— David, vreau să fii aici luni, pentru o şedinţă. Poţi…

Cuvintele îi fuseseră acoperite de chiotul de bucurie.

— Tai-pan, am şi pornit spre aeroport!

— Hei, David, ascultă întâi!

Îi explicase apoi planul lui de a-l transfera pe Jacques în Canada.

— Băiete, dacă faci asta, sunt robul tău pe vecie.

— Voi avea nevoie să fii chiar mai mult decât rob, David, spusese el prudent.

Urmase o pauză lungă, după care glasul de la celălalt capăt al firului căpătă un ton grav:

— Orice vrei tu, tai-pan, vei avea. Orice.

Dunross surâse, înduioşat de gândul la vărul său de departe, îşi lăsă privirea să rătăcească spre fereastră. Portul era învăluit în pâclă, cerul înnegurat şi sumbru, dar încă nu ploua. E bine, îşi spuse el, atâta timp cât plouă până după a cincea cursă. După ora patru n-are decât să plouă. Vreau să-l înving pe Gornt şi pe al lui Pilot Fish. Dă Doamne să vină banii de la *First Central,* sau de la Lando Mata, de la

Zgârcit, sau de la *Par-Con!* Ai încercat tot ce-ţi stă în putinţă, îşi zise el cu stoicism. Dar Casey? Oare şi ea încearcă să mă tragă pe sfoară la fel ca Bartlett? Şi ca Gornt? Dar...

Se auzi telefonul.

— Tai-pan, a sosit persoana cu care aveaţi întâlnire la ora unsprezece.

— Claudia, vino o clipă.

Scoase din sertar un plic în care se aflau o mie de dolari americani şi i-l dădu.

— Banii de pariu, după cum ţi-am promis.

— O, mulţumesc, tai-pan.

Chipul ei vădea îngrijorare şi avea un zâmbet puţin trist.

— Vei fi în loja lui Phillip?

— Da. M-a invitat unchiul Phillip. Pare să fie... foarte necăjit, spuse ea.

— Din cauza lui John. (Dunross nu era sigur dacă ea ştia. Probabil că ştie, îşi spuse el sau va şti curând, în Hong Kong nu există secrete). Ce cai alegi?

— Winner's Delight în prima şi Buccaneer în a doua cursă.

— Doi outsideri? se uită lung la ea. Ai ceva informaţii speciale?

— O nu, tai-pan, îşi recăpătă puţin din obişnuita-i bună dispoziţie. Doar după formă.

— Şi în a cincea?

— În a cincea nu pariez, dar toate speranţele mele sunt pentru Noble Star, şi Claudia adăugă cu glas îngrijorat: Pot face ceva să te ajut, tai-pan? Orice? Bursa şi... trebuie cumva să-l nimicim pe Gornt.

— Eu ţin la Gornt, e atât de *fang-pi!* (obscenitatea cantoneză era savuroasă şi ea râse). Acum pofteşte-o pe doamna Gresserhoff.

— Da, desigur, tai-pan, spuse Claudia. Şi mulţumesc pentru *h'eung yau!*

Peste o clipă, Dunross se ridica să-şi întâmpine musafira. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

— *Ikaga desu ka?* Ce mai faceţi? întrebă el în japoneza-i curgătoare, uluit că această femeie se putuse căsători cu Alan Medford Grant al cărui nume, ferească-ne Dumnezeu, se pare că era de fapt Hans Gresserhoff.

— *Genki,* tai-pan. *Domo. Genki desu! Anatawa?* Bine, mulţumesc, tai-pan. Şi dumneavoastră?

— *Genki.*

Înclină uşor din cap ca răspuns la salutul ei, fără să dea mâna, dar observă că avea mâini şi picioare mici, gambe lungi. Mai schimbară câteva cuvinte după care, zâmbind, ea vorbi în limba engleză.

— Cunoaşteţi foarte bine limba japoneză, tai-pan. Soţul meu nu mi-a spus că sunteţi atât de înalt.

— Doriţi o cafea?

— Mulţumesc… lăsaţi-mă pe mine să vă servesc.

Înainte ca el să o poată opri, se duse la tava pe care era serviciul de cafea. O urmări cum toarnă cu delicateţe. Prima ceaşcă i-o oferi lui, cu o mică plecăciune.

— Poftiţi.

Riko Gresserhoff – Riko Anjin – nu era mai înaltă de un metru cincizeci, perfect proporţională, cântărind probabil vreo patruzeci şi ceva de kilograme, tunsă scurt, având un zâmbet adorabil. Purta o bluză şi o fustă din mătase cafenie, elegant croite, franţuzeşti.

— Mulţumesc pentru banii de cheltuială pe care mi i-a dat domnişoara Claudia.

— Pentru nimic. Îi datoram soţului dumneavoastră vreo opt mii de lire. O să pun să vi se pregătească un cec până mâine.

— Mulţumesc.

— Mă simt oarecum dezavantajat, doamnă Gresserhoff. Dumneavoastră…

— Vă rog spuneţi-mi Riko, tai-pan.

— Prea bine, Riko-san. Tu mă cunoşti pe mine, dar eu nu ştiu nimic despre tine.

— Da. Soţul meu mi-a spus ca să-ţi răspund la orice întrebare. Mi-a spus ca după ce mă asigur că eşti tai-panul, să-ţi dau un plic pe care ţi l-am adus din partea lui. Pot să-l aduc mai târziu? Iarăşi acel surâs întrebător. Pot?

— O să vin acum cu tine la hotel să-l iau.

— O, nu, ar fi prea mare deranjul. Aş putea să-l aduc după prânz, bine?

— Cât e de mare plicul?

Arătă cu mânuţele ei mici cam ce dimensiuni avea.

— Este un plic obişnuit, nu foarte gros. Încape într-un buzunar, zâmbi din nou.

— Poate ai vrea… uite cum facem, îi spuse el, fermecat de frumuseţea ei. Peste câteva minute; te va duce maşina mea la hotel. Poţi să iei plicul şi să te întorci aici imediat, după care adăugă, ştiind că asta va strica aşezarea la masă, dar păsându-i prea puţin: Ai vrea să iei masa împreună cu noi, la curse?

— O, dar… dar ar trebui să mă schimb şi… mulţumesc, mai bine nu, ar fi prea mare deranjul pentru tine. Aş putea eventual să aduc scrisoarea mai târziu sau mâine? Soţul meu mi-a spus să ţi-o dau direct în mână.

— Nu-i nevoie să te schimbi, Riko-san. Arăţi foarte bine. A! Ai cumva o pălărie?

Uimită, ea făcu ochii mari.

— Poftim?

— Da, e… aşa e obiceiul ca doamnele să poarte la curse pălărie şi mănuşi. E un obicei cam trăsnit, dar ai pălărie?

— Da. Orice doamnă are o pălărie. Bineînţeles că am.

El se simţi străbătut de un fior de uşurare.

— Bun, atunci ne-am înţeles.

— Dacă aşa spui tu, Riko se ridică. Să plec acum?

— Nu, dacă ai timp, te rog ia loc. Cât timp aţi fost căsătoriţi?

— Patru ani. Hans... şovăi, apoi spuse cu glas decis: Hans mi-a zis să-ţi spun, dar numai şi numai ţie dacă se va întâmpla ca el să moară şi voi veni aici aşa cum am venit să-ţi spun că de fapt căsătoria noastră a fost una de convenienţă.

— Poftim?

Ea se îmbujoră puţin, dar continuă:

— Iartă-mă, dar trebuia să-ţi spun. A fost o convenienţă utilă pentru noi amândoi. Eu am obţinut cetăţenia elveţiană şi un paşaport, iar el avea astfel pe cineva care să aibă grijă de el când venea în Elveţia. Eu... eu nu am vrut să mă mărit cu el, dar m-a cerut de mai multe ori şi... şi a subliniat faptul că astfel voi fi protejată după moartea lui.

Dunross era uluit.

— Ştia că va muri?!

— Cred că da. A spus că între noi contractul de căsătorie va fi pe cinci ani, dar că nu trebuie să avem copii. M-a dus la un avocat la Zurich, care a întocmit un contract pe cinci ani. Îşi deschise geanta cu degete ce tremurau, dar nu şi glasul, scoase un plic. Hans mi-a spus să-ţi dau astea. Sunt copii după contract, după certificatul meu de naştere şi de căsătorie, după testamentul şi după certificatul lui de naştere. Scoase un şerveţel şi îşi tamponă nasul. Iartă-mă te rog.

Desfăcu cu grijă sforicică din jurul plicului şi scoase o scrisoare. Dunross o luă din mâna ei. Recunoscu scrisul lui AMG.

„Tai-pan, prin aceasta confirm că soţia mea, Riko Gresserhoff – Riko Anjin – este cine spune ea că este. O iubesc din tot sufletul. Merită şi a meritat ceva mult mai bun decât un bărbat ca mine. Dacă are nevoie de ajutor... vă rog. Vă rog.” Era semnat Hans Gresserhoff.

— Nu merit mai mult, tai-pan, spuse ea cu glas încet, tristă. Soţul meu a fost bun cu mine, foarte bun. Şi îmi pare rău că a murit.

Dunross o privi atent,

— A fost bolnav? Ştia cumva că are o boală de care va muri?

— Nu ştiu. Nu mi-a spus niciodată. Unul din lucrurile pe care mi le-a cerut înainte de a mă căsători cu el a fost să nu-i pun întrebări despre el, unde se duce, de ce, şi când se întoarce. Trebuia să-l accept aşa cum era, o străbătu un fior. Mi-a fost foarte greu să trăiesc aşa,

— De ce ai acceptat să trăieşti aşa? De ce? Doar nu erai în situaţia de a nu avea-ncotro?

Riko avu iarăşi o clipă de ezitare,

— M-am născut în Japonia, în 1939, şi am mers împreună cu părinţii mei la Berna, pe când eu eram foarte mică. Tatăl meu era un funcţionar mărunt la ambasada japoneză de acolo. În 1943 el s-a întors în Japonia, dar pe noi ne-a lăsat la Geneva. Familia noastră este… familia noastră se trage de la Nagasaki. În 1945 tatăl meu a murit şi ne-am pierdut toată familia. Nu mai aveam la ce ne întoarce, iar mama mea dorea să rămână în Elveţia, aşa că ne-am dus să locuim la Zurich cu un om bun care s-a prăpădit acum patru ani. El… ei au plătit pentru educaţia mea, au avut grijă de mine şi am fost o familie fericită. Mulţi ani de zile am ştiut că nu sunt căsătoriţi, dar se prefăceau a fi, iar eu mă prefăceam a-i crede. La moartea lui n-au rămas bani sau, mă rog, doar foarte puţini. Hans Gresserhoff era o cunoştinţă a acestui om, ta… tatăl meu vitreg. Îl chema Simeon Tzerak. Era un refugiat, un apatrid originar din Ungaria, tai-pan, care se stabilise în Elveţia. Zicea că înainte de război fusese contabil, la Budapesta. Mama a aranjat căsătoria mea cu Hans Gresserhoff, acum îşi ridică privirea de pe covor şi se uită la el. A fost… a fost o căsnicie bună, tai-pan, eu cel puţin m-am străduit să fiu aşa cum dorea soţul meu şi cum dorea mama mea. *Giri*-ul meu, datoria mea era să-mi ascult mama, *neh?*

— Da, zise el cu blândeţe, ştiind ce înseamnă datoria şi *giri,* acel cuvânt specific japonez, cel mai important cuvânt, ce cuprinde în el o întreagă moştenire şi un mod de

viaţă, Ţi-ai îndeplinit perfect *giri*-ul, sunt sigur. Şi acum mama ta ce zice, care e *giri*-ul tău acum?

— Mama mea a murit, tai-pan. A murit aşa cum şi-a dorit să moară, în momentul şi locul ales de ea. Bărbatul ei murise, eu eram în siguranţă, ce-i mai rămânea de făcut?

— Nimic, răspunse el, ascultându-i glasul cald, sincer şi liniştit.

Îi veni în minte cuvântul japonez *wa,* armonie. Asta e ceea ce posedă fata asta, armonie, gândi el. Poate că de asta şi pare atât de frumoasă. *Ayeeyah,* de-aş putea avea şi eu vreodată asemenea *wa!* Sună unul dintre telefoane.

— Da, Claudia?

— E Alexi Travkin, tai-pan. Îmi cer scuze, dar a zis că e important.

— Mulţumesc, îi spuse lui Riko: Scuză-mă o clipă. Da, Alexi?

— Îmi cer scuze că deranjez, tai-pan, dar Johnny Moore s-a îmbolnăvit şi nu va putea călări.

Johnny Moore era jocheul lor principal. Glasul lui Dunross se-năspri.

— Azi dimineaţă nu părea să aibă nimic.

— Are febră aproape patruzeci de grade, iar doctorul zicea că ar putea fi intoxicaţie alimentară.

— Vrei să spui că a fost intoxicat, Alexi?

— Habar n-am, tai-pan. Oricum însă, azi nu ne poate fi de nici un folos.

Dunross ezită. Ştia că e mai bun decât restul jocheilor săi, deşi greutatea suplimentară pe care ar trebui să o care Noble Star ar fi în dezavantajul calului. S-o fac sau să n-o fac?

— Alexi, programează-l pe Tom Wong. Vom decide înaintea cursei.

— Da, mulţumesc.

Dunross puse jos receptorul.

— Anjin e un nume ciudat. Înseamnă pilot, numai pilot şi navigator, nu-i aşa?

— Legenda familiei mele zice că unul din strămoşii noştri ar fi fost un englez care a devenit samurai şi sfetnic al Shogunului Yoshi Toranaga, o, cu mulţi, mulţi ani în urmă, demult de tot. Sunt multe poveşti, dar se zice că la început a avut un domeniu în Hemi, lângă Yokohama, iar apoi s-a mutat la Nagasaki, împreună cu familia lui, ca mare supraveghetor al tuturor străinilor, zâmbi din nou, ridicând din umeri şi îşi umezi buzele cu vârful limbii. E doar o legendă, tai-pan. Se zice că s-ar fi căsătorit cu o doamnă de viţă nobilă, pe nume Riko, râsul ei umplu încăperea. Ştii Japonia! Un *gai-jin,* un străin, să se însoare cu o doamnă de viţă nobilă! Cum să fie cu putinţă?! Oricum, e o poveste frumoasă şi o explicaţie pentru un nume, *neh?* Se ridică în picioare şi el făcu la fel. E timpul să plec. Bine?

Daimlerul negru cu blazonul Struanilor pictat discret pe portiere opri în faţa hotelului *„V and A*”. Casey şi Bartlett aşteptau în capul scărilor, ea îmbrăcată într-o rochie verde, pe cap cu o pălărioară elegantă, verde, fără boruri, şi mănuşi albe, iar Bartlett, cu o cravată albastră la gât, asortată cu costumul bine croit, amândoi aveau un aer sobru. Şoferul se apropie de ei.

— Domnul Bartlett?

— Da, coborâră treptele. Ai venit să ne iei?

— Da, domnule. Scuzaţi-mă, domnule, dar aveţi amândoi cocardele şi invitaţia?

— Da, uite-le, răspunse Casey.

— În regulă. Îmi pare rău, dar fără ele... Numele meu e Lim. Obiceiul este ca domnii să-şi pună ambele cocarde la butonierele de la revere, iar doamnele au de obicei un ac.

— Fie cum spui tu, răspunse Bartlett.

Casey se urcă în spate, iar el o urmă. Şedeau departe unul de celălalt, în tăcere. Începură să-şi prindă cocardele mici, numerotate. Impasibil, Lim închise portiera, observând răceala dintre cei doi şi jubilând în sinea lui.

Ridică geamul despărţitor şi dădu drumul la microfonul interfonului:

— Dacă vreţi să vorbiţi cu mine, domnule, folosiţi microfonul de deasupra dumneavoastră.

În oglinda retrovizoare îl văzu pe Bartlett apăsând o clipă pe buton.

— Bine, mulţumesc, Lim.

Intrat în trafic, Lim apăsă pe un buton ascuns sub bord. În difuzor se auzi îndată vocea lui Bartlett.

— … să plouă?

— Nu ştiu, Linc. La radio au zis că da, dar toată lumea se roagă să nu plouă, după o clipă de ezitare, spuse cu răceală: Eu tot sunt de părere că greşeşti.

Lim se lăsă fericit pe speteaza scaunului. Fratele lui mai mare, Kim Chu, om de încredere, majordom al tai-panilor *Nobilei Case,* aranjase cu un frate mai mic, priceput tehnician radio, să monteze acest circuit suplimentar ca să se poată auzi ce vorbesc între ei pasagerii. Costase o grămadă de bani şi avea drept scop protejarea, tai-panului, iar fratele mai mare Lim dăduse ordin să nu fie folosit niciodată când în maşină se afla tai-panul. Niciodată. Şi nici nu fusese vreodată, până acum! Lui Lim i se făcea rău numai la gândul de a fi prins, dar dorinţa lor de a şti – de a proteja, desigur – era mai mare decât spaima. O, ho, ho, râse el. Floci Aurii e neagră de furie!

Casey fierbea de nervi.

— Hai s-o lăsăm moartă, Linc, zise ea. De azi de dimineaţă de la micul dejun te porţi ca un urs căruia, i-a intrat o ţeapă în fund.

— Că tu oi fi mai brează, spuse Bartlett încruntându-se la ea. Mergem cu Gornt, aşa cum vreau eu.

— Asta e afacerea mea, ai spus-o de cincizeci de ori, mi-ai promis. Până acum ascultai întotdeauna ce spun. Dumnezeule, doar suntem de aceeaşi parte. Nu vreau decât să te protejez. Ştiu că nu ai dreptate,

— *Crezi* că nu am dreptate. Şi toate astea numai din pricina Orlandei!

— Prostii! Ţi-am explicat raţiunile mele de cincizeci de ori. Dacă Ian scapă din capcană, e mai bine să fim cu el decât cu Gornt.

Chipul lui Bartlett era rece.

— Până acum n-am avut niciodată o controversă, Casey, dar dacă vrei să votăm, acţiunile tale contra acţiunile mele, eşti în pom cât ai zice peşte!

Inima lui Casey bătea cu putere. Ziua începuse prost încă de dimineaţă, de la întâlnirea cu Seymour Steigler, la micul dejun. Bartlett o ţinea una şi bună că pentru ei cel mai bine era să meargă cu Gornt, şi nici un argument al ei nu-l putuse îndupleca. După un ceas de încercări de a-l convinge, pusese capăt discuţiei şi se dusese să rezolve teancul de telexuri sosite peste noapte. După care, amintindu-şi de asta în ultima clipă, dăduse fuga să-şi cumpere o pălărie.

Când se întâlnise cu Bartlett în holul hotelului, nerăbdătoare, vrând să-l împace şi sperând că îi va plăcea pălărioara, el o întrerupsese:

— Las-o baltă. Bun, nu suntem de aceeaşi părere. Şi ce dacă?

Ea tot aşteptase să spună ceva de pălărie, dar el nici nu o remarcase măcar.

— Ce părere ai?

— Ţi-am spus, Gornt e cel mai bun pentru noi.

— Vorbeam de pălăria mea.

Îi observase privirea lipsită de interes.

— A, e ceva nou! Arată bine.

Îi venise să şi-o smulgă de pe cap şi să arunce cu ea în el.

— E pariziană, îl informase ea, fără entuziasm. Ştii că pe invitaţie scrie pălărie şi mănuşi. E o prostie, dar Ian zicea că…

— Ce te face să crezi că poate scăpa din capcana?

— E deştept. Şi el e tai-panul.

— Gornt l-a prins la înghesuială.

— Aşa pare. Dar hai să nu mai discutăm acum. Poate ar fi mai bine să aşteptăm afară.

— Stai puţin, Casey. Ce tot cloceşti tu?

— Ce vrei să spui?

— Te cunosc mai bine decât oricine. Ce pui la cale?

Casey ezită, nesigură pe ea, întrebându-se dacă să-i destăinuie chestiunea cu *First Central.* Dar nu e nici un motiv, se linişti ea. Dacă Ian obţine creditul şi scapă din strâmtoare, eu voi fi prima care să afle. Ian mi-a promis. Şi atunci Linc îşi poate acoperi cele două milioane ale lui cu Gornt şi pot amândoi să răscumpere ce au vândut, făcând un profit uriaş. În acelaşi timp, Ian, Linc şi cu mine intervenim în structura bursei şi dăm propria noastră lovitură. Eu voi fi prima care să afle, după Murtagh şi Ian. Ian mi-a promis. Da, dar pot să am încredere în el? O cuprinse un val de greaţă. În afaceri, poţi oare să ai încredere în cineva, aici sau aiurea? Bărbat sau femeie?

Cu o seară înainte, la cină, avusese încredere în el. Sub influenţa vinului şi a bucatelor îi povestise despre relaţia ei cu Linc, despre înţelegerea dintre ei.

— E cam dur, pentru voi, nu-i aşa?

— Da, da şi nu. Eram amândoi majori, Ian, iar eu îmi doream mult mai mult decât să fiu doamna Bartlett, mamă-amantă-slugă-spălătoreasă şi veşnic la coada cratiţei. Un astfel de trai distruge pe oricare femeie. Veşnic eşti lăsată acasă. Iar casa devine o închisoare şi până la urmă, te înnebuneşte, să stai aşa, închisă, până ce moartea le va scoate de-acolo! Am văzut asta de prea multe ori.

— Cineva trebuie să aibă grijă de casă şi de copil. E treaba bărbatului să câştige banii. Iar treaba soţiei…

— Da, în general. Dar aşa ceva nu e pentru mine. Eu nu sunt dispusă să accept aşa ceva şi nu cred că e rău să-ţi doreşti o altfel de viaţă. Eu sunt cea care câştigă bani pentru familia noastră. Soţul surorii mele a murit, aşa încât

o am pe sora mea şi pe copiii ei, pe mama şi pe un unchi bătrân. Sunt şcolită şi pricepută, mai pricepută decât mulţi alţii la afaceri. Lumea se schimbă, totul se schimbă, Ian.

— După cum ţi-am mai spus, nu şi aici, slavă Domnului!

Casey îşi amintea cum era gata să se ia la harţă pe această temă, dar înfrângându-şi pornirea întrebase:

— Ian, dar cum a fost cu Cotoroanţa? Care a fost secretul ei? Cum a devenit ea egală cu bărbaţii?

— Ea a ţinut băierile pungii. Neabătută. O, de ochii lumii i-a lăsat în faţă, în ce priveşte poziţia şi reputaţia, pe Culum şi următorii tai-pani, dar ea ţinea registrele, angaja şi concedia prin intermediul lui – ea era stâlpul familiei. Când Culum era pe moarte, nu i-a fost greu să-l convingă să o facă pe ea tai-pan. El i-a dat pecetea Struanilor, pecetea familiei şi toate frânele puterii, toate secretele. Dar ea a avut înţelepciunea să păstreze aceasta taină, şi după moartea lui Culum i-a numit numai pe aceia pe care îi putea controla, fără ca să-i dea vreodată pe mână vreunuia din ei băierile pungii sau adevărata putere, până ce ea însăşi ajunse pe moarte.

— Dar e oare destul să conduci prin intermediul altora?

— Puterea e putere şi nu cred că are vreo importanţă atâta timp cât tu conduci. Pentru o femeie, după o anumită vârstă, puterea depinde de controlul asupra banilor, însă ai dreptate în privinţa banilor de tăvăleală. Hong Kongul e singurul loc din lume unde îi poţi obţine şi îi poţi păstra. Cu bani, bani adevăraţi, poţi, să fii mai presus de oricine. Chiar şi decât Linc Bartlett. Apropo, mie îmi place Linc, îmi place foarte mult.

— Eu îl iubesc. Relaţia noastră ca parteneri a fost bună, Ian. Cred că i-a prins bine lui Linc, sper asta din tot sufletul. El este tai-panul nostru şi eu n-am de gând să devin tai-pan. Vreau doar să reuşesc ca femeie. El m-a ajutat, desigur, foarte mult. Fără el n-aş fi ajuns niciodată ceea ce sunt. Aşa încât suntem parteneri până la ziua mea

de naştere, pe 25 noiembrie. Atunci e ziua Z, când vom lua amândoi o hotărâre.

— *Şi?*

— Nu ştiu. Sincer nu ştiu. Da, ţin la Linc, mai mult ca oricând, dar nu suntem amanţi.

Mai târziu, pe când se întorceau cu feribotul, fusese tentată să-l întrebe despre Orlanda, dar se hotărâse să n-o facă.

— Poate ar fi trebuit să o fac, murmură ea cu voce tare.

— Poftim?

— O! se trezi din visare, dându-şi seama că se află în maşină, pe feribot, în drum spre Hong Kong. Iartă-mă, Linc, visam cu ochii deschişi.

Se uită la el şi-şi dădu seama că e la fel de chipeş ca-ntotdeauna, deşi acum o privea cu răceală. Pentru mine tu eşti mai atrăgător şi decât Ian şi decât Gornt, îşi spuse ea. Şi totuşi, acum aş prefera să mă culc cu oricare dintre ei mai curând decât cu tine. Fiindcă eşti un afurisit.

— Vrei să o facem? Să votăm, fiecare cu câte acţiuni are? întrebă el.

Casey îl privi fix, furioasă. Strigă-i să se ducă naibii, ţipa drăcuşorul din ea, el are nevoie de tine mai mult decât ai tu nevoie de el. Tu ai frâiele *Par-Conului,* tu cunoşti toate dedesubturile, şi poţi să distrugi ceea ce l-ai ajutat să creeze. Însă cealaltă jumătate a ei o îndemnă la prudenţă. Îşi aminti ce-i spusese tai-panul despre această lume a bărbaţilor şi despre putere. Şi despre Cotoroanţa. Aşa că plecă ochii în jos şi lăsă să-i scape câteva lacrimi. Simţi de-ndată schimbarea atitudinii lui Linc.

— Te rog, Casey, nu plânge, iartă-mă..., se înmuie el şi o luă în braţe. Dumnezeule, nu te-am mai văzut niciodată plângând... Uite, noi ne-am ciorovăit de zeci, de sute de ori, nu e cazul s-o pui aşa la suflet. Deocamdată companiile *Struan şi Gornt* sunt asmuţite una contra alteia. Până la urmă, nu-i nici o diferenţă. Tot noi vom fi *Nobila Casă,* deşi Gornt e de fapt cel mai bun, ştiu eu că am dreptate.

O nu, n-ai dreptate, gândi Casey mulţumită, încălzită de îmbrăţişarea lui.

26

Ora 12.32.

Brian Kwok ţipa întruna. Depăşise stadiul groazei. Ştia că se află în închisoare, în iad, şi că e acolo de o veşnicie. Universul lui dement se reducea la o clipită, o lumină orbitoare fără de sfârşit, totul de culoarea sângelui, pereţii celulei, podeaua, tavanul sângeriu, nici uşi nici ferestre, podeaua scăldată în sânge, totul însă sucit, totul cu susu-n jos căci el parcă stătea lungit pe tavan, fiinţa-i chinuită încercând să se agaţe cu ghearele de normalitate, recăzând însă de fiecare dată în mizeria propriei sale vome, iar în clipa următoare din nou în beznă, glasuri şuierătoare pulsând în hohote de râs, acoperindu-l pe prietenul lui, acoperindu-l pe Robert care-i ruga pe diavoli să se oprească, încetaţi, pentru numele lui Dumnezeu, încetaţi, şi din nou lumina ce sfâşie retina şi face să-ţi explodeze capul, lumina sângerie peste valurile de sânge ce nu curge, agăţarea disperată, încercând să prindă scaunele şi masa aflate în valul de sânge, dar căzând înapoi, mereu înapoi, unde tavanul se uneşte cu podeaua, toate aiurea, sus, jos şi pe părţi, nebunie, demenţă, născocirea diavolului. Lumină sângerie şi beznă şi râsete, duhoare, iarăşi sânge, la nesfârşit...

Ştia că începuse să bată câmpii de ani şi ani, implorându-i să înceteze, implorându-i să-i dea drumul, jurându-se că va face orice numai să-i dea drumul, că el nu era cel pe care îl căutau, că nu era bun de trimis în iad... E o greşeală, totu-i o greşeală, nu, nu e o greşeală, eu eram duşmanul care era duşmanul... ce duşman? Doamne, fă ca lumea să se întoarcă la locul ei, să zac acolo unde ar trebui

să zac, acolo sus, acolo jos, unde… Isuse, Robert, ajută-mă, ajută-măăă…

— Gata, Brian, sunt aici. Le îndrept eu pe toate. Ai încredere. Le pun pe toate la locul lor!

Auzea cuvintele pline de compasiune ce parcă se desprindeau din vârtej şi acopereau râsetele. Sângele ce acoperea totul dispăru. Simţi mâna prietenului său, răcoroasă şi blândă, şi se agăţă de ea, speriat să nu fie şi asta un vis dintr-un vis… O, Isuse, Robert, nu mă părăsi!… Doamne, nu e cu putinţă! Uite, tavanul e acolo unde trebuie să fie şi eu sunt aici, întins pe patul meu, unde mi-e locul, încăperea e slab luminată, dar e o lumină caldă, acolo unde trebuie să fie, totul e curat, flori, draperiile sunt trase, dar sunt flori şi apă în vază, şi eu stau cu faţa în sus…

— Isuse, Robert…

— Hei, băiete, zise Robert Armstrong cu blândeţe.

Îi venea greu să vorbească şi se simţea slăbit, fără putere, însă era minunat să se afle aici, scăpat din coşmar, având aproape chipul prietenului său, chipul adevărat, deşi îl zărea ca prin pâclă. Şi să fumeze. Oare fumez? Da. Da, parcă îmi amintesc că Robert mi-a lăsat un pachet de ţigări deşi diavolii ăia au venit, le-au găsit şi mi le-au luat săptămână trecută. Ce bine e să fumezi… când a fost asta, luna trecută, săptămână trecută? Da, da, mi-amintesc că Robert s-a întors iarăşi şi mi-a dat un fum pe furiş luna trecută, luna trecută a fost asta?

— Ce gust bun are, Robert, e atât de bun… şi liniştea, fără coşmar, Robert, fără să mai văd sânge acolo sus, tavanul curat, să stau întins nu acolo sus, ci aici jos, nu în iad… o, mulţumesc, mulţumesc…

— Acum trebuie să plec.

— Dumnezeule, nu pleca, s-ar putea să se întoarcă ei, nu pleca, şezi, mai stai, te rog stai. Uite, o să stăm de vorbă, da, să vorbim, voiai să vorbim… nu pleca. Te rog vorbeşte-mi…

— Bine, prietene, atunci vorbeşte. Nu o să plec cât timp stăm de vorbă. Ce vrei să-mi spui? O să stau cât timp vorbim. Spune-mi despre Ning-lok şi despre tatăl tău. Nu te-ai mai întors acolo să-l vezi?

— Ba da, m-am dus înapoi să-l văd o dată, înainte de a muri, m-au ajutat prietenii mei, m-au ajutat, nu a durat decât o zi, prietenii mei m-au ajutat… asta, asta a fost atât de demult…

— Ian a mers şi el cu tine?

— Ian? Nu… să fi fost Ian? Nu-mi amintesc… Ian, tai-panul? Cineva a mers cu mine. Oare tu, Robert? A, cu mine la Ning-tok? Nu, n-aţi fost nici tu nici Ian, ci John Chancellor de la Ottawa. Şi el îi urăşte pe sovietici, Robert, ei sunt principalul duşman. Chiar şi la şcoală, chiar şi diavolul de Ciang Kai-şi şi asasinii lui Fong-fong şi… şi… Of, sunt atât de obosit şi atât de bucuros să te văd…

— Vorbeşte-mi despre Fong-fong.

— A, ăla. Era un om rău, Robert. El şi cu tot grupul lui de spioni erau contra noastră, a RPC, şi pro Ciang, ştiu eu. Nu-ţi fă griji, de cum am citit… Ce m-ai întrebat? Poftim?

— Din cauza nenorocitului ăla de Grant, nu-i aşa?

— Da, aşa e, şi era cât pe ce să leşin când am aflat că el ştie că sunt… unde rămăsesem? A, da, dar l-am oprit pe Fong-fong imediat… O, da…

— Cui i-ai spus?

— Lui Tsu-yan. I-am şoptit lui Tsu-yan. Acum e înapoi la Pekin… Era un tip foarte mare, deşi nu ştia cu adevărat cine sunt eu, Robert, totul e foarte secret… când eram la şcoală, tatăl meu m-a trimis după ce a fost ucis bătrânul Sh'in… au venit criminalii şi l-au biciuit până a murit în piaţa satului fiindcă era unul de-ai noştri, unul din oamenii preşedintelui Mao, şi când am ajuns la Hong Kong am stat cu unchiul… am mers la şcoală… iar el mă şcolea noaptea… Acum pot să dorm?

— Cine era unchiul tău, Kar-shun, şi unde locuia?

— Nu… nu-mi amintesc…

— Atunci trebuie să plec. Săptămână viitoare o să…

— Nu, aşteaptă, Robert, aşteaptă, era Wu Tsa-fing, pe… pe Fourth Alley, în Aberdeen… numărul opt, opt cu noroc, etajul cinci. Gata, mi-am amintit! Nu pleca!

— Foarte bine, foarte bine, băiete. Ai stat mult la şcoală în Hong Kong?

Robert Armstrong vorbea încet şi cu glas blând şi în sinea lui îi era milă de acest om care cândva îi fusese prieten. Se mira că Brian clacase; atât de rapid, atât de uşor. Mintea arestatului era acum deschisă, pregătită să fie desfăcută bucăţică cu bucăţică. Stătea cu privirea fixată pe chipul bărbatului culcat pe pat, încurajându-l să-şi amintească astfel ca cei ce ascultau în taină să poată înregistra toate faptele, cifrele, numele şi adresele, adevărurile şi frânturile de adevăr ce se revărsau şi vor continua să se reverse până când din Brian Kar-shun Kwok nu va mai rămâne decât un înveliş gol. Şi ştia că va continua să-l tragă de limbă, îmbunându-l sau ameninţându-l, făcând pe nerăbdătorul sau pe supăratul, prefăcându-se că vrea să plece sau înjurându-l şi alungându-l pe gardianul care i-ar întrerupe, dacă va fi nevoie. Pentru Crosse şi Sinders care urmăreau totul, el nu era decât o unealtă, aşa cum şi Brian Kwok fusese o unealtă pentru alţii care folosiseră mintea şi aptitudinile lui pentru scopurile lor. Datoria lui era să fie pe post de mediu, să-l facă pe pacient să vorbească, să-l readucă la subiect când divaga sau devenea incoerent, să fie singurul lui prieten şi singurul sprijin în acest univers ireal, cel care îl stimula să scoată la iveală adevărul. John Chancellor de la Ottawa, cine o fi? Ce rol are? Încă nu ştiu. O să aflăm tot ce ştie nenorocitul, îşi spuse el. Toate contactele lui, mentorii, duşmanii şi prietenii. Sărmanul Fong-fong şi băieţii lui! Nu-i vom mai vedea niciodată, decât dacă nu cumva o să apară ca agenţi ai părţii adverse. Ce treabă murdară e şi asta, să-ţi trădezi prietenii, să, lucrezi pentru duşmanul care, toată lumea o ştie, vrea să te îngenuncheze.

— ...la Vancouver a fost minunat, minunat, Robert. Era acolo o fată care... Da, şi a fost cât pe ce să mă însor cu ea, dar Înţeleptul Tok, Înţeleptul era superiorul meu, locuia... locuia... da, pe Pedder Street, în Chinatown, şi era proprietarul restaurantului Hoho-tok... da, Înţeleptul Tok a spus că eu trebuie să-l cinstesc pe preşedintele Mao mai presus de oricare *quai loh*... De-ai şti cât o iubeam, dar el mi-a spus că *quai loh* au fost cei care timp de veacuri au siluit China... Ştii că asta e adevărat, adevărat...

— Da, e adevărat, zise el cântându-i în strună. Înţeleptul Tok era singurul tău prieten în Canada?

— O nu, Robert, am cu zecile...

Armstrong îl ascultă, uluit de bogăţia de informaţii privind Poliţia canadiană, dimensiunile infiltrării comuniste chineze peste tot în cele două Americi şi în Europa, şi în special pe coasta de vest – Vancouver, Seattle, San Francisco, Los Angeles, San Diego. Pretutindeni unde exista şi posibilitatea de a exercita presiuni, de a obţine fonduri şi mai ales informaţii.

— ...şi Wo Tuk de pe Gerrard Street de la Londra este Centrul unde eu... când eram... Au, ce mă doare capul, şi mi-e aşa sete...

Armstrong îi dădu apa care conţinea un excitant. Când el sau Crosse vor considera că a sosit timpul, clientului i se va da ceaiul lui preferat, ceai chinezesc cu aromă delicată, menit să-i potolească setea. Acesta conţinea somniferul. După aceea Crosse şi Sinders hotărau ce mai urmează, dacă mai continuă la fel, iarăşi cu Camera Roşie, sau dacă încheie tratamentul şi apoi, cu multă grijă, îl readuc pe pacient la realitate, treptat, pentru a nu-l vătăma definitiv. De ei depinde, gândi el. Sinders a avut dreptate că e mai bine să-l stoarcem acum, cât mai avem timp. Ştie prea multe. E prea bine pregătit şi dacă ar fi trebuit să-l dăm înapoi fără să aflăm ce ştie ar fi fost un act necugetat. Trebuie să le-o luăm înainte. Armstrong aprinse două ţigări şi trase adânc din a lui. Până de Crăciun mă las de fumat.

Da' ştiu eu, cu toate grozăviile astea? Ţipetele jalnice ale lui Brian Kwok, la nici douăzeci de minute după ce fusese pus pentru a doua oară în cameră, îl zguduiseră. El privea împreună cu Crosse şi Sinders prin ochiurile de observaţie, urmărind acea demenţă de a încerca să ajungă la tavanul care era ba podea, ba tavan, uimit că cineva atât de puternic, atât de bine pregătit ca Brian Kwok clachează atât de repede.

— E imposibil, murmurase el.

— S-ar putea să se prefacă, spusese Sinders.

— Nu, răspunsese Crosse. Nu. Lui îi pare real. Eu ştiu.

— Nu-mi vine să cred că a cedat atât de repede.

— Ba o să crezi, Robert.

Apoi, după ce Brian Kwok a fost scos pentru a fi adus în camera lui, curată şi frumoasă, şi după ce Camera Roşie, a fost curăţată, Roger Crosse spusese:

— Ei bine, Robert, încearcă şi tu. Atunci o să înţelegi.

— Nu, nu mulţumesc. Parcă-i dintr-un roman de groază, bâiguise el. Nu, mulţumesc!

— Te rog încearcă, numai un minut. E o experienţă importantă pentru tine. Ai putea să fii prins de ei, de adversari, într-o bună zi. Trebuie să fii pregătit. Un minut s-ar putea să le ajute să scapi cu mintea întreagă. Încearcă pentru binele tău.

Aşa încât acceptase. Au închis uşa. Încăperea era toată stacojie, mică şi complet şuie, cu toate liniile aiurea, toate unghiurile aiurea, podeaua atingând tavanul într-un colţ, perspectivele toate deformate, nici un unghi normal. Tavanul înclinat de deasupra era de fapt o placă de sticlă stacojie. Deasupra sticlei curgea apă, care apoi era reciclată. Prinse de această suprafaţă înclinată din sticlă stacojie se aflau scaune stacojii, o masă pe care stăteau împrăştiate creioane şi hârtii, perne stacojii pe scaune, făcând să pară că ar fi podeaua, cu o falsă uşă în apropiere, aproape dată de perete…

Deodată, beznă. Apoi fascicolul de lumină orbitoare şi înfricoşătorul impact al stacojiului. Beznă, stacojiu, beznă, stacojiu. Involuntar, s-a întins să apuce masa palpabilă, să simtă realitatea scaunelor, a podelei şi a uşii. S-a împleticit şi a căzut, incapabil să se orienteze, apă deasupra, sticla dispărută, doar o nestăvilită apă stacojie pe podeaua de deasupra. Beznă, glasuri vibrând şi iarăşi iad sângeriu. Stomacul îi spunea că era cu susul în jos deşi mintea-i zicea că totul e o păcăleală, să-şi închidă ochii, e o păcăleală, păcăleală… După o veşnicie, când în cele din urmă s-au aprins luminile normale şi s-a deschis uşa adevărată, el zăcea pe podea, cuprins de spasme de vomă.

— Ticălosule, se răstise el la Crosse, deşi abia putea glăsui. Ai spus un minut, mincinos nemernic!

Respira greu. Ameţit, a încercat să se ridice în picioare, să nu mai vomite.

— Îmi pare rău, dar n-a fost decât un minut, Robert, spusese Crosse.

— Nu te cred…

— Zău, atât a fost, intervenise Sinders. Chiar eu am cronometrat. E fantastic! Foarte eficient!

Armstrong simţi din nou apăsarea aceea pe piept şi se gândi la apa de deasupra, la scaune şi la masă. Alungă aceste gânduri, concentrându-se asupra lui Brian Kwok, simţind că-l lăsase pe pacient să bată destul câmpii şi că era timpul să-l readucă la subiect.

— Ce spuneai? Că i-ai transmis dosarele noastre prietenului tău Lo Dinţosul?

— Ba nu, nu era… sunt obosit, Robert. Tare obosit… ce…

— Dacă eşti obosit, plec! se ridică şi-l văzu pe celălalt albindu-se la faţă. Luna viitoare o să…

— Nu… nu… te rog nu pleca… ei… nu, nu pleca! Te rooog!

Se aşeză la loc, continuând jocul, ştiind că nu e corect şi că un pacient atât de dezorientat ar putea fi uşor pus să semneze orice, să spună orice.

— Cât timp vorbeşti, stau, prietene. Spuneai despre Lo Dinţosul, tipul din Princes Building... El era intermediarul?

— Nu... nu... da, într-un fel... Doctorul Meng... Doctorul Meng trebuia să ia orice pachet lăsat de mine... Meng nu ştia că eu... că eu eram cel care-i lasă... se stabilise totul la telefon, sau printr-o scrisoare... el le ducea lui Lo care era plătit... Lo Dinţosul era plătit ca să le dea altcuiva, nu ştiu cui... nu ştiu...

— Ba eu cred că ştii, Brian, dar nu vrei tu să mai rămân.

— Vreau, Isuse, vreau, vreau... Dinţosul... Dinţosul, trebuie să ştie... ori poate Ng, Vee Cee Ng, Ng Fotograful, el e de partea noastră, Robert... întreabă-l, trebuie să ştie... el s-a ocupat împreună cu Tsu-yan de importul de toriu...

— Ce-i aia toriu?

— Un zăcământ rar... pentru industria atomică... industria noastră atomică... da, o să avem şi noi bombele noastre atomice şi cu hidrogen, peste câteva luni... Brian Kwok fu cuprins de un acces de râs paroxistic. Prima, peste câteva săptămâni... prima noastră explozie peste numai câteva săptămâni... sigur, nu perfectă, dar prima, şi curând o bombă cu hidrogen, zeci de bombe, Robert, curând o să le avem pe ale noastre ca să ne apărăm de hegemoniştii ăia care ameninţă să ne facă praf, peste câteva săptămâni! Isuse, Robert, gândeşte-te la asta! Preşedintele Mao a reuşit asta, el a făcut-o... da, pe urmă la anu' bombe cu hidrogen, da, ne vom lua înapoi pământul nostru, da, cu arme atomice anulăm... da, Joe o să ne ajute, Joe Yu o să... O, acum o să-i oprim, să-i stăvilim şi să ne luăm înapoi pământul nostru, întinse mâna şi îl apucă pe Robert Armstrong de braţ, dar strânsoarea lui era slabă. Ascultă, noi suntem deja în război, noi şi sovieticii, mi-a spus Chung Li, el e contactul meu în caz de ur... de urgenţă... e război... se trage chiar acum. În nord, divizii,

nu patrule lângă Amur, ucid, ucid alţi chinezi şi fură iar pământ, dar… dar nu pentru mult timp.

Se lăsă istovit pe spate şi începu să bâiguie, cu mintea rătăcită.

— Bombe atomice? La anul? Nu te cred, zise Armstrong prefăcându-se a-l lua în râs, dar simţind cum îi plesneşte capul în timp ce asculta şuvoiul continuu de date precise, de nume. Isuse, bombe atomice peste câteva luni? Câteva luni? Lumea ştie că aşa ceva nu-i posibil decât peste vreo zece ani. China cu bombe atomice şi cu hidrogen? Grijuliu, îl lăsă pe Brian Kwok să isprăvească, apoi întrebă pe ton de conversaţie banală:

— Cine e Joe? Joe Yu?

— Cine?

Îl văzu pe Brian Kwok întorcându-se spre el şi privindu-l fix cu o privire ciudată, schimbată, sfredelitoare. Deveni imediat prudent.

— Joe Yu, zise Armstrong pe un ton şi mai indiferent.

— Cine? Nu cunosc nici un Joe Yu… nu… Ce, ce… ce caut eu aici? Ce loc e ăsta? Ce se petrece? Yu? De ce… de ce ar trebui să-l cunosc? Cine?

— Nu-i nici un motiv anume, îl linişti Armstrong. Uite, bea nişte ceai, cred că ţi-o fi foarte sete, bătrâne.

— Da… da, mi-e… unde… da… Isuse, ce se pe… petrece?

Armstrong îl ajută să bea. Apoi îi mai dădu o ţigară şi continuă să-l liniştească. Peste câteva minute Brian Kwok era iarăşi cufundat într-un somn adânc. Armstrong îşi şterse palmele şi fruntea, epuizat şi el. Uşa se deschise şi apărură Sinders şi Crosse.

— Excelent, Robert, zise Sinders încântat, foarte bine!

— Da, spuse Crosse. Am simţit şi eu că e pe cale să-şi revină. Ai calculat perfect momentul.

Armstrong nu răspunse nimic. Se simţea mânjit.

— Dumnezeule, jubilă Sinders, pacientul ăsta e o mină de aur. Ministrul va fi încântat. Bombe atomice peste câteva

luni şi un război în curs chiar acum! Nici nu-i de mirare că cei din Comisia noastră parlamentară pe problemele comerciale au obţinut rezultatele pe care le-au obţinut. Excelent, Robert, pur şi simplu excelent!

— Îl credeţi pe pacient, sir? spuse Crosse.

— Absolut. Tu nu?

— Cred că a spus ceea ce ştie. Dar dacă astea sunt adevărate sau nu, e altă treabă. Joe Yu? Numele de Joe sau Joseph Yu vă spune ceva? Ceilalţi clătinară din cap. John Chancellor?

— Nu.

— Chung Li?

Armstrong spuse:

— E unu' Chung Li care e prieten cu Br... cu pacientul, un pasionat de maşini, shanghaiez, mare industriaş... s-ar putea să fie el.

— Bun. Dar Joe Yu, numele ăsta i-a provocat o reacţie puternică. S-ar putea să fie ceva important. Crosse se uită la Sinders. Continuăm?

— Bineînţeles.

27

Ora 1.45.

Din cincizeci de mii de gâtlejuri se ridică un vuiet de emoţie atunci când cei şapte cai înscrişi în prima cursă, cu jocheii în şa, urcară rampa de sub tribune, îndreptându-se falnici şi sprinteni spre paddockul unde îi aşteptau antrenorii şi proprietarii. Aceştia din urmă şi soţiile lor erau cât se poate de eleganţi, multe dintre neveste fiind chiar prea împopoţonate, etalându-şi blănurile de vizon. Printre ele se aflau şi Mai-ling Kwang şi Dianne Chen, conştiente de privirile invidioase ale mulţimii care-şi lungea gâturile să vadă caii – şi pe ele.

De ambele părţi ale ierbii umede a paddockului şi a cercului câştigătorilor masa compactă a mulţimii se întindea până la albul strălucitor al balustradelor şi la gazonul perfect întreţinut al pistei înconjurătoare. Potoul se afla vizavi şi, alături de el, pe partea opusă a pistei, se găsea imensul totalizator pe care apăreau numele cailor şi ale jocheilor şi pariurile, la fiecare cursă. Totalizatorul era proprietatea Clubului, la fel ca şi hipodromul. Aici, în Hong Kong, nu existau book-makeri legali şi nici un fel de locuri unde să se facă pariuri în afara hipodromului. Aceasta era singură formă legală de pariuri din toată Colonia.

Cerul era întunecat şi ameninţător. Mai devreme căzuseră câţiva stropi, dar acum aerul era limpede. În spatele paddockului şi al cercului câştigătorilor, se aflau vestiarele jocheilor şi birourile oficialilor, chioşcuri cu mâncare şi primul grup de ghişee pentru pariuri. Deasupra lor se aflau tribunele, cu patru etaje acoperite, fiecare având propriul său grup de ghişee pentru pariuri. Primul etaj era pentru membrii fără drept de vot, al doilea pentru cei cu drept de vot, iar cele două etaje de sus erau rezervate pentru lojele particulare şi cabina radio. Fiecare lojă avea bucătăria ei proprie. Fiecare din cei zece membri ai consiliului de administraţie al clubului, aleşi pe un an, avea loja sa şi mai erau şi unele loje permanente: mai întâi cea a excelenţei sale guvernatorul, sponsorul clubului; apoi cea a comandantului şef; una a băncii *Blacs* şi una a băncii *Victoria.* Şi, în sfârşit, cea a companiei *Struan.* Aceasta era cea mai bine plasată, exact vizavi de potou.

— Din ce cauză, tai-pan? întrebă Casey.

— Fiindcă Dirk Struan a fost iniţiatorul Clubului Hipic, a stabilit regulile, a adus un faimos expert în materie de curse de cai, pe sir Roger Blore, şi l-a făcut primul secretar al clubului. El a dat banii pentru prima întrunire, bani pentru tribune, bani pentru a importa primul lot de cai din India şi a reuşit să-l convingă pe primul plenipotenţiar, sir William Longstaff, să cedeze acest teren clubului, pe veci.

— Ei, hai, tai-pan, spuse jovial Donald McBride, care răspundea de organizarea actualei întâlniri, povesteşte lucrurile aşa cum s-au petrecut. Zici că Dirk „a reuşit să-l convingă”? Dirk pur şi simplu i-a „poruncit” lui Longstaff s-o facă.

Dunross râse împreună cu ceilalţi care mai şedeau încă la masa al cărei amfitrion fusese: Casey, Hiro Toda şi McBride, care tocmai venise în vizită. În lojă se găseau un bar şi trei mese rotunde, la fiecare din ele putând sta comod douăsprezece persoane.

— Prefer versiunea mea, zise el. În tot cazul, Casey, legenda spune că lui Dirk Struan i-a fost acordată această poziţie prin vot general atunci când au fost construite primele tribune.

— Nici asta nu-i adevărat, Casey, strigă Willie Tusk de la masa vecină. N-a revendicat oare bătrânul Tyler Brock această poziţie, pentru *Brock and Sons?* Şi nu l-a provocat el pe Dirk să mizeze această lojă la o cursă, ca de la bărbat la bărbat, la prima întrunire?

— Nu, astea-s doar basme.

— Cei doi s-au întrecut, tai-pan? se interesă Casey.

— Urmau să o facă. Dar se zice că taifunul a venit prea devreme. Oricum, Culum a refuzat să se clintească, aşa că iată-ne aici. Poziţia asta ne aparţine, cât timp va exista hipodromul.

— Şi cred că pe bună dreptate, interveni McBride. *Nobila Casă* merită tot ce-i mai bun. Încă de la alegerea primului consiliu de administraţie, domnişoară Casey, tai-panul companiei Struan a fost întotdeauna membru al consiliului. Întotdeauna. Ales prin vot unanim. Ei, dar e timpul să plec, se uită la ceas şi îi zâmbi lui Dunross, şi cu un aer foarte oficial, spuse: Permiteţi să dăm startul în prima cursă, tai-pan?

Dunross îi surâse şi el.

— Aveţi permisiunea.

McBride plecă zorit. Casey se uită la Dunross cu ochi mari:

— Trebuie să îţi ceară ţie permisiunea ca să înceapă?

— E numai un obicei! Dunross ridică din umeri. Cred că e o idee bună ca cineva să spună „Bun, hai să începem”, nu crezi? Din păcate, spre deosebire de sir Geoffrey, foştii guvernatori ai Hong Kongului nu erau prea faimoşi pentru punctualitatea lor. Şi apoi, tradiţia nu-i deloc un lucru rău – îţi dă un sentiment de continuitate, de apartenenţă, şi de protecţie. Îşi termină cafeaua. Iertaţi-mă o clipă. Trebuie să rezolv câteva lucruri. Distracţie plăcută!

Casey se uită după el, plăcându-l chiar mai mult decât în seara trecută. Tocmai atunci intră Peter Marlowe şi Dunross se opri o clipă.

— A, bună, Peter, mă bucur să te văd. Ce mai face Fleur?

— E mai bine, mulţumesc, tai-pan.

— Intră. Serveşte-te cu băutură. Mă întorc într-o clipă. Pune-ţi banii pe Excellent Day, numărul cinci, în prima cursă! Pe curând.

— Mulţumesc, tai-pan.

Casey îi făcu semn lui Peter Marlowe, dar acesta nu o observă. Ochii îi rămăseseră aţintiţi pe Grey care era împreună cu Broadhurst pe balcon, ţinându-le discursuri câtorva dintre ceilalţi oaspeţi. Casey îl văzu întunecându-se la chip şi, amintindu-şi de ostilitatea dintre ei. Sufletul i se înmuie, aşa că strigă:

— Peter! Hello, hai şi şezi.

Privirea lui îşi pierdu fixitatea.

— A, hello, zise el.

— Hai şi şezi, Fleur se va face bine.

— S-a bucurat mult că te-ai dus s-o vezi.

— Mi-a făcut plăcere. Copiii sunt bine?

— Da. Tu?

— Mă simt splendid. Aşa zic şi eu să mergi la curse?

Dejunul oferit în loja *Struan* pentru treizeci şi şase de persoane constase dintr-un excelent bufet cu mâncare chinezească fierbinte sau, la alegere, plăcintă caldă cu carne şi rinichi şi legume, platouri cu somon afumat, aperitive şi friptură rece, brânzeturi şi patiserii de tot soiul şi, ca desert, tort meringue sculptat în forma Struan Building-ului – toate preparate în bucătăria proprie. Şampanie, cele mai bune vinuri roşii şi albe, lichioruri.

— Va trebui să ţin cură de slăbire cincizeci de ani de acum încolo.

— N-ai nevoie. Cum merge?

Îi simţi privirea iscoditoare.

— Bine, de ce?

— A, nimic, se uită iarăşi spre Grey, apoi îşi concentră atenţia asupra celorlalţi.

— Permiteţi-mi să vi-l prezint pe Peter Marlowe. Hiro Toda, de la *Toda Shipping Industries,* din Yokohama. Peter este romancier şi autor de scenarii la Hollywood.

Brusc, îşi aminti de cartea lui, de Changi, de cei trei ani şi jumătate petrecuţi ca prizonier de război, şi aşteptă să se producă explozia. Între cei doi bărbaţi dăinui un moment de ezitare. Toda oferi politicos cartea lui de vizită şi la fel de politicos, Peter Marlowe i-o dădu pe a lui. După o clipă, întinse mâna.

— Bună ziua.

Japonezul îi strânse mâna.

— E o cinste pentru mine, domnule Marlowe.

— Oh?

— Nu întâlneşti deseori un autor renumit.

— Dar nu sunt, câtuşi de puţin.

— Sunteţi prea modest. Mi-a plăcut foarte mult cartea dumneavoastră. Sincer.

— Aţi citit-o? îl privi cu ochi mari Peter Marlowe. Zău?

Se uită la Toda, care era mult mai scund decât el, vioi, bine făcut şi arătos. Purta un costum albastru, iar de el tocmai atârnase de speteaza scaunului un aparat de

fotografiat. Ochii acestuia aveau o privire la fel de directă şi amândoi erau cam de aceeaşi vârstă.

— Unde aţi găsit-o?

— La Tokio. Avem multe librării englezeşti. Vă rog să mă iertaţi, am citit ediţia de buzunar, nu cea de lux. Nu am găsit ediţia de lux. Romanul dumneavoastră a fost cu adevărat edificator.

— Da?

Peter Marlowe îşi scoase ţigările şi oferi celor din jur. Toda luă una. Casey spuse:

— Fumatul nu vă face bine, ştiţi amândoi!

Ei îi zâmbiră.

— O să ne lăsăm în Postul Paştilor, zise Peter Marlowe.

— Bineînţeles.

Peter Marlowe se întoarse iarăşi spre Toda.

— Aţi fost în armata de uscat?

— Nu, domnule Marlowe, în marină. Pe distrugătoare. Am participat la bătălia din Marea Coralilor, în '42, apoi la Midway, ca sublocotenent, şi mai târziu la Guadalcanal. Am fost scufundat de două ori, dar am avut noroc. Da, am avut noroc, pare-se că mai mult noroc decât dumneavoastră.

— Suntem amândoi în viaţă, amândoi întregi, mai mult sau mai puţin.

— Mda, mai mult sau mai puţin, domnule Marlowe. De acord. Războiul este un mod de viaţă ciudat, Toda trase din ţigară. Cândva, dacă vă face plăcere şi nu e prea dureros, aş vrea să stăm de vorbă despre Changi, despre învăţămintele sale şi războaiele noastre. Bine?

— Desigur.

— Sunt aici pentru câteva zile, îl anunţă Toda. Stau la *Mandarin. O* să plec săptămână viitoare. Poate ne vedem într-o zi, la un prânz sau o cină.

— Mulţumesc. O să vă sun. Dacă nu acum, poate data viitoare când ne vom întâlni. Vreau să merg la Tokio într-o bună zi.

După o pauză, japonezul spuse:

— Nu e nevoie să discutăm despre Changi, dacă nu vreţi. Aş dori însă să vă cunosc mai bine. Anglia şi Japonia au multe în comun. Şi acum vă rog să mă scuzaţi, cred că e cazul să mă duc să pariez.

Se înclină politicos şi plecă. Casey luă o înghiţitură din cafea.

— Ţi-a fost foarte greu? Să fii politicos?

— O nu, Casey. Deloc. Acum suntem egali, el şi cu mine, orice japonez. Japonezii şi coreenii pe care i-am urât au fost cei care aveau baionete şi gloanţe, atunci când eu nu aveam nici una, nici alta. Casey îl văzu ştergându-şi fruntea de transpiraţie şi îi remarcă zâmbetul chinuit. *Mahlu,* nu mă aşteptam să întâlnesc unul pe aici.

— *Mahlu?* În ce limbă e asta? Cantoneză?

— Malaieză. Înseamnă „ruşinat".

Zâmbi în sinea lui. Era de fapt o prescurtare de la *puki mahlu. Mahlu* – ruşinat, iar *puki* – Făgaş de Aur. Malaiezii îi atribuie acelei părţi a femeii simţire: foame, tristeţe, bunătate, lăcomie, ezitare, ruşine, mânie – de toate.

— Nu ai de ce să fii ruşinat, Peter, spuse ea, neînţelegând nimic. Mă miră că mai accepţi să vorbeşti cu unul din ei după toate ororile din lagărul ăla de prizonieri. Să ştii că mi-a plăcut mult cartea. Totuşi, nu e minunat că a citit-o şi el?

— Ba da. Asta m-a uimit şi pe mine.

— Pot să te întreb ceva?

— Ce?

— Ai spus că Changi a însemnat o geneză. Ce ai vrut să spui cu asta?

— Changi ne-a schimbat pe toţi, a modificat pentru totdeauna criteriile noastre valorice. De exemplu, ne-a făcut aproape insensibili la moarte – am văzut prea multă moarte pentru ca ea să mai aibă aceeaşi semnificaţie ca pentru aceia ce n-au fost acolo – pentru oamenii normali. Noi, puţinii care am supravieţuit, suntem o generaţie de dinozauri. Presupun însă că oricine ia parte la război,

indiferent ce război, vede, după aceea viaţa cu alţi ochi, dacă scapă întreg.

— Tu ce vezi?

— O mulţime de prostii care sunt considerate ca însemnând totul, ţelul suprem al existenţei. Nici nu poţi să-ţi închipui ce mare parte a vieţii normale, civilizate e făcută din prostii. Noi, cei care am fost la Changi, avem noroc, suntem purificaţi, ştim ce înseamnă viaţa. Ceea ce pe tine te înspăimântă, pe mine nu mă sperie, iar tu probabil că ai râde de lucrurile care mă înspăimântă pe mine.

— Ca de exemplu?

Marlowe îi zâmbi.

— Gata, am vorbit destul despre mine şi karma mea. Am un pont pentru... se întrerupse şi făcu ochii mari. Mamăăă, cine e tipa?

Casey râse.

— Riko Gresserhoff. E japoneză.

— Şi care e domnul Gresserhoff?

— E văduvă.

— Aleluia!

O priviră traversând încăperea şi ieşind pe terasă.

— Peter, să nu îndrăzneşti!

Glasul lui deveni plin de importanţă:

— Sunt scriitor! E vorba de documentare!

— Gogoşi!

— Ai dreptate.

— Peter, se zice că întotdeauna primul roman al unui scriitor e autobiografic. Cine eşti tu în carte?

— Eroul, bineînţeles.

— King? Americanul care făcea comerţ?

— Nu. Nu el. Şi cu asta, destul despre trecutul meu. Hai să vorbim despre tine. Chiar nu ai probleme? o privea ţintă, vrând să afle de la ea adevărul.

— De ce?

— Se zice că aseară ai fi fost înlăcrimată.

— Prostii.

— Precis?

Ea îşi întoarse privirea, ştiind prea bine că Peter era în stare să vadă prin ea.

— Bineînţeles, ezită. La un moment dat, la un moment dat, s-ar putea să am nevoie de o favoare...

— O? încruntă din sprâncene. Sunt în loja lui McBride, mai încolo pe coridor. Dacă vrei, poţi să vii în vizită, se uită spre Riko şi se încruntă, neplăcut surprins, ea stătea de vorbă cu Robin Grey şi cu Julian Broadhurst, parlamentarul laburist. Cred că nu e ziua mea norocoasă, bombăni el. Mă întorc mai târziu, trebuie să pariez. Pe curând, Casey.

— Care e pontul de care ziceai?

— Numărul şapte, Winner's Delight.

Winner's Delight, un outsider, câştigă cu numai o jumătate de lungime faţă de favorit, Excellent Day. Foarte încântată de sine, Casey se aşeză la coadă în faţa ghişeului unde îşi luau banii câştigaţi, ţinând în mână tichetele ei câştigătoare, conştientă de privirile invidioase ale celor care treceau pe coridorul din spatele lojelor. La alte ghişeuri, se făceau deja cu înfrigurare pariurile pentru a doua cursă, care reprezenta prima parte a dublei quinella. Pentru a câştiga o quinella trebuia să ghiceşti primul şi al doilea cal. Quinella dublă avea două manşe: cursa a doua şi cea de a cincea, care era marea cursă a zilei, de această dată. Câştigurile la quinella aveau să fie uriaşe, căci erau foarte mici şansele de a nimeri patru cai. Pariul minim era de cinci dolari Hong Kong. Maxim nu exista.

— Ce se întâmplă, Linc? întrebase ea chiar înaintea cursei, întinzând gâtul ca să vadă peste balustrada balconului caii aflaţi la start.

Tot băştinaşii hongkonghezi îşi aţintiseră binoclurile într-acolo,

— Uită-te la totalizator. Afişajul electronic se schimba cu repeziciune, pe măsură ce banii erau mizaţi pe diverşi cai, diferenţele micşorându-se tot mai mult, până ce, chiar înainte de a se da startul cifrele îngheţară. Uită-te la câţi

bani s-au investit în cursa asta, Casey! Peste trei milioane şi jumătate de dolari Hong Kong. Asta înseamnă aproape un dolar de fiecare bărbat, femeie şi copil din Hong Kong, şi este numai prima cursă. Cred că ăsta e cel mai bogat hipodrom din lume! Indivizii ăştia sunt nebuni după pariuri!

Când porţile startului s-au deschis, mulţimea vui. Casey se uitase la Linc, zâmbind,

— Îţi place?

— Desigur. Dar ţie?

— O, da.

Şi chiar mă simt bine, îşi spuse ea din nou, aşteptându-şi rândul să ia banii, sunt câştigătoare! Râse cu glas tare.

— A, bună, Casey! Şi tu ai câştigat?

— Bună, Quillan da, am câştigat, ieşi din rând şi se duse în spate, lângă Gornt, căci în rest nu cunoştea pe nimeni acolo. Nu am pariat decât zece dolari, dar am câştigat.

— Suma nu contează, contează să câştigi, Gornt îi zâmbi, îmi place pălăria ta.

— Mulţumesc.

Curios, gândi ea, şi Ian şi Quillan au remarcat-o imediat. Să-l ia naiba pe Linc!

— E mare noroc să ghiceşti primul câştigător, de prima dată când vii la curse.

— Nu eu l-am ghicit. A fost un pont pe care mi l-a vândut Peter. Peter Marlowe.

— A, da, Marlowe. Casey văzu cum i se schimbă puţin expresia privirii. Rămâne pe mâine, cum am vorbit?

— O, sigur. Crezi că vremea va fi bună?

— Chiar şi dacă plouă, putem lua oricum prânzul.

— Splendid. La zece fix, la cheu. Care e loja ta?

Remarcă şovăiala lui, pe care el încercă să o ascundă.

— Nu am lojă. Nu fac parte doar din consiliul clubului. Deocamdată, sunt un oaspete aproape permanent la loja *Blacs* şi uneori o închiriez toată pentru câte o petrecere. E mai încolo pe coridor. N-ai vrea să treci pe acolo? *Blacs* are o poziţie excelentă...

— Dar nu la fel de bună ca *Victoria,* strigă vesel, în trecere, Johnjohn. Casey, să nu crezi o vorbă din tot ce-ţi spune. Felicitări! E *joss* bun să-l ghiceşti pe primul. Pe curând.

Casey se uită după el gânditoare, apoi spuse:

— Quillan, ce e cu retragerea asta masivă de depuneri de la bănci? Nimănui nu pare să-i pese. Ca şi cum nu s-ar întâmpla nimic, bursa nu ar fi pe cale să se prăbuşească şi nu ar exista nici un pericol.

Gornt râse, conştient de urechile ce urmăreau cu atenţie discuţia lor.

— Azi e zi de curse, o zi rară, iar ce-o fi mâine vom vedea. *Joss!* Bursa se deschide luni la zece dimineaţa şi săptămână viitoare se va decide soarta multora. Dar până atunci, toţii chinezii care au reuşit să-şi scoată banii îi au acum în mână, aici. Casey, e rândul tău.

Îşi încasă banii: 15 la unu. 150 de dolari Hong Kong.

— Aleluia!

Gornt încasă un teanc gros de bancnote roşii, 15.000.

— Oho, grozav!

— Cea mai proastă cursă pe care am văzut-o vreodată, spuse un glas acru, cu accent american. La dracu, de mirare că nu l-au dat în brânci pe jocheu şi nu au anulat câştigul!

— O, bună ziua, domnule Biltzmann, domnule Pugmire. Casey îşi aminti de ei din noaptea incendiului. Pe cine să dea în brânci?

Biltzmann şedea la cealaltă coadă, să-şi ia câştigul.

— La noi acasă s-ar fi protestat imediat. Când au ieşit în linie dreaptă, după ultima turnantă, s-a văzut clar că jocheul lui Excellent Day nici măcar nu încearcă să o facă să dea tot ce poate. A fost o treabă aranjată.

Cei care ştiau adevărul, foarte puţini la număr, zâmbiră în sinea lor. În camera jocheilor şi în cea a antrenorilor se şoptea că nu va câştiga Excellent Day ci Winner's Delight.

— Ei, hai, domnule Biltzmann, zise Dunross, care fără să fie observat, auzise discuţia în timp ce trecea pe acolo şi se oprise. Dacă jocheul nu s-ar fi străduit, sau dacă ar fi fost vreo neregulă, organizatorii s-ar fi sesizat imediat.

— Poate că ţine la amatori, Ian, şi la hipodromul ăsta mic, dar pe orice hipodrom profesionist de la noi jocheul lui Excellent Day ar fi descalificat pe viaţă. L-am urmărit tot timpul cu binoclul. Biltzmann îşi încasă încruntat banii şi plecă.

Dunross întrebă liniştit:

— Pug, l-ai văzut pe jocheu făcând ceva ce nu se cuvine? Eu nu am urmărit cursa.

— Nu. N-am văzut nimic.

— Altcineva?

Cei din jur clătinară din cap.

— Mie mi s-a părut în regulă, spuse careva. Nimic neobişnuit.

— Nici unul dintre organizatori nu şi-a exprimat vreo îndoială, apoi Dunross remarcă teancul gros de bancnote din mâna lui Gornt. Îşi ridică ochii spre el. Tu, Quillan?

— Nu. Dar trebuie să-ţi spun sincer că manierele individului ăsta mi se par complet deplasate. Nu cred că e potrivit să fie primit în club. Tocmai atunci îl zări pe Robin Grey trecând pe acolo, ducându-se să parieze, şi zâmbi la gândul ce-i veni în minte. Scuzaţi-mă, vă rog.

Dădu politicos din cap şi plecă. Casey îl văzu pe Dunross cu privirea aţintită pe teancul de bancnote pe care Gornt şi-l pusese în buzunar şi se înfricoşă în sinea ei de expresia ce i se citi pe chip preţ de o clipă.

— E posibil ca Biltzmann… să fi avut dreptate? întrebă ea cu nervozitate.

— Bineînţeles, şi Dunross se întoarse spre ea. Aranjamente se fac peste tot. Nu asta e problema. Nu a fost nici o obiecţie, din partea nici unuia din organizatori, jochei sau antrenori, ochii lui erau de un cenuşiu metalic, iar mica vinişoară de pe frunte pulsa. Nu asta e principala problemă.

Nu, gândea el. E o problemă de maniere. Oricum, însă, calmează-te. În weekendul ăsta, trebuie să fii calm, cu mintea limpede şi stăpân pe tine. Toată ziua el nu avusese parte decât de necazuri. Singurul moment luminos fusese Riko Anjin Gresserhoff. Dar după aceea ultima scrisoare a lui AMG îl umpluse iarăşi de gânduri negre. O mai avea şi acum în buzunar. În ea scria că dacă nu a ars cumva dosarele originale, să încălzească douăsprezece pagini anume, răspândite în aceste dosare. Informaţiile secrete scrise cu cerneală simpatică pe aceste pagini trebuia să le transmită direct primului ministru sau actualului şef al MI-6, Edward Sinders, personal, iar o copie să i-o dea lui Riko Anjin într-un plic sigilat.

Dacă fac asta, atunci trebuie să recunosc că dosarele pe care i le-am dat erau false, îşi zise el, plictisit de AMG, de spionaj şi de instrucţiunile acestuia. Fir-ar să fie, Murtagh soseşte abia mai târziu, sir Geoffrey nu poate să sune la Londra decât după-masă la patru în legătură cu Tiptop şi cu Brian Kwok şi, Isuse Hristoase, acum mai vine şi un individ necioplit care ne face pe toţi amatori…, ceea ce şi suntem. Pariez pe o sută contra o para chioară că Quillan a ştiut înainte de cursă. Deodată, îi trecu prin minte un gând, şi întrebă pe un ton de conversaţie banală:

— Tu cum ai ghicit câştigătorul, Casey? Închizând ochii şi punând degetul la nimereală?

— Peter mi l-a dat. Peter Marlowe. Se schimbă la faţă. O! Crezi că el a auzit că… da, cursa e aranjată?

— Dacă aş fi crezut aşa ceva o clipă, cursa ar fi fost anulată. Acum nu mai pot să fac nimic. Biltzmann…

Brusc, îi veni o idee nemaipomenită şi scoase o exclamaţie.

— Ce s-a întâmplat? tresări Casey.

Dunross o luă de braţ şi o trase deoparte.

— Ca să obţii banii de tăvăleală pe care-i vrei, eşti dispusă să joci? întrebă el încet.

— Desigur, desigur, Ian, dacă e legal. Dar ce să pun în joc? întrebă ea, căci prudenţa ei înnăscută o îndemna la oarecari reţineri.

— Tot ce ai la bancă, locuinţa ta de la Laurel Canyon, acţiunile tale *Par-Con,* contra două până la patru milioane, în treizeci de zile. Ce zici?

Inima îi bătea cu putere, iar agitaţia lui i se transmise şi ei.

— Bine, răspunse ea, dar după aceea regretă. Isuse!

— În regulă. Rămâi aici o clipă. Mă duc să-l caut pe Bartlett.

— Stai puţin. E şi el părtaş la treaba asta? Despre ce e vorba, Ian?

El îi zâmbi larg.

— O modestă şansă în afaceri. Da, Bartlett este esenţial. Acest lucru te face să te răzgândeşti?

— Nu, îi răspunse ea stânjenită, dar am spus că vreau să-mi scot... miza de la *Par-Con.*

— Nu am uitat. Aşteaptă-mă aici.

Dunross se întoarse grăbit în loja lui, îl găsi pe Bartlett, apoi o luară împreună pe coridorul aglomerat, spre bucătăria companiei *Struan,* salutând din când în când câte un cunoscut. Bucătăria era mică, plină de forfotă, şi strălucea de curăţenie. Cei care lucrau nu le acordară nici o atenţie. O uşă dădea către o cameră mică, retrasă, izolată fonic. Patru scaune, o masă şi un telefon.

— Tatăl meu a spus să fie construită camera asta, când era el tai-pan. În timpul curselor se fac multe afaceri. Ia loc, te rog. Iată... se uită spre Bartlett... am o propunere de afaceri pentru tine şi Casey ca persoane particulare, în afara înţelegerii noastre cu *Par-Con,* neavând deci nimic de-a face cu propunerea *Par-Con-Struan.* Te interesează?

— Sigur. E ceva în stil hongkonghez?

— Te deranjează? zâmbi Dunross. Da, e o propunere de afacere în stil hongkonghez, cât se poate de cinstită,

— În regulă. Să auzim despre ce e vorba.

— Înainte de a o expune, trebuie să convenim asupra unor reguli: e jocul meu, voi doi sunteţi doar spectatori, dar aveţi 49 la sută din profit, pe care să-l împărţiţi în mod egal între voi. Bun?

— Care e întregul plan al jocului, Ian? întrebă Bartlett bănuitor.

— Mai departe: până luni dimineaţa la ora nouă, voi depuneţi două milioane de dolari americani, într-o bancă elveţiană aleasă de mine.

Bartlett miji ochii.

— Contra ce?

— Contra 49 la sută din profit.

— Care profit?

— Ai dat 2 milioane de dolari americani pentru Gornt, fără nici un act, nici o pecete, nimic decât un profit potenţial…

Bartlett zâmbi.

— De cât timp ai ştiut de treaba asta?

Dunross zâmbi şi el.

— Ţi-am mai spus, aici nu există secrete. Accepţi?

Dunross îl văzu pe Bartlett uitându-se către Casey şi îşi ţinu respiraţia.

— Casey, tu ştii despre ce e vorba?

— Nu, Linc. Casey se-ntoarse spre Dunross. Care este planul, Ian?

— Întâi vreau să ştiu dacă îmi daţi cele 2 milioane avans, fără obligaţii, dacă vă învoiţi cu această afacere.

— Care e profitul potenţial? întrebă Casey.

— Între 4 şi 12 milioane. Scutiţi de impozit.

Casey păli.

— Fără impozit?

— Scutiţi de orice impozit în Hong Kong. Şi vă putem ajuta să evitaţi şi taxele americane, dacă vreţi.

— Care e termenul de plată? întrebă Bartlett.

— Profitul va fi stabilit în treizeci de zile. Plata va dura între cinci şi şase luni.

— Cele 4 până la 12 milioane reprezintă totalul, sau numai partea noastră?

— Partea voastră.

— Asta e un profit foarte mare, pentru o afacere complet legală.

Se lăsă o tăcere prelungită. Dunross aştepta.

— 2 milioane bani peşin? zise Bartlett. Fără gaj, fără nimic?

— Nu. Dar după ce vă spun despre ce e vorba, puteţi marşa sau ziceţi pas.

— Ce amestec are Gornt în treaba asta?

— Absolut nici unul. Afacerea asta nu are nimic de-a face cu Gornt şi cu *Rothwell-Gornt,* cu *Par-Con,* cu interesele voastre faţă de ei sau faţă de noi, sau chiar cu înţelegerea noastră cu *Par-Con.* E ceva cu totul în afară, orice s-ar întâmpla. Vă dau cuvântul meu. Şi vă dau cuvântul meu în faţa lui Dumnezeu că nu îi voi spune niciodată că aţi mizat aceste 2 milioane, că îmi sunteţi parteneri şi participanţi la profit. Apropo, şi nici că ştiu că voi trei aţi speculat fără acoperire acţiuni ale mele. (Surâse). De altfel, a fost o idee foarte bună.

— Afacerea depinde de cele 2 milioane ale mele?

— Nu. E doar facilitată. După cum ştiţi, nu dispun de 2 milioane de dolari americani gheaţă, altfel nu v-aş fi invitat să participaţi.

— De ce tocmai noi, Ian? Puteai obţine 2 milioane de la oricare din prietenii tăi de aici, fără probleme, dacă e o afacere atât de grozavă.

— Da. Dar m-am gândit să vă ispitesc pe voi. Apropo, trebuie să respecţi termenul de marţi, la miezul nopţii, zise el pe un ton plat, apoi glasul i se schimbă, şi ceilalţi îi simţiră bucuria. Dar cu asta, această afacere, îţi pot demonstra cu cât suntem noi superiori companiei *Rothwell Gornt,* cu cât mai palpitant va fi să fii asociat cu noi decât cu el. Eşti un jucător, la fel ca şi mine. Ţi se spune Corsarul Bartlett, iar eu sunt tai-panul *Nobilei Case.* Ai mizat

neînsemnata sumă de 2 milioane cu Gornt, fără nici o garanţie, de ce n-ai face-o şi cu mine?

Bartlett îi aruncă o privire lui Casey. Aceasta nu-i răspunse nici da, nici nu, deşi era clar că ispita o atrăgea.

— Din moment ce tu stabileşti regulile, Ian, răspunde-mi un lucru: eu mizez cele 2 milioane, atunci de ce să împărţim în mod egal, Casey şi cu mine?

— Îmi amintesc de ce ai spus la cină în legătură cu banii de tăvăleală, banii albi pentru zile negre. Tu îi ai, ea nu. Asta ar fi o modalitate de a-i face şi ei rost de aceşti bani.

— De ce te îngrijeşti atât de mult de Casey? Vrei să aplici principiul dezbină şi stăpâneşte?

— Dacă aşa ceva ar fi cu putinţă, atunci între voi doi nu ar exista o relaţie personală şi de afaceri foarte specială. Ea este mâna ta dreaptă, chiar tu mi-ai spus-o. În mod evident, e foarte important pentru tine şi pentru *Par-Con,* aşa că are dreptul la o parte.

— Dar ea ce riscă?

— Îşi mizează casa, economiile pe care le are, acţiunile *Par-Con* – altceva nu are – alături de tine. O să-ţi semneze o hârtie că le mizează pe toate în schimbul a jumătate din profitul vostru. Aşa e?

— Bineînţeles, răspunse Casey, ca hipnotizată.

Bartlett se întoarse brusc spre ea.

— Parcă ziceai că nu ştii nimic de treaba asta?

Casey îl privi în ochi.

— Acum câteva minute, Ian m-a întrebat dacă aş risca tot ce am pentru a obţine bani, bani mulţi, trase aer în piept şi adăugă: Am zis „da”, şi deja încep să regret.

Bartlett rămase o clipă pe gânduri.

— Pe scurt. Casey: marşezi sau nu?

— Da.

— În regulă, zâmbi Bartlett. Este O.K., tai-pan, acum spune pe cine trebuie să omorâm?

Chu Nouă Carate, care fusese cândva salahor de aur la Banca *Victoria,* tatăl a doi băieţi şi două fete – Lily Su,

prietena ocazională a lui Havergill, şi Wisteria, amanta lui John Chen, al cărei *joss* fusese să fie călcată în picioare şi omorâtă în faţa băncii *Ho-Pak,* la Aberdeen – îşi aştepta rândul la ghişeul de pariuri.

— Da, bătrâne? întrebă casierul, nerăbdător.

Scoase din buzunar un ghemotoc de bani. Erau toţi banii pe care îi avea şi toţi banii pe care îi putuse lua cu împrumut, lăsându-şi doar pentru trei prize din Praful Alb, de care va avea nevoie ca să reziste la muncă, la noapte.

— Dubla quinella, pe toţi zeii! Opt şi cinci în cursa a doua, şapte şi unu în a cincea.

Casierul numără tacticos bancnotele boţite. 728 de dolari Hong Kong. Apăsă pe butoanele numerelor respective şi verifică primul tichet. Era corect: cinci şi opt – cursa a doua; şapte şi unu – cursa a cincea. Numără atent 145 de tichete de câte 5 dolari fiecare, pariul minim, şi i le întinse împreună cu 3 dolari rest.

— Grăbeşte-te, pe toţi zeii, strigă următorul la rând. Ce, ţi-s degetele în Gaura Neagră?

— Ai răbdare! bombăni bătrânul, vlăguit de emoţie. Asta e treabă serioasă!

Grijuliu, îşi verifică tichetele, erau corect completate, şi numărul lor era corect, aşa că cedă locul la ghişeu şi îşi croi drum prin înghesuială să iasă afară, la aer. O dată ajuns la aer se simţi ceva mai bine, deşi încă îi mai era greaţă, dar oricum, se mai înviorase. Venise pe jos tot drumul de la şantierul de construcţii unde lucra în schimbul de noapte, deasupra lui Kotewall Road, în Mid Levels, ca să economisească banii de transport. Îşi mai verifică o dată tichetele. Opt şi cinci în cursa asta şi şapte şi unu în a cincea, cursa cea mare. Bun, gândi el. Am făcut tot ce-am putut. Acum depinde de zei. Pieptul îl durea foarte tare, aşa că se strecură prin mulţime până la toaletă, unde aprinse un chibrit şi inhală adânc fumul Prafului Alb încet, încet, se linişti şi ieşi din nou afară. A doua cursă începuse deja. Nerăbdător şi îngrijorat, îşi croi drum până la balustradă,

înghiontind lumea, nepăsător la blestemele care se auzeau în urma lui. Caii tocmai luau turnanta galopând spre el pe ultima linie dreaptă înainte de sosire, depăşindu-l acum, ca într-o ceaţă. Îşi miji bătrânii ochi, acum injectaţi de încordare, încercând să-şi găsească numerele.

— Cine e în frunte? întrebă el gâfâind, dar nimeni nu-i acordă atenţie.

Toţi, îşi încurajau favoritul, într-un vuiet crescând obsedant, care se stinse când primul cal ajunse la potou.

— Cine a câştigat? bâigui Chu Nouă Carate, simţind că-i explodează capul.

— Cui îi pasă?! spuse cineva printre înjurături. N-a ieşit al meu! Pişas-ar toţi zeii pe jocheul ăla!

— Nu văd tabela, cine a câştigat?

— Se va decide pe bază de fotografie, bătrâne, nu vezi! Au fost trei cai în grup compact. Să le ia naiba deciziile astea! Avem de aşteptat!

— Dar numerele… care sunt numerele?

— Cinci, opt şi patru, Lucky Court, calul meu! Haide, fiu de târfă! Patru şi opt pentru quinella, pe toţi zeii!

Aşteptară. Şi aşteptară. Bătrânul, aproape să leşine, îşi îndreptă gândurile spre lucruri mai plăcute, cum ar fi conversaţia din acea dimineaţă pe care o avusese cu Chen al *Nobilei Case.* Sunase de trei ori şi de fiecare dată îi răspunsese un servitor, care închisese telefonul. Numai după ce a zis „vârcolacul” a venit la telefon însuşi Chen al *Nobilei Case.*

— Vă rog să mă iertaţi că am pomenit de oribilii ucigaşi ai fiului dumneavoastră, preacinstite stăpâne, spusese el. Nu, n-am fost eu. Eu nu sunt decât tatăl lui Wisteria Su, amanta defunctului dumneavoastră fiu, căreia el i-a scris că o va iubi veşnic, într-o scrisoare ce a fost publicată în toate ziarele.

— Ce? Mincinosule! Toate astea-s minciuni. Mă crezi un prost, să mă las şantajat de orice nemernic care-mi dă telefon? Cine eşti?

— Numele meu e Xi-men Su, minţise el, fără să clipească. Mai sunt două scrisori, Preacinstite Chen. M-am gândit că poate aţi vrea să le recuperaţi, deşi e tot ce ne-a mai rămas de la sărmana mea fiică moartă şi sărmanul dumneavoastră fiu mort, pe care l-am considerat ca pe propriul meu copil tot timpul cât el şi...

— Alte minciuni! Curviştina aia mieroasă n-a avut niciodată vreo scrisoare de la fiul meu! Poliţia noastră necruţătoare i-a băgat pe falsificatori la puşcărie, o, da! Ce-s eu, o maimuţă cu minte de ţăran din Provinciile Îndepărtate? Ai grijă! Acum bănuiesc că o să scoţi la iveală şi vreun plod pe care chipurile l-a făcut fiul meu?! Ei? *Ei?*

Chu Nouă Carate era cât pe ce să scape receptorul din mână. Exact treaba asta o pusese la cale împreună cu nevastă-sa, cu fiii lui şi cu Lily. Fusese uşor de găsit o rudă care să le împrumute un bebeluş, contra unei sume.

— Ce, bâiguise el uluit, eu să mint? Eu care, corect şi cinstit, contra unei sume modeste, mi-am dat singura fiică virgină să fie curva fiului dumneavoastră, *singura lui iubire?* Ultimele cuvinte le rostise în englezeşte, cu grijă, aşa cum îl învăţase fiica lui, Lily, care-l pusese să le repete ceasuri întregi, ca să le pronunţe corect. Pe toţi zeii, noi v-am apărat numele, fără să vă cerem un ban! Când ne-am dus să ridicăm cadavrul sărmanei mele fiice, nu le-am spus celor de la poliţie care vor, *oh ko,* care vor să afle cine e cel care a scris, pentru a-i prinde în cursă pe Vârcolaci! Să-i blesteme toţi zeii pe afurisiţii ăia de fii de curve! N-au oferit deja patru ziare chinezeşti recompense pentru numele celui care a scris, *heya?* Mi se pare cinstit să vă ofer scrisorile dumneavoastră, înainte de a încasa recompensa de la ziare, *heya?*

Răbdător, ascultase potopul de invective care au marcat începutul negocierii. De mai multe ori, şi unul şi celălalt se prefăcuseră a fi pe punctul de a închide telefonul, dar nici unul nu pusese capăt târguielii. În cele din urmă, a rămas să trimită o fotocopie a uneia din celelalte scrisori lui Chen

al *Nobilei Case,* ca dovadă că nu e vorba de un fals, şi atunci „s-ar putea, Preacinstite Su, ca celelalte scrisori, şi aceasta, să merite o foarte modestă sumă de Unsoare Parfumată”. Chu Nouă Carate chicoti în sinea lui. O, da, îşi spuse el mulţumit, Chen al *Nobilei Case* va plăti bani frumoşi, mai ales după ce va citi pasajele despre sine însuşi. Ehe, dacă alea ar fi publicate ar fi ridiculizat în ochii întregului Hong Kong şi şi-ar pierde pe vecie cinstea obrazului. Bun, cam cu cât să mă mulţumesc? În jurul lui izbucni un adevărat vacarm şi era cât pe ce să cadă. Inima îi bătea cu putere, abia respira. Se cramponă de balustradă şi încercă să vadă ce scrie pe tabela îndepărtată.

— Cine... care sunt numerele? întrebă el, apoi urlă ca să acopere zgomotul şi îi trase de mânecă pe vecinii lui. Numerele, ziceţi-mi numerele!

— Câştigătorul o opt, Buccaneer, juganul *Nobilei Case. Ayeeyah,* nu vezi că tai-panul îl duce acum în cercul câştigătorilor? Buccaneer plăteşte 7 la 1.

— Dar al doilea? Care a fost al doilea cal?

— Numărul cinci, Winsome Lady. 3 la 1 pentru... Ce e, bătrâne, ai paralizat?

— Nu... nu...

Anevoie, Chu Nouă Carate se îndepărtă de la balustradă. Până la urmă, găsi un petic de ciment liber, îşi întinse pe jos pliantul competiţiei şi se aşeză, cu capul sprijinit pe genunchi şi pe braţe, ameţit de bucuria de a fi câştigat prima manşă. O, ho, ho! Acum nu-mi rămâne decât să aştept, iar dacă aşteptarea e prea lungă o să mai folosesc unul din Prafurile Albe, da, iar pe ultimul o să-l păstrez ca să pot rezista la noapte, la muncă. O, zeilor, concentraţi-vă! Prima manşă am câştigat-o prin propria-mi isteţime. Vă rog, concentraţi-vă pe a cincea cursă. Şapte şi unu! Zeilor, concentraţi-vă...

La cercul câştigătorilor se adunaseră organizatorii, proprietarii şi oficialii. Dunross îşi întâmpinase calul şi îl felicitase pe jocheu. Buccaneer făcuse o cursă frumoasă şi

acum, conducându-l în cercul câştigătorilor în ropote de aplauze şi felicitări, tai-panul lăsă în mod intenţionat să se observe bucuria pe chipul lui. Voia ca lumea să-i citească pe faţă plăcerea şi încrederea în sine, dându-şi perfect de bine seama că şi câştigarea acestei curse era un semn bun, nu numai pentru acele curse. Iar acest bun augur va fi dublat, triplat chiar, dacă va câştiga şi cu Noble Star. Doi cai în dubla quinella o să-i pună pe Gornt şi pe aliaţii lui definitiv la loc, în banca lor. Iar dacă vrăjitoria, lui Murtagh reuşeşte, dacă Tiptop îşi respectă înţelegerea de a da banii în schimbul lui Brian Kwok, ori dacă Zgârcitul, ori Lando, ori Patru Degete…

— Hei, domnule Dunross, sir, felicitări!

Dunross se uită spre mulţimea de pe balustradă.

— A, bună ziua, domnule Choy, strigă el, recunoscându-l pe Al Şaptelea Fiu şi presupus nepot al lui Wu Patru Degete. Se apropie de el şi-i dădu mâna. Aţi mizat pe câştigător?

— Da, sigur, sir, eu merg până la capăt cu *Nobila Casă!* Jucăm amândoi la dubla quinella, unchiul meu şi cu mine. Tocmai am câştigat prima manşă, cinci şi opt, şi în a cincea cursă avem pe şapte şi opt. El a pariat 10.000, iar eu leafa mea pe toată săptămână!

— Atunci să sperăm că vom câştiga, domnule Choy.

— Aşa să fie, tai-pan, spuse tânărul, cu plăcuta lui familiaritate americănească.

Dunross zâmbi şi se îndreptă spre Travkin.

— Eşti sigur că John Moore nu poate încăleca pe Noble Star? Nu-l vreau pe Tom Wong.

— Ţi-am spus, tai-pan, lui Johnny îi e mai rău decât unui cazac beat criţă.

— Am nevoie de victoria asta. Noble Star trebuie să câştige.

Travkin îl văzu pe Dunross uitându-se îndelung la Buccaneer.

— Nu, tai-pan, te rog nu încăleca tu pe Noble Star. Pista e proastă, foarte proastă şi periculoasă, iar pe măsură ce se

strică o să fie şi mai rea, *Kristos!* Cred că acest lucru te va face să vrei şi mai mult să călăreşti chiar tu.

— S-ar putea ca de cursa asta să depindă viitorul meu şi reputaţia *Nobilei Case.*

— Ştiu, şi supărat, bătrânul rus noduros se plezni cu cravaşa de care nu se despărţea niciodată peste pantalonii lui vechi de călărie, lustruiţi de atâta purtat. Şi ştiu că eşti mai bun decât oricare din ceilalţi jochei, dar pista asta e peri…

— Nu am încredere în nimeni în treaba asta, Alexi. Nu pot să-mi permit o greşeală, şi Dunross coborî glasul. Prima cursă a fost aranjată?

Travkin îi întoarse privirea fără să clipească.

— Nu au fost dopaţi, tai-pan. Din câte ştiu eu, nu. Medicul poliţiei i-a speriat de moarte pe toţi cei ce ar fi tentaţi s-o facă.

— Bun. Dar a fost aranjată?

— Nu a fost cursa mea, tai-pan. Pe mine mă interesează numai caii mei şi cursele mele. Nu am urmărit cursa aia.

— O scuză convenabilă. Se pare că nici unul din ceilalţi antrenori nu a urmărit-o.

— Ascultă, tai-pan. Am un jocheu pentru tine. Eu! O să călăresc eu pe Noble Star.

Dunross miji ochii. Se uită la cer. Era mai întunecat decât înainte. Curând începe să plouă şi sunt multe de făcut înainte de a veni ploaia. Eu sau Alexi? Alexi are picioare bune, mâini pricepute şi o mare experienţă. Dar se gândeşte mai mult la cal decât la victorie.

— O să mă mai gândesc, şovăi el. Voi lua o hotărâre după a patra cursă.

— Voi câştiga, spuse bărbatul mai vârstnic, disperat de a avea o şansă să se sustragă înţelegerii făcute cu Suslev. Voi câştiga, chiar dacă ar trebui să o omor pe Noble Star.

— Nu-i nevoie să faci aşa ceva, Alexi. Ţin destul de mult la calul ăsta.

— Tai-pan, ascultă, pot să-ţi cer o favoare? Am o problemă. Pot să te văd în seara asta sau duminică, duminică sau luni seara, să zicem la Sinclair Towers?

— De ce tocmai acolo?

— Noi acolo am încheiat înţelegerea noastră şi acolo aş vrea să stăm de vorbă. Dar, dacă nu poţi, atunci altădată.

— Vrei să ne părăseşti?

— Nu, nu de asta e vorba. Dacă ai timp. Te rog.

— Bine. Dar nu pot nici azi, nici duminică şi nici luni, plec la Taipe. Ne-am putea vedea marţi, la zece seara. Ce zici?

— Perfect, marţi e perfect, îţi mulţumesc.

— Mai vin pe aici după cursa următoare.

Alexi îl urmări cu privirea pe tai-pan, care se îndrepta spre lifturi. Era cu ochii aproape înlăcrimaţi, cuprins de o nețărmurită afecţiune pentru Dunross. Apoi privirea i se îndreptă spre Suslev, care şedea în tribuna din apropiere, încercând să pară cât mai firesc, ridică mâna în sus, arătând pe degete numărul convenit dinainte: unu pentru seara asta, două pentru duminică, trei pentru luni, patru – marţi. Avea ochi foarte buni, aşa că-l văzu pe Suslev confirmând primirea mesajului. *Matieriebiets,* gândi el. Trădător al Maicii Rusii şi al tuturor ruşilor, tu şi cu toţi ai tăi de la KGB! Vă blestem în numele Domnului, din partea mea şi a *tuturor* ruşilor. Lasă asta acum, gândi el. Voi călări pe Noble Star, orice ar fi. Dunross urcă în lift, primit cu felicitări şi priviri invidioase. La etajul de sus îl aşteptau Gavallan şi Jacques.

— Totul e pregătit? întrebă el,

— Da, răspunse Gavallan. Gornt e acolo, şi toţi ceilalţi care ai vrut tu. Ce pregăteşti?

— Vino şi o să vezi. Apropo, Andrew, îi schimb între ei pe Jacques şi pe David MacStruan. Jacques va prelua filiala din Canada pentru un an, iar David...

— Jacques se lumină la faţă.

— O, îţi mulţumesc, tai-pan. Da, îţi mulţumesc foarte mult. Promit că voi face afacerile din Canada foarte profitabile.

— Când se face schimbarea? se interesă Gavallan. Vrei ca Jacques să plece mai întâi el acolo, sau va veni David aici?

— Soseşte luni. Jacques, îi predai totul lui David, iar pe urmă, săptămâna cealaltă, puteţi pleca amândoi acolo, pentru vreo două săptămâni. Mergeţi prin Franţa, da? Să le iei pe Susanne şi Avril, cred că până atunci se va simţi mai bine. Pentru moment nu e nimic urgent în Canada, aici sunt mai multe urgenţe.

— O, da, *ma foi!* Îţi mulţumesc, tai-pan.

Gavallan zise gânditor:

— Mă voi bucura să-l văd pe David.

Îi plăcea foarte mult David MacStruan, dar se întreba care-i motivul schimbării. Să însemne asta că Jacques iese din cursa pentru moştenirea mantiei de tai-pan şi că David intră în cursă şi că propria lui poziţie s-a schimbat, se va schimba sau va fi ameninţată? Dacă va mai fi ceva de moştenit după ziua de luni... Şi cu Kathy cum rămâne? *Joss, î*şi spuse el. Ce-o fi, o fi. La naiba cu toate astea!...

— Voi doi luaţi-o înainte, rosti Dunross. Eu mă duc să-l chem pe Phillip.

Intră în loja Chen. Conform unui vechi obicei, compradorul *Nobilei Case* era în mod automat membru în consiliul clubului. S-ar putea ca ăsta să fie ultimul lui an, îşi spuse Dunross mohorât. Dacă Phillip nu aduce ajutorul cerut, din partea lui Wu Patru Degete, Lando Mata, Zgârcitul sau orice altceva tangibil, până duminică la miezul nopţii, îl dau afară.

— Bună, Phillip, zise el cu glas prietenos, salutându-i şi pe ceilalţi oaspeţi din loja arhiplină. Eşti gata?

— Da da, tai-pan, Phillip Chen părea să fi îmbătrânit. Felicitări pentru victorie.

— Vai, tai-pan, ce semn minunat, ne rugăm cu toţii pentru a cincea cursă! zise tare Dianne Chen, încercând din răsputeri să-şi ascundă îngrijorarea, în vreme ce Kevin, alături de ea, îi repeta vorbele ca un ecou.

— Mulţumesc, răspunse Dunross, convins că Phillip îi spusese despre întrevederea lor.

Dianne purta o pălărie cu pene de pasărea paradisului şi o platoşă de bijuterii.

— Bei un pahar de şampanie, tai-pan?

— Nu, mulţumesc, poate mai târziu. Iartă-mă, Dianne, trebuie să vi-l răpesc puţin pe Phillip. Nu durează mult.

Afară, pe coridor, se opri o clipă.

— Ai avut vreun succes până acum, Phillip?

— Ani... am vorbit cu toţi... cu ei toţi. Se întâlnesc mâine dimineaţă.

— Unde? La Macao?

— Nu, aici, Phillip Chen coborî glasul şi mai mult. Îmi pare rău de... de toate necazurile pe care le-a pricinuit fiul meu, da, foarte rău, zise el, cu toată sinceritatea.

— Îţi accept scuzele. Dacă n-ar fi fost neglijenţa şi neloialitatea ta, n-am fi ajuns niciodată atât de vulnerabili. Isuse Hristoase, dacă Gornt pune mâna pe bilanţurile noastre din ultimii doi ani şi află sistemul nostru de legături între corporaţii, am încurcat-o definitiv.

— M-am... m-am gândit, tai-pan, la o soluţie cum să scăpăm Casa. După curse, aş putea... câteva minute, te rog?

— Vii diseară cu Dianne să bem un pahar?

— Da, da... mulţumesc... Pot să-l aduc şi pe Kevin?

Dunross zâmbi uşor în sinea lui. Kevin era deja oficial desemnat moştenitor, atât de curând.

— Da.

— Despre ce e vorba acum, tai-pan?

— Vei vedea. Te rog să nu spui nimic, să nu faci nimic, să accepţi, cu multă încredere, căci vei avea partea ta, şi,

când plec, urmează-mă, răspândeşte vestea şi uralele. Dacă ne scufundăm, Casa Chen cade prima, orice ar fi!

Intră în loja lui McBride. Urmară imediat alte felicitări. Mulţi îl asigurau că e un *joss* minunat.

— Dumnezeule, tai-pan, spuse McBride, ar fi grozav dacă Noble Star ar câştiga în a cincea cursă!

— Pilot Fish o s-o bată pe Noble Star, prezise Gornt sigur pe el, era la bar împreună cu Jason Plumm, turnându-şi un pahar. Pe zece mii că termină cursa înaintea iepei tale.

— S-a făcut, răspunse pe loc Dunross.

Cei vreo treizeci de oaspeţi izbucniră în urale şi fluierături. Din nou, Bartlett şi Casey, care, aşa cum conveniseră cu Dunross, se prefăcuseră a fi picat tocmai atunci ca să-l vadă pe Peter Marlowe, fură uluiţi în sinea lor de aerul festiv şi desăvârşita încredere în sine pe care le afişa tai-panul.

— Ce mai faci, Dunstan? întrebă Dunross.

Nu le acordă nici o atenţie lui Casey şi lui Bartlett, uitându-se numai la tipul masiv şi roşu la faţă, care acum era chiar mai roşu ca de obicei, cu un coniac mare în mână.

— Foarte bine, mulţumesc, Ian. Am nimerit în prima cursă, şi pe Buccaneer. Am câştigat frumuşel pe Buccaneer, dar am dat-o în bară la quinella, fir-ai' să fie. Lucky Court m-a dezamăgit.

Încăperea era la fel de mare ca şi loja Struan, dar mai puţin elegant decorată, deşi era populată cu tot atât de mulţi reprezentanţi ai elitei hongkongheze, dintre care unii tocmai fuseseră invitaţi aici de Gavallan şi McBride, pentru Dunross. Lando Mata, Holdbrook – agentul de bursă al companiei *Struan,* sir Luis Basilio – şeful bursei, Johnjohn, Havergill, Southerby – preşedintele de la *Blacs,* Richard Kwang, Pugmire, Biltzmann, sir Dunstan Barre, tânărul Martin Haply de la *China Guardian.* Şi Gornt. Dunross se uită spre el:

— Şi tu ai mizat pe câştigător în ultima cursă?

— Nu. Nu m-a interesat nici un concurent. Despre ce e vorba, Ian? întrebă Gornt, şi atenţia tuturor se îndreptă spre ei. Vrei să faci un anunţ?

— Da. Ca o curtoazie, m-am gândit că trebuie să ştiţi, şi tu şi alte persoane importante, şi Dunross se întoarse către Pugmire. Pug, *Nobila Casă* contestă în mod oficial preluarea de către *American Superfoods* a controlului asupra companiei tale, *H.K. General Stores.*

Se lăsă o tăcere adâncă. Toţi se uitau la el cu ochi mari. Pugmire se albise la faţă.

— Ce faceeee?

— Oferim pentru fiecare acţiune cu 5 dolari americani mai mult decât *Superfoods;* în plus, faţă de ceea ce au oferit ei, dăm 30 la sută în numerar şi 70 la sută acţiuni, totul în treizeci de zile!

— Ai înnebunit! izbucni Pugmire. Nu am tatonat întâi pe toată lumea, îi venea lui să strige, inclusiv pe tine? Nu aţi fost de acord, ori cel puţin nu v-aţi opus, tu şi toţi ceilalţi? Pentru numele lui Dumnezeu, aşa se procedează aici, discuţii personale la Club, aici la curse, la o cină, nu? Nu poţi să faci asta, bâigui el.

— Am şi făcut-o, zâmbi Dunross, netulburat.

Gornt remarcă arţăgos:

— N-ai făcut nimic altceva, Ian, decât un anunţ. Cum o să plăteşti? În treizeci sau trei sute de zile?

Dunross îi aruncă numai o privire.

— Oferta e publică. Încheiem tranzacţia în treizeci de zile. Pug, luni până la ora nouă şi jumătate vei primi hârtiile oficiale, împreună cu o plată în numerar pentru a cimenta oferta.

Pentru moment, glasul lui nu se mai auzi. Toţi vorbeau deodată, puneau întrebări, fiecare preocupat de modul în care îl va afecta pe el personal această evoluţie neaşteptată, până acum nimeni nu mai contestase vreodată preluarea oficială a altei întreprinderi. Johnjohn şi Havergill erau furioşi că treaba se făcuse fără a-i consulta,

iar celălalt bancher, Southerby, de la *Blacs,* banca prin intermediul căreia urma să se facă tranzacţia cu *Superfoods,* era şi el la fel de supărat că fusese luat prin surprindere. Însă toţi bancherii, până şi Richard Kwang, cântăreau posibilităţile, căci dacă bursa ar fi fost în stare normală şi acţiunile *Nobilei Case* la nivelul lor normal, oferta Struan ar fi putut să fie foarte profitabilă pentru ambele părţi. Toţi ştiau că, gestionat de compania *Struan,* bogatul dar stagnantul *hong,* companie, ar putea fi revitalizat, iar această achiziţie ar întări fantastic *Nobila Casă,* sporindu-i cu cel puţin 20 la sută veniturile anuale; şi, bineînţeles, le-ar creşte şi lor dividendele. În plus, în acest fel toate profiturile ar rămâne în Hong Kong, nescurgându-se către cineva din afară. Mai ales în buzunarul unuia ca Biltzmann.

O, Dumnezeule, gândea Barre plin admiraţie şi nu lipsit de invidie, a fost o manevră strălucită din partea lui Ian să facă oferta aici, în public, într-o sâmbătă, fără să existe urmă de zvon că pune la cale ceva neaşteptat, fără ca cel mai mic lucru să te facă să bănuieşti una ca asta. Aşa că a putut cumpăra liniştit săptămână trecută la preţ minim, câştigând în felul ăsta o avere numai cu un telefon. Precis că luni acţiunile *General-Stores* ale lui Pug vor creşte vertiginos. Dar cum naiba au izbutit Ian şi cu Havergill să păstreze secretul? Isuse, aş fi putut câştiga bani grei dacă aş fi ştiut, poate că încă nu-i timpul pierdut! Zvonurile cum că banca *Victoria* nu ar susţine compania *Struan* sunt, în mod evident, nişte simple născociri. Ia stai puţin, îşi spunea sir Luis Basilio, nu am cumpărat noi săptămână trecută un pachet uriaş de acţiuni *General Stores* pentru un cumpărător care există doar cu numele? Doamne Dumnezeule, oare tai-panul să ne fi păcălit pe toţi? Dar, pe Sfânta Fecioară, ia stai, cum rămâne atunci cu scăderea acţiunilor lui, cu prăbuşirea pieţei, cu banii peşin pe care va trebui să-i dea ca să cimenteze oferta, cu... până şi Gornt îşi făcea socoteli, copleşit de furie că nu se gândise el

primul la manevra asta. Ştia că oferta e bună, chiar perfectă, că nu o poate depăşi, nu în clipă de faţă. Dar Ian nu are cum să ducă la bun sfârşit treaba asta, nu se poate…

— Putem publica acest lucru, tai-pan? răzbătu prin tumultul agitat glasul incisiv, cu accent canadian, al lui Martin Haply.

— Desigur, domnule Haply.

— Pot să vă pun câteva întrebări?

— Depinde care sunt acestea, răspunse Dunross degajat.

Privind acei ochi căprui sfredelitori, îşi spuse cu umor macabru: Nu ne-ar strica în familie un tânăr nemernic fără scrupul, dacă ar fi în stare s-o ţină în frâu pe Adryon.

— Ce voiai să mă întrebi?

— E prima dată când o preluare este contestată. Pot să vă întreb de ce o faceţi tocmai în acest moment?

— Compania *Struan* a fost întotdeauna inovatoare, cât despre moment, ni s-a părut cel mai nimerit.

— Consideraţi că această sîm…

Biltzmann îi întrerupse cu asprime.

— Avem o înţelegere. E stabilită, Dickie? se întoarse vijelios spre Pugmire. Ei?

— Era totul stabilit, domnule Biltzmann, răspunse Dunross pe un ton tranşant. Dar vă disputăm oferta, aşa cum se face şi în America, conform regulilor americane. Presupun că nu vă deranjează competiţia? Bineînţeles că noi, cei de aici, suntem nişte simpli amatori, dar ne străduim să învăţăm de la confraţii noştri. Până la întâlnirea acţionarilor, nimic nu e definitiv hotărât, nu-i aşa regula?

— Da, dar… dar era stabilit! Bărbatul înalt, cu părul cărunt, se întoarse către Pugmire, abia reuşind să articuleze cuvintele, de supărare. Ai spus că am convenit asupra tuturor detaliilor…

— Păi, directorii au fost de acord, zise Pugmire stânjenit, conştient că toţi urmăresc discuţia, mai ales

Haply. Era pe jumătate în culmea fericirii pentru această ofertă incomparabil mai bună, pe jumătate furios că nici el nu fusese avertizat dinainte, ca să fi putut cumpăra masiv. Dar, ăăă, trebuie desigur ca înţelegerea să fie ratificată la întâlnirea de vineri a acţionarilor. N-aveam idee că va fi o... Uitaţi ce este... Ian, Chuck, nu credeţi că nu-i tocmai locul potrivit să dis...

— Aşa e, încuviinţă tai-panul. Dar pentru moment nu prea avem nimic de discutat. Oferta e făcută. Apropo, Pug, în ce te priveşte, înţelegerea rămâne valabilă, numai că se prelungeşte de la cinci la şapte ani şi vei avea un loc în consiliul companiei *Struan,* pe aceeaşi perioadă.

Pugmire rămase cu gura căscată.

— Asta face parte din ofertă?

— Vom avea nevoie de experienţa ta, bineînţeles, îl lămuri Dunross pe un ton degajat, şi toţi îşi dădură seama că Pugmire era cucerit definitiv. Restul înţelegerii, aşa cum ai negociat-o cu *Superfoods,* rămâne valabil. Actele vor fi pe biroul tău până la nouă şi jumătate. Poate le prezinţi acţionarilor tăi oferta noastră la şedinţa de vineri, se apropie de Biltzmann şi îi întinse mâna: Vă doresc noroc. Presupun că veţi veni imediat cu o contraofertă.

— Da... va trebui să mă consult cu biroul central, domnule... tai-pan, răspunse Biltzmann congestionat la faţă şi furios. Noi... noi am făcut cea mai bună ofertă pe care o puteam face şi... oferta pe care aţi făcut-o e grozavă. Da, însă dată fiind situaţia acţiunilor dumneavoastră, a băncilor, şi căderea pieţei, va fi cam dificil de finalizat, nu-i aşa?

— Câtuşi de puţin, domnule Biltzmann, surâse Dunross, mizând totul pe faptul că Bartlett nu-şi va încălca promisiunea de a-i da banii, că va încheia afacerea cu *Par-Con,* că va scăpa din strânsoarea lui Gornt şi că până la sfârşitul săptămânii viitoare acţiunile lui vor reveni la locul ce li se cuvine. Putem să o finalizăm fără nici un fel de probleme.

Glasul lui Biltzmann deveni tăios:

— Dickie, eu zic să te gândeşti bine la oferta noastră. E valabilă până marţi, îl avertiză el, convins că până marţi compania *Struan* se va duce de râpă. Acum mă duc să pariez pentru următoarea cursă.

Ieşi cu paşi mari. Zarva din încăpere crescu cu câţiva decibeli, începură toţi să vorbească, dar Haply strigă:

— Tai-pan, pot să pun o întrebare?

Atenţia tuturor se concentra iarăşi.

— Şi anume?...

— Înţeleg că în astfel de afaceri, de preluare a unei companii de către alta, e obiceiul să se facă o plată în numerar, în avans, ca dovadă de bună-credinţă. Pot să vă întreb ce sumă va da compania *Struan?*

Toţi aşteptară cu răsuflarea tăiată, urmărindu-l de Dunross. Acesta îi lăsă să se perpelească, scrutând cu privirea chipurile din jur, bucurându-se de nerăbdarea ce se citea pe ele, ştiind că toţi voiau să-l vadă umilit, aproape toţi, cu excepţia... cu excepţia cui? A lui Casey cu siguranţă, deşi ea e la curent. Bartlett? Ştiu eu? Nu sunt convins. Claudia? O, da, Claudia îl privea fix, albă la faţă. Donald McBride, Gavallan, chiar şi Jacques. Privirea i se opri asupra lui Haply.

— Poate că domnul Pugmire ar prefera să afle acest amănunt în particular, se eschivă el, aţâţându-le curiozitatea. Ce zici, Pug?

Gornt îl întrerupse pe Pugmire şi îl provocă direct:

— Ian, dacă tot te-ai hotărât să fii neortodox, de ce să nu faci totul public? Câţi bani avansezi, atât înseamnă că valorează oferta ta. Nu-i aşa?

— Nu. Nu tocmai, spuse Dunross. Auzi vuietul înfundat ce însoţea startul în a treia cursă şi îşi dădu seama, uitându-se la feţele din jur, că nimeni în afară de el nu-l auzise. Bine, fie, răspunse. Pug, ce zici de 2 milioane de dolari americani, odată cu actele, luni la nouă şi jumătate? Ca semn de bună-credinţă.

Cei de faţă rămaseră cu gura căscată. Havergill, Johnjohn, Southerby, Gornt erau uluiţi. Phillip Chen era cât pe ce să leşine. Involuntar, Havergill începu:

— Ian, nu crezi că noi, ăăă, că…

Dunross se întoarse spre el.

— O, ţi se pare insuficient, Paul?

— Nu, nu, sigur că nu asta am vrut să zic, e mai mult decât suficient, dar…

Sub privirea lui Dunross, Havergill nu-şi mai termină vorba.

— O clipă… Dunross se întrerupse, ca şi cum tocmai i-ar fi trecut ceva prin minte. O, nu-i nevoie să-ţi faci griji, Paul, bineînţeles că nu te-aş fi angajat în afacerea asta fără acordul tău. Pentru asta am finanţare din altă parte, din afară, continuă el cu obişnuitu-i ton fermecător. După cum ştii, băncile japoneze şi multe altele sunt nerăbdătoare să se extindă în Asia. M-am gândit că e mai bine – pentru a păstra totul secret şi a împiedica obişnuitele scurgeri de informaţii – să găsesc finanţare externă pentru această afacere, până în clipa când sunt pregătit să o anunţ. Din fericire. *Nobila Casă* are prieteni în întreaga lume! Pe curând!

Se răsuci pe călcâie şi plecă. Phillip Chen îl urmă. Martin Haply se repezi la telefon şi în clipa următoare toţi vorbeau deodată, zicând:

— Nu-mi vine să cred, Isuse, dacă Ian are asemenea fonduri externe…

În zarva generală, Havergill îl întrebă pe Johnjohn:

— Care bancă japoneză?

— Aş vrea şi eu să ştiu. Dacă Ian a obţinut finanţare pentru asta… Dumnezeule, 2 milioane înseamnă dublul a ceea ce trebuia să ofere.

Southerby, care era lângă ei, îşi ştergea palmele.

— Dacă Ian reuşeşte treaba asta, o să facă zece milioane de dolari americani, în primul an cel puţin, surâse

sardonic. Ei, Paul, acum se pare că nici unul nu vom avea o bucăţică din prăjitura asta.

— Da, aşa e, dar eu tot nu văd cum a reuşit Ian… şi să ţină totul atât de secret?!…

Southerby se apleacă spre el şi-i şopti;

— Până atunci, cum rămâne cu Tiptop? Asta e cel mai important.

— Nimic. Nimic, deocamdată. Nu mi-a răspuns la telefon nici mie, nici lui Johnjohn.

Privirea lui Havergill căzu pe Gornt, care vorbea încet cu Plumm. Se întoarse cu spatele spre ei.

— Ce o să facă Quillan acum?

— O să cumpere, luni de dimineaţă la prima oră. N-are încotro. Acum trebuie să o facă, e prea primejdios să continue, zise Southerby.

— Aşa cred şi eu, adăugă sir Luis Basilio, venind lângă ei. Dacă Ian poate să scoată atâţia bani gheaţă, cei care i-au vândut acţiunile fără acoperire ar fi bine să se păzească. Dacă stau bine să mă gândesc, săptămână asta care a trecut am cumpărat acţiuni *General Stores* pentru nişte cumpărători în spatele cărora s-ar putea să fie Ian, cine ştie? Probabil că şi-a asigurat o poziţie, băftosul!

— Da, mormăi Johnjohn. Pe viaţa mea dacă pricep… Maica Ta Doamne, iar dacă mai câştigă şi cu Noble Star!… Cu asemenea *joss* poate să răstoarne complet situaţia, ştiţi cum sunt chinezii!…

— Da, spuse Gornt pe neaşteptate. Dar slavă Domnului că nu suntem toţi chinezi. Mai trebuie să vedem şi banii.

— Trebuie să-i aibă. Nu se poate, zise Johnjohn. E o chestiune de cinste a obrazului.

— Ei, cinstea obrazului, rânji Gornt. Nouă jumătate dimineaţa, ei? Dacă era deştept, ar fi zis la prânz, sau la trei după-masă, în felul ăsta noi n-am fi ştiut toată ziua şi ne-ar fi putut manipula. Dar aşa… Gornt ridică din umeri.

Aruncă o privire spre partea cealaltă a lojei, îi salută cu o uşoară înclinare a capului pe Bartlett şi Casey, apoi plecă. Bartlett o luă pe Casey de braţ, conducând-o pe balcon.

— Ce părere ai? întrebă el încet.

— Despre Gornt?

— Despre Dunross.

— Formidabil! E formidabil. „Bancă japoneză” – ce frumos i-a dus de naş, se entuziasmă ea. I-a dat peste cap pe toţi de aici, ceea ce înseamnă tot Hong Kongul. Ai auzit ce spunea Southerby?

— Da. Pare-se că vom da cu toţii lovitura, dacă scapă din capcana lui Gornt.

— Să sperăm, apoi îi observă zâmbetul. Ce e?

— Ştii ce am realizat noi acum, Casey? Tocmai am cumpărat *Nobila Casă* contra promisiunii a 2 milioane de dolari.

— Cum?

— Ian mizează pe faptul că îi voi da cele 2 milioane.

— Asta nu-i joc, Linc. E o înţelegere.

— Da. Dar să zicem că nu vin cu banii. Tot castelul lui din cărţi de joc se prăbuşeşte. Dacă nu are cele 2 milioane, e terminat. Ieri i-am spus lui Gornt că s-ar putea luni dimineaţă să-i fac figura. Să zicem că-i retrag lui Ian cele 2 milioane, înainte de a se deschide bursa, Ian s-a dus pe apa sâmbetei…

Casey se holbă la el, îngrozită.

— N-ai fi în stare să faci aşa ceva!

— Noi am venit aici să jefuim şi să devenim *Nobila Casă.* Ai văzut ce i-a făcut Ian lui Biltzmann, ce i-au făcut ei toţi… Amărâtul parcă a fost lovit cu leuca în cap. Pugmire încheiase o înţelegere, dar a dat înapoi pentru a accepta oferta mai bună a lui Ian. Este?

— Asta e altceva, Casey îl privi iscoditor. Vrei să dai înapoi după ce ai făcut o înţelegere?

Bartlett avu un zâmbet ciudat, privind în jos spre mulţime şi spre totalizator.

— Poate. Poate că asta depinde de ce reuşeşte fiecare să facă în acest weekend. Gornt sau Dunross, e tot una.

— Nu-s de acord.

— Desigur, Casey, ştiu, spuse el calm. Dar sunt milioanele mele şi jocul meu.

— Da, şi cuvântul tău şi obrazul tău! Ai bătut palma!

— Casey, indivizii ăştia ne-ar mânca cu fulgi cu tot dacă ar avea prilejul. Tu crezi că Dunross nu ne-ar trăda dacă ar avea de ales între el şi noi?

După o pauză, ea răspunse:

— Vrei să zici că o înţelegere nu e niciodată o înţelegere, oricum ar fi?

— Vrei patru milioane scutite de impozit?

— Cunoşti răspunsul la întrebarea asta.

— Să zicem că ai avea 49 la sută din noua companie *Par-Con-Gornt,* fără taxe. Trebuie să valoreze cel puţin atât.

— Mai mult, interveni ea, îngrijorată de cursul discuţiei şi, pentru prima oară în viaţă, nesigură de Bartlett.

— Vrei aceşti 49 la sută?

— În schimbul a ce, Linc?

— Să fii alături de *Gornt-Par-Con,* sută la sută.

Ea simţi cum i se contractă stomacul şi îl privi scrutător, încercând să ghicească ce e în mintea lui. În mod normal, ar fi putut să o facă, dar nu şi acum, când apăruse Orlanda.

— Este o ofertă?

El clătină din cap, cu acelaşi surâs, şi răspunse pe acelaşi ton:

— Nu. Încă nu.

Casey se înfioră, temându-se că ar accepta, dacă i s-ar oferi într-adevăr aşa ceva.

— Mă bucur, Linc. Da, cred că mă bucur.

— Treaba e simplă, Casey: Dunross şi Gornt joacă amândoi ca să câştige, dar pentru alte mize. Pentru el loja asta înseamnă mai mult decât 2 sau 4 milioane. Noi am venit aici, tu şi cu mine, ca să facem profit şi să câştigăm.

— Îşi ridicară amândoi privirea spre cer, căci începuseră să cadă câţiva stropi. Dar erau picături de pe acoperiş, nu o nouă aversă. Casey deschise gura să zică ceva, dar se opri.

— Ce voiai să spui, Casey?

— Nimic.

— Mă duc să circul puţin prin preajmă, să văd care e reacţia. Ne vedem înapoi în loja noastră.

— Ce facem cu cursa a cincea?

— Aşteaptă să vezi cotele concurenţilor. Mă întorc înainte de a începe.

— Distracţie plăcută!

Casey îl urmări cu privirea până ieşi pe uşă, apoi se întoarse şi se sprijini de balustrada balconului, vrând să se ascundă de el şi de toată lumea. Fusese cât pe ce să-l întrebe deschis: O să-i faci figura, să-ţi retragi promisiunea? Isuse, înainte de a apărea Orlanda, înainte de a veni în Hong Kong, n-aş fi avut niciodată motive să-l întreb aşa ceva. Înainte, Linc nu ar fi revenit niciodată asupra unei înţelegeri. Dar acum, acum nu mai sunt sigură. Sc cutremură iarăşi. Dar eu, cu lacrimile mele? Nu m-am mai folosit niciodată de trucul ăsta. Şi povestea cu Murtagh? Să-i spun lui Linc de Murtagh acum, sau mai târziu, căci trebuie să afle, în tot cazul înainte de ora nouă şi jumătate luni dimineaţă. Doamne, mai bine n-am fi venit niciodată aici!

Stropi de ploaie începură să cadă peste stadion şi cineva spuse: „Isuse, sper să nu se înteţească!” Pista era deja răscolită, înnoroiată şi foarte alunecoasă. În faţa intrării principale drumul era lucios, plin de bălţi, încărcat de circulaţia intensă şi de mulţi întârziaţi care se grăbeau să intre pe stadion. Roger Crosse, Sinders şi Robert Armstrong coborâră din maşina de poliţie, trecură de barieră, pe la punctul de control, şi se îndreptară spre liftul rezervat membrilor, cu ecusoane albastre la revere. Crosse era de cinci ani membru cu drept de vot, iar Armstrong de un an. Anul acesta Crosse era şi membru în consiliul de

administraţie. În fiecare an prefectul poliţiei le sugera membrilor consiliului că poliţia ar trebui să aibă propria sa lojă şi în fiecare an consiliul accepta cu entuziasm ideea, dar fără să ia nici o măsură. În tribună, Armstrong îşi aprinse o ţigară. Chipul îi era brăzdat de oboseală, iar ochii roşii. Încăperea imensă, plină de lume, ţinea cât jumătate din tribune. Se duseră la bar şi comandară de băut, salutând între timp lumea din jur.

— Cine e tipa aceea? întrebă Sinders.

Armstrong îi urmări privirea.

— Aceea face parte din pitorescul locului, domnule Sinders, tonul lui era sardonic. Numele ei este Venus Poon şi este principala noastră starletă de televiziune.

Venus Poon purta un mantou lung de vizon şi era înconjurată de un grup de admiratori chinezi.

— Tipul din stânga ei e Charles Wang, producător de filme, multimilionar, proprietar de săli de cinema, saloane de dans, baruri de noapte, cluburi, fete şi vreo două bănci în Thailanda. Bătrânul scund, care seamănă cu un bambus şi e la fel de dur ca acesta, e Wu Patru Degete, unul dintre piraţii noştri de aici. Principala lui activitate e contrabanda şi se pricepe foarte bine la asta.

— Da, zise Crosse. Acum vreo două zile a fost cât pe ce să-l prindem. Credem că acum se ocupă de heroină şi, bineînţeles, de aur.

— Cine e tipul nervos în costum gri? Cel de pe margine?

— Ala e Richard Kwang, cel cu dezastrul de la *Ho-Pak,* răspunse Armstrong. Bancherul. E amantul ei *en titre,* sau mai degrabă era.

— Interesant. Sinders se uită atent la Venus Poon, purta o rochie decoltată şi cochetă. Mda, foarte interesant. Şi aceea cine e? Acolo, cea cu europeanul?

— Unde? A, aceea e Orlanda Ramos, portugheză, ceea ce aici înseamnă de obicei eurasiatică. A fost cândva

amanta lui Quillan Gornt. Acum, nu mai ştiu. Bărbatul este Linc Bartlett, „traficantul de arme”.

— A, deci fata e liberă?

— S-ar putea.

— Pare o tipă costisitoare, Sinders sorbi din paharul lui şi oftă. Adorabilă, dar costisitoare.

— Aş zice chiar că foarte, îi răspunse Crosse scârbit. Orlanda Ramos se afla împreună cu mai multe femei de vârstă mijlocie, toate foarte elegante, în jurul lui Bartlett. Cam prea împopoţonată pentru gustul meu.

Sinders îi aruncă o privire mirată.

— De ani de zile n-am mai văzut atâtea femei uluitoare, sau atâtea bijuterii. Aţi avut vreodată un jaf aici?

Crosse ridică ochii.

— La clubul hipic? Doamne Dumnezeule, nimeni n-ar îndrăzni.

Armstrong surâse cinic.

— Fiecare poliţist care face de serviciu aici, de la mic la mare, îşi petrece mai tot timpul încercând să găsească un mod de a da o lovitură. Încasările de la sfârşit de zi trebuie să fie de cel puţin 15 milioane. Dar sistemul de securitate e prea bun, prea ingenios şi ne-a dejucat orice plan. Domnul Crosse l-a pus la punct.

— A!

Crosse zâmbi.

— Doreşti cumva o gustare, Edward? Sau un sandviş?

— Bună idee. Mulţumesc.

— Robert?

— Nu, mulţumesc, sir. Dacă nu vă deranjează, mă duc să studiez pliantul şi ne vedem mai târziu.

Armstrong ştia că după cea de a şaptea cursă trebuiau să se întoarcă la cartierul general, unde Brian Kwok era programat pentru o nouă sesiune, şi acest lucru îl întorcea pe dos.

— Robert este un parior profesionist, foarte serios, Edward. Robert, fă-mi o favoare, arată-i domnului Sinders

ce e pe aici, unde să parieze, şi comandă-i un sandviş. E cazul să văd dacă guvernatorul are o clipă liberă. Mă întorc peste câteva minute.

— Bucuros, spuse Armstrong, fără tragere de inimă, simţind cum cei 40.000 de dolari de *h'eung yau,* din buzunar, pe care îi luase din sertarul biroului lui sub impulsul momentului, parcă îl ardeau întruna. Isuse, s-o fac sau să n-o fac? se întreba el iarăşi şi iarăşi, încercând să se decidă, încercând tot timpul să alunge gândul la grozăvia prin care trecea prietenul lui Brian, la următoarea sesiune. Nu, nu mai era prietenul lui, ci un agent străin devotat, foarte bine pregătit, care pentru ei reprezenta o captură de o valoare uriaşă descoperită printr-un miracol.

— Robert, zise Crosse cu glas intenţionat amabil, ai făcut o treabă foarte bună azi. Foarte bună.

— Da, confirmă Sinders. Şi voi avea grijă să afle şi ministrul de ajutorul tău, şi, bineînţeles, prefectul.

Crosse se îndreptă spre lift. Peste tot pe unde trecea, era urmărit de privirile neliniştite ale chinezilor. La ultimul etaj, depăşi loja guvernatorului şi intră în cea a lui Plumm.

— Bună, Roger, îl salută Plumm politicos. Bei un păhărel?

— Aş prefera o cafea, mulţumesc. Cum merg lucrurile?

— Până acum am pierdut şi cămaşa de pe mine, deşi câţiva dintre noi au nimerit-o în prima manşă a dublei quinella. Tu?

— Abia am sosit.

— A, atunci ai pierdut momentul dramatic; Plumm îl povesti lui Crosse despre oferta lui Dunross. Ian i-a încurcat rău de tot treburile lui Pug.

— Ori i-a făcut o ofertă splendidă, se amestecă cineva în vorbă.

— Aşa e, aşa e.

Loja lui Plumm era la fel de plină de lume ca şi celelalte. Se sporovăia, se râdea, se bea şi se mânca bine.

— Ceaiul se serveşte peste o jumătate de oră. Mă duc până la camera consiliului. Roger, nu vrei să faci câţiva paşi cu mine?

Camera consiliului se afla la capătul coridorului, dincolo de nişte uşi batante, păzite. Era mică, cu o masă şi douăsprezece scaune, un telefon, ferestre ce ofereau o bună vedere spre pistă, şi un mic balcon. Şi era goală. Imediat cum intrară, aerul de jovialitate dispăru de pe chipul lui Plumm.

— Am vorbit cu Suslev.

— O?

— E furios din cauza descinderii de noaptea trecută pe *Ivanov.*

— Îmi închipui. A fost comandată de la Londra. Mie nici măcar nu mi s-a spus până azi dimineaţă. Blestematul de Sinders!

Plumm se întunecă şi mai mult la faţă.

— Nu se poate să fi aflat de tine, nu-i aşa?

— O, nu. Veşnica poveste: cei de la Secţia Specială, de la MI-6 şi Sinders vor şi ei să se dea mari. Sunt nişte tipi foarte secretoşi, şi poate pe bună dreptate, dar n-au nimic de-a face cu SI. Spune mai departe.

— Mi-a spus, dacă vii, că aşteaptă lângă o cabină telefonică, Plumm îi întinse o hârtiuţă. Asta e numărul. Va fi acolo exact când se dă startul în următoarele trei curse. Te rog sună-l, zicea că e urgent. Ce rost a avut descinderea?

— Nimic altceva decât să-i sperie pe KGB-iştii de pe vas, să-i sperie, ca să dea în vileag *Sevrin.* Presiuni. La fel ca şi ordinul ca Suslev şi noul comisar să se prezinte duminică la cartierul general. Totul a fost numai ca să-i sperie.

— Suslev chiar că e speriat, pe chipul frumos al lui Plumm trecu un zâmbet cinic. I s-a dereglat sfincterul pentru cel puţin zece ani. Dar toţi vor trebui să dea unele explicaţii. Când Armstrong a dat „întâmplător” buzna în camera radio, Roşu Unu era în funcţiune şi le-au distrus

metodic, fără să fi fost necesar, tot echipamentul de bruiaj şi descifrare, împreună cu cel de radiolocaţie.

Crosse ridică din umeri.

— *Ivanov* urmează să plece şi au destule cu care să le înlocuiască. Nu a fost vina lui Suslev şi nici a noastră. Putem trimite un raport la Centru, explicând ce s-a întâmplat. Dacă vrem.

Plumm încruntă din sprâncene.

— Dacă?!...

— Rosemont şi cu nemernicii lui de la CIA au găsit un pahar când au dat buzna la Sinclair Towers. Pe el amprentele lui Suslev, câte vrei.

Plumm se făcu alb la faţă.

— Isuse! Acum e fişat?

— Precis. În dosarele noastre, după cum ştii, figura deja, nu ca KGB-ist, şi cred că eu am singurele copii care există după amprentele lui. Le-am sustras de la dosarul lui acum câţiva ani buni. Dar cred că e doar o chestiune de timp până când CIA va fi pe urmele lui, aşa încât cu cât pleacă mai repede din Hong Kong, cu atât mai bine.

— Crezi că ar trebui să le spunem celor de la Centru? întrebă Plumm crispat. O să-l facă de două parale pentru că a fost atât de neglijent.

— Putem să ne hotărâm în weekendul ăsta. Pe Voranski îl cunoşteam de mai mulţi ani, ştiam că putem avea încredere în el. Dar tipul ăsta? Crosse lăsă întrebarea în aer, prefăcându-se în continuare că şi el îl cunoscuse abia de curând pe Suslev, la fel ca şi Plumm. La urma urmelor, e doar un mic ofiţeraş în KGB, un curier care a ajuns mare. Nici măcar nu este înlocuitorul oficial al lui Voranski, şi noi trebuie să ne gândim în primul rând la situaţia noastră.

— Aşa e! Plumm deveni mai ferm. Poate că este într-adevăr un prost. Ştiu sigur că eu nu am fost urmărit la Sinclair Towers. Cât despre telegrama decriptată, asta a fost culmea!

— Poftim?

— Telegrama decriptată, cea pe care el a pierdut-o şi pe care Armstrong a găsit-o pe puntea lui *Ivanov.* Trebuie să luăm o hotărâre în privinţa asta.

Crosse îi întoarse spatele ca să-şi ascundă surpriza şi încercă să-şi vină în fire, întrebându-se îngrijorat de ce nici Armstrong, nici Sinders, nu-i pomeniseră de acest lucru. Se prefăcu a-şi înăbuşi un căscat, ca să-şi ascundă tulburarea.

— Iartă-mă, am stat treaz aproape toată noaptea, zise el, făcând un mare efort ca să vorbească liniştit. Ţi-a spus ce conţinea?

— Bineînţeles. Am insistat.

Crosse îl văzu pe Plumm că-l priveşte intrigat.

— Exact ce ţi-a spus că ar conţine?

— A, te gândeşti că s-ar putea să mă fi minţit? Neliniştea lui Plumm era vizibilă. Mi-a spus cam aşa:,,Informaţi-l pe Arthur că, urmare a cererii lui de a acorda Prioritate Unu în cazul trădătorului Metkin, s-a ordonat interceptare imediată la Bombay. În al doilea rând, întâlnirea cu americanul va avea loc mai devreme, adică duminică. În al treilea şi ultimul rând, dosarele AMG continuă să fie Prioritate Unu. *Sevrin* trebuie să facă eforturi maxime pentru a reuşi. Centrul." Plumm îşi umezi buzele. E corect?

— Da, încuviinţă Crosse la noroc, aproape transpirat de uşurare.

Începu să se gândească la Armstrong şi Sinders. Căci era evident că în mod deliberat nu îi spuseseră de treaba asta. De ce?

— Groaznic, nu-i aşa? întrebă Plumm.

— Da, dar nu-i chiar foarte grav...

— Nu sunt de acord cu tine, răspunse Plumm enervat. Reiese clar legătura dintre KGB şi *Sevrin,* se confirmă categoric existenţa lui Arthur şi existenţa reţelei *Sevrin.*

— Da, dar asta se ştia deja din dosarele AMG. Calmează-te, Jason, suntem în siguranţă.

— Oare? Au fost prea multe scurgeri de informaţie, după părerea mea. Mult prea multe. Poate că ar fi bine un timp să întrerupem activitatea.

— Am şi întrerupt-o. Numai blestematele alea de dosare ale lui AMG ne dau bătaie de cap.

— Da. Nici măcar nemernicul ăla de Grant nu a fost precis în toate privinţele.

— Te referi la Banastasio?

— Da. Mă mai întreb şi acum care e locul lui în toată povestea asta.

— Da.

— În dosarul interceptat scria, în mod eronat, că Banastasio ar fi legătura americană a *Sevrinului.* Abia după aceea Crosse aflase de la Rosemont cine era în realitate Banastasio.

— Tipul care l-a întâmpinat era Vee Cee Ng, zise Crosse.

Plumm ridică ochii la cer.

— Fotograful Ng? Ce legătură are el?

— Nu ştiu. E băgat în tot soiul de afaceri dubioase. Transport, nave, contrabandă, Crosse dădu din umeri.

— S-ar putea oare ca teoria tipului ăluia să fie valabilă? Ala, cum îl cheamă? Marlowe. E posibil ca KGB-ul să întreprindă o operaţiune pe teritoriul nostru fără ca să ne spună?

— Poate. Sau s-ar putea să fie vorba de cu totul alt departament, posibil GRU, de o operaţiune pusă la cale de oamenii KGB sau GRU din America. Ori să fie o simplă coincidenţă,

Crosse îşi recăpătase complet stăpânirea de sine, odată ce spaima pe care o încercase auzind de telegramă se risipise. Putea acum să gândească mult mai limpede,

— Ce vrea Suslev? Ce e atât de urgent?

— Are nevoie de cooperarea noastră. Koronski soseşte cu avionul de după-masă.

Crosse scoase un fluierat.

— De la Centru?

— Da. A venit un mesaj azi dimineaţă. Acum că echipamentul de pe *Ivanov* e stricat, eu servesc de intermediar.

— Bun. Care e numele sub care circulă?

— Hans Meikker, vest-german. Va locui la *Seven Dragons.* Neliniştea lui Plumm spori. Ascultă, Suslev a spus că Centrul ne-a dat ordin să ne pregătim să-l răpim pe Ian şi...

— Au înnebunit! explodă Crosse.

— De acord cu tine, dar Suslev zicea că e singurul mod de a afla rapid dacă dosarele sunt contrafăcute sau nu, şi, în acest caz, unde sunt ascunse. Susţine că Koronski poate face treaba asta. În cursul unui interogatoriu sub narcotic memoria lui Ian poate fi... poate fi golită.

— Asta e o nebunie, se răsti Crosse. Nici măcar nu suntem siguri dacă dosarele sunt contrafăcute. E o simplă supoziţie, pentru numele lui Dumnezeu!

— Suslev zicea că cei de la Centru au sugerat că putem să dăm vina pe Vârcolaci – indivizii care l-au răpit pe John Chen, aşa că de ce nu s-ar arunca la bani mai mulţi, la tai-pan?

— Nu. E prea periculos.

Plumm îşi şterse palmele.

— Răpindu-l acum pe Ian, toţi tai-panii, întreg Hong Kongul ar intra într-o stare de nebunie frenetică. S-ar putea să fie momentul cel mai bun, Roger.

— De ce?

— *Nobila Casă* ar fi într-o confuzie totală şi; dată fiind situaţia băncilor, dezastrul de la bursă, Hong Kongul s-ar duce pe copcă, ceea ce ar face ca întreaga Chină să intre în stare de şoc. Astfel, cauza noastră ar avansa cu cel puţin zece ani şi am ajuta fantastic comunismul mondial şi pe toţi muncitorii din lume. Doamne, Roger, nu te-ai săturat să stai cu mâinile încrucişate şi să faci numai pe mesagerul? Acum

putem îndeplini misiunea *Sevrinului* aproape fără nici un risc. După care întrerupem orice activitate pentru un timp.

Crosse îşi aprinse o ţigară. Simţise din glasul lui Plumm cât de încordat este acesta.

— O să mă mai gândesc, răspunse el într-un târziu. Deocamdată lasă asta. O să te sun diseară. Suslev ţi-a spus cine e americanul din telegramă?

— Nu. Mi-a spus doar că nu are nimic de-a face cu noi.

Glasul lui Crosse deveni tăios.

— Tot ce se întâmplă aici are de-a face cu noi.

— Sunt de aceeaşi părere. Plumm îl privi atent. S-ar putea şi să fie vorba de un cuvânt codificat, un nume de cod pentru cine ştie cine.

— Posibil.

— Ce-ai zice să fie Banastasio?

— De ce tocmai el? îl iscodi Crosse, care se gândise la acelaşi lucru.

— Nu ştiu de ce, dar pariez că toată schema aia, dacă există o schemă, este pusă la cale, sau sprijinită de KGB. Sun Tzu clasic: folosirea forţei inamicului contra lui însuşi – a ambilor inamici: Statele Unite şi China. Un Vietnam puternic şi unificat ar fi în mod garantat o forţă militantă antichineză. Ei?

— Posibil. Mda, toate se leagă, fu de acord Crosse, Cu o singură excepţie, îşi zise el: Vee Cee Ng. (înainte ca lui Brian Kwok să-i scape „Vee Cee e unul de-ai noştri”, nu avusese nici urmă de bănuială că individul ar fi altceva decât un fotograf, care se mai ocupa şi cu comerţul pe mare din când în când.) Dacă americanul e Banastasio, vom afla, spuse el cu glas tare. Îşi termină ţigara. Mai era ceva?

— Nu. Roger, te rog gândeşte-te la treaba cu Dunross. Dacă acceptăm varianta cu vârcolacii, poate o scoatem la capăt,

— În regulă.

— Weekendul ăsta ar fi numai bun.

— Ştiu.

Orlanda privea prin binoclul ei puternic caii ce tocmai năvăleau vijelios pe porţile de la start, pornind în cea de a patra cursă. Se afla într-un colţ al balconului membrilor, cu Bartlett fericit alături. Toată lumea se uita la cai, în afară de el. El o urmărea pe ea, rotunjimea sânilor ei sub mătase, unghiul pometţilor obrajilor, şi intensitatea încordării ei.

— Hai, Crossfire, murmură ea, haide! Stă tot pe locul cinci, Linc, o, hai, splendoare, hai...

El râse încet, fără ca Orlanda să-l bage în seamă. Se înţeleseseră să se întâlnească aici între a treia şi a patra cursă.

— Tu eşti membru cu drept de vot? o întrebase el cu o seară înainte.

— O, nu, dragul meu, merg cu nişte prieteni. Vechi prieteni de familie. Mai bei ceva?

— Nu, mulţumesc, e timpul să plec.

Se sărutaseră iarăşi şi el simţise din nou atracţia copleşitoare pe care i-o inspira. Acest lucru îl făcuse să nu-şi găsească liniştea şi să fie ca pe ace tot timpul cât a durat drumul de întoarcere şi traversarea portului, aproape toată noaptea. Oricât se străduia, cu greu îşi putea stăpâni dorinţa de a fi cu ea. Te-a prins în mreje, amice, îşi spuse el în timp ce o privea cum urmăreşte cu privirea aţintită, cu limba între buzele întredeschise, calul sur, favoritul, pe care pariase 50 de dolari americani, uitând de orice altceva.

— Hai... hai... o, câştigă teren, Linc... e al doilea...

Bartlett se uită la concurenţii care galopau acum pe ultima linie dreaptă: Crossfire, surul, bine plasat faţă de Western Scott, un jugan murg care avea un mic avans, înaintând toţi foarte prudent căci în a treia cursă un cal căzuse. Acum un alt concurent, Winwell Stag, un jugan proprietatea lui Havergill, (despre care Peter Marlowe spusese că probabil va câştiga), venea tare din spate, pe exterior faţă de Crossfire şi Western Scott care alergau

grumaz lângă grumaz. În vuietul tot mai puternic al mulţimii, jocheii înălţară toţi cravaşele.

— O, hai, hai, hai, Crossfire… a câştigat, a câştigat!

În mijlocul vacarmului, Bartlett izbucni în râs când Orlanda dădu frâu liber bucuriei ei şi îl sărută.

— O, Linc, ce splendid!

Peste o clipă se înălţă un nou muget, când pe tabelă apărură numerele câştigătoare, confirmând ordinea sosirii. Acum toţi aşteptau cota finală. Iarăşi urale: Crossfire plătea 5 la 2.

— Nu-i prea mult, remarcă el.

— Ba e, ba e, ba e!…

Nicicând Orlanda nu i se păruse mai frumoasă, cu pălărioara ei drăgălaşă, mult mai cochetă decât cea a lui Casey. O observase imediat şi o complimentase pentru ea. Orlanda se duse mai în faţă şi, aplecându-se peste balustradă, se uită către cercul câştigătorilor.

— Uite-l pe proprietar, Vee Cee Ng, unul dintre comercianţii noştri shanghaiezi milionari. Tatăl meu îl cunoştea destul de bine.

Orlanda îi întinse binoclul, Bartlett şi-l reglă. Bărbatul care conducea calul cu ghirlande puse în jurul gâtului, în cercul învingătorilor, era un chinez de cincizeci şi ceva de ani, bine făcut, cu un surâs fericit pe chip, îmbrăcat într-un costum scump. După aceea, Bartlett îl recunoscu pe Havergill conducându-şi de căpăstru calul, Winwell Slag, ieşit pe locul doi, depăşit doar cu o lungime de bot. În paddock se mai aflau şi Gornt, Plum, Pugmire şi mulţi dintre membrii consiliului. Dunross stătea de vorbă, lângă balustradă, cu un tip mărunţel. Guvernatorul mergea din grup în grup, însoţit de soţia lui şi de aghiotant. Bartlett se uită la ei cu oarecare invidie: proprietarii care stăteau acolo, cu şepci pe cap, în impermeabile, cu scăunele pliante în mână, însoţiţi de neveste şi iubite elegante, salutându-se unii pe alţii, toţi membri ai acelui cerc restrâns care reprezenta puterea Hong Kongului – acolo şi în lojile de deasupra. Toţi

foarte britanici, gândi el, toţi foarte abili. Oare mi-aş găsi locul printre ei mai bine decât Biltzmann? Cu siguranţă. Numai dacă nu ar vrea să scape de mine la fel de mult cum vor să scape de el. Aş ajunge cu uşurinţă membru cu drept de vot. Ian aşa zicea. Dar Orlanda s-ar potrivi printre ei? Bineînţeles. Ca soţie sau prietenă, e tot una.

— Ala cine e? întrebă el. Bărbatul care stă de vorbă cu Ian?

— O, ăla e Alexi Travkin, antrenorul cailor tai-panului... se opri, căci lângă ei îşi făcuse apariţia Robert Armstrong.

— Bună ziua, domnule Bartlett, îl salută acesta politicos. Şi dumneavoastră aţi mizat pe câştigător?

— Nu, de data asta am pierdut. Permiteţi-mi să v-o prezint pe domnişoara Ramos, Orlanda Ramos, comisarul Robert Armstrong de la Poliţia Judiciară.

— Bună ziua, Orlanda îi zâmbi şi ea lui Armstrong.

Acesta simţi însă că fata era, deodată, în gardă. Oare de ce s-or fi temând cu toţii de noi, nevinovaţii la fel ca şi vinovaţii, se întrebă el, când noi nu facem altceva decât ne străduim să aplicăm legile *lor,* ne străduim să-i apărăm de răufăcători şi de nelegiuiţi? Asta din cauză că fiecare încalcă zi de zi, mai tot timpul, vreo lege, fie ea şi una minoră, pentru că o mulţime de legi sunt prosteşti – precum legile noastre de aici privind pariurile. Aşa incât toată lumea e vinovată, chiar şi tu, frumoasă doamnă, care ai un mers atât de senzual şi un surâs atât de plin de promisiuni. Pentru Bartlett. Oare ce nelegiuire ai comis astăzi, pentru a-l prinde în mreje pe acest sărman nevinovat? zâmbi zeflemitor în sinea lui. De fapt, nu chiar atât de nevinovat. Dar faţă de cineva care are şcoala lui Quillan Gornt? O fată eurasiatică frumoasă şi nesăţioasă, care nu are altă perspectivă decât să coboare tot mai jos? *Ayeeyah!* Dar ce n-aş da să putem schimba locurile! Da, cu armele, cu banii tăi, femei precum Casey şi asta de aici, legături cu lichele precum Banastasio, o, da! Aş da zece ani din viaţă, ba şi mai mult, fiindcă jur pe Dumnezeu că detest ceea ce

trebuie să fac azi, ceea ce numai eu singur pot face pentru bătrâna Anglie.

— Şi dumneavoastră aţi pariat pe favorit? întrebă Orlanda.

— Nu, din păcate nu.

— Ea câştigă pentru a doua oară, spuse Bartlett mândru.

— Pai dacă sunteţi într-o zi norocoasă, pe cine mizaţi în a cincea cursă?

— Încă nu m-am decis, domnule comisar. Nu am nici o preferinţă, cursa e deschisă. Care e preferatul dumneavoastră?

— Eu am auzit ceva de Winning Billy. Nici eu nu sunt în stare să mă decid. Ei bine, noroc.

Armstrong se despărţi de ei, îndreptându-se spre ghişeele de pariuri. Pusese 500 pe calul de pe locul trei, căci întotdeauna paria pe mai mulţi cai deodată – o miză principală şi altele mai mici —, sperând să iasă în câştig. Cel mai adesea reuşea. În după-masă asta era puţin în pierdere, dar nu se atinsese încă de cele patruzeci de mii.

Pe coridor, avu o ezitare. Şarpele, inspectorul şef Donald C.C. Smyth, tocmai pleca de la unul din ghişeele unde se încasau câştigurile, cu un teanc de bani în mână.

— Bună, Robert. Ce mai faci?

— Aşa şi aşa. Văd că iar îţi merge din plin.

— Mă străduiesc. Şarpele se apleca spre el. Cum stau lucrurile?

— Merg înainte.

Armstrong simţi că-l cuprinde din nou greaţa gândindu-se la Camera Roşie, în care avea să oblige creierul lui Brian Kwok să deşerte tainele sale cele mai ascunse, lucrând contra cronometru, căci timpul presa şi ştiau cu toţii că guvernatorul era pe cale să ceară de la Londra permisiunea de a negocia schimbul.

— Nu arăţi prea bine, Robert.

— Nici nu mă simt prea bine. Cine va câştiga în a cincea?

— M-am lipit de prietenul tău, Şontorogul, la Para. Parola e Pilot Fish. În prima cursă a zis că iese Buccaneer. Deşi având în vedere halul în care e pista orice e posibil.

— Da. Ceva nou despre Vârcolaci?

— Nimic. Toate pistele se înfundă. Am pus să fie trecută prin sită toată zona, dar din cauza ploii ăsteia n-am nici o speranţă. Am discutat azi dimineaţă cu Dianne Chen şi cu Barbara, soţia lui John Chen. Vorbărie goală. Pariez pe ce vrei tu că ele ştiu mai multe decât spun. Am avut o scurtă discuţie cu Phillip Chen, dar şi el e la fel de puţin cooperant. Amărâtul de el este destul de zdruncinat. (Şarpele se uită ţintă la el). Mary ştie ceva în legătură cu John?

Armstrong îl privi în ochi.

— Nu am avut când să o întreb. În seara asta, mai apuc şi eu să respir.

— Nu o să te lase, chipul lui Smyth se strâmbă într-un zâmbet şui. Pune-ţi cele 40 pe Pilot Fish.

— Care 40?

— Mi-a şoptit mie ceva o păsărică, bărbatul mai scund ridică din umeri. Nu-ţi fă griji, Robert, joacă din gros. Acolo de unde vin banii ăştia, mai sunt o grămadă. Noroc.

Şarpele plecă, iar Armstrong rămase uitându-se după el, urându-l. Şi totuşi, nemernicul are dreptate, îşi spuse el, simţind cum i se strânge inima. Mai sunt o grămadă, dar după ce iei prima dată nu e mult până la a doua şi chiar dacă nu dai nimic, nu recunoşti nimic, nu garantezi nimic, va veni o vreme când... Pe lumea asta totul se plăteşte. Mary are nevoie de vacanţa asta, are mare nevoie, şi pe urmă mai e şi nota agentului de bursă, toate celelalte note de plată şi, Dumnezeule, cu bursa asta care a luat-o razna, sunt aproape ruinat. Blestemaţi să fie banii – sau mai degrabă lipsa lor! 40 pe o quinella câştigătoare ar rezolva totul. Ori să pun totul pe Pilot Fish? Totul sau jumătate, sau

nimic. Dacă pariez totul, am timp berechet să mă înscriu la alte ghişee.

Picioarele îl purtară către una din cozile de la ghişeele de pariuri. Mulţi îl recunoscură şi, cuprinşi de-ndată de o teamă lăuntrică, gândiră în sinea lor că poliţiştii ar trebui să aibă propria lor lojă şi propriile lor ghişee, ca să nu trebuiască să se amestece printre cetăţenii oneşti. Unul dintre aceştia era Wu Patru Degete. Parie în grabă cele 50.000 pe o quinella formată din Pilot Fish şi Butterscotch Lass, după care o şterse repede înapoi în încăperea membrilor, ca să-şi soarbă liniştit brandyul cu sifon. Poliţai împuţiţi, carne de dat la câini, care bagă spaima în cetăţenii cinstiţi, îşi zise el, aşteptând-o pe Venus Poon. Eiii, chicoti el, Făgaşul ei De Aur face toate caratele diamantului pe care i l-am promis aseară. Am avut parte de două ori de Nori şi Ploaie până la ivirea zorilor şi de promisiunea unei alte întâlniri, duminică, după ce *yang*-ul îşi va recăpăta... Gândurile îi fură întrerupte de un vuiet iscat brusc afară. Îşi croi imediat loc prin mulţimea adunată pe balcon. Pe tabelă apăreau, rând pe rând, numele cailor din a cincea cursă, cu jocheii lor. Pilot Fish, numărul unu, fu întâmpinat cu urale; apoi Street Vendor, un outsider, numărul doi; Golden Lady, trei, şi un freamăt îi străbătu pe numeroşii ei susţinători, când apăru numele lui Noble Star, şapte, mulţimea izbucni în chiote, iar numărul opt, Butterscotch Lass, favorita, fu întâmpinată cu urale puternice. Jos, lângă balustradă, Dunross şi Travkin inspectau încântaţi pista. Era răscolită şi alunecoasă. Iar lângă balustradă era aproape impracticabilă. Deasupra, cerul se întuneca tot mai mult. Se porni o uşoară răpăială şi din cincizeci de mii de gâtlejuri se auzi un geamăt.

— E proastă, tai-pan, spuse Travkin. Pista e foarte proastă.

— E aceeaşi pentru toţi.

Dunross începu să treacă în revistă, în gând, pentru ultima oară, şansele. Dacă încalec eu şi câştig, ar fi un

semn formidabil de bun. Dacă încalec şi pierd, semnul ar fi dezastruos. Iar a fi învins de Pilot Fish ar fi şi mai rău. Aş putea să fiu rănit, cu uşurinţă. Nu-mi pot permite… *Nobila Casă* nu-şi poate permite să rămână azi, mâine şi luni fără căpetenie. Dacă încalecă Travkin şi pierde, sau termină după Pilot Fish, ar fi rău, dar nu tot atât de rău. Ar însemna doar că aşa a fost joss-ul. Dar nu voi fi rănit. Voi câştiga. Îmi doresc această cursă mai mult decât orice pe lume. Nu voi da greş. De Alexi nu sunt sigur. Eu pot să câştig – dacă zeii ţin cu mine. Da, dar cât de mult eşti dispus să rişti pe seama zeilor? „Eiii, tinere Ian, îi, spusese de multe ori Bătrânul Chen-chen, fereşte-te să aştepţi ajutor de la zei, oricât de mult i-ai îmbuna cu aur şi cu promisiuni. Zeii sunt zei şi mai pleacă şi ei să mănânce sau să se culce sau se plictisesc şi-şi întorc privirile în altă parte. Zeii sunt asemeni oamenilor: buni şi răi, leneşi şi puternici, voioşi şi mohorâţi, proşti şi înţelepţi! Că de ce altceva sunt zei, *heya?*”

Inima lui Dunross bătea cu putere. Avea parcă în nări mirosul cald, dulce-acrişor al sudorii de cal, simţea acea încordare care întunecă mintea, mâna strângând cravaşa, ghemuit pe spinarea calului când lua turnanta, apoi linia dreaptă, ultima cotitură, chinuitoare, dulcea groază a vitezei, mânuirea cravaşei, împunsătura pintenilor, acum întins, împingându-l pe Pilot Fish cu grijă înspre parapet, deviindu-i traiectoria, iar acum în linia dreaptă, intrând vijelios, cu Pilot Fish în spate, potoul de sosire în faţă… haide… haide… şi câştigând…

— Trebuie să ne hotărâm, tai-pan. E timpul.

Dunross reveni încet la realitate, având un gust amar în gură.

— Da. Călăreşti tu, decise el, punând înaintea persoanei lui interesele casei.

Iar acum că o spusese lăsă toate celelalte gânduri la o parte şi-l bătu călduros pe umeri pe Travkin.

— Să câştigi, Alexi, pentru numele lui Dumnezeu, să câştigi.

Bărbatul mai vârstnic, noduros şi supt la faţă, se uită în sus la el, dădu scurt din cap, apoi plecă să se schimbe. Întorcându-se, îl văzu pe Suslev care îl urmărea cu binoclul. Îl străbătu un fior, Suslev îi promisese că de acest Crăciun Nestorova va veni la Hong Kong, i se va da voie să vină la el la Hong Kong – şi să rămână la Hong Kong – de Crăciun. Dacă el cooperează şi face ce i se spune. Chiar crezi asta? Nu, câtuşi de puţin. Aceşti *matieriebiet* sunt mincinoşi şi trădători, dar poate că de data asta... Isuse Hristoase, de ce mi s-o fi ordonat să mă întâlnesc cu Dunross la Sinclair Towers noaptea, noaptea târziu? De ce? Isuse Hristoase, ce trebuie să fac? Nu te mai gândi, bătrâne. Eşti bătrân şi nu peste mult vei fi mort dar prima ta datorie este să câştigi. Dacă o să câştigi, tai-panul va face ce-l rogi. Dacă pierzi? Dar fie că o să câştigi, fie că o să pierzi, cum o să poţi trăi cu ruşinea de a-l fi trădat pe omul care te-a considerat prieten şi s-a încrezut în tine? Intră în camera jocheilor.

Rămas pe loc, Dunross se întoarse să se uite la tabelă. Cotele scăzuseră, banii pariaţi deja fiind două milioane şi jumătate. Butterscotch Lass avea cota 3 la 1, Noble Star 7 la 1, fără jocheu afişat. Pilot Fish 5 la 1, Golden Lady 7 la 1. Încă e devreme, îşi zise el, mai e destul timp să se facă pariuri. Travkin va face să cadă cotele. Simţi că-l străbate un fior rece. Mă-ntreb dacă nu cumva, chiar în clipa asta, se face un aranjament între antrenori şi jochei? Isuse, e cazul să urmărim foarte atenţi cursa asta.

— A, Ian!

— Bună ziua, sir, Dunross îi zâmbi lui Sir Geoffrey care se apropiase de el, apoi îşi întoarse privirea spre Havergill, care îl însoţea pe guvernator. Păcat de Winwell Stag, Paul. Mie mi s-a părut că a făcut o cursă excelentă.

— *Joss,* spuse politicos Havergill. Cine încalecă pe Noble Star?

— Travkin.

— Guvernatorul se lumină la faţă.

— A, foarte bună alegere. Da, va face să fie o cursă bună. O clipă, Ian, mi-a fost teamă că o să te simţi tentat.

— Am fost, şi încă mai sunt, sir, Dunross zâmbi uşor. Dacă până să înceapă cursa Alexi e lovit de un autobuz, eu o s-o călăresc.

— Ei bine, pentru noi toţi şi pentru *Nobila Casă,* să sperăm că nu se va întâmpla aşa ceva. Nu ne putem permite ca tu să fii rănit. Pista arată înfiorător.

Peste stadion se abătură din nou câţiva stropi de ploaie, care trecură mai departe.

— Până acum am avut mare noroc că nu au fost accidente grave. Dar dacă se pune pe ploaie zdravănă, poate n-ar fi rău să ne gândim să renunţăm.

— Am discutat deja despre asta, sir. Dar este cam târziu. Cursa va fi decalată cu zece minute. Dacă vremea mai ţine aşa şi pentru cursa asta, marea majoritate vor fi satisfăcuţi.

Sir Geoffrey îl privi atent.

— A, apropo Ian, am încercat acum câteva minute să-l prind pe ministru, dar intrase deja în şedinţe. Am lăsat vorbă să mă sune cât poate de repede. Se pare că implicaţiile acestui blestemat de scandal Profumo sapă iarăşi temeliile guvernului conservator. Presa face mare tămbălău, şi pe bună dreptate, să se declare dacă au avut loc scurgeri de informaţii privind securitatea naţională. Nu va fi liniştit până când nu-şi va da verdictul comisia de anchetă, luna viitoare, stabilind o dată pentru totdeauna dacă a fost sau nu vorba de chestiuni de securitate şi dacă zvonuri cum că ar mai fi la mijloc şi alţii din guvern sunt sau nu reale.

— Da, zise Havergill. Dar cu siguranţă că ce a fost mai rău a trecut, sir. Cât despre raport, sunt convins că nu va fi nefavorabil.

— Favorabil sau nefavorabil, acest scandal îi va distruge pe conservatori, rosti Dunross pe un ton moderat, amintindu-şi de previziunile lui AMG din ultimul raport.

— Doamne Dumnezeule, sper că nu, se înspăimântă Havergill. Să ajungă la putere ăia doi zănateci, Grey şi Broadhurst, împreună cu toată adunătura lor de socialişti? Dacă e să judecăm după conferinţa lor de atunci putem să ne ducem cu toţii acasă.

— Noi suntem acasă, şi toate faptele rele se întorc împotriva autorului lor, spuse sir Geoffrey trist. Oricum, Ian a luat o hotărâre bună, să nu călărească.

Se întoarse spre Havergill şi îl privi scrutător.

— După cum ziceam, Paul, important este să iei hotărâri bune şi corecte. Am oferi o imagine foarte jalnică dacă depunătorii *Ho-Pak* ar fi ruinaţi, poate numai din cauza judecăţii slabe a lui Richard Kwang şi a unei lipse de bunăvoinţă din partea acelora care, dacă ar vrea, ar putea lua hotărârea să evite un asemenea dezastru. Şi asta s-ar putea dovedi a fi spre marele lor avantaj. Ei?

— Da, sir.

Sir Geoffrey îi salută cu o înclinare a capului şi plecă.

— Ce a vrut să zică? întrebă Dunross.

— Guvernatorul e de părere că noi ar trebui să salvăm banca *Ho-Pak,* răspunse Havergill pe un ton dezinvolt.

— Şi de ce n-o faceţi?

— Hai mai bine să vorbim despre *General Stores.*

— Întâi să terminăm cu *Ho-Pak.* Guvernatorul are dreptate, ar fi bine pentru noi toţi, pentru Hong Kong, şi pentru bancă.

— Tu ai fi pentru?

— Da, bineînţeles.

— Vei aproba tu şi cu pachetul tău de acţiuni, să preluăm noi controlul asupra ei?

— Nu am un pachet de acţiuni, dar cu siguranţă că aş susţine o preluare rezonabilă.

Paul Havergill zâmbi şiret.

— Mă gândeam la 20 de cenţi pentru un dolar din acţiunile lui Richard.

Dunross fluieră.

— Asta nu-i mare lucru.

— Până luni seara nu o să mai aibă decât zero. Probabil că se va mulţumi cu atât. Acţiunile lui ar oferi control asupra băncii. Am putea cu uşurinţă să garantăm pentru sută la sută din depunătorii lui.

— Are chiar atât de multe asigurări?

— Nu, dar cu o normalizare a pieţei şi un management judicios din partea noastră, este adevărat că într-un an sau doi achiziţionarea *Ho-Pak*-ului ar putea să ne aducă un mare beneficiu. O da. Şi există o nevoie disperată de a restabili încrederea. O astfel de preluare ar fi de un mare ajutor în acest sens.

— Azi după-masă ar fi un moment perfect pentru a face anunţul.

— Sunt de aceeaşi părere. Ceva nou cu Tiptop?

Dunross se uită lung la el.

— Cum se explică brusca ta schimbare, Paul? Şi cum de discuţi toate astea cu mine?

— Nu e vorba de nici o schimbare. M-am gândit foarte bine la treaba cu *Ho-Pak.* Achiziţionarea ei ar fi o bună politică bancară, îi vom salva reputaţia lui Kwang şi îi vom oferi un loc în consiliul nostru de conducere.

— Deci zvonurile în legătură cu Marea Bancă sunt adevărate?

— Nu, din câte ştiu eu, răspunse bancherul netulburat. Şi discut toate astea cu tine fiindcă eşti unul din directorii băncii, în momentul de faţă cel mai important, cu o influenţă considerabilă în consiliu. Nu crezi că e înţelept din partea mea?

— Da, şi totuşi…

Privirea lui Havergill deveni şi mai glacială.

— Interesele băncii nu au nimic de-a face cu faptul că eu nu pot să te sufăr, pe tine şi metodele tale. Însă ai avut dreptate în privinţa afacerii *Superfoods.* Ai făcut o ofertă bună, într-un moment perfect ales, care a produs un adevărat val de încredere în sufletele tuturor celor de aici.

Şi care se va răspândi în tot Hong Kongul. Ai ales excelent prilejul şi acum, dacă venim şi noi să anunţăm că preluăm toate obligaţiile *Ho-Pak* faţă de depunătorii săi, asta va reprezenta încă un fantastic vot de încredere. Tot ce trebuie este să recâştigăm încrederea. Iar dacă Tiptop ne vine în ajutor cu bani gheaţă, luni va fi o zi de boom pentru Hong Kong. Aşa încât luni dimineaţă primul lucru pe care îl vom face va fi să cumpărăm din gros acţiuni *Struan,* până luni seara câştigăm controlul. Totuşi, îţi fac o ofertă chiar acum: îţi dăm cele 2 milioane pentru *General Foods* contra a jumătate din acţiunile tale la banca noastră.

— Nu, mulţumesc.

— Până la weekendul viitor le vom avea pe toate. Vom garanta în tot cazul cele 2 milioane pentru a acoperi preluarea şi a garanta oferta totală pe care i-ai făcut-o lui Pug – în caz că nu reuşeşti să eviţi propria ta înghiţire de către o altă companie.

— O să reuşesc.

— Desigur. Dar nu te superi dacă îi menţionez asta şi cretinului ăla mic şi băgăreţ de Haply?

— Eşti un nemernic, recunoşti?

Buzele subţiri ale lui Havergill schiţară un zâmbet strâmb.

— Aici e vorba de afaceri. Vreau pachetul tău de acţiuni ale băncii. Strămoşii tăi le-au cumpărat pe mai nimica, practic le-au furat de la cei din familia Brock după ce i-au ruinat. Asta vreau să fac şi eu. Şi vreau controlul asupra *Nobilei Case,* desigur. La fel ca mulţi alţii probabil la fel ca şi prietenul tău american, Bartlett, dacă s-ar şti tot adevărul. De unde vin cele 2 milioane?

— Sunt o mană cerească.

— Mai devreme sau mai târziu, aflăm noi. Suntem bancherii tăi şi ne datorezi cam mulţi bani! Tiptop ne va ajuta?

— Nu pot să-ţi spun sigur, dar am vorbit cu el aseară. A fost încurajator. A acceptat să vină aici după prânz, însă încă nu a sosit. Ăsta nu-i un semn prea bun.

— Da. Havergill îşi şterse câţiva stropi de pe nas. Am primit o ofertă foarte promiţătoare din partea Băncii Comerciale de la Moscova.

— Nici măcar tu nu poţi să fii atât de îngust la minte!

— Este o ultimă resursă, Ian. Una foarte serioasă.

— O să convoci imediat o şedinţă a consiliului ca să discuţi preluarea băncii *Ho-Pak?*

— Dumnezeule mare, nu, zâmbi Havergill zeflemitor. Mă crezi chiar atât de prost? Dacă am face asta, ai putea să le ceri celorlalţi directori să-ţi acorde o prelungire a împrumutului. Nu, Ian, am de gând să discut cu ei individual, ca şi cu tine. Cu acceptul tău, am deja o majoritate şi ceilalţi precis că o să fie de acord. Am acceptul tău?

— La 20 de cenţi pentru un dolar şi plata integrală a investitorilor, da.

— S-ar putea să am nevoie de o marjă, să merg până la 30 de cenţi. De acord?

— Da.

— Am cuvântul tău?

— O da, ai cuvântul meu.

— Mulţumesc.

— Dar vei convoca o şedinţă a consiliului înainte de deschidere, luni dimineaţa?

— Am acceptat să mă gândesc la asta. Atât. M-am gândit, şi acum răspunsul e *nu.* Hong Kongul este o lume de piraţi, în care cei slabi nu răzbat, iar cei puternici păstrează roadele strădaniei lor.

Havergill zâmbi şi îşi îndreptă privirea spre Totalizator. Cotele scăzuseră, 2 la 1 pentru Butterscotch Lass, despre care se ştia că-i place umezeala. Pilot Fish avea acum 3 la 1. În timp ce urmăreau tabela, alături de Noble Star apăru numele lui Travkin, însoţit de vuietul puternic al mulţimii.

— Eu cred că guvernatorul n-a avut dreptate, Ian. Ar fi trebuit să încaleci tu. Atunci aş fi pariat modesta mea sumă pe tine. Da. Ai fi ieşit într-o aureolă de glorie. Da, tu ai fi câştigat. Dar nu sunt sigur în privinţa lui Travkin. La revedere.

Îşi ridică pălăria şi se îndreptă spre Richard Kwang, care stătea mai la o parte împreună cu soţia şi cu antrenorul lui.

— A, Richard! Am putea sta…

Glasul îi fu acoperit de strigătele puternice ale mulţimii, căci cei opt concurenţi în a cincea cursă începeau să se ivească de sub tribune. În frunte era Pilot Fish a cărui piele neagră strălucea, umezită de stropii de ploaie.

— Da, Paul, spuse Richard Kwang, urmându-l într-un loc mai retras. Şi eu voiam să vorbesc cu tine, dar nu am vrut să vă întrerup, când erai cu guvernatorul şi cu tai-panul. Uite, spuse el cu o jovialitate forţată, am un plan. Hai să strângem laolaltă toate valorile *Ho-Pak* şi dacă voi îmi împrumutaţi 50 de mii…

— Nu, mulţumesc, Richard, răspunse Havergill scurt. Dar avem o propunere care e valabilă până azi după-amiază la ora cinci. Ne punem noi garanţi pentru *Ho-Pak* faţă de toţi depunătorii voştri. În schimb, vom cumpăra toate acţiunile tale la valoare nominală şi…

— Valoare nominală? Asta e o cincime din valoarea lor! strigă Richard Kwang. O cincime din cât fac!

— De fapt, cam toată valoarea lor e de 5 cenţi la dolar. Facem târgul?

— Nu, bineînţeles că nu. *Dew neh loh moh,* ce, doar nu sunt nebun!

Richard Kwang simţi că inima stă să-i plesnească. Până cu o clipă mai înainte crezuse imposibilul, că Havergill îl va ajuta, să depăşească temporar dezastrul, care, acum se convinsese, era total, oricât şi-ar fi spus el că nu, deşi nu era vina lui, ci a purtătorilor de zvonuri şi a răuvoitorilor care-l împinseseră la afaceri bancare necugetate. Însă acum era prins la strâmtoare. *Oh ko!* Acum va fi stors şi

orice ar face nu are cum să scape de tai-pan. Of, of, of! Dezastru peste dezastru, iar acum curviştina aia nerecunoscătoare de Venus Poon mă mai face şi ea de râs în faţa unchiului Patru Degete, a lui Charlie Wang şi chiar şi a fotografului Ng, deşi i-am dat eu însumi, personal, noul mantou de vizon pe care acum îl târâie prin noroi cu atâta nepăsare.

— Nou? se răstise ea de dimineaţă. Pretinzi că haina asta prăpădită luată la mâna a doua este nouă?

— Cum să nu! strigase el. Ce, mă iei drept maimuţă? Bineînţeles că e nouă! A costat 50.000, bani gheaţă, *oh ko!*

Povestea cu 50.000 era o exagerare, dar că o plătise cu bani gheaţă era adevărat, însă amândoi ştiau foarte bine că ar fi necivilizat să nu exagereze puţin. Mantoul îl costase 14.000, luat printr-un intermediar, după o îndelungată târguială cu o *quai loh* care ajunsese la strâmtoare, plus încă 2.000 blănarului care îl scurtase peste noapte şi îl modificase, făcându-l de nerecunoscut. În preţ intra şi promisiunea blănarului de a jura pe toţi zeii că a vândul haina cu 42 de mii, sub preţ, ea făcând de fapt 63.500.

— Paul, spuse Richard Kwang dându-şi importanţă, *Ho-Pak* este într-o stare mai bună decât...

— Fii bun, taci şi ascultă, zise Havergill întrerupându-l. A sosit momentul să iei o decizie gravă. Poţi să te duci la fund, luni, fără să te alegi cu nimic. Am înţeles că acţiunile tale vor fi primele puse în vânzare.

— Dar Sir Luis mi-a promis că...

— Am auzit că vor fi puse în vânzare, aşa că până luni seara nu vei mai avea bancă, nu vei mai avea acţiuni, nici cai, nici bani cu care să cumperi mantouri de vizon pentru Venus Po...

— Ce? Richard Kwang păli, conştient că nevastă-sa se afla la nici douăzeci de paşi de ei, urmărindu-i cu o privire întunecată. Ce mantou de vizon?

Havergill suspină.

— Bine, dacă nu te interesează...

Se întoarse să plece, dar bancherul îl prinse de braţ.

— 5 cenţi e ridicol. 80 ar fi mai aproape de cât aş putea obţine pe piaţă.

— Aş putea eventual să merg până la 7.

— 7? Bancherul începu să înjure, mai mult ca să aibă timp să se gândească. Aş fi de acord cu o fuziune. Un loc în consiliul băncii, cu un salariu de...

— Pentru cinci ani, cu condiţia să îmi dai, înainte, demisia ta, nedatată, şi să votezi întotdeauna aşa cum vreau *eu,* şi un salariu egal cu al celorlalţi directori.

— Fără demisie.

— Regret, nu facem târgul.

— Bine, accept condiţia asta, acceptă Richard Kwang mărinimos. Cât despre bani, cred...

— Nu. Cât despre bani, regret, Richard, dar nu vreau să ne apucăm de o târguială fără sfârşit. Guvernatorul, tai-panul şi cu mine suntem de acord că ar trebui să salvăm *Ho-Pak.* Este un lucru hotărât. Voi avea grijă să nu-ţi fie ştirbită cinstea obrazului. Promitem să păstrăm secretul în ce priveşte preţul preluării băncii tale şi suntem dispuşi chiar să spunem că e vorba de o fuziune. Şi, apropo, aş vrea să fac anunţul la cinci după-masă, imediat după a şaptea cursă. *Sau nu-l mai fac deloc.*

Chipul lui Havergill era sumbru, dar în sinea lui jubila: Dacă nu ar fi fost anunţul lui Dunross şi modul cum fusese primit acesta, nici prin cap nu i-ar fi trecut să facă acelaşi lucru. Individul are dreptate! E timpul să fim inovatori, şi cine poate face asta mai bine decât noi? Astfel Southerby va fi blocat şi noi vom ajunge, în sfârşit, egali cu *Blacs.* Iar dacă săptămână viitoare avem în buzunar şi compania *Struan,* până la anul...

— 57 de cenţi, şi e un preţ de jaf, zise Kwang.

— Merg până la 10 cenţi.

Richard Kwang încercă să-l ia cu vorbe dulci, cu amăgeli, avea lacrimi în ochi. Dar în sinea lui era în al nouălea cer că i se oferea o asemenea şansă. *Dew neh loh moh,* îi venea

lui să strige, până acum câteva minute nu mai aveam nici cu ce să plătesc nutreţul lui Butterscotch Lass pe săptămâna viitoare, darămite inelul cu diamante, iar acum am cel puţin trei milioane şi jumătate de dolari americani, iar dacă sunt puţin mai abil, mult mai mult.

— 30, pe toţi zeii!

— 11.

— Va trebui să mă sinucid, se jelui el. Soţia mea se va omorî, copiii mei...

— Iertaţi-mă, stăpâne, spuse în cantoneză antrenorul lui, apropiindu-se de ei. Cursa e decalată cu zece minute. Aveţi vreo instrucţiune pe care...

— Nu vezi că sunt ocupat, burtă-verde?! Pleacă de aici! şuieră Kwang în cantoneză, apoi se tângui lui Havergill, cu o ultimă jalnică implorare: 30, domnule Havergill, şi veţi salva un biet om şi fami...

— 18 şi cu asta basta!

— 25 şi s-a făcut.

— Dragul meu, îmi pare rău dar trebuie să mă duc să pariez. Da sau ba?

Richard Kwang continuă să bâiguie jalnic, dar în minte îşi calcula şansele. Văzuse umbra de enervare de pe chipul adversarului său. Bucată împuţită de carne de câine! Oare e cazul să închei acum târgul? Până la cinci rahatul ăsta lepros s-ar putea să se răzgândească. Dacă tai-panul a găsit sursa aia nouă de finanţare poate aş reuşi... Nu, nici o şansă. 18 e de trei ori mai mult decât mi-a oferit la început! Da, e limpede că eşti un tip isteţ şi te pricepi să negociezi, râse el încântat în sinea lui. Oare să mă opresc? Gândinduse la Venus Poon şi la felul cum îşi bătuse ea joc de darul lui costisitor, cum îşi atinsese intenţionat sânii ei superbi de braţul lui Patru Degete, ochii i se umplură de lacrimi de furie.

— Of, of, of, şopti el sfâşietor, încântat că stratagema lui de a-şi provoca lacrimi adevărate îi reuşise atât de bine. 20, pe toţi zeii, şi sunt sclavul tău pe veci.

— Bun, răspunse Havergill, foarte satisfăcut. Vino în loja mea la cinci fără un sfert. Voi avea gata semnat un contract provizoriu şi demisia ta nedatată. La cinci anunţăm fuziunea. Şi, Richard, până atunci nici o vorbă! Dacă se află ceva, înţelegerea e anulată.

— Sigur.

Havergill dădu scurt din cap şi plecă, iar Richard Kwang se întoarse lângă soţia lui.

— Ce se petrece?

— Şşşt, şuieră el. Am acceptat o fuziune cu *Victoria.*

— La ce preţ pentru acţiunile noastre?

El coborî şi mai mult glasul.

— La 20 de cenţi din… valoarea contabilă oficială.

Ochii ei se aprinseră de bucurie.

— *Ayeeyah!* exclamă ea şi lăsă repede ochii în jos ca să nu i se vadă încântarea. Te-ai descurcat foarte bine.

— Normal. Şi un post de director, pentru cinci ani şi…

— Eiii, şi o imensă cinste a obrazului!

— Da. Acum ascultă, avem timp până la ora cinci să încheiem nişte afaceri secrete cu acţiunile *Ho-Pak.* Trebuie să cumpărăm chiar azi, la preţ de nimic, înainte ca toţi aventurierii nemernici să ne fure de sub nas profitul ce ni se cuvine. Nu putem să facem asta noi înşine, căci am da de bănuit? Pe cine am putea folosi?

Ea se gândi puţin. Apoi în ochi i se aprinse un licăr.

— Pe Profitabilul Choy. Dă-i 7 la sută din tot ce câştigă pentru noi.

— Pentru început îi voi oferi 5, poate ne înţelegem la 6 şi jumătate! Excelent! Şi îl voi folosi şi pe Ching Zâmbăreţul, care acum e ruinat. A pierdut totul. Cu ei doi… Ne revedem în lojă.

Plin de importanţă, făcu stânga-mprejur, îndreptându-se spre antrenorul lui, pe care îl pocni discret în fluierul piciorului.

— O, scuze, zise el, pentru urechile celor din jur. Apoi scrâşni numai pentru celălalt: Să nu mă întrerupi niciodată

când am treabă, javră nemernică de trişor! Iar dacă mă înşeli şi pe mine cum ai făcut-o cu Tok Burtosul…

— Dar vă spusesem dinainte, stăpâne, răspunse omul îmbufnat. Şi ştia şi el! Nu a fost ideea lui? N-aţi câştigat amândoi o avere?

— *Oh ko,* dacă iapa mea nu câştigă cursa asta o să-i cer Unchiului Patru Degete să-şi trimită oamenii să-ţi facă pilaf Mugurii cei Binecuvântaţi!…

O pală de ploaie se abătu peste paddock şi toţi ridicară îngrijoraţi privirile spre cer. În tribune şi în balcoanele de deasupra, toată lumea era la fel de neliniştită. Răpăiala se transformă într-o burniţă mărunta şi, în balconul membrilor, Orlanda se înfioră, emoţionată.

— O, Linc, trebuie să mă duc să pariez.

— Te-ai decis? întrebă el râzând, fiindcă toată după-amiaza ea se frământase, nehotărâtă între Pilot Fish si Noble Star, apoi se gândise la un pont proaspăt – outsiderul Winning Billy, apoi iarăşi înapoi la Bufterscotch Lass. Cotele erau la paritate pentru Butterscotch Lass, 3 la 1 pentru Pilot Fish şi Noble Star – în clipa când fu anunţat Travkin începură să curgă pariurile – 6 la 1 pentru Golden Lady, iar restul mult în urmă. Până în acest moment, miza totală, ameţitoare, era de 4.700.000 dolari Hong Kong,

— Cât ai de gând să pariezi, Orlanda?

Ea închise ochii şi grăi dintr-o suflare:

— Tot ce am câştigat, şi ceva pe deasupra… 100 pe deasupra! Vin într-o clipă, Linc!

— Noroc. Ne vedem după cursă.

— O, da, iartă-mă. Cu toată agitaţia asta am uitat. Distracţie plăcuta!

Îi surâse vesel şi plecă grăbită, înainte ca el să se intereseze pe ce cal vrea să parieze. El pariase deja. Cursa aceasta era o quinella, fiind totodată manşa a doua a dublei quinella. 10.000 de dolari Hong Kong pe oricare combinaţie între Pilot Fish şi Butterscotch Lass. Cred că n-am greşit, îşi spuse el, simţindu-se tot mai cuprins de agitaţia celor din

jur. Părăsi balconul, îndreptându-se spre lift ca să se întoarcă sus. Mulţi dintre cei pe lângă care trecea îl urmăreau cu privirea, unii îl salutau, cei mai mulţi invidiindu-l pentru cocardele de la butonieră.

— Bună, Linc!

— A, bună, îi răspunse el lui Biltzmann care-l oprise din drum. Cum merge?

— Ai auzit cum s-a dat totul peste cap? A, da, erai acolo! spuse Biltzmann. Ascultă, Linc, ai o clipă liberă?

— Desigur.

Bartlett îl urmă pe coridor, conştient de privirile curioase ale celor din jur.

— Ascultă, zise Biltzmann după ce au ajuns într-un colţ mai retras, eu cred că e bine să te păzeşti de englezoii ăştia ticăloşi. Noi aveam clar o înţelegere cu *General Stores.*

— Ai de gând să supralicitezi? întrebă Bartlett.

— Asta vor hotărî cei de la biroul central, dar, din partea mea, eu unul aş lăsa toată insula asta blestemată să se scufunde.

Bartlett nu răspunse, observând privirile aţintite asupra lor.

— Ia zi, Linc… Biltzmann coborî glasul şi se aplecă spre el, zâmbind şmechereşte. E ceva deosebit între tine şi fata aia?

— La cine te referi?

— Tipesa. Eurasiatica. Orlanda, cea cu care stăteai de vorbă.

Bartlett simţi că i se urcă sângele la cap. Dar Biltzmann continuă:

— Te superi dacă mă bag şi eu? făcu cu ochiul. Dacă îi dau o întâlnire?

— E… e o ţară liberă, răspunse Bartlett, cuprins brusc de ură pentru individ.

— Mulţumesc. Are nişte fese grozave, Biltzmann zâmbi larg şi se apropie şi mai mult. Care e tariful ei?

Bartlett rămase cu gura deschisă, luat pe nepregătite.

— Nu e o curvă, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ce, tu nu ştiai? Hei, dar se ştie în tot oraşul! însă Dickie zicea că nu prea e bună la pat. Aşa e? Biltzmann interpretă greşit expresia de pe chipul lui Bartlett. A, tu încă nu ai ajuns până acolo? Ei, drăcie, Linc, nu trebuie decât să-i fluturi sub nas câţiva verzişori...

— Ascultă, pui de căţea, şuieră Bartlett printre dinţi aproape orbit de furie. Nu e o curvă şi dacă îi spui o vorbă sau te apropii de ea îţi bag pumnul pe gât. Ai priceput?

— Hei, ia-o uşor, bălmăji celălalt. N-am...

— Ai priceput?

— Sigur, sigur, nu-i nevoie să... bătu Biltzmann în retragere. Ia-o uşor. Am întrebat şi eu... Dickie... se întrerupse speriat, când Bartlett se apropie de el. Pentru Dumnezeu, nu-i vina mea, ia-o încet!

— Taci din gură! Bartlett îşi stăpâni furia făcând un efort, ştiind că nu era nici locul, nici momentul ca să-l pocnească pe Biltzmann, se uită în jur dar Orlanda dispăruse deja. Să nu te mai văd în ochi, fiu de căţea, îi spuse el printre dinţi. Şi să nu te prind că te apropii de ea!

— Bine, bine, ia-o uşor, da?...

Biltzmann mai bătu în retragere cu încă un pas, apoi o luă la picior, bucuros că scăpase. Bartlett rămase o clipă pe loc, apoi intră la toaletă şi îşi dădu cu puţină apă pe faţă ca să se liniştească. Apa de la robinet, căreia i se dăduse drumul special pentru curse, era sălcie şi nu părea a fi deloc curată. Peste câteva minute găsi liftul şi se îndreptă spre loja lui Dunross. Era ora ceaiului. Oaspeţilor li se serveau sandvişuri micuţe, prăjiturele, brânză şi ceai indian, cu lapte şi zahăr, însă el nu observă nimic, încă năucit de mânie. Donald McBride, care tocmai trecea zorit îndreptându-se spre loja lui, se opri o clipă.

— A, domnule Bartlett. Vreau să vă spun ce bine ne pare tuturor că dumneavoastră şi Casey veţi face afaceri aici. Păcat de Biltzmann, dar în afaceri totul e permis.

Casey a dumneavoastră e fermecătoare. Iertaţi-mă, trebuie să fug.

Plecă grăbit. Bartlett ezita, stând în uşă.

— Hei, Linc, îl strigă Casey veselă, de pe balcon. Vrei un ceai? Întâlnindu-l la jumătatea drumului, zâmbetul ei se şterse. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, nimic, Casey. Bartlett încercă să zâmbească. Sunt deja la start?

— Încă nu. Dintr-o clipă în alta. Eşti sigur că te simţi bine?

— Bineînţeles. Pe cine ai pariat?

— Noble Star, cine altul? Peter zice că outsiderul doctorului Tooley, Winning Billy, ar putea să iasă, aşa că am pariat 50 şi pe el. Nu arăţi bine, Linc. Te supără stomacul?

El dădu din cap, înduioşat de grija pe care i-o arăta.

— Nu, n-am nimic. Tu ce faci?

— Mă simt grozav. Peter e în mare formă, iar Bătrânul Tooley e un drăguţ, Casey făcu o pauză. Mă bucur că nu te supără stomacul. Doctorul zice că s-ar putea să scăpăm de infecţie, fiindcă încă nu ne-a apucat burta, dar nu se va şti precis decât peste douăzeci de zile.

— Isuse, bâigui Bartlett, încercând să nu se mai gândească la cele spuse de Biltzmann. Aproape că uitasem de Aberdeen, de incendiu şi de toată nenorocirea aia. Parcă ar fi trecut o mie de ani.

— Şi mie mi se pare la fel. Când o fi trecut timpul?

Gavallan se afla lângă ei.

— Aşa e Hong Kongul, interveni el, cu un aer absent.

— Ce vrei să spui?

— E o trăsătură specifică Hong Kongului. Dacă trăieşti aici, niciodată nu-ţi ajunge timpul, indiferent cu ce te ocupi. Întotdeauna ai prea multe de făcut. Tot timpul e un du-te-vino, prieteni, oameni de afaceri. Mereu apare câte ceva neaşteptat, un moment de criză – inundaţie, incendiu, alunecare de teren, scandal, moment propice în afaceri,

înmormântare, banchet sau cocktail pentru persoane importante aflate în vizită... Este o comunitate mică şi curând ajungi să îi cunoşti pe aproape toţi cei din mediul tău. Şi apoi, noi suntem răscrucea de drumuri a Asiei şi chiar cine nu lucrează la *Struan* este tot timpul în mişcare, făcând planuri, făcând bani, riscând bani ca să facă mai mulţi, sau fiind pe picior de plecare spre Taiwan, Bangkok, Singapore, Sydney, Tokio, Londra sau mai ştiu eu unde. Asta e magia Asiei, gândiţi-vă numai câte s-au întâmplat de când aţi venit voi. Sărmanul John Chen a fost răpit şi ucis, s-au găsit arme în avionul vostru, pe urmă a fost incendiul, dezastrul de la bursă, cu acţiunile noastre, Gornt care vrea să ne termine şi noi pe el. Iar acum s-ar putea ca luni băncile să tină închis sau dacă Ian are dreptate, luni să fie o zi de boom. Şi facem afaceri împreună... zâmbi obosit. Ce părere aveţi de oferta noastră?

Casey se stăpâni să spună ce-i stătea pe limbă şi se uită la Bartlett.

— Grozavă, zise Bartlett, gândindu-se la Orlanda. Crezi că Ian va izbuti să întoarcă lucrurile în favoarea lui?

— Dacă poate cineva s-o facă, atunci numai el e acela. Gavallan oftă adânc. Ei, să sperăm, asta e tot ce putem face. Aţi pariat deja?

Bartlett zâmbi şi Casey se simţi mai uşurată.

— Tu pe cine mergi, Andrew?

— Noble Star şi Winning Billy pentru quinella. Pe curând. Gavallan se îndepărtă.

— Interesant ce a spus despre Hong Kong. Are dreptate, ai impresia că America e la milioane de kilometri depărtare.

— Da, dar de fapt nu este,

— Vrei să rămâi aici, Casey?

Ea îl privi, gândindu-se ce se ascunde sub această întrebare.

— Asta depinde de tine, Linc.

Bartlett dădu încet din cap.

— Cred că o să-mi iau un ceai.

— Hei, lasă că îţi aduc eu, sări ea, apoi, zărindu-l pe Murtagh care tocmai intrase pe uşă, agitat, simţi că i se opreşte inima în loc. Tu nu l-ai cunoscut pe bancherul nostru, Linc. Mă duc să-l chem.

Casey se strecură prin mulţime.

— Bună, Dave.

— Bună, Casey, l-ai văzut pe tai-pan?

— E ocupat până după cursă. S-a rezolvat sau nu? întrebă ea repede, în şoaptă, stând cu spatele spre Bartlett.

— S-ar putea. Agitat, Murtagh îşi tamponă fruntea şi îşi scoase trenciul, avea ochii roşii. Un ceas întreg am căutat un taxi, fir-ar să fie!

— S-ar putea ce?

— Poate că poate. Le-am expus planul şi mi-au zis să-mi strâng catrafusele şi să mă întorc acasă pentru că precis am luat-o razna. Pe urmă, după ce s-au mai potolit, au zis că o să mă sune ei. Bezmeticii ăia mi-au telefonat la patru dimineaţa şi m-au pus să repet toată povestea. iar apoi a venit la telefon însuşi S.J. Ridică ochii la cer. S.J. mi-a strigat că-s nebun şi mi-a trântit telefonul.

— Dar ai spus „poate”. Ce s-a întâmplat după aceea?

— I-am sunat eu iarăşi şi cinci ceasuri din ultimele zece le-am petrecut la telefon încercând să le explic ideea mea strălucită, căci schema ta complet trăsnită a făcut să-mi zbârnâie creierul. Deodată, Murtagh zâmbi vesel. Să-ţi spun ceva, Casey, acum S.J. ştie şi el cine e Dave Murtagh!

Casey râse.

— Fii atent, să nu pomeneşti nimic, nimănui de aici. Nimănui. În afară de tai-pan, s-a făcut?

El o privi cu durere în ochi.

— Crezi că o să mă apuc să spun la toată lumea că e vai de fundul meu?

Se auzi un ropot de aplauze şi cineva de pe balcon strigă:

— Se îndreaptă spre start!

— Repede, zise Casey, du-te şi pariază pentru quinella. Unu şi şapte. Fuga, cât mai e timp!

— Care sunt caii?

— Lasă asta, nu mai ai timp.

Îl împinse uşor şi el plecă. Casey se calmă, luă o ceaşcă de ceai şi ieşi pe balcon unde se aflau Bartlett şi toţi ceilalţi.

— Poftim ceaiul, Linc.

— Mulţumesc. Pe cine i-ai spus să parieze?

— Unu şi şapte.

— Eu am zis unu şi opt.

Fură întrerupţi de un vuiet puternic. Caii treceau prin faţa tribunei în galop mic şi începeau să se adune la poartă. Îl văzură pe Pilot Fish, cu jocheul înălţat în scări, ţinându-l strâns între genunchi, stăpânindu-l dirijându-l spre locul lui. Însă armăsarul nu voia să se lase, îşi scutura coama şi necheza. De-ndată, iapa şi cele două mânze, Golden Lady şi Noble Star, se înfiorară, cu nările fremătând, şi îi răspunseră la nechezat. Pilot Fish necheză puternic, se ridică în două picioare şi izbi aerul cu copitele. Toată lumea încremeni. Jocheul lui, Bluey White, înjură încet şi îşi înfipse mâinile puternice ca oţelul în coama calului, ţinându-se în şa.

— Haide, băiete, strigă el tare şi blestemă, domolindu-l. Ia arată-le la fete ce bălăngănici ai tu!

Travkin, călare pe Noble Star, era în apropiere. Mânza simţise mirosul armăsarului care-o tulburase. Înainte ca Travkin să o poată ţine, se suci, dădu înapoi şi-l izbi cu crupa pe Pilot Fish, care, luat prin surprindere, se dădu într-o parte, ciocnindu-se de outsider-ul Winning Billy, un jugan murg care se ducea spre locul lui la start, acesta făcu un salt lateral, scutură supărat din cap şi fu cât pe ce să dea peste Lochinvar, un alt cârlan maro.

— Pentru Dumnezeu, Alexi, stăpâneşte animalul ăla!

— Numai nu-mi stă în cale, *ubliudok,* bombăni Travkin, simţind în genunchi tremurul rebel ce o cuprinsese pe Noble Star.

Şedea foarte drept, una cu calul, cu scările scurte, şi se întreba, blestemând, dacă nu cumva antrenorul lui Pilot Fish unsese pieptul şi flancurile calului cu miros de mosc pentru a agita iapa şi mânzele. E un truc vechi, îşi spuse el, foarte vechi.

— Haideţi, strigă starterul cu glas răsunător. Domnilor, duceţi caii la locurile lor!

Câţiva erau deja acolo. Butterscotch Lass, iapa cea cafenie, considerată de mulţi favorita, frământă pământul cu copitele, nările îi fremătau, tulburarea cursei ce urma să înceapă şi vecinătatea armăsarului făcând să o străbată fior după fior. Avea locul opt de la parapet, iar Pilot Fish tocmai intra în boxa unu. Winning Billy era al treilea, între Street Vendor şi Golden Lady. Mirosul lor şi provocarea sfruntată a armăsarului îl înnebuneau pe cârlan. Înainte ca poarta să fie închisă în urma lui, dădu înapoi şi, simţindu-se liber, îşi muşca zăbala, smucea din frâu, scuturând violent din cap, răsucindu-se ca un dansator, cât pe ce să se ciocnească cu Noble Star care sări sprintenă la o parte.

— Alexi, hai odată! strigă starterul. Grăbeşte-te!

— Da, vin, răspunse Travkin, dar nu se grăbea.

O cunoştea bine pe Noble Star şi o luă cu mânza murgă, ce tremura pe ocolite, departe de armăsar, lăsând-o să se ridice în două picioare, să o bată vântul.

— Uşurel, drăguţo, îi susură el pe ruseşte, vrând să tragă de timp, să-i ţină pe ceilalţi încordaţi, el fiind acum singurul care nu-şi luase locul în primire.

Înspre răsărit cerul fu despicat de lumina unui fulger, dar nu îi acordă nici o atenţie, nici tunetului ameninţător. Ploaia se înteţi. Toată fiinţa lui era concentrată. Imediat după cântărire, unul din ceilalţi jochei se apropiase pe furiş de el.

— Domnule Travkin, şopti acesta, nu trebuie să câştigaţi.

— Da? Cine zice asta?

Jocheul ridicase din umeri.

— Cine e câştigătorul?

Jocheul ridicase din nou din umeri.

— Dacă antrenorii şi jocheii au un aranjament, atunci spune-le din partea mea că eu nu particip la el. N-am făcut-o niciodată. Nu în Hong Kong.

— Dumneavoastră şi tai-panul aţi câştigat cu Buccaneer ar trebui să fiţi mulţumiţi.

— Sunt mulţumit, dar în cursa asta am de gând să-mi încerc şansa.

— Mi se pare corect. O să le spun.

— Cine sunt ei?

Jocheul se făcuse nevăzut în vestiarul plin de lume, de zgomot şi de miros de transpiraţie. Travkin ştia foarte bine care era grupul, cel puţin pe câţiva din grup, care din când în când aranjau cursele, dar el nu se amestecase niciodată. Şi nu fiindcă ar fi fost mai cinstit decât ceilalţi, sau mai puţin necinstit. Nu o făcuse fiindcă nevoile lui erau modeste, un lucru dinainte ştiut nu mai avea fiorul neprevăzutului, iar atingerea banilor nu-i făcea plăcere. Starterul începea să-şi piardă răbdarea.

— Haide odată, Alexi! Grăbeşte-te!

Supus, o îmboldi, pe Noble Star cu pintenii şi o băgă în boxa ei. Poarta se închise cu un clinchet. O clipă de tăcere. Acum concurenţii aşteptau semnalul starterului.

28

Ora 16.00.

În boxele lor, jocheii îşi înfipseseră degetele în coama cailor, toţi nervoşi, iar cei care erau la curent – pregătiţi să o înghesuie pe Noble Star. Apoi uşile se deschiseră şi iată, într-o clipită ameţitoare, cei opt concurenţi galopând alături pe o scurtă porţiune din linia dreaptă, trecând de potou, intrând în prima turnantă. Călăreţii erau toţi ghemuiţi, mult în faţă, unul lângă altul, aproape atingându-se, unii chiar

atingându-se, iar caii îşi intrau în ritm, gonind pe prima parte a curbei care avea să-i scoată la sfertul traseului, în cealaltă linie dreaptă. Pilot Fish, lângă parapet, era deja cu o jumătate de lungime înainte, Butterscotch Lass într-o poziţie bună, nedând încă tot ce putea, Winning Billy alături, puţin în urmă faţă de Noble Star, aflată pe exterior, înghesuindu-i pe ceilalţi pentru a obţine un loc mai bun în grup, toţi jocheii ştiind că toate binoclurile sunt aţintite asupra lor, aşa încât orice înghionteală sau împingere trebuie făcută cu dexteritate şi prudenţă. Toţi fuseseră avertizaţi că erau în joc milioane şi orice greşeală îi va costa cariera.

Trecură duduind prin turnantă, împroşcându-i cu noroi pe cei din spate, pista fiind proastă. Când ieşiră în linie dreaptă, tot grupaţi, luptându-se să câştige o poziţie cât mai bună, lungiră pasul, mirosul de sudoare şi viteza excitându-i în egală măsură pe cai şi pe călăreţi. Winning Billy întinse pasul şi se alătură lui Butterscotch Lass, acum la o jumătate de lungime în urma lui Pilot Fish, care alerga bine, restul galopau grupaţi, aşteptând toţi să se strecoare. Butterscotch Lass simţi împunsătura pintenilor şi ţâşni înainte, îl depăşi pe Pilot Fish, rămase puţin în urmă, apoi îl depăşi iarăşi, Pilot Fish ţinându-se în continuare lângă parapet.

Travkin stăpânea bine tânără iapă, stând mai în urmă în grup, tot pe exterior, apoi o îmboldi şi ea mări viteza, apropiindu-se de cei din frunte, aproape izbindu-l pe Lochinvar. Ploaia se înteţise. Îi simţea înţepătura în ochi, iar genunchii şi coapsele începeau deja să-l doară de încordare. Nu îi despărţea nici măcar o lungime când intrară în galop în turnantă. În turnanta asta, cea mai îndepărtată de tribune, alergau toţi strâns grupaţi, pentru a profita de colţ, când, venită de nu se ştie unde, o cravaşă îl plesni pe Travkin peste încheietura mâinilor. Durerea neaşteptată îl făcu să slăbească o clipă strânsoarea şi era cât pe ce să-l dezechilibreze. Peste o fracţiune de secundă era din nou

stăpân pe situaţie. De unde venise lovitura nu ştia şi nici nu-i păsa, pentru că erau toţi în turnantă şi pista era înfiorătoare. Deodată, Kingplay, outsiderul sur ce alerga pe lângă parapet chiar în spatele lui Pilot Fish, alunecă şi se poticni, jocheul lui simţi pământul răsturnându-se şi se prăbuşiră, izbindu-se în parapet, antrenând în cădere încă doi cai. Toată lumea de pe stadion era în picioare.

— Isuse, cine e la pământ…

— E… e Noble Star…

— Nu, nu… e Winning Billy…

— Nu, el stă pe locul trei…

— Haide, pentru numele lui Dumnezeu…

— În mijlocul vuietului din încăperea organizatorilor, Dunross, cu binoclul nedezlipit de la ochi, strigă:

— Cel care a căzut a fost Kingplay… Kingplay, Street Vendor şi Golden Lady… Golden Lady e pe picioare, dar jocheul e rănit… Kingplay nu se poate ridica… e rănit…

— Care e ordinea, care e ordinea?

— Butterscotch Lass cu un bot avans, pe urmă Pilot Fish lângă parapet, Winning Billy, Noble Star, la egalitate. Acum intră în ultima turnantă, Lass e în faţă cu un grumaz, ceilalţi ţin aproape… Dunross urmărea caii cu atâta încordare încât parcă şi inima i se oprise în loc. Haide, Alexi!…

Strigătul lui se adăugă celorlalte. Casey palpita şi ea toată, de încordare, numai Bartlett privea detaşat, neinteresat, cu gândul în altă parte. Gornt, în loja *Blacs,* urmărea totul prin binoclu la fel de atent ca şi tai-panul, stăpânindu-şi la fel de bine emoţiile.

— Haide, şopti el, urmărindu-l pe Bluey White care îl atinse cu cravaşa pe Pilot Fish în turnantă.

Noble Star era bine plasată pe exterior, Winning Billy alături de Lass, care avea un grumaz avans. Unghiul turnantei făcea greu de urmărit cursa. Travkin simţi din nou cravaşa peste mâini, dar nu-i dădu atenţie şi se apropie puţin mai mult în turnantă, cei cinci cai rămaşi aflându-se doar la câţiva centimetri unii de alţii, Butterscotch Lass

ţinând aproape de parapet, Bluey White, pe Pilot Fish, ştia că în curând va sosi momentul să atace. Zece metri, cinci, patru, trei, doi, *acum!* Ieşeau din curbă şi îl plesni pe Pilot Fish cu cravaşa. Armăsarul ţâşni înainte, la câţiva centimetri de parapet, dând tot ce putea, acum când Butterscotch Lass simţi şi ea pintenii şi cravaşa, o clipă mai târziu, căci toţi jocheii ştiau că venise momentul: acum ori niciodată. Travkin, aplecat în faţă, paralel cu gâtul lui Noble Star, se lăsă şi mai mult înainte şi scoase un chiot căzăcesc chiar lângă urechea lui Noble Star. Această chemare primitivă o făcu pe mânză să lungească pasul, cu nările fremătând, botul înspumat. Cei cinci concurenţi galopau acum în linie dreaptă, Noble Star pe exterior, Winning Billy încercând să o depăşească pe Lass, acum Pilot Fish în faţă, juganul pag Lochinvar încercându-şi şi el şansa, preluând de la Pilot Fish conducerea, toate cravaşele scoase, pintenii înfipţi, iar în faţă doar potoul de sosire. Încă o sută de metri. Din tribune, balcoane şi loje se auzea un singur glas, până şi guvernatorul bătea în balustrada balconului.

— Hai, hai Butterscotch Lass!

Jos, lângă potou, Chu Nouă Carate era aproape strivit de balustradă din cauza presiunii mulţimii ce voia să vadă mai bine.

Nouăzeci de metri, optzeci… noroiul împroaşcă, toţi caii dau totul din ei, îmboldiţi de urletul crescând.

— Lass se distanţează…

— Nu, uită-te la Pilot Fish…

— Isuse, e Lochinvarrrr…

— Winning Billy…

— Haide, haide, haiii…

Travkin văzu potoul apropiindu-se de ei. Încă o strălucire de fulger. Cu coada ochiului îl vedea pe Lochinvar, în faţă cu o lungime de gât, apoi Lass, acum Winning Billy, acum Pilot Fish preluând conducerea, acum Winning Billy, Lochinvar presându-l…

Apoi Bluey White văzu culoarul ce se deschisese în faţa lui şi îi dădu armăsarului o ultimă cravaşă. Ţâşni ca o săgeată şi ajunse lângă Butterscotch Lass, apoi o depăşi. Era înainte cu un grumaz. Îl văzu pe jocheul lui Lass, care nu era la curent cu aranjamentul, cravaşând-o, îndemnând-o înainte. Travkin ţipă din rărunchi şi Noble Star făcu un ultim efort. Pe ultimii metri cei cinci cai alergau grumaz lângă grumaz, acum Pilot Fish în frunte, acum Winning Billy, Noble Star apropiindu-se, doar cu un cap în urmă, un bot, o nară, mulţimea urlând dezlănţuită, ca un singur dement, toţi concurenţii grupaţi, Noble Star pe exterior, Winning Billy câştigând câţiva centimetri, Lass apropiindu-se, Pilot Fish apropiindu-se, acum în frunte cu un bot. Patruzeci… treizeci… douăzeci… cincisprezece… Noble Star în frunte cu o nară, apoi Pilot Fish, apoi Lass, apoi Noble Star… Winning Billy… iar acum erau trecuţi de potoul de sosire şi nici unul dintre ei nu ştia sigur cine a câştigat. Numai Travkin era sigur că a pierdut. Brusc, smuci frâul spre stânga, cu o strânsoare de oţel, înfigând zăbala adânc, cu câţiva centimetri, dintr-o mişcare imperceptibilă, dar suficientă să deruteze mânza şi să o facă să-l azvârle din şa. Cu un nechezat ascuţit, Noble Star se prăvăli în noroi, aruncându-şi călăreţul în parapet. Lass cât pe ce să cadă şi ea, dar rămânând în picioare, ceilalţi trei cai teferi. Travkin simţi că pluteşte, apoi îl fulgeră o sfâşiere în piept şi – beznă. Mulţimea scoase un geamăt, uitând pentru o clipă de cursă. Alt trăsnet şi, odată cu înteţirea ploii zarva infernală a stadionului se amestecă cu bubuitul tunetului.

— Pilot Fish cu un bot…

— Pe naiba, Noble Star, cu atâtica…

— Greşeşti, bătrâne, a ieşit Pilot Fish…

— *Dew neh loh moh…*

— Isuse, ce cursă…

— Doamne! Uite! Steguleţul de contestare al organizatorilor!

— Unde? O, Dumnezeule! Cine a fost incorect?…

— Eu nu am văzut nimic, dar tu?…

— Nici eu. Pe ploaia asta e greu, chiar şi cu binoclu.

— Isuse! Şi acum ce se întâmplă? Blestemaţii ăia de organizatori, dacă retrag victoria câştigătorului meu pe Dumnezeu…

Dunross se repezise spre lift în clipa când o văzuse pe Noble Star căzând şi azvârlindu-l pe Travkin. Nu văzuse din ce cauză, Travkin fusese prea abil. Şi alţii se îmbulziseră pe coridor, agitaţi, aşteptând liftul, toată lumea vorbind deodată, fără ca cineva să asculte.

— Cine a câştigat cu o nară…

— Care e motivul obiecţiei, pentru Dumnezeu…

— Care e obiecţia, tai-pan?

— Asta o vor anunţa organizatorii.

În zarva generală, Dunross apăsă din nou pe buton, când uşile se deschiseră apăru şi Gornt grăbit. Se înghesuiră înăuntru, iar lui Dunross îi veni să urle din cauza încetinelii cu care se mişca liftul.

— Pilot Fish a fost primul, Ian, cu un bot, strigă Gornt ca să se facă auzit, congestionat la faţă.

— Ce cursă! strigă unul. Ştie careva care e obiecţia?

— Tu ştii, Ian? întrebă Gornt.

— Da, replică el.

— E contra lui Pilot Fish al meu?

— Cunoşti procedura. Mai întâi cercetează organizatorii, apoi anunţă, văzu privirea opacă a lui Gornt şi îşi dădu seama că duşmanul lui turba de necaz pentru că nu făcea şi el parte din consiliu, dintre organizatori.

Şi nici nu o să ajungi vreodată, ticălosule, îşi zise Dunross furibund. Mă voi opune la asta câte zile voi avea.

— E contra lui Pilot Fish, tai-pan?

— Pentru Dumnezeu, doar cunoaşteţi procedura, răspunse el.

Liftul oprea la fiecare etaj. Se urcară alţi proprietari de cai, alţi prieteni, toată lumea zicând că a fost o cursă grozavă, toţi întrebându-se ce anume se contestă. În

sfârşit, ajunseră la parter, Dunross se repezi spre pistă, unde un grup de *ma-foo* şi de oficiali erau strânşi în jurul lui Travkin, care zăcea ghemuit şi nemişcat. Noble Star se ridicase în picioare, teafără, şi acum galopa pe pistă fără călăreţ, în vreme ce câţiva rândaşi aşteptau să o prindă. Mai încolo pe pistă, la turnantă, veterinarul era îngenuncheat lângă un cârlan sur aflat în agonie, Kingplay, care avea piciorul din spate rupt, cu osul ieşit. Zgomotul împuşcăturii nici nu se auzi în urletele spectatorilor nerăbdători, cu ochii aţintiţi pe Totalizator, aşteptând decizia organizatorilor. Dunross îngenunche lângă Travkin, unul dintre *ma-joo* ţinând o umbrelă deasupra bărbatului inconştient.

— Cum e, doctore?

— Nu s-a lovit în parapet, ca printr-o minune. Nu e mort, cel puţin nu încă, tai-pan, zise nervos doctorul Meng, medicul legist al poliţiei, mai obişnuit cu cadavrele decât cu pacienţi vii. Nu pot să mă pronunţ, până nu-şi revine. Nu are semne exterioare de hemoragie. Gâtul... şi spinarea par să fie întregi... încă nu pot să mă pronunţ... Doi brancardieri de la spitalul St. John apărură grăbiţi cu o targă.

— Unde să-l ducem, sir?

Dunross aruncă o privire în jur.

— Sammy, îi spuse el unuia dintre grăjdarii lui, du-te şi adu-l pe Doc Tooley. Trebuie să fie în loja noastră, către brancardieri, zise: Ţineţi-l pe domnul Travkin în ambulanţă până soseşte doctorul Tooley. În ce stare sunt ceilalţi trei jochei?

— Doi sunt numai zdruncinaţi, sir. Unul, căpitanul Pettikin, are un picior fracturat, dar deja a fost pus în aţele.

Cu multă grijă, cei doi îl puseră pe Travkin pe targă. Se apropie de ei McBride, apoi Gornt şi alţii.

— În ce stare e, Ian?

— Nu ştim. Deocamdată. Pare să nu fie grav. Cu blândeţe, Dunross ridică una din mâinile lui Travkin, examinând-o. I se păruse că vede o lovitură, în turnanta

mai îndepărtată, şi pe Travkin având o ezitare, pe dosul mâinii drepte avea o dâră groasă, vineţie. Şi la fel şi pe cealaltă mână. Ce ar fi putut cauza asta, doctore Meng?

— O! mai sigur pe sine, tipul cel mărunţel răspunse: Poate frâul. Poate o cravaşă, ar putea fi de la o lovitură... poate în cădere.

Gornt nu scotea o vorbă, privea doar, turbând în sinea lui că Bluey White putuse fi atât de tâmpit, când totul fusese atât de bine şi curat aranjat dinainte, cu o vorbă ici, o promisiune colo. Probabil că jumătate din blestematul de stadion văzuse ce s-a întâmplat, gândi el. Dunross studie chipul pământiu al lui Travkin. Nu avea alte urme în afară de vânătăile inevitabile. Din nas îi şiroia puţin sânge.

— Deja se coagulează. Asta e semn bun, zise Dr. Meng.

Guvernatorul se apropie cu pas grăbit.

— Cum se simte?

Dunross repetă cele spuse de doctor.

— Al naibii ghinion, ca Noble Star să îl azvârle aşa.

— Da.

— Care e obiecţia organizatorilor, Ian?

— Tocmai urmează să discutăm, sir. Nu vreţi să veniţi şi dumneavoastră?

— O nu, nu, mulţumesc. Eu o să aştept cu răbdare. Voiam doar să mă asigur că Travkin e teafăr, guvernatorul simţi ploaia şiroindu-i pe spate, ridică privirea spre cer. Blestemată vreme, şi pare că ploaia asta nu vrea să stea. Veţi continua întâlnirea?

— Eu voi propune să anulăm celelalte curse sau să le amânăm.

— Bună idee.

— Da, interveni McBride, sunt de acord. Nu ne putem permite să mai avem vreun accident.

— Când ai o clipă liberă, Ian, spuse guvernatorul, te aştept în loja mea.

Dunross deveni atent.

— Aţi vorbit cu ministrul, sir? întrebă el, încercând să pară detaşat.

— Da, răspunse Sir Geoffrey pe un ton la fel de neutru. Da, a sunat pe linia mea personală.

Brusc, tai-panul deveni conştient de prezenţa lui Gornt şi a celorlalţi.

— Vă conduc câţiva paşi, sir. Apoi i se adresă lui McBride: Vin şi eu imediat.

Se îndepărtară amândoi în direcţia liftului. Rămaşi singuri, sir Geoffrey şopti:

— Nu prea e locul potrivit pentru o conversaţie particulară, nu-i aşa?

— Am putea să vedem cum se prezintă parcursul, sir. Dunross o luă înainte, spre balustradă. Pista e groaznică, nu-i aşa? zise el.

— Într-adevăr, sir Geoffrey stătea şi el cu spatele spre ochii curioşilor. Ministrul este foarte neliniştit. A lăsat la latitudinea mea decizia în ce-l priveşte pe Brian, cu condiţia ca Sinders şi Crosse să fie de acord cu eliberarea lui, dacă...

— Doar nu se poate să nu fie de acord cu dumneavoastră, sir, zise Dunross, amintindu-şi însă de discuţia pe care o avusese cu ei cu o seară înainte.

— Eu nu pot decât să le fac o recomandare. Le voi recomanda să accepte, dacă tu mă asiguri că este necesar. Tu personal.

— Desigur, spuse Dunross. Dar precis că Havergill, Southerby sau ceilalţi bancheri ar avea mai multă greutate.

— În chestiuni bancare, Ian, da. Dar cred că am nevoie de asigurarea ta personală şi de cooperarea ta.

— Sir?

— Chestiunea asta trebuie tratată foarte delicat, de către tine, nu de către ei. Şi mai este şi problema dosarelor acelora. Dosarele AMG.

— Ce-i cu ele, sir?

— Asta tu trebuie să-mi spui. Domnul Sinders mi-a relatat conversaţia pe care aţi avut-o aseară.

Sir Geoffrey îşi aprinse pipa, ţinând flacăra în căuşul palmei, ca să o ferească de ploaie. După telefonul pe care-l primise de dimineaţă de la tai-pan, pusese să fie chemaţi imediat Crosse şi Sinders, pentru a discuta chestiunea schimbului, înainte de a-l întreba pe ministru. Sinders îşi exprimase din nou îngrijorarea că s-ar fi putut ca dosarele să fie falsificate. Declarase că ar fi de acord cu eliberarea lui Kwok, dacă ar fi sigur de acele dosare. Crosse propusese să negocieze eliberarea lui Kwok în schimbul lui Fong-fong şi al celorlalţi.

Sir Geoffrey îi aruncă lui Dunross o privire iscoditoare.

— Ei, Ian?

— Tiptop trebuie să vină, sau trebuia să vină azi după-masă. Să consider că pot să-i răspund afirmativ la propunerea lui?

— Da, cu condiţia să obţii întâi acordul domnului Sinders. Şi al domnului Crosse.

— Nu puteţi să mi-l daţi dumneavoastră, sir?

— Nu. Ministrul a vorbit limpede. Dacă vrei să-i întrebi acum, se află în tribuna membrilor.

— Ei cunosc rezultatul convorbirii dumneavoastră?

— Da. Îmi pare rău, dar ministrul a fost categoric. Sir Geoffrey, vorbea cu glas blând. Se pare că faima de corectitudine şi cinste a tai-panului *Nobilei Case* e cunoscută în sferele înalte. Atât ministrul cât şi eu însumi contăm pe tine.

Atenţia le fu distrasă de un ropot de aplauze. Noble Star trecuse prin cordonul de *ma-foo* care încercau să o prindă şi galopa mai departe, împrăştiindu-i pe rândaşi şi pe oficiali de acolo.

— Poate ar fi bine să te ocupi întâi de contestarea cursei. Voi fi în loja mea. Dacă vrei, te aştept să bem ceva.

Dunross îi mulţumi, apoi se îndreptă grăbit spre camera organizatorilor, frământat de gânduri.

— A, Ian, îl strigă Shitee T'Chung, preşedintele în exerciţiu, de cum intră pe uşă, toţi membri consiliului fiind deja prezenţi. Trebuie să luăm rapid o decizie.

— E greu de făcut asta fără mărturia lui Travkin, zise Dunross. Câţi dintre voi l-au văzut pe Bluey White plesnindu-l?

Numai McBride ridică mâna.

— Asta înseamnă numai noi doi, din doisprezece. Dunross îl văzu pe Crosse privindu-l atent. Eu sunt sigur. Şi avea o dâră umflată pe amândouă mâinile. Doctorul Meng zicea că ar fi putut fi provocată de o cravaşă sau de frâu, în cădere. Pug, care-i părerea ta?

Pugmire sparse tăcerea stânjenitoare.

— Personal, eu nu am văzut nici o neregulă. Şi am urmărit foarte atent, căci am pariat 1.000 pe Noble Star. Că a fost sau nu o lovitură, nu cred că a avut vreo influenţă. Nu am văzut-o să aibă vreun moment de descumpănire, de fapt nici un alt cal n-a avut în afară de Kingplay. Noble Star a fost tot timpul în cursă la fel cu toţi ceilalţi, până la potou, şi toţi jocheii erau cu cravaşele scoase.

Puse pe masă una din fotografiile finişului. Dunross o ridică. Fotografia arăta lucrurile aşa cum le văzuse şi el: Pilot Fish cu un bot faţă de Noble Star, înainte cu o nară faţă de Butterscotch Lass, înainte cu un bot faţă de Winning Billy.

— Toţi au cravaşele scoase, continuă Pugmire, şi le aveau scoase încă din turnantă, pe bună dreptate. S-ar fi putut foarte bine să fie ceva accidental, dacă a fost o lovitură.

— Shitee?

— Trebuie să mărturisesc, bătrâne, că eu am fost cu ochii pe Street Vendor a mea, blestemat fie Kingplay. Credeam că mânza ta l-a bătut pe Pilot Fish. Noi am discutat cu ceilalţi antrenori şi… şi nu există nici o plângere oficială. Sunt de acord cu Pug.

— Roger?

— Nu am văzut nimic în neregulă.

— Jason?

Spre surprinderea lui, Plumm dădu din cap, nefiind de acord cu ceilalţi, şi Dunross se gândi iarăşi la AMG şi uimitoarele acuzaţii ale acestuia la adresa lui Plumm şi *Sevrin.*

— Ştim cu toţii că Bluey White e şmecher, tocmai zicea Plumm. Au mai fost ocazii când a trebuit să-l avertizăm. Dacă tai-panul şi cu Donald spun că l-au văzut, *eu* votez pentru ca să i se interzică să mai concureze, iar Pilot Fish să fie descalificat.

Dunross îi întrebă şi pe ceilalţi ce părere au, toţi oscilând, nehotărâţi.

— Să-i chemăm pe jochei, pe White la urmă.

Îi chemară. Toţi jocheii bălmăjiră variaţiuni pe aceeaşi temă, cum că erau prea ocupaţi cu propriul lor cal pentru ca să mai observe ceva. Acum toţi membrii consiliului îşi îndreptară privirile către Dunross, aşteptând. El le întoarse privirea, conştient că dacă va spune: propun să-i interzicem lui Bluey White să mai concureze şi să-l descalificăm pe Pilot Fish, toţi vor vota aşa cum doreşte el.

Eu l-am văzut când a lovit, gândi el. Şi l-a văzut şi Donald, poate şi alţii. Iar asta l-a derutat pe Alexi pentru o fracţiune de secundă. Dar, oricum, cinstit vorbind, nu cred că din cauza asta Noble Star nu a câştigat cursa. Greşeala a fost a mea, când l-am ales pe Alexi. Ar fi trebuit să-l înghesuie pe Pilot Fish la parapet, în a doua turnantă, când a avut şansa de a o face, sau să-l plesnească pe Bluey White peste faţă, nu peste, mâini, aşa cum aş fi făcut eu, o da, fără şovăială. Şi mai sunt şi alte considerente.

— În sinea mea nu am nici un dubiu că a fost o neregulă, rosti el. Dar că a fost ceva accidental ori ceva intenţionat, mă îndoiesc că până şi Alexi ar fi în stare să ne spună. Sunt de acord că nu din cauza asta Noble Star n-a câştigat cursa, aşa încât propun să-i dăm numai un avertisment lui Bluey şi rezultatul să rămână valabil.

— Excelent.

Shitee T'Chung respiră uşurat şi zâmbi larg, şi toţi se relaxară, nici unul nedorindu-şi o înfruntare cu tai-panul, iar Pugmire mai puţin ca oricare altul.

— Cineva împotrivă? Bun! Să le dăm atunci celor de la ziare fotografia şi să facem anunţul la megafon. Vrei să faci tu asta, tai-pan?

— Desigur. Dar ce facem cu restul programului? Uitaţi-vă cum plouă.

Acum turna cu găleata.

— Ascultaţi, am o idee.

Le spuse despre ce era vorba. Un freamăt străbătu încăperea şi izbucniră cu toţii în râs.

— Splendid! Splendid!

— Superb! explodă Dunstan Barre.

— Asta le va da tipilor un subiect de gândire! zise Pugmire.

— Grozavă idee,tai-pan, zâmbi încântat McBride. Grozavă.

— Eu mă duc la centrul de control, iar voi poate îl chemaţi înapoi pe Bluey şi îi trageţi o săpuneală care să-l sperie puţin.

Pugmire spuse:

— Putem vorbi o clipă, Ian?

— N-am putea-o lăsa pe mai târziu?

— Sigur. Roger, ai o clipă liberă?

— Bineînţeles. Mă găseşti jos în loja membrilor, cu Sinders.

— O, nu eşti în loja ta?

— Nu, i-am lăsat-o prefectului pentru o petrecere intimă.

— Ian?

— Da, Jason?

— Crezi că se va ţine întrecerea de mâine?

— Dacă vremea va fi tot aşa, nu. Toată zona va fi o mlaştină. De ce?

— Nimic deosebit. Mă gândeam să dau un cocktail duminică seara, devreme, să sărbătorim preluarea firmei *Superfoods.*

Shitee T'Chung chicoti.

— Bună idee! Felicitări, Ian! Ai văzut mutra lui Biltzmann?

— Ian, vei fi liber? Promit să nu-l invit pe Biltzmann, zise Plumm, râzând cam prea zgomotos. Cocktailul va fi la Sinclair Towers, în apartamentul companiei.

— Regret, dar plec la Taipe după-amiază devreme, cel puţin ăsta mi-e planul până la ora actuală.

Pugmire interveni, brusc îngrijorat:

— Nu vei fi aici luni? Atunci cum rămâne cu actele noastre, cu tot?

— Nici o problemă, Pug. Încheiem afacerea la nouă şi jumătate. Lui Plumm, Dunross îi răspunse: Jason, dacă anulez sau amân plecarea la Taipe, accept invitaţia.

— În regulă. Între 7.30 şi 9.30, ţinută obişnuită.

Dunross plecă, cuta dintre sprâncene adâncindu-i-se, mirat că Plumm este atât de prietenos. De obicei era mereu împotriva lui, în toate consiliile din care făceau parte, aliat cu Gornt şi cu Havergill, mai ales în comitetul director al băncii *Victoria. Î*n faţa camerei organizatorilor erau adunate grupuri de reporteri nerăbdători, proprietari, antrenori şi gură-cască. Dunross evită barajul de întrebări, pe tot parcursul până la camera de control, care se afla la ultimul etaj.

— Bună ziua, sir, spuse crainicul.

În micuţa încăpere de sticlă, care avea cea mai bună vedere asupra parcursului, toţi erau încordaţi.

— Splendidă cursă, păcat de… Aveţi decizia? E vorba de Bluey, nu-i aşa, noi am văzut cu toţii cravaşa…

— Pot să mă folosesc de microfon?

— O, desigur.

Omul se dădu repede la o parte şi Dunross se aşeză în locul lui. Apăsă pe buton.

— Vă vorbeşte Ian Dunross. Organizatorii m-au rugat să fac două anunţuri…

Se făcuse linişte deplină în timp ce cuvintele lui răsunau peste stadion. Cincizeci de mii de oameni ascultau cu răsuflarea tăiată, nepăsându-le de ploaie.

— Întâi, rezultatul celei de a cincea curse.

Tăcere de mormânt, cu excepţia zgomotului ploii. Dunross respiră adânc.

— Pilot Fish, cu un bot faţă de Noble Star, la mustaţă faţă de Butterscotch Lass…

Ultimele cuvinte fură înecate de zarva spectatorilor, unii fericiţi, alţii dezamăgiţi. Toată lumea ţipa, se certa, aplauda, blestema şi, jos în paddock, Gornt rămăsese uluit, convins că şi alţii îl văzuseră pe jocheul lui, aşa cum îl văzuse el însuşi, că acesta fusese prins asupra faptului, muştruluit, şi rezultatul anulat. În mijlocul vacarmului, numerele câştigătoare apărură pe tabelă: unu, şapte, opt.

Dunross aşteptă o clipă, apoi repetă cu glas limpede… anunţul în cantoneză, mulţimea potolindu-se puţin între timp, emoţiile lor fiind acum consumate.

— În al doilea rând, organizatorii au hotărât, din cauza vremii şi a condiţiilor nefavorabile, să anuleze restul întâlnirii…

Un vuiet puternic se auzi din mulţime.

— …de fapt, să amâne până sâmbătă viitoare, pentru o altă competiţie specială.

Urale, şi entuziasmul reveni.

— Vom avea o întâlnire formată din opt curse, iar cursa a cincea va fi aceeaşi ca azi, cu aceiaşi concurenţi. Pilot Fish, Butterscotch Lass, Winning Billy, Street Vendor, Golden Lady, Lochinvar şi Noble Star. O revanşă specială, cu mize duble, 30.000 în plus…

Urale şi aplauze, strigăte, şi cineva din cabină zise:

— Isuse, ce idee grozavă, tai-pan! Noble Star o să-l bată pe nemernicul ăla negru!

— Ba nu! Butterscotch…

— Grozavă idee, tai-pan.

În microfon, Dunross spuse:

— Organizatorii vă mulţumesc pentru participare.

Repetă acelaşi lucru în cantoneză, adăugând apoi în ambele limbi:

— Peste câteva minute va mai fi încă un anunţ special. Mulţumesc!

Încă un vuiet puternic, apoi cei care stăteau în ploaie se grăbiră să intre la adăpost sau se îndreptară către ghişeele unde se încasau câştigurile, toţi sporovăind, oftând, înjurând sau binecuvântându-i pe zei. Blocând ieşirile, şiruri lungi de bărbaţi, femei şi copii o luară spre casele lor, cuprinşi de o nouă bucurie. Numai cei care aveau numerele câştigătoare ale dublei quinella – opt şi cinci în a doua cursă şi unu şi şapte în a cincea – stăteau încremeniţi, aşteptând să fie declarate pe tabelă cotele.

— Încă un anunţ, tai-pan? întrebă crainicul neliniştit.

— Da, spuse Dunross. Pe la ora cinci.

Havergill îi spusese că s-a înţeles cu Richard Kwang şi îi ceruse să vină cât mai repede în loja *Victoria.* Dunross coborî scările câte trei deodată, foarte mulţumit de sine. Faptul că i-am acordat câştigul lui Pilot Fish probabil că l-a dat peste cap pe Gornt, îşi zise el. Gornt a ştiut şi eu am ştiut că e vorba de o împărţeală a câştigurilor şi că Alexi a fost aranjat, de fapt principalul motiv pentru care nu am călărit eu. Dacă încercau treaba asta cu mine, eu aş fi omorât pe cineva. Însă sâmbătă viitoare voi călări eu şi Bluey White nu va îndrăzni să mai facă ceva, nici ceilalţi antrenori. Sâmbătă viitoare va fi un joc cinstit. Încântarea lui spori. Apoi, mai încolo pe coridor, îl zări pe Murtagh care îl aştepta.

— O, tai-pan, aş putea…

— Desigur, Dunross îl conduse, prin bucătărie, spre camera lui privată.

— A fost o cursă grozavă. Am câştigat o grămadă de bani, îi zise tânărul, bucuros. Şi îmi pare bine de sâmbătă viitoare.

— Bravo. Dunross remarcă transpiraţia de pe fruntea celuilalt. Isuse, îşi zise el în gând. Cum stăm, domnule Murtagh?

— Vă rog spuneţi-mi Dave. Mai-marii au zis... au zis că s-ar putea. Au programat o şedinţă a consiliului pentru mâine dimineaţă, la nouă ora lor. După ora noastră asta înseamnă...

— Zece astă seară. Da, splendid. Domnule Murtagh, sunaţi-mă după aceea la numărul ăsta, i-l scrise. Vă rog să nu-l pierdeţi şi să nu-l daţi altcuiva.

— Bineînţeles, tai-pan. Voi suna de îndată ce... până cât de târziu pot să telefonez?

— Imediat după ce vorbiţi cu ei. Continuaţi să sunaţi până mă găsiţi. Dunross se ridică. Îmi cer scuze, dar am multe de făcut.

— Da, sigur, sigur! Murtagh adăugă, stânjenit: Ascultaţi, tai-pan, tocmai am aflat de cele două milioane ca garanţie a ofertei pentru *General Stores.* 2 milioane de la noi, până la ora nouă şi jumătate luni dimineaţă, e cam greu.

— Mă şi aşteptam că ar fi greu – pentru grupul vostru. Din fericire, domnule Murtagh, nici nu m-am gândit ca această modestă sumă să o iau de la voi. Ştiu că *First Central* de obicei e precum morile Domnului, macină încet. Cu excepţia cazurilor când vrea să se retragă din arenă, adăugă el, amintindu-şi de mulţi prieteni care avuseseră de suferit de pe urma retragerii grăbite a Băncii *First Central,* cu ani în urmă. Nu vă faceţi griji, *noua* mea sursă de credit e mai mult decât...

— Poftim? Murtagh pălise.

— Noua mea sursă de finanţare externă reacţionează prompt la orice ocazii neaşteptate de a face o afacere, domnule Murtagh. Lor le-au trebuit numai opt minute. Se

pare că au mai multă încredere decât superiorii dumneavoastră.

— La naiba, tai-pan, vă rog spuneţi-mi Dave, nu-i vorba de lipsă de încredere ci, ei bine, ei nu cunosc deloc Asia. Trebuie să-i conving că preluarea lui *General Stores* vă va dubla încasările în trei ani.

— În unul, îl întrerupse Dunross cu un ton categoric, distrându-se. Regret nespus că grupul vostru nu va participa la profiturile uriaşe din această minoră părticică a fantasticelor noastre planuri de extindere. Serviţi-vă cu un ceai în lojă, eu mai am de dat un telefon, îl luă pe Murtagh de braţ, conducându-l până la uşă, apoi o închise după el.

În bucătărie, Murtagh se holba la uşa închisă, în zgomotul sporovăielilor vesele în cantoneză, al clinchetului veselei. Isuse, bâgui el într-o stare vecină cu panica, opt minute! Drace, oare blestemaţii de elveţieni sunt cei care vor să ne sufle clientul? Plecă grăbit.

În cameră, Dunross era cu receptorul la ureche.

— *Weyyyyy?*

— Domnul Tip, vă rog, zise el cu grijă în cantoneză. Aici domnul Dunross.

Auzi zgomotul receptorului pus jos repede şi pe *amah* strigând ascuţit:

— La telefon! Pentru tine, tată!

— Cine e?

— Un diavol străin.

Dunross zâmbi.

— Alo?

— Ian Dunross, domnule Tip. Voiam doar să vă întreb de sănătate.

— A, da, da, regret că nu am putut veni. Da. Am avut nişte treburi urgente, mă înţelegeţi, nu-i aşa? Da, foarte urgente. Apropo, a fost *joss* rău pentru Noble Star. Tocmai am auzit la radio că Pilot Fish a câştigat la un bot, după o obiecţie. Care a fost obiecţia?

Cu multă răbdare, Dunross răspunse la întrebările privind oferta lui pentru achiziţionarea lui *General Stores,* încântat că Tiptop aflase deja vestea. Dacă ştia el, înseamnă că ştiau şi ziarele. Aştepta ca Tiptop să deschidă vorba despre ce îl interesa, dar acesta se dovedi mai şiret.

— Ei bine, mulţumesc pentru telefon, tai-pan.

Imediat, Dunross răspunse:

— Mi-a făcut plăcere. O, apropo, cu titlu confidenţial, înţeleg că s-ar putea ca cei de la poliţie să fi descoperit că unul din subalternii lor a făcut o eroare.

— A! Şi presupun că aceasta va fi reparată de-ndată?

— Cred că foarte curând, dacă persoana în cauză doreşte să-şi dea demisia şi să profite de permisiunea de a călători în străinătate.

— Cât de repede ar putea fi foarte curând, tai-pan?

Dunross îşi alegea cu grijă cuvintele, şi, deşi pe un ton categoric, voia să fie în mod deliberat imprecis.

— Există unele formalităţi, dar este posibil să se poată face repede. Din păcate, peste tot trebuie să fie consultate persoanele importante, sunt convins că înţelegeţi.

— Desigur. Dar puternicul dragon nu-i un rival pe măsura şarpelui autohton, *heya?* Înţeleg că se află deja la Hong Kong unul din oamenii dumneavoastră foarte importanţi. Un domn Sinders?

Dunross rămase interzis de cât de multe ştia Tiptop.

— Am deja unele aprobări, spuse el, neliniştit.

— Eu aş fi crezut că e nevoie de foarte puţine aprobări. Aurul adevărat nu se teme de foc.

— Da. Unde aş putea să vă telefonez diseară, să vă spun ce noutăţi am?

— Pot fi găsit la numărul ăsta. Vă rog să mă sunaţi la ora nouă. Glasul lui Tiptop deveni şi mai sec. Înţeleg că e foarte posibil ca ultima dumneavoastră sugestie în legătură cu banca să fie satisfăcută. Bineînţeles, orice bancă ar avea nevoie de documentaţie aferentă pentru a asigura imediat o jumătate de miliard de dolari Hong Kong în numerar, dar

am auzit că semnătura băncii *Victoria,* a guvernatorului şi a dumneavoastră sunt suficiente ca garanţie a împrumutului pentru treizeci de zile. Această… insignifiantă sumă în numerar este disponibilă, pentru o perioadă limitată de timp, oricând vor fi îndeplinite procedurile necesare. Până atunci această chestiune rămâne confidenţială, strict confidenţială.

— Bineînţeles.

— Mulţumesc pentru telefon.

Dunross puse jos receptorul şi îşi şterse palmele. „Pentru o perioadă limitată de timp” îi rămăsese întipărit în minte. Ştia, şi ştia şi că Tiptop ştie, că el a înţeles că cele două „proceduri” sunt legate una de alta, dar nu neapărat. Doamne Dumnezeule, ce-mi place Asia asta, îşi zise el vesel şi plecă grăbit. Coridoarele erau pline de lume, mulţi îmbulzindu-se deja la lift ca să plece acasă. Aruncă o privire în loja lui şi îi făcu somn lui Gavallan.

— Andrew, du-te jos la tribuna membrilor şi găseşte-l pe Crosse. E acolo împreună cu un tip pe nume Sinders. Roagă-i să vină o clipă la mine în lojă! Grăbeşte-te!

Gavallan o luă din loc. Dunross porni grăbit pe coridor, trecând pe lângă ghişee.

— Tai-pan! îl strigă Casey. Îmi pare rău de Noble Star!

— Mă întorc imediat, Casey. Iartă-mă, sunt grăbit! îi răspunse Dunross din fugă.

Îl observă pe Gornt la ghişeul de câştiguri, dar asta nu-i strică bucuria. Mai întâi, lucrurile importante, îşi zise el.

— Cum vrei cei 10.000? Pariul nostru?

— Bani gheaţă, mulţumesc, răspunse Gornt.

— Ţi-i trimit acasă mai târziu.

— Poate să rămână şi pe luni.

— În seara asta. Luni voi fi ocupat.

Dunross plecă mai departe, salutându-l politicos. În loja *Victoria,* plină ochi, era aceeaşi zarvă ca peste tot. Băutură, râsete, agitaţie şi unele blesteme la adresa lui Pilot Fish, dar se făceau deja prinsori pentru sâmbătă viitoare. Când intră

Dunross, se auziră noi urale, consolări şi un nou val de întrebări. Le pară pe toate degajat, inclusiv pe Martin Haply care era lângă uşă, înghesuit, împreună cu Adryon.

— Vai, tată, ce ghinion cu Noble Star. Mi-am pierdut şi haina de pe mine, şi banii de buzunar pe toată luna!

Dunross îi surâse vesel:

— Tinerele domnişoare nu ar trebui să parieze! Salut, Haply!

— Pot să vă întreb…

— Mai târziu. Adryon, scumpo, nu uita de cocktail. Eşti gazdă.

— Da, voi fi acolo. Tată, poţi să-mi avansezi banii pe luna…

— Cum să nu, răspunse el spre mirarea fetei, o sărută şi se strecură până la Havergill, care era cu Richard Kwang alături.

— Bună, Ian, zise Havergill. Ghinion, dar e clar că Pilot Fish a avut un avantaj.

— Da, aşa e. Bună, Richard. Dunross îi dădu o copie a fotografiei cu finişul. Am avut amândoi un ghinion afurisit.

Câţiva din cei din jur se îmbulziră să vadă fotografia.

— Doamne Dumnezeule, la mustaţa…

— Credeam că Noble Star...

Profitând de diversiune, Dunross se aplecă spre Havergill.

— Totul este semnat?

— Da. 20 de cenţi pentru un dolar. A acceptat şi a semnat actele preliminare. Actele oficiale la sfârşitul săptămânii. Bineînţeles că afurisitul a încercat să mă ducă cu vorba, dar totul e semnat.

— Splendid. Ai făcut o afacere grozavă.

Havergill dădu din cap.

— Da, ştiu.

Richard Kwang se întoarse spre ei.

— A, tai-pan. Coborî glasul şi spuse în şoaptă: Ţi-a spus Paul despre fuziune?

— Desigur. Permite-mi să te felicit.

— Felicitări? repetă Southerby ca un ecou, apropiindu-se de ei. Dacă vrei să ştii, eu zic că a fost un ghinion afurisit! Îmi pusesem banii pe Butterscotch Lass.

În încăpere, tensiunea crescu o dată cu intrarea guvernatorului. Havergill îi ieşi în întâmpinare, urmat de Dunross.

— A, Paul, Ian. Blestemat ghinion, dar o foarte bună decizie! Amândouă deciziile, zâmbi. Sâmbătă viitoare va fi cu siguranţă o întrecere strânsă.

— Da, sir.

— Paul, voiai să faci un anunţ oficial?

— Da, sir. Havergill ridică glasul: Vreţi să îmi acordaţi puţină atenţie...

Nimeni nu-l băgă în seamă, până ce Dunross luă o linguriţă şi bătu cu ea într-un ceainic. Treptat, se făcu linişte.

— Excelenţa voastră, doamnelor şi domnilor, am cinstea să anunţ, în numele directorilor Băncii *Victoria* a Hong Kongului şi Chinei, că s-a convenit o fuziune imediată cu marea bancă *Ho-Pak* din Hong Kong...

Martin Haply scăpă din mână paharul.

— ...şi că *Victoria* garantează complet sută la sută pe depunătorii *Ho-Pak,* iar...

Restul fu acoperit de urale. Oaspeţii din lojele vecine îşi iţeau gâtul de pe balcoane, încercând să vadă ce se întâmplă. Vestea era strigată din gură în gură, în timp ce alţii intrară în cameră de pe coridor şi se auziră noi aplauze. Havergill era asaltat cu întrebări şi ridică mâna, încântat de efectul anunţului său. Când se aşternu tăcerea, sir Geoffrey zise repede:

— Trebuie să spun, în numele guvernatorului Majestăţii Sale, că este o veste minunată, Paul, bună pentru Hong Kong, bună pentru bancă, bună pentru voi, pentru Richard şi pentru *Ho-Pak!*

— O, da, sir Geoffrey, spuse Richard Kwang cu voce tare, jovial, convins că acum se apropiase cu un pas foarte mare de titlul de cavaler. Am considerat, bineînţeles că împreună cu directorii noştri, am considerat că ar fi bine ca *Victoria* să aibă un punct de sprijin important în sânul comunităţii chineze şi...

Havergill îl întrerupse grăbit şi îi acoperi vorbele.

— Richard, poate ar fi mai bine să termin anunţul oficial şi să lăsăm detaliile pentru conferinţa de presă, îi aruncă o privire lui Martin Haply. Am programat o conferinţă de presă pentru luni la prânz, dar toate detaliile, ăăă, detaliile fuziunii au fost deja convenite. Nu-i aşa, Richard?

Richard Kwang deschise iarăşi gura să mai spună şi el ceva, dar se răzgândi repede văzând privirile lui Dunross şi ale lui Havergill.

— Da, da, zise el, dar nu putu rezista să nu adauge: Sunt încântat că vom fi parteneri cu *Victoria.*

Haply strigă rapid:

— Scuzaţi, domnule Havergill, pot să pun o întrebare?

— Desigur, răspunse amabil Havergill, ştiind foarte bine care va fi întrebarea. (Trebuie să scăpăm de afurisitul ăsta de Haply, într-un fel sau altul, gândi el).

— Pot să întreb, domnule Havergill, cum intenţionaţi să-i plătiţi pe toţi clienţii *Ho-Pak,* ai dumneavoastră, ai băncii *Blacs* şi ai tuturor celorlalte bănci, când de la toate oamenii îşi retrag banii şi nu mai sunt destule fonduri în numerar în casă?

— Zvonuri, zvonuri, domnule Haply, răspunse Havergill nepăsător, făcând să sporească râsetele. Nu uitaţi, un nor de ţânţari poate produce un zgomot ca de tunet! Economia Hong Kongului nu a fost nicicând mai puternică. Iar cât despre aşa-zisa retragerea masivă de la *Ho-Pak,* s-a încheiat. *Victoria* garantează pentru depunătorii *Ho-Pak,* garantează fuziunea *Struan-General Stores* şi garantează să funcţioneze şi în următorii o sută douăzeci de ani.

— Dar, domnule Havergill, vreţi să răs...

— Nu vă faceţi griji, domnule Haply, să lăsăm însă detaliile privind ajutorul nostru benevol acordat băncii *Ho-Pak* până la conferinţa de presă de luni, se întoarse apoi spre guvernator. Dacă vreţi să mă scuzaţi, sir, aş vrea să fac anunţul public.

În timp ce îşi croia drum spre uşă se auziră noi strigăte de bucurie. Cineva începu să cânte ,,For he's a jolly good fellow...” şi toată lumea i se alătură. Hărmălaia deveni asurzitoare. Dunross îi zise lui Richard Kwang în cantoneză, citind o veche expresie:

— Când e de-ajuns, opreşte-te, *heya?*

— A, da, da, tai-pan. Ai dreptate.

Bancherul zâmbi pierit, pricepând ameninţarea, amintindu-şi de norocul care dăduse peste el, că Venus Poon va fi cu siguranţă la picioarele lui, acum că ajunsese un important director în conducerea Băncii *Victoria.* Zâmbetul i se lărgi.

— Ai dreptate, tai-pan. ,,Dincolo de uşile roşii se face multă risipă de carne şi vin!” Experienţa mea va fi de mare folos băncii noastre, *heya?*

Se îndepărtă plin de importanţă.

— Dumnezeule, ce zi! bâigui Johnjohn.

— Da, da, splendidă! Johnjohn, prietene, zise McBride, cred că eşti foarte mândru de Paul.

— Da, desigur. Johnjohn îl urmărea cu privirea pe Havergill.

— Te simţi bine?

— Da, sunt numai puţin obosit, am lucrat până târziu.

Johnjohn stătuse treaz aproape toată noaptea, gândindu-se cum ar putea să facă mai bine preluarea, mai bine pentru banca lor şi pentru depunătorii *Ho-Pak.* Fusese ideea lui, iar de dimineaţă petrecuse încă vreo câteva ceasuri istovitoare străduindu-se să-l convingă pe Havergill că acum era momentul să aibă iniţiativă.

— Putem să o facem, Paul, şi asta ar face să reînvie încrederea...

— Şi ar crea un foarte periculos precedent! Nu cred că ideea ta este atât de grozavă precum îţi închipui!

Numai după ce văzuse fantastica reacţie generată de anunţul neaşteptat al lui Dunross, Havergill îşi reconsiderase poziţia. Ce contează, îşi zise Johnjohn istovit, în fond ieşim cu toţii în câştig. Banca, Hong Kongul, *Ho-Pak.* Precis că noi suntem mai pricepuţi decât Richard, şi investitorii, acţionarii şi susţinătorii *Ho-Pak* vor avea de profitat! Când voi ajunge tai-pan, voi folosi modelul *Ho-Pak* pentru alte achiziţii. Cu managementul nostru, *Ho-Pak* va deveni un bun patrimonial de mare valoare. Asemeni oricăreia dintre primele zece întreprinderi. Chiar precum compania *Struan!*

Oboseala lui Johnjohn parcă se evaporă. Surâsul îi deveni mai larg. Ah, de-ar veni odată lunea, să se deschidă bursa!

În loja Struan, Peter Marlowe privea abătut peste balustradă, la mulţimea de jos. De pe acoperişul care proteja lojele, ploaia se rostogolea în cascade. Cele trei balcoane în consolă ale membrilor şi membrilor fără drept de vot nu erau la fel de bine apărate. Cai uzi leoarcă erau conduşi pe rampă de rândaşi ciuciulete, iar mii de oameni muraţi de ploaie se scurgeau pe porţi.

— Ce-i cu tine, Peter? întrebă Casey.

— O, nimic.

— Sper că nu e vreo problemă cu Fleur?

— Nu.

— Din cauza lui Grey? V-am văzut stând de vorbă.

— Nu, nu-i vorba de Grey, deşi e un nesuferit, necioplit şi contra la tot ce înseamnă valoare. Marlowe zâmbi ciudat. Am discutat numai despre vreme.

— Da, precis. Arătai cumplit de deprimat în momentele alea. Ai pierdut la a cincea?

— Da, dar nu-i vorba de asta. Oricum, per total am ieşit bine azi. Bărbatul şovăi puţin, apoi arătă cu mâna spre loje, de jur împrejur. Mă gândesc numai că aici sunt cincizeci de

mii de chinezi, iar acolo, afară, încă vreo trei sau patru milioane, şi fiecare dintre ei este moştenitorul unei vechi tradiţii, unor minunate taine, ar putea spune nişte poveşti fantastice, ca să nu mai vorbim de cei vreo douăzeci de mii de europeni de aici, mari şi mici, tai-pani, piraţi, corsari, contabili, comercianţi, lucrători în administraţie – de ce oare au ales şi ei Hong Kongul? Şi ştiu că oricât m-aş strădui, oricât aş citi, aş asculta sau aş întreba, nu-i voi convinge cu adevărat pe chinezii din Hong Kong, şi nici Hong Kongul. Niciodată. Voi rămâne doar la suprafaţa lucrurilor.

— La fel se întâmplă oriunde, râse Casey.

— O, nu, nu-i aşa. Aici este creuzetul Asiei. Ia-l de exemplu pe tipul ăla, cel din a treia lojă, chinezul rotofei. Este multimilionar. Nevasta lui e cleptomană, aşa că de câte ori iese în oraş el îşi pune oamenii să o urmărească şi, când ea fură ceva, oamenii lui plătesc. E cunoscută în toate magazinele şi pe el îl cunoaşte toată lumea şi totul se petrece în mod foarte civilizat. Unde pe lumea asta s-ar mai putea face la fel? Tatăl ăluia a fost culi, şi al celuilalt tâlhar la drumul mare şi al celuilalt mandarin şi al ăluia ţăran. Unul dintre tipii de lângă el este alt multimilionar, din contrabanda de opiu şi mărfuri ilegale introduse în China, iar nevasta lui… ei, da' asta e altă poveste.

— Ce poveste?

Marlowe râse.

— Unele neveste au o poveste la fel de fascinantă ca şi bărbaţii lor, altele chiar şi mai şi. Una dintre soţiile pe care le-ai cunoscut azi e nimfomană şi…

— Ei hai, Peter! Fleur are dreptate, astea sunt scornelile tale.

— Poate. Da, însă unele dintre femeile chineze sunt la fel de rapace ca orice alte femei de pe pământ, dar fără să facă zgomot.

— Asta-i şovinism! Eşti sigur?

— Aşa se zice… râseră amândoi. De fapt, chinezii sunt cu mult mai deştepţi decât noi. Mi s-a spus că cele câteva

chinezoaice măritate care sunt aici şi care sunt rele de muscă, de obicei preferă să-şi ia de amant un european, din motive de siguranţă. Chinezii dându-se în vânt după bârfă şi scandaluri, ar fi greu de găsit un amant chinez care să fie în stare să păstreze un astfel de secret sau să apere onoarea unei doamne. Pe bună dreptate, doamnei i-ar fi teamă. A fi prinsă ar fi ceva foarte grav. Îşi scoase o ţigară. Poate că asta contribuie la a face jocul mai palpitant.

— Jocul de a avea un amant?

Peter se uită atent la ea, întrebându-se oare ce ar zice dacă i-ar spune cum era poreclită. Poreclă ce-i fusese şoptită cu voioşie de patru prieteni chinezi diferiţi.

— O da, doamnele de aici au şi ele iubiţi, unele dintre ele. Priveşte acolo, în loja aia, tipul din faţă, în bluză. Poartă o pălărie verde, asta fiind expresia chinezească ce înseamnă că e încornorat, că nevastă-sa are un amant. De fapt, în cazul ei, a fost vorba de un chinez, prieten de-al soţului ei.

— Pălărie verde?

— Da. Chinezii sunt minunaţi! Au un simţ atât de dezvoltat al umorului. Tipul ăla a publicat acum câteva luni un anunţ într-un ziar chinezesc, în care zicea: „Ştiu că port o pălărie verde, dar nevasta celui care mi-a dat-o i-a făcut doi fii cu alţi bărbaţi!”

Casey se holbă la el.

— Vrei să spui că a semnat anunţul?

— Da. Cu o anagramă a unuia din numele lui, dar toată lumea ştia de cine e vorba.

— Şi era adevărat?

Peter Marlowe ridică din umeri.

— N-are importanţă. I-a dat peste nas tipului celuilalt, a cărui nevastă a încasat-o zdravăn.

— Dar asta nu-i o treabă corectă, deloc.

— În cazul ei a fost.

— Ce făcuse?

— Făcuse doi băieţi cu alţi…

— Ei hai, domnule povestitor!

— Uite-l pe Doc Tooley!

Casey scrută cu privirea aleea de jos, şi în sfârşit îl zări.

— Nu pare deloc vesel.

— Sper că Travkin e bine. Am auzit că Tooley s-a dus să-l consulte.

— A fost o căzătură zdravănă.

— Da, groaznică.

Doctorul Tooley îi întrebase pe amândoi cum se simt, ştiind că spectrul tifosului, holerei poate, şi în orice caz al hepatitei, încă mai plutea deasupra lor.

— *Joss,* spusese Peter Marlowe pe un ton liniştit.

— *Joss,* repetase şi ea, încercând să nu-şi facă griji pentru Linc.

Pentru un bărbat e mai rău, gândi ea. amintindu-şi spusele lui Tooley: „Hepatita îţi poate distruge ficatul, şi viaţa, pentru totdeauna, dacă eşti bărbat.”'

După o clipă, spuse:

— Oamenii de aici par să fie mai interesanţi. Să fie oare din pricina Asiei?

— Probabil. Moravurile sunt atât de diferite. Iar aici în Hong Kong se adună crema. Eu cred că Asia este centrul lumii iar Hong Kongul nucleul ei.

Peter Marlowe îi făcu semn cu mâna cuiva din altă lojă, care la rândul lui îi făcu semn lui Casey.

— Acesta este încă un admirator al tău.

— Lando? Un bărbat fascinant.

Casey se întreţinuse cu el între două curse.

— Trebuie să veniţi la Macao, domnişoară Tcholok, poate cinăm împreună mâine seară. La şapte şi jumătate vă convine? spusese Mata cu minunatul lui farmec de om din lumea veche, şi Casey pricepuse foarte repede mesajul.

În timpul prânzului, Dunross o pusese puţin în gardă în privinţa lui.

— E un tip de treabă, Casey, îi spusese tai-panul cu delicateţe. Dar aici, pentru o străină *quai loh,* mai ales

pentru una frumoasă ca tine, aflată pentru prima dată în Asia, ei bine, e cazul să ţii minte că a avea peste optsprezece ani nu e întotdeauna suficient.

— Am priceput, tai-pan, îi răspunse ea râzând.

Dar în această după-amiază, simţindu-se în siguranţă în loja tai-panului, îl lăsase pe Mata să îi facă curte. Când era singură, mecanismul ei de autoapărare funcţiona întotdeauna, şi precis aşa va fi şi mâine seară.

— Depinde, Lando, îi spusese ea. Ar fi plăcut să cinăm împreună, dar depinde la ce oră mă întorc din plimbarea cu iahtul, dacă vremea va fi sau nu bună.

— Cu cine te duci, cu tai-panul?

— Cu nişte prieteni.

— A. Ei bine, dacă nu se poate duminică, draga mea, atunci poate luni. Există destul de multe posibilităţi de a face nişte afaceri aici sau la Macao, împreună cu domnul Bartlett dacă vreţi, cu *Par-Con.* Pot să vă sun mâine la şapte să văd dacă eşti liberă?

Pot eu să mă descurc cu el, într-un fel sau altul, îşi zise ea şi acest gând o linişti, deşi va trebui să fiu atentă la cât vin beau, ba chiar şi la apă, căci şi-n ea poate fi pus vreun drog.

— Peter, bărbaţii de aici, cei care umblă să obţină ceva, au obiceiul să drogheze băutura?

Marlowe miji ochii:

— Te referi la Mata?

— Nu, în general.

— Mă îndoiesc că un chinez sau un eurasiatic i-ar da aşa ceva unei *quai loh,* dacă la asta te gândeşti, se încruntă. Deşi cred că nu e rău să fii circumspectă, atât cu ei cât şi cu europenii. Ca să ţi-o spun pe şleau, eşti o candidată prioritară. Oricare dintre ei poate leşina de excitaţie în faţa ta.

— Mulţumesc foarte mult!

Casey se sprijini pe balustrada balconului, savurând complimentul. Mi-ar părea bine să fie Linc aici. Ai răbdare.

— Cine-i ăla? întrebă ea. Bătrânul care se uită pofticios la tânără de acolo. Jos, în primul balcon. Uite, i-a pus mâna pe fund!

— A, ăla este unul dintre piraţii noştri din partea locului, Wu Patru Degete. Fata e Venus Poon, o starletă a televiziunii locale. Tânărul care stă de vorbă cu ei e nepotul lui. De fapt, se zice că ar fi fiu-său. Tipul are o diplomă în comerţ la Harvard, paşaport american, şi e isteţ foc. Bătrânul Patru Degete este un alt multimilionar, de care se zvoneşte că ar fi contrabandist, cu aur şi altele, având o nevastă oficială, patru concubine de diverse vârste şi acum a pus ochii pe Venus Poon. Ea a fost amanta lui Richard Kwang. A fost. Dar poate că acum, după fuzionarea cu *Victoria,* îl va părăsi pe Patru Degete pentru a se întoarce la Kwang. Patru Degete locuieşte pe o joncă veche şi putredă, la Aberdeen, şi de acolo îşi dirijează vastele averi. A, uite colo! Bătrânul ridat şi femeia cu care vorbeşte tai-panul.

Casey îi urmări privirea, în a doua lojă mai încolo.

— Aceea e loja lui Shitee T'Chung, spuse el. Shitee este descendent direct al lui May-may şi Dirk Struan, prin fiul lor Duncan. Ţi-a arătat vreodată tai-panul portretele lui Dirk?

— Da, şi Casey se simţi străbătută de un scurt fior la amintirea pumnalului Cotoroanţei înfipt în portretul tatălui ei, Tyler Brock, se gândi să-i povestească lui Peter, dar îşi zise că mai bine să n-o facă. Asemănarea e foarte mare, spuse ea.

— Chiar că este. Aş vrea să fi văzut şi eu Galeria Lungă. Bun, aşadar perechea în vârstă cu care stă de vorbă locuieşte într-un mic apartament închiriat, de două camere, la etajul şase, fără lift, în Glessing Point. Ei deţin un pachet uriaş din acţiunile *Struan. Î*n fiecare an, înaintea fiecărei adunări anuale a consiliului, tai-panul, oricine ar fi el, trebuie să meargă cu pălăria în mână şi să le ceară dreptul de a vota şi pentru acţiunile deţinute de ei. Acest drept i se acordă întotdeauna, aşa a fost înţelegerea iniţială, dar trebuie să meargă personal să-l ceară.

— De ce asta?

— Chestiune de cinste a obrazului. Şi din cauza Cotoroanţei, zâmbi scurt. A fost o mare doamnă, Casey. Ce mi-ar fi plăcut să o cunosc! În timpul răscoalei Boxerilor, în 1899-1900, când China trecea din nou printr-o perioadă de conflicte, toate posesiunile *Nobilei Case* de la Pekin, Tiensin, Foochow şi Canton au fost lichidate de teroriştii Boxeri, care erau mai mult sau mai puţin patronaţi, dar în tot cazul încurajaţi, de Tz'u Hsi, bătrâna împărăteasă văduvă. Ei se autointitulau Pumnii Drepţi ai Armoniei şi strigătul lor de luptă era „Apăraţi-i pe Ch'ing şi ucideţi toţi diavolii străini.” Hai să fim cinstiţi, puterile europene şi cu Japonia cam ciopârţiseră China. Oricum, Boxerii s-au năpustit asupra caselor de comerţ străine, aşezărilor, zonelor neapărate şi le-au făcut una cu pământul. *Nobila Casă* era la mare strâmtoare. În acea vreme, tai-pan cu numele era iarăşi bătrânul sir Lochlin Struan – el a fost ultimul fiu al lui Robb Struan, născut cu un braţ atrofiat. El a fost tai-pan după Culum. Cotoroanţa l-a numit când avea optsprezece ani, imediat după moartea lui Culum, apoi iarăşi după Dirk Dunross, şi l-a ţinut legat de fustele ei până la moartea lui, în 1915, la vârstă de şaptezeci şi doi de ani.

— De unde obţii tu toate informaţiile astea, Peter?

— Le născocesc, zise el solemn. În tot cazul Cotoroanţa avea nevoie de o grămadă de bani, repede. Bunicul lui Gornt cumpărase o mulţime de titluri *Struan.* Nu exista sursă normală de finanţare, ea nu avea de unde să ia un împrumut căci toată Asia, toate hong-urile erau în aceeaşi situaţie disperată. Însă tatăl tipului de colo, al celui cu care vorbeşte tai-panul, era Regele Cerşetorilor din Hong Kong. Pe atunci, cerşitul era aici o afacere fantastică. Ei bine, acest om a venit s-o vadă, cel puţin aşa se povesteşte. „Am venit să cumpăr a cincea parte din Nobila Casă”, i-a spus acest om, cu multă demnitate. „E de vânzare? Ofer 200.000 de taeli de argint” – ceea ce reprezenta exact suma de care avea ea nevoie pentru a răscumpăra titlurile.

Pentru a apăra cinstea obrazului, s-au târguit, şi el a lăsat la o zecime, zece la sută – o înţelegere incredibil de corectă – amândoi ştiind că el ar fi putut obţine pentru acea sumă treizeci sau chiar patruzeci la sută, căci Cotoroanţa era la ananghie deja. Nu a cerut alt contract, numai pecetea ei şi promisiunea că o dată pe an ea sau tai-panul vor veni la el sau la urmaşii lui, oriunde se vor afla, să ceară dreptul de a vota şi pentru acea parte din acţiuni. „Atâta timp cât tai-panul o cere, dreptul de vot este acordat," „Dar de ce, Preacinstite Rege al Cerşetorilor? De ce vrei să mă salvezi din ghearele duşmanilor mei?" a întrebat ea. „Fiindcă bunicul tău, Bătrânul Diavol cu Ochi Verzi, a salvat cândva reputaţia bunicului meu şi l-a ajutat să devină primul rege al Cerşetorilor din Hong Kong."

Casey suspină.

— Şi tu crezi povestea asta, Peter?

— O da, îşi întoarse privirea spre Happy Valley. Cândva, toată zona asta era o mlaştină plină de malarie. Dirk a curăţat-o şi pe asta, pufăi din ţigară. Într-o bună zi, am să scriu o carte despre Hong Kong.

— Dacă o să continui să fumezi, nu o să mai scrii nimic,

— Bine zis, în regulă, o să mă las. Acum, de azi. Fiindcă eşti o drăguţă, strivi ţigara, apoi îi zâmbi, cu un zâmbet diferit. Eiii, da' ce poveşti ţi-aş putea spune despre mulţi din oamenii pe care i-ai cunoscut azi. Însă nu o să o fac, nu-i cinstit, nu-i drept. Nu voi putea spune niciodată poveştile reale, deşi cunosc o mulţime.

Casey râse, lăsându-şi privirea să rătăcească, de la bătrâna pereche, în jos spre celelalte tribune. Fără să vrea scoase o exclamaţie. Aşezată în partea adăpostită a balconului membrilor o văzu pe Orlanda. Linc era cu ea. Stăteau foarte aproape. Erau cât se poate de fericiţi împreună, se vedea chiar şi de la distanţă.

— Ce e, începu Peter, apoi îi zări şi el. O, nu-ţi fă griji!

După câteva clipe, ea îşi desprinse ochii de pe cei doi.

— Peter, favoarea aia. Pot să îţi cer acea favoare acum?

— Ce favoare vrei?

— Vreau să aflu despre Orlanda.

— Pentru a o distruge?

— Pentru apărare, pentru a-l apăra pe Linc împotriva ei.

— Poate nu vrea să fie apărat, Casey.

— Jur că nu mă folosesc de ce-mi spui decât dacă, cinstit faţă de Dumnezeu, simt că e necesar.

Bărbatul oftă.

— Regret, spuse el cu multă înţelegere şi părere de rău, dar nimic din ce ţi-aş putea spune despre ea nu v-ar putea folosi ţie ori lui Linc ca apărare. Nimic care să o distrugă sau să o facă să-şi piardă cinstea obrazului. Şi dacă aş putea, n-aş face-o, Casey. Nu ar fi deloc un joc cinstit. Este?

— Nu, dar eu tot vreau să ştiu. Casey se uită fix la el, insistă. Ai spus o favoare. Am venit la tine în clipa când aveai nevoie de ajutor. Acum eu am nevoie de ajutor. Te rog.

Marlowe o privi lung.

— Ce ştii despre ea?

Casey îi spuse ce a aflat – despre Gornt care a întreţinut-o pe Orlanda, despre Macao, despre copil.

— Atunci ştii tot ceea ce ştiu şi eu, în afară poate de faptul că ar trebui să îţi fie milă de ea.

— De ce?

— Fiindcă e eurasiatică, singură, Gornt e singurul ei sprijin şi asta e ceva la fel de trecător ca totul pe lumea asta. Trăieşte pe muchie de cuţit. E tânără, frumoasă şi merită să aibă un viitor. Iar aici nu are nici unul.

— În afară de Line?

— În afară de Linc sau cineva ca el. Ochii lui Peter Marlowe erau de culoarea oţelului. Poate că nici n-ar fi aşa rău din punctul lui de vedere.

— Fiindcă ea e asiatică şi eu nu?

Iarăşi acel zâmbet ciudat.

— Fiindcă este femeie şi la fel eşti şi tu, numai că tu deţii toate atuurile şi nu trebuie de fapt decât să hotărăşti dacă doreşti cu adevărat această luptă.

— Fii cinstit cu mine, Peter, te rog. Ţi-o cer. Ce mă sfătuieşti? Începe să-mi fie teamă, uite, recunosc asta faţă de tine.

— În regulă, dar asta nu este favoarea pe care ţi-o datorez, spuse el. Se zice că tu şi cu Linc nu aţi fost amanţi, deşi e evident că tu îl iubeşti. Se zice că sunteţi împreună de şase sau şapte ani, în strânsă legătură, dar fără... fără să fie ceva între voi. El e un tip grozav şi tu eşti o femeie grozavă, aţi face o pereche grozavă. Cuvântul cheie e *pereche,* Casey. Poate că tu îţi doreşti bani, *Par-Con*-ul, mai mult decât ţi-l doreşti pe el. Asta e problema ta. Nu cred să poţi avea şi una şi alta.

— De ce nu?

— Părerea mea e că sau alegi *Par-Con*-ul, puterea şi bogăţia, fără Bartlett altfel decât ca prieten, sau devii doamna Linc Bartlett şi te porţi, *iubeşti* şi eşti genul de femeie care, fără nici o îndoială, ar fi Orlanda. În ambele cazuri, trebuie să fii pe de-a-ntregul ceea ce alegi să fii. Tu şi cu Linc sunteţi amândoi prea tari şi probabil că v-aţi testat unul pe altul de prea multe ori pentru a putea fi păcăliţi. El a divorţat o dată, aşa că e în gardă. Tu nu mai eşti la vârstă unei orbiri de Julietă, aşa că şi tu eşti în gardă.

— Eşti cumva şi psihiatru?

— Nu, râse Marlowe. Şi nici duhovnic, deşi îmi place să cunosc oamenii, să îi ascult, dar nu să le ţin predici sau să le dau sfaturi. Asta e cea mai ingrată sarcină din lume.

— Deci nu există posibilitate de compromis?

— Eu nu cred să fie, dar eu nu sunt tu. Tu ai propria ta *karma.* Indiferent de Orlanda. Dacă nu e ea, va fi o altă femeie, mai bună sau mai rea, mai drăguţă, deşi puţin probabil, fiindcă orice se va întâmpla, Orlanda e de calitate şi are acel ceva care îl poate mulţumi pe un bărbat, îl poate face fericit, să se simtă *bărbat.* Iartă-mă, nu vreau să fiu

şovin, dar fiindcă m-ai întrebat, te sfătuiesc să te decizi repede.

Gavallan intră zorit în loja lui Shitee T'Chung, ducându-se la tai-pan.

— Bună ziua, spuse el politicos la adresa celor doi bătrâni. Regret, tai-pan, Crosse şi cu celălalt tip pe care voiai să-l vezi plecaseră deja.

— Ei drăcie! Dunross rămase o clipă, pe gânduri, apoi se scuză şi ieşi împreună cu Gavallan. Vii la cocktail?

— Da, dacă vrei tu. Teamă mi-e că nu-s o companie prea plăcută.

— Hai să intrăm aici o clipă, Dunross o luă înainte spre încăperea lui privată.

Era servit ceaiul şi într-o frapieră cu gheaţă se afla o sticlă de Dom Perigon.

— Serbăm ceva? întrebă Gavallan.

— Da. Trei lucruri: achiziţionarea lui *General Stores,* salvarea *Ho-Pak*-ului şi zorii unei epoci noi.

— O?

— Da, Dunross se apucă să deschidă sticla. Vreau să pleci spre Londra luni seară împreună cu copiii. Gavallan făcu ochii mari, dar nu zise nimic. Vreau să vezi ce face Kathy, să discuţi cu medicul ei, apoi să o duci, pe ea şi pe copii, la Castelul Avisyard. Vreau să preiei Avisyard pentru şase luni, poate chiar un an sau doi. Şase luni cu siguranţă. Instalează-te în toată aripa de est. Gavallan scoase o exclamaţie. Vei pune bazele unei noi divizii, foarte secrete, secretă faţă de Alastair, de tatăl meu, de toţi membrii familiei, inclusiv David. Secretă faţă de oricine în afară de mine.

— Ce divizie? interesul şi bucuria lui Gavallan erau vizibile.

— Andrew, în seara asta va fi acolo un tip de care vreau să te apropii, Jamie Kirk. Nevastă-sa e puţin cam

plicticoasă, dar invită-i la Avisyard. Vreau să te strecori în Scoţia, mai ales la Aberdeen. Vreau să cumperi proprietăţi, dar fără zgomot: zone cu fabrici, antrepozite pe cheu, posibile aerodromuri, heliporturi lângă docuri. Oare sunt docuri acolo?

— Isuse, tai-pan, nu ştiu. N-am fost niciodată acolo.

— Nici eu.

— Poftim?

Dunross râse de expresia de pe chipul lui Gavallan.

— Nu-ţi fă griji. Bugetul tău iniţial este de un milion de lire sterline.

— Doamne, de unde naiba luăm un milion...

— Ce-ţi pasă!? Dunross răsuci dopul, ţinându-l, înăbuşind pocnetul, turnă în pahare băutura deschisă la culoare spumantă. Ai un milion de lire sterline pe care să le angajezi în următoarele şase luni. Plus încă cinci milioane în următorii doi ani.

De data asta, Gavallan nu-şi mai ascunse uimirea.

— În acest timp, vreau ca *Nobila Casă,* foarte pe tăcute, să devină cea mai puternică din Aberdeen, având cele mai bune pământuri, relaţii în consiliile orăşeneşti. Vreau ca tu să fii moşierul Aberdeenului – şi spre vest până la Inverness iar spre sud până la Dundee. În doi ani. În regulă?

— Da, dar...

Gavallan se întrerupse nemaiştiind ce să spună. Toată viaţa îşi dorise să plece din Asia. Kathy şi copiii la fel, dar acest lucru nu fusese nicicând cu putinţă, nici nu se gândiseră la asta. Iar acum Dunross îi oferea Utopia, şi nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Dar de ce?

— Vorbeşte cu Kirk, farmec-o pe soţia lui, şi nu uita, băiete, gura pecetluită. Dunross îi dădu un pahar şi îşi luă şi el unul. Să bem pentru Scoţia, pentru noua epocă şi noul fief.

După care adăugă, în adâncul sufletului său: Şi să bem pentru Marea Nordului! Zeilor, fiţi martori: *Nobila Casă* trece la aplicarea Planului Alternativ Numărul Unu.

29

Ora 17.50.

Tribunele erau acum goale, cu excepţia măturătorilor, în majoritatea lojelor era întuneric. Din cer ploaia se scurgea şiroaie, ca o perdea de apă. Era aproape ceasul amurgului. În jurul hipodromului, circulaţia se scurgea greu. Miile de oameni se târau spre casele lor, uzi până la piele, dar cu inimile uşoare. Sâmbătă următoare va fi o altă zi de competiţie şi o altă cursă a cincea şi, ho ho ho, o altă provocare şi de data asta precis că tai-panul va călări pe Noble Star şi poate că Barbă Neagră va călări pe Pilot Fish şi poate că acei doi diavoli *quai loh* vor muri pentru distracţia noastră.

Un Rolls ce ieşea pe intrarea membrilor îi împroşcă cu apă pe câţiva pietoni, care îi strigară un val de obscenităţi, nici unul dintre chinezi nefiind însă cu adevărat supărat. Într-o bună zi o să am şi eu una din asta, îşi zicea fiecare. Nu-mi trebuie decât un pic de afurisit de *joss.* Doar un pic de *joss* sâmbătă viitoare şi voi avea cu ce să cumpăr nişte pământ, sau un apartament pe care să-l dau cu chirie, să-l schimb pe unul mai mic într-un zgârie nori, să-l ipotechez pentru un acru în cartierul central. Eiii, ce o să-mi placă să mă plimb cu Rollsul meu, cu un număr norocos, ca cel pe care-l are ăsta pe placă! Aţi văzut cine era? Taximetristul Tok, cel care cu şapte ani în urmă conducea un *bo-pi,* un taxi ilegal, şi a găsit într-o zi, pe bancheta din spate, 10 000 de dolari Hong Kong, pe care i-a ţinut ascunşi cinci ani, până a trecut termenul de prescripţie, apoi i-a investit la bursă în boomul de acum trei ani, cu un profit uriaş, şi a cumpărat apartamente. Eiii, boomul! Vă amintiţi ce a scris

în rubrica lui Bătrânul Tung Orbul despre boomul ce va să vie!? Dar cum rămâne cu prăbuşirea bursei şi toate problemele băncilor?

Ayeeyah, s-a terminat cu toate astea! Nu aţi auzit veştile uluitoare? Marea Bancă preia *Ho-Pak*-ul şi garantează pentru toate datoriile bancherului Kwang. Aţi auzit că *Nobila Casă* cumpără *General Stores?* Ce veşti bune, anunţate într-o zi de curse! Aşa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată! Ciudat! Foarte ciudat! Nu cumva credeţi… Pe toţi zeii! Să fie oare un tertip al împuţiţilor ălora de diavoli străini pentru a manipula piaţa şi a ne fura profiturile ce ni se cuvin? Oh oh oh, aşa e! Da, trebuie să fie un tertip! Prea e mare coincidenţa! Ah, barbarii ăştia şmecheri şi oribili! Mulţumesc zeilor că mi-am dat seama şi pot să mă pregătesc! Bun, ce ar trebui deci să fac?…

Îndreptându-se spre casă, pe mintea lor punea tot mai mult stăpânire emoţia şi agitaţia. Majoritatea erau mai săraci decât atunci când veniseră la hipodrom, doar câţiva erau mult mai bogaţi. Wu Ochelaristul, agentul de poliţie de la comisariatul East Aberdeen, era unul din aceştia. Crosse îi permisese să meargă la curse deşi trebuia să fie înapoi la 18.15, când pacientul urma să fie interogat din nou, Wu Ochelaristul servind ca interpret pentru dialectul Ning-tok. Tânărul se cutremură şi îşi simţi Săculeţul Tainic rece ca gheaţa gândindu-se cât de repede divulgase marele Brian Kwok secretele sale cele mai ascunse. *Ayeeyah,* îşi zise el, cuprins de o spaimă superstiţioasă. Aceşti barbari rozalii sunt cu adevărat diavoli care ne pot suci pe noi, oamenii civilizaţi, după cum vor ei, până ne pierdem minţile. Dar dacă intru în SI, voi fi la adăpost şi voi afla şi eu unele din secretele lor, şi cu astea şi cu alte secrete ale diavolilor străini voi deveni un om venerabil! Începu să zâmbească vesel, *joss*-ul lui se schimbase de când o prinsese pe bătrâna *amah.* Iar azi zeii îi fuseseră deosebit de prielnici. Jucase la o quinella, dublul zilei şi trei cai în ordine, reinvestind de fiecare dată toate câştigurile, şi acum era

mai bogat cu 5,753 de dolari Hong Kong. Ştia deja ce va face cu banii. Îl va finanţa pe unchiul numărul cinci să cumpere o maşină uzată de făcut matriţe din plastic, pentru a porni o fabrică de flori din plastic, contra 51 la sută, alţi 1.000 vor intra în construirea a două locuinţe pe noile terenuri de închiriat, iar ultimii 1.000 îi va păstra pentru sâmbătă viitoare.

Un Mercedes claxonă asurzitor, făcându-l să tresară. Wu Ochelaristul îl recunoscu pe unul din bărbaţii din spate: Rosemont, barbarul de la CIA, care dispunea de sume nelimitate. Ce naivi sunt americanii, gândi el. Anul trecut, când neamurile lui începuseră să sosească cu ghiotura peste frontieră, în exod, îi trimisese pe toţi la consulat, prin rotaţie, în fiecare lună sub alt nume şi cu o altă poveste, pentru a se alătura grupului tot mai mare de pomanagii creştini sau, mai exact, de pomanagii necomunişti. Nu erau greu de obţinut mese gratuite şi ceva ajutoare de la consulatul american. Nu trebuia decât să te prefaci a fi înspăimântat şi să spui, cu nervozitate, că abia ai venit de dincolo de frontieră, că eşti un înverşunat adversar al preşedintelui Mao şi că în satul tău comuniştii, au făcut cutare sau cutare lucru îngrozitor. Americanii erau fericiţi să audă de orice mişcări de trupe ale RPC, reale sau imaginare. Ce iute notau totul şi cereau mereu noi informaţii, oricât de stupide, pe care le putea găsi oricine în stare să citească un ziar. Dar pentru ei, dacă le spuneai cu o privire înspăimântată, erau de mare valoare.

Cu trei luni în urmă, Wu Ochelaristul avusese o idee nemaipomenită. Împreună cu patru membrii ai clanului său, dintre care unul fusese cândva jurnalist la un ziar comunist din Canton, Wu Ochelaristul se oferise – însă prin intermediul unor oameni de încredere, astfel ca să nu li se poată da de urmă lui şi rudelor sale – să-i furnizeze lui Rosemont, lunar, un raport secret de informaţii, cu numele de cod ,,Luptător pentru libertate”, despre situaţia de dincolo de Cortina de Bambus, din Canton şi împrejurimile

acestuia. Pentru a-i dovedi calitatea materialelor, Wu Ochelaristul se oferise să-i furnizeze primele două ediţii pe gratis – pentru a prinde un tigru puternic e înţelept, să sacrifici un miel de furat. Dacă CIA considera că acestea sunt acceptabile, onorariul va fi de câte 1.000 dolari Hong Kong pentru următoarele trei, iar dacă acestea erau la fel de valoroase, urmau să negocieze un contract pentru un an. Primele două fuseseră atât de lăudate că s-a încheiat imediat un târg pentru cinci rapoarte, la 2.000 de dolari bucata. Săptămână următoare trebuiau să încaseze primul onorariu. Oho, ce se mai felicitaseră pe ei înşişi.

Conţinutul rapoartelor era spicuit din vreo treizeci de ziare din Canton, care soseau zilnic cu trenul de la Canton, care aducea de asemenea păsări şi alimente de tot soiul, şi puteau fi cumpărate fără nici un efort de la oricare depozit de hârtie din Wanchai. Nu trebuiau să facă altceva decât să le citească atent şi apoi să copieze articolele, scoţând expresiile comuniste: articole despre recolte, construcţii, economie, numiri în partid, naşteri, decese, sentinţe, tot ce li se părea interesant. Wu Ochelaristul traducea textele alese de ceilalţi.

Se simţi cuprins de un val de bucurie. „Luptătorul pentru libertate” avea perspective grozave. Cheltuielile lor erau aproape zero. „Uneori însă trebuie să avem grijă să mai facem unele greşeli”, le spusese Wu Ochelaristul, „şi din când în când să mai sărim peste o lună, zicând că regretăm, dar agentul nostru din Canton a fost asasinat pentru că a divulgat secrete de stat...” O, da. Şi curând, când voi deveni membru SI şi un agent de spionaj bine pregătit, o să ştiu mai bine cum să prezint informaţiile din presă pentru CIA. Poate că ne vom extinde, să încercăm să facem un raport de la Pekin şi unul de la Shanghai. Putem obţine ziarele de la Pekin şi de la Shanghai cu o zi în urmă fără probleme şi cu un minim de investiţie. Mulţumesc zeilor pentru curiozitatea americănească! Un taxi claxonă, trecând pe lângă el şi împroşcând cu apă. Se opri o clipă

să-l lase să treacă, apoi îşi croi drum prin mulţime, nepăsător la înjurături, la claxoanele şi zarva de lângă zidul înalt ce mărginea stadionul. Aruncă o privire la ceas. Avea timp berechet. Sediul central nu era departe. Ploaia se înteţi, dar nici nu o simţea, căldura banilor câştigaţi pe care îi avea în buzunar făcându-i pasul uşor. Se îndreptă din spate. Fii tare, fii înţelept, îşi porunci el. În noaptea asta trebuie să fiu atent. Poate că o să-mi ceară părerea. Ştiu că Brian Kwok, comisarul comunist, mai minte pe ici-colo şi exagerează. Cât despre industria atomică, ce-i aşa important în asta? Bineînţeles că Regatul Mijlociu are propria sa producţie. Orice prost ştie ce se petrece de ani de zile în Sinkiang, pe lângă malurile Lacului Bosteng-hu. Şi bineînţeles că vom avea în curând propriile noastre rachete şi sateliţi. Bineînţeles! Ce, noi nu suntem civilizaţi?! Nu noi am inventat praful de puşcă şi rachetele? Dar am renunţat la ele cu milenii în urmă ca fiind barbare.

Pe tot stadionul, de partea cealaltă a gardului, femei de serviciu adunau resturile muiate de apă lăsate de miile de oameni, răscolind cu răbdare gunoiul în căutarea vreunei monede scăpate sau a unui inel, stilou sau sticle goale care făceau un bănuţ bucata. Chircit lângă o grămadă de lăzi de gunoi, la adăpost de ploaie, se afla un bărbat.

— Haide, bătrâne, nu poţi să dormi aici. Îi spuse o femeie, nu lipsită de blândeţe, zgâlţâindu-l. E vremea să pleci acasă!

Ochii bătrânului se întredeschiseră o clipă, încercă să se ridice, apoi oftă din greu şi căzu înapoi ca o păpuşă de cârpă.

— *Ayeeyah,* murmură Yang Un Dinte. Văzuse în cei şaptezeci de ani de viaţă ai ei destui oameni murind, ca să recunoască fenomenul. Hei, surioară mai mică, o strigă ea politicos pe prietena ei, care făcea parte din aceeaşi echipă. Vino încoace! Bătrânul ăsta e mort.

Prietena ei avea şaizeci şi patru de ani, cocârjată şi ridată, dar era la fel de puternică şi tot shanghaieză. Ea se ivi din ploaie şi se uită.

— Arată ca un cerşetor.

— Da. Mai bine să-i zicem supraveghetorului. Yang Un Dinte se aplecă şi îi inspectă atent buzunarele zdrenţuite. Nu găsi decât 3 dolari Hong Kong, mărunţiş. Nu-i mare lucru, zise ea. Dar ce contează. Împărţi monezile frăţeşte. De-a lungul anilor, întotdeauna împărţiseră în mod egal ce găseau.

— Ce-s alea în mâna lui stângă? întrebă cealaltă femeie.

Un Dinte se aplecă, cu mâna ca o gheară deschisă.

— Nimic, nişte tichete, se holbă la ele, apoi şi le apropie de ochi şi le răsfiră. Pentru dubla quinella… începu ea, apoi, deodată, zise hârşâit: Eiii, sărmanul de el, a câştigat prima manşă şi a pierdut-o pe a doua, a ales-o pe Butterscotch Lass!

Ambele femei râseră isteric, cât de răutăcioşi sunt zeii,

— Probabil că asta i-a provocat sărmanului bătrân un atac. Mie mi-ar provoca! Ayeeyah, să fii atât de aproape şi totuşi atât de departe, soră mai mare.

— *Joss,* Yang Un Dinte chicoti iarăşi şi aruncă tichetele în lada de gunoi. Zeii sunt zei şi oamenii sunt oameni, dar, eiii, îmi închipui cum a murit bătrânul. Şi eu aş fi murit! cele două bătrâne râseră iarăşi, *joss*-ul neprielnic întristându-le.

Şi cea mai vârstnică îşi frecă pieptul ca să-şi aline durerea.

— *Ayeeyah,* trebuie să mă duc la un doctor. Du-te şi spune-i supraveghetorului de el Soră mai mică, mă simt obosită în seara asta. Aşa un *joss* neprielnic! Putea să fie milionar, dar acum? *Joss!* Du-te şi spune-i supraveghetorului. Azi mă simt obosită, zise ea din nou, sprijinindu-se în greblă, cu glas stins.

Cealaltă femeie se îndepărtă, gândindu-se cât de repede zeii pot să-ţi dea sau să-ţi ia. Dacă există într-adevăr, îşi zise ea. Ah, *joss*-ul!

Istovită, Yang Un Dinte îşi continuă treaba, dar în clipa când fu sigură că nu o vede nimeni se repezi la lada de gunoi şi căută cu înfrigurare tichetele, inima bătându-i mai tare ca oricând. Cu febrilitate, verifică dacă ochii nu o înşelaseră şi numerele erau corecte. Nu era nici o greşeală. Toate tichetele erau câştigătoare. Cu aceeaşi agitaţie febrilă şi le înfundă în buzunar, verificând apoi dacă nu-i scăpase vreunul în gunoi. Umplu repede lada, apoi o ridică şi o goli în alta, mintea ei strigându-i tot timpul: mâine pot să încasez tichetele, am trei zile ca să le încasez! Binecuvântaţi fie toţi zeii, sunt bogată, sunt bogată, sunt bogată! Probabil că-s vreo sută sau două sute de tichete, toate de cinci dolari, pentru fiecare se dau 265… dacă-s o sută, asta face 26.500 dolari Hong Kong, dacă sunt două sute, 53.000…

Simţind că o ia cu leşin, se ghemui lângă cadavru, sprijinită de zid, fără să-l mai bage în seamă. Ştia că nu are curajul să numere acum tichetele, nu era timp. Fiecare secundă era vitală. Trebuia să se pregătească. „Ai grijă, proastă bătrână!” murmură ea, apoi din nou o cuprinse panica. Nu mai vorbi cu glas tare! Ai grijă, proastă bătrână, că dacă nu, sora mai mică va bănui… Oh oh oh, poate chiar în clipa asta îi spune supraveghetorului de bănuiala ei? Ce mă fac? *Joss*-ul e al meu, eu l-am găsit pe bătrân, *ayeeyah,* ce să fac? Poate o să mă percheziţioneze. Dacă mă găsesc în starea asta precis că o să bănuie…

Capul stătea să-i plesnească şi o cuprinse un val de greaţă. În apropiere era o toaletă. Se ridică cu greu în picioare şi se îndreptă anevoie într-acolo. În urma ei, alte femei cercetau gunoiul şi îl strângeau. Mâine se vor întoarce toate, căci va rămâne destulă treabă de făcut. Schimbul ei trebuia să se prezinte la nouă dimineaţa. În toaleta pustie scoase tichetele, cu degete tremurânde, le înfăşură într-o bucată de cârpă şi, găsind o cărămidă desprinsă, le puse în spatele acesteia. Ajunsă cu bine afară, îi reveni suflul. Când veni supraveghetorul împreună cu cealaltă

femeie se uită lung la bărbat, apoi îi scotoci meticulos buzunarele şi găsi un rotocol de staniol care lor le scăpase. În acesta se afla un vârf de cuţit de Praf Alb.

— O să vă aduc 2 dolari, spuse el, ştiind foarte bine că face 6,04 dolari. Îi împărţim, 70 pentru mine şi 30 pentru voi două.

Aşa, de obraz, Un Dinte se târgui, şi se înţeleseră să încerce să ia 3,10 dolari pe el, dându-i 60 lui şi 40 pentru ele. Mulţumit, supraveghetorul plecă. Rămase singure, femeia mai tânără începu să scotocească în gunoi.

— Ce faci? întrebă Un Dinte.

— Voiam numai să verific tichetele alea, soră mai mare. Tu nu mai ai vederea prea bună.

— N-ai decât, zise Un Dinte ridicând din umeri. Eu am verificat tot ce e aici. Mă duc acolo. Degetul ei noduros arătă spre o nouă grămadă de gunoi, necercetat, sub un şir de scaune. Cealaltă femeie şovăi, apoi o urmă, şi Un Dinte aproape chicoti de bucurie, ştiind că nu mai are de ce să se teamă. Mâine o să vin înapoi, zic că mi-e rău la stomac, îmi recuperez comoara şi mă duc înapoi acasă. Ce o să fac cu averea asta? Întâi şi-ntâi, plătesc două rochii de dansatoare *quai loh* pentru a treia nepoată, în schimbul a jumătate din câştigul ei pe primul an. O să fie o curvă grozavă la salonul de dans *Good Luck.* Pe urmă, al doilea fiu va înceta să mai fie culi pe şantierul de construcţii de pe Kotewall Road. El şi cu nepotul al cincilea şi nepotul al doilea vor deveni constructori, şi într-o săptămână vom plăti pentru o bucată de teren şi vom porni o construcţie…

— Pari foarte fericită, soră mai mare.

— O da, sunt, surioară mai mică. Oasele mă dor, frigurile mă scutură ca de obicei, dar eu sunt în viaţă, în timp ce bătrânul ăla a murit. Este o lecţie din partea zeilor, îmi sunt martori toţi zeii că în prima clipă când l-am văzut am avut impresia că e soţul meu, mort în timpul fugii noastre de la Shanghai, acum cincisprezece ani. Am crezut

că văd o fantomă! Era să-mi pierd minţile, căci bătrânul ăla parcă i-ar fi fost geamăn!

— *Ayeeyah,* ce îngrozitor! Îngrozitor! Fantome! Apără-ne zeii de fantome!

O da, îşi zise bătrâna. Fantomele sunt îngrozitoare. Bun... unde rămăsesem? A da... 1.000 le ţin pentru quinella de sâmbătă viitoare. Şi din câştigul ăsta o să-mi cumpăr... o să-mi cumpăr o proteză dentară! Eiii, ce fantastic o să fie, iar fi venit ei să strige în gura mare, aproape leşinând de bucurie. Toată viaţa, toată viaţa ei de la vârstă de paisprezece ani, când patul unei arme manciuriene îi sfărâmase dinţii din faţă, în una din veşnicele revoluţii împotriva dinastiei străine Ch'ing, fusese poreclită Un Dinte. Poreclă pe care o detestase din totdeauna. Însă acum... zeilor, îmi sunteţi martori, o să-mi cumpăr dinţi falşi, din câştigul de sâmbătă viitoare, şi o să cumpăr de asemenea şi o să aprind două lumânări în cel mai apropiat templu, ca răsplată pentru un astfel de *joss.*

— Mă simt slăbită, soră mai mică, spuse ea, căci într-adevăr o luase cu leşin de atâta extaz. Poţi să-mi aduci puţină apă?

Cealaltă femeie plecă bodogănind. Un Dinte se aşeză o clipă şi zâmbi cu gura până la urechi, pipăindu-şi gingiile cu limba. Eiii, când o să câştig, dacă o să câştig destul de mult, o să-mi pun un dinte de aur, chiar la mijloc, ca amintire. Yang Dinte de Aur, sună bine, gândi ea, grijulie să nu murmure cu voce tare, deşi se afla complet singură. Da, Preacinstita Yang Dinte de Aur, de la Compania de construcţii Yang...

30

Ora 18.15.

Suslev şedea incomod, cu genunchii la gură, pe scaunul din faţă al maşinuţei lui Ernie Clinker, în timp ce urcau

anevoie dealul. Toate geamurile erau aburite, ploaia fiind tot mai deasă. Noroiul şi pietrişul ce şiroiau la vale de pe coasta abruptă a dealului făceau ca drumul să fie periculos. Trecuseră deja pe lângă două accidente nu foarte grave.

— Fir-ar să fie, poate n-ar fi rău să rămâi peste noapte, amice, zise Clinker, conducând cu dificultate.

— Nu, în seara asta nu, răspunse Suslev iritat. Ţi-am mai spus că i-am promis lui Ginny şi asta e ultima mea seară.

De când cu descinderea poliţiei, Suslev era ca turbat, furia lui fiind alimentată de o teamă neobişnuită – teamă de convocarea la sediul poliţiei dimineaţă, teamă de catastrofalele repercusiuni posibile din cauza telegramei găsite, teamă de reacţia Centrului la pierderea lui Voranski, pentru că trebuia să părăsească urgent Hong Kongul, pentru distrugerea echipamentului lor radio, pentru că trebuia să răspundă de afacerea Metkin şi acum de sosirea lui Koronski şi posibila răpire a lui Dunross. Prea multe lucruri au mers prost în această călătorie, gândi el, înfiorat, fiind de prea multă vreme băgat în acest joc ca să-şi mai facă vreo iluzie. Nici măcar discuţia telefonică cu Crosse, în timpul celei de a cincea curse, nu-l liniştise.

— Nu-i motiv de îngrijorare. Convocarea la poliţie e o treabă de rutină, Gregori. Doar câteva întrebări despre Voranski, Metkin şi aşa mai departe, spusese Crosse, deghizându-şi glasul.

— *Kristos,* ce înţelegi prin „aşa mai departe”?

— Nu ştiu, Sinders a cerut să fii convocat, nu eu.

— Ai grijă cum mă acoperi, Roger.

— Eşti acoperit. Ascultă, în legătură cu răpirea aia, e o idee foarte proastă.

— Ei insistă, aşa că ajută-l pe Arthur să pregătească totul, bine? Dacă nu poţi să îmi amâni plecarea, *o vom face* când ni s-a ordonat.

— Eu recomand să nu. Este domeniul meu şi eu re…

— Centrul aprobă, şi o vom face dacă ni se ordonă! Lui Suslev îi venea să-i ordone lui Crosse să-şi ţină fleanca, dar nu voia să-l jignească pe cel mai preţios om al lor în Asia. Ne putem vedea diseară?

— Nu, dar o să te sun. Ce zici de patru? La 10.30?

Patru era actualul lor cod pentru 32 Sinclair Towers, iar 10.30 însemna 21.30.

— E prudent?

Auzise râsul sec, sigur pe sine.

— Foarte prudent. Crezi că proştii ăia vor veni din nou? Sigur nu e nici o problemă. Îţi garantez eu.

— Bun. Va fi şi Arthur acolo. Trebuie să punem la punct planul.

Clinker trase brusc de volan pentru a evita un taxi şi înjură, apoi făcu să scrâşnească cutia de viteze şi plecă mai departe, cu nasul vârât în parbriz. Suslev şterse condensul de pe geamul de pe partea lui.

— Blestemată vreme, zise el, cu gândul în altă parte.

Cum rămâne cu Travkin? Ce imbecil, să cadă de pe cal după ce trecuse de potou. Eu credeam că a câştigat. Prostănac! Nici un cazac adevărat n-ar fi păţit aşa ceva. Aşa că acum am terminat cu el, cu el şi cu boşoroaga lui de prinţesă schiloadă, cu oasele rupte. Dar cum facem să-l atragem pe Dunross la apartament mâine, în loc de marţi, cum îmi făcuse semn Travkin? Trebuie să-l atragem azi sau mâine. Cel târziu mâine seară. Asta vor trebui să o aranjeze Arthur sau Roger. Ei sunt elementele cheie în planul Dunross. Şi trebuie neapărat să pun mâna pe dosarele alea – sau pe Dunross. Una din două. Sunt singurul meu mijloc de apărare împotriva Centrului.

Bartlett şi Casey coborâră din limuzina Struan la Hilton, portarul indian, splendid în costumul şi turbanul lui, ţinându-le o umbrelă de care nu era nevoie, căci intrarea era oricum destul de adăpostită de ploaie.

— Vă aştept aici, sir, când sunteţi gata, spuse Lim, şoferul.

— În regulă. Mulţumesc, răspunse Bartlett.

Urcară scările până la parter.

— Eşti foarte tăcută, Casey, spuse el.

Pe tot drumul de la hipodrom la hotel nu schimbaseră aproape nici o vorbă, cufundaţi fiecare în gândurile sale.

— Şi tu, Linc. Credeam că nu ai chef de vorbă. Păreai preocupat, schiţă un zâmbet. Poate din cauza agitaţiei şi emoţiilor.

— A fost o zi grozavă.

— Crezi că tai-panul va izbuti? În achiziţionarea firmei *General Stores?*

— Vom vedea luni. Bartlett se duse la recepţie. Domnul Banastasio, vă rog.

Chipeşul funcţionar eurasiatic zise:

— Numai o clipă, vă rog. O da, iarăşi şi-a schimbat camera. Acum e la 832.

Îi întinse telefonul interior şi Bartlett formă numărul.

— Da?

— Vincenzo? Linc, sunt jos.

— Hei, Linc, mă bucur să te aud. Casey e cu tine?

— Desigur.

— Vreţi să veniţi sus?

— Sosim.

Bartlett reveni la Casey.

— Precis vrei să vin şi eu?

— Chiar a întrebat de tine.

Bartlett o luă înainte spre lift, gândindu-se la Orlanda şi la întâlnirea pe care o aveau mai târziu, la Biltzmann, la Gornt, la călătoria de a doua zi la Taipe şi dacă să-l întrebe sau nu pe Dunross dacă o poate lua şi pe Orlanda. Drace, viaţa a devenit dintr-o dată complicată.

— Nu durează decât vreo câteva minute, spuse el. După aceea urmează cocktailuri cu tai-panul. Weekendul va fi interesant. La fel ca şi săptămână viitoare.

— În seara asta iei cina în oraş?

— Da. Dar trebuie să ne vedem la micul dejun. Seymour are nevoie de unele lămuriri şi, cum eu plec pe vreo două zile, trebuie să ne punem de acord.

Se înghesuiră în lift. Casey evită în ultima clipă să fie călcată pe picior şi, degajată, îşi înfipse tocul în laba piciorului atacantei.

— Vai, scuze, zise ea cu glas dulce, apoi adăugă încet cât să o audă numai femeia: *Dew neh loh moh,* cum o învăţase Peter în după-amiaza asta.

O văzu înroşindu-se. La mezanin, femeia se strecură şi coborî grăbită, iar Casey îşi dădu seama că a câştigat o mare victorie. Amuzată, se uită la Bartlett, dar acesta era pierdut în gânduri, cu privirea aţintită în gol, şi se-ntrebă oare care o fi problema care-l preocupă. Orlanda? La etajul opt, coborâră. Casey îl urmă pe Bartlett pe culoar.

— Tu ştii, Linc, despre ce e vorba? Ce vrea Banastasio?

— A spus că vrea doar să ne salute şi să ne vadă.

Bartlett apăsă pe sonerie. Uşa se deschise. Banastasio era un bărbat bine, cu părul grizonat şi ochi foarte negri, îi primi cu cordialitate.

— Hei, Casey, ai mai slăbit, arăţi superb. Ce beţi?

Îi arătă cu mâna barul, unde se găseau de toate. Casey deschise o bere pentru Bartlett, apoi îşi făcu un martini, dusă pe gânduri. Peter Marlowe are dreptate. La fel şi tai-panul. La fel şi Linc. Tot ce am de făcut este să mă hotărăsc. Până când? Repede. Azi, mâine? Până marţi la cină, cu siguranţă. Precis, iar până atunci, poate n-ar fi rău să mă distrez puţin.

— Cum merge? întrebă Banastasio.

— Bine. Tu?

— Excelent.

Banastasio luă o înghiţitură din cutia de coca cola, apoi se aplecă şi dădu drumul la un mic casetofon. Se auzi un zgomot de voci amestecate, genul de fundal sonor al oricărei petreceri.

— Chestie de obişnuinţă. Linc, Casey, când vreau să discut ceva în particular, zise Banastasio liniştit.

Bartlett se holbă la el.

— Crezi că aici sunt microfoane?

— Poate că da, poate că nu. Dar nu ştii niciodată cine poate să tragă cu urechea.

Bartlett îi aruncă o privire lui Casey, apoi îşi întoarse ochii spre Banastasio.

— Ce vrei să discutăm, Vincenzo?

Banastasio zâmbi.

— Cum merge *Par-Con?* întrebă el.

— Ca de obicei, foarte bine, zise Bartlett. Ne vom dezvolta mai mult decât se prevedea.

— Cu 7 la sută, adăugă Casey, cu toate simţurile la pândă.

— Vreţi să încheiaţi afaceri cu *Struan* sau cu *Rothwell-Gornt?*

— Încă ne mai gândim. Bartlett îşi ascunse surprinderea. Vincenzo, de când ai luat obiceiul să întrebi de o afacere înainte de a fi încheiată?

— Vreţi să mergeţi cu *Struan* sau cu *Rothwell-Gornt?*

Bartlett se uită atent la privirea rece a ochilor şi zâmbetul ciudat de ameninţător, Casey era şi ea la fel de uluită.

— După ce vom încheia afacerea o să-ţi spun, când le voi spune şi celorlalţi acţionari. Zâmbetul rămase neschimbat. Privirea deveni şi mai rece.

— Băieţii şi cu mine am vrea să ne...

— Care băieţi?

Banastasio oftă.

— Noi avem o bucăţică bună din *Par-Con,* Linc, şi acum am dori să participăm la unele decizii. Considerăm că ar trebui să mi se acorde un loc în consiliu. Şi în comitetul financiar şi în comitetul pentru noi achiziţii.

Casey şi Bartlett îl priviră cu ochi mari, fără să se ascundă.

— Asta n-a făcut parte din înţelegerea noastră când ţi-am vândut acţiunile, îi spuse Bartlett. Ai spus că pentru tine e doar o investiţie.

— Aşa e, adăugă Casey, cu un glas care şi ei îi suna pierit. Ne-ai scris că eşti doar un investitor şi…

— Vremurile s-au schimbat, micuţă doamnă. Acum vrem să participăm. Aţi priceput? glasul lui Banastasio era aspru. Numai un loc, Linc. Cu atâtea acţiuni, la *General Motors* aş avea două locuri.

— Noi nu suntem *General Motors.*

— Sigur, sigur, ştim. Dar ceea ce vrem nu este o absurditate. Vrem ca *Par-Con* să crească mai repede. Poate aş…

— Se dezvoltă foarte bine. Nu crezi că…

Banastasio îi aruncă iarăşi o privire rece. Casey se opri. Bartlett simţea că-i vine să strângă din pumni, dar se stăpâni. Banastasio zise:

— Ne-am înţeles, zâmbetul reveni. De azi înainte, fac parte din consiliu, aşa e?

— Nu-i aşa. Directorii sunt aleşi de către acţionari la adunarea generală anuală, spuse Bartlett pe un ton sec. Mai înainte nu se poate. Nu e nici un loc liber.

Banastasio râse.

— Poate că o să fie.

— Vrei să mai spui o dată asta?

Brusc, Banastasio deveni dur.

— Ascultă, Linc, asta nu e o ameninţare, doar o posibilitate. Aş fi util în consiliu. Am multe relaţii. Şi vreau să mă implic.

— În ce?

— În afacerile încheiate, de exemplu. *Par-Con* merge cu Gornt.

— Şi dacă nu-s de acord?

— Un mic brânci de la noi şi Dunross ajunge pe drumuri. Gornt e omul nostru, Linc. Am verificat şi e mai bun.

Bartlett se sculă în picioare, urmat de Casey, care-şi simţea genunchii moi. Banastasio nu se clinti.

— O să mă mai gândesc, zise Bartlett. În clipa asta încă nu e sigur că vom face vreo afacere cu nici unul din ei.

Ochii lui Banastasio se îngustară.

— Ce face?!

— Nu sunt convins că vreunul dintre ei e bun pentru noi. Nu-i aşa, Casey?

— Da, Linc.

— Eu votez pentru Gornt. Aţi priceput?

— Du-te dracului!

Bartlett se întoarse să plece.

— O clipă, Banastasio se ridică şi se apropie de ei. Nimeni nu vrea scandal. Nici eu, nici băieţii, nici…

— Care băieţi?

Din nou, celălalt bărbat oftă.

— Hai, Linc, nu mai eşti copil. Ţi-a mers bine până acum. Noi nu vrem să facem valuri, doar bani.

— Asta-i ceva ce avem în comun. O să-ţi răscumpărăm acţiunile şi o să-ţi dăm un profit de…

— Nu ţine. Nu-s de vânzare, alt oftat. Le-am cumpărat când aveai nevoie de mălai. Am plătit un preţ cinstit şi te-ai folosit de banii noştri ca să te extinzi. Acum vrem să participăm la decizii. Pricepi?

— Voi supune cererea la adunarea generală anuală a…

— La naiba, acum!

— La naiba, nu! Bartlett era categoric, ameninţător. Ai priceput?

Banastasio se uită la Casey, cu o privire inexpresivă, ca de reptilă.

— Ăsta e şi votul tău, domnişoară vice-preşedinte şi trezorier?

— Da, răspunse ea, mirată că vocea îi este atât de fermă. Nu, în privinţa unui loc în consiliu, domnule Banastasio. Dacă trebuie să votăm, acţiunile mele sunt contra dumneavoastră şi categoric contra lui Gornt.

— Când vom obţine noi controlul, vei fi concediată.

— Când vei obţine controlul, eu voi fi deja plecată.

Casey se îndreptă spre uşă, mirată că poate să-şi mişte picioarele. Bartlett stătea în faţa celuilalt bărbat, în gardă.

— Ne mai vedem, spuse el.

— Mai bine te-ai răzgândi.

— Mai bine să stai dracului deoparte, nu te lega de *Par-Con!*

Bartlett îi întoarse spatele şi o urmă pe Casey afară din cameră. La lift, zise:

— Isuse!

— Da, şopti ea, cu glas la fel de disperat.

— Cred că ar trebui să... să stăm de vorbă.

— Da. Simt nevoia să beau ceva, Linc. Doamne, tipul ăsta m-a îngrozit. În viaţa mea nu am fost atât de speriată, scutură din cap, de parcă ar fi vrut să şi-l limpezească. A fost ca un coşmar.

La barul de la ultimul etaj, ea comandă un martini iar el o bere şi, după ce le băură în tăcere, mai comandară un rând. Tot timpul, minţile lor cumpăneau lucrurile, comparând faptele cu ipotezele, modificând ipotezele.

Bartlett se foi în scaun. Casey îl privi.

— Eşti gata să asculţi ce gândesc eu? întrebă ea.

— Sigur, sigur, Casey. Dă-i drumul.

— Întotdeauna s-a şoptit că tipul ar fi în mafie sau ar avea legături cu mafia, iar după mica noastră discuţie aş zice că aşa trebuie să fie. Mafia înseamnă narcotice şi tot soiul de rele. Ipoteză: crezi că asta ar putea să ne ducă cumva şi la arme?

Ridurile subţiri de la ochii lui Bartlett se încreţiră.

— M-am gândit şi eu la asta. Mai departe?

— Fapt: dacă lui Banastasio îi e teamă să nu fie ascultat, asta te duce cu gândul la supraveghere. Ceea ce înseamnă FBI.

— Sau CIA.

— Sau CIA. Fapt: dacă el e în mafia şi dacă sunt amestecate CIA sau FBI, suntem băgaţi într-un joc în care nu avem ce căuta şi din care nu poate ieşi nimic bun. Cât despre ce vrea... Casey se întrerupse şi scoase o exclamaţie.

— Ce e?

— Tocmai... tocmai mi-am amintit de Rosemont, l-ai cunoscut la petrecere, Stanley Rosemont, tipul ăla bine, înalt, cărunt, de la consulat. Ieri ne-am întâlnit pe feribot, ieri după-masă. Din întâmplare. Poate că-i o coincidenţă, poate că nu, dar dacă stau să mă gândesc, a deschis vorba despre Banastasio, zicând că prietenul lui Ed nu-ştiu-cum, tot de la consulat, îl cunoaşte puţin, iar când i-am zis că soseşte astăzi a rămas cu gura căscată. Îi relată discuţia. Nu m-am mai gândit la asta, dar acum... consulatul, cele spuse de el, toate se leagă şi înseamnă CIA.

— Aşa trebuie să fie. Precis. Şi dacă... se întrerupse şi el. Dacă mă gândesc bine, Ian a adus şi el vorba despre Banastasio, din senin. Marţi, în hol, când tu erai la telefon, înainte de a merge la depozitul de aur.

După o pauză, ea zise:

— S-ar putea să fim băgaţi într-o mare dandana! Fapt: avem o crimă, răpire, arme, Banastasio, mafia, John Chen. Dacă mă gândesc bine, John Chen şi Tsu-Yan erau foarte amici cu nemernicul ăsta. Făcu ochii mari. Banastasio şi uciderea lui John Chen, oare se leagă? Din câte ziceau ziarele, Vârcolacii nu par a fi chinezi – treaba cu urechea. E ceva brutal.

Bartlett sorbi din bere.

— Gornt? Ce e cu Gornt? De ce-l vrea Banastasio pe el şi nu compania *Struan?*

— Nu ştiu.

— Gândeşte-te puţin la asta, Casey. Să zicem că ceea ce urmăreşte Banastasio sunt arme, sau narcotice, sau şi arme şi narcotice. Ambele companii i-ar putea fi utile. *Struan* are nave şi un complex imens la aeroport, de unde pot fi

manipulate atât încărcăturile care vin cât şi cele care pleacă, ideal pentru contrabandă. Gornt are şi el nave şi antrepozite. Iar Gornt are şi *AU Asia Airways.* O influenţă asupra principalei linii aeriene de alimentare din Asia, i-ar oferi – le-ar oferi exact ce le trebuie. Compania are avioane pentru Bangkok, India, Vietnam, Cambodgia, Japonia, peste tot.

— Şi are legătură aici cu *Pan-Am, TWA, JAL* şi astfel cu orice loc de la est, vest, nord şi sud! Iar dacă noi îl ajutăm pe Gornt să-l distrugă pe Dunross, cele două companii reunite le oferă toate posibilităţile.

— Deci, să revenim la întrebarea de o sută de puncte: ce facem? întrebă Bartlett.

— N-am putea să tergiversăm lucrurile? Competiţia Struan-Gornt va fi decisă cel mai târziu săptămână viitoare.

— Pentru lupta asta avem nevoie de informaţii şi de forţe de contraatac. Alte arme, arme puternice, pe care noi nu le avem. Bău din bere, îngândurat. Cred că ar trebui să ne sfătuim cu nişte experţi. Şi să le cerem ajutorul. Rapid. Avem de ales între Armstrong şi poliţia engleză, sau Rosemont şi CIA.

— Sau şi unii şi alţii?

— Sau şi unii şi alţii.

Dunross coborî din Daimler şi intră cu pas grăbit la sediul central al poliţiei.

— Bună seara, sir, zise tânărul inspector australian, de serviciu la intrare. Îmi pare rău că aţi pierdut în a cincea cursă. Am auzit că Bluey White a fost admonestat. Nu poţi să ai încredere într-un asiatic.

Dunross zâmbi.

— El a câştigat, inspectore. Organizatorii au decis că cursa a fost câştigată cinstit şi clar. Am o întâlnire cu domnul Crosse.

— Da, sir, clar, dar nu cinstit. Ultimul etaj, a treia uşă pe stânga. Baftă pe sâmbătă viitoare, sir.

Crosse îi ieşi în întimpinare la ultimul etaj.

— Bună seara. Intră. Bei ceva?

— Nu, mulţumesc. Mulţumesc că m-aţi primit imediat. Bună seara, domnule Sinders.

Dădură mâna. Dunross nu mai fusese niciodată în biroul lui Crosse. Pereţii arătau la fel de serbezi ca şi individul, iar după ce uşa se închise şi rămaseră doar ei trei atmosfera parcă deveni şi mai sufocantă.

— Ia loc, te rog, zise Crosse. Păcat de Noble Star, noi, am pariat amândoi pe ea.

— Sâmbătă viitoare merită să pariaţi din nou pe ea.

— O vei călări chiar tu?

— Voi n-aţi face-o?

Amândoi bărbaţii zâmbiră.

— Cu ce-ţi putem fi de folos? întrebă Crosse.

Dunross se întoarse spre Sinders.

— Nu pot să vă dau alte dosare, nu pot să fac imposibilul. Dar pot să vă dau ceva – încă nu ştiu ce anume – dar tocmai am primit un pachet de la AMG.

Amândoi bărbaţii rămaseră uimiţi. Sinders spuse:

— Livrat de cineva?

— Livrat de cineva, răspunse Dunross după o scurtă ezitare. Acum, vă rog să nu-mi mai puneţi întrebări până nu termin ce am de zis.

Sinders îşi aprinse pipa şi râse înfundat.

— Tipic pentru AMG, Roger, să aibă o ascunzătoare, întotdeauna a fost şmecher, fir-ar el să fie. Iertaţi-mă, continuaţi, vă rog.

— Mesajul de la AMG zice că informaţiile sunt de o importanţă deosebită şi nu trebuie comunicate decât primului-ministru personal sau actualului şef al MI-6, Edward Sinders, dacă vreau eu, şi *dacă mi se pare politic s-o fac.* În tăcerea mormântală, Dunross trase adânc aer în piept. Dat fiind că ştiţi ce-i ăla troc, vă voi da, dumneavoastră direct, în secret, în prezenţa guvernatorului, acel „ceva”, orice naiba o fi. În schimb, îl

lăsaţi pe Brian Kwok liber, să treacă frontiera dacă vrea, pentru ca să putem face târgul cu Tiptop.

Tăcerea continua. Sinders pufăia din pipă. Îi aruncă o privire lui Crosse.

— Roger?

Roger Crosse se gândea la acel „ceva” şi ce informaţii puteau fi atât de importante încât să nu le poată vedea decât Sinders ori primul-ministru.

— Cred că ar trebui să luaţi în considerare propunerea lui Ian, zise el pe un ton neutru. Fără grabă.

— Ba nu e timp, spuse Dunross cu glas tranşant. Banii sunt o urgenţă, iar eliberarea este şi ea considerată, în mod clar, urgentă. Nu putem amâna dincolo de luni la ora zece, când se deschid băncile…

— Poate că Tiptop şi banii nu au nici o importanţă, îl întrerupse Sinders, cu glas intenţionat ascuţit. Pentru SI sau MI-6 nu contează deloc dacă Hong Kongul se duce de râpă. Aveţi idee ce valoare poate să aibă pentru duşman un comisar principal în SI, mai ales unul cu pregătirea şi experienţa lui Brian Kwok, dacă într-adevăr acesta ar fi arestat aşa cum credeţi dumneavoastră şi cum susţine Tiptop? V-aţi gândit de asemenea că informaţiile pe care le-am putea obţine de la un astfel de trădător duşman în legătură cu contractele lui, cu *ei,* s-ar putea să fie de mare importanţă pentru întreg regatul? Eh?

— Asta e răspunsul dumneavoastră?

— Doamna Gresserhoff e cea care v-a adus pachetul?

— Sunteţi dispus să faceţi trocul?

Crosse zise iritat:

— Cine e Gresserhoff?

— Nu ştiu, îi răspunse Sinders. Ştiu doar că ea a fost a doua persoană care a dispărut, căreia i-a dat telefon asistentul lui AMG, Kiernan. O căutăm cu ajutorul poliţiei elveţiene, îi zâmbi, doar cu buzele, lui Dunross. Doamna Gresserhoff v-a adus pachetul?

— Nu, răspunse Dunross. (De fapt, nici nu-i o minciună, îşi zise el, mi l-a dat Riko Anjin).

— Cine atunci?

— Sunt gata să vă răspund după ce încheiem târgul.

— Nu facem târgul, zise Crosse.

Dunross se pregăti să se scoale.

— Numai o clipă, Roger, spuse Sinders şi Dunross se aşeză la loc.

Şeful MI-6 ciocăni cu pipa în dinţii săi îngălbeniţi de tutun. Dunross păstra pe chip o expresie neutră, ştiind că se află în faţa unor experţi. În cele din urmă, Sinders zise:

— Domnule Dunross, sunteţi gata să juraţi oficial, în condiţiile prevăzute de Legea secretului de stat, că nu deţineţi originalul dosarelor AMG?

— Da, răspunse Dunross imediat, dispus să răstălmăcească adevărul. Originalele le avusese întotdeauna AMG, lui i se trimitea prima copie, dacă va trebui însă să declare asta sub prestare de jurământ, va fi altă treabă. Mai departe?

— Luni nu se poate.

Dunross era cu ochii aţintiţi pe Sinders.

— Nu se poate fiindcă Brian este în curs de interogare?

— Orice agent duşman capturat ar fi, desigur, interogat imediat.

— Iar Brian va fi greu de făcut să-şi deşarte sacul.

— *Dacă* el e agentul, dumneavoastră ar trebui să ştiţi mai bine decât noi. Aţi fost mult timp prieteni.

— Da, şi mă jur pe Dumnezeu că tot nu cred că aşa ceva e posibil. Brian n-a fost niciodată altceva decât un poliţist britanic corect şi de nădejde. Cum e cu putinţă?

— Cum au fost cu putinţă Philby, Klaus Fuchs, Sorge, Rudolf Abel, Balke şi toţi ceilalţi?

— De cât timp aveţi nevoie?

Sinders ridică din umeri, uitându-se la el. Dunross îl privea şi el. Tăcerea deveni apăsătoare.

— Aţi distrus originalele?

— Nu, şi trebuie să vă spun că şi eu am observat diferenţa dintre toate copiile pe care vi le-am dat eu şi cea pe care aţi interceptat-o. Aveam de gând să-l sun pe AMG să-l întreb de ce această diferenţă.

— Cât de des luaţi legătura cu el?

— O dată sau de două ori pe an.

— Ce ştiaţi despre el? Cine vi l-a sugerat?

— Domnule Sinders, sunt gata să vă răspund la întrebări, îmi dau seama că e de datoria mea să o fac, dar în seara asta nu e momentul potrivit...

— Poate că e, domnule Dunross. N-avem nici o grabă.

— A, sunt de aceeaşi părere. Dar din păcate am oaspeţi care mă aşteaptă, iar asocierea mea cu AMG nu are nimic de-a face cu propunerea mea. Propunerea mea necesită un simplu da sau nu.

— Sau un poate.

Dunross se uită lung la el.

— Sau un poate.

— Mă voi gândi la ce aţi spus.

Dunross zâmbi în sinea lui, plăcându-i jocul ăsta de-a şoarecele şi pisica, conştient că are de-a face cu nişte maeştri. Lăsă din nou tăcerea să dăinuie, exact cât trebuie.

— Foarte bine. AMG a spus că lasă la *discreţia mea.* În clipa asta nu ştiu ce conţine pachetul lui. Îmi dau seama că nu-i treaba mea şi n-ar trebui să mă amestec în chestiuni privind SI sau MI-6. Nu eu am vrut-o. Mi-aţi interceptat corespondenţa personală. Înţelegerea mea cu AMG a fost foarte limpede: am avut asigurarea lui scrisă că avea permisiunea să fie angajatul meu şi că pentru toate informaţiile care mi le trimitea va obţine în prealabil girul guvernului. Dacă doriţi, vă voi da copii ale corespondenţei mele cu el, pe căile cuvenite, cu secretul cuvenit. Entuziasmul pentru oferta mea îmi scade clipă de clipă (îşi înăspri glasul). Poate că nu contează pentru SI sau MI-6 dacă Hong Kongul se duce de râpă, dar pentru mine

contează, aşa că vă mai fac oferta o ultimă dată, se ridică. Oferta e valabilă până la ora 20.30.

Nici unul din ceilalţi bărbaţi nu se mişcă.

— De ce 20.30, domnule Dunross? De ce nu miezul nopţii sau mâine la prânz? întrebă Sinders, netulburat.

Continua să pufăie din pipă, dar Dunross remarcase că ritmul avusese o întrerupere în momentul când lansase provocarea. Ăsta e semn bun, îşi zise el.

— Atunci trebuie să-l sun pe Tiptop. Mulţumesc că m-aţi primit, Dunross se întoarse spre uşă.

Crosse, care şedea la birou, îi aruncă o privire lui Sinders. Bărbatul mai vârstnic dădu din cap. Ascultător, Crosse apăsă pe buton. Broasca se deschise fără zgomot. Dunross tresări şi se opri, dar îşi reveni repede, deschise uşa şi ieşi fără nici un comentariu, închizând-o după el.

— Tare tip, zise Crosse plin de admiraţie.

— Prea tare.

— Nu prea tare. Este tai-pan al *Nobilei Case.*

— Şi un mincinos, însă unul deştept, care se pricepe la vicleşuguri. Oare ar fi în stare să distrugă pachetul de la AMG?

— Da. Însă nu ştiu dacă ora H e 20.30. Crosse îşi aprinse o ţigară. Tind să cred că este. Probabil că l-au presat foarte mult, căci or fi bănuind că l-am băgat pe client la interogatoriu. Au avut timp berechet să studieze tehnicile sovietice şi au şi ei câteva trucuri ale lor. Probabil că îşi închipuie că şi noi suntem destul de eficienţi.

— Tind să cred că nu mai are alte dosare şi pachetul e real. Dacă vine de la AMG, trebuie să aibă o valoare deosebită. Tu ce părere ai?

— Repet ce i-am spus guvernatorului. Dacă îl avem pe client la dispoziţie până luni la prânz, până atunci scoatem de la el tot ce e important.

— Dar ce ne facem cu *ei?* Ce-ar putea el să le spună despre noi când îşi revine?

— De-acum, cam ştim. În privinţa Hong Kongului, putem să ne ocupăm de toate problemele legate de securitate, încă de azi. Este politica obişnuită a SI ca nici o singură persoană să nu cunoască planurile esenţiale şi…

— Cu excepţia ta.

Crosse surâse.

— Cu excepţia mea. Şi tu în Anglia, desigur. Clientul ştie multe, dar nu totul. Putem să rezolvăm totul aici, să schimbăm codurile şi aşa mai departe. Nu uita, aproape toate informaţiile transmise de el sunt chestiuni de rutină. El nu mai reprezintă un pericol. A fost descoperit, din fericire la timp. Cu siguranţă că el ar fi izbutit să ajungă primul chinez prefect, şi poate viitor şef al SI. Ar fi fost un dezastru. Nu putem recupera dosarele personale, al lui Fong-fong şi celelalte, nici planurile pentru prevenirea răzmeriţelor sau insurecţiilor. Cât despre *Sevrin,* nu ştie mai multe decât ştiam noi înainte de a-l prinde. Poate că mesajul lui AMG conţine nişte chei, chei la întrebări pe care ar trebui noi să i le punem.

— Asta mi-a trecut şi mie prin minte. După cum am spus, domnul Dunross e al naibii de tare. Sinders aprinse alt chibrit, pufăi din pipă, apoi scutură tutunul ars. Tu îl crezi?

— În privinţa dosarelor, nu ştiu. Cred însă cu certitudine că are un pachet şi că AMG s-a întors dintre morţi, îmi pare rău că nu l-am întâlnit niciodată. Da. Mesajul lui s-ar putea să fie mai important decât clientul ăsta, după luni la prânz. Acum nu prea mai e decât o carapace goală.

De când reveniseră la sediu, interogarea lui Brian Kwok continuase, în mare parte vorbe dezlânate şi incoerente, dar ici-colo câte un detaliu important. Tot despre industria atomică, nume şi adrese ale contactelor din Hong Kong şi Canton, riscuri de securitate, informaţii despre poliţia canadiană, împreună cu o extrem de interesantă repetare a vastei infiltrări sovietice în Canada.

— De ce Canada, Brian? întrebase Armstrong.

— Graniţa de nord, Robert… cel mal slab zid despărţitor din lume. În Canada sunt asemenea bogăţii… ce-aş vrea… fata aia cu care era să mă însor, mi-au zis că datoria mea… dacă sovieticii îi pot dezbina pe canadieni… acolo în nord sunt atât de încrezători şi minunaţi… îmi dai o ţigară… mulţumesc… Pot să beau ceva că… Aşa că avem peste tot celule de contraspionaj pentru a căuta celulele sovietice şi a afla… mai e şi Mexicul… Sovieticii se bagă tare şi acolo… da, au oameni implantaţi peste tot… ştiai că Philby…

O oră a fost de ajuns.

— Ciudat că a clacat atât de repede, zise Sinders.

Crosse era şocat.

— Îţi garantez că nu se controlează, nu minte, spune absolut tot ceea ce crede, ce-a fost şi…

— Da, sigur, zise Sinders, oarecum înţepat. Am vrut să spun că mi se pare ciudat ca un om de calitatea lui să cedeze atât de repede. Eu sunt de părere că de ani de zile oscila, că devotamentul lui este inexistent sau foarte şubred şi că probabil era gata să treacă de partea noastră, dar nu izbutea să scape de ei. Păcat. Ar fi putut fi de mare preţ pentru noi. Sinders oftă şi aprinse alt chibrit. După o vreme asta li se întâmplă, în societatea noastră, tuturor cârtiţelor lor, întotdeauna se iveşte ceva, un gest de bunătate, un prieten sau o fată, libertatea sau fericirea care le întoarce lumea cu susu-n jos, săracii de ei. Din cauza asta, până la urmă noi vom câştiga. Până şi în Rusia lucrurile se vor schimba şi KGB-ul îşi va primi pedeapsa ce i se cuvine, de la ruşi, de-asta le e teamă. Nici un soviet din lume nu poate supravieţui fără dictatură, poliţie secretă, nedreptate şi teroare, scutură pipa în scrumieră, tutunul rămas la fund era umed. Nu eşti de aceeaşi părere, Roger?

Crosse dădu din cap şi se uită în ochii de un albastru deschis cu privire intensă, întrebându-se ce s-o fi petrecând în spatele lor.

— Îi telefonezi ministrului pentru instrucţiuni?

— Nu. Pentru asta pot să-mi asum eu răspunderea. Vom decide la 20.30. Sinders aruncă o privire la ceas. Hai să ne întoarcem la Robert. E aproape timpul să o luăm de la capăt. Bun băiatul ăsta, foarte bun. Ai auzit că a câştigat zdravăn?

31

Ora 20.50.

— Ian? Scuză-mă că te întrerup, spuse Bartlett.

— A, bună! Dunross se întoarse spre el, desprinzându-se din grupul de musafiri cu care stătea de vorbă.

Bartlett era singur.

— Sper că voi doi nu plecaţi deja. Cocktailul mai durează cel puţin până la nouă şi jumătate.

— Casey mai rămâne. Eu am o întâlnire. Dunross zâmbi vesel.

— Sper că este suficient de drăguţă.

— Este, dar asta e pe mai târziu. Mai întâi am o întâlnire de afaceri. Ai o clipă liberă?

— Sigur. Scuzaţi-mă o clipă, spuse Dunross la adresa celorlalţi, şi o luă înainte prin încăperea plină de lume, spre una din terase.

Ploaia mai slăbise din intensitate dar continua neabătută.

— Achiziţionarea lui *General Stores* se va face aproape sigur la cifra oferită de noi, fără ca *Superfoods* să mai supraliciteze. Vom face nişte bani ca-n poveşti, dacă izbutesc să-l opresc pe Gornt.

— Da. Luni se va şti.

Dunross îl privi atent.

— Eu sunt foarte optimist.

Bartlett zâmbi, dar zâmbetul lui ascundea oboseală şi îngrijorare.

— Am observat. Ce voiam să te întreb, mai mergem mâine la Taipe?

— Tocmai voiam să-ţi propun să amânăm pe săptămână viitoare, weekendul următor. Mâine şi luni sunt zile foarte importante pentru noi amândoi. E în regulă?

Bartlett aprobă, dând din cap, ascunzându-şi uşurarea.

— În ce mă priveşte, e perfect (şi asta îmi rezolvă problema cu Orlanda, îşi zise el în gând). Bine, atunci eu plec.

— Ia maşina. Trimite-l pe Lim înapoi când nu mai ai nevoie de el. Vii mâine dacă se ţine raliul? E la ora zece, până pe la prînz.

— Unde se ţine?

— În New Territories. Dacă vremea e bună, trimit o maşină să te ia. Şi pe Casey, dacă vrea.

— Mulţumesc.

— Pentru seara asta, nu-ţi fă griji în privinţa lui Casey. Voi avea grijă să ajungă cu bine la hotel. După cocktail e liberă?

— Cred că da.

— Bun. Atunci o să o invit să vină cu noi. Mergem mai mulţi la o cină chinezească, Dunross îi studie chipul. Nici o problemă?

— Nu. Nimic cu care să nu mă descurc.

Bartlett zâmbi şi se îndepărtă, pregătindu-se pentru următoarea repriză: Armstrong. Pe Rosemont îl prinsese cu câteva minute în urmă şi îi relatase discuţia cu Banastasio.

— Mai bine lasă asta în seama noastră, Linc, spusese Rosemont. În ce te priveşte pe tine, suntem informaţi oficial. Consulatul. Voi comunica eu cui trebuie. Tu fă-te că nu ştii nimic şi spune-i şi lui Casey, O.K.? Dacă Banastasio vă sună pe unul din voi, duceţi-l cu vorba, anunţaţi-ne şi găsim noi o soluţie. Uite cartea mea de vizită. La numerele astea mă poţi găsi douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Bartlett era acum în faţa uşii de la intrare, alăturându-se celorlalte persoane care îşi aşteptau cu nerăbdare maşina să tragă la scară.

— A, bună, Linc, zise Murtagh, coborând grăbit dintr-un taxi, cât pe ce să se ciocnească de Bartlett. Scuze. Petrecerea mai continuă?

— Sigur că da, Dave. Ce-i cu zorul ăsta?

— Trebuie să-l văd pe tai-pan! Murtagh îşi coborî glasul, agitaţia lui fiind evidentă. Există şanse ca biroul central să accepte, dacă Ian face câteva concesii! Casey mai e aici?

— Sigur, răspunse Bartlett imediat, cu toate simţurile la pândă, uitând de orice altceva. Ce concesii? întrebă el, prudent.

— Dublarea perioadei de schimb şi să trateze direct cu *First Central,* acordându-ne primă opţiune pentru toate împrumuturile în următorii cinci ani.

— Asta nu-i mult, zise Bartlett, ascunzându-şi perplexitatea. Şi acum cum se prezintă înţelegerea în ansamblu?

— N-am timp, Linc, trebuie să obţin aprobarea tai-panului. Cei de la sediu aşteaptă, dar e exact aşa cum am preconizat-o Casey şi cu mine. Doamne, dacă iese treaba asta, tai-panul ne va fi îndatorat până la sfârşitul zilelor! Murtagh plecă zorit.

Bartlett se uită după el, lung. Picioarele erau cât pe ce să-l ducă înapoi în casă, dar se întoarse şi îşi reluă locul în rând. Am timp destul, îşi zise el. Nu e nevoie să o întreb, încă. Mai bine să rumeg întâi cele aflate. Casey îi spusese de legătura dintre banca *Royal Belgium* şi *First Central,* iar după-masă Murtagh îi explicase cât de greu era să pătrunzi aici – dar atâta tot. Bartlett remarcase nervozitatea lui Casey şi pe cea a texanului, dar la momentul acela o pusese pe seama curselor. Dar acum? se întrebă el bănuitor. Casey, Murtagh şi tai-panul! *First Central* acceptă, dacă... şi „tai-panul ne va fi îndatorat până la sfârşitul zilelor...” şi „exact aşa cum am preconizat-o Casey

şi cu mine”. Ea este intermediarul? Casey e mult mai tare decât fraierul ăsta, îl poate duce de nas. Deci probabil că ea l-a convins să... să ce? De ce are cel mai mult nevoie tai-panul? De credit rapid, de ordinul milioanelor, până luni. Isuse, *First Central* îl va susţine! Asta trebuie să fie. Dacă. Dacă face concesii, şi n-are cum să nu facă pentru a scăpa de...

— Doriţi maşina, sir?

— O, da, Lim, sigur. Sediul poliţiei, în Wanchai. Mulţumesc.

Se urcă în spate, cu mintea în fierbere. Deci Casey face un joc pe cont propriu. Probabil că l-a rumegat cel puţin o zi, dar mie nu mi-a spus. De ce? Dacă am ghicit bine şi schema iese, Ian capătă mijloacele necesare pentru a-l contracara pe Gornt, ba chiar să-i ia crema. Casey s-a dat peste cap ca să-l ajute. De ce? În schimbul a ce? Bani albi pentru zile negre! Să fie împărţeala 50-50 – două milioane ale mele, dar profitul se împarte 50-50? Precis. Asta e o posibilitate, una pe care o întrevăd în clipa asta. Care or fi celelalte? Isuse! Casey independentă, poate lucrând cu adversarul? Căci deocamdată amândoi ne sunt încă adversari, şi Ian şi Gornt. Febrilitatea îi spori. Ce e de făcut? Banii pe care îi risc cu Gornt au oricum acoperire. Cele două milioane cu *Struan,* la fel, şi rămân valabile. Nici o clipă nu m-am gândit să-mi iau cuvântul înapoi, am spus-o doar ca să o pun la încercare pe Casey. Afacerea cu compania *Struan* e bună, oricum. Afacerea cu Gornt e bună, oricum. Deci planul meu rămâne valabil în continuare, pot încă să-l aleg pe care vreau eu, dar momentul va trebui foarte bine calculat. Acum însă mai e şi Orlanda.

Dacă o aleg pe Orlanda, trebuie să aleg America sau alt loc, nu Hong Kong. E limpede că ea n-ar fi nicicând binevenită în cercul învingătorilor de la Happy Valley. Ori la serate şi cluburi. N-ar fi niciodată invitată cu dragă inimă în marile case, poate cu excepţia celei a lui Ian. Şi a lui Gornt, dar asta ar însemna să întinzi coarda prea tare, să-i

amintească de trecut – ca noaptea precedentă când a ieşit pe punte fata cealaltă. Am văzut chipul Orlandei. Da, e drept că şi-a ascuns sentimentele, cum nimeni altcineva n-ar fi izbutit să o facă, în afară poate de Casey. Se vedea că detesta faptul că cealaltă fată a fost în cabina principală, care cândva a fost a ei. Poate că Gornt nu a făcut-o în mod intenţionat? Poate că fata a venit sus de capul ei. A coborât foarte repede înapoi. Poate că nici nu avea deloc voie să vină sus. Poate, Drace! Se petrec prea multe lucruri şi prea repede: ca treburile cu *General Stores* şi cu salvarea *Ho-Pak* – prea multe lucruri convenite de câţiva indivizi într-o sâmbătă, între două pahare de whisky şi două telefoane. Dacă eşti de-al lor, e dinamită, dar să te ferească Dumnezeu dacă nu eşti. Ca să-ţi găseşti locul aici, trebuie să fii englez sau chinez. Eu sunt din afară, ca Orlanda. Şi totuşi, aş putea fi fericit aici, o vreme. Şi aş putea chiar să fac faţă fiind împreună cu Orlanda, dacă am veni pentru scurt timp, în vizită. Aş putea face ca *Par-Con* să devină *Nobila Casă* în cercul Pacificului, dar pentru a fi acceptat ca *Nobila Casă* de către englezi şi de către chinezi tot ar trebui să fie *Struan-Par-Con,* cu numele nostru în litere mici, ori *Rothwell-Gornt-Par-Con,* tot aşa.

Casey?

Cu Casey *Par-Con* ar putea fi o Nobilă Casă, cu uşurinţă. Dar oare Casey mai e demnă de încredere? De ce nu mi-a spus? Oare a absorbit-o Hong Kongul şi începe să-şi facă propriul joc pentru a deveni Numărul Unu? E cazul să-ţi faci alegerea, amice, cât mai eşti încă tai-pan.

— Da, Phillip?

— Se aflau în birou, sub portretul lui Dirk Struan, şi Dunross alesese acest loc în mod deliberat. Phillip Chen şedea în faţa lui. Foarte oficial, foarte corect şi foarte obosit.

— Ce face Alexi?

— E tot inconştient. Doc Tooley zice că va fi bine dacă îşi revine în două ore.

— Tiptop?

— Urmează să-l sun la nouă.

— Tot nu s-a aprobat oferta lui de către… autorităţi?

Dunross miji ochii.

— Cunoşti aranjamentul pe care l-a propus?

— O, da, tai-pan, Am… am fost întrebat. Încă tot îmi vine greu să cred… Brian Kwok? Dumnezeu să ne ajute. Însă da, mi s-a cerut părerea înainte ca acest aranjament să-ţi fie propus ţie.

— Şi de ce naiba nu mi-ai spus? izbucni Dunross.

— Pe bună dreptate, nu mă mai consideri comprador al *Nobilei Case* şi nu mă mai bucur de încrederea ta.

— Te consideri demn de încredere?

— Da. Am dovedit-o de multe ori în trecut, la fel ca şi tatăl meu, şi tatăl lui. Dar chiar şi aşa, dacă aş fi în locul tău şi aş sta unde stai tu, nu aş fi acceptat această întrevedere, nu te-aş fi primit în casa mea şi aş fi decis deja asupra căilor şi mijloacelor de a te distruge.

— Poate că am şi făcut-o.

— Tu, nu, Phillip Chen arătă spre portret. El ar fi făcut-o, dar tu, Ian Struan Dunross, nu.

— Nu conta pe asta.

— Contez.

Dunross nu zise nimic, aşteptând.

— Întâi, moneda: aşteaptă până ţi se cere favoarea. Mă voi strădui să aflu dinainte care este. Dacă e prea mult…

— Va fi prea mult.

— Ce o să ceară?

— Ceva legat de narcotice. Există un zvon insistent că Patru Degete, Yuen Contrabandistul şi Lee Praf Alb sunt parteneri de afaceri în contrabanda cu heroină.

— Este un lucru în studiu. Încă nu sunt parteneri, spuse Phillip Chen.

— Încă o dată, de ce nu mi-ai spus? E de datoria ta, de comprador, să mă informezi, nu să stai să aşterni pe hârtie detalii intime despre secretele noastre şi pe urmă să le laşi să ajungă la duşmani.

— Încă o dată, îmi cer iertare. Dar acum e momentul să vorbesc.

— Pentru că eşti terminat?

— Pentru că s-ar putea să fiu terminat, dacă nu reuşesc să îmi dovedesc încă o dată valoarea.

Bătrânul se uita posomorit la Dunross, văzând în chipul bărbatului din faţa lui chipul multor tai-pani, neplăcându-i nici acest chip, nici cel al bărbatului de deasupra şemineului, ai cărui ochi îl sfredeleau – piratul diavol străin care îl abandonase pe stră-străbunicul lui pentru că avea sânge amestecat, deşi jumătate era chiar al lui. *Ayeeyah,* gândi el, înăbuşindu-şi mânia. Barbarii ăştia şi intoleranţa lor! Am servit cinci generaţii de tai-pani şi acum ăsta ameninţă să schimbe testamentul lui Dirk pentru o singură greşeală?

— În privinţa cererii, chiar dacă e legată de heroină sau narcotice, va fi ceva în perspectiva unei acţiuni viitoare. Accept-o, tai-pan, şi-ţi promit să mă ocup eu de Patru Degete cu mult înainte ca cererea să trebuiască să fie satisfăcută.

— Cum?

— Aici e China. Mă voi ocupa de asta în stilul chinezesc. Jur pe sângele strămoşilor mei. Phillip Chen arătă spre portret. Voi continua să apăr *Nobila Casă* aşa cum am jurat s-o fac.

— Ce alte acte importante mai aveai în seiful tău? Am răsfoit toate documentele şi bilanţurile financiare pe care i le-ai dat lui Andrew. Dacă astfel de informaţii pică în mâna cui nu trebuie, suntem în pielea goală.

— Da, dar numai faţă de Bartlett şi *Par-Con,* dacă el le ţine pentru sine şi nu i le comunică lui Gornt sau altui adversar de aici. Tai-pan, mie Bartlett nu mi se pare o

persoană rău-intenţionată. Poate ne putem înţelege cu el să recuperăm ceea ce are şi să-l rugăm să păstreze secretul.

— Ca să faci asta, ar trebui să poţi să-i oferi la schimb un secret al lui de care nu vrea să se ştie. Ai aşa ceva?

— Nu încă. Dar ca partener al nostru, ar trebui să ne protejeze.

— Da. Însă negociază deja cu Gornt şi a avansat 2 milioane de dolari americani pentru a-l ajuta pe Gornt în vânzarea fără acoperire a acţiunilor noastre.

— Eiii, asta nu ştiam, păli Phillip Chen şi se gândi o clipă. Deci Bartlett se va retrage de la noi luni şi va trece de partea duşmanului?

— Nu ştiu. În momentul de faţă cred că aşteaptă să vadă dincotro bate vântul. Eu aşa aş face în locul lui.

Phillip Chen se foi pe scaun.

— El ţine foarte mult la Orlanda, tai-pan.

— Da. Ea ar putea fi o cheie. Trebuie să fie aranjamentul lui Gornt, care probabil că a împins-o spre Bartlett.

— Ai de gând să-i spui?

— Nu, dacă nu am un motiv. E major. Dunross se înăspri şi mai mult. Ce propui?

— Eşti de acord cu concesiile pe care le vrea *First Central?*

— Deci ştii şi despre asta?

— Cred, tai-pan, că ai vrut să ştie toată lumea că le cauţi sprijinul. Altfel de ce să-l fi invitat pe Murtagh în loja ta, la curse, de ce să-l fi invitat aici? N-a fost greu de tras o concluzie, chiar pentru cineva care nu are copii ale telexurilor lui…

— Tu ai?

— Câteva. Phillip Chen scoase o batistă şi îşi şterse palmele. Vei face concesiile?

— Nu. I-am spus că mă voi mai gândi. Aşteaptă jos răspunsul meu, dar acesta nu poate fi decât nu. Nu pot să le garantez că le voi acorda primă opţiune pentru toate împrumuturile viitoare. Nu pot, fiindcă *Victoria* este atât de

puternică aici şi deţine atât de multe din titlurile noastre şi ne-ar stoarce de tot. În orice caz, nu-i pot înlocui cu o bancă ce s-a dovedit a fi politic nesigură. *First Central* e foarte bună ca soluţie de rezervă şi ar fi grozav dacă ne-ar scoate din buclucul ăsta, dar nu-s prea sigur pe ei pe termen lung. Trebuie să dovedească dacă sunt de încredere.

— Cred că şi ei sunt gata să accepte un compromis. La urma urmelor, faptul că ne dau 2 milioane pentru afacerea cu *General Stores* e un mare vot de încredere, *heya?*

Dunross nu comentă.

— Tu la ce te gândeai?

— Permite-mi să-ţi sugerez să le răspunzi făcând o ofertă concretă: toate împrumuturile canadiene, americane, australiene şi sud americane pentru cinci ani – asta acoperă expansiunea noastră în aceste teritorii – plus împrumutul intermediar pentru două uriaşe tancuri petroliere ce să fie cumpărate prin Toda, şi apoi închiriate tot lor şi pentru un asociat, comenzi ferme pentru încă şapte.

— Isuse Hristoase, cine are o activitate de asemenea anvergură? explodă Dunross.

— Vee Cee Ng.

— Fotograful Ng? Imposibil.

— În douăzeci de ani, Vee Cee va avea o flotă mai mare decât Onassis.

— Imposibil.

— Ba e foarte probabil, tai-pan.

— De unde ştii?

— Mi s-a cerut să ajut la finanţarea şi aranjarea unei uriaşe extinderi a flotei lui. Dacă includem primele şapte tancuri în oferta noastră, promiţând că vor mai fi şi altele, şi eu pot s-o fac, *pot,* asta ar trebui să-i mulţumească pe cei de la *First Central.* Phillip Chen îşi şterse transpiraţia de pe frunte. *Heya?*

— Dumnezeule, asta ar mulţumi şi pe cei de la *Chase Manhattan şi Bank of America* luate împreună! Vee Cee?

Dunross îşi reveni din uimire şi, deodată, mintea lui începu să funcţioneze cu viteză maximă. Aha! Vee Cee plus toriu plus vechi prieteni plus tot felul de echipamente delicate plus petrol plus Vechi Prieteni. Eh?

Phillip Chen zâmbi timid.

— Toate ciorile de sub soare sunt negre.

— Da, după o pauză zise: *First Central* s-ar putea să accepte. Dar ce fac cu Bartlett?

— Cu *First Central,* nu mai ai nevoie de *Par-Con.* Cei de la *First Central* vor fi bucuroşi să ne găsească pe altcineva în SUA, ca susţinător sau partener. Va dura ceva timp, dar cu Jacques în Canada, David MacStruan aici, Andrew în Scoţia... Tai-pan, nu ştiu ce ai de gând în legătură cu Andrew şi tipul ăsta Kirk, dar teoriile pe care le etalează el mi se par trase de păr, foarte trase de păr.

— Ce spuneai despre Bartlett?

— Cred că trebuie să ne rugăm ca *First Central* să muşte momeala, ca Tiptop să ne dea banii, ca eu să pot acoperi *First Central* cu un sindicat format din Mata, Zgârcitul şi Patru Degete. Atunci tu, David MacStruan şi cu mine putem găsi cu uşurinţă o alternativă pentru *Par-Con.* Eu propun să deschidem de-ndată un birou la New York. Pune-l pe David la conducerea lui pentru trei luni cu... poate cu Kevin ca asistent. Phillip Chen lăsă aceste vorbe să plutească o clipă în aer, apoi continuă repede: în trei luni ne vom da seama dacă tânărul Kevin este bun de ceva. Cred că vei fi foarte impresionat, tai-pan, de fapt, garantez că vei fi. În trei luni vom şti ce părere are tânărul George Trussler despre Rhodesia şi Africa de Sud. După ce pune pe picioare biroul acela, l-am putea trimite la New York. Sau poate îl atragem pe celălalt văr al tău, cel din Virginia, Mason Kern, să plece de la Cooper-Tillman şi să se ocupe de biroul nostru de la New York. După şase luni, Kevin ar fi bine să plece la Salisbury şi Johannesburg. Eu am convingerea că afacerile cu toriu şi cu metale preţioase se vor dezvolta tot mai mult.

— Până atunci, mai avem nişte probleme imediate. Bartlett, Gornt şi situaţia acţiunilor noastre.

— Pentru a ne asigura de tăcerea lui Bartlett trebuie să-l despărţim complet de Gornt şi să ni-l facem aliat total.

— Cum se poate face asta, Phillip?

— Lasă asta în seama mea. Există… există unele posibilităţi.

Dunross îl privea ţintă pe bătrân, dar acesta nu îşi ridică privirea de pe masa de lucru. Ce posibilităţi? Orlanda? Probabil.

— Bun, zise el. Mai departe?

— În privinţa pieţei. Dacă ne sprijină *Banca Chinei,* se termină cu retragerile de fonduri de la bănci. Cu achiziţionarea lui *General Stores* şi un sprijin financiar masiv, situaţia acţiunilor noastre se îmbunătăţeşte. Toată lumea va da buzna să cumpere. Uite, zise Phillip Chen, ştiu că până acum n-ai vrut s-o faci, dar să zicem că am reuşit să-l convingem pe sir Luis să retragă acţiunile noastre de pe piaţă până luni la prânz…

— Poftim?

— Da. Să zicem că până la prânz nimeni să nu poată vinde sau cumpăra în mod oficial acţiuni *Struan,* şi apoi stabilim preţul la cât a fost miercurea trecută – 23.80. Gornt e încolţit. Trebuie să cumpere, indiferent de preţ, pentru a se acoperi. Dacă nimeni nu oferă destule acţiuni sub cifra asta toate profiturile lui zboară *pe* fereastră. Ar putea chiar să se ducă la fund.

Dunross se simţea vlăguit. Ideea de a bloca acum acţiunile nu-i trecuse prin cap.

— Isuse, dar sir Luis nu va accepta niciodată asta.

Phillip Chen era foarte palid, cu fruntea brobonită de sudoare.

— Dacă cei din comitetul bursei sunt de acord că acest lucru e necesar „pentru a stabiliza piaţa”… şi dacă principalii agenţi de bursă, firmele lui Joseph Stern şi Arjan Soorjani acceptă să nu ofere acţiuni, pachete de acţiuni sub

28.80, ce poate Gornt să facă? Îşi şterse fruntea cu o mână tremurândă. Asta e planul meu.

— Dar de ce crezi că sir Luis va coopera la treaba asta?

— Cred că o va face. Iar Stern şi Soorjani ne datorează multe favoruri, bătrânul îşi frământă degetele cu nervozitate. Sir Luis, Stern, Soorjani, tu şi cu mine controlăm împreună cea mai mare parte a pachetelor de acţiuni pe care Gornt le-a comercializat fără acoperire.

— Stern este agentul lui Gornt.

— E adevărat, dar e Hong Kong *yan* şi bunăvoinţa celorlalţi contează pentru el mai mult decât un client.

Phillip Chen se aplecă mai mult spre cercul de lumină. Dunross îi remarcă paloarea şi se îngrijoră. Se ridică şi se duse la bar, aducând două pahare cu brandy şi sifon.

— Poftim.

— Mulţumesc, Phillip Chen îşi bău repede paharul. Mulţumesc lui Dumnezeu că există brandy.

— Crezi că îi putem convinge pe toţi până luni, înainte de deschiderea bursei? Apropo, mi-am anulat excursia la Taipe.

— Bine, bine ai făcut. Atunci te duci la cocktailul lui Jason Plumm?

— Da. Am spus că mă voi duce.

— Bun. O să mai putem sta de vorbă atunci. Despre sir Luis. Există mari şanse, tai-pan. Chiar dacă acţiunile nu sunt retrase, preţul tot va creşte vertiginos, trebuie – dacă obţinem sprijinul de care avem nevoie.

Este evident pentru oricine, îşi zise Dunross amar. Dacă! Se uită la ceas. Era 20.35. Sinders trebuia să sune până la 20.30. Îi acordase o marjă de o jumătate de oră înainte de a-l suna pe Tiptop. Îşi simţi stomacul contractându-se dar se stăpâni. Isuse, nu pot să îl sun, gândi el enervat.

— Poftim? întrebă el, căci nu auzise ce spusese Phillip Chen.

— Termenul limită pe care mi l-ai dat pentru a-ţi pune pe birou demisia mea – duminică la miezul nopţii, dacă Mata

sau Zgârcitul… pot să te rog să-l prelungeşti cu o săptămână?

Dunross luă paharul lui Phillip Chen ca să i-l umple din nou, plăcându-i subtilitatea asiatică a rugăminţii, de a prelungi termenul până la o dată când nu va mai avea valoare căci, într-o săptămână, criza va fi fost de mult rezolvată. Modul cum a fost făcută rugămintea le salva obrazul la amândoi. Da, dar el trebuie să facă un efort maxim. Oare sănătatea lui va rezista? Asta este singura mea preocupare reală. În timp ce-i turna brandy, se gândi la Phillip Chen, Kevin Chen, Claudia Chen, şi Bătrânul Chen-chen şi ce să facă cu ei. Am nevoie de cooperare şi de ajutor, fără alte trădări sau înşelăciuni.

— Mă voi gândi la asta, Phillip. Să discutăm luni, imediat după ceasul Rugăciunii. Apoi adăugă, cu grijă: Poate că prelungirile ar fi justificate.

Recunoscător, Phillip Chen acceptă brandyul şi luă o înghiţitură mare, mai revenindu-i culoarea în obraji. Auzise pluralul semnificativ folosit şi se simţea extrem de uşurat. Nu trebuie decât să fac tot ce pot. Asta-i tot. Se ridică să plece.

— Mulţumesc pentru…

Telefonul zbârnâi enervant şi îl făcu să tresară. Ca şi pe Dunross.

— Alo? A, bună seara, domnule Sinders. Dunross îşi auzea bătăile inimii, acoperind parcă răpăitul ploii. Ce e nou?

— Teamă mi-e că foarte puţin. Am discutat propunerea dumneavoastră cu guvernatorul. Dacă pachetul este în posesia mea până mâine la prânz, am motive să cred că prietenul dumneavoastră ar putea fi la terminalul Lo Wu, de la frontieră, până luni la apusul soarelui. Nu pot să garantez, fireşte, că va voi să treacă frontiera în China Roşie.

Dunross se forţă să vorbească.

— Am multe motive să cred că va voi, domnule Sinders.

— Oficial, asta e tot ce pot să fac.

— Eu ce garanţii am?

— Regret, nici una, de la domnul Crosse sau de la mine. Se pare că va trebui să mergem pe încredere de ambele părţi.

Nemernicii, îşi spuse Dunross furios, ştiu că n-am încotro.

— Mulţumesc. Mă voi gândi la ce mi-aţi spus. Mâine la prânz? Dacă se ţine cursa de automobile, mâine sunt acolo de la zece până la prânz. După aceea, vin cât pot de repede la sediul poliţiei.

— Nu vă faceţi griji, domnule Dunross. Dacă se ţine, vin eu acolo. La prânz, aici sau acolo. În regulă?

— În regulă. Noapte bună. Încruntat, Dunross puse jos receptorul. Răspunsul e *poate,* Phillip. *Poate,* luni la apusul soarelui.

Phillip Chen se aşeză, uluit. Paloarea i se accentuă.

— E prea târziu.

— Vom afla, luă receptorul şi formă un număr. Bună seara, pot, vă rog să vorbesc cu guvernatorul? Ian Dunross sorbi din brandy. Iertaţi-mă că vă deranjez, dar tocmai m-a sunat domnul Sinders. Răspunsul lui a fost: *poate.* Poate, până luni la apusul soarelui. Îmi permiteţi să vă întreb, dumneavoastră puteţi să-mi garantaţi acest lucru?

— Nu, Ian, nu pot. Eu nu am jurisdicţie în această chestiune. Regret. Trebuie să faceţi toate aranjamentele direct. Dar mie Sinders mi s-a părut un om rezonabil. Ţie nu?

— Mi s-a părut foarte nerezonabil, zise Dunross cu un zâmbet dur. Mulţumesc. Nu-i nimic. Scuzaţi-mă că v-am deranjat, sir. A, apropo, dacă se va rezolva această chestiune, Tiptop a spus că va fi nevoie de sigiliul dumneavoastră, alături de al băncii şi al meu. Puteţi fi găsit mâine, dacă va fi nevoie?

— Bineînţeles. Şi, Ian, succes.

Dunross puse la loc receptorul. După o clipă, spuse:

— Crezi că o să accepte, banii mâine, contra tipului luni la apusul soarelui?

— Eu n-aş accepta, zise Phillip Chen cu glas neajutorat. Tiptop a fost clar: „Când vor fi îndeplinite procedurile corecte”. Schimbul trebuie să fie simultan.

Dunross se lăsă pe spate în scaunul înalt, sorbind din brandy, lăsându-se în voia gândurilor. La nouă, formă numărul lui Tiptop şi discutară despre diverse, până când consideră că e momentul potrivit.

— Am auzit că subalternul de la poliţie va fi cu siguranţă dat afară pentru că a făcut o asemenea greşeală, şi partea vătămată ar putea fi la Lo Wu marţi la prânz. Urmă o tăcere prelungă. Glasul lui Tiptop era mai rece ca oricând.

— Nu mi se pare deloc că e foarte repede.

— De acord. Poate reuşesc să-i conving să devanseze pentru luni. Poate că prietenii dumneavoastră ar putea să aibă puţină răbdare. Aş considera asta drept o foarte mare *favoare,* folosi în mod deliberat acest cuvânt, apăsând pe el.

— Voi transmite mesajul dumneavoastră. Mulţumesc, tai-pan. Vă rog sunaţi-mă din nou mâine seară la ora şapte. Noapte bună.

— Noapte bună.

Phillip Chen sparse tăcerea, foarte preocupat.

— Un cuvânt foarte costisitor, tai-pan.

— Ştiu, dar nu am de ales, spuse el, cu glas aspru. Cu siguranţă, într-o zi mi se va cere să plătesc cu o altă favoare. Dunross îşi dădu la o parte părul care îi intra în ochi. Poate că va fi cu Joseph Yu, cine ştie? Dar a trebuit să-l rostesc.

— Da. Eşti foarte înţelept. Mult mai înţelept decât anii pe care îi ai, mai înţelept decât Alastair şi decât tatăl tău, nu la fel de înţelept cum a fost Cotoroanţa, îl străbătu un mic fior. Ai fost înţelept târguindu-te pentru timp şi nepomenind nimic de bani, banii pentru bancă, foarte

înţelept. E mult prea deştept ca să nu ştie că nouă banii ne trebuie mâine, cred că cel târziu până seara.

— Cumva o să-i obţinem. Asta ne va mai scăpa de presiunile băncii *Victoria.* Paul va trebui să convoace curând o şedinţă a consiliului, adăugă Dunross sumbru. Iar cu Richard în consiliu... Richard ne datorează multe favoruri. Noul consiliu va vota ca să ni se mărească fondurile ce se reînnoiesc automat, şi atunci nu vom mai avea nevoie de Bartlett, *First Central* sau blestematul de sindicat al lui Mata.

Phillip Chen ezită, apoi se decise să-i spună.

— Regret că trebuie să-ţi dau încă o veste proastă, dar am auzit că parte din înţelegerea lui Richard Kwang cu Havergill a fost şi demisia lui, semnată şi nedatată, din consiliul băncii, şi promisiunea de a vota exact aşa cum doreşte Havergill.

Dunross oftă. Totul se lega. Dacă Richard Kwang vota cu opoziţia, poziţia lui dominantă era neutralizată.

— Tot ce ne mai trebuie e să pierdem încă un susţinător şi Paul cu opoziţia lui ne vor strânge cu uşa cât pot. Poate reuşeşti să faci ceva cu Richard.

— Voi... voi încerca, dar e deja cumpărat. Ce zici de P.B. White? Crezi că el ne-ar ajuta?

— Nu contra lui Havergill ori a băncii. Cu Tiptop, s-ar putea, zise Dunross cu greutate. El e următorul – şi ultimul – pe listă.

32

Ora 22.55.

Cele şase persoane coborâră din două taxiuri, la intrarea particulară a clădirii băncii *Victoria,* pe străduţa laterală. Casey, Riko Gresserhoff, Gavallan, Peter Marlowe, Dunross şi P.B. White, un englez uscăţiv şi plin de voinicie, de şaptezeci şi cinci de ani. Ploaia se oprise, dar străduţa slab luminată era plină de băltoace.

— Precis nu vrei să vii să mai bei un ultim pahar cu noi, Peter? întrebă P.B. White.

— Nu, mulţumesc, P.B. E cazul să merg acasă. Noapte bună şi mulţumesc pentru cină, tai-pan.

Se îndepărtă în noapte, în direcţia terminalului de la feribot, care era dincolo de piaţă. Nici el, nici ceilalţi nu observară maşina care se apropia şi apoi opri mai încolo pe stradă. În ea se aflau Malcolm Sun, agent principal în SI, şi Povitz, omul CIA. Sun conducea.

— Asta este singura cale de intrare şi ieşire? întrebă Povitz.

— Da.

Se uitară cum P.B. White apasă pe soneria de la uşă.

— Băftoşi indivizii. Gagicile astea două sunt cele mai grozave din câte am văzut eu.

— Casey e bună, dar aialaltă? În orice salon de dans găseşti fete mai drăguţe... Sun se-ntrerupse.

Pe lângă ei trecu un taxi.

— Alţi urmăritori?

— Nu, nu cred. Dar dacă noi îl supraveghem pe tai-pan, poţi să fii sigur că mai sunt şi alţii.

— Da.

Îl văzu pe P.B. White apăsând iarăşi pe sonerie. Uşa se deschise şi paznicul indian, somnoros, îi salută.

— Bună seara, domnilor, doamnelor, apoi se duse la lift, apăsă pe buton şi închise uşa de la intrare.

— Liftul e cam lent. Bătrân, ca şi mine. Îmi pare rău, zise P.B. White.

— De când locuieşti aici, P.B.,? întrebă Casey, ştiind că el numai bătrân nu era, judecând după mersul sprinten şi sclipirea din privire.

— De vreo cinci ani, draga mea, răspunse el luând-o de braţ. Sunt foarte norocos.

Cred şi eu, îşi zise ea în gând. Şi trebuie să fii cineva foarte important pentru bancă şi foarte puternic, ca să ai unul din cele numai trei apartamente din toată această clădire uriaşă. El le spusese că unul din celelalte apartamente îi aparţinea directorului general, care în momentul de faţă era în concediu de boală. Ultimul, era mobilat, dar liber.

— Este ţinut pentru alteţe regale ce vin în vizită, guvernatorul *Băncii Angliei,* prim-miniştri, personalităţi de acest soi, le spusese mândru P.B. White în timpul cinei cu mâncare picantă de Szechuan. Eu sunt ca un fel de paznic, un îngrijitor neplătit. M-au lăsat să stau aici ca să am grijă de local.

— Da, precis!

— Zău aşa e! Din fericire, partea asta a clădirii nu comunică cu banca propriu-zisă, căci altfel aş fi tentat să bag mâna în sertarul cu bani.

Casey se simţea foarte fericită, satisfăcută de mâncarea şi vinul bun, de conversaţia interesantă şi plină de spirit, de atenţiile celor patru bărbaţi, mai ales ale lui Dunross, foarte mulţumită că nu fusese mai prejos decât Riko. Totul în viaţa ei părea să reintre în ordine. Linc părea să fie din nou Linc al ei, deşi petrecea seara cu inamicul. Ce să mă fac cu ea? se întrebă ea pentru a suta mia oară. Uşa liftului se deschise. Intrară, înghesuindu-se în cabina strimtă. P.B. White apăsă pe cel mai de sus din cele trei butoane.

— Dumnezeu locuieşte la ultimul etaj, când e în oraş, zise el râzând.

Dunross întrebă:

— Când urmează să se întoarcă?

— Peste trei săptămâni, Ian, dar mai bine că nu ţine legătura cu Hong Kongul, căci s-ar întoarce cu primul avion. Casey, directorul nostru general e un tip minunat. Din păcate, de aproape un an e cam bolnav şi peste trei luni se pensionează. L-am convins să-şi ia un concediu şi să se ducă în Kashmir, într-o localitate mică pe care o ştiu eu, pe malul râului Jehlum, la nord de Srinagar. Valea e situată la o altitudine de vreo două mii de metri; şi acolo, între unii din cei mai înalţi munţi din lume, e un paradis. Pe râuri şi pe lacuri au case plutitoare şi rătăceşti în voie, fără telefon, fără corespondenţă, doar tu şi infinitul. Oamenii sunt minunaţi, aerul e minunat, mâncarea e minunată, munţii sunt fantastici, ochii îi scăpărară ghiduş. Trebuie să te duci acolo când eşti foarte bolnav, sau cu cineva care ţi-e foarte drag.

Râseră.

— Tu aşa ai făcut, P.B.? întrebă Gavallan.

— Bineînţeles, băiete dragă. Era în 1915, atunci am fost prima dată acolo. Aveam douăzeci şi şapte de ani, eram în permisie de la Regimentul Trei de Lăncieri din Bengal. Suspină, făcând pe tinerelul îndrăgostit până peste urechi. Ea era gruzină, o prinţesă.

Râseră toţi.

— De fapt ce căutai în Kashmir? întrebă Dunross.

— Fusesem detaşat pentru doi ani de la Statul Major din India. Întreaga zonă a munţilor Hindukush, Afganistanul şi ceea ce acum se cheamă Pakistan, la frontiera cu Rusia şi cu China, care a fost şi va fi întotdeauna nesigură. După aceea am fost trimis la Moscova – asta se petrecea pe la sfârşitul lui 1917. Chipul i se contractă puţin. Eram acolo în timpul puciului, când guvernul adevărat, cel al lui Kerenski, a fost înlăturat de Lenin, Troţki şi bolşevicii lor.

Liftul se opri. Coborâră. Uşa apartamentului era deschisă, servitorul numărul unu, Shu, aşteptându-i.

— Intraţi şi simţiţi-vă ca acasă, zise P.B, jovial. Baia pentru doamne e în stânga, pentru domni, în dreapta,

şampania e în salon. Vă arăt apartamentul într-o clipă. O, Ian, voiai să dai un telefon?

— Da.

— Haide cu mine. Poţi telefona din birou.

O luă înainte pe un coridor pe ai cărui pereţi erau frumoase picturi în ulei şi o colecţie de icoane rare. Apartamentul era spaţios, cu patru dormitoare, trei salonaşe şi o sufragerie pentru douăzeci de persoane. Biroul se afla la capătul coridorului. Trei din pereţi erau acoperiţi cu cărţi. Fotolii tapisate cu piele, miros de trabucuri fine, un şemineu. Brandy, whisky şi vodcă în sticle de cristal. Şi vin de Porto. După ce închise uşa, pe chip i se citi îngrijorarea.

— Cât timp îţi trebuie? întrebă el.

— Termin cât pot de repede.

— Nu-ţi fă griji, mă ocup eu de ei. Dacă nu te întorci la timp, te scuz eu. Pot să te mai ajut cu ceva?

— Încearcă să-l presezi pe Tiptop.

Dunross îi povestise mai devreme despre posibila înţelegere de a-l da pe Brian Kwok în schimbul banilor, dar nu-i spusese nimic despre hârtiile de la AMG şl despre problemele lui cu Sinders.

— Mâine telefonez la Pekin câtorva prieteni influenţi şi unora de la Shanghai. Poate că ei o să-şi dea seama că merită să ne ajute.

Dunross îl cunoştea de mulţi ani pe P.B. White, deşi, la fel ca toată lumea, ştia foarte puţine despre trecutul lui, despre familia lui, dacă fusese căsătorit şi dacă avea copii, de unde proveneau banii lui sau care era adevăratul lui rol la banca *Victoria.* „Eu nu sunt decât un fel de consilier juridic, deşi m-am retras de mult”, obişnuia să spună el vag, fără să facă vreo precizare. Însă Dunross îl ştia ca fiind un bărbat fermecător, cu numeroase relaţii printre femei, extrem de discrete.

— Casey e o femeie grozavă, P.B., zise el zâmbind vesel. Cred că ţi-a cam picat cu tronc.

— Cred că da. Of, de-aş fi numai cu treizeci de ani mai tânăr! cât despre Riko!... sprâncenele lui P.B. se ridicară în sus. E adorabilă! Eşti sigur că e văduvă?

— Foarte sigur.

— Ei, trei din astea, tai-pan, şi nu mai vreau nimic.

Chicoti şi se îndreptă spre bibliotecă, unde apăsă pe un buton. O parte a rafturilor se dădu în lături. O scăriţă ducea în sus. Dunross se mai folosise de ea, pentru discuţii secrete cu directorul general. Din câte ştia, era singurul om din afară la curent cu acest pasaj secret – încă unul din multele secrete pe care nu putea să-l transmită decât tai-panulul ce îi va urma.

— Cotoroanţa a aranjat, îi spusese Alastair Struan în seara când i-a predat conducerea companiei. Împreună cu asta, zisese el, înmânându-i cheia de la casetele din seiful băncii. Banca foloseşte dintotdeauna serviciile firmei *Ch'ung Lien Loh Locksmiths Ltd.* pentru a schimba încuietorile. Numai tai-panii noştri ştiu că noi suntem proprietarii acestei firme.

Dunross îi zâmbi lui P.B., dorindu-şi în sinea lui să fie şi el tot atât de tânăr când va fi atât de vârstnic.

— Mulţumesc.

— Nu te grăbi, Ian.

P.B. White îi întinse o cheie. Dunross urcă scările în fugă, până la etajul directorului general. Descuie o uşă ce dădea spre un lift. Cu aceeaşi cheie deschise liftul. Nu exista decât un singur buton. Încuie la loc uşa exterioară şi apăsă pe buton. Mecanismul era bine uns şi silenţios. În cele din urmă se opri şi uşa interioară se deschise, o împinse. Se afla în biroul directorului general. Johnjohn se ridică în picioare, obosit.

— Ce naiba înseamnă toată povestea asta, Ian?

Dunross închise uşa secretă, perfect mascată în corpul bibliotecii.

— Nu ti-a spus P.B.? întrebă el cu glas egal, nelăsând să i se ghicească încordarea.

— Mi-a spus că trebuie să mergi la seif în seara asta, să iei nişte hârtii, şi că mă roagă să-ţi deschid eu, că nu e nevoie să-l deranjăm pe Havergill. Dar de ce secretoşenia asta? De ce nu puteai intra pe uşa din faţă.

— Hai, las-o, Bruce. Ştim amândoi că dispui de autoritatea necesară pentru a-mi deschide seiful.

Johnjohn voi să zică ceva, dar se răzgândi. Înainte de plecare, directorul general îi spusese: „Fii bun şi fă tot ceea ce îţi sugerează P.B., în regulă?” P.B. era per-tu cu guvernatorul, cu majoritatea persoanelor foarte simandicoase care veneau în vizită, şi avea acces, împreună cu directorul general, la telefonul direct ce făcea legătura cu personalul extrem de redus din birourile băncii care mai funcţiona încă în Shanghai şi Pekin,

— În regulă, spuse el.

Paşii lor răsunau pe podeaua sălii principale a băncii, luminată slab. Johnjohn îi făcu semn cu capul unuia dintre paznicii de noapte care îşi făcea rondul, apoi apăsă pe butonul liftului ce ducea la seif, înăbuşindu-şi un căscat nervos.

— Isuse, sunt frânt.

— Achiziţionarea *Ho-Pak* a fost ideea ta, nu-i aşa?

— Da, a mea, dar dacă n-ar fi fost lovitura ta nemaipomenită cu *General Stores,* nu cred că Paul… oricum, asta a contribuit: Grozavă lovitură, Ian, dacă reuşeşti să o duci până la capăt.

— E ca şi făcută.

— Care bancă japoneză te sprijină cu 2 milioane?

— De ce l-aţi obligat pe Richard Kwang să vă dea în avans demisia lui?

— Ce face? Johnjohn se holbă la el, nedumerit, liftul sosi şi se urcară. Ce spui?

Dunross îi explică ce-i spusese Phillip Chen.

— Asta nu-i foarte corect. Un director al băncii *Victoria* să fie pus să semneze o demisie nedatată, ca un coate-goale? Ei?

Johnjohn clătină încet din cap.

— Nu, asta n-a făcut parte din planul meu, oboseala i se evaporase. Înţeleg de ce eşti îngrijorat..

— *Furibund* ar fi termenul corect.

— Paul cred că a vrut să aibă controlul, până se întoarce şeful. Toată operaţia asta creează un precedent aşa că…

— Dacă obţin de la Tiptop banii pentru voi, vreau ca hârtia aia să fie ruptă şi lui Richard Kwang să i se garanteze dreptul de a vota liber.

După o pauză, Johnjohn spuse:

— Te voi susţine în orice decizie rezonabilă – până se întoarce şeful. Atunci va decide el.

— Mi se parc corect.

— *Cu cât te sprijină Royal Belgium şi First Central?*

— Parcă vorbeai de o bancă japoneză?

— Ei hai, bătrâne, ştie toată lumea. Cât?

— Destul, destul pentru toate.

— Noi încă mai deţinem majoritatea titlurilor voastre, Ian.

Dunross ridică din umeri.

— N-are importanţă. Noi încă mai avem un cuvânt hotărâtor în Banca *Victoria.*

— Dacă nu obţinem banii din China, *First Central* nu te va salva de la prăbuşire.

Dunross ridică iarăşi din umeri. Uşile liftului se deschiseră. Lumina slabă din seif arunca umbre întunecate. Grilajul imens din faţă i se păru lui Dunross asemenea unei uşi de celulă. Johnjohn îl descuie.

— Îmi trebuie vreo zece minute, spuse Dunross, cu fruntea lucioasă de transpiraţie. Trebuie să găsesc o hârtie anume.

— În regulă. Îţi descui eu caseta… Johnjohn se întrerupse. O, am uitat că tu ai propria ta cheie.

— Termin cât pot de repede. Mulţumesc.

Dunross porni cu paşi siguri, îndreptându-se spre şirul de casete din fund. Ajuns acolo, se asigură că nu a fost

urmărit. Acum era cu toate simţurile la pândă. Băgă cele două chei în broaştele respective, care se deschiseră cu un ţăcănit. Scoase din buzunar scrisoarea lui AMG în care erau date numerele paginilor speciale răspândite prin toate dosarele, o lanternă, foarfeci şi o brichetă Dunhill cu gaz, pe care i-o făcuse cadou Penelope pe vremea când încă mai fuma. Scoase repede fundul fals al casetei şi trase afară dosarele. Ce n-aş da să le pot distruge acum, să scap de toate, gândi el. Ştiu tot ce conţin, tot ce e important, dar trebuie să am răbdare şi să aştept. Curând, la un moment dat, ei – oricine ar fi ei, împreună cu SI, CIA şi RPC – nu mă vor urmări. Atunci o să pot lua liniştit dosarele şi să le distrug.

Urmând foarte atent instrucţiunile lui AMG, aprinse lanterna şi o plimbă înainte şi înapoi pe sub colţul din dreapta al primei pagini speciale. Într-o clipă, începură să apară nişte simboluri fără noimă, litere şi cifre. Pe măsură ce căldura le scotea în evidenţă, textul dactilografiat se ştergea. Curând, nu mai rămase decât textul cifrat. Tăie grijuliu cu foarfeca sfertul de pagină şi puse dosarul deoparte. AMG scrisese: „Nimeni nu poate face legătura între această hârtie şi dosare, tai-pan, şi cred că nici între informaţii şi dosare, cu excepţia persoanelor celor mai sus-puse din ţară”.

Un mic zgomot îl făcu să tresară şi privi în jur. Îşi auzea bătăile inimii în urechi. Un şobolan trecu în fugă pe lângă un perete cu casete şi se făcu nevăzut. Aşteptă, dar nu era nici un semn de pericol. Într-o clipă, se calmă. Următorul dosar. Apăru iarăşi cifrul şi textul se şterse. Dunross lucra neîntrerupt, cu eficienţă. Când flacăra brichetei slăbi, era pregătit, scoase rezerva de gaz şi o umplu. Acum ultimul dosar. Decupa cu grijă sfertul şi băgă în buzunar cele unsprezece bucăţi de hârtie, apoi strecură dosarele la loc în ascunzătoare.

Înainte de a încuia caseta, scoase un act, ca pretext, apoi puse lângă el scrisoarea lui AMG. Ezită o clipă, după

care, mascând scrisoarea cu trupul lui, îi dădu foc. Hârtia se răsuci în timp ce ardea.

— Ce faci?

Dunross se întoarse brusc, privind silueta care apăruse.

— A, tu erai, îşi recăpătă suflul. Nu-i nimic, Bruce, numai o veche scrisoare de amor, pe care n-ar fi trebuit să o păstrez.

Flacăra se stinse şi Dunross prefăcu cenuşa în scrum, apoi o scutură.

— Iarăşi necazuri? Necazuri grave? întrebă Johnjohn cu blândeţe.

— Nu, bătrâne. Numai probleme cu Tiptop.

— Precis?

— O da. Istovit, Dunross îşi scoase batista şi îşi şterse fruntea şi palmele. Iartă-mă că ţi-am dat bătaie de cap.

Porni spre ieşire cu paşi hotărâţi, urmat de Johnjohn. În spatele lor, uşa se închise cu un ţăcănit. Peste o clipă, se auzi zgomotul uşilor de la lift care se deschideau, apoi se închideau, şi, în afară de foşnetul şobolanilor şi fâsâitul uşor al aerului condiţionat, era linişte. O umbră se mişcă. Fără zgomot, Roger Crosse ieşi de după un perete înalt de casete, oprindu-se în faţa secţiunii tai-panului. Fără grabă, scoase un mic aparat de fotografiat Minox, o lanternă şi un mănunchi de şperacluri. Într-un minut, caseta lui Dunross era deschisă. Cu degetele-i lungi, scotoci în ea, găsi fundul fals şi scoase dosarele. Foarte satisfăcut, le aşeză, teanc, aprinse lanterna şi, cu îndemânarea pe care ţi-o dă experienţa, începu să fotografieze dosarele, pagină cu pagină. Ajuns la una din paginile speciale se uită atent la ea şi la bucata ce lipsea. Zâmbi sinistru. După care continuă mai departe, fără nici un zgomot.

Duminica

33

Ora 6.30.

Koronski ieşi din foaierul hotelului *Nine Dragon* şi făcu semn unui taxi, dându-i indicaţii şoferului într-o cantoneză acceptabilă. Îşi aprinse o ţigară, se lăsă pe spate pe banchetă şi aruncă o privire în urmă, din obişnuinţă profesională, ca să se asigure că nu e urmărit, deşi era puţin probabil. Nu exista un risc real. Actele sale pe numele de Hans Meikker erau fără cusur, acoperirea lui ca ziarist străin colaborând ocazional pentru o revistă vest germană, reală, şi vizita deseori Hong Kongul. După ce se asigură, se întoarse să privească forfota străzii, întrebându-se cine urmează să fie interogat sub narcoză şi unde. Era un tip scund, bine hrănit, cu o înfăţişare oarecare, purtând ochelari fără ramă. În urma lui, la vreo cincizeci de metri, strecurându-se printre celelalte maşini, era un Mini vechi. În spate şedea Tom Connochie, agent principal CIA, iar unul dintre asistenţii lui, Roy Wong, era la volan.

— O ia la stânga.

— Da. L-am văzut. Relaxează-te, Tom, pentru Dumnezeu, că-mi transmiţi şi mie nervii tăi.

Roy Wong era american, a treia generaţie, licenţiat în litere, şi de patru ani în CIA, lucrând în Hong Kong. Conducea cu multă îndemânare. Connochie stătea cu ochii în patru, ghemuit pe bancheta din spate, frânt de oboseală. Aproape toată noaptea lucrase cu Rosemont, încercând să pună ordine în potopul de instrucţiuni, cereri şi ordine strict secrete pe care îl provocaseră scrisorile interceptate ale lui Thomas K.K. Lim. La puţin după miezul nopţii, unul din informatorii lor de la hotel le-a comunicai că Hans Meikker tocmai a sosit de la Bangkok, pentru două zile. Acesta figura de ani de zile pe listele lor ca posibil risc de securitate.

— Fir-ar să-fie! zise Roy Wong, văzând că în faţă, pe străduţa îngustă, se face un ambuteiaj, aproape de intersecţia aglomerată de la Mong Kok.

Connochie scoase capul pe geamul lateral.

— Şi el e blocat, Roy. Cu vreo douăzeci de maşini mai în faţă.

Peste o clipă, blocajul începu să sc desfacă, apoi se închise iarăşi, din cauza unui camion care nu se mişca destul de repede. Pe când să pornească din nou, prada lor se făcuse nevăzută.

— Drace!

— Mergi la întâmplare. Poale avem baftă şi-l zărim.

La două străzi mai încolo, Koronski coborî din taxi, luând-o în jos pe o alee plină de lume, apoi pe o stradă aglomerată şi o altă alee, până la apartamentul lui Ginny Fu. Urcă scările murdare până la ultimul etaj. Bătu de trei ori la o uşă scorojită. Suslev îi deschise şi-l pofti înăuntru, apoi încuie uşa.

— Bine ai venit, zise el încet, pe ruseşte. Ai călătorit bine?

— Da, tovarăşe căpitan, foarte bine, răspunse Koronski, vorbind şi el în şoaptă, din obişnuinţă.

— Ia loc.

Suslev arătă spre masa pe care se aflau cafea şi două ceşti. Încăperea era întunecoasă, cu puţin mobilier. Ferestrele erau acoperite de storuri murdare.

— E bună cafeaua, zise Koronski politicos, gândind în sinea lui că e oribilă, nici nu suferă comparaţie cu cafeaua în stil franţuzesc de la Bangkok, Saigon sau Phnom Penh.

— Datorită whiskyului, spuse Suslev, cu chipul încruntat.

— De la centru mi s-a spus să mă pun la dispoziţia ta, tovarăşe căpitan. Ce vrei să fac?

— Există aici un bărbat care are o memorie fotografică. Trebuie să aflăm ce conţine ea.

— Unde este clientul care trebuie interogat? Aici?

Suslev clătină din cap.

— Pe nava mea.

— Cât timp avem la dispoziţie?

— Oricât îţi trebuie, îl luăm cu noi la Vladivostok.

— Cât de important este să obţinem informaţii de calitate?

— Foarte.

— În acest caz, aş prefera să facem cercetările la Vladivostok. Pot să-ţi dau sedative speciale şi indicaţii pentru a-l ţine pe client docil pe durata călătoriei, pregătind terenul.

Suslev rămase pe gânduri. Avea nevoie de informaţiile lui Dunross înainte de a ajunge la Vladivostok.

— Nu poţi veni cu mine pe navă? Plecăm la miezul nopţii, o dată cu fluxul.

Koronski şovăia.

— Ordinele mele de la Centru sunt să te ajut, dar fără să-mi periclitez acoperirea. Iar mergând pe navă, cu siguranţă că s-ar întâmpla acest lucru, căci nava e precis supravegheată. Şi mai dispar şi de la hotel, eh?

Suslev dădu din cap.

— Ai dreptate (n-are importanţă, îşi zise el, sunt un anchetator la fel de bine pregătit ca şi Koronski, deşi n-am mai interogat pe nimeni sub narcoză). Cum se face un interogatoriu sub narcoză? întrebă el cu voce tare.

— E destul de simplu. Injecţii intravenoase cu o substanţă chimică numită Pentothal-V6, de două ori pe zi timp de zece zile, la intervale de douăsprezece ore, până ce clientul este adus într-o stare de spaimă şi dezorientare, prin obişnuita metodă de trezie-somn, urmată de patru zile fără somn.

— Avem un medic pe navă. Ar putea să facă el injecţiile?

— Da, bineînţeles. Propun să-ţi scriu pe hârtie procedura şi să-ţi furnizez substanţele necesare. Vrei să-l interoghezi chiar tu?

— Da.

— Dacă urmezi corect procedura, nu văd să fie vreo problemă. Singurul lucru important de care trebuie ţinut seamă este că după administrarea de Pentothal-V6 mintea

clientului e precum un burete ud. Este nevoie de multă delicateţe şi precauţie pentru a extrage cantitatea exactă de apă – informaţia —, într-un ritm adecvat, căci altfel creierul poate să fie vătămat pentru totdeauna şi celelalte informaţii să se piardă, Koronski trase din ţigară. Este uşor să pierzi un client.

— Întotdeauna este uşor să pierzi un client, spuse Suslev. Cât de eficace e acest Pentothal-V6?

— Am avut multe succese cu el, şi câteva eşecuri, tovarăşe căpitan, răspunse Koronski precaut. Dacă clientul este bine pregătit şi, iniţial, sănătos, sunt sigur că vei reuşi.

Suslev nu răspunse, trecând încă o dată în revistă, în gând, planul prezentat cu atâta entuziasm de Plumm, târziu seara trecută, şi pe care Crosse îl acceptase cu îndoială.

— Mergem la sigur, Gregori, toate s-au potrivit. Acum că nu mai pleacă la Taipe, Dunross vine la petrecerea dată de mine. O să-i dau o băutură drogată, ca să-i fie rău, să-l pot convinge să se întindă într-unul din dormitoare. Acelaşi drog o să-l şi adoarmă. După ce pleacă ceilalţi – şi petrecerea o să fie scurtă, de la şase la opt —, îl pun într-un cufăr, care va fi dus la maşină pe uşa din dos. Când se va constata că a dispărut, eu o să zic că l-am lăsat acolo dormind şi n-am idee la ce oră a plecat. Acum, cum faci să ajungă cufărul la bordul navei?

— Asta nu-i o problemă, spusese el. Tu pune să fie livrat la cheiul 7, la Kowloon. Avem de încărcat tot soiul de provizii, fiindcă ni s-a grăbit plecarea, şi de obicei nu prea sunt controale la navele care ies din port. Suslev adăugase cu un zâmbet sinistru: Avem chiar şi un sicriu, dacă va fi nevoie. Cadavrul lui Voranski soseşte de la morgă la ora 23, livrare specială. Nemernicii! De ce nu i-a prins prietenul nostru pe nemernicii care l-au omorât?

— Face tot ce poate. Zău, Gregori, îţi promit. O să-i prindă în curând. Dar ce e mai important e că planul ăsta va reuşi!

Suslev aprobă în gând. Da, poate să reuşească. Şi dacă tai-panul e interceptat şi descoperit? Eu nu ştiu nimic, Boradinov nu ştie nimic, dar el răspunde şi eu o să plec pur şi simplu, lăsându-l pe Boradinov să plătească oalele sparte, dacă va fi nevoie, Roger o să acopere totul. O da, îşi zise el sinistru, de data asta, dacă nu mă acoperă, capul lui Roger ajunge pe butucul călăului englez. Plumm are dreptate. Răpirea tai-panului de către Vârcolaci va crea pentru un timp o derută totală, practic fără nici un risc, pentru noi suficient cât să fie date uitării dezastrul cu Metkin şi interceptarea armelor. Îl sunase seara pe Banastasio ca să se asigure că aranjamentul cu *Par-Con* era în funcţiune şi rămăsese şocat auzind de răspunsul lui Bartlett.

— Dar, domnule Banastasio, aţi garantat că nu veţi avea probleme. Ce aveţi de gând să faceţi?

— Presiuni, domnule Marshall, îi răspunsese Banastasio sigur pe sine, folosind numele sub care îl cunoştea el. Presiuni pe toată linia. Eu îmi fac partea mea, dumneavoastră faceţi-o pe a dumneavoastră.

— Bun. Atunci daţi-i înainte cu întâlnirea din *Macao.* Garantez că un alt transport, pentru a-l înlocui pe cel pierdut, va fi la Saigon într-o săptămână.

— Dar indivizii ăştia de aici au spus că nu discută până nu au marfa în mână.

— Va fi livrată direct prietenilor noştri comunişti vietnamezi, la Saigon. Puteţi face ce aranjamente vreţi pentru ca să fiţi plătit.

— Bine, bine, domnule Marshall. Unde veţi sta la Macao? Unde să vă contactez?

— Voi fi la acelaşi hotel, îi spusese el, neavând deloc intenţia să ia legătura cu el. La Macao, un alt agent, folosind tot numele de Marshall, se va ocupa mai departe de această operaţiune.

Zâmbi în sinea lui. Chiar înainte de a pleca din Vladivostok primise ordin de la centru să fie controlorul

acestei operaţiuni primise ordin de la centru să fie controlorul acestei operaţiuni independente, cu numele de cod King Wong, care fusese montată de una din celulele KGB de la Washington. Tot ce ştia despre acest plan era că li se trimiteau comuniştilor vietnamezi, la Saigon, prin valiză diplomatică, datele strict secrete privind viitoarele livrări de armament, în schimb, ca plată pentru informaţii, urma să fie livrat opiu, la Hong Kong, cantitatea depinzând de numărul armelor ce vor fi interceptate. „Cine a avut ideea asta, merită să fie promovat de-ndată'', le spusese el, încântat, celor de la centru. Alesese numele conspirativ de Marshall după generalul Marshall, cel al cărai plan, ştia toată lumea, împiedicase subjugarea totală şi imediată a întregii Europe de către sovietici, la sfârşitul anilor patruzeci. Asta va fi răzbunarea noastră, îşi zise el, reversul Planului Marshall. Brusc, izbucni tare în râs, Koronski aştepta, atent, având prea multă experienţă ca să întrebe ce e atât de amuzant. Dar, fără să vrea, analizase râsul, din el răzbătea teama. Teama e molipsitoare. Oamenii speriaţi fac greşeli. Dar greşelile lor îi fac să cadă în capcană pe nevinovaţi. Da, îşi zise el, nesimţindu-se prea în largul lui, omul ăsta miroase a laşitate. Voi menţiona asta în următorul meu raport, dar cu grijă, în caz că e un tip important. Ridică ochii şi îl văzu pe Suslev privindu-l atent şi se întrebă dacă nu cumva îi citise gândurile.

— Da, tovarăşe căpitan?

— Cât îţi trebuie ca să scrii instrucţiunile?

— Câteva minute. Pot să o fac acum, dacă doreşti, dar va trebui să mă duc înapoi la hotel după medicamente.

— Câte substanţe trebuie folosite?

— Trei: una pentru somn, una pentru trezire şi ultima, Pentothal-V6. Apropo, ăsta trebuie păstrat la rece până va fi folosit.

— Numai ultimul se administrează intravenos?

— Da.

— Bun, atunci scrie. Acum. Ai hârtie?

Koronski dădu din cap şi scoase din buzunar un mic bloc-notes.

— Preferi în rusă, în engleză, sau steno?

— Rusă. Nu e nevoie să descrii metoda trezie-somn-trezie. Asta am folosit-o de multe ori. Numai ultima fază şi nu scrie numele de Pentothal-V6, scrie doar medicament. Ai înţeles?

— Perfect.

— Bun. După ce termini, pune hârtia acolo, arătă spre un mic teanc de ziare vechi de pe sofaua mâncată de molii. Pune-o în al doilea de deasupra. O să o iau mai târziu. Cât despre medicamente, la parterul hotelului *Nine Dragons* e o toaletă pentru bărbaţi. Prinde-le cu o bandă adezivă sub capac, în ultima cabină pe dreapta, şi te rog să fii în camera ta diseară la nouă, în caz că mai am nevoie de vreo livrare. Totul e clar?

— Desigur.

Suslev se ridică. Imediat, Koronski făcu la fel şi îi întinse mâna.

— Succes, tovarăşe căpitan.

Suslev înclină politicos din cap, ca faţă de un subaltern, şi pleca. Merse până la capătul culoarului, până la o uşă ce dădea spre scara care urca pe acoperiş. Se simţea mai bine la aer, pe acoperiş. Mirosul camerei şi mirosul lui Koronski îi displăcuseră, îl atrăgea marea, întinsul ocean curat şi mirosul de sare şi vareh. Abia aştepta să fie iarăşi pe mare, departe de uscat. Marea, oceanul, nava te ajută să nu-ţi pierzi minţile. Ca pe mai toate acoperişurile din Hong Kong şi pe acesta era o îngrămădeală de locuinţe improvizate, spaţiul fiind închiriat. Era unica alternativă în afară de aşezările neautorizate de pe pantele noroioase din Noile Teritorii sau de pe dealurile din Kowloon şi Hong Kong. Fiecare palmă de loc din oraş era de mult ocupată de valul masiv de imigranţi. Şi locuinţele de pe acoperişuri erau ilegale, dar autorităţile închideau ochii, căci unde s-ar fi putut duce aceşti nenorociţi? Nu existau instalaţii sanitare,

nu exista apă, nici condiţii elementare de igienă, dar tot era mai bine decât să dormi pe stradă. Cei de pe acoperişuri scăpau de gunoaie aruncându-le jos. Un băştinaş din Hong Kong nu mergea niciodată pe trotuar, chiar dacă exista unul, numai pe mijlocul străzii. Suslev trecu pe sub frânghii cu rufe, păşind peste gunoaie şi lucruri aruncate, nepăsător la înjurăturile ce se auzeau în urma lui, amuzat de prichindeii ce alergau înaintea lui scoţând chiote ascuţite, *quai loh... quai loh!* râzând şi întinzând mâinile spre el. Era mult prea hârşit ca să le dea bani, deşi îi era milă de ei, de sărăcia lor, şi îl impresiona buna lor dispoziţie, aşa că îi bombăni fără răutate şi ciufuli câteva din creştetele cu păr tuns scurt. Spre marginea acoperişului, intrarea de la locuinţa lui Ginny Fu arăta ca un vechi horn. Uşa era deschisă. Coborî.

— Bună, Gregy! zise Ginny Fu, deschizându-i nerăbdătoare uşa. Era îmbrăcată aşa cum îi poruncise el, cu o haină jerpelită de culi, şi o pălărie mare, conică de pai, atârnându-i pe spate. Îşi mânjise faţa şi mâinile. Cum arăt? Ca un star de cinema, *heya?*

— Greta Garbo, spuse el râzând şi ea i se aruncă în braţe, sărutându-l.

— Mai vrei *jig-jig* înainte să plecăm, *heya?*

— *Niet.* Timp berechet în următoarele săptămâni. Berechet, *heya?*

O lăsă jos. Făcuse amor cu ea în zori, mai mult ca să-şi dovedească bărbăţia decât din dorinţă. Asta-i problema, îşi zise el. Nu o doresc. Mă plictiseşte.

— Acum, ai înţeles planul, *heya?*

— O da, zise ea cu siguranţă de sine. Găsesc cheul şapte şi mă amestec printre culi, car baloturi pe navă. Ajunsă acolo, mă duc la uşa din partea opusă scării, intru şi dau hârtia, o scoase din buzunar ca să-i arate că o are pusă bine, pe hârtie scria în ruseşte: „Cabina 3”, Boradinov o va aştepta. În cabina 3, pot să mă spăl, să mă schimb în

hainele cumpărate de tine, şi pe urmă aştept, îi zâmbi larg. *Heya?*

— Bravo.

Hainele nu costaseră mare lucru şi astfel nu avea nevoie de bagaj. Era mult mai simplu fără bagaj, căci acesta ar fi atras atenţia şi ea nu trebuia în nici un caz să atragă atenţia.

— Precis nu-i nevoie să iau nimic cu mine, Gregy? întrebă ea îngrijorată.

— Nu. Numai ce-ţi trebuie pentru machiaj. Lucruri femeieşti. Totul băgat în buzunar, pricepi?

— Bineînţeles, zise ea ţanţoşă. Ce, îs proastă?

— Bun. Atunci şterge-o.

Ea îl mai îmbrăţişă încă o dată.

— O, mulţumesc pentru vacanţă, Gregy. O să fiu mai grozavă ca oricând.

Fata plecă. Întâlnirea cu Koronski îi făcuse foame. Se duse la frigiderul vechi şi scoase nişte ciocolată. În timp ce mesteca, aprinse soba cu gaz şi se apucă să-şi prăjească nişte ouă. Neliniştea îi reveni. Nu-ţi fă griji, îşi porunci el. Planul va funcţiona, vei pune mâna pe tai-pan, iar la sediul poliţiei nu e decât o chestiune de rutină. Nu te mai gândi la astea. Gândeşte-te la Ginny. Poate că pe mare nu va mai fi plicticoasă. Până la destinaţie mă va distra nopţile, în unele dintre nopţi, iar, tai-panul ziua. Pe când ajungem, el va fi golit de tot ce ştie, iar ea va dispărea într-o nouă viaţă, primejdia nu va mai exista şi mă voi duce la *datcha* mea, unde mă va aştepta furia aia de Zergheeva. Şi o să ne certăm, ea azvârlindu-mi toate înjurăturile cu putinţă până îmi voi ieşi din fire şi o să smulg hainele de pe ea, poate o să folosesc iarăşi biciul, iar ea o să dea şi ea în mine, o să dea în mine până îmi voi croi cu forţa drum în ea şi o să explodez, să explodez, luând-o uneori şi pe ea cu mine, *Kristos,* ce bine ar fi să fie aşa de fiecare dată? Pe urmă o să dorm, fără să ştiu niciodată când mă va omorî în somn. Dar am prevenit-o, dacă mi se întâmplă ceva, oamenii mei

o s-o dea leproşilor din partea de răsărit a Vladivostokului, împreună cu toată familia ei. La radio se anunţă buletinul de ştiri de la ora şapte, în engleză.

„Bună dimineaţa. Aici Radio Hong Kong. Se aşteaptă, în continuare cantităţi mari de precipitaţii. Banca *Victoria* a confirmat în mod oficial că va plăti toate datoriile băncii *Ho-Pak* către depunători şi îi roagă pe aceştia să se aşeze liniştiţi la rând, dacă îşi vor banii luni. În cursul nopţii au fost numeroase alunecări de pământ şi de noroi în toată colonia. Cel mai greu lovite au fost zonele de aşezări neautorizate de deasupra Aberdeenului, de la San Ming Ping şi Sui Fai Terrace în Wanchai, unde şase mari alunecări de teren au afectat clădirile din zonă. În total, treizeci şi trei de persoane şi-au pierdut viaţa şi există temerea că multe s-ar putea să fie încă îngropate sub alunecări. Nu există noi amănunte în legătură cu odioasa asasinare şi răpire a domnului John Chen de către banda Vârcolacilor. S-au oferit recompense de 100.000 de dolari pentru informaţii care să ducă la capturarea lor. Rapoarte de la Londra confirmă că în acest an recolta din URSS este din nou compromisă.”

Suslev nu mai auzi restul ştirilor. Ştia că cele comunicate de la Londra sunt adevărate. Estimări ultrasecrete ale KGB prevăzuseră că şi în acest an recolta va fi sub nivelul necesar subzistenţei. *Kristos,* de ce naiba nu suntem în stare să ne asigurăm hrana? îi venea să strige în gura mare, cunoscând din experienţă suferinţele foamei, ca să nu mai vorbim de poveştile înfricoşătoare pe care le auzise de la tatăl şi mama lui.

Deci iarăşi o să fie foamete, iarăşi o să trebuiască să strângem cureaua, ca să cumpărăm grâu din străinătate, folosind valuta atât de greu câştigată, periclitându-ne viitorul, punându-l în mare primejdie, hrana fiind pentru noi călcâiul lui Achile. Niciodată nu e suficient. Nu avem niciodată destulă pricepere, sau destule tractoare, sau îngrăşăminte, sau bani. Căci banii se duc pe arme şi armate şi nave şi avioane, fiind mult mai important să devenim

suficient de puternici pentru a ne apăra de porcii capitalişti şi de porcii de revizionişti chinezi, mult mai important să-i zdrobim înainte să ne zdrobească ei pe noi. Dar niciodată nu-i destulă hrană pentru noi şi pentru ţările noastre tampon – Balcanii, Ungaria, Cehoslovacia, Polonia, Germania de Est, ţările Baltice. De ce pe vremuri nemernicii ăştia produceau destulă hrană pentru ei? De ce acum îşi falsifică recoltele, ne înşeală şi ne mint şi fură de la noi?

Noi îi apărăm, şi ei ce fac? Complotează, ne urăsc şi dacă nu ar fi armatele noastre şi KGB-ul ca să-i ţină în frâu pe împuţiţii de dizidenţi revizionişti, ăştia ar cloci rebeliuni – ca Germania Răsăriteană şi Ungaria – şi ar întoarce masele împotriva noastră.

Dar foametea duce la revoluţie. Întotdeauna. Foametea va face întotdeauna masele să se ridice contra guvernului. Aşa că ce ne rămâne de făcut? Să-i ţinem în lanţuri – pe toţi – până ce zdrobim America şi Canada şi punem mâna pe grânarele lor. Atunci, cu sistemul nostru, vor da recolte duble. Nu te păcăli singur, îşi zise el, chinuit. Sistemul nostru agricol nu merge. Nu a mers niciodată. Într-o bună zi, poate. Dar până atunci nu ne putem asigura hrana. Ticăloşii ăia făr' de mamă de ţărani...

— Potoleşte-te, bombăni Suslev cu voce tare, asta nu e treaba ta, nu tu răspunzi de ea. Vezi-ţi de problemele tale, ai încredere în partid şi marxism-leninism!

Ouăle se făcuseră şi puse nişte pâine la prăjit. Pe geamurile deschise răpăiră stropi de ploaie. Cu o oră în urmă potopul ce ţinuse toată noaptea se potolise, dar peste stradă, deasupra clădirilor, se vedeau nori negri. Acolo iarăşi toarnă, gândi el. În haznaua asta ori e secetă blestemată, ori potop blestemat! O rafală de vânt luă învelitoarea improvizată din carton a unuia din adăposturile de pe acoperiş şi-l dărâmă. Imediat, oamenii săriră să-l repare, până şi copii ce abia învăţau să umble dând o mână de ajutor.

Cu mişcări îndemânatice îşi aşternu masa, plăcându-i ordinea, fredonând în ritm cu muzica de la radio. Totul e în regulă, se liniştea el pe sine. Dunross se va duce la petrecere, Koronski, îmi va furniza cele necesare. Plumm clientul, Roger protecţia, şi nu trebuie decât să mă duc până la sediul poliţiei pentru vreun ceas, apoi să mă îmbarc fără grabă pe nava mea. La miezul nopţii, o dată cu fluxul, îmi iau adio de la Hong Kong, lăsându-i pe Vârcolaci să îngroape morţii... Auzind ţiuitul unei sirene de poliţie ce se apropia simţi cum i se zbârleşte părul pe ceafă. Se ridică în picioare, paralizat. Dar sirena trecu şuierând mai departe. Cu stoicism, se aşeză la masă şi începu să mănânce. Atunci răsună soneria telefonului secret.

34

Ora 7.30.

Micul elicopter Bell se ridică deasupra oraşului, zburând chiar pe sub plafonul norilor, apoi continuă să urce pe lângă costişa de la est, peste funicularul de pe Pisc. Acum se afla în primul strat de nori.

Cu grijă, pilotul mai urcă o sută de picioare, încetini şi se înclină puţin, apoi zări prin pâclă terenul de aterizare de la Casa Mare, lângă un palisandru falnic. Coborî imediat, Dunross îl aştepta deja. Se aplecă să evite palele ce se roteau, se urcă în partea stângă a cabinei, îşi prinse centura de siguranţă şi-şi puse căştile.

— Bună dimineaţa, Duncan, spuse el în microfonul de la gură. Nu credeam că o să ajungi.

— Nici eu, zise omul mai în vârstă, şi Dunross îşi potrivi volumul sonorului de la căşti ca să audă mai bine. Mă-ndoiesc că vom putea să ne întoarcem, tai-pan. Plafonul scade iarăşi foarte repede. Mai bine să o luăm din loc, dacă tot mergem. Tu ai comanda.

— Am pornit.

Încet, cu mâna stângă, Dunross trase maneta, mărind treptat turaţia şi trase în sus de manetă, în timp ce cu mâna dreaptă mişca palonierul de control spre dreapta, stânga, înainte, înapoi, descriind un mic cerc, căutând şi tatonând perna de aer în curs de formare. Mâna lui stângă controla viteza, urcarea şi coborârea, cea dreaptă direcţia, iar picioarele le avea pe pedalele de direcţionare. Lui Dunross îi plăcea să piloteze elicoptere. Era ceva mult mai excitant decât zborul cu aripi fixe. Necesita atât de multă concentrare şi pricepere încât uita de problemele lui, zborul purificându-l. Dar rareori zbura singur. Cerul era pentru profesionişti sau pentru cei ce pilotau zilnic, aşa încât avea întotdeauna cu sine un pilot-instructor, această prezenţă neîmpiedicându-l să guste din plin plăcerea zborului.

Simţea în mâini cum se formează perna de aer şi într-o clipă aparatul sc ridică un deget de la pământ. Imediat, corectă uşoara deviere spre dreapta provocată de o rafală de vânt. Verifică instrumentele, cu ochii aţintiţi afară, urechile urmărind muzica motorului. Când constată că totul e stabil, mări turaţia ridicând maneta din stânga, împinse palonierul înainte şi spre stânga cu doi centimetri, compensând din picioare, şi coti spre stânga, uşor înclinat, câştigând altitudine şi viteză. După ce stabiliza aparatul, apăsă pe butonul de emisie de pe palonier, luând legătura cu Controlul Traficului Aerian de la Kai Tak.

— Atenţie la turaţie, zise Mac.

— Da, iartă-mă.

Dunross făcu puţin prea repede corecţia şi se înjură în gând, apoi echilibră bine elicopterul, zburând lin, la o mie de picioare deasupra nivelului mării, peste port, spre Kowloon, Noile Teritorii şi locul unde se ţinea cursa de automobile.

— Chiar ţineţi azi cursa, tai-pan?

— Mă-ndoiesc, Duncan, spuse el în microfon. Dar doream să facem oricum aceasta plimbare. O aştept de o săptămână întreagă.

Duncan MacIver îşi avea mica lui firmă de elicoptere la aeroport. Lucra mai mult pe plan local, mai ales pentru administraţie, pentru inspecţii. Uneori, îl angajau şi poliţia, pompierii, vama. Era un tip scund, fost pilot în RAF, cu faţa ridată, largă, ochi ageri ce nu stăteau o clipă locului. După ce Dunross echilibră aparatul, MacIver se aplecă şi acoperi instrumentele cu cercuri de carton, pentru a-l obliga pe Dunross să piloteze ghidându-se numai după pipăit şi auz, să asculte intensitatea şi ritmul; o încetinire însemna că motorul trage mai din greu, deci urcau – atenţie! – iar o creştere a ritmului însemna că pierd altitudine.

— Tai-pan, uită-te acolo jos! MacIver arătă spre ceea ce semăna cu o cicatrice pe una din costişele muntelui, chiar lângă Kowloon, şi care tăia una din mahalalele formate din cocioabe. Peste tot sunt alunecări de teren. Ai auzit ştirile de la ora şapte?

— Da, le-am auzit.

— Lasă-mă pe mine o clipă.

Dunross îşi luă mâinile şi picioarele de pe comenzi. MacIver începu să coboare frumos, înclinând uşor aparatul în preajma aşezării pentru a vedea ce pagube sunt. Pagubele erau foarte mari. Aproape două sute dintre cocioabe erau distruse şi îngropate. Altele, din apropiere, arătau şi mai precare ca înainte. Fumul de la incendiul ce însoţea fiecare alunecare încă mai plutea ca un văl întunecat.

— Isuse! Pare să fie o grozăvie.

— Astăzi m-am trezit cu noaptea-n cap pentru că pompierii mi-au cerut să-i ajut pe Hill Three, deasupra Aberdeenului. Acolo a fost o alunecare acum vreo două zile, un copil era cât pe ce să fie îngropat. Noaptea trecută s-a produs alta, în aceeaşi zonă, foarte păcătoasă. Alunecarea e de vreo două sute de picioare pe cincizeci. Au fost

distruse vreo două sau trei sute de cocioabe, dar sunt numai zece morţi. Mare noroc!

MacIver se mai învârti puţin în cerc, notă ceva pe un carnet, apoi readuse aparatul la altitudinea şi viteza de croazieră. După aceea, îi spuse lui Dunross:

— E al tău.

Dunross preluă comanda.

Spre dreapta lor începea să se zărească Sha Tin. Când ajunseră mai aproape, MacIver luă acoperitorile de pe instrumente şi verifică datele.

— Bun. Alege locul de aterizare.

— Ai mai avut în ultima vreme ceva interesant?

— Nu, tot treburi de-astea. Am o cursă la Macao, dacă e bună vremea, mâine dimineaţă.

— Lando Mata?

— Nu, un american pe nume Banastasio. Atenţie la turaţie! A, uite locul cel mai bun!

Satul de pescari Sha Tin se afla lângă un drum ce ducea sus în munte, unde trebuia să se ţină cursa de automobile. Parcursul consta dintr-un drum neasfaltat, săpat cu buldozerul în coasta muntelui. La poalele pantei se aflau câteva maşini, unele pe remorci, dar practic nici un spectator. În mod normal ar fi venit cu sutele, mai ales europeni. Acesta era singurul eveniment sportiv automobilistic din colonie. Legea englezească interzicea folosirea sistemului de drumuri publice pentru curse şi de aceea Marele Premiu de la Macao, pentru şoferi amatori, fusese organizat în comun de Clubul din Hong Kong pentru Maşini Sport şi Raliuri şi de Consiliul Municipal portughez. Cu un an în urmă, Guillo Rodriguez, din poliţia din Hong Kong, câştigase cursa de şaizeci de ture în trei ore şi douăzeci şi şase de minute, cu o viteză medie de 72 de mile la oră, iar Dunross, într-un Lotus, şi Brian Kwok, într-un Jaguar luat cu împrumut, fuseseră unul lângă altul în cursa pentru locul doi, până când lui Dunross i-a făcut explozie un cauciuc, tocmai când intra în Fisherman's Bend, şi fusese

cât pe ce să moară exact în locul unde, în 1959, în anul dinainte de a deveni tai-pan, îi luase foc motorul.

Acum Dunross se concentra în vederea aterizării, ştiind că vor fi priviţi. Elicopterul era în poziţie bună, turaţia corectă de coborâre. Ateriză lin, perfect, mai bine ca oricând, MacIver nu zise nimic, făcându-i astfel un frumos compliment, de parcă era ceva firesc. Îl privea pe Dunross care făcea acum manevra de oprire.

— Tai-pan, nu mă laşi pe mine să opresc motorul? zise el. Tipii ăia par cam nerăbdători.

— Mulţumesc.

Dunross se îndreptă, uşor aplecat, păşind prin noroi, spre grupul de bărbaţi în mantale de ploaie.

— Bună dimineaţa.

— Este oribil, tai-pan, zise George T'Chung, fiul cel mare al lui Shitee T'Chung. Am încercat cu maşina mea şi s-a împotmolit la prima curbă, arătă spre drum, maşina era înnămolită, cu una din aripi îndoită. Va trebui să aduc un tractor să o scot.

Îi stropi o nouă rafală de ploaie.

— Numai pierdere de vreme, zise Don Nikklin, acru. Era un tip scund şi arţăgos, de nici treizeci de ani. Trebuia să fi anulat de ieri cursa.

Aşa e, îşi zise Dunross satisfăcut, dar dacă o amânam de ieri nu aş fi avut un motiv să vin până aici pilotând şi nici n-aş fi avut marea plăcere să vă văd aici, stricându-vă dimineaţa.

— Toată lumea a fost de acord să aşteptăm până azi. Am fost cu toţii de părere că e puţin probabil să putem ţine cursa, zise Dunross cu glas dulce. Erai de faţă. Şi tatăl tău era acolo. Eh?

McBride interveni repede:

— Fac oficial propunerea să o amânăm.

— Aprobat! Nikklin se îndreptă spre camioneta lui nou-nouţă cu dublă tracţiune pe care se afla un Porsche puternic.

— Ce individ simpatic! zise careva.

Îl urmăriră cu privirea plecând, conducând cu multă îndemânare pe drumul prost şi alunecos, trecând de elicopter, al cărui motor se oprise, dar paletele se mai roteau încet.

— Păcat că-i aşa o scârbă, spuse un altul. E un şofer formidabil.

— Rămâne de văzut la Macao, eh, tai-pan? zise George T'Chung râzând, cu glasul lui patrician şi accent de şcoală englezească de clasă.

— Da, răspunse Dunross pe un ton tranşant, abia aşteptând să vină luna noiembrie ca să-l bată iarăşi pe Nikklin. Îl învinsese de trei ori din şase, dar nu câştigase niciodată Marele Premiu, căci maşinile lui nu fuseseră niciodată destul de puternice pentru a face fata apăsării piciorului lui drept. De data asta, pe Dumnezeu, o să câştig.

— Ba n-o să câştigi, tai-pan. Asta e anul meu! Am un Lotus 22, trăsnet, bătrânul meu a ales ce-i mai bun. O să-mi vezi coada toate cele şaizeci de ture!

— S-o crezi tu! Noua mea maşină... Dunross se întrerupse.

Se îndrepta spre ei o maşină a politiei, alunecând şi derapând prin noroi. De ce a venit Sinders atât de devreme? se întrebă el, simţind cum i se strânge stomacul. Spusese la prânz. Involuntar, duse mâna la buzunarul de la şold, închis cu nasture, să verifice dacă plicul e acolo. Se linişti. Noaptea de dinainte, după ce revenise în biroul lui P.B. White, scosese cele unsprezece bucăţi de hârtie şi le studiase din nou, la lumină. Cifrul era un talmeş-balmeş fără noimă. Mă bucur, îşi zisese el. Apoi se dusese la maşina de fotocopiat aflată lângă masa de lucru acoperită cu piele şi făcuse două copii după fiecare pagină. Fiecare set îl pusese în plic separat, lipit. Pe unul scrisese: „P.B. White – te rog dă acest plic tai-panului companiei *Struan,* fără să-l deschizi.” Apoi îl pusese într-o carte aleasă la întâmplare din rafturi, pe care o aşezase cu grijă la locul ei. Urmând

instrucţiunile lui AMG, pe al doilea scrisese un G, pentru Riko Gresserhoff, şi-l băgase în buzunar. Originalele le băgase în alt plic, lipindu-l şi pe acesta înainte de a-l pune în buzunar. Apoi, după ce verificase că uşa secretă e bine închisă, descuiase uşa de la birou şi ieşise. Peste câteva minute pleca împreună cu Gavallan, Casey şi Riko. Deşi ar fi avut tot timpul să-i dea lui Riko setul ei, hotărâse că e mai bine să aştepte până după ce va preda originalele. Să-i dau lui Sinders originalele acum sau la prânz? se întreba el urmărind cu privirea maşina de politie. Aceasta se opri. Din ea coborî inspectorul şef Donald C.C. Smyth. Nu se aflau cu el nici Sinders, nici Crosse.

— Bună dimineaţa, zise Smyth politicos, salutând ca bastonul mic de trestie pe care-l duse la chipiu, cealaltă mână având-o încă tot în eşarfă. Iertaţi-mă, domnule Dunross, elicopterul e angajat de dumneavoastră?

— Da, domnule inspector şef, răspunse Dunross. Ce s-a întâmplat?

— Eram mai la vale şi v-am văzut venind încoace. Mă întrebam dacă i-am putea lua cu împrumut pe MacIver şi elicopterul pentru vreun ceas sau, dacă plecaţi chiar acum, poate luăm aparatul după aceea.

— Sigur. Plec într-o clipă. Cursa s-a anulat.

Smyth aruncă o privire spre drumul de coastă, spre cer, şi scrâşni din dinţi.

— Aş zice că a fost o treabă înţeleaptă, sir. Cu siguranţă că s-ar fi întâmplat vreun accident. Dacă s-a aranjat, pot vorbi cu MacIver?

— Sigur. Sper că nu e ceva grav.

— Nu, deloc. Deşi e ceva interesant. Ploaia a descoperit două cadavre care au fost îngropate în aceeaşi zonă unde s-a găsit trupul lui John Chen.

Ceilalţi se apropiară şi ei.

— Vârcolacii? întrebă George T'Chung speriat. Noi victime răpite?

— Aşa presupunem. Amândoi erau tineri. Unul are capul zdrobit, iar celălalt e pe jumătate decapitat, după câte se pare cu o cazma. Amândoi erau chinezi.

— Isuse! Tânărul George T'Chung se făcuse alb ca varul.

Smyth dădu din cap, sumbru.

— N-aţi auzit de ceva fii de bogătaşi care să fi fost răpiţi?

Toată lumea clătină din cap.

— Nu mă miră, zise Smyth. E o prostie din partea familiilor victimelor să trateze cu răpitorii şi să nu spună nimic. Din păcate, cadavrele au fost descoperite de localnici, aşa că până diseară vor scrie toate ziarele, de aici până la Pekin!

— Vreţi să luaţi cadavrele cu elicopterul?

— O, nu, tai-pan. Aducem aici nişte experţi de la poliţia judiciară, să cerceteze zona până nu începe iar ploaia. Trebuie să încercăm să-i identificăm pe nenorociţii ăia. Puteţi să plecaţi chiar acum?

— Da, sigur.

— Mulţumesc. Îmi cer scuze că vă deranjez. Îmi pare rău de Noble Star, dar sâmbătă pariez pe dumneavoastră.

Smyth salută politicos dând din cap şi se îndepărtă. Se vedea clar că George T'Chung e foarte îngrijorat.

— Noi toţi reprezentăm posibile ţinte pentru ticăloşii ăia. Vârcolacii. Tu, eu, bătrânul meu, oricine! Isuse, cum putem să ne apărăm de ei?

Nimeni nu-i răspunse. Apoi Dunross zise râzând:

— Nu-i nevoie să-ţi faci griji, amice, noi suntem de neatins.

35

Ora 10.01.

În semiobscuritatea dormitorului răsună soneria telefonului. Bartlett se dezmetici cu greu din somn:

— Alo?

— Bună dimineaţa, domnule Bartlett, aici Claudia Chen. Tai-panul voia să ştie dacă aveţi nevoie de maşină astăzi?

— Nu, nu, mulţumesc. Bartlett se uită la ceas. Isuse, bâigui el cu voce tare, uluit cât de mult dormise. Aăăă, mulţumesc, mulţumesc, Claudia.

— Excursia la Taipe este reprogramată pentru vinerea viitoare, cu întoarcerea luni la prânz. Vă convine?

— Da, da, sigur.

— Mulţumesc.

Bartlett închise telefonul şi se culcă la loc o clipă, ca să-şi adune gândurile. Se întinse leneş, bucuros că nu are nici o grabă, savurând atât de rara plăcere a trândăvelii. Era ceasul patru dimineaţa când agăţase pe uşă un „nu deranjaţi”. Ceruse să nu fie sunat până la ora 10 şi se băgase în pat. Seara trecută, Orlanda îl dusese la Aberdeen, unde închiriase o Barcă de Plăceri. Plutiseră liniştiţi pe canale, răpăitul ploii făcând cabina să pară şi mai intimă, cu căldura focului şi mâncarea fierbinte şi picantă.

— În Shanghai noi gătim cu usturoi, cu chili şi ardei şi tot soiul de mirodenii, îi spusese ea, servindu-l, beţigaşele părând ca o delicată prelungire a degetelor ei. Cu cât mergi mai spre nord, cu atât mâncarea e mai picantă, cu atât se mănâncă mai puţin orez, mai multă pâine şi paste. În nord se mănâncă grâu, numai în sudul Chinei se mănâncă orez, Linc. Mai vrei?”

Mâncase bine şi băuse berea pe care Orlanda o adusese cu ea. Fusese pentru el o noapte plăcută, în care nu simţise cum trece timpul, Orlanda delectându-l cu poveşti despre Asia, despre Shanghai. Mai târziu, după ce mâncarea fusese luată. În timp ce ploaia răpăia pe prelată şi ei stăteau întinşi unul lângă celălalt pe perne, cu degetele împletite, ea îi spusese:

— Linc, îmi pare rău, dar te iubesc.

Asta îl luase prin surprindere.

— Nu ai de ce să-ţi pară rău, răspunsese el, nepregătit încă să-i răspundă la fel.

— Dar zău îmi pare. Asta complică lucrurile, da, complică foarte mult lucrurile.

Da, îşi spuse el. E atât de uşor pentru o femeie să zică te iubesc, atât de greu pentru un bărbat, atât de necugetat, căci atunci nu mai ai ieşire. Oare ăsta o fi cuvântul potrivit? Nici la asta nu găsi un răspuns. Acum, stând culcat în pat, cu capul pe braţe, trecu în revistă întâmplările din noaptea trecută. Se atinseseră, cu mâini fremătânde, şi ale lui şi ale ei, dar nu merseseră până la capăt. Nu că ca l-ar fi împiedicat sau l-ar fi oprit. Dar el se reţinuse, până la urmă.

— Nu ai mai făcut niciodată asta, glăsui el acum cu voce tare. Când aveai o fată, mergeai până la capăt.

Îi părea rău că n-o făcuse, amintindu-şi cât de puternică fusese dorinţa amândurora. Fraza ,,Eu nu-s o femeie de o noapte sau o curvă eurasiatică" îi răsunase tot timpul în urechi. În taxi, în drum spre casa ei, nu-şi vorbiseră, ţinându-se doar de mână. Asta e culmea, îşi zise el, simţindu-se caraghios, ca nişte copii, ţinându-ne de mână! Dacă cineva mi-ar fi spus acum o lună, acum o săptămână, că mă voi mulţumi cu atât, aş fi zis că e un tâmpit şi aş fi pariat pe oricâți bani. Bani, am mai mult decât destui pentru Orlanda şi pentru mine. Dar cum rămâne cu Casey? Şi *Par-Con?* S-o luăm pe rând, să vedem mai întâi dacă îmi spune de treaba cu Murtagh şi de ce a ţinut-o secretă. Gornt? Gornt sau Dunross? Dunross e un tip care are stil, iar faptul că Banastasio e împotriva lui înseamnă un vot de încredere în favoarea lui. După ce îi relatase lui Armstrong teoria lor în legătură cu Banastasio, Armstrong spusese:

— Vom vedea ce găsim, deşi, în colonie, domnul Gornt este considerat un om de încredere. Fiţi liniştit, pe domnul Banastasio îl vom avea în vedere. Dar nu prezintă el o ameninţare în primul rând pentru SUA?

— O da. I-am spus lui Rosemont şi...

— Aaa, bun! Bine aţi făcut. E un tip priceput. L-aţi văzut şi pe Ed Langan?

— Nu. Şi el e tot de la CIA?

— Oficial, eu nu ştiu nici măcar dacă domnul Rosemont e de la CIA, domnule Bartlett. Lăsaţi totul în seama mea. El a avut vreo idee în privinţa armelor?

— Nu.

— Ei bine, n-are importanţă. Voi transmite informaţiile dumneavoastră şi voi lua legătura cu el. Apropo, e un tip foarte priceput.

Pe Bartlett îl străbătu un scurt fior. Va trebui să fie foarte priceput ca să înfrunte mafia, dacă Banastasio este într-adevăr din mafie. Se întinse spre telefon şi formă numărul camerei lui Casey. Nu răspundea, aşa că sună la recepţie să întrebe dacă are vreun mesaj. Recepţionerul îi spuse că toate îi fuseseră deja băgate pe sub uşă.

— Doriţi să vă trimitem sus telegramele şi telexurile?

— Da, sigur, mulţumesc. Am vreun mesaj de la Casey Tcholok?

— Nu, sir.

— Mulţumesc.

Sări din pat şi se duse la uşă. Printre mesajele telefonice se afla şi un plic. Îi recunoscu scrisul. Toate mesajele erau telefoane de afaceri, cu excepţia unuia: „A sunat domnul Banastasio. Vă roagă să-i telefonaţi”. Pe acesta îl puse deoparte. Deschise plicul de la Casey. Pe bilet figura ora 9.45, şi scria: „Bună Linc! Nu am vrut să-ţi stric somnul cel dulce. Mă întorc pe la şase. Petrecere frumoasă!''

Unde o fi plecat? se întrebă el cu gândurile aiurea. Luă telefonul ca să-l sune pe Rosemont, dar se răzgândi şi formă numărul Orlandei. Nu răspundea. Îl mai formă o dată, fără succes.

— Drace!

Încercă să-şi alunge nemulţumirea. Aveţi întâlnire la prânz, aşa că ce-i atât de grav? Prânzul de duminică, aici,

la restaurantul de la ultimul etaj al hotelului *V and A.* şi timp din belşug,

— La prânz, duminica, aici vine lumea cea mai aleasă, Linc, bufetul cu mâncăruri calde şi reci, este faimos în toată Asia. E cel mai bun din câte există.

— Dumnezeule, cu atâta mâncare, într-o săptămână o să atârn o tonă!

— Nu tu, niciodată. Dacă vrei, facem după aceea o plimbare lungă sau ne ducem să jucăm tenis. Facem tot ce vrei tu! O Linc, te iubesc atât de mult.

Casey stătea sprijinită de balustrada digului din Kowloon, printre mulţi alţii. Era îmbrăcată în pantaloni kaki, o bluză de mătase galbenă care îi scotea în evidenţă silueta, dar nu prea mult, o jachetă asortată din caşmir, legată neglijent în jurul umerilor, tenişi, şi în geanta mare de umăr avea un costum de baie. Nu că mi-ar fi de folos azi, îşi zise ea, căci Piscul era învăluit până la jumătate în nori, spre est cerul era întunecat şi o dâră neagră de nori se apropia deja de insulă. Un mic elicopter trecu urnind pe deasupra, îndreptându-se, peste port, spre cartierul central. Îl văzu aterizând pe una din clădiri. Nu-i aia clădirea companiei *Struan?* Ba da, aia este. Oare Ian o fi în elicopter? Mă-ntreb, oare se ţine cursa? Seara trecută, el zicea că nu, dar că s-ar putea ca unii dintre ei să meargă oricum. Apoi ochii i se opriră pe iahtul de croazieră care se apropia. Era mare, cu linii zvelte, pavilionul britanic la pupa şi un steag viu colorat pe catargul scurt. Îl zări pe Gornt, la cârmă. Era îmbrăcat într-o ţinută lejeră: cămaşă cu mânecile suflecate, pantaloni de pânză. Părul negru îi era ciufulit de briză. El îi făcu semn cu mâna şi Casey îi răspunse. Mai erau şi alţii pe puntea principală: Jason Plumm, pe care-l cunoscuse la curse, sir Dunstan Barre pe care-l ştia de la tai-pan – purta un blazer albastru, elegant, şi pantaloni albi – Pugmire, într-o ţinută tot atât de nautică.

Gornt aduse nava cea mare cu multă îndemânare lângă cheu, cu baloanele de acostare puse, doi marinari având în mână pregătite căngile de acostare. Casey o luă de-a lungul cheului, spre treptele ude şi alunecoase. Cinci tinere chinezoaice se aflau deja acolo, îmbrăcate în straie vesele de iahting, râzând, sporovăind şi făcând semne cu mâna. În timp ce Casey privea, ele săriră cu stângăcie pe punte, ajutate de un marinar, şi îşi azvârliră din picioare pantofii cu tocuri înalte. Una se duse spre Barre, alta la Pugmire, alta la Plumm, de parcă ar fi fost prieteni vechi, iar ultimele două coborâră vesele sub punte. Ei drăcie, îşi zise Casey scârbită, e o petrecere de-alea... Era pe punctul să facă stânga împrejur şi să plece, dar îl văzu pe Gornt sprijinit de parapet, privind-o.

— Bună, Casey, îmi pare rău de ploaia asta. Urcă!

Nava se pleca şi se legăna din cauza hulei, valurile izbind treptele şi coca,

— Haide, urcă, nu e periculos, îi strigă el.

Reacţionând de-ndată la ceea ce i se păru a fi o sfidare, Casey coborî repede treptele, refuză mâna întinsă de marinar pentru a o ajuta şi, după ce aşteptă momentul potrivit, sări pe punte.

— Ai făcut treaba asta de parcă ai mai fost şi altădată pe un iaht, spuse Gornt plin de admiraţie, ieşindu-i în întimpinare. Bun venit la bordul lui *Sea Witch.*

— Îmi place să navighez, Quillan, deşi cred că s-ar putea să nu fiu la locul meu aici.

— Oh! Gornt ridică din sprâncene şi în expresia lui nu se citea nici sfidare, nici provocare. Te referi la fete?

— Da.

— Ele sunt doar oaspeţi ai oaspeţilor mei. O privi atent, înţelesesem că vrei să fii tratată cu egalitate.

— Poftim?

— Eu credeam că vrei să fii tratată cu egalitate într-o lume masculină în afaceri şi în plăceri! Să fii acceptată, eh?

— Da, zise ea cu răceală.

Gornt rămase la fel de prietenos.

— Te deranjează fiindcă ceilalţi sunt căsătoriţi şi le-ai cunoscut pe unele din soţiile lor?

— Da, presupun că da.

— Şi nu ţi se pare asta cam incorect?

— Nu, nu cred, zise ea, stânjenită.

— *Tu* eşti invitata *mea,* celelalte sunt invitatele invitaţilor mei. Dacă vrei egalitate, poate că ar trebui să fii pregătită să accepţi egalitatea.

— Asta nu e egalitate.

— Eu te tratez ca pe un egal. Trebuie să-ţi spun că ceilalţi nu te considerau la fel de demnă de încredere cum te consider eu. Zâmbetul lui deveni mai dur. Le-am spus că pot să plece sau să rămână. Fac ce-mi place pe iahtul meu şi eu am garantat pentru discreţia şi bunele tale maniere. Aici suntem în Hong Kong, obiceiurile noastre sunt diferite. Aceasta nu este o societate puritană, deşi avem reguli foarte serioase. Tu eşti singură, necăsătorită. Foarte atrăgătoare şi foarte binevenită. Dacă erai măritată cu Linc, n-ai fi fost invitată, nici împreună cu el, nici singură, deşi el ar fi putut să fie, iar ce ţi-ar fi spus ţie la întoarcere ar fi fost treaba lui.

— Vrei să zici că ăsta e un obicei, aici în Hong Kong, ca duminică după-masă băieţii să iasă cu fetele?

— Nu, câtuşi de puţin. Ce vreau să spun este că oaspeţii mei m-au întrebat dacă pot să invite nişte musafire, care să înveselească o ieşire, care altminteri ar fi fost poate plicticoasă pentru ei.

Privirea lui Gornt era sinceră. *Sea Witch* se clătină, izbit de un alt val, şi Barre şi cu prietena lui erau cât pe ce să cadă. Ea scăpă din mână paharul de şampanie. Gornt nu se clintise, şi nici Casey. Ea n-avu nici măcar nevoie să se prindă de ceva.

— Ai navigat de multe ori? întrebă el cu admiraţie.

— Am o mică ambarcaţiune, de şase metri lungime, din fibră de sticlă, clasă olimpică, un slup, pe remorcă. În unele weekenduri ies cu ea pe mare.

— Singură?

— Cel mai adesea. Uneori vine şi Linc.

— El e acum la cursa de automobile?

— Nu. Am auzit că a fost anulată,

— Pleacă după-masă la Taipe?

— Nu. Am auzit că şi asta a fost anulată.

Gornt dădu din cap.

— E mai înţelept. Mâine sunt multe de făcut, privirea lui era blândă. Îmi pare rău că te simţi jignită. Credeam că eşti altfel decât femeile obişnuite. Acum îmi pare rău că au venit şi ceilalţi.

Casey sesiză ciudata blândeţe.

— Da şi mie îmi pare rău.

— N-ai vrea totuşi să rămâi? Sper să vrei, deşi trebuie să contez pe discreţia ta. Eu am garantat-o.

— Rămân, zise ca simplu. Mulţumesc pentru încredere.

— Vino pe puntea superioară. Avem şampanie şi cred că prânzul o să-ţi placă.

Dat fiind că se hotărâse să rămână, Casey lăsă deoparte reţinerile ei, ca să se bucure de acea zi.

— Unde mergem?

— Către Sha Tin. Acolo marea e mai liniştită.

— Ştii, Quillan, ai un iaht splendid.

— O să ţi-l arăt într-o clipă.

O ploaie uşoară stropi puntea şi se adăpostiră. Gornt aruncă o privire spre ceasul din turn. Arăta 10.10. Se pregătea să ordone plecarea, când Peter Marlowe coborî zorit treptele şi urcă la bord. Făcu ochii mari observând-o pe Casey.

— Îmi pare rău că am întârziat, domnule Gornt.

— Nu-i nimic, domnule Marlowe. Oricum voiam să vă mai dau câteva minute, ştiu cum e când ai copii mici.

Scuzaţi-mă o clipă, cred că vă cunoaşteţi. O, Casey e invitata *mea,* discreţia ei e garantată. Îi zâmbi. Nu-i aşa?

— Bineînţeles.

Plecă, ducându-se pe puntea superioară ca să ia comanda la cârmă. Casey şi Marlowe îl urmăriră cu privirea, amândoi stânjeniţi, în timp ce briza mării făcea ploaia să aibă un miros proaspăt.

— Nu mă aşteptam să te văd, Peter, zise ea.

— Nici eu nu mă aşteptam să te văd pe tine.

Ea îl privi atentă, ochii ei căprui având o expresie sinceră.

— E vreuna dintre... dintre celelalte, a ta? Spune-mi deschis.

Zâmbetul lui avea ceva ciudat.

— Chiar dacă ar fi, aş zice că asta nu e treaba ta. Discreţie şi aşa mai departe. Apropo, tu eşti prietena lui Gornt?

Casey făcu ochii mari.

— Nu. Bineînţeles că nu!

— Atunci de ce te afli aici?

— Nu ştiu. El... el mi-a spus doar că am fost invitată ca un egal.

— Aha, aşa va să zică. Peter Marlowe se simţi şi el uşurat. Are un ciudat simţ al umorului. Ei bine, te-am prevenit, Şi ca să-ţi răspund la întrebare, află că cel puţin opt fac parte din haremul Marlowe! Râseră, după care el adăugă pe un ton mai serios: Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa lui Fleur. E foarte înţeleaptă.

— Aş vrea să fiu şi eu la fel, Peter. Toate astea sunt foarte noi pentru mine. Îmi pare rău de... da, îmi pare rău.

— E ceva nou şi pentru mine. N-am mai fost niciodată într-o croazieră de duminică. De ce...

Zâmbetul i se şterse. Casey îi urmări privirea. Robin Grey tocmai ieşise pe punte şi îşi turna un pahar de şampanie, una din fete întinzându-i şi paharul ei. Casey se

întoarse să se uite la Gornt, văzându-l cum îşi plimbă privirea de la un bărbat la altul, apoi se opreşte asupra ei.

— Vino sus, îi strigă Gornt. E vin, şampanie, Bloody Mary sau, dacă preferi, cafea.

Pe chip nu i se citea nici o expresie, dar în sinea lui se distra grozav.

36

Ora 11.15.

— Vă repet, domnule Sinders, nu ştiu nimic de nici o telegramă, nu cunosc nici un Arthur, nu ştiu de nici un dosar, nici un american şi nu cunosc nici un maior Iuri Bakian – omul acela era Igor Voranski, marinar clasa întâi.

Suslev făcea eforturi să se stăpânească. Sinders şedea în faţa lui la biroul din camera de interogatorii de la sediul poliţiei. Suslev se aşteptase ca Roger Crosse să fie şi el aici, să-l ajute. Dar de când venise, nu-l zărise. Ai grijă, îşi spuse el, eşti singur. Nu vei avea nici un sprijin din partea lui Roger. Pe bună dreptate. Spionul trebuie protejat, cât despre Boradinov, nici el nu e de vreun ajutor. Aruncă o privire spre secundul lui, care şedea alături, ţeapăn, drept în scaun şi foarte stingherit.

— Şi insistaţi să susţineţi în continuare că numele acestui spion Dimitri Metkin nu era Leonov – Nikolai Leonov —, tot maior în KGB?

— E o prostie, totul e o aberaţie. Voi raporta acest incident guvernului meu, voi...

— Aţi terminat cu reparaţiile?

— Da, sau cel puţin se vor termina până la miezul nopţii. Noi aducem Hong Kongului bani buni şi plătim…

— Da. Şi nu faceţi altceva decât să creaţi tot felul de probleme ciudate. Precum maiorul Leonov, precum Bakian?

— Vreţi să ziceţi Metkin? Suslev se uită la Boradinov, ca să-l implice şi pe el în discuţie. Tu cunoşteai vreun Leonov?

— Nu, tovarăşe comandant, bâigui Boradinov. Noi nu ştiam nimic.

— Ce de poveşti de adormit copiii! Sinders oftă. Din fericire, Leonov ne-a spus destul de multe despre voi şi despre *Ivanov* înainte ca voi să-l asasinaţi. Da, maiorul Leonov al vostru a fost foarte cooperant, brusc, glasul lui deveni tăios. Secund Boradinov, aşteaptă te rog afară!

Bărbatul mai tânăr se ridică parcă împins de un arc, alb la faţă. Deschise uşa. Afară, un agent chinez din SI, cu un aer ostil, îi arătă un scaun, apoi închise din nou uşa. Sinders lăsă pipa deoparte, scoase un pachet de ţigări şi îşi aprinse una pe îndelete. În ferestre bătea ploaia. Suslev aştepta, cu sufletul la gură. Îşi urmărea duşmanul, privindu-l pe sub sprâncenele stufoase, întrebându-se ce o fi având Roger Crosse pentru el de e atât de urgent. Dimineaţă, când sunase telefonul secret, era Arthur, ca să întrebe dacă Suslev poate veni să se întâlnească cu Roger Crosse, pe la opt seara, la Sinclair Towers.

— Ce-i atât de urgent? Trebuie să fiu pe navă să…

— Nu ştiu. Roger a zis că e urgent. N-am avut timp să discutăm. Te-ai văzut cu Koronski?

— Da. Totul e aranjat. Poţi să livrezi „marfa”?

— O da, cu mult înainte de miezul nopţii.

— Să nu dai greş. Centrul contează acum pe tine, adăugase el, minţind. Spune-i prietenului nostru că avem ordin.

— Excelent. Nu vom da greş.

Suslev sesizase nerăbdarea din glas. Ceva din teamă îl mai părăsise. Dar acum îi revenea. Nu-i plăcea că se află aici, atât de aproape de a rămâne permanent. Reputaţia lui Sinders era binecunoscută în KGB: un tip devotat, isteţ şi cu foarte multă intuiţie.

— M-am plictisit de aceste întrebări, domnule Sinders, zise el mirat că şeful MI-6 venise personal la Hong Kong şi că putea părea a fi un tip atât de lipsit de importantă. Eu plec.

— Vorbeşte-mi de *Sevrin.*

— *Sevrin!* Cine e *Sevrin?* Nu sunt obligat să stau să vă răspund la întrebări, nu…

— Aşa e, tovarăşe căpitan, în mod normal, dar unul din oamenii dumneavoastră a fost prins spionând şi prietenii noştri americani tare ar vrea să pună mâna pe dumneavoastră.

— Ce?

— Da, şi teamă mi-e că ei nu sunt la fel de răbdători ca noi.

Spaima lui Suslev crescu iarăşi.

— Alte ameninţări! De ce mă ameninţaţi? zise el tulburat. Noi respectăm legile. Eu nu-s răspunzător de problemele apărute! Cer să fiu lăsat să mă întorc pe nava mea! Acum!

Sinders continuă să-l privească.

— În regulă. Puteţi pleca, zise el calm.

— Pot să plec?

— Da, sigur că da. Bună ziua.

Uimit, Suslev se holbă la el o clipă, apoi se-ntoarse, luând-o spre uşă.

— Bineînţeles că noi le vom strecura superiorilor dumneavoastră faptul că dumneavoastră ni l-aţi dat pe Leonov.

Suslev se opri, cenuşiu la faţă.

— Ce, ce aţi spus?

— Leonov ne-a zis, printre altele, că dumneavoastră l-aţi îndemnat să se ducă personal să ia mesajul. Apoi aţi lăsat să se afle de acest schimb.

— Minciuni… minciuni, spuse el, îngrozit deodată la gândul că poate Roger Crosse a fost prins şi el, la fel ca Metkin.

— Şi nu tot dumneavoastră le-aţi strecurat nord-coreenilor o vorbă despre Bakian?

— Nu, n-am făcut aşa ceva, bâigui Suslev, extrem de uşurat să constate că Sinders numai îl tatona, fără să aibă

probabil nici o informaţie. Îi mai reveni puţin siguranţa de sine. Asta e altă aberaţie. Nu cunosc nici un nord-coreean.

— Eu vă cred, dar sunt sigur că Direcţia întâi n-o va face. Bună ziua.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Vorbiţi-mi de telegramă.

— Nu ştiu nimic despre asta. Comisarul dumneavoastră s-a înşelat. Nu mie mi-a scăpat din mână.

— O, ba da. Care american?

— Nu ştiu nimic despre vreun american.

— Vorbiţi-mi despre *Sevrin.*

— Nu ştiu nimic de acest *Sevrin.* Ce e, cine e?

— Sunt convins că ştiţi că superiorii dumneavoastră din KGB sunt extrem de tranşanţi când e vorba de scurgeri de informaţii şi foarte suspicioşi. Dacă izbutiţi să plecaţi, eu v-aş sugera ca dumneavoastră, secundul dumneavoastră, nava şi întreg echipajul dumneavoastră să nu vă mai întoarceţi vreodată în aceste ape…

— Iarăşi mă ameninţaţi? Acesta va deveni un incident internaţional. Voi informa guvernul meu şi pe al dumneavoastră şi…

— Da. Şi la fel vom face şi noi. Oficial şi în particular, foarte particular. Privirea lui Sinders era de gheaţă, deşi buzele zâmbeau.

— Pot… pot să plec acum?

— Da. Şi aşteptăm informaţiile.

— Ce face?!

— Cine e americanul? Şi cine e Arthur?

— Nu cunosc nici un Arthur. Arthur şi mai cum?

— Voi aştepta până la miezul nopţii. Dacă plecaţi fără să-mi spuneţi, când mă întorc la Londra voi avea grijă să ajungă la urechile ataşatului naval sovietic de la Londra că dumneavoastră ni l-aţi dat pe Leonov, pe care-l numiţi Metkin, şi pe Bakian, căruia îi ziceţi Voranski, pentru a vă asigura favorurile SI.

— Astea-s minciuni, numai minciuni, ştiţi bine că-s minciuni.

— Cinci sute de oameni v-au văzut la hipodrom cu comisarul Crosse. Atunci i-aţi vândut pontul cu Metkin.

— Toate-s minciuni, spuse Suslev, încercând să-şi ascundă groaza.

Sinders râse încet.

— Vom vedea, nu-i aşa? Noul vostru ataşat naval de la Londra se va agăţa de orice pai ca să se pună bine cu superiorii săi. Eh?

— Nu înţeleg, spuse Suslev, înţelegând de fapt foarte bine; era prins în capcană.

Sinders se aplecă deasupra mesei ca să-şi scuture pipa.

— Ascultaţi-mă bine, zise el, pe ton de ultimatum. Fac un lucru: viaţa dumneavoastră în schimbul americanului şi a lui Arthur.

— Nu cunosc nici un Arthur.

— Va fi un secret doar între noi doi. Nu voi spune nimănui. Vă dau cuvântul meu.

— Nu cunosc nici un Arthur.

— Mi-l arătaţi şi sunteţi în siguranţă. Dumneavoastră şi cu mine suntem profesionişti, ştim ce-i acela un schimb, cei aia garanţie de securitate, şi că uneori se poate încheia câte un târg foarte secret. De data asta sunteţi prins în plasă, aşa că trebuie să plătiţi. Dacă ridicaţi ancora fără să-mi spuneţi cine e Arthur, tot atât de sigur cum e sigur că există KGB-ul, e şi că vă voi denunţa. Îl ţintui cu privirea. Bună ziua, tovarăşe căpitan.

Suslev se ridică şi plecă. După ce ajunseră în stradă, la aer, înapoi la realitatea Hong Kongului, atât el cât şi Boradinov începură din nou să poată respira. În tăcere, Suslev traversă strada şi intrară în barul cel mai apropiat. Comandă două pahare cu vodcă. Mintea lui Suslev era în fierbere. *Kristos,* îi venea lui să urle, dacă o fac sunt un om mort, şi dacă n-o fac sunt un om mort. Blestemata aia de telegramă! Dacă-i dau pe Banastasio şi pe Arthur, recunosc

implicit că ştiu de *Sevrin* şi sunt pe vecie în puterea lor. Iar dacă n-o fac, precis că s-a zis cu viaţa mea. Şi într-un fel, şi în celălalt, acum va fi periculos să mă duc înapoi acasă, şi tot atât de periculos să vin înapoi aici. Cum necum, am neapărată nevoie de dosarele alea AMG sau de Dunross, sau şi de una şi de alta, pentru a mă proteja.

— Tovarăşe comandant...

Se întoarse furios spre Boradinov şi-l înjură pe ruseşte. Acesta se făcu alb ca varul şi se opri, încremenit.

— Vodcă! încă două, strigă el. Vă rog.

Fata de la bar sosi cu băutura.

— Eu Sally, pe voi cum cheamă, *heya?*

— Cară-te, mârâi Boradinov.

— *Dew neh loh moh* pe cară-te al tău, *heya!* Tu domnu' Cară-te? Mie nu-mi place mutra ta domnu' Cară-te, aşa încât cară-te fără să înjuri aici. Fata puse mâna pe sticla de vodcă, gata să continue sfada.

— Cere-i scuze, zise scurt Suslev, nevrând scandal, nefiind convins că fata nu e pusă special acolo, barul aflându-se atât de aproape de sediul poliţiei.

Boradinov era uluit.

— Ce să fac?!

— Cere-i scuze, idiotule!

— Scuze, mormăi Boradinov, roşu la faţă.

Fata izbucni în râs.

— Hai, tu ăsta măre, vrei *jig-jig?*

— Nu, răspunse Suslev. Doar încă o vodcă.

Crosse coborî din maşina de poliţie şi grăbind pasul ca să nu-l ude prea mult ploaia, intră în clădirea companiei *Struan.* Strada era plină de lume cu umbrele, maşini multe, oameni ducându-se sau întorcându-se de la slujbă, căci duminica nu era neapărat zi liberă pentru toţi. Se dădu jos din lift la etajul douăzeci.

— Bună dimineaţa, domnule comisar Crosse. Eu sunt Sandra Yi, secretara domnului Dunross. Pe aici, vă rog.

Crosse o urmă pe culoar, remarcând arcuirea şoldurilor ei sub *cheong-sam.* Fata deschise o uşă şi el intră.

— Bună, Edward, îl salută el pe Sinders.

— Şi tu ai venit mai devreme, ca întotdeauna. Sinders bea o bere. Vechi obicei din armată, eh. Cu cinci minute înainte înseamnă la fix?

În spatele lui, în eleganta sală de consiliu, se găsea un bar bine garnisit. Şi cafea.

— Doriţi ceva de băut, sir? Bloody Mary? zise Sandra Yi.

— Mulţumesc. Numai o cafea. Fără zahăr.

Fata îl servi, apoi plecă.

— Cum a mers? întrebă Crosse.

— Cu vizitatorii noştri? Bine, foarte bine. Cred că sfincterul lui e complet dereglat. Sinders zâmbi. Am înregistrat discuţia. Poţi să o asculţi după prânz. A, că veni vorba de prânz, Roger, în Hong Kong poţi găsi undeva peşte cu cartofi prăjiţi?

— Sigur că da. Atunci la prânz mâncăm peşte cu cartofi prăjiţi.

Crosse îşi înăbuşi un căscat. Mai toată noaptea şi-o petrecuse cu developarea şi copierea rolei de film pe care o făcuse în seif. De dimineaţă citise de mai multe ori, cu un enorm interes, rapoartele lui AMG, în sinea lui dându-i dreptate lui Dunross că a fost atât de circumspect. Fără îndoială că aceste dosare valorează o avere. Ceasul de perete bătu ora douăsprezece, cu un sunet plăcut. Uşa se deschise şi Dunross îşi făcu apariţia.

— Bună dimineaţa. Vă mulţumesc că aţi venit aici.

Cei doi se ridicară politicos şi dădură mâna.

— Mai doriţi o cafea?

— Nu, mulţumesc, domnule Dunross.

Sub privirea atentă a lui Crosse, Dunross scoase din buzunar un plic închis şi i-l întinse lui Sinders. Acesta îl luă, cântărindu-l în palmă. Crosse observă că degetele îi tremurau uşor.

— Bineînţeles că aţi citit conţinutul, domnule Dunross?

— Da, domnule Sinders.

— Şi?

— Şi nimic. Puteţi să constataţi singur.

Sinders deschise plicul. Privi uimit prima pagină, apoi răsfoi toate cele unsprezece bucăţi de hârtie. De unde stătea el, Crosse nu putea să vadă ce e pe hârtii. În tăcere, Sinders i-o întinse pe cea de deasupra. Literele, cifrele şi simbolurile codului n-aveau nici un sens.

— Par a fi decupate din ceva. Crosse se uită la Dunross. Eh?

— Cum rămâne cu Brian?

— De unde ai astea, Ian? Crosse observă că expresia ochilor lui Dunross se schimbă puţin.

— Eu am respectat partea mea din înţelegere, aveţi de gând să o respectaţi pe a voastră?

Sinders se aşeză.

— Eu nu am acceptat un schimb, domnule Dunross. Am spus doar că s-ar putea ca cererea dumneavoastră să fie satisfăcută.

— Atunci nu-l veţi elibera pe Brian Kwok?

— E posibil ca el să fie acolo unde vreţi, când vreţi.

— Şi asta e tot?

— Regret.

Urmă o tăcere prelungă. Ticăitul ceasului umplea încăperea. În rest nu se auzea decât ploaia. O nouă aversă, care veni şi trecu. De dimineaţă tot ploua, cu intermitenţe. Buletinul meteo zicea că furtuna se va potoli în curând, dar rezervoarele de apă, cu toată ploaia, nu se umpluseră deloc.

Dunross zise:

— Vreau să-mi spuneţi ce şanse sunt? Cât mai exact, vă rog?

— Trei întrebări mai întâi. Hârtiile astea le-aţi decupat chiar dumneavoastră din ceva?

— Da.

— Din ce şi cum?

— Am avut instrucţiuni scrise de la AMG. Trebuia să folosesc o brichetă, sub colţul din dreapta jos al unora din paginile trimise de el. Era un raport bătut la maşină, aparent fără nimic deosebit, când am încălzit paginile, textul dactilografiat a dispărut şi a rămas ceea ce vedeţi. După ce am terminat, urmând tot instrucţiunile lui, am decupat bucăţile şi am distrus restul foilor. Precum şi scrisoarea lui.

— Aţi păstrat o copie?

— După cele unsprezece bucăţi? Da!

— Trebuie să vă rog să mi le daţi.

— Vi le voi da după ce vă îndepliniţi partea din înţelegere, zise Dunross pe un ton amabil. Acum, care sunt şansele?

— Vă rog daţi-mi copiile.

— Vi le voi da, la sfârşit. Luni la apusul soarelui.

Privirea lui Sinders era şi mai rece.

— Copiile, acum, vă rog.

— La sfârşit. Asta e o decizie. Şi acum, şansele, vă rog.

— Pe jumătate sigur, spuse Sinders, testându-l.

— Bun. Mulţumesc. Am aranjat ca marţi dimineaţă toate cele unsprezece pagini să fie publicate în *China Guardian* şi în două ziare chineze, unul naţionalist şl unul comunist.

— Dacă faceţi asta, riscaţi foarte mult. Guvernului Majestăţii Sale nu-i place constrângerea.

— V-am ameninţat eu cu ceva? Nu, câtuşi de puţin. Acele litere şi cifre sunt un talmeş-balmeş fără noimă pentru oricine, poate… *poate* cu excepţia vreunui expert în cifruri. Poate. Poate că toată treaba asta nu e decât o glumă a unui mort.

— Pot să împiedic asta în virtutea Legii secretului de stat.

— Puteţi desigur să încercaţi. Dunross dădu din cap. Dar orice ar fi, dacă vreau eu, acele pagini vor fi publicate undeva în lumea asta, săptămână viitoare. Şi asta e ceea

ce am decis. AMG a lăsat această chestiune la discreţia mea. Mai e ceva, domnule Sinders?

Sinders ezită.

— Nu, nu, mulţumesc, domnule Dunross.

La fel de politicos, Dunross le deschise uşa.

— Scuzaţi-mă, trebuie să mă întorc la treabă. Mulţumesc că aţi venit.

Crosse îl lăsă pe Sinders să o ia înainte, apoi îl urmă spre lift. Sandra Yi, care era la biroul de la recepţie, chemase deja liftul.

— O, iertaţi-mă, sir, îi spuse ea lui Crosse. Ştiţi cumva când se întoarce în colonie comisarul Kwok?

Crosse o privi atent.

— Nu ştiu sigur. Dacă doriţi, pot să mă interesez. De ce?

— Vineri seara trebuia să luăm cina împreună şi nici menajera lui, nici cei de la birou nu par să ştie.

— Mă voi interesa.

Pe pupitru sună telefonul.

— Vă mulţumesc mult, sir. Alo, compania *Struan,* zise ea în telefon. O clipă.

Făcu legătura. Crosse îi oferi o ţigară lui Sinders în timp ce aşteptau liftul, urmărind cifrele care se apropiau de douăzeci.

— Aveţi legătura cu domnul Alastair, tai-pan, zise Sandra Yi.

Iarăşi sună telefonul la pupitru.

— Alo, spuse Sandra Yi. O clipă, doamnă, să verific.

Se uită pe o listă bătută la maşină pe care figurau întâlnirile, tocmai când se deschidea uşa de la lift. Sinders intră şi Crosse era pe punctul de a-l urma.

— Este la ora unu, doamnă Gresserhoff.

Imediat, Crosse se opri şi se aplecă, prefăcându-se că-şi leagă un şiret. Sinders, foarte prompt, prefăcându-se total nepăsător, bloca uşa liftului.

— Da, sigur, doamnă, se mai întâmplă să încurci orele. Masa e rezervată în numele tai-panului. Restaurantul Skyline, de la *Mandarin,* la ora unu.

Crosse se ridică.

— E în regulă? întrebă Sinders.

— Da.

Uşa liftului se închise, amândoi zâmbeau.

— Răbdarea se răspândeşte întotdeauna, zise Crosse.

— Da. Deci peştele cu cartofi prăjiţi rămâne pentru cină.

— Nu. Poţi să mănânci asta la prânz. Nu trebuie să luăm masa la *Mandarin.* Eu zic să o vedem în secret chiar noi doi, iar după aceea voi pune să fie filată ca să aflăm unde locuieşte, eh?

— Excelent. Chipul lui Sinders se înăspri. Gresserhoff, ei? Hans Gresserhoff a fost numele conspirativ al unui spion est-german pe care încercăm de ani de zile să-l prindem.

— Oh? Crosse avu grijă să nu i se citească pe faţă interesul.

— Da. Lucra împreună cu un alt nemernic, un asasin de profesie. Unul din numele acestuia era Viktor Grunwald, altul Simeon Tzerek. Gresserhoff, ei? Sinders păstră tăcerea o clipă. Roger, treaba aia cu publicarea, ameninţarea lui Dunross, ar putea fi foarte neplăcută.

— Poţi să citeşti codul?

— Doamne Dumnezeule, nu.

— Ce ar putea să fie?

— Orice. Paginile sunt pentru mine sau primul-ministru, aşa că probabil conţin nume şi adrese ale unor contacte. Sinders adăugă pe un ton grav: Nu îndrăznesc să le transmit telegrafic, nici măcar aşa cifrate cum sunt. Cred că ar fi mai bine să mă întorc cât mai iute la Londra.

— Astăzi?

— Mâine. Să termin întâi treaba asta. Şi ţin foarte mult să o identific pe doamna Gresserhoff. Dunross va face ce a spus?

— Precis.

Sinders îşi mângâie sprâncenele. Ochii lui de un albastru spălăcit fiind şi mai lipsiţi de culoare decât de obicei.

— Ce facem cu clientul?

— Eu zic…

Uşile liftului se deschiseră. Ieşiră şi traversară holul. Portarul în uniformă ţinea deschisă portiera maşinii lui Crosse. Crosse se urcă la volan şi intră în traficul intens. Portul era acoperit de pâclă şi, pentru moment, ploaia se oprise.

— Eu zic că încă o sesiune ajunge, pe urmă Armstrong poate să înceapă recuperarea. E cam devreme luni la apusul soarelui, dar… Ridică din umeri. N-aş mai recomanda să-l băgăm iar în Camera Roşie.

— Nu sunt de acord, Roger. Slavă Domnului că tipul are o constituţie solidă.

— Da.

— Cred că Armstrong, săracul de el, e gata să se prăbuşească.

— Mai poate face un interogatoriu. Fără probleme.

— Sper. Dumnezeule, am avut mare noroc. De necrezut!

Sesiunea de la şase dimineaţa nu dăduse nimic la iveală. Dar tocmai când erau pe punctul să renunţe, tatonările lui Armstrong au scos la iveală o comoară: în sfârşit, au aflat cine e profesorul Joseph Yu, de la Institutul Politehnic din Princeton, Stanford. Expert mai ales în rachete şi consultant al NASA.

— Când urmează să sosească în Hong Kong, Brian? întrebase Armstrong, toată echipa SI din camera de control aşteptând eu răsuflarea oprită.

— Nu… nu ştiu… lasă-mă să mă gândesc. Să mă gândesc… of, nu-mi amintesc… a, da, la o săp… la sfârşitul… lunii ăsteia… În ce lună suntem? Nu-mi amintesc… în ce zi. Trebuia să sosească… şi apoi să plece mai departe.

— De unde şi încotro?

— Of, nu ştiu. Nu mi-au spus… doar că… doar că cineva a zis că… că vine cu o navă, în vacanţă, din Hawai în Guam şi stă aici. La zece zile… cred că la zece zile după… după ziua de curse…

Iar atunci când Crosse îl sunase pe Rosemont ca să-i spună toate astea – fără să-i divulge de unde are informaţia –, americanul rămăsese mut de uimire şi intrase în panică. Ordonase imediat să fie patrulată zona Gua-mului, pentru a împiedica o eventuală trecere la inamic a profesorului.

— Mă-ntreb dacă îl vor prinde, spuse Crosse încet.

— Pe cine?

Pe Joseph Yu.

— Sper s-o facă, zise Sinders. De ce naiba trec la duşman oamenii ăştia de ştiinţă? E o ruşine! Singura treabă bună e că el va lansa în stratosferă rachetele chinezilor şi le va provoca fiori de groază sovieticilor. Ceea ce e foarte bine, după părerea mea. Cearta dintre ăştia s-ar putea să ne folosească imens nouă. Se aşeză mai comod pe bancheta maşinii, căci îl durea spatele. Roger, nu pot să risc ca Dunross să publice paginile alea şi să-şi păstreze o copie.

— Da.

— Tai-panul ăsta al tău prea face pe deşteptul şi riscă s-o păţească. Dacă se află că AMG ne-a trimis un mesaj cifrat şi dacă Dunross are într-adevăr o memorie atât de fantastică cum se zice, e o ţintă sigură. Eh?

— Da.

Ajunseră destul de devreme la restaurantul Skyline, aflat la ultimul etaj al hotelului *Mandarin*. Crosse fiind recunoscut de-ndată, se găsi imediat o măsuţă mică şi discretă pentru ei, la bar. În timp ce Sinders comanda ceva de băut şi cafele, Crosse telefonă după doi agenţi, unul englez şi unul chinez. Aceştia sosiră rapid. La ora unu fără câteva minute, îşi făcu intrarea Dunross, şi îl urmăriră cu privirea îndreptându-se spre cea mai bună masă, precedat

de şeful de sală, cu ospătarii după el, şampania pregătită deja într-o frapieră din argint.

— Tipul ăsta ştie să-i facă pe toţi să-l respecte, eh?

— Tu n-ai face-o? zise Crosse. Îşi plimbă privirea prin sală şi se opri. Ia te uită! Rosemont! Să fie o coincidenţă?

— Tu ce crezi?

— A, uită-te acolo, în colţul îndepărtat. Ala-i Vincenzo Banastasio. Chinezul care e cu el e Vee Cee Ng. Poate de-asta sunt la pândă.

— Poate.

— Rosemont e isteţ, zise Crosse. Bartlett a vorbit şi cu el. S-ar putea ca ei să-l urmărească pe Banastasio.

Armstrong le relatase discuţia cu Bartlett, despre Banastasio. Supravegherea individului fusese mărită.

— Apropo, am auzit că a angajat un elicopter pentru Macao, luni.

— Ar trebui să anulăm acest zbor.

— S-a şi făcut. Probleme cu motorul.

— Bun. Presupun că faptul că Bartlett ne-a zis de Banastasio îl disculpă pe el, ce zici?

— Poate.

— Cred că tot e mai bine să plec luni. Da, interesant că secretara aia a lui Dunross avea întâlnire cu clientul. Dumnezeule, uite ce tipă trăsnet, zise Sinders.

Fata mergea după şeful de sală, amândoi bărbaţii rămaseră surprinşi când ea se opri la masa tai-panului, făcu o plecăciune şi se aşeză.

— Isuse! Doamna Gresserhoff e chinezoaică? întrebă Sinders stupefiat.

Crosse îi urmărea cu atenţie buzele.

— Nici o chinezoaică nu ar face o astfel de plecăciune. E japoneză.

— Dar de unde până unde?

— Poate mai e vreo invitată. Poa… ah, Dumnezeule!

— Ce e?

— Nu vorbesc englezeşte. Trebuie să fie japoneză.

— Dunross vorbeşte *japoneza?*

Crosse se uită la el.

— Da, *japoneză.* Şi germană, franceză, trei dialecte, chinezeşti şi o italiană acceptabilă.

Sinders îi întoarse privirea.

— Nu e nevoie să fii atât de dezaprobator, Roger. Am pierdut un fiu pe *HMS Prince of Wales,* fratele meu a murit de inaniţie pe Drumul Birmaniei, aşa că nu-mi ţine mie lecţii, deşi sunt de părere că tipa e nemaipomenită.

— Asta, cel puţin, dovedeşte că mai ai oarecare toleranţă. Crosse se întoarse, ca să-i studieze pe Dunross şi pe fată.

— Războiul l-ai făcut în Europa, eh?

— Războiul meu nu se încheie niciodată, Edward. Crosse zâmbi, plăcându-i cum sună asta. Al doilea război mondial e istorie veche. Îmi pare rău de rudele tale, dar acum Japonia nu mai este duşmanul, e aliatul nostru, singurul aliat adevărat, pe care îl avem în Asia.

Aşteptară mai bine de o jumătate de oră. Crosse nu izbutea să descifreze nimic după mişcarea buzelor ce se discută.

— Ea trebuie să fie Gresserhoff, spuse Sinders.

Crosse aprobă dând din cap.

— Ce facem, mergem? Nu are rost să mai stăm. Mergem să mâncăm peşte cu cartofi prăjiţi?

Ieşiră. Agenţii SI, englezul şi cu chinezul, rămaseră pe loc, aşteptând răbdători, neputând trage cu urechea la ce se vorbea, invidiindu-l pe Dunross, asemeni multora din sală, pentru că era tai-panul şi pentru că era cu ea.

— *Gehen Sie?* întrebă ea în germană.

— În Japonia, Riko-san? Da, îi răspunse el în aceeaşi limbă, peste două săptămâni. Trebuie să luăm în primire o nouă navă de mare tonaj de la *Toda Shipping.* Ai stat de vorbă cu Hiro Toda, ieri?

— Da, da, am avut această cinste. Familia Toda e vestită în Japonia. Înainte de Restauraţie, când a fost desfiinţată clasa samurailor, familia mea a servit familia Toda.

— Familia ta era samurai?

— Da, dar de un rang inferior. Nu... nu i-am pomenit de familia mea. Asta a fost pe cele vremuri. Nu aş vrea ca el să ştie,

— Cum doreşti, spuse el, fiindu-i aţâţată curiozitatea. Hiro Toda e un bărbat interesant, adăugă el, ca să o tragă de limbă.

— Toda-sama e foarte înţelept, foarte puternic, foarte vestit.

După ce ospătarul le aduse salata, ea spuse:

— Familia Struan e şi ea vestită în Japonia.

— Nu foarte.

— Ba da. Noi nu l-am uitat pe prinţul Yoshi.

— Ah, nu ştiam că ştii de asta.

În 1054, când Perry l-a obligat pe shogunul Yoshimitsu Toranaga să deschidă porţile Japoniei pentru comerţ, Cotoroanţa a pornit pe mare spre nord de Hong Kong, urmărită de Tyler Brock, tatăl şi duşmanul ei. Datorită ei, compania *Struan* a fost prima care a pus piciorul în Japonia, prima care a cumpărat terenuri pentru o casă de comerţ, prima companie străină acolo. De-a lungul anilor, prin numeroasele ei călătorii, ea a făcut din Japonia o verigă esenţială a politicii companiei *Struan.* În primii ani, ea a cunoscut un tânăr prinţ, pe prinţul Yoshi, rudă cu împăratul şi văr al shogunului – fără a cărui vrere nu se făcea nimic în Japonia. La sugestia şi cu ajutorul ei, prinţul s-a dus în Anglia, pe un cliper al Struanilor, ca să înveţe despre puterea Imperiului Britanic, când s-a întors acasă, câţiva ani mai târziu, tot cu o corabie a Struanilor, în chiar acel an, mai mulţi dintre baronii feudali – *daimyo* – nemulţumiţi de venirea străinilor, s-au răzvrătit împotriva shogunului a cărui familie, Toranaga, condusese Japonia timp de două veacuri şi jumătate, fără întrerupere, încă de pe vremea

marelui general Yoshi Toranaga. Răzmeriţa acelor *daimyo* a izbutit şi puterea i-a fost redată împăratului, însă ţara era dezbinată.

— Fără prinţul Yoshi, care a devenit unul din principalii miniştri ai împăratului, spuse ea, revenind fără să-şi dea seama la engleză, Japonia ar mai tremura şi acum, sfâşiată de război civil.

— De ce crezi asta, întrebă el, vrând să o audă vorbind în continuare, încântat de accentul ei melodios.

— Fără ajutorul lui, împăratul nu ar fi reuşit, nu ar fi putut desfiinţa shogunatul, legea feudală, clasa *daimyo,* întreaga clasă a samurailor, şi să-i oblige să accepte o constituţie modernă. Prinţul Yoshi a fost cel care a negociat o pace între *daimyo,* iar apoi a invitat în Japonia specialişti englezi pentru a ajuta la construirea flotei noastre, a băncilor, administraţiei de stat, contribuind astfel la modernizarea Japoniei. Peste chipul ei trecu o umbră. Tatăl meu mi-a povestit multe despre acele timpuri, tai-pan, de acum nici o sută de ani. Trecerea de la stăpânirea samurailor la democraţie a fost deseori sângeroasă. Dar împăratul a poruncit să i se pună capăt, aşa că i s-a pus capăt şi toţi *daimyo* şi samuraii s-au obişnuit, de voie, de nevoie, cu o viaţă nouă. Se jucă o clipă cu paharul, urmărind bulele de aer. Toda erau stăpâni peste Izu şi Sagami, unde se află Yokohama. De secole întregi ei au şantiere de construcţii navale. Pentru ei şi aliaţii lor, Kasigi, a fost uşor să intre în epoca modernă. Pentru noi… se opri. O, dar deja tu ştii toate astea, iartă-mă.

— Numai partea despre prinţul Yoshi. Ce s-a întâmplat cu familia ta?

— Străbunicul meu a devenit un foarte mărunt membru al personalului prinţului Yoshi, ca funcţionar de stat. A fost trimis la Nagasaki, unde a locuit de atunci încoace familia mea. I-a fost greu la început să nu mai poarte cele două săbii. Bunicul meu a fost şi el funcţionar, la fel ca şi tatăl

meu, dar foarte mărunt. Ridică ochii spre el şi-i zâmbi. Vinul e prea bun. Mă face să vorbesc la nesfârşit.

— Nu, nu, deloc, spuse el, apoi conştient de privirile aţintite asupra lor, adăugă în japoneză: Hai să vorbim puţin în japoneză.

— Pentru mine e o cinste, tai-pan-san.

Mai târziu, la cafea, el spuse:

— Unde să depun banii pe care ţi-i datorez, Riko-san?

— Dacă ai putea să-mi dai un cec – folosi cuvântul englezesc căci nu exista un echivalent în japoneză – înainte de plecare, ar fi perfect.

— O să ţi-l trimit luni dimineaţă. Sunt 10.625 de lire, plus încă 8.500 în ianuarie şi aceeaşi sumă în anul următor, spuse el, ştiind că buna creştere nu-i permitea ei să-l întrebe direct.

Observă sentimentul de uşurare ce se citi timp de o clipă pe faţa ei şi se bucură că se hotărâse să-i mai dea salariul pe încă doi ani. De fapt, numai informaţiile primite de la AMG în privinţa petrolului meritau această sumă.

— Ora unsprezece e potrivită ca să primeşti un cec la vedere?

— Oricând îţi convine ţie. Nu vreau să te deranjez.

Dunross remarcă faptul că ea vorbea rar, ca să-i fie lui mai uşor.

— Ce planuri de călătorie ai?

— Luni cred că voi pleca în Japonia, pe urmă... pe urmă nu mai ştiu. Poate înapoi în Elveţia, deşi n-am nici un motiv real ca să mă întorc acolo. Nu am rude, casa era cu chirie şi grădina nu-mi aparţinea. Viaţa mea ca Gresserhoff a luat sfârşit o dată cu moartea lui. Cred că e cazul să redevin Riko Anjin. *Karma e karma.*

— Da, îi spuse el, *karma e karma.* Băgă mâna în buzunar şi scoase un pacheţel în ambalaj de cadou. Ai aici un dar din partea *Nobilei Case,* ca mulţumire că ai făcut pentru noi o călătorie atât de lungă şi de obositoare.

— O, o, mulţumesc, dar a fost pentru mine o cinste şi o plăcere. Făcu o mică plecăciune. Mulţumesc. Pot să-l deschid acum?

— Mai bine mai încolo. Nu e decât un pandantiv din jad, dar în cutiuţă se află şi un plic confidenţial pe care a dorit soţul tău să ţi-l dau, care nu e decât pentru tine, nu pentru toţi ochii ce ne urmăresc.

— A, înţeleg. Bineînţeles, înclină iarăşi din cap. Regret, iartă-mă că am fost atât de proastă.

Dunross îi zâmbi.

— Nu, nici vorbă de prostie, nici o clipă, numai frumuseţe.

Ea se îmbujoră şi luă o înghiţitură din cafea ca să-şi ascundă emoţia.

— Plicul e închis, tai-pan-san?

— Da, conform instrucţiunilor lui. Tu ştii ce conţine?

— Nu. Doar că... domnul Gresserhoff mi-a spus doar că urmează ca tu să îmi dai un plic sigilat.

— Ţi-a spus de ce? Sau ce trebuie să faci cu el?

— Într-o zi, va veni cineva să mi-l ceară.

— O persoană anume?

— Da, dar soţul meu mi-a zis că nu trebuie niciodată să-i destăinui numele, nici măcar ţie. Niciodată. Pot să-ţi spun orice altceva, dar nu numele. Îmi pare rău, iartă-mă.

Dunross încruntă din sprâncene:

— Trebuie numai să i-l dai lui, pur şi simplu?

— Sau ei, spuse ea. Da, când îmi va fi cerut. Domnul Gresserhoff mi-a zis că după ce va vedea ce conţine, persoana va plăti o datorie. Mulţumesc pentru cadou, tai-pan-san. Îl voi păstra cu drag.

Chelnerul turnă şampania care mai rămăsese, în paharul lui Dunross, apoi se îndepărtă.

— Cum pot să te găsesc în viitor, Riko-san?

— Îţi voi da trei adrese şi numere de telefon unde pot fi găsită, una în Elveţia şi două în Japonia.

După o pauză, el zise:

— Vei fi în Japonia peste două săptămâni?
Riko ridică ochii spre el, ameţindu-l cu frumuseţea ei.
— Da, dacă doreşti acest lucru, spuse ea.
— Doresc acest lucru.

37

Ora 14.30

Sea Witch stătea la ancoră spre largul coastei, lângă portul de la Sha Tin, unde se opriseră pentru ca să ia prânzul. Îndată ce sosise acolo bucătarul, Casey şi Peter Marlowe coborâseră la ţărm cu Gornt în frunte pentru ca să aleagă creveţii, homarii şi peştele care deocamdată încă mai înotau în bazinele cu apă de maro, apoi dădură iama prin piaţa de verdeţuri cu legume culese în acea dimineaţă. Fu pregătit un prânz uşor şi rapid cu crevete prăjit, conopidă care trosnea în dinţi, apoi peşte dat prin usturoi şi prăjit, servit cu legume chinezeşti asortate, *al dente.* Tot prânzul fu însoţit de râsete, tinerele chinezoaice vioaie şi fericite, toate vorbind în jargonul picant al marinarilor englezi, Dunstan Barre dovedindu-se un tip coleric şi groaznic de caraghios, ceilalţi ţinându-i isonul, în vreme ce Casey se gândea cât de deosebiţi erau bărbaţii aceştia de cei pe care-i cunoştea, cât de neîngrădiţi şi băieţoşi se dovedeau aici, şi gândul o întristă. Discuţiile se îndreptară la afaceri, şi în cele câteva ore ea află despre Hong Kong şi obiceiurile sale mai multe decât tot ce citise înainte. Îi deveni din ce în ce mai evident că dacă nu făceai parte din cercul lor intim, nu aveai cum vedea adevărata faţă a celor puternici şi bogaţi.

— Casey, o să te descurci foarte bine aici, şi tu şi Bartlett, îi spuse Barre. Dacă joci jocul după regulile din Hong Kong, sistemul de taxe din Hong Kong şi nu după cele din Statele Unite. Aşa-i Quillan?

— Până la un punct. Dacă mergi cu Dunross şi firma *Struan*... dacă şi firma *Struan* şi Dunross vor mai exista vinerea viitoare, o să aveţi şi voi parte de ceva din laptele Hong Kongului, dar nu şi de smântână lui!

— Dar cu tine o să ne meargă mai bine? îl întrebă ea.

Barre râse.

— Cu mult mai bine, Casey, dar şi aşa tot doar nişte lapte şi foarte puţină smântână.

— Casey, să zicem mai degrabă că dacă mergeţi cu noi, laptele va fi bine omogenizat, îi spuse Gornt binevoitor.

Dinspre bucătărie veni deodată o aromă de cafea proaspăt prăjită şi râşnită. În jurul mesei acum vorbea toată lumea, tachinându-se unii pe alţii, parcă mai mult pentru ca să-i audă ea, şi trăncănind despre comerţul în Asia, despre cerere şi ofertă, atitudinea asiaticilor faţă de contrabandă, în vreme ce chinezoaicele ciripeau despre ale lor. Deodată, deasupra rumorii generale izbucni vocea aspră şi muşcătoare a lui Grey:

— Domnule Gornt, despre asta mai bine l-aţi întreba pe Marlowe. El ştie totul despre contrabandă şi şantaj de pe vremea când eram la Changi.

— Ei, Grey, las-o baltă, interveni Peter Marlowe în tăcerea care se lăsase deodată.

— Credeam că eşti mândru nevoie mare de treaba asta, tu şi cu şantajistul acela iancheu al dumitale. Ce, nu-i aşa?

— Grey, hai s-o lăsăm baltă, repetă Marlowe cu o mină plină de amărăciune.

— Cum spui tu, bătrâne, replică celălalt şi se întoarse spre Casey. Dacă vrei, întreabă-l.

— Domnule Grey, nu-i acum momentul potrivit ca să reluaţi vechile voastre răfuieli! îi spuse Gornt, pe un ton calm, dar cu o mină care trăda nemulţumirea, în rest o imagine perfectă a gazdei.

— Ei, domnule Gornt, nici măcar nu reluăm vechi răfuieli. Vorbeaţi despre contrabanda şi piaţa neagră. Expertul e Marlowe, asta-i tot.

— Ce ziceţi, servim cafeaua pe punte? spuse Gornt ridicându-se de la masă.

— Bună ideea. O ceaşcă de cafea după atâta haleală-i binevenită – Grey folosise înadins cuvântul acela vulgar tocmai pentru că ştia că-i va ofensa pe toţi, dar acum nu-i mai păsa, sătul de toată trăncăneala, simţind că-i urăşte şi pe ei şi tot ce reprezintă aceştia, fiindu-i silă să se mai simtă ca un cui în coasta lor şi dorind doar să înşface una din chinezoaicele alea, oricare dintre ele. Marlowe şi prietenul său iancheul se delectau prăjind boabe de cafea în lagăr în vreme ce noi toţi ceilalţi muream de foame, spuse el mai departe cu o figură îndărătnică. Făceau tot ce puteau ca să ne înnebunească! şi se uită direct la Peter Marlowe, ura citindu-i-se acum limpede pe faţă. Nu-i aşa?

După un moment de tăcere, Peter Marlowe spuse:

— Toată lumea avea parte de cafea din când în când. Toată lumea prăjea cafea.

— Da, dar nu atâta cât voi doi! şi Grey se întoarse spre Casey. Eu eram ajutor al comandantului şi nu aveam parte de cafea decât o dată pe lună dacă aveam noroc. Ăştia doi aveau cafea în fiecare zi, el şi prietenul său iancheul! şi se uită din nou la celălalt. Şi, ia spune-ne tu cum făceaţi rost de cafea şi de mâncare în vreme ce noi ceilalţi crăpăm de foame?

Casey băgă de seamă că artera de pe fruntea lui Marlowe se umflase şi pulsa, şi, cutremurată, îşi dădu scama că nici un fel de răspuns nu putea constitui de fapt un răspuns.

— Robin, începu ea, dar Grey interveni cu voce batjocoritoare.

— Marlowe, de ce nu răspunzi?

În tăcerea care se lăsă, toţi ceilalţi se uitau de la Grey la Peter Marlowe, care se priveau ţintă, chiar şi chinezoaicele, încordate şi în alertă, simţiră că în cabină se strecurase un fior de violenţă.

— Dragul meu prieten, îl întrerupse Gornt, pronunţând cuvintele cu un uşor accent, ştiind că în felul acesta îl va aţâţa pe Grey, sunt sigur că tot ce spui aparţine vremurilor de demult, care acum nu mai contează deloc. Azi e duminică după-amiază şi suntem aici între prieteni.

— Mie mi se par încă importante, fie că e duminică după-amiaza, fie că nu, iar eu şi Marlowe nu suntem prieteni şi n-am fost niciodată. El e dintre granguri, eu nu! şi Grey maimuţări accentul acela ales. Mda. Numai că războiul a schimbat faţa lumii şi noi, clasa muncitoare, nu vom uita niciodată!

— Tu te socoteşti a face parte dintre cei care muncesc şi eu nu? îl întrebă Marlowe iritat.

— Noi suntem cei exploataţi, voi cei ce exploataţi! Ca şi la Changi.

— Grey, lasă baltă răfuielile astea vechi! Changi era altă lume, alt tărâm, alte vremuri, şi…

— Aşa a fost mereu, pretutindeni. Peste tot au fost boşii şi cei bosiţi de ei, muncitorii şi cei care s-au hrănit pe seama muncitorilor. Ca tine şi Împăratul.

— Prostie gogonată.

Casey era aproape de Grey, întinse mâna şi îl apucă de braţ.

— Hai mai bine să servim cafeaua, da?

— Bineînţeles, îi replică Grey, dar mai întâi întreabă-l şi tu, Casey, insistă Grey mohorât acum conştient că-şi încolţise adversarul, în cele din urmă, în fata celor de-o scamă cu el. Domnule Gornt, întrebaţi-l dumneavoastră, da? Întrebaţi-l oricare dintre dumneavoastră…

Rămaseră cu toţii stânjeniţi în tăcerea care se lăsă, stânjeniţi pentru Peter Marlowe şi şocaţi de implicaţiile acuzaţiilor aduse acestuia, Gornt şi Plumm, în sinea lor, amuzaţi şi fascinaţi de situaţie. Apoi una dintre chinezoaice se îndreptă spre pasarelă şi urcară în linişte pe punte, celelalte o urmară. Casey ar fi avut mare chef să plece şi ea dar nu o făcu.

— Domnule Grey, nu e momentul unor astfel de discuţii, îi auzi ea pe Gornt spunându-i amabil, şi fetei îi păru bine că mai era şi el acolo să pună capăt acestei hărţuieli. Vrei acum să fiţi amabil şi să lăsaţi subiectul ăsta deocamdată? Vă rog.

Grey se uită la cei din jur, oprindu-se în cele din urmă cu privirea asupra adversarului său.

— Ştii, Casey, nimeni n-are atâta curaj să-l întrebe… că toţi fac parte din aceeaşi clasă socială cu el, aşa-numita clasă de sus şi ei au grijă de ai lor.

Barre se înroşi.

— Bătrâne, eu aş zice că nu e cazul să ne ame…

Peter Marlowe interveni şi el acum, fără emoţie:

— Dar e uşor de pus capăt acestei aiureli. Nu se poate compara Changi… Dachau sau Buchenwald… cu normalitatea. Nu se poate şi gata. sunt alte reguli, trăiam sub alte orizonturi. Pe atunci eram soldaţi, prizonieri de război, cei mai mulţi abia ne apropiam de douăzeci de ani. Changi era pentru noi geneza, totul atunci se năştea, totul cu fundul în sus, totul…

— Ai fost dintre cei ce se ocupau cu bursa neagră?

— Nu. Eram interpret de limba malaieză pentru un, prieten care făcea negoţ, şi e mare diferenţă între negoţ şi piaţa neagră şi…

— Dar asta era împotrivă regulilor lagărului, legilor lagărului, şi atunci ceea ce făceaţi voi se chema bursă neagră, nu am dreptate?

— Să faci negoţ cu paznicii era împotriva legilor duşmanului, a legilor japoneze.

— Dar ia spune-le atunci cum cumpăra Împăratul câte un ceas de la vreun amărât sau vreo verighetă sau stilou pentru o mână de mâncare, ultimul lucru de valoare pe care-l mai avea şi nenorocitul acela, şi după aceea bosul îl vindea la preţ bun, dar nu spunea cu cât niciodată, şi te înşela întotdeauna, întotdeauna te înşela. Nu?

Peter Marlowe se uită ţintă la el.

— Citeşte cartea pe care am scris-o. În ea am...

— Cartea? şi Grey din nou râse ca să-l aţâţe. Ia spune-le şi celorlalţi, pe onoarea ta de nobil, pe onoarea tatălui tău şi pe onoarea familiei tale de care eşti atât de afurisit de mândru, spune-le dacă Împăratul înşela oamenii sau nu, ei? Pe onoarea ta, ei?

Aproape paralizând de spaimă, Casey îl văzu pe Marlowe strângându-şi pumnul.

— Dacă nu am fi fost aici în calitate de invitaţi, şuieră el, atunci ţi-aş fi spus eu ce fel de ticălos mi-ai fost şi tu!

— Dar-ar Domnul să putrezeşti în iad...

— Ei, de-acum ajunge, interveni Gornt pe un ton poruncitor, şi Casey începu din nou să respire mai uşurată. Vă spun pentru ultima dată şi vă rog să lăsaţi baltă toată disputa asta.

Grey reuşi cu greu să-şi desprindă ochii de la Marlowe.

— Eu am s-o las naibii. Ei bine şi acum pot să fac şi eu rost de un taxi în satul ăsta? Cred că mai bine mă uşchesc de-aici pe picioarele mele dacă nu vă deranjează.

— Faci cum vrei, spuse Gornt, cu o figură destul de gravă pe măsura momentului, bucuros că Grey se hotărâse să plece din proprie iniţiativă ca să nu fie el obligat să-şi folosească diplomaţia pentru aceasta. Bineînţeles, mai adăugă el dând şi lovitura de graţie, sunt convins că dumneata şi Marlowe puteţi să vă daţi, acum mâna ca nişte gentlemeni ce sunteţi şi să uitaţi tot ce-a...

— Gentlemeni? Ei, dar de unde? Cu nici un chip. De-o veşnicie am parte de gentlemeni ca Marlowe. Gentlemeni spui? Mulţumesc Domnului că Anglia se schimbă de-acum şi curând va ajunge pe mâinile cui trebuie din nou şi atunci accentul de Oxford nu va mai fi un permanent paşaport spre nobleţe şi putere, niciodată! O să schimbăm noi şi Camera Lorzilor dacă va fi aşa cum mă gândesc eu.

— Să sperăm că nu va fi aşa, interveni Pugmire.

— Pug, îl întrerupse Gornt, suntem la cafele şi la paharul nostru de porto! Şi, binedispus, îl luă pe Grey de

braţ. Vă rog ca pe mine şi pe domnul Grey să ne scuzaţi o clipă.

Ieşiră pe punte, discuţia dintre tinerele chinezoaice se întrerupse o clipă. Foarte încântat în taină de sine, Gornt o luă înainte spre pasarelă şi coborî la ţărm, pe cheu. Totul îi ieşise chiar mai bine decât crezuse el la început.

— Îmi pare rău pentru cele întâmplate, domnule Grey, spuse el. Nici nu mi-a trecut prin minte că unul ca Marlowe ar fi putut... Dezgustător! Ei bine, omul nu ştie niciodată cu cine are de-a face, nu-i aşa?

— E un ticălos, totdeauna a fost, şi aşa o să fie întotdeauna... el şi jegosul aia de prieten iancheu al lui. Îi urăsc şi pe ianchei! A cam venit vremea s-o rupem şi cu nenorociţii ăştia!

Gornt îi găsi destul de uşor un taxi.

— Domnule Grey eşti sigur că nu ai să-ti schimbi părerea şi să mai rămâi?

— Hmm, nu, mulţumesc.

— Îmi pare rău de incidentul cu Marlowe. Mie mi-a fost limpede că el a pornit toată tărăşenia. Când plecaţi cu ceilalţi din comisia economică?

— Mâine dimineaţă, devreme.

— Dacă aici pot face ceva pentru dumneavoastră, vă rog să-mi spuneţi.

— Hmm, când vii în ţară dă-mi şi mie un telefon.

— Mulţumesc. Aşa am să fac şi mulţumesc că aţi venit.
Gornt plăti taxiul dinainte şi făcu semne politicos din mână pe când maşina se îndepărta, dar Grey nici nu întoarse capul.

Gornt zâmbi. Ticălosul ăsta care te scoate din sărite s-ar putea să se dovedească un foarte util aliat în anii care vor veni, râse el în vreme ce se întorcea pe navă. Aproape toţi ceilalţi erau pe punte, bând cafele şi lichioruri, Casey şi Peter Marlowe retraşi într-o parte.

— Ce porc nenorocit! strigă Gornt ca să-l audă şi să-l aprobe toată lunea. Marlowe, îmi pare groaznic de rău pentru ce s-a întâmplat, nenorocitul a...

— Nu, vina a fost a mea, îl întrerupse Marlowe, vizibil foarte afectat. Îmi pare tare rău. Mă simt groaznic că a plecat din pricina mea.

— Nu-i cazul să-ţi ceri scuze. Eu n-ar fi trebuit să-l invit, în primul rând. Îţi rămân îndatorat că ai avut tăria să te porţi ca un gentleman, pentru că e limpede că el a căutat-o cu lumânarea şi te-a provocat.

— Prea adevărat, interveni şi Pugmire ca să întărească cele spuse de Gornt. Dacă eram eu în locul dumitale i-aş fi arătat eu! Indiferent ce-o fi fost acolo, de-acum aparţine trecutului şi gata.

— Gata, să terminăm cu porcul ăla, spuse Gornt vesel, dorind să alunge de-acum fantomele. Nici să nu ne mai gândim la el, să nu-i permitem să ne strice după-amiaza asta minunată, îşi trecu braţul pe după umărul lui Casey şi o îmbrăţişă. Ei? El citi în ochii ei admiraţia şi îşi dădu seama, plin de încântare, că se apropia repede de ţintă. Acum e prea rece ca să facem o baie, n-ar fi mai bine să pornim şi să navigăm aşa alene spre casă?

— Bună idee, spuse Dunstan Barre. Eu mă duc să-mi fac siesta mai bine.

— O idee grozavă, spuse careva spre hazul general.

Fetele râseră şi ele, dar se vedea că râsul lor era cam forţat. Toată lumea era încă sub impresia neplăcută a scenelor de mai înainte.

— Dar mai întâi să servim şi noi ceva de băut, Marlowe?

— Nu, eu nu, mulţumesc, domnule Gornt.

Gornt îl cercetă mai îndeaproape.

— Ascultă, Marlowe, îi spuse el cu veritabilă compătimire şi toată lumea păstră tăcere. Toţi cei pe care-i zăreşti aici au văzut prea multe în viaţă, prea multe, din Asia aşa că ştim că, indiferent ce-ai făcut, ai făcut-o cu intenţii bune şi nu păcătoase. Şi ceea ce ai spus e drept.

Changi a fost o lume cu totul deosebită, cu problemele ei deosebite. Pug a avut şi el parte de lagărul de la închisoarea Stanley – asta-i pe insula Hong Kong, Casey – vreme de trei ani şi jumătate. În Shanghai eu am reuşit doar să-mi salvez pielea şi nimic mai mult când am fugit şi aveam mâinile pătate de sânge. Jason a fost înşfăcat de nazişti după Dunkerk şi vreme de câţiva ani a fost la cheremul lor. Dunstan lucra pe atunci în China, Dunstan e în Asia de-o veşnicie şi ştie şi el cam cum stau lucrurile în situaţii din astea. Ei, ce zici?

— Ei, bineînţeles, îşi aminti Dunstan cu tristeţe, Casey, la vreme de război ca să supravieţuieşti trebuie să priveşti cu totul altfel lucrurile. Iar cât priveşte chestia cu negoţul, Marlowe, sunt şi eu de aceeaşi părere cu tine: de cele mai multe ori trebuie să cântăreşti problema asta în funcţie de loc şi de timp. Mulţumesc Celui de Sus că n-am fost închis niciodată. Nu cred că aş fi supravieţuit, ştiu bine că n-aş fi scăpat viu de-acolo, şi după aceste cuvinte se duse şi-şi umplu paharul, stânjenit de-a fi fost atât de sincer.

— Peter, cum a fost de fapt la Changi? îl întrebă Casey în numele tuturor.

— E greu de povestit, răspunse el. Când ajungeai acolo era ca şi cum n-ai mai fi fost în viaţă. Ni se dădea câte o sută de grame de orez pe zi, nişte zarzavaturi acolo, un ou pe săptămână, uneori carnea era... supa noastră nu vedea carnea decât de departe. Era cu totul altă viaţă, doar atât pot să spun. Cei mai mulţi dintre noi nu văzuseră în viaţa lor cum arată jungla, ca să nu mai vorbim că nu avuseseră niciodată de-a face cu chinezii sau japonezii, iar pe deasupra să mai şi ştii că ai pierdut un război... când am ajuns la Changi nu aveam decât nouăsprezece ani.

— Dumnezeule Cristoase, tare nu-i pot eu înghiţi pe japonezi, nu pot şi basta! spuse Pugmire şi ceilalţi încuviinţară dând din cap.

— Dar nu aveţi dreptate, zău că nu. Ei jucau jocul ăsta al războiului după regulile lor, interveni Marlowe. Din punctul

lor de vedere aşa era corect. Şi ia gândiţi-vă ce soldaţi minunaţi erau, amintiţi-vă cum au luptat, şi aproape că nu-şi îngăduiau niciodată să cadă prizonieri. După legile lor noi ne pierdusem orice onoare pentru că ne predaserăm, şi Peter Marlowe se cutremură. M-am simţit umilit atunci din pricina asta şi mă simt umilit încă şi acum.

— Nu ai dreptate, Marlowe, îl întrerupse Gornt. Nu trebuie să te simţi dezonorat pentru asta. În nici un fel.

Casey, care stătea lângă Gornt, îi puse mâna uşor pe braţ.

— Peter, să ştii că are dreptate. Zău că are dreptate.

— Aşa-i, întări şi Dunstan Barre. Dar ce naiba l-o fi stârnit pe Grey să înceapă ciorovăiala asta, ei?

— Totul şi nimic în acelaşi timp. Devenise un fanatic când era vorba să impună respectarea regulamentului lagărului... adică a regulamentului japonezilor, o tâmpenie, după cum gândeau cei mai mulţi dintre ai noştri. Aşa cum am spus, Changi era o cu totul altă lume, ofiţerii şi soldaţii de rând erau închişi laolaltă, nu se primea niciodată nici o scrisoare de-acasă, mâncare nu, şi în jur erau două mii de mile de teritoriu ocupat de inamic în orice direcţie. Aveam parte de malarie, dizenterie, mortalitate groaznic de ridicată. Grey l-a urât pe prietenul meu americanul, Împăratul. E adevărat că Împăratul era un negustor afurisit de priceput şi el mânca destul de bine atunci când alţii nu aveau nimic de pus în gură, bea cafele şi fuma ţigări de fabrică. Dar cu priceperea aia a lui ne-a ajutat pe mulţi să scăpăm cu viaţă. Împăratul era cel care-i hrănea aproape pe toţi cei din contingentul american, vreo treizeci de oameni cu totul, ofiţeri şi soldaţi. Bineînţeles că trebuiau să-şi câştige mâncarea asta, în stil american, dar chiar şi aşa, fără el, ceilalţi ar fi fost morţi de-a binelea. Eu sigur nu mai scăpăm de acolo. Asta ştiu precis, şi pe Marlowe îl trecu iar un fior. *Joss, Karma.* Viaţa. Domnule Gornt, cred că acum aş bea şi eu un pahar.

Gornt îi turnă în pahar.

— Dar ce-a păţit individul, ăla căruia îi spuneaţi Împăratul! După război vreau să spun.

Pugmire îl întrerupse cu un hohot de râs.

— Unul dintre nenorociţii din lagărul nostru, care se ocupase şi el cu negoţ acolo, a ajuns milionar după aceea. Aşa s-a întâmplat şi cu Împăratul?

— Nu ştiu, îi răspunse Peter Marlowe.

— Peter, chiar nu l-ai mai văzut de atunci? îl întrebă Casey uimită. După ce te-ai întors în Statele Unite nu l-ai mai întâlnit?

— Nu, niciodată de atunci. Am încercat să dau de el dar n-am reuşit.

— Casey, cam aşa se întâmplă de regulă, interveni Gornt ca din întâmplare. Când ai părăsit regimentul, toate datoriile şi prieteniile se anulează.

Gornt era foarte mulţumit de sine. Totu-i perfect, îşi spuse el, gândindu-se la patul dublu din cabina lui, şi-i zâmbi fetei aflată acum de cealaltă parte a punţii. Şi ea îi răspunse zâmbindu-i la rândul ei.

Riko Anjin Gresserhoff intră în foaierul hotelului *V şi A,* plin acum de cei care-şi luau ceaiul de după-amiază, ceva mai devreme, sau prânzul, ceva mai târziu. În vreme ce se îndrepta spre lift, simţi cum o trece un fior, toţi ochii aceia o înfiorau, şi nu privirile acelea pline de dorinţă ale bărbaţilor europeni şi nici cele pline de dezgust ale femeilor lor, ci ochii chinezilor şi eurasiaticilor. Niciodată în viaţa ei nu-i fusese dat să simtă deodată atâta ură împotriva ei. Încerca un sentiment ciudat. Se afla pentru prima dată singură dincolo de graniţele Elveţiei, dacă făcea abstracţie de scurtele vacanţe în Germania în timpul şcolii, şi de cele două călătorii la Roma cu mama ei. Soţul o dusese doar o singură dată în străinătate, la Viena, vreme de o săptămână. Nu-mi place Asia, se gândi ea, încercând să-şi stăpânească un alt fior. Dar aici nu e Asia, aici sunt în Hong Kong, dar mi-e teamă de locul ăsta, de oamenii ăştia. Şi ştiu bine că au şi ei dreptul să nutrească sentimente

duşmănoase. Mă întreb dacă o să-mi placă Japonia. Chiar şi acolo o să mă simt străină?

Sosi liftul şi ea se duse spre apartamentul ei de la etajul al şaselea. Băiatul de serviciu nu-i deschise el uşa, aşa cum se cuvenea. Când rămase singură cu uşa zăvorită, se simţi ceva mai bine. Becul roşu de avertizare al telefonului clipea, dar ea nu-i dădu nici o atenţie, ci îşi scoase iute pantofii, pălăria, mănuşile şi haina, le puse imediat într-un şifonier imens, celelalte haine erau deja înăuntru frumos rânduite, ca şi cele trei perechi de pantofi care se vedeau. Apartamentul era mic, dar cochet, cu un salonaş, dormitor şi baie. Pe masă se aflau puse flori de la firma *Struan,* şi o fructieră plină de fructe, atenţie din partea hotelului. Degetele ei iuţi desfăcură cu atenţie hârtia în care era învelit cadoul. Înăuntru era o cutie pătrată din catifea. O deschise. Simţi cum o inundă un val de căldură. De un lănţişor fin de aur era prins pandantivul – tăiat ca un corn al abundenţei într-o piatră de jad verzuie cu tonuri de un verde mai deschis în ea. Lumina tremura uşor pe faţa lustruită a pietrei. Îşi puse pandantivul imediat la gât, cercetându-se în oglindă, admiră felul cum lucea piatra pe fundalul sânului ei. Nu mai primise niciodată vreo bijuterie de jad.

Plicul se afla sub cartonul învelit în pluş negru. Un plic obişnuit, nu unul cu antetul firmei *Struan,* sigiliul la fel, cât se poate de obişnuit imprimat pe ceară roşie normală. Băgă cu mare grijă un cuţit de tăiat hârtie sub sigiliu şi apoi cercetă paginile una câte una, încruntându-se uşor. Pe paginile acelea se vedea doar un talmeş-balmeş de cifre, litere şi din când în când câte un simbol. Pe buze îi apăru un zâmbet uşor, satisfăcut. Găsi mapa de scrisori a hotelului, se aşeză confortabil la masă şi începu să copieze paginile, una câte una. Când termină, mai verifică o dată. Puse copiile într-un plic cu antetul hotelului şi-l sigilă, originalele în alt plic, obişnuit, pe care-l scoase din geantă. Apoi găsi ceara de sigiliu, aprinse un chibrit şi puse ceara

moale pe ambele plicuri, sigilându-le, având grijă ca sigiliul de pe plicul cu originalele să fie la fel cu cel al lui Dunross. Ea tresări când auzi sunând telefonul. Se uită la el, simţind cum îi bate inima puternic, până când apelul se opri de la sine. Relaxându-se, se apucă din nou de treaba ei, se convinse că nu rămăsese nici un fel de urme pe topul de hârtii pe care copiase paginile mai înainte, cercetând hârtiile contra luminii. Când fu satisfăcută, puse timbre, pe plicul în care erau copiile şi scrise adresa Anjin, cutia poştală 154, Oficiul poştal central, Sydney, Australia. Puse în geantă ambele plicuri. Mai cercetă o dată ca să se convingă că nu trecuse nimic cu vederea, apoi se duse la micul frigider de lângă barul cu băuturi şi scoase o sticlă lucioasă de apă minerală şi bău.

Sună telefonul din nou. Privi telefonul în timp ce bea încet apă minerală, mintea lucrându-i mai departe, verificând şi răsverificând totul din nou, gândindu-se la prânzul cu Dunross, întrebându-se dacă procedase înţelept că acceptase invitaţia la cocktail în seara aceea, pentru ca după aceea să ia cina cu el şi prietenii lui. Mă întreb dacă va fi acolo vreun prieten sau vom fi doar noi doi. Mi-ar place să rămân singură cu bărbatul acesta? Şi gândurile i se întoarseră iar la Hans Gresserhoff, bărbatul acela mărunţel, cam neglijent, cu un uşor început de chelie, şi la cei patru ani petrecuţi cu el, când rămânea singură săptămâni în şir, dormind singură, trezindu-se singură, plimbându-se singură, fără să aibă un prieten adevărat, ieşind doar rareori din casă, pentru că soţul ei ducea o viaţă ciudat de tainică, prevenind-o împotriva prietenilor, dorind ca ea să fie singură mereu, dar şi calmă, răbdătoare, în siguranţă. Asta a fost cel mai greu de suportat, se gândi ea. Să aibă răbdare, să aibă răbdare când era singură, când erau împreună, când dormea, când era trează. Să aibă răbdare şi să vădească totdeauna cât mai mult calm. Şi asta când ea se simţea continuu ca un vulcan, dorindu-şi cu disperare să erupă.

Nu, era nici o îndoială în sufletul ei că el o iubea. Dar ea simţea pentru el doar *giri,* sentimentul datoriei. Îi dădea bani, ducea o viaţă îndestulată, fără să fie nici prea bogată, nici săracă, o viaţă aşezată, aşa cum era şi ţara pe care o aleseseră ca să locuiască. Nu ştia niciodată când sosea el şi nici când trebuia să plece. Când era împreună cu ea o dorea mereu, dorea să fie mereu lângă ea. Dragostea lor îl satisfăcea pe el doar, pe ea nu. Ea doar se prefăcea satisfăcută de dragul lui. Dar, îşi spunea ea, nici n-ai cunoscut un alt bărbat pentru ca să poţi judeca. A fost un bărbat bun, ne-am înţeles aşa cum i-am spus tai-panului. M-am străduit să-i fiu o bună nevastă, să-l ascult în tot ce mi-a spus, să cinstesc dorinţa mamei mele, să-mi împlinesc acel *giri* faţă de ea şi faţă de el. Dar acum?

Se uită la verighetă şi o răsuci pe deget. Pentru prima dată de când era măritată o scoase şi se uită atent la ea ţinând-o în palmă, îi părea mică, lipsită de sens, neînsemnată. Atâtea nopţi de singurătate, atâtea lacrimi în întunericul nopţii, mereu aşteptând, aşteptând, aşteptând. Aşteptând ce? Să nu ai voie să ai copii, să nu ai voie să ai prieteni, să nu ai voie să călătoreşti. Şi nu i se interziseseră toate acestea aşa cum i-ar fi interzis un japonez: *Kin jiru!* Dar îi spunea adesea: „Draga mea, nu crezi că ar fi mai bine să nu te duci la Paris când sunt eu plecat? Am putea merge împreună data viitoare când mă întorc...”, ştiind foarte bine amândoi că nu vor merge niciodată. Iar timpul petrecut la Viena a fost groaznic. În primul lor an de căsătorie s-au dus pentru o săptămână. În prima seară i-a spus: „Trebuie să ies puţin în noaptea asta. Te rog nu părăsi camera, mănâncă în cameră până mă întorc eu.” Şi au trecut două zile şi când s-a întors era tras la faţă, pământiu, speriat, şi atunci. În puterea nopţii, s-au suit într-o maşină închiriată şi au fugit înapoi spre Elveţia, luând-o pe cel mai ocolit drum, pe cel mai nenorocit drum, peste munţii Tirolului, şi-l vedea stând cu ochii mereu pe oglinda retrovizoare ca să vadă dacă erau cumva urmăriţi, şi nu i-a

spus o vorbă până când n-au fost în siguranţă, dincolo de graniţă, „Hans, dar de ce, ce s-a întâmplat?” „Nu s-a întâmplat nimic! Te rog, Riko, nu trebuie să-mi pui nici un fel de întrebări. Doar ai acceptat de la început... aşa am convenit amândoi. Îmi pare rău că ţi-am stricat vacanţa. O să ne ducem la Wengen sau la Biarritz, o să fie minunat, acolo o să fie nemaipomenit. Te rog să-ţi aminteşti de *giri,* nu uita că te iubesc din tot sufletul.”

Dragoste! Eu nu înţeleg cuvântul acesta, se gândi ea, în vreme ce stătea în dreptul ferestrei, de unde se uita spre port, la norii mohorâţi, la lumina urâtă de afară. Ce ciudat că noi în japoneză nu avem acest cuvânt. Ci numai pentru datorie şi tot felul de nuanţe ale datoriei, pentru afecţiune şi nuanţe ale afecţiunii. Dar nici unul care să însemne *lieben. Ai? Ai* înseamnă de fapt respect, deşi unii îl folosesc şi pentru *lieben.* Riko se surprinse că gândeşte în germană şi zâmbi. De cele mai multe ori gândea în germană, deşi în ziua aceea, cu tai-panul, gândise în japoneză. E mult de când n-am mai vorbit propria mea limbă. Dar care-i limba mea? Japoneza? E limba pe care vorbeau părinţii mei şi cu mine. Germana? E limba care se vorbeşte în regiunea din Elveţia unde am locuit. Engleza? E limba soţului meu, cu toate că el pretindea că germana era prima lui limbă maternă. O fi fost englez oare? Îşi pusese de multe ori întrebarea asta. Şi nu pentru că nu vorbea germana destul de fluent, ci mai mult datorită felului său de-a fi. Nu se purta deloc ca un neamţ, aşa cum nici eu nu mă port ca o japoneză. Sau poate că totuşi aşa ne-am purtat? Nu ştiu. Dar acum, acum am să aflu. El nu-i spusese niciodată cu ce se ocupa de fapt şi nici ea nu-l întrebase niciodată. După întâmplarea de la Viena îi fusese destul de uşor să priceapă că munca lui era clandestină şi în legătură cumva cu spionajul sau criminalitatea internaţională. Dar Hans nu avea el aerul să fie amestecat în afaceri criminale. Dar din clipa aceea ea fusese şi mai prudentă. Odată sau de două ori se păruse că sunt urmăriţi la Zurich sau când se duceau

la schi, dar el o convinsese că nu, şi-i spusese să nu-şi facă griji în privinţa lui. „Dar trebuie să fii totdeauna pregătită dacă intervine vreun accident. Păstrează în geanta de voiaj toate lucrurile de valoare, actele personale, paşaportul, certificatul de naştere, *Ri-chan,* îi spusese el folosind numele ei de alint. Pentru orice eventualitate.” O dată cu moartea soţului ei, ca împlinise toate indicaţiile pe care i le dăduse, cele privind banii, telefonul către tai-pan, celelalte legături de făcut. Totul fusese nou pentru ea. Aşa că acum putea lua viaţa de la capăt. Avea douăzeci şi patru de ani. Trecutul era trecut, *karma* era *karma.* Banii pe care-i dăduse ei tai-panul erau mai mult decât avea ea nevoie pentru ani de zile de-acum înainte. În noaptea nunţii, soţul ei îi spusese: ,,Dacă mi se întâmplă ceva, o să primeşti un telefon de la un domn Kiernan. Imediat după aceea tai firul telefonului aşa cum am să-ţi arăt eu şi pleci imediat din Zurich. Laşi totul aici, în afară de hainele pe care le porţi pe tine şi sacul de voiaj. Te duci cu maşina la Geneva. Uite aici o cheie. Cu cheia asta vei deschide un seif de la *Swiss Bank* din Geneva de pe strada Charles. Acolo o să găseşti nişte scrisori şi bani. Să împlineşti exact toate indicaţiile pe care le găseşti acolo, draga mea, ah cât de mult te iubesc. Restul laşi tot. Să faci exact aşa cum ţi-am spus...” Şi aşa a făcut. Exact. Era şi asta tot *giri.* A tăiat firul telefonului cu un cleşte de sârmă aşa cum îi arătase el, exact de la cutia de legătură prinsă de perete, încât tăietura abia dacă se vedea. La Geneva, la bancă a găsit o scrisoare cu instrucţiuni, 10.000 de dolari bani gheaţă în seif, un paşaport elveţian nou nouţ, vizat, cu fotografia ei, dar cu alt nume, altă dată de naştere, alt certificat de naştere care atesta că se născuse în Berna, cu douăzeci şi trei de ani înainte, îi plăcuse chiar noul nume pe care i-l alesese el şi îşi aduse acum aminte cum, în camera de hotel, de unde se vedea lacul acela minunat, simţindu-se în siguranţă, plânsese pentru el. În acelaşi seif, găsise şi un carnet de cecuri pe noul ei nume, cu 20.000 de dolari pe el, plătibili

la aceeaşi bancă, o cheie, o adresă şi un act de proprietate, pentru o mică vilă pe malul lacului, retrasă, mobilată, totul plătit dinainte, cu o femeie care avea grijă de casă, care o ştia numai după nume şi faptul că era văduvă şi umblase până atunci prin străinătăţuri. Actul era pe noul ei nume, deşi totul fusese cumpărat cu cinci ani mai înainte, cu câteva zile înainte de căsătoria ei. ,,Ah, madam, sunt atât de fericită că până la urmă aţi venit. Trebuie să fie tare obositor să tot călătoreşti prin lumea aia străină", îi spusese femeia aceea de serviciu, o bătrânică simpatică, şi cam simpluţă, când o întimpinase... În ultimul an, am închiriat casa dumneavoastră unui englez atât de simpatic şi liniştit. A plătit cu regularitate în fiecare lună, uitaţi aici sunt socotelile. S-ar putea să vină şi anul acesta, după câte spunea el, dar poate că n-o să vină. Agentul dumneavoastră e pe strada Firmet...

Mai apoi, se plimbase pe lângă casa aceea frumoasă, pe lacul cu o apă limpede, întins în căuşul munţilor, şi vila la fel de curată ca şi munţii din jur, cu picturi pe pereţi, flori în glastre, cu trei dormitoare, o sufragerie, verande, o vilă micuţă dar perfectă pentru ea singură, cu o grădină frumoasă şi îngrijită. Şi se duse în dormitorul principal. Pe unul dintre pereţi, printre numeroasele picturi miniaturale în diverse stiluri, zări şi ceea ce putea fi o scrisoare pusă într-o ramă cu sticlă, hârtia îngălbenită de-acum. Recunoscuse imediat scrisul lui. Era în engleză: *„Ri-chan,* atâtea ceasuri minunate în braţele tale, atâtea zile fericite alături de tine. Cum să-ţi mai spun cât te iubesc? Te rog uită-mă. Eu n-am să te uit niciodată. Îl rog pe Dumnezeu să-ţi dăruiască zece mii de zile pentru fiecare din cele petrecute cu mine. Dragostea mea, dragostea mea, dragostea mea".

Şi patul acela dublu era aproape convex din pricina plăpumii groase, multicolore. Geamul era deschis şi lăsa să pătrundă aerul curat al munţilor, pe vârfurile cărora se vedea încă zăpadă. Şi plânsese din nou, vila aceea parcă luând-o în braţe. La doar câteva ore după ce ajunsese acolo

o sunase Dunross şi ea se urcase în primul avion şi acum se afla aici. Îşi împlinise mai toate instrucţiunile, nu mai era nevoie, să se întoarcă acolo niciodată, trecutul era şters din mintea ei, dacă aşa poftea ea. Paşaportul cel nou era autentic din câte putuse ea să-şi dea seama, la fel ca şi certificatul de naştere. Nu mai avea nici un motiv să se mai întoarcă vreodată în Elveţia. O mai lega de locurile acelea doar vila. Şi scrisoarea aceea înrămată, o lăsase pe perete acolo unde o găsise. Şi se hotărâse ca atâta vreme cât casa aceea va fi a ei, scrisoarea să rămână acolo unde o pusese el. Întotdeauna.

38

Orlanda stătea la volanul micului ei automobil, Bartlett alături de ea, cu un braţ petrecut pe după umerii ei. Traversau trecătoarea muntelui dinspre Aberdeen, iar acum, strecurându-se încă printre nori, coborau panta muntelui de la Mid Levels, îndreptându-se spre locuinţa ei de la Rose Court. Se simţeau foarte bine împreună, anticipând emoţia celor ce se vor întâmpla. După prânz traversaseră insula spre Hong Kong, ea îl dusese spre Shek-O, aflat pe promontoriul de sud al insulei, ca să-i arate locuinţele de vacanţă ale câtorva dintre tai-pani. Peisajul de ţară se derula pe lângă ei, populaţie foarte rară, coline, văgăuni, marea ivindu-se ici şi colo, mereu prin apropiere, stânci golaşe, bolovăniş. De la Shek-O, se strecurară de-a lungul şoselei de sud, care se răsucea şi se contorsiona până când ajunseră la Golful Repulse unde ea oprise la un hotel minunat ca să ia ceaiul cu câteva felii de cozonac pe terasa cu vedere spre mare, apoi porniseră din nou la drum, trecuseră de Golful Deepwater apoi Golful Discovery, acolo se opriseră din nou într-un loc de unde aveau o foarte bună perspectivă.

— Linc, ia priveşte, Castle Tok! Şi-i arătă o construcţie imensă, fără un stil anume, care arăta ca un castel

normand cocoţat pe stânci, deasupra falezei stâncoase. În timpul războiului canadienii... soldaţii canadieni au apărat partea asta a insulei împotriva japonezilor şi până la urmă s-au retras cu toţii în Castle Tok, ultima poziţie de rezistenţă. Când au fost copleşiţi de numărul invadatorilor şi au trebuit să se predea, nu mai rămăseseră decât două sute cincizeci vii. Japonezii i-au înconjurat pe toţi şi i-au mânat pe terasa de la Castle Tok şi i-au împins din urmă ca pe oi, cu baionetele, obligându-i să se arunce în prăpastia de dedesubt.

— Dumnezeule! făcu Linc, deoarece terasa era la peste o sută de picioare înălţime.

— Pe toţi, pe cei răniţi, pe cei... pe toţi i-au aruncat de acolo.

O văzu că se înfioară şi întinse mâna spre ea.

— Orlanda, lasă, a trecut atâta timp de atunci.

— Nu, nu-i chiar aşa de mult timp. Mi-e teamă că istoria şi războiul sunt şi acum foarte aproape de noi, Linc. Şi întotdeauna va fi aşa. Noaptea, fantomele amărâţilor acelora se plimbă pe terasă.

— Ei, doar nu crezi balivernele astea?

— Ba da, cred.

Îşi aminti cum se uita la casa aceea mohorâtă, în vreme ce talazurile surfului se spărgeau de stânci la poalele ei, parfumul femeii atât de prezent în jurul lui, în vreme ce ea stătea sprijinită de el, simţindu-i căldura care iradia din ea, şi încercându-l brusc un sentiment de fericire pentru că era viu şi nu unul dintre nenorociţii care muriseră acolo.

— Castelul ăsta pare ca scos dintr-un film de groază. Ai fost în el vreodată?

— Nu, dar se zice că e plin de costume de zale şi temniţe, copie exactă a unui castel din Franţa. Proprietarul său a fost bătrânul sir Cha-sen Tok, Tok Constructorul. Un multimilionar care şi-a câştigat banii cu vase din cositor. Se zice că pe când avea cincizeci de ani, un ghicitor i-ar fi spus să se apuce de construcţia unui edificiu mai mare,

altfel o să moară. Aşa că s-a apucat de construit, şi a ridicat o duzină de clădiri, trei în Hong Kong, una lângă Sha Tin, mai multe în Malaya. Castle Tok a fost ultima lui construcţie. Avea optzeci şi nouă de ani, dar era sănătos, plin de viaţă ca unul de vârstă mijlocie. Dar după ce a ridicat şi Castle Tok, povestea spune că el ar fi zis că de-acum ajunge şi din clipa aceea n-a mai construit nimic. Într-o lună era mort iar prevestirea ghicitorului s-a împlinit.

— Orlanda, asta ai inventat-o tu.

— Ba deloc, Linc, n-am inventat nimic, altfel ţi-aş fi spus. Dar e adevărul adevărat ce ţi-am spus. De ce n-ar fi? Şi cine ştie cât adevăr e în asta, dragul meu? Ei?

— Singurul lucru pe care-l ştiu e că sunt nebun după tine.

— Ah, Linc, atunci ştii că şi eu simt la fel.

Au trecut de Aberdeen, simţindu-se bine împreună, plini de aşteptare, el ţinând-o mereu pe după umeri, în vreme ce părul ei îi atingea uşor mâna. Din când în când ea îi arăta câte o casă, câte un loc anume, iar orele treceau aproape fără să le mai bage în seamă, prea prinşi unul de celălalt. Iar acum, după ce trecură prin nori şi ieşiră de cealaltă parte a trecătorii, se treziră cu aproape tot oraşul la picioarele lor. Încă nu se aprinseseră luminile, deşi ici şi colo se puteau vedea imensele reclame de neon, colorate, în apropierea ţărmului, lumina lor devenind tot mai puternică pe măsură ce se întuneca. Pe drumul acela abrupt de munte, era destul de mult trafic, prin rigole încă se mai strecurau şiroaie care împingeau la vale pământ, pietre şi vegetaţie proaspătă luate de viitură. Fata conducea cu mare dibăcie, fără să rişte, el se simţea în siguranţă alături de ea, deşi la început, când se trezise că merg pe sensul opus îi cam dăduse fiori.

— Dar nu circulăm pe sens opus, îi replicase ea. Voi circulaţi pe sensul opus.

— La naiba, cum o să facem una ca asta. Numai englezii conduc pe partea stângă. Orlanda, dar tu eşti la fel de americancă pe cât sunt şi eu.

— Linc, aş vrea eu să fiu, dar nu sunt, aş vrea atât de mult.

— Ba eşti. Vorbeşti ca o americancă sadea, te îmbraci la fel.

— Dragule, dar eu ştiu mai bine ce sunt şi ce nu.

Linc o privi îndelung. Niciodată n-am simţit mai multă bucurie când am privit pe cineva, se gândi el. Nici chiar pe Casey, pe nimeni altcineva în viaţa mea. Apoi se întoarse cu gândul la Biltzmann şi simţi dorinţa să-l strângă pe individ de gât cu mâinile lui. Ei, lasă-l în plata Domnului, bătrâne, lasă-l naibii acolo unde e, cu tot rahatul lumii. Că ăsta-i el… la fel şi Banastasio. Şi Bartlett simţi din nou cum îl trece un fior. Exact înainte de prânz primise un telefon, primise scuze care sunau sincere şi din nou ameninţări. „Hei, baby, hai să batem palma, ei ce zici? Linc, fir-ar să fie, o să iasă un rahat mare dacă eu şi cu tine nu ajungem la pace. Ce-ai zice să halim şi noi diseară împreună nişte friptane zdravene? Ştiu eu o crâşmă cumsecade pe Nathan Road, căreia îi spune San Francisco.” „Nu, mulţumesc, am o altă întâlnire diseară, îi răspunsese el cu răceală. Şi oricum, ieri ţi-ai arătat intenţiile. Şi să rămânem unde suntem, bine? O să ne întâlnim la adunarea anuală a consiliului de administraţie, dacă ai să vii şi tu.” „Hei, Linc, cu mine vorbeşti acum, cu mine, bunul tău prieten. Doar n-ai uitat că noi am sărit în ajutorul tău când ai avut nevoie de bani gheaţă. Şi nu ţi-am pus atunci bani gheaţă în braţe?” „Bani gheaţă în schimbul unor acţiuni ceea ce a constituit cea mai bună investiţie pe care o puteai face… cea mai bună investiţie legală pe care o puteai face! În numai cinci, ani ţi-ai dublat investiţia.” „Bineînţeles. Dar acum am avea nevoie de nişte referinţe bune, şi mi se pare cinstit, nu-i aşa?” ,,Nu. Nu după cele întâmplate ieri. Dar cu armele acelea ce-a fost?” îl întrebă el îmboldit de o bruscă

inspiraţie. Urmă o pauză. „Care arme?” „Cele introduse în avionul meu. Carabinele M14 şi grenadele sustrase.” „Baby, eu nu-s amestecat în asta.” „Pe mine mă cheamă Linc, Baby! Ai priceput?” Urmă altă pauză. Apoi auzi vocea aceea ameninţătoare acum. „Am priceput, în privinţa afacerii dintre noi. Şi nu ai de gând să-ţi schimbi atitudinea?” „Nu, cu nici un chip”. „Nici acum, nici mai târziu?” „Nu!'' La celălalt capăt al liniei se lăsase linişte şi apoi se auzi un declic şi veni tonul care sună continuu, îl sunase deîndată pe Rosemont, „Linc, nu-ţi mai fă griji în privinţa lui, Banastasio e în colimatorul nostru de-acum şi aici avem sprijin din plin.” „Aţi mai rezolvat ceva în privinţa armelor?” „Tu ai ieşit din chestiune. Poliţia de aici şi-a retras sechestrul. O să auzi asta în mod oficial mâine.” „Au descoperit ceva?” „Nu ei, noi. Am extins cercetările la hangarul pe care-l ai la Los Angeles. Unul dintre paznicii de noapte şi-a adus aminte că a văzut vreo câţiva indivizi făcându-şi de lucru pe acolo. Dar nu s-a gândit la nimic rău până când nu l-am iscodit noi.” „Dumnezeule, dar aţi prins pe careva?” „Nu, şi nici nu cred că o să prindem pe careva vreodată. Dar nu-ţi fă griji. Iar cu Banastasio, curând, curând o să scapi de el. Fii liniştit.” Dar chiar şi acum când se gândi la tărăşenia asta, Bartlett simţi că-l trece un fior.

— Dragule, ce s-a întâmplat? îl întrebă acum Orlanda. Ce-i?

— Nimic.

— Spune-mi!

— Mă gândeam doar aşa şi eu că teama e tare nenorocită şi te poate distruge dacă nu te stăpâneşti îndeajuns.

— Da, ştiu, ştiu atât de bine! O secundă îşi întoarse privirile de la şoseaua care se derula înainte şi-i zâmbi nesigură, apoi îi puse mâna pe genunchi. Dar tu, dragul meu, tu eşti puternic. Ţie nu ţi-e frică de nimic.

— Aş vrea şi eu să fie adevărat ce spui, râse el.

— Dar e adevărat, ştiu eu bine ce ştiu.

Ea încetini, ca să ocolească o mocirlă, apa năboind ici şi colo din rigole. Maşina mergea pe şoseaua tăiată în peretele înalt de stâncă şi se îndrepta spre drumul Kotewall ca apoi s-o cotească spre Rose Court, când ajunse în fine acasă, rămase o clipă nemişcată ca şi cum n-ar fi ştiut ce să facă, apoi, hotărâtă, trecu de intrare şi o luă pe drumul în pantă ce ducea la garaj.

— Exact la timp pentru cocktail! spuse ea.

— Minunat, îi spuse el cu voce cam răguşită.

Nici nu se uită la ea, când maşina se opri, el coborî întâi, se duse în partea cealaltă şi-i deschise şi ei portiera. Ea închise maşina şi se îndreptă spre lift. Bartlett simţi cum îi zvâcneşte inima în gât. Doi comisionari chinezi, cu nişte tăvi mari cu comenzile poruncite în mână, intrară o dată cu ei şi întrebară unde era apartamentul firmei *Asian Properties.*

— La etajul cinci, le spuse ea.

După ce comisionarii se făcură nevăzuţi, Bartlett îi spuse:

— Mai marii de la *Asian Properties* locuiesc aici?

— Da, îi răspunse ea. Ei sunt chiar cei care au construit clădirea. Ea se opri şi rămase pe gânduri. Jason Plumm şi Quillan sunt prieteni foarte buni. Apartamentul meu şi acum îi aparţine lui Quillan, dar de când am rupt relaţiile cu el i-am plătit chirie.

— Îmi pare bine că ai făcut aşa, îi spuse el şi o luă pe după umeri.

— Şi mie la fel! zâmbi plină de tandreţe, şi ridică spre el nişte ochi curaţi. Acum da, sunt şi eu fericită.

Ajunseră la etajul opt, el băgă de seamă că fetei îi cam tremurau degetele când introduse cheia în broască.

— Linc, pofteşte înăuntru. Ceai, cafea, bere sau un cocktail, ce doreşti? fata îşi aruncă pantofii din picioare şi-l privi, el simţi cum i se zbate inima şi toate simţurile i se ascuţiră ca să simtă dacă mai era cineva în apartament. Suntem numai noi doi, îi spuse ea simplu.

— De unde ştii tu la ce mă gândesc eu?

— Aşa! şi ea ridică din umeri.

El o prinse de mijloc.

— Orlanda!

— Ştiu, dragul meu.

Vocea ei răguşită acum îl făcea să se înfioare. Când o sărută, buzele ei parcă îl aşteptau, mijlocul ei se lipi de el. Trecu mâna peste trupul ei. Simţi cum sub mâna lui sfârcul sânilor ei se întăreşte, cum inima ei bate la fel de nebuneşte ca şi a lui. Apoi ea îşi desfăcu mâinile de după gâtul lui, şi încercă să-l îndepărteze de ea, dar el o strânse mai tare, şi o sărută şi mai înfocat. Ea nu-l mai împinse cu mâinile, ci îl luă iar de după gât, lipindu-se şi mai tare de el acum. Nu se mai sărutau, dar se strângeau în braţe.

— Te iubesc, Linc.

— Orlanda, şi eu te iubesc, îi răspunse el şi adevărul acestor cuvinte i se revelă deodată făcându-l să se înfioare.

Se sărutară din nou, îi simţi mâinile la fel de gingaşe, dar ferme, în vreme ce mâinile lui le urmau pe ale ei. Îi cuprinse patima. Simţi cum se sprijină pe el şi mai mult când genunchii o lăsară, el o ridică uşor şi o purtă aşa spre dormitor. Voalul care atârna de sus şi încadra patul se unduia uşor în bătaia brizei răcoroase ce pătrundea prin fereastra deschisă. Simţi cuvertura moale şi plină a patului.

— Să fii blând cu mine, dragule, îi şopti ea. Ah, cât, de mult te iubesc.

De la pupa iahtului *Sea Witch,* Casey le făcu cu mâna lui Dunstan Barre, Plumm şi Pugmire care coborâseră pe cheu în partea dinspre Hong Kong. După-amiaza aceea târzie era plăcută, deşi cerul continua să rămână închis. Nava porni înapoi, traversând portul. Peter Marlowe şi chinezoaicele coborâseră la Kowloon, dar Gornt o convinsese pe Casey să mai rămână la bord, să mai facă o scurtă plimbare numai ei doi.

— Trebuie să ajung şi eu la Kowloon, îi spusese el. Am o întâlnire la *Nouă Dragoni.* Te rog să-mi ţii tovărăşie. Te rog.

— De ce nu! fusese ea de acord foarte fericită, pentru că nu avea nici un rost să se grăbească, şi timp destul să se schimbe ca să ajungă la cocktail din acea după-amiază la care o invitase Plumm.

Se hotărâse să amâne întâlnirea cu Lando Mata pentru săptămână următoare, în după-amiaza aceea, pe când se întorceau de la Sha Tin. Ea moţăise cea mai mare parte a timpului, culcuşită pe bancheta largă şi confortabilă în formă de potcoavă de la pupa. Învelită bine ca să nu răcească în bătaia brizei, în vreme ce fiecare invitat îşi căutase şi el câte un culcuş undeva pe navă. Îl văzuse de câteva ori pe Gornt venind în cabina de comandă, înalt, puternic, adevărat comandant de navă, şi pe Peter Marlowe stând singur pe punte, într-un şezlong, moţăind şi el la prova. Mai târziu se strânseseră din nou laolaltă, ea, Gornt, Marlowe şi Barre, să bea ceai cu prăjituri. În vremea asta apărură şi Pugmire şi Plumm, cam şifonaţi, dar satisfăcuţi, urmaţi de fetele lor.

— Aţi dormit bine? îi întrebă Gornt zâmbind.

— Foarte! îi răspunsese Plumm.

Cred şi eu, se gândise ea atunci, uitându-se la el şi la fata care-l însoţise, o chinezoaică înaltă, cu ochi negri, zveltă, un suflet fericit, pe nume Wei-wei, care-l urma ca o umbră. Lui Casey îi plăcuse fata aceea. Ceva mai înainte, pe când Casey şi Gornt rămăseseră singuri pe punte, el îi mărturisise că niciuna dintre acele fete nu constituia o prietenie trecătoare, din contra ei au nişte legături cu totul deosebite între ei.

— Aici fiecare are câte o amantă?

— Dumnezeule, sigur că nu. Ştii, te rog iartă-mă, dar femeile şi bărbaţii îmbătrânesc în chipuri diferite, şi după o anumită vârstă e foarte dificil pentru amândoi. Pe scurt, căsătoria, dragostea şi culcatul cu o femeie nu sunt acelaşi lucru.

— Fidelitatea nu există?

— Dar bineînţeles. Pentru o femeie înseamnă un singur lucru, dar pentru un bărbat cu totul altceva.

— E groaznic. Groaznic şi atât de nedrept, oftă Casey.

— Da, dar numai atunci când tu vrei cu tot dinadinsul să fie groaznic.

— Nu e drept! Gândeşte-te la milioanele de femei care trudesc ca nişte roabe toată viaţa, având grijă de bărbaţii lor, spălând şi făcând toată ziua curăţenie şi acum în zilele noastre muncind şi ca să-şi întreţină copiii, şi la urmă să fie măturate doar pentru că au îmbătrânit!

— Nu pe bărbaţi trebuie să dai vina. Aşa e societatea noastră.

— Şi cine conduce societatea asta, mă rog? Bărbaţii! Dumnezeule mare, Quillan, trebuie să recunoşti şi tu că numai bărbaţii sunt de vină.

— Am şi recunoscut mai înainte că nici mie nu mi se pare drept, dar şi pentru bărbaţi e nedrept. Ce zici atunci de milioanele de bărbaţi care trudesc până cad jos morţi pentru ca să întreţină familia, ce cuvinte frumoase, să întreţină familia cu bani pentru ca să-i cheltuiască ceilalţi, mai ales femeile lor. Ciranoush, trebuie să recunoşti şi asta: bărbaţii muncesc până dau în brânci pentru ca să-i întreţină pe ceilalţi, şi cel mai adesea, la capătul vieţii lor să aibă parte doar de o nevastă certăreaţă, rea de gură. Uită-te la nevasta lui Pug, Dumnezeule Doamne! Pot să-ţi numesc cel puţin cincizeci de astfel de neveste care-s umflate de lăcomie, urâte şi put… cu adevărat! Şi mai există şi a doua categorie de femei isteţe şi şmechere care-şi folosesc farmecele pentru ca să te tragă în cursă, rămân însărcinate ca să te lege de ele, apoi fac scene de groază, ţipă să le audă toată lumea, să obţină un divorţ care să le aducă cât mai mulţi bani. De Linc Bartlett ce zici? Prin câte chinuri nu l-a trecut minunata aceea de nevastă a lui, ei?

— Ştii şi asta?

— Bineînţeles. Şi tu mi-ai făcut mie un dosar, eu v-am făcut la amândoi. Crezi că legea divorţurilor la voi e cinstită? Nevasta îi ia cincizeci la sută din toate, şi bietul bărbat din America trebuie să umble prin tribunale pentru ca să afle şi el care e jumătatea bunurilor lui la care are şi el dreptul.

— E adevărat, nevastă-sa şi avocatul ei mai-mai că l-au dărâmat de tot. Dar nu orice nevastă procedează la fel. Dar nici să fim sclave nu se poate, cele mai multe femei au nevoie să fie apărate de lege. În lumea întreagă femeile încă duc o viaţă foarte nenorocită.

— N-am cunoscut nici o femeie care să ducă o viaţă foarte nenorocită, spuse el. Vreau să spun o femeie ca tine sau ca Orlanda care ştiu ce înseamnă feminitatea! Şi brusc el îi zâmbi larg. Bineînţeles, în trecere, femeia asta ne mai pune în braţe şi câte un bastard amărât, ca să nu zicem că nu suntem oameni întregi.

Râseră amândoi şi simţiră amândoi că e cazul să schimbe discuţia, problemele fiind prea dificile ca să le rezolve ei acolo.

— Quillan, si tu eşti un rău si jumătate.

— Da?

— Da!

El se întoarse ca să cerceteze cerul. Ea îl urmări cu privirea, i se păru un bărbat arătos cum stătea dinaintea ei, legănându-se uşor, în vreme ce vântul îi zburlea părul de pe braţul puternic, cu şapca pusă trufaş pe cap. Mă bucur că are încredere în mine şi mă socoteşte o femeie adevărată, se gândi ea, uşor ameţită de vin, de mâncare şi de propria ei dorinţă. De când se urcase la bord simţise asta foarte puternic şi din nou se întrebă cum avea să se descurce când va veni timpul socotelilor, fiindcă ştia că va veni. Va fi *da* sau *nu?* Sau doar *poate?* Poate săptămână următoare? Dar va exista săptămână următoare?

— Quillan, ce se va întâmpla mâine? La bursă mă gândesc.

— Ce e mâine vom vedea mâine, îi răspunse el, simţind cum îi biciuie vântul.

— Serios!

— Ori câştig, ori nu câştig, şi Gornt ridică din umeri. Şi fie că e aşa, ori altminteri, eu tot sunt acoperit, mâine am să cumpăr! Dacă am parte de joss atunci îl am la cheremul meu.

— Şi după aceea?

— Mai ai vreo îndoială? râse el. Preiau eu totul, dar totul, şi loja lui de la curse.

— Şi chiar îţi doreşti toate astea? Eşti sigur?

— Cât se poate de sigur. Asta înseamnă pentru mine victoria. El şi strămoşii lui m-au ţinut pe mine şi pe ai mei deoparte. Bineînţeles că doresc să-i iau totul.

Mă întreb dacă aş putea încheia o înţelegere cu Ian, se gândi ea distrată. Mă întreb dacă aş putea să-l conving pe tai-pan să-i îngăduie lui Quillan să aibă şi el o lojă la curse, propria lui lojă şi să-l ajute să ajungă în comitetul lor de conducere. Ce nebunie pe indivizii ăştia doi să se înfrunte ca doi tauri înfuriaţi, pentru că e destul loc pe lumea asta pentru amândoi. Ian îmi datorează o favoare dacă Murtagh se ţine de cuvânt şi trimite banii. Un fior îi trecu prin inimă şi se întrebă ce se întâmplase cu Murtagh şi cu banca, şi, în eventualitatea că răspunsul va fi afirmativ, ce va face Quillan. Şi unde o fi Linc acum? O fi cu Orlanda, poate chiar în braţele ei, lăsându-se purtat de visurile acestei după-amiezi? Se făcu din nou colac pe canapeaua de la pupa şi închise ochii. Aerul acela sărat zgomotul monoton al motorului şi legănarea navei printre valuri o adormeau. Şi dormi somn fără vise, de parcă ar fi fost în braţele maică-si, iar după câteva minute se trezi complet refăcută. Gornt stătea acum în faţa ei, privind-o. Erau singuri, numai căpitanul, un cantonez, se vedea la timonă.

— Eşti frumoasă când dormi, îi spuse el.

— Eşti tu drăguţ. Şi ea se ridică sprijinindu-se într-un cot. Eşti un om ciudat. Şi diavol şi prinţ, acum plin de

compasiune, acum nemilos. Te-ai purtat foarte frumos cu Peter.

El doar zâmbea şi aşteptă, uitându-se la ea cu o privire ciudată, plăcut provocatoare.

— Linc... cred că Linc e robit de Orlanda, spuse ea fără să se gândească şi văzu o umbră trecând pe faţa lui.

— Da?

— Da, ea aşteptă să vadă ce spune, dar el nu spuse nimic, se uita doar la ea, şi îmboldită de tăcerea lui, ea adaugă fără să vrea: Cred că şi ea e robită de el! Urmă un alt moment tăcere. Quillan, face parte dintr-un plan pus de voi la cale?

El râse insinuant şi ea se simţi dominată.

— Ah, Ciranoush, tare mai eşti tu ciudată. Eu n-am...

— Vrei să-mi spui Casey? Te rog. Ciranoush nu se cuvine.

— Dar mie nu-mi place Casey. Pot să-ţi spun Kamalian?

— Casey.

— Ce-ar fi să-ţi spun azi Ciranoush, şi Casey mâine, Kamalian poate la dineul de marţi, ei? Doar atunci perfectăm înţelegerea. Da?

Din instinct îi răspunse fără să se angajeze:

— Depinde numai de Linc.

— Nu eşti şi tu tai-pan la Par-Con?

— Nu, şi nici nu voi fi vreodată.

El râse din nou.

— Atunci hai să fii azi Ciranoush, mâine Casey şi la naiba, o să vedem noi cum va fi marţi. Bine?

— Fie! acceptă ea privindu-l cu căldură.

— Bun. Acum despre Orlanda şi Linc, începu el alene. E numai treaba lor şi niciodată nu discut legăturile de dragoste ale altora cu nimeni, nici chiar cu o lady. Niciodată. Nu aşa se joacă jocul ăsta. Dacă mă întrebi însă dacă am pus eu la cale vreun plan parşiv, folosindu-mă de ea împotriva lui Linc sau a firmei *Par-Con,* să ştii că e

ridicol, şi-i zâmbi din nou. Am băgat şi eu de seamă că doamnele se cam folosesc de domni, dar niciodată invers.

— Mincinosule!

— Şi întrebarea ta îmi dă voie să-ţi pun şi eu o întrebare. Tu şi cu Linc sunteţi amanţi?

— Nu. În orice caz nu în accepţiunea obişnuită, dar eu, da, eu îl iubesc.

— Şi ai de gând să te căsătoreşti cu el?

— Poate.

Se foi pe banchetă şi simţi cum el o îmbracă în plivirile lui. Ea îşi strânse pătura mai bine pe ea, inima îi bătea puternic, foarte tulburată de prezenţa lui, după cum ştia că şi prezenţa ei îl tulburase pe el.

— Dar nici eu nu discut problemele mele de dragoste cu alţii, îi replică ea zâmbind. Nu aşa se joacă jocul ăsta. Nu?

Gornt întinse mâna şi o atinse uşor.

— De acord, Ciranoush.

Sea Witch ieşi de după digul de larg şi simţi valurile din radă, în faţă se vedeau luminile de la Kowloon. Se întoarse şi urmări insula Hong Kongului. Piscul acoperit în cea mai mare parte de nori.

— Ah, e atât de frumos.

— Coasta de sud a Hong Kongului e fantastică, mai ales pe lângă Shek-O, golful Repulse. La Shek-O am şi eu o casă. Ei, acum vrei să-ţi arăt nava?

— Da, cred că mi-ar place.

Mai întâi o duse la prova, unde erau cabine îngrijite, nu se vedea nici un semn că ar fi fost folosite de cineva, fiecare avea propriul duş şi toaletă, o cabină mică le slujea tuturor de salon.

— Ne bucurăm de multă atenţie din partea doamnelor, pentru că în momentul de faţă ele nu prea au apă la duş acasă şi aici se pot spăla după pofta inimii. Penuria de apă are şi ea avantajele ei.

— Pun pariu! îi replică ea furată de jovialitatea lui.

La pupa, separat de restul navei, se afla apartamentul stăpânului, un pat mare, dublu, plăcut şi îmbietor. Ea simţi cum îi bate inima în tâmple când el, cu un gest firesc închise uşa cabinei şi o apucă de mijloc. Ea nu se feri. El se apropie şi mai mult de ea – Casey nu mai sărutase niciodată un bărbat cu barbă, îi simţi trupul puternic, îi plăcea, începu să respire mai precipitat, buzele-i pline aveau gust de havana. O parte a sufletului ei îi şoptea: gata. nu te mai împotrivi, o parte a minţii ei îi poruncea: nu, nu te lăsa, şi cu toată fiinţa se simţea bine în braţele lui senzuale, chiar prea bine. Dar cum rămâne cu Linc? Întrebarea îi explodă în minte mai puternic ca niciodată, gândurile i se limpeziră ca prin farmec, şi pentru prima oară înţelese fără nici un echivoc că pe Linc îl dorea şi pe nimeni altcineva, nu *Par-Con,* şi nici putere, dacă era pusă să aleagă. Da, pe Linc, numai pe Linc, şi în seara asta am să anulez vechea noastră înţelegere. În seara asta am să-i propun să renunţăm la înţelegerea aceea.

— Nu, nu e acum momentul, şopti ea cu glas gâtuit.

— Cum?

— Nu, nu acum. Nu se poate, iartă-mă, se ridică şi-l sărută uşor pe buze, insistând printre sărutări: Nu, nu acum, dragul meu, iartă-mă, acum nu se poate. Marţi. Poate marţi…

El se îndepărtă puţin de ea, şi îi văzu ochii întunecaţi, cântărind-o. Îi înfruntă privirea cât putu, apoi îşi ascunse capul la pieptul lui, şi-l îmbrăţişa, bucurându-se încă de apropierea lui, convinsă că acum era în siguranţă, şi el renunţase. Ah, era aproape s-o păţesc, se gândi ea sfârşită, cu genunchii tremurând. Aproape să accept, şi n-ar fi fost bine, nici pentru mine nici pentru Linc, şi nici chiar pentru el. Dar i-ar fi plăcut, se gândi ea tulburată de ciudăţenia gândului. Îşi simţi inima bătând puternic, în vreme ce se sprijinea de el, aşteptând reacţia lui, încrezătoare, convinsă că promisiunea unei întâlniri săptămână viitoare îl va face să-i spună: bine, hai să mergem pe punte!

Brusc simţi cum braţele lui se încordează, şi înainte de a apuca ea să-şi dea seama ce se întâmplă, se trezi aruncată pe pat, el o săruta şi o pipăia peste tot. Începu să se lupte cu el, dar el o prinse abil de mâini, o răstigni pe pat, folosindu-se de forţa sa, şi o ţintui cu trupul lui. Era neajutorată. Începu s-o sărute în voie, patima lui sporind pe măsură ce furia şi spaima ei, chiar dorinţa ei creşteau. Şi oricât se lupta, nu se putea clinti de sub el. El îşi mută greutatea, în aceeaşi secundă ea începu să se lupte şi mai aprig, şi mai hotărâtă să-i reziste, dar şi mai tulburată de propria ei patimă, din nou el o ţintui, ea se simţi copleşită, dorind să fie înfrântă, opunându-se în acelaşi timp din răsputeri, nici ea nu mai ştia ce vrea, îi simţea greutatea, şoldurile puternice, patul moale dedesubt. Şi brusc, la fel de brusc cum începuse, el îi dădu drumul, se răsuci pe o parte râzând.

— Hai să bem şi noi ceva, îi spuse el fără ranchiună.

Ea se chinui să-şi recapete răsuflarea.

— Bestie!

— Chiar nu sunt deloc bestie. Sunt un om ca toţi oamenii, şi Gornt se ridică într-un cot, privind-o zâmbăreţ. Dar tu, Ciranoush, tu eşti o mare mincinoasă!

— Du-te dracului!

El îi vorbea calm, provocator.

— Am să mă duc, destul de repede. Departe de mine gândul s-o pun pe o lady să-mi dovedească că nu se poate face dragoste.

Ea se repezi la el, încercând să-l zgârie cu unghiile pe faţă, furioasă că el era atât de stăpân pe sine când ea nu reuşea să fie. El o prinse uşor de mâini şi o ţinu ferm.

— Uşurel, maimuţă mică, îi spuse el binedispus. Potoleşte-te, Ciranoush. Adu-ţi aminte că am trecut amândoi de douăzeci şi unu de ani. Şi dacă-mi aduc aminte cred că te-am văzut o dată şi goală, şi dacă chiar aş fi dorit să te violez, tare mi-e teamă că n-ar fi slujit la mare lucru

împotrivirea ta. Puteai să strigi cât te ţinea gura, că nimeni din echipajul meu n-ar fi auzit ceva.

— Eşti un afurisit tică…

— Gata! Gornt tot mai zâmbea, dar ea se opri, simţind că de-acum era în primejdie. Nu te-am răsturnat pe pat ca să te înspăimânt, ci ca să ne amuzăm, îi spuse el blând. O joacă, atât. Zău.

Îi dădu drumul şi ea sări iute din pat, suflând încă greu. Furioasă, se duse la oglindă, îşi aranja iute părul, şi atunci îl văzu şi pe el în oglindă, întins alene pe pat, urmărind-o, şi ea se răsuci în loc.

— Afurisitule!

Gornt începu să râdă în hohote, un râs molipsitor, râdea de se scutura din toată fiinţa, şi simţind ridicolul situaţiei, începu şi ea să râdă. Râdeau amândoi de simţeau că-i doare burta, el tolănit pe pat, ea rezemându-se de o ladă de marinar.

Pe punte, ca doi buni prieteni, au băut şampania care-i aştepta deschisă într-o frapieră la gheaţă, stewardul tăcut, stilat servindu-i atent, după care dispăru cu totul. La cheul din Kowloon, ea îl sărută:

— Îţi mulţumesc pentru ziua asta frumoasă. Marţi, dacă nu chiar mai înainte!

Coborî la ţărm, multă vreme făcu din mână iahtului care se îndepărta, apoi se grăbi să ajungă la hotel,

Wu Ochelaristul se grăbea şi el spre casă. Era obosit, neliniştit, plin de spaime. Drumul în pantă prin labirintul de locuinţe şi cocioabe din zona de noi colonişti aflată mai sus de Aberdeen era foarte dificil, lunecos, primejdios chiar, numai noroaie şi gropi, şi el gâfâia greu din pricina urcuşului. Pe alocuri, apele ieşiseră din matca rigolelor betonate, săpate special pentru căderile masive de ploaie, viiturile aducând o mulţime de resturi amplificând imaginea de apocalips. Deasupra locuinţelor avariate stăruiau încă perdele de fum, resturi mai ardeau mocnit de

la incendiul care se întinsese neaşteptat de iute când se porniseră alunecările de pământ. Trecu pe lângă masiva alunecare de teren unde era să piară a cincea verişoară cu două zile înainte, mai bine de o sută de cocioabe rase de pe faţa pământului la o altă alunecare a terenului în aceeaşi zonă. Prăvălia de dulciuri dispăruse şi o dată cu ea şi bătrâna proprietăreasă.

— Unde-i? întrebase el.

Cerşetorul care căuta prin gunoaie ridicase din umeri şi continuase să cerceteze resturile dezastrului, uitându-se după lemn bun, cartoane sau tablă ondulată.

— Şi mai sus cum arată lucrurile?

— La fel cum arată şi mai la vale, îi răspunse individul într-o cantoneză poticnită. Aici mai bine, colo mai rău. Joss!

Wu îi mulţumi. Mergea cu picioarele goale. Îşi ducea bocancii pe umăr ca să-i mai cruţe, păşi cu băgare de seamă prin rigola de viitură, peste gunoaiele aruncate acolo ca să găsească poteca ce urca şerpuind mai departe. Din locul unde se afla acum nu putea să vadă zona unde locuiau ai lui, dar se părea că pe aici, nu avuseseră loc alunecări de teren. Armstrong îi îngăduise să vină acasă sa vadă ce se întâmplase doar când auzise la radio ştirile referitoare la alte noi alunecări de teren catastrofale în acea zonă. „Întoarce-te cât poţi mai iute. Următorul interogatoriu e programat pentru ora şapte”. „Sigur, voi fi înapoi până atunci”, îl încredinţase el pe celălalt. Interogatoriul de dinainte fusese foarte obositor pentru el, dar cu bune rezultate, fiind mult lăudat de Armstrong şi de şeful Serviciului de informaţii, locul lui în acest serviciu fiind de-acum asigurat, urmând ca transferul şi pregătirile necesare să aibă loc săptămână ce avea să vină. Nu prea avusese parte de prea mult somn, pe de-o parte pentru că programul de interogatoriu nu avea nici o legătură cu scurgerea normală a timpului, ziua sau noaptea, iar pe de altă parte din cauza dorinţei lui de a izbuti. Subiectul lui trecea mereu de la engleză la dialectul ning-tok apoi la cel

din Canton şi iar de la capăt şi era tare greu să-i urmăreşti gândul prin aiureala asta. Numai când degetele lui atingeau pachetul consistent, minunat de bani din buzunar, câştigul lui la curse, simţea un fel de ameţeală care-l ajuta să depăşească momentele dificile. Îl atinse şi acum ca să se convingă că există, îşi binecuvântă jossul în vreme ce suia poteca îngustă, care uneori se transforma într-un podeţ şubred peste câte o viroagă şi urca, urca mereu. Pe lângă el treceau alţi oameni îndreptându-se spre vale, alţii îl urmau urcând şi ei, munţii răsunau de zgomotul ciocanelor celor care reparau cocioabele ce se mai puteau repara, acoperişuri. Ţinta drumului său se afla acum la numai o sută de metri înaintea lui, după o curbă a drumului, făcu colţul şi se opri: terenul unde locuiseră ai lui nu mai exista, doar o cicatrice adâncă şi uriaşă pe faţa pământului, avalanşă de nămol şi resturi la două sute de metri mai jos. Nici o urmă de locuinţă unde înainte fuseseră sute. Năucit urcă mai sus, o luă pe marginea înşelătoare a râpii de unde începuse alunecarea de teren, se îndreptă spre cea mai apropiată colibă şi bătu la uşă.

— Iartă-mă cinstită doamnă, sunt fiul lui Wu Cho-tam din Ning-tok…

Femeia, Yang-cu-un-singur-dinte, se uită absentă la el şi începu să vorbească, dar Wu nu înţelese dialectul în care bolborosea, aşa că-i mulţumi şi ieşi, aducându-şi aminte că zona aceasta fusese populată de cei din neamul Yang, străini din nord, veniţi de la Shanghai. Aproape de capătul zonei acelei alunecări se opri iar şi bătu la altă uşă.

— Iertare, prea cinstite domn, dar ce s-a întâmplat aici? sunt fiul lui Wu Cho-tam din Ning-tok şi familia mea locuia aici, spuse el şi arătă spre falia din coasta muntelui.

— Preacinstite Wu, azi noapte s-au petrecut toate, începu bătrânul într-un dialect cantonez pe care-l înţelegea şi el. Întâi cu un huruit de parcă ar fi fost bătrânul expres din Canton, apoi un vuiet din adâncul pământului, apoi s-au auzit ţipete şi s-au pornit focurile. Aşa s-a întâmplat acolo şi

anul trecut. Da, da, şi focurile s-au întins iute, numai că ploaia le-a potolit. Dew neh loh moh, dar azi-noapte a fost tare amarnic, spuse bătrânul, vecin din partea locului, fără nici un dinte în gura lui care se strâmbase într-o schismă îngrozită. Binecuvântează toţi zeii că nu erai acolo adormit, heya? şi bătrânul închise uşa.

Wu se uită din nou la rana aceea a pământului, apoi porni la vale, în cele din urmă găsi un bătrân din vecini, şi el tot din Ning-tok.

— Ah, Wu Ochelaristul, Wu Poliţistul, ştiu! O parte din familia ta sunt acolo, şi cu degetul lui strâmb arătă ceva mai sus. Colo în casa vărului tău Wu Wam-pak.

— Prea cinstite domnule, câţi au pierit?

— Afurisite să fie toate alunecările astea de pământ, dar eu de unde să ştiu? Sunt eu paznic pe coasta muntelui? Sunt dispăruţi o groază.

Wu Ochelaristul îi mulţumi. Când dădu de coliba cu pricina, îi văzu pe al nouălea unchi, bunica, cea de-a şasea nevastă a unchiului şi cei patru copii ai lor, cea de-a treia nevastă a unchiului şi pruncul lor, cel de-al cincilea unchi avea o mână ruptă legată acum cu o atelă improvizată.

— Şi ceilalţi? întrebă el, fiindcă şapte dintre ai lui lipseau.

— În pământ, îi răspunse bunica. Uite, bea şi tu un ceai!

— Mulţumesc, prea cinstită bunică. Şi bunicul?

— Ei, el a plecat spre hăuri înainte de alunecarea pământului. A plecat spre hăuri în noaptea de dinainte.

— Joss! Şi a cincea nepoată?

— S-a dus şi ea, s-a dus şi gata.

— Ar mai putea fi cumva în viaţă?

— Poate. Chiar acum al şaselea unchi a pornit în căutarea ei la ruptură, laolaltă cu ceilalţi, cu toate că-i o gură de prisos fata asta. Dar ce zici de feciorii mei, şi de feciorii lor şi de feciorii feciorilor lor?

— Joss! murmură Wu Ochelaristul, fără să blesteme sau să binecuvânteze zeii, fac şi ei greşeli! O să aprindem

beţişoare parfumate pentru ei ca să se nască din nou, dacă există renaştere. Joss! se aşeză pe o ladă ruptă. Şi fabrica noastră, fabrica noastră a avut de suferit?

— Nu, mulţumesc zeilor, spuse bătrânul şi se vedea că era năucit, îşi pierduse nevasta, trei copii, doar el reuşise, nici el nu ştia cum, să iasă din marea aceea de noroi care-i înghiţise pe ceilalţi. Fabrica-i neatinsă.

— Bun! oftă el uşurat fiindcă toate hârtiile şi materialele documentare pentru *Luptătorul Liber* erau acolo, laolaltă cu maşina de scris şi bătrâna maşină de imprimat Gestetner. Prea bine. Ei, şi acum al cincilea unchi, mâine o să cumpărăm o maşină de injectat plastic. De acum încolo o să ne facem singuri florile. Al şaselea unchi o să te ajute şi o s-o luăm de la capăt.

Celălalt scuipă cu silă.

— Şi cum o s-o plătim, ei? Cum s-o pornim de la capăt? Cum...

Şi se opri zgâindu-se. Toţi îngheţară. Wu Ochelaristul scosese teancul de bani din buzunar.

— Ayyyeyah, prea cinstite frate mai mic, văd eu bine că în cele din urmă te-ai luminat şi tu şi te-ai dat de partea Şarpelui.

— Cât de înţelept, intonară în cor ceilalţi plini de mândrie. Toţi zeii l-au binecuvântat pe fratele mai mic!

Tânărul nu spuse nimic. Ştia că nu-l vor crede dacă le va spune că lucrurile stau cu totul altfel, aşa că-i lasă să creadă ce vor.

— Mâine te apuci şi cauţi o maşină de ocazie, dar bună. Nu poţi să dai mai mult de 900 pe ea, îi spuse el bătrânului ştiind bine că de era nevoie putea merge până la 1500.

Apoi ieşi afară şi aranjă cu vărul lui, proprietarul colibei, să le închirieze un colţ până când îşi vor construi ai lui altă locuinţă, târguindu-se îndelung asupra preţului, până când ajunseră la cel firesc. Şi cu inima împăcată că făcuse tot ce se putea pentru clanul Wu, el o luă la vale, poticnindu-se pe pantă, să se întoarcă înapoi la cartierul său general, în

vreme ce inima plângea în el, sufletul ţipa de durere blestemând zeii pentru că nu fuseseră drepţi cu el, pentru indiferenţa lor, pentru că-i luaseră în ceruri pe atâţia dintre ai lui, luând-o şi pe a cincea nepoată care-şi pierduse viaţa cu numai o zi înainte într-o altă alunecare de teren. Nu fi nebun, îşi porunci el. Jossu-i joss! Ai o avere în buzunare, un viitor imens la Serviciul secret, *Luptătorul Liber* se tipăreşte şi numai zeii aleg timpul când vine moartea.

Sărmană a cincea nepoată! Erai atât de dulce, atât de frumoasă! Zeii sunt zei, murmură el, amintindu-şi ca un ecou ultimele cuvinte rostite de ea. Apoi şi-o scoase din minte.

39

Ora 18.30

Ah Tat şontâcăia pe scara imensă a Casei Mari, bătrânele ei încheieturi trosneau, mergea vorbind de una singură de-a lungul galeriei celei lungi printre chipurile care păreau s-o urmărească permanent. Prea multe fantome umblă pe-aici, se gândi ea cu o teamă superstiţioasă, pentru că multe dintre chipurile acelea le cunoscuse pe când mai erau în viaţă, fiindcă ea crescuse în casa aceea, se născuse în casa aceea cu optzeci şi cinci de ani în urmă. Obicei barbar să nu-ţi laşi duhul să se odihnească pentru că ţi-a venit cheful să-ţi agăţi chipul pe perete. E mai bine să fii civilizat şi să păstrezi chipurile astea doar în amintire, acolo unde trebuie să stea toate duhurile. O trecu un fior ca de obicei când văzu cuţitul înfipt de Struan Cotoroanţa în inima portretului tatălui ei. Dew neh loh moh, se gândi ea, asta zic şi eu că a fost apucată rău de tot, cu un diavol nesăţios ascuns în poarta ei de jad, jinduind în taină şi plângând pierderea tai-panului, tatăl soţului ei, plângându-şi soarta că avusese parte să se mărite cu fiul nevolnic şi nu cu tatăl lui, că nu avusese şansa să se culce şi cu tatăl

lui nici măcar o dată şi cu neîndestulata ei poartă de jad taman din pricina asta. Ayeeeeyah, şi toţi străinii aceia care au urcat scările astea de-a lungul vremurilor ca să se suie în patul ei, barbari de toate neamurile, de toate vârstele, mărimile şi înfăţişările, care erau daţi la o parte ca pleava nefolositoare îndată ce le storcea vlaga şi se folosea de ei, dar fără să-şi stingă vreodată pârjolul! Ah Tat se cutremură din nou. Martori îmi sunt toţi zeii. Poarta de Jad şi Călugărul cel Chel ei sunt yin şi yang cu adevărat, veşnic cei adevăraţi, asemeni zeilor, amândoi nesătui, nu contează cât de mult se ghiftuiesc unul cu celălalt. Mulţumesc zeilor că părinţii mei mi-au îngăduit să fac legământul neprihănirii, să-mi dedic viaţa creşterii copiilor, să nu mă simt sfâşiată niciodată de lujerul cel fierbinte, pentru ca de atunci să nu mai fiu niciodată eu cea care mă ştiu. Mulţumesc zeilor că nu toate femeile au nevoie de bărbaţi pentru ca să ajungă să fie una cu zeii. Mulţumesc zeilor că unor femei li se îngăduie să se mângâie cu femeile, cu ele să se sărute, să se alinte şi să se bucure. Cotoroanţa a avut ea parte şi de femei, şi încă de multe când a ajuns şi ea la bătrâneţe, găsind în braţele lor mirosind a tinereţe oarecare plăcere, dar niciodată împlinire, spre deosebire de mine. Ciudat că se ducea la pat cu câte o fată civilizată, dar niciodată cu un bărbat civilizat care i-ar fi potolit ei focul cu siguranţă, într-un fel sau altui, fie cu scule de iubit, fie într-alt fel. Şi toţi zeii îmi sunt martori de câte ori eu i-am vorbit de asta. Eu, singura căreia îi îngăduia să vorbească de unele ca astea.

Sărmana nebună cu visurile ei parşive de putere, visurile ei parşive de iubire, vuind în capul ei ca bătrâna căruţă a lăptăriei, coşmaruri de o viaţă întreagă de care nu s-a putut vindeca niciodată. Ah Tat îşi desprinse privirile de pe cuţit şi porni târşindu-şi bătrâneşte picioarele mai departe. Casa asta nu va fi casă de oameni ca lumea până când cineva nu va apuca cuţitul acela şi-l va smulge,

aruncându-l în mare, fie că e blestemat sau nu să rămână aşa.

Bătrâna nu bătu la uşa dormitorului, ci intră înăuntru neauzită, ca să nu-l trezească cumva, se apropie de patul imens şi se uită. Acesta era momentul care-i plăcea cel mai mult, când bărbatul ei copil încă mai dormea, singur în patul imens, şi-i putea vedea faţa aceea de om care doarme, şi i-o putea cerceta, fără să-i pese de hachiţele primei neveste ce se bosumfla pentru că ea venea şi pleca când îi era voia. Proastă femeie, se gândi ea mohorâtă, văzând ridurile de pe chipul lui. De ce nu-şi face ea datoria ei de primă nevastă şi să-i aducă fiului meu altă nevastă, una mai tânără, care să poată avea copii, o persoană civilizată, aşa cum a avut şi Bătrânul Diavol cu Ochi Verzi. Atunci casa asta o să se lumineze din nou. Da, da, casa asta are nevoie de mai mulţi fii, mare prostie să pui în cumpănă viitorul neamului numai pe umerii unui singur băiat. Cum la fel de prosteşte e şi să-l laşi pe taurul ăsta de capul lui, să se trezească singur în pat, să-l laşi să fie ispitit de cine ştie ce curvă bună de gură, şi să-şi risipească vlaga pe o păşune străină. De ce n-o fi pricepând ea că noi avem de apărat casa asta! Barbari, ce să le faci! Îl văzu că deschide ochii, se uită la ea şi apoi se întinde leneş.

— E vremea să te scoli, fiul meu, îi spuse ea, străduindu-se să-şi impună un glas aspru şi poruncitor. Trebuie să te duci să faci baie, să te îmbraci, să mai dai nişte telefoane, heya, iar bătrâna ta mamă o să se apuce să deretice şi să trudească prin casă ca de obicei, heya?

— Da, mamă, mormăi Dunross între două căscături, în cantoneză, apoi se scutură ca un câine, se mai întinse o dată şi sc ridică din pat, îndreptându-se gol cum era spre baie.

Ea îi cercetă cu un ochi critic trupul înalt, vechile cicatrici urâte, cu pielea boţită de la arsurile cu care se alesese când se prăbuşise avionul în flăcări şi care se întindeau mai ales pe picioare. Dar picioarele se vădeau

puternice, şoldurile tari şi yangul hotărât şi zdravăn. Bun, se gândi ea. Mă bucur când văd că totu-i aşa cum trebuie. Dar era totuşi puţin îngrijorată că el nu mai punea deloc carne pe el, că nu făcea deloc burtă aşa cum s-ar fi cuvenit la averea şi rangul lui.

— Fiule, tu nu prea mănânci îndestul!

— Mai mult decât trebuie chiar.

— În ciubăr găseşti apă fierbinte. Nu uita să te speli pe dinţi.

Şi mulţumită de sine, bătrâna se apucă de făcut patul. Mare nevoie avea de odihna asta, mormăi ea, fără să-şi dea seama că vorbea cu voce tare. În ultima săptămână parcă fusese stăpânit de diavol, muncise continuu, ceas de ceas, şi pe faţă i se vedea teama, ca şi în toată fiinţa lui. Şi o teamă ca asta poate doborî cu totul un om şi-l poate băga în pământ. După ce isprăvi de făcut patul bătrâna strigă cu voce tare:

— Şi în noaptea asta să nu-mi mai stai atât de târziu. Mai trebuie să ai grijă şi de tine, şi dacă te încurci cu vreo curvă, mai bine adu-o aici, fii om înţelept, heya!

Îl văzu că râde la auzul vorbelor ei, şi se arătă mulţumită, în ultimele zile nu-l prea auzise râzând, se gândi ea. Un bărbat are nevoie de râs şi de un yin tânăr care să-i hrănească yangul!

— Ce-ai spus? făcu ea îndreptându-se spre uşa de la baie şi uitându-se la el în vreme ce-şi turna apă pe el. Ăla cu părul lung şi haine boţite, ce lucrează la China Guardian. Îl ştii. Ei bine, mie nu-mi prea place, fiule. Ba chiar deloc!

— Ah Tat, şi pe unde-şi fac ăştia doi veacul?

Bătrâna ridică din umeri morfolindu-şi gingiile goale.

— Cu cât mai curând se mărită fiica numărul unu, cu atât mai bine. Şi mai bine şi pentru ea să mai fie pacoste şi pe capul altui bărbat nu numai pe-al tău. Altfel e mai bine să-i tragi câteva bice pe dosul ăla al ei!

Îl auzi că râde din nou şi de data asta se miră întrebându-se de ce-o râde. S-o fi scrântit şi el la cap

săracul, mormăi ea şi se întoarse, când ajunse la cealaltă uşă a apartamentului îşi aduse aminte şi strigă de acolo:

— Înainte să pleci vezi că ţi-am pus să înfuleci ceva.

— Nu-ţi mai fă atâtea griji în privinţa mâncării... şi Dunross se opri scurt, amintindu-şi că nu avea nici un rost să se mai certe cu ea pe tema asta. O auzi cum se îndepărtează bombănind, închizând uşa în urma ei.

Se ridicase în picioare în cadă. Îşi mai turnă nişte apă rece pe el. Dumnezeule, tare aş vrea să terminăm o dată cu penuria asta de apă, se gândi el. Ce bine mi-ar prinde acum un duş fierbinte, să stau ceasuri întregi, să mă satur. Dar în vremea asta mintea lui se oprise la Adryon. Dar imediat o auzi pe Penelope certându-l: ,,Ian, fii om matur! E viaţa ei, poartă-te ca un om mare!" ,,Încerc, murmură el în vreme ce se freca energic cu prosopul. Chiar înainte de a adormi o sunase pe Penelope care ajunsese la Castle Avisyard, în vreme ce Kathy rămăsese la clinica din Londra pentru teste suplimentare. ,,O să vină săptămână viitoare. Şi sper tare mult ca totul să fie în regulă." „Penn, eu ţin legătura permanent cu doctorii". Şi-i spuse de ideea de a-l trimite pe Gavallan în Scoţia. „Totdeauna a dorit să ajungă acolo, la fel şi Kathy, şi o să fie mai bine pentru amândoi. Ce zici?" ,,E minunat, Ian. O să fie un tonic minunat pentru amândoi". „O să poată să se mute în toată aripa de est." „Bineînţeles, Ian. Astăzi e o zi minunată, minunată de tot, iar casa e grozavă. Mă gândesc că tu n-o să poţi să-ţi faci câteva zile libere să vii încoace, nu?" „Penn acum sunt băgat în treburile astea până peste cap. Doar ai auzit ce se întâmplă la bursă." La celălalt capăt al firului se lăsă un moment de tăcere şi el o şi văzu cum se schimbă la faţă şi simţi cum în mintea ei se dezlănţuie vechea ei duşmănie împotriva bursei şi a Hong Kongului şi a afacerilor, indiferent cât de mult se lupta ea să scape de ideile astea. „Da, trebuie să fie groaznic, spuse ea în cele din urmă, cu oarecare reţinere în glas. Bietul de tine. Aseară Alastair s-a cam lăsat luat de furie. Dar o să fie bine până la urmă, nu?" „Dar bineînţeles,

îi răspunse el plin de încredere, întrebându-se ce-ar mai fi spus ea dacă i-ar fi spus că el trebuia să garanteze personal împrumutul la Murtagh dacă va fi aprobat. O, Doamne, dar fă măcar să fie aprobat o dată! Îi relată apoi toate noutăţile, îi mai spuse că AMG îi lăsase un mesaj foarte interesant despre care o să-i spună atunci când se vor vedea, adăugând că mesagerul era o japoneză elveţiancă. „Minunată păsăruică!” „Sper că nu chiar grozavă de tot?” ,,O, nu. Ce face Glenna, tu ce mai faci?” „Minunat. Ai veşti de la Duncan?” „Da. Soseşte mâine, o să-l pun să-ti dea un telefon îndată ce ajunge acasă. Cam asta-i tot, Penn. Te iubesc.” „Şi eu te iubesc, şi aş fi vrut tare mult să fii şi tu aici. Ah, ce mai face Adryon?” „Cam tot ceea ce ştii. Ea şi individul acela de Haply par să fie nedespărţiţi.” „Dragule, nu uita că e mare de acum şi nu-ţi mai fă griji în privinţa ei, încearcă să fii şi tu înţelept.”

După ce se şterse bine de tot, se uită în oglindă, întrebându-se dacă pentru vârstă lui era tânăr sau trecut, părându-i-se că nu era nici o diferenţă faţă de vremea când avea el nouăsprezece ani, pe când ea la universitate sau făcea războiul. După o clipă îşi spuse: Mare baftă ai avut să rămâi în viaţă, bătrâne. Mare, mare băftos ai fost! Dormise somn greu de tot, visase un vis cu Tiptop, şi exact înainte de a se trezi, cineva în vis îi spusese: „Şi acum ce-o să faci?” Nu ştiu, se gândi el... cât de multă încredere să am eu în ticălosul ăla de Sinders? Nu prea multă. Dar mă simt apărat în faţa lui de ameninţarea... nu, de promisiunea de a publica cele unsprezece foi de hârtie! Şi aşa am să şi fac, pe Dumnezeul meu! Ar fi bine să-l sun pe Tiptop înainte de a pleca spre Plumm. Mai bine... Auzi cum uşa dormitorului se deschide din nou, apoi paşii târşiţi ai lui Ah Tat, care şi apăru în uşa de la baie.

— Ah, fiule, am uitat să-ţi spun că jos e un barbar care te aşteaptă.

— Da? Cine?

— Un barbar, ridică ea din umeri. Nu la fel de înalt ca tine. Are un nume tare ciudat, dar e mai pocit decât îs de obicei barbarii ăştia, cu claia lui de paie în cap! Ea se căută prin buzunare, găsi cartea lui de vizită. Uite aici!

Pe cartea de vizită scria: Dave Murtagh III, *Royal Belgium and Far Est Bank.* Dunross simţi cum i se răsuceşte stomacul în el.

— Şi de câtă vreme aşteaptă?

— De vreun ceas, poate mai bine.

— Cum? Fir-ar să fie de treabă! De ce nu m-ai trezit, de ce?

— Cum? De ce nu te-am trezit? repetă ea supărată întrebarea. De ce? Dar tu ce crezi despre mine? Că-s poate nebună? Pentru un diavol de străin? Oare ce e mai important: că el aşteaptă sau că tu te odihneşti? Ayeeyah, adăugă ea plină de dispreţ, şi porni să iasă bombănind mai departe. De parcă n-aş şti eu ce e mai bine pentru tine.

Dunross se îmbrăcă în grabă mare, şi goni pe scări la vale. Murtagh zăcea întins pe un şezlong şi dormea, când uşa se deschise se trezi şi el tresărind.

— Ah, salut!

— Îmi pare tare rău, tocmai dormeam şi eu şi habar n-aveam că eşti aici.

— Tai-pan, e în regulă. Dave Murtagh era cam năucit încă. Bătrâna hoaşcă m-a ameninţat cu toate blestemele cerului dacă scot o vorbă măcar, dar acum nu mai contează, pentru că am furat şi eu puţin somn, şi se întinse obosit, încercând să-şi înăbuşe un căscat, apoi scutură capul, străduindu-se parcă să-şi limpezească mintea. Isuse, iartă-mă că am venit neinvitat, dar aşa e mai bine decât să discutăm la telefon.

Dunross se stăpâni ca să nu i se citească dezamăgirea pe faţă. Probabil că a venit să-mi anunţe refuzul, se gândi el.

— Whisky?

— Bineînţeles, şi cu sifon, mulţumesc. Dumnezeule ce obosit sunt.

Dunross se duse şi turnă în pahare, pentru el nişte brandy şi sifon.

— Sănătate! spuse el stăpânindu-şi imboldul de a-l întreba. Ciocniră.

— Sănătate! Şi să ştii că ai încheiat afacerea! Şi pe chipul tânărului se întinse un zâmbet satisfăcut. Am reuşit! aproape că strigă el. Au urlat, şi au bombănit, dar acum un ceas au trebuit să fie de acord. Am obţinut tot ce-am vrut! O suta douăzeci la sută pentru nave şi 50 de milioane de dolari SUA ca fond de rulment, banii gheaţă vor veni marţi, dar tu te poţi angaja în tranzacţii de luni la ora zece dimineaţa. Oferta pentru tancul petrolier a fost cea mai amarnic de negociat. Isuse Cristoase, am izbutit.

Dunross avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să-şi reţină urletul de triumf ce se iscase în el şi să facă în aşa fel încât să nu i se citească pe faţă sentimentele. Spuse cât se poate de calm:

— Ei, foarte bine! şi mai luă o gură de brandy. Ce s-a întâmplat? întrebă el alarmat văzând mutra dezamăgită a celuilalt.

Murtagh scutură din cap şi se lăsă pe spate sfârşit.

— Voi britanicii ăştia sunteţi un neam tare ciudat. N-am să vă pricep niciodată. Îţi aduc vestea aprobării sută la sută a împrumutului pentru cea mai minunată afacere pe care i-a îngăduit-o Dumnezeu omului vreodată şi tu nu găseşti nimic de spus decât: Ah, foarte bine!

Dunross nu se mai putu abţine. Slobozi nişte imense hohote de râs şi lăsă să i se vadă toată fericirea pe care o încerca. Lovi cu pumnul în braţul lui Murtagh şi-i mulţumi.

— Ei acum cum e? îl întrebă el tot numai zâmbet.

— Acum e ceva mai bine! Şi îşi apucă geanta cu o mişcare repezită, o deschise şi scoase un teanc de contracte şi hârtii. Aici e trecut exact aşa cum ne-am înţeles. N-am închis un ochi toată noaptea făcând ciorne.

Uite aici e contractul pentru împrumutul principal, aici sunt garanţiile tale personale, aici loc pentru sigiliul firmei, câte zece copii din fiecare.

— Acum semnez pe fiecare pagină un singur rând de acte şi pe astea le păstrezi tu, şi apoi o să semnez şi restul în mod oficial. Poţi să vii să ne întâlnim la biroul meu mâine dimineaţă să zicem la ora 7.30? Şi o să punem sigiliile pe toate documentele şi...

Fără să vrea, tânărul slobozi un geamăt.

— Ce-ai zice de ora 8, tai-pan, sau chiar 8.30? Trebuie să mai dorm şi eu puţin.

— Nu, 7.30. După aceea poţi dormi toată ziua, şi apoi îmboldit de un gând adăugă: mâine seară o să fii ocupat.

— Da?

— Da. Aşa că ziua ai grijă să te odihneşti cât poţi, fiindcă seara o să ai treabă.

— Şi ce-o să fac?

— Nu eşti căsătorit, nu te reţine nimeni, aşa că o seară de distracţie n-o să-ţi strice. Ei?

— Straşnic! şi Murtagh se lumină vizibil la faţă. Fantastic!

— Bun atunci. O să te trimit la un prieten de-al meu la Aberdeen. La Wu Dinte-de-aur.

— Cine?

— Un vechi prieten de familie. Nu-ţi fă nici un fel de probleme. Şi dacă tot discutăm de treburile astea, ce-ar fi să luăm prânzul împreună la curse săptămână viitoare?

— O, Dumnezeule, mulţumesc. Ieri Casey mi-a vândul un pont foarte tare şi am câştigat o grămadă de bani. Umblă vorba ca sâmbătă o să alergi pe Noble Star. Aşa-i?

— Poate şi Dunross îl privi ţintă. Şi afacerea s-a încheiat sigur? Nu există nici o şansă să intervină ceva şi să cadă?

— Jur pe ce mi-e mai scump, şi să nu ajung să trăiesc momentul acela. A, uite că tot am uitat ceva! şi-i înmână o confirmare telex. E aşa cum am convenit, şi Murtagh aruncă o privire la ceas. Acum e 6 dimineaţa la New York,

dar într-un ceas, poţi să-l suni pe S. J. Beverly, preşedintele consiliului nostru de administraţie, aşteaptă un telefon de la tine. Uite numărul lui, îi spuse el şi pe faţă i se întinse un zâmbet satisfăcut. Pe mine m-au făcut vicepreşedinte în exerciţiu pentru toată Asia.

— Felicitări atunci.

Dunross se uită şi el la ceas. Trebuia să plece curând altfel avea să întârzie, şi nu dorea s-o facă pe Riko să aştepte. Inima porni să-i bată puţin mai iute.

— Ei, atunci hai să semnăm acum, bine?

— Un singur lucru, tai-pan, spuse Murtagh care începuse să pună hârtiile în ordine. S. J. mi-a spus să păstrăm deocamdată secretul.

— O să fie destul de greu. Cine a bătut la maşină hârtiile astea?

— Secretara mea… dar e americană, lacăt la gură nu alta.

Dunross făcu din cap în sens afirmativ, dar în sinea lui nu prea era convins de asta. Apoi operatorul telex. Nu spunea Phillip Chen că el deja avea copii ale unora dintre telexuri? Sau cei ce făceau curat prin birouri, sau operatoarele de telefon. Va fi imposibil de aflat vreodată cine a răsuflat, dar foarte, curând vestea va fi de domeniul banalului, indiferent ce măsuri de precauţie vor lua el şi cu Murtagh. Ei, şi acum cum să se folosească cât mai bine în avantajul său de toate acestea, acum cât totul era încă secret? se întrebă el, făcând în acelaşi timp un efort imens ca să nu se apuce să ţopăie de bucurie, acum când se gândea că încheierea acestei afaceri era fără precedent şi încă aproape de necrezut că reuşise. Începu să semneze setul său de documente, Murtagh alt set. Se opri când auzi uşa din faţă ce se deschide şi apoi se trânteşte cu putere. Se auzi strigătul lui Adryon:

— Ah Tat!

După care urmă o avalanşă de cuvinte în cantoneză, răspunsul bătrânei fu întrerupt scurt:

— … şi mi-ai călcat bluza cea nouă, Dumnezeule?

— Bluză? Care bluză, tânără-domnişoară-cu-voce-stridentă-şi-fără-nici-un-pic-de-răbdare? Cea roşie? Cea roşie care aparţine nevestei numărul unu şi care mi-a spus…

— Ah, de-acum e a mea, Ah Tat. Şi te-am rugat foarte mult s-o calci.

Murtagh se oprise şi el şi asculta şuvoiul de cuvinte în cantoneză al celor două.

— Dumnezeule, spuse el răpus de oboseală, n-am să mă obişnuiesc niciodată cu felul de-a fi al servitorilor, care fac tot ce ştiu ei, indiferent ce le spui tu.

Dunross râse, îi făcu semn cu mâna să vină şi deschise uşa încet. Murtagh rămase cu gura căscată. Adryon îşi pusese mâinile în şolduri şi se îndrepta spre Ah Tat, care-i răspundea pe măsură, amândouă pornite, amândouă vorbind în acelaşi timp, fără să asculte nici una.

— Linişte! porunci Dunross, şi amândouă se opriră. Mulţumesc, Adryon te-ai cam întrecut puţin cu măsura! îi spuse el blând.

Fata se lumină la faţă.

— Hello, tată, crezi că…

Adryon se opri brusc văzându-l pe Murtagh lângă el, Dunross observă imediat schimbarea bruscă în purtarea ei, un semnal de avertizare se declanşă în el.

— Ah, Adryon, dă-mi voie să-ţi prezint pe Dave Murtagh, vicepreşedinte pentru Asia al băncii *Royal Belgium and Far East,* se uită la Murtagh şi-i văzu mutra uluită. Fata mea Adryon.

— Dumneavoastră… ăăă… domnişoară, vorbiţi chinezeşte?

— Da, bineînţeles, de fapt cantoneză. Da. Sunteţi nou la Hong Kong?

— O, nu. Eu am… ăăă… eu sunt de jumătate de an aici şi mai bine.

Dunross începu să-i urmărească pe amândoi şi scena îl distra din ce în ce mai mult, ştiind bine că pe moment el fusese cu totul dat uitării. Ah, un băiat întâlneşte o fată, o fată întâlneşte un băiat, dar poate că e exact ce trebuie ca să-i încurcăm noi treburile domnului Haply.

— Adryon, nu vrei să vii să serveşti un pahar cu noi? o întrebă el ca din întâmplare în clipa în care discuţia dintre cei doi păru să lâncezească o clipă si fata se pregătea să iasă.

— Ah, mulţumesc, tată, dar nu vreau să vă deranjez.

— Nu, tocmai terminasem ce aveam de făcut. Vino. Ei, cum mai stau lucrurile?

— Bine, minunat, şi Adryon se întoarse spre Ah Tat care nu se dădea dusă de acolo, pentru că şi ea băgase de seamă atracţia reciprocă dintre cei doi din prima secundă. Te rog să-mi calci bluza, da? îi spuse ea pe un ton imperios, în cantoneză. Trebuie să plec peste un sfert de oră.

— Ayeeyah pe sfertul său de oră, tânără împărăteasă, bombăni Ah Tat, şi porni înapoi spre bucătărie,

Adryon îşi îndreptă toată atenţia asupra lui Murtagh care înflorise văzând cu ochii, oboseala îi dispăruse.

— Din care parte a Statelor Unite sunteţi?

— Texas, donşoară, dar am stat o vreme şi în Los Angeles, New York şi New Orleans. Jucaţi tenis?

— Dar bineînţeles că joc, sigur!

— Avem nişte terenuri destul de bune la Clubul American. Şi poate, poate o să aveţi plăcerea să facem un meci săptămână viitoare.

— A, sigur, bineînţeles, mi-ar face mare plăcere. Am mai jucat acolo. Vă pricepeţi?

— Nu, domnişoa... ăăăă... domnişoară Dunross, doar cât se învaţă la colegiu.

— Cât se învaţă la colegiu poate însemna foarte mult. De ce nu-mi spui Adryon?

Dunross îi dădu fetei un pahar cu sherry, ea îi mulţumi zâmbindu-i, deşi deocamdată era preocupată de Murtagh.

Tinere domn, ar fi mai bine dacă ai dovedi că eşti în fruntea clasei tale la tenis, se gândi Dunross, ştiind bine cât de competitivă era fata lui, altfel ai să mănânci o zdravănă chelfăneală. Străduindu-se să nu i se citească pe faţă ce mult îl distra situaţia asta, Dunross se întoarse la hârtiile lui. După ce termină de semnat fiecare pagină din setul său de acte, se uită din nou la cei doi cu un ochi critic. Fata lui stătea relaxată pe marginea unei sofale, frumoasă, atât de sigură de ea, foarte feminină. Murtagh, înalt şi manierat, puţin cam timid, dar făcându-i faţă destul de bine. Aş putea oare să suport şi un bancher în familie? Ar fi mai bine să-l verific puţin pe băiatul ăsta. Dumnezeu să ne ajute, şi-i şi american pe deasupra! Ei, e texan şi asta e cu totul altceva, nu-i aşa? Ce bine ar fi dacă Penn s-ar fi întors.

— Ah nu, Adryon, spunea Murtagh. Stau în apartamentul companiei pe Promontoriul de Vest. Cam mic, dar minunat.

— E cu totul altceva să ai apartamentul tău, nu-i aşa? Locuiesc deocamdată aici, dar o să am şi eu curând apartamentul meu. Nu-i aşa tata? îl atacă ea direct.

— A, bineînţeles, îi răspunse Dunross imediat, după ce termini facultatea. Uite setul meu de contracte, domnule Murtagh. Crezi că le poţi semna şi dumneata pe celelalte?

— Sigur… iartă-mă! Murtagh aproape că dădu iama în hârtii, iscălindu-se în grabă, plin de emoţie. Uite-le, sir. Ai spus la 7.30 la biroul dumitale, mâine dimineaţă, nu?

Adryon ridică o sprinceană.

— Dave, ar fi bine să fii punctual, tai-panul e supărător de pretenţios când e vorba de punctualitate.

— Fleacuri! interveni Dunross.

— Tată, te iubesc, şi punctualitatea nu e un fleac.

Mai trăncăniră puţin, apoi Dunross se uită la ceas, prefăcându-se îngrijorat.

— Ei, fir-ar să fie! Trebuie să dau un telefon şi apoi s-o iau la fugă! Imediat Murtagh îşi luă servieta şi Dunross interveni. Adryon, spuneai că pleci şi tu în câteva minute.

Mă intreb dacă ai timp să-l repezi şi pe domnul Murtagh până acasă, ei?

Tânărul îl întrerupse imediat:

— Ei, pot să iau un taxi, nu e nevoie să te deranjezi…

— Nu-i nici un deranj, spuse ea încântată, ba chiar deloc. Promontoriul de Vest e chiar în drumul meu.

Dunross le spuse bună-seara şi-i lăsă singuri, dar ei nici nu băgară de seamă când dispăru. Dunross se duse în biroul lui, închise uşa în urma sa şi o dată cu gestul acesta îşi îndepărtă orice alte gânduri în afară de cele referitoare la Tiptop. De deasupra şemineului Dirk Struan îl privea. Dunross îl privi şi el o clipă.

— Am puse la punct planurile A. B şi C, spuse el cu voce tare. Dar toate duc la dezastru dacă Sinders nu se ţine de cuvânt.

Ochii celuilalt zâmbiră în felul lor ciudat.

— Ţie îţi venea uşor, murmură Dunross. Când unul îţi stătea în cale îl puteai ucide, şi pe vremea Cotoroanţei încă se mai putea.

Mai înainte discutase toate planurile cu Phillip Chen.

— Toţi sunt plini de teamă, îi spusese compradorul său îngrijorat, foarte îngrijorat.

— Ei, pe care mă sfătuieşti să-l aleg?

— Tai-pan, alegerea trebuie s-o faci tu singur. Trebuie să depui personal garanţii. Pentru cinstea obrazului tău, cu toate că eu te sprijin în tot ce faci. Şi dacă ceri, să ceri ca o favoare din partea unui vechi prieten.

— De sir Luis ce zici?

— Am aranjat să mă întâlnesc cu el în seara asta, tai-pan. Sper să obţin şi ajutorul lui – şi Phillip Chen arăta mai încărunţit şi mai bătrân ca niciodată. Mare păcat că nu-i putem oferi lui Tiptop nimic în cazul în care Sinders îşi încalcă cuvântul.

— Ce-ar fi să oferim drept compensaţie flota noastră de tancuri petroliere? Putem pune bază pe Vee Cee? Dar cu thoriumul cum rămâne… sau cu Joseph Yu?

— Tiptop are nevoie de ceva palpabil în schimb, nu de o ameninţare, tai-pan. P.B. a spus si el cumva că ne ajută?

— Mi-a promis să-l sune şi el pe Tiptop în după-amiaza asta... mai spunea că încearcă să ia legătura cu unul din prietenii lui de la Peking.

Exact, la ora 7 Dunross sună.

— Cu domnul Tip, vă rog. Aici Ian Dunross.

— Bună seara, tai-pan. Ce mai faci? Am auzit că s-ar putea să călăreşti chiar dumneata pe Noble Star sâmbătă viitoare, da?

— S-ar putea.

Apoi mai discutară câteva minute despre lucruri fără însemnătate, după care Tiptop întrebă:

— Şi cu acea nefericită persoană cum rămâne? Când va fi eliberată cel mai târziu?

Dunross rămase o clipă pe gânduri, apoi îşi aruncă tot viitorul în joc:

— Mâine, la apusul soarelui, la Lo Wu.

— Şi garantezi personal că va fi acolo?

— Eu personal garantez că voi face tot ce-mi stă în putinţă să conving autorităţile să-i dea drumul.

— Dar asta nu e acelaşi lucru cu a spune că omul nostru va fi acolo, nu-i aşa?

— Aşa-i. Dar va fi acolo, eu...

Dunross se opri brusc. Avusese de gând să spună că „eu sunt aproape sigur", dar apoi îşi dădu seama că nu va izbuti, şi nu mai îndrăzni să garanteze pentru că, dacă nu izbutea, îşi pierdea toată cinstea obrazului, credibilitatea, pentru totdeauna. Dar îşi aduse aminte ceva ce-i spusese Phillip Chen şi anume că ar trebui să aibă ceva de oferit în schimb lui Tiptop, şi prin minte îi fulgeră o posibilitate.

— Ascultă, domnule Tip, începu el imediat simţind că emoţia aproape îl copleşeşte şi-i face rău. Trăim vremuri tulburi. Vechii prieteni au nevoie de vechi prieteni mai mult ca niciodată înainte. În taină, în mare taină, am auzit că serviciul nostru special a descoperit în ultimele două zile că

există o reţea de spioni sovietici importantă aici, bine ascunsă, cu numele de cod *Sevrin.* Scopul reţelei *Sevrin* e să distrugă legăturile Imperiului de Mijloc cu restul lumii.

— Tai-pan, nu e nici o noutate. Hegemoniştii vor rămâne întotdeauna hegemonişti. Rusia ţaristă şi Rusia sovietică, nu e nici o diferenţă. De patru sute de ani fac mereu la fel, sunt patru sute de ani de la primele lor incursiuni la noi când ne-au furat primele teritorii. Dar te rog continuă.

— Convingerea mea e că de data asta ţinta e atât Imperiul de Mijloc cât şi Hong Kongul. Noi suntem singura dumneavoastră fereastră spre lume. Bătrânul nostru Diavol cu Ochi Verzi a fost cel dintâi care şi-a dat seama de asta şi s-a dovedit că aşa-i. Orice necazuri făcute Hong Kongului sunt spre binele hegemoniştilor. Unele documente, doar o parte dintre documentele Serviciului Special au ajuns în mâinile mele.

Şi cu desăvârşită acurateţe, Dunross începu să citeze cuvânt cu cuvânt din documentele principale ale rapoartelor AMG, de parcă mintea lui ar fi citit direct de pe paginile care-i apăreau fără nici un efort în memorie. Îi dădu lui Tiptop toate amănuntele de interes cu privire la reţeaua *Sevrin,* asupra spionilor si despre omul lor infiltrat în poliţie. Urmă o tăcere plină de tensiune.

— Tai-pan, ce dată e pe documentul principal al lui *Sevrin?*

— Înfiinţarea reţelei a fost aprobată cu un L.B. la 14 martie 1950.

Se auzi un oftat adânc. Foarte adânc.

— Lavrenti Beria?

— Nu ştiu.

Cu cât se gândea mai mult la noul său plan cu atât era mai încântat, convins acum pe deplin că informaţiile şi dovezile lui în mâinile Pekinului vor provoca valuri mari în relaţiile chino-sovietice.

— Şi acest document se poate vedea?

— Da, se poate, spuse Dunross simţind cum îi curge sudoarea pe spinare, mulţumind zeilor pentru prevederea lui de a face fotocopii de pe capitolul privitor la reţeaua *Sevrin* din documentele lui AMG.

— Şi documentul serviciului secret cehoslovac la care te-ai referit?

— Da, şi acela. Îl am în parte.

— Ce dată poartă?

— 6 aprilie 1959.

— Deci aşa-zişii noştri aliaţi au inimă de lupi în ei şi bojoci de câine, da?

— Mi-e teamă că aşa-i.

— De ce oare Europa şi capitaliştii aceia din America nu pricep o dată care sunt adevăraţii lor duşmani pe lumea asta, heya?

— Pentru că e destul de greu de priceput, îi replică Dunross, acum luând el locul jucătorului care aşteaptă mişcarea celuilalt.

După câteva momente de tăcere, Tiptop, stăpân pe sine din nou, spuse:

— Sunt sigur că prietenii mei vor dori şi ei o copie după documentele astea, documentele *Sevrin,* şi orice alte documente în sprijinul acestora.

Dunross îşi şterse sudoarea de pe frunte, dar vocea-i rămase la fel de calmă.

— Ca un vechi prieten ce sunt, e o cinste pentru mine să-mi ajut vechii prieteni în orice fel stă în puterile mele.

Urmă altă tăcere.

— Un prieten comun m-a sunat pentru a-şi oferi sprijinul său privind cererea dumitale de a obţine bani lichizi de la Banca Chinei, şi acum câteva minute mi s-a comunicat că o foarte importantă persoană a sunat de la Pekin să confirme că orice sprijin vi s-ar acorda acum la nevoie e binemeritat.

Urmă alt moment de tăcere, şi Dunross parcă-i văzu pe Tiptop şi pe ceilalţi care ascultau şi ei cântărind lucrurile, aprobând sau refuzând doar cu o mişcare a capului.

— Tai-pan, poţi să mă ierţi o secundă? E cineva la uşă.

— Dar poate că doriţi mai degrabă să vă sun eu din nou mai târziu? îi replică el deîndată ca să le dea timp să cântărească bine lucrurile.

— Nu, nu e nevoie... dacă nu vă deranjează să mai aşteptaţi un moment.

Dunross auzi cum se pune receptorul jos, în încăpere răsuna încet o muzică de la un radio, nişte zgomote care puteau fi glasurile înfundate ale celor ce dezbăteau problemele. Simţi cum inima îi bate să-i spargă pieptul. Şi aştepta parcă de o veşnicia. În cele din urmă celălalt ridică iar receptorul.

— Iartă-mă, tai-pan. Te rog trimite cât mai repede copiile acelea... să zicem după şedinţa de consiliu de dimineaţă, e bine?

— Da, bineînţeles.

— Şi te rog transmite-i domnului David MacStruan salutările mele când va sosi.

Dunross aproape să scape telefonul din mână, dar se stăpâni la vreme.

— Sunt sigur că şi el doreşte să vă transmită acelaşi lucru. Domnul Yu ce mai face? se interesă el, trăgând un foc la nimereală, în vreme ce-ar fi vrut să urle în telefon: şi cu banii ce se aude, dar acum era adânc implicat în tranzacţii cu chinezii, aşa că deveni şi mai prudent.

Urmă alt moment de tăcere.

— E minunat, spuse Tiptop, dar lui Dunross îi sunară cu totul altfel acum cuvintele lui. Ah, fiindcă veni vorba, începu Tiptop, domnul Yu a sunat de la Canton în după-amiaza asta. Ar dori, dacă se poate, să grăbească întâlnirea. De mâine, luni, în două săptămâni.

Dunross rămase o clipă pe gânduri. Era exact în săptămână când urma să fie în Japonia la negocierile cu Şantierele navale Toda, iar în lumina noilor evenimente, tot planul lui de cumpărare şi închiriere de nave, acum când

era sigur de sprijinul Băncii Centrale, devenea minunat, părea să confere un imens succes.

— E destul de dificil pentru mine în lunea respectivă... ar fi mai convenabil lunea următoare. Aş putea confirma data exactă vineri?

— Da, sigur, tai-pan. Şi acum nu te mai reţinem.

Acum când ajunseseră la ultima fază a negocierilor. Dunross simţi că tensiunea devenise pentru el de nesuportat. Şi ascultă extrem de atent vocea aceea plăcută, prietenoasă.

— Îţi mulţumesc pentru informaţii, tai-pan. Încep să cred că amărâtul acela va fi la graniţă, la Lo Wu la apusul soarelui. Ah, fiindcă veni vorba, dacă mâine la ora 9 dimineaţa, documentele necesare pentru bancă vor fi aduse de domnul Havergill, de guvernator şi de dumneata, atunci sunt sigur că se va putea executa transferul a jumătate de miliard de dolari lichizi către banca *Victoria,* imediat.

În aceeaşi secundă Dunross pricepu şmecheria.

— Mulţumesc, spuse el pe un ton indiferent, evitând cursa întinsă. Eu şi domnul Havergill vom fi acolo, dar din nefericire, am înţeles că guvernatorului i s-a ordonat de la cabinetul primului ministru să nu părăsească sediul guvernoratului până la amiază pentru nişte consultări. Dar voi veni cu împuterniciri din partea sa şi cu sigiliul său, prin care garantează împrumutul, adăugă el, gândindu-se că guvernatorului i-ar fi fost imposibil să vină personal, cu pălăria în mână, ca un datornic de rând, creând astfel un precedent de neacceptat. Socotesc că va fi bine aşa.

Vocea lui Tiptop păru să toarcă acum:

— Sunt sigur că banca va accepta să amâne tranzacţia până la prânz pentru a conveni programului guvernatorului.

— Înainte şi după prânz guvernatorul va fi împreună cu organele de poliţie care anchetează motivele revoltei, domnule Tip. Vor fi cu el şi reprezentanţii armatei, pentru a

lua măsurile ce se cuvin în eventualitatea unor noi acte de rebeliune puse la cale de hegemonişti. El, după cum bine ştiţi, el e comandantul suprem aici la Hong Kong.

Vocea lui Tiptop deveni mai tăioasă.

— Dar sunt convins că şi un comandant şef îşi poate rezerva câteva din preţioasele sale minute pentru o treabă atât de importantă, nu?

— Sunt sigur că ar fi şi el încântat de acest prilej, spuse Dunross acum fără nici o teamă, cunoscând care era arta negocierilor la asiatici, fiind pregătit şi pentru un ton mieros, şi pentru unul furios, sau de altă nuanţă. Numai că de supremă importanţă în mintea lui sunt apărarea şi protecţia intereselor Imperiului de Mijloc şi ale coloniei. Cu părere de rău, cred că va trebui să refuze această plăcere până când va trece această stare de necesitate.

Tăcerea care urmă avea o notă ostilă:

— Atunci ce sugerezi dumneata?

Din nou Dunross reuşi să evite capcana, sărind peste ea.

— Ei, fiindcă veni vorba, aghiotantul său mi-a spus să vă amintesc că excelenţa sa va oferi un cocktail pentru câţiva dintre cei mai proeminenţi cetăţeni chinezi ai noştri, sâmbătă, după curse, şi se întreba dacă din întâmplare veţi fi cumva în Hong Kong ca să vă trimită o invitaţie, da?

Şi se agăţă cu speranţă de această idee. Punând problemele în felul acesta îi oferea lui Tiptop şansa de a primi sau a refuza fără ca obrazul său să sufere în vreun fel, şi totodată apăra şi cinstea obrazului guvernatorului care va fi scutit să trimită o invitaţie atât de importantă din punct de vedere politic care să fie, poate, refuzată. Dunross zâmbi în sinea lui, pentru că guvernatorul habar nu avea că va da un cocktail atât de important. Urmă alt moment de tăcere în vreme ce Tiptop cântărea implicaţiile politice.

— Te rog să-i mulţumeşti pentru cinstea ce ne-o face. Cred că voi fi în Hong Kong. Pot să confirm marţi?

— Voi fi fericit să transmit mesajul dumneavoastră! Dunross se gândi să menţioneze şi numele lui Brian Kwok,

dar, în cele din urmă se hotărî să nu mai spună nimic deocamdată. Domnule Tip, veţi fi la bancă la orele 9 dimineaţa?

— Nu, şi eu nu am nici un amestec în treaba asta. Eu sunt doar un simplu spectator oarecum interesat în cele ce se întâmplă! după care urmă alt moment de tăcere. Reprezentanţii dumneavoastră se vor întâlni cu directorul băncii.

Dunross oftă din adânc, dar cu toate simţurile treze. N-a mai pomenit nici o vorbă de prezenţa guvernatorului în persoană. Am câştigat oare?

— Mă întreb dacă cineva ar putea confirma postului de radio din Hong Kong că Banca Chinei acordă coloniei un împrumut imediat de jumătate de miliard.

Altă tăcere.

— Sunt sigur că nu e nevoie, domnule Dunross, spuse Tiptop şi pentru prima, oară i se păru lui Dunross că simte un fel de râs în glasul lui. Sunt sigur, că cuvântul tai-panului Nobilei Case e suficient pentru un post de radio capitalist. Noapte bună.

Dunross puse receptorul jos. Îi tremurau degetele. Simţi că-l doare spatele, inima îi bătea nebuneşte. Jumătate de miliard de dolari! murmură el. Şi fără nici un fel de documente, fără sigilii, fără strângeri de mână, doar cu câteva telefoane, puţină târguială şi jumătate de miliard de dolari sunt disponibili pentru a fi transferaţi cu camioanele la ora 9 dimineaţa! Am câştigat! Au venit şi banii lui Murtagh şi acum şi ai Chinei. Şi acum? se întrebă el neajutorat. Nu mai are nici un rost să mă mai duc la petrecerea lui Plumm. Ce mai am de făcut? Ce să fac acum? Simţi că-l lasă şi genunchii, mintea îi vuia ca un stup făcând planuri şi contraplanuri. În cele din urmă emoţiile atât de mult timp stăpânite izbucniră şi se lăsă pradă unui hohot de râs imens, care reverberă, izbindu-se de pereţii biroului său. Începu să ţopăie de unul singur şi slobozi un chiot de luptă care se topi iar în hohote de râs. Se duse la

baie şi-şi dădu cu apă pe faţă. Îşi smulse de pe el cămaşa leoarcă de sudoare, fără să se mai chinuie să-şi desfacă nasturii şi o aruncă intr-un coş de rufe murdare. Uşa biroului se deschise brusc şi Adryon dădu buzna înăuntru albă la faţă, tulburată.

— Tată!

— Doamne Dumnezeule, ce s-a întâmplat? făcu Dunross năucit.

— Ţie ce ţi s-a întâmplat? Te-am auzit urlând ca un taur dezlănţuit. Te simţi bine?

— Da, da, am… ăăă… tocmai m-am înţepat într-un călcâi, şi Dunross izbucni iar fericit, o apucă în braţe şi o săltă ca pe o jucărie. Mulţumesc, draga mea, totu-i în regulă. Ba chiar minunat.

— Ah, mulţumesc lui Dumnezeu, îngăimă ea. Atunci înseamnă că luna viitoare am să am şi eu apartamentul meu?

— Da… începu el, dar se opri la timp. Ei, domnişoară isteaţă, nu. Profiţi de ocazie că am un moment fericit şi…

— Dar tată, o să…

— Adryon, mulţumesc foarte mult, dar nu. Şi acum şterge-o!

Ea se uită la el furioasă, dar apoi izbucni în râs:

— Ei, de data asta, mai mai să te prind.

— Mda, aproape. Dar nu uita, Duncan soseşte mâine la prânz cu avionul companiei Qantas.

— Nu uit, nu-ţi fă griji. Mă duc eu să-l întâmpin. O să fie tare bine când o să sosească şi Dunc, că n-am mai jucat un biliard ca lumea de când a plecat el. Mâine nu eşti acasă?

— Mă duc cu Plumm la Rose Court pentru a sărbători preluarea firmei *General Foods* şi nu cred.

— Martin spunea că a fost o lovitură foarte reuşită! Dacă bursa nu se prăbuşeşte totuşi. I-am spus prostului că tu eşti în stare să rezolvi toate.

Dintr-o dată Dunross înţelese că petrecerea lui Plumm va fi locul ideal. Gornt va fi acolo, şi Phillip Chen şi toţi

ceilalţi. Gornt! Acum pot să-l mătur pe ticălosul ăsta pentru totdeauna, îşi spuse el, simţind cum inima din nou îi porneşte nebuneşte.

— Murtagh mai e jos?

— Da, bineînţeles. Tocmai voia să plece, doarme din picioare.

Dunross se întoarse ca să nu i se vadă zâmbetul, luă la întâmplare o cămaşă de mătase curată.

— Poţi să mă mai aştepţi o secundă? Trebuie să-i transmit şi lui nişte veşti bune.

— În regulă, şi se apropie de el, privindu-l cu ochii ei mari, albaştri. Şi pentru Crăciun, în loc de alt dar, apartamentul meu, te rog frumos!

— După facultate, dacă îţi iei diploma. Şi acum şterge-o.

— Atunci de Crăciun, şi am să te iubesc o veşnicie.

Dunross oftă, amintindu-şi cât de tulburată şi de speriată fusese când îl văzuse pe Gornt în salonul lor de biliard. Poate că mâine am să-ţi pot oferi în dar capul lui, se gândi el.

— Dar nu de Crăciunul care vine, celălalt.

Fata se aruncă de gâtul lui.

— Oh, mulţumesc, tati, atunci de Crăciunul ăsta să fie, te rog, te rog mult!

— Nu, pentru că tu…

— Te rog, te rog mult!

— Bine, fie. Dar să nu-i spui maică-ti că am fost de acord, pentru numele lui Dumnezeu! Pentru că o să mă jupoaie de viu!

40

Ora 19.15.

Perdelele din jurul patului Orlandei unduiră uşor, înfiorate de briza de seară, aerul era curat, uşor sărat. Stătea în braţele lui, căldura lui o pătrundea, şi când îşi mişcă mâna, Bartlett se trezi. O clipă se întrebă unde se

afla, cine era, apoi totul îi reveni în memorie şi inima i se învioră. Fusese minunat cum făcuseră ei dragoste. Îşi aminti cât de iubitoare fusese Orlanda, stârnindu-l tot mai mult, făcându-l să trăiască momente cum nu mai încercase niciodată în viaţă. Şi tot ce urmase după aceea. Fata se ridicase din pat, se dusese la bucătărie, încălzise nişte apă, şi venise cu un prosop fierbinte şi-l ştersese de sudoare.

— Îmi pare atât de rău că nu putem face o baie, un duş, dragule, ruşine mare, dar dacă ai să ai răbdare o să fac să nici nu-ţi pese.

Veni apoi cu alt prosop curat şi el se simţi minunat, trăind nişte momente cum nu mai încercase niciodată după clipele de dragoste. Îşi reaminti cât de delicată fusese ea, gingaşă, inocentă, doar cu un crucifix la gât. Îi văzu crucifixul lucind în lumina aceea palidă. Acum în minte începură să i se închege implicaţiile aventurii lor, dar într-un fel ştiut numai de ea, ea reuşi să-l facă să-şi alunge gândurile acelea străine, mângâindu-l cu mâinile ei fermecate, cu atingerea buzelor, până când ajunseră din nou una cu zeii, şi cu binecuvântarea lor lunecară iar în fericire, iar de acolo în somn.

Urmări detaşat cum perdelele ce coborau din tavan în jurul patului unduiau în bătaia adierii uşoare, felul în care îmbrăcau patul făcându-l şi mai intim, lumina ferestrei lunecând în mod plăcut în jur. Rămase nemişcat, nedorind s-o trezească cumva, să rupă vraja acelor clipe, îi simţi suflarea uşoară şi caldă la pieptul lui, chipul ei în somn arătând fără cusur. Şi acum ce-i rămânea de făcut? Ce-i rămânea de făcut? Pe moment nimic, îşi răspunse singur. Avionul e liber, nu mai e sub sechestru, şi tu eşti la fel de liber, ea e minunată şi n-a existat nici o femeie care să-ti placă mai mult. Niciodată. Dar o să dureze, poate aşa ceva dura…? Şi apoi mai e şi Casey. Bartlett oftă, Orlanda se mişcă prin somn, el aşteptă, dar nu se trezi. Ochii îi erau fermecaţi de lumina aceea, sufletul i se liniştise. În încăpere nu era nici frig nici cald, totul era perfect, abia de-o simţea

lângă el atât părea de uşoară. Ce-o fi având fata asta atât de deosebit? se întrebă el. De unde farmecul acesta, fiindcă e limpede ca lumina zilei că eşti fermecat cu totul, vrăjit. Şi am făcut dragoste, doar, atâta numai. Eşti vrăjit, bătrâne prieten. Mda. Şi e minunat. Închise ochii şi lunecă uşor în somn,

Când se trezi la rândul ei, Orlanda avu grijă să nu facă nici o mişcare. Nici ea nu voia să-l trezească şi pentru el şi pentru ea. Apoi avea nevoie de timp ca să se gândească. Uneori aşa făcea şi când era în braţele lui Gornt, dar acum ştia că era cu totul altceva. De Quillan îi fusese întotdeauna teamă, mereu în gardă, dorind cu disperare să-i facă plăcere, întrebându-se mereu dacă nu uitase ceva. Nu, îşi spuse ea plină de extaz, dragostea cu Linc a fost mai plăcută decât cea cu Quillan, oh, mult mai plăcută. Linc e atât de pur, nici nu miroase a tutun, curat şi minunat, atât, şi promit în faţa Fecioarei că am să-i fiu o soţie perfectă, am să fiu cea mai bună soţie din câte au fost vreodată. Am să-mi folosesc şi mintea, şi mâinile şi buzele, şi trupul numai să-i placă lui, să-i împlinesc dorinţele, şi n-o să existe nimic care el să-şi dorească şi eu să nu-i împlinesc. Nimic! Tot ce m-a învăţat Quillan am să fac pentru Linc, chiar şi ce n-o să-mi placă, dar pentru el o să-mi placă şi astea. Trupul meu, sufletul meu vor fi numai pentru ca să-i aducă lui bucurie, şi mie, după ce o să mai înveţe şi el câte ceva.

Zâmbi de una singură, făcută ghem în braţele lui. Linc nu are experienţa lui, Quillan, dar ce-i lipseşte iubitului meu ca experienţă compensează cu vârf şi îndesat prin putere, vigoare. Şi tandreţe. Are nişte mâini fermecate şi buze la fel. Pentru mine doar. Niciodată niciodată niciodată înainte nu am mai trăit ce-am trăit cu el. Gornt îi spunea: Culcatul cu un bărbat e doar începutul relaţiilor sexuale, Orlanda. Ai putea deveni o adevărată vrăjitoare. Poţi să stârneşti într-un bărbat o dorinţă atât de puternică încât prin tine acesta să înţeleagă sensul vieţii. Dar pentru ca să ajungi la extaz, ei bine, pentru asta trebuie să te străduieşti şi să munceşti.

Pentru Linc am să mă străduiesc. Dar jur pe sfânta Fecioară, că pentru el am să-mi storc şi mintea şi sufletul şi inima. Când va fi mânios, eu am să-l liniştesc. Nu l-am potolit eu pe Quillan de mii de ori numai fiindcă am ştiut să fiu blândă? Şi nu e minunat să simţi că ai atâta putere, oh, şi e atât de uşor dacă ai învăţat asta o dată, atât de uşor, de minunat şi aducător de bucurii. Am să citesc toate ziarele şi am să-mi educ mintea, iar după ce va veni împlinirea Norilor şi Ploii, n-am să mă apuc să trăncănesc, doar am să-l mângâi, nu ca să-l stârnesc din nou, doar aşa pentru bucuria noastră şi n-am să zic niciodată: „Spune-mi că mă iubeşti!”, ci doar: „Linc, te iubesc”. Şi înainte ca să văd că pielea mea se trece o să am grijă să am fii care să-i câştige de partea mea, şi fete care să-l bucure şi cu mult înainte ca să ajung să nu-l mai tulbure prezenţa mea, am să mă îngrijesc să găsesc o alta care să-i aducă plăcere, o prostuţă cu ţâţe frumoase, un cur îmbietor, şi am să mă distrez şi eu pe socoteala lor, fără răutate, şi am să fiu alături de el când o să înceapă să nu mai poată nici el, pentru că la vremea aceea o să fie mult mai bătrân şi mai puţin vânos ca bărbat, iar banii vor fi pe mâna mea, iar atunci voi fi mult mai importantă pentru el. Se va plictisi de prima amantă, am să-i găsesc alta, iar noi o să trăim în bună pace, şi yang şi yin, dar yinul dominând yangul! Da. Şi atunci eu voi fi tai-tai!

Şi o dată şi o dată o să-mi ceară să mergem în Portugalia, să o vadă pe fetiţa mea, şi prima dată eu am să refuz, şi a doua şi a treia oară, dar după aceea o să mergem... când o să am şi un băiat în braţe. Şi atunci el o s-o vadă şi pe ea, şi atunci o să scap şi de spectrul ăsta pentru totdeauna. Orlanda oftă, simţindu-se minunat, parcă plutind, rezemată confortabil de pieptul lui. E mult mai minunat să faci dragoste fără să mai iei nici-un fel de măsuri de prevedere, se gândi ea. E ca un extaz, atât de minunat să simţi fiorul, ştiind că eşti tânără şi fertilă, gata pentru sarcină, dăruindu-te cu totul, în chip deliberat,

rugându-te să dai naştere unei noi vieţi, în felul acesta viaţa ta şi a lui unindu-se pe vecie. Ah, da!

Da, dar ai procedat înţelept? Da? Ce zici dacă te părăseşte? Singura dată când nu te-ai ferit în mod deliberat a fost în luna aceea cu Quillan. Dar atunci ai avut încuviinţarea lui. De data asta n-o ai. Să zicem că Linc te părăseşte. Poate că va fi furios şi-ţi va spune să scapi de plod! Dar nu va spune, se încredinţă ea cu convingere. Linc nu e Quillan. Nu trebuie să te îngrijoreze asta. Nu trebuie să te îngrijoreze nimic. Sfântă Fecioară, te rog ajută-mă! Toţi zeii să mă ajute! Faceţi ca sămânţa lui să rodească, vă implor, ah, vă implor, vă implor din tot sufletul meu!

Bartlett se mişcă, pe jumătate trezit.

— Orlanda?

— Da, dragule, sunt aici. Ce minunat eşti! şi ea începu să-l legene fericită, atât de fericită că avusese prevederea să o lase pe servitoarea ei liberă o zi şi o noapte. Hai acum dormi, avem tot timpul de pe lume, dormi!

— Da, dar...

— Dormi. Mai încolo am să-ţi aduc să mănânci nişte mâncare chinezească şi...

— Dar poate că vrei...

— Dormi, dragule, dormi, totu-i în regulă.

41

Ora 19.30.

Cu trei etaje mai jos, de cealaltă parte a aceleiaşi clădiri, cu vedere spre munţi, Wu Patru Degete se uita la televizor. Se afla în apartamentul lui Venus Poon, dinaintea televizorului ei. Îşi scosese pantofii, îşi slăbise cravata şi

stătea tolănit într-unul din fotoliile ei. Bătrâna amah stătea pe un scaun de lemn lângă el şi amândoi pufneau de râs la maimuţărelile lui Laurel şi Hardy.

— Eeeee, grasul ăla o să-şi prindă afurisitul lui de picior în podeaua schelăriei, izbucni el, şi o să...

— Iar sfrijitul ăla o să-l pocnească peste scăfârlie cu scândură! Eeeee!

Râdeau amândoi de giumbuşlucurile celor doi pe care le văzuseră de sute de ori în sutele de reluări ale anticelor filme în alb şi negru. Filmul se termină şi Venus Poon apăru pe ecran pentru a anunţa programul în continuare, iar Wu oftă din adâncul sufletului. Se uita direct la el din cutia aceea şi el, laolaltă cu toţi telespectatorii bărbaţi, era convins că acel zâmbet îi era destinat numai lui, şi cu toate că el nici nu pricepea englezeşte, pe ea o pricepu imediat. Ochii i se lipiseră de sânii ei care-l fermecaseră ceasuri întregi, cercetându-i pe îndelete, fără să vadă sau să simtă vreo urmă de intervenţie chirurgicală cum bârfea întregul Hong Kong.

— Eu depun mărturie că ţâţele tale sunt fără cusur, cu siguranţă cei mai mari şi mai frumoşi pe care i-am pipăit cu vreodată, se oferi el să-i apere reputaţia, pe când mai era călare încă cu o noapte înainte.

— Oh oh oh, spui asta doar ca să-i faci o plăcere sărmanei tale fiice!

— Sărmana? Ha! Ieri nu ţi-a dăruit bancherul Kwang nenorocita aia de haină de blană şi am auzit că a mai pus la bătaie şi o mie de dolari lunar pe cec! Bietul de mine, n-am plătit eu pentru calul câştigător din prima, şi a treia cursă şi pentru cel plasat pe locul al doilea? Ai câştigat numai din asta 30.000, mai puţin 13 la sută cât m-a costat informatorul care mi-a vândut pontul, şi nu a trebuit să te sileşti pentru toţi banii ăştia nici cât mă screm eu ca să trag o băşină!

— Chhhhiiii! Aia 25.800 de dolari HK nici nu merită să mai vorbim despre ei, pentru că eu trebuie să-mi cumpăr

singură hainele pe care le port, câte un costum în fiecare zi! Publicul mi-o cere, şi trebuie să mă gândesc la acest public mereu!

Şi s-au ciondănit ei bine, până când, simţind că se apropie momentul adevărului, el îi pretinse să-şi mişte târtiţa ceva mai energic, iar ea se strădui din toată inima cu atât entuziasm, încât la urmă el rămase lat, stors de tot. Când în cele din urmă el îşi reveni din nou în chip cu totul miraculos, întorcându-se din Marele Hău în care păruse să se afunde, el îngăimă:

— Ayeeeyeah! Curvă mică, dacă mai reuşeşti şmecheria asta încă o dată îţi dau un inel cu diamant care… nu, nu, nu acum, pe toţi zeii! Ce eu sunt zeu! Nu, nu acum, guriţă dulce şi parşivă, nu, nu chiar acum, şi nici măcar mâine, ci în cealaltă zi, poimâine…

Şi acum venise şi acea zi de poimâine. Emoţionat şi trăind dinainte senzaţiile, el o privea pe ecranul televizorului, toată numai zâmbet şi gropiţe pe când spunea tuturor noapte bună şi programul începu. În seara aceea ea scăpa devreme şi în mintea lui o şi vedea grăbindu-se să plece din clădirea televiziunii, ca să se suie în Rollsul care o aştepta, convins că şi ea trăia aceeaşi nerăbdare. Îl trimisese pe Paul Choy cu Rollsul s-o însoţească în seara aceea la televiziune, să vorbească cu ea în engleză, ca să fie sigur că va ajunge teafără acolo şi se va întoarce acasă cât mai iute. Şi după aceea, după o nouă partidă de dragoste, Rollsul o să-i ducă la noul restaurant al barbarilor, dintr-un hotel al barbarilor, cu mâncare greţoasă de-a barbarilor, şi mirosurile lor greţoase, dar acolo era locul unde se întâlnesc toţi tai-panii, şi toţi oamenii civilizaţi mai de vază cu nevestele lor, iar când nevestele lor erau ocupate, veneau cu curvele lor, şi unde putea să se fălească în faţa întregului Hong Kong şi el cu amanta lui, şi cât de bogat era el acum, iar ea se putea lăuda cu inelul ei cu diamant.

— Ayeeeyah! izbucni el cu voce tare,

— Ei, preacinstite stăpâne, ce s-a întâmplat? îl întrebă bănuitoare bătrâna amah.

— Nimic, nimic, ia dă-mi şi mie nişte brandy.

— Stăpânei mele nu-i place mirosul de brandy.

— Cum? Ascultă bătrâno, ia dă-mi mie nişte brandy. Ce-s eu vreun zănatic, vreun barbar din Provinciile Mărginaşe? Bineînţeles că înainte să ne apucăm noi de treabă am să mestec nişte frunze de ceai mirositoare. Brandy!

Bătrâna se supuse bombănind, dar el nici nu o luă în seamă, încerca şi ea să-i apere interesele stăpânei, ceea ce era corect. Atinse cu degetele cutiuţa din buzunar. Cumpărase inelul chiar în dimineaţa aceea, la preţul de vânzare cu ridicata de la un văr primar al lui care-i datora deja o favoare. Piatra aceea valora 48.000 cel puţin, deşi preţul plătit de el abia de se ridica la jumătate. Piatra avea o culoare alb-albăstruie minunată, şi carate substanţiale. Şi încă o partidă de dragoste ca cea de data trecută merita atâta lucru, se gândi el plin de extaz, deşi puţin cam îngrijorat. A, da, eeee! Data trecută am crezut că spiritul meu s-a şi dus pe vecie în Hăul Suprem, luat de către zei chiar în clipa cea mai minunată a vieţii. Eeeeee! Ce fericire să ajungi în acel Hău într-o clipă ca asta, exact la momentul cel mai potrivit! Dar şi mai minunat să te şi întorci, să te apuci să dai iama prin Poarta de Jad din nou, şi iar, şi la urmă încă o dată! râse tare de unul singur, sfidând foarte mulţumit de sine pe toţi zeii. Ziua aceea fusese minunată. Se întâlnise în taină cu Yuen Contrabandistul şi Lee Pulbere Albă, şi îl aleseseră pe el căpetenie a noii frăţii, ceea ce se şi cuvenea, se gândi el. Nu el fusese acela care le făcuse trampa cu piaţa de desfacere prin diavolul acela străin de Ban… cum naiba l-o fi chemând, pentru că el îi împrumutase bani fiului numărul unu al Casei Chen, care la rândul lui, pentru aceste favoruri, propusese trocul acela de arme în locul opiului, dar fusese atât de tâmpit încât sa se lase răpit apoi ucis. Ei, da. Şi nu el va fi acela care se va întâlni la Macao, săptămână următoare cu diavolul de străin

pentru ca să aranjeze chestiunile financiare, plăţile, să pună în mişcare toată acea imensă operaţiune? Bineînţeles că lui i se cuvenea rangul de Înalt Tigru, şi bineînţeles şi profitul principal! Cu experienţa lor comună şi tehnicile bancare moderne ale lui Choy Aducătorul-de-profit, el putea să facă o revoluţie în tot sistemul de contrabandă al opiului în Hong Kong, şi odată ajuns aici, să transforme în mod revoluţionar materia primă în imens de profitabila Pulbere Albă, şi în cele din urmă s-o transfere către pieţele de desfacere ale lumii. Acum că Paul Choy era deja băgat în Departamentul de transporturi maritime şi aeriene ale celei de-a doua mari companii, iar doi nepoţi de-ai lui Yuen, şi ei şcoliţi tot în Statele Unite, ajunseseră la controlul vamal, iar un altul, rudă de-a lui Lee Pulbere Albă. cu patru ani de universitate în Anglia, plasat la serviciile de încărcare ale aeroportului Kai Tak al Nobilei Case şi ale firmei *AU Asia Air,* importul şi exportul va fi mai uşor de făcut, mai sigur, şi bineînţeles mai profitabil. Şi mai discutaseră şi cine urma să fie cooptat din rândul poliţiei, mai ales al celei maritime.

— În nici un caz vreun barbar, niciodată vreun ticălos din acela depravat, spusese înfierbântat Lee Pulbere Albă. Că ăştia n-or să ne ajute ca lumea, niciodată. Nu când e vorba de droguri. Trebuie să ne folosim numai de dragoni de-ai noştri.

— De acord. Am luat legătura cu toţi dragonii şi toţi ne vor sprijini. Toţi în afară de Tang-po din Kowloon.

— Dar trebuie să punem mâna şi pe Kowloon. Tang-po e ofiţer superior şi poliţia maritimă operează de acolo. Se ţine tare ca să încheie o afacere mai bănoasă pentru el? Sau e pornit împotriva noastră?

— Habar n-am, pe moment, spuse Wu Patru Degete ridicând din umeri. Problema lui Tang-po trebuie s-o rezolve Înaltul Dragon. Şi Înaltul Dragon a fost de acord cu operaţiunea, aşa că problema e rezolvată.

Da, se gândi Patru Degete acum, i-am dus eu de nas de m-au făcut Înalt Tigru, şi l-am păcălit şi pe profitabilul Choy

în privinţa banilor. Şi n-am să-i dau micului ticălos control asupra averii mele ca să se joace el cu ea după cum îi e pofta. Nu, nu. Încă nu m-am prostit atât de rău, i-am lăsat la dispoziţie numai două milioane şi i-am promis 17 la sută din toate câştigurile, şi să vedem ce-i în stare să facă cu banii ăştia. Mda, să vedem ce-i în stare!

Şi inima bătrânului începu să bată mai iute, iar el se apucă să se scarpine copios. Pariu că pungaşul ăsta tânăr o să tripleze suma asta în numai o săptămână, îşi spuse el încântat, dar şi cam îngrozit în acelaşi timp pentru că fără să cheltuiască el nici un bănuţ, numai din primele câştiguri ale mintosului său de fecior la bursă, cumpărase şi diamantul, şi-i plătise şi întreţinerea lui Venus Poon pentru un an înainte. Eeeee! Şi cu ce planuri parşive mai venise la el Choy Aducătorul-de-profit. Cum e cel privitor la negocierile de mâine cu tai-panul, când o să ne întâlnim. Îngrijorat întinse mâna să atingă jumătatea de monedă legată cu o curea solidă la gâtul lui, pe sub cămaşă, şi cu o monedă ca asta, ilustrul său strămoş Wu Fang Choi se dusese şi pretinsese un cliper care rivaliza cu cea mai grozavă corabie din flota lui Dirk Struan. Dar Wu Fang Choi se gândi el acum mohorât. fusese un zănatic pentru că nu pretinsese dreptul de trecere în deplină siguranţă pentru nava sa ca parte a înţelegerii, şi fusese păcălit de Diavolul cu Ochi Verzi. Tai-panul! Mda, pe toţi zeii, a fost singura lui greşeală care l-a pierdut. Dar nu a pierdut chiar totul. Pentru că l-a vânat după aceea pe Cocoşat, cel numit Orlov Crăcănatul, care comanda toată flota Nobilei Case sub domnia lui Culum cel nevolnic. Pentru că oamenii lui l-au prins pe Orlov la Singapore pe ţărm, şi l-au adus în lanţuri în Taiwan unde era cartierul general al piratului. Acolo l-au legat pe cocoşat de un stâlp, exact la limita fluxului maxim, şi l-au lăsat acolo să moară înecat, dar foarte încet. Eu n-am să fiu la fel de zăpăcit ca Wu Fang Choi. Nu. Am să am grijă ca ceea ce am să-i cer eu tai-panului să fie de neatacat. Mâine tai-panul va trebui să accepte ca navele lui

să-mi transporte marfa, în mare taină, bineînţeles, va trebui să fie de acord să deschidă câteva conturi ale Nobilei Case ca să am unde să-mi ascund veniturile, în mare taină bineînţeles, şi va trebui să fie de acord să mă finanţeze pentru noua fabrică de produse farmaceutice despre care Choy Aducătorul-de-profit spune că va fi cât se poate de legală, un perfect paravan pentru fumul narcoticelor, pentru mine şi ai mei în vecii vecilor. Şi în fine, la urmă va interveni pe lângă jumătatea aia de om, Lando Mata, şi numele meu va fi cel ales şi sindicatul pe care l-am ticluit eu va înlocui sindicatul aurului şi jocurilor de noroc al lui Tung Zgârcitul şi Chin care fiinţează acum la Macao, iar el, tai-panul, va promite să facă şi el parte din acest sindicat. Wu Patru Degete simţi că e inundat de un fel de extaz. Tai-panul va fi nevoit să fie de acord cu toate cererile lui. Cu toate. Şi toate vor fi afacerile lui.

— Uite şi băutura,

Wu Patru Degete luă paharul din mâna bătrânei amah şi începu să soarbă visător, plin de o imensă bucurie.

Toţi zeii sunt martori: Eu, Wu Patru Degete, căpetenie a Casei de Negoţ pe mare Wu, în vârstă de şaptezeci şi şase de ani, mi-am trăit viaţa din plin şi dacă zeii aşa vor hotărî să-mi ia spiritul la ei în timpul dezlănţuirii ritualului Nori şi Ploaie, atunci le voi închina rugăciuni în rai, dacă există rai, o veşnicie. Iar dacă nu…

Bătrânul ridică din umeri, zâmbi şi-şi chirci degetele mari de la picioare. Căscă şi închise ochii, simţind că-i era bine şi cald şi era foarte fericit. Zeii sunt zei şi mai dorm şi ei şi fac greşeli, dar aşa cum e sigur că anul ăsta vor veni ele furtunile acelea mari, şi anul viitor la fel, la fel de sigur era că curva cea mică o să se silească să-şi câştige inelul cu diamant în seara aceea. Şi în vreme ce-l fura somnul se întrebă: Şi de care parte vor cădea zarurile?

În faţa foaierului de la intrare se opri un taxi. Suslev coborî beat cui, plăti şoferului, apoi se răsuci parcă fără voie, făcu un pas peste apa de ploaie ce se scurgea prin

rigolă şi intră. La lift era o grămadă de oameni care aşteptau şi trăncăneau de-ale lor, îi recunoscu pe Casey şi Jacques deVille printre ei. Nesigur pe picioare, îşi croi drum spre scări la vale, spre subsol, traversă garajul şi, lovi cu pumnul în uşa lui Clinker.

— Saltare, camarade, îl întâmpină Clinker.

— Tovarişci! îi răspunse Suslev strângându-l în braţe ca un urs.

— Vodcă avem, bere avem. Mabel spune-i bună ziua căpitanului! Şi bătrânul buldog adormit deschise doar un ochi, îşi morfoli gingiile goale şi trase nişte vânturi sonore.

Clinker oftă şi închise uşa.

— Sărmana Mabel, e bătrână de-acum. Dumnezeule, tare aş vrea să nu-şi mai dea drumul aşa, că începe să cam pută aici. Uite! şi Clinker îi întinse lui Suslev o sticlă plină cu apă şi-i făcu cu ochiul. Bătrâne camarad, vodcă din aia care-ţi place.

Suslev îi răspunse făcându-i şi el cu ochiul, şi bău din sticla cu apă făcând mare gălăgie.

— Mulţumesc, bătrâne camarad. Încă una din asta şi o să pot naviga fericit cât mai departe de raiul capitalist.

— Încă una ca asta şi o să te prelingi din portul nostru doar în genunchi! spuse Clinker şi hohoti jucându-şi rolul mai departe, apoi umplu sticla din nou. Şi în noaptea asta cât o să stai?

— N-am nici o treabă, doar să mai golesc o sticlă cu tine, ce zici? Şi dacă reuşesc să plec de-aici pe la vreo zece va fi în regulă. Să bem! urlă el cu prefăcută bună dispoziţie. Şi acum şi nişte muzică. Da?

Încântat, Clinker dădu drumul la magnetofon, tare de tot. Şi tristele balade ruseşti umplură cu acordurile lor încăperea. Suslev şopti la urechea lui Clinker:

— Ernie, mulţumesc mult. Mă întorc eu taman la vreme.

— În regulă. Îi răspunse celălalt făcându-i cu ochiul, crezând, aşa cum fusese încredinţat, că Suslev se întâlnea pe ascuns în Sinclair Towers cu o femeie măritată. Dar

cine-i frumoasa? se interesă el şi era pentru prima oară când punea o astfel de întrebare.

— Nu dăm nume, nu stricăm vorbele. Îi şopti Suslev, zâmbind larg. Dar bărbatul ei e din aristocraţie, porc de capitalist, în magistratură.

— Grozav! se bucură Clinker şi fericirea i se întinse pe toată faţa. Transmite-i salutări din partea mea, bine?

Suslev coborî pe gura chepengului şi descoperi lanterna. Din tavanul crăpat al tunelului curgeau picături de apă, crăpăturile arătându-se mai mari decât de obicei. Pe jos era lunecos şi se poticnea mereu de molozul căzut. Deveni şi mai nervos, pentru că nu-i plăcea, să fie strâns cu uşa, să fie nevoit să-l întâlnească pe Crosse, ar fi preferat să se afle acum departe, în siguranţă pe nava lui, având o acoperire perfectă atunci când Dunross va fi drogat şi răpit. Dar Crosse fusese de neînduplecat.

— Gregor, fir-ar să fie, trebuie să fii acolo! Trebuie să te văd personal şi poţi să fii sigur că n-am să vin eu la bordul navei Ivanov! Îţi pot garanta că nu e nici un pericol.

Garanta? Suslev simţi cum îl cuprinde iar furia. Cum poate cineva să garanteze! Îşi scoase la iveală revolverul scurt cu amortizor, îl verifică, şi trase piedica. Apoi continuă să se strecoare prin tunelul acela, pipăindu-şi cu grijă drumul şi începu să urce scara către dulapul acela care masca ieşirea. O dată ajuns pe scară, se opri şi trasa cu urechea atent, ţinându-şi răsuflarea, cu simţurile la pândă să adulmece vreun pericol. Convingându-se că nu-l pândeşte nimic, începu să răsufle mai uşor, urcă încet scara şi pătrunse neauzit în apartament. Pe geamuri pătrundea lumina de la becurile oraşului luminând interiorul destul de bine ca să-i îngăduie să distingă tot ce era în jur. Cerceta apartamentul cu mare grijă. Când termină, se duse la frigider şi deschise o sticlă de bere. Se uită distrat pe geam. De unde se afla, nu putea vedea nava, dar ştia cam pe unde trebuia să fie, iar gândul acesta îl binedispuse. Voi fi tare fericit când o să mă văd plecat, se gândi el. Şi o să-

mi pară şi rău. Am să jinduiesc să văd Hong Kongul din nou. Hong Kongul e minunat. Dar o să mai viu eu vreodată? Ce fac cu Sinders? Pot avea încredere în el? Suslev simţi cum îi zvâcneşte inima în piept. Fără îndoială, acum era în joc chiar viitorul lui. Chiar şi oamenii lui din KGB ar putea uşor să dovedească oricui că el îl atrăsese în cursă pe Metkin. Centrul ar fi putut să obţină informaţia de la Crosse doar printr-un simplu telefon dacă nu cumva şi ajunseseră la concluzia asta şi singuri. Dar-ar Dumnezeu ca Sinders să putrezească în iad! Ştiu bine că ăsta o să mă vândă. Şi eu aş face la fel dacă aş fi în locul lui. Oare o fi ştiind Roger de înţelegerea secretă la care m-a silit Sinders? Nu! Sinders o să păstreze secretul, chiar şi faţă de Roger. Nu contează. O dată ce voi transmite totul de cealaltă parte, voi fi în puterea lui pentru totdeauna! Minutele treceau repede. Se auzi zgomotul liftului. Imediat, Suslev îşi căută un loc unde să fie la adăpost, cu degetul dădu piedica revolverului la o parte. Uşa se deschise şi se închise iute.

— Hello, spuse Crosse încet. Aş prefera să nu te văd că stai cu sărăcia aia îndreptată spre mine.

Suslev puse piedica la loc.

— Ei, spune, ce e atât de important? Ce-i cu căcatul ăla de Sinders? Ce naiba…

— Potoleşte-te şi ascultă-mă, şi Crosse scoase un microfilm, şi în ochii lui albaştri se citea o emoţie deosebită. Uite un cadou. Costă mult, dar pe filmul acesta e tot dosarul AMG.

— Eh? şi Suslev rămase uitându-se ţintă la el. Dar cum ai făcut? şi îl ascultă mai departe pe Crosse povestindu-i: „şi după ce Dunross a şters-o, eu am fotografiat toate rapoartele şi le-am pus apoi la loc.”

— Filmu-i developat?

— Dar bineînţeles! Am făcut o copie pe care am citit-o şi apoi am distrus-o imediat. E mai sigur aşa cu microfilmul decât să-ţi fi dat copii, să rişti să fii oprit pe undeva şi să fii

percheziţionat... Sinders e pornit rău de tot. Ce naiba s-a întâmplat între el şi tine?

— Roger, mai întâi spune-mi despre rapoarte.

— Îmi pare rău, dar rapoartele astea sunt identice cu cele pe care le aveam, cuvânt cu cuvânt. Nici o diferenţă.

— Cum?

— Da. Dunross ne-a spus adevărul. Copiile pe care ni le-a dat erau identice cu originalele.

Suslev era tulburat la culme.

— Dar eram convinşi de contrariul, şi tu erai convins!

Crosse ridică din umeri şi-i întinse microfilmele.

— Uite-le.

Suslev începu să înjure urât de tot. Crosse îl privi, rămase la fel de serios, reuşind să-şi înfrâneze amuzamentul. Adevăratele rapoarte sunt mult prea valoroase pentru a le transmite cuiva... deocamdată, îşi spuse el. A, da. Nu-i acum timpul lor. La vremea cuvenită, Gregor, bătrânul meu prieten, hârtiile astea vor fi la foarte mare valoare. Şi toate informaţiile acelea trebuiesc bine cântărite şi oferite cu foarte mare grijă. Iar cât priveşte cele unsprezece piese de cod, ce naiba or fi însemnând şi ele, ei bine, trebuie să valoreze o adevărată avere, la vremea potrivită.

— Tare mi-e teamă că de data asta am tras o carte fără nici o valoare, Gregor.

— Dar cum rămâne cu Dunross? Suslev era negru la faţă, se uită la ceas. De-acum poate că e şi vârât în lădoi, ei? Şi îl văzu pe Crosse ridicând din umeri, chipul acela uscat era parcă tăiat în piatră în lumina slabă a încăperii.

— Nu avem nici un motiv să schimbăm planul, spuse Crosse. Am cântărit întreaga operaţie cu mare atenţie. Sunt de acord cu Jason că e bine să mai zgâlţâim puţin Hong Kongul. Şi răpirea lui Dunross va crea tot felul de valuri. Acum când au loc asalturile astea asupra băncilor, când bursa e mai mai să se prăbuşească, răpirea o să ne fie de mare ajutor. Sunt totuşi puţin îngrijorat. Sinders adulmecă

prea pe aproape, şi-mi pune tot felul de întrebări pe care n-ar trebui să mi le pună. Şi apoi mai e şi afacerea aceea cu Metkin, Voranski, rapoartele AMG, cu tine… prea multe greşeli. Trebuie să facem totul ca să mai slăbim presiunea asupra reţelei *Sevrin,* şi dispariţia lui Dunross ne va sluji admirabil,

— Eşti sigur? îl întrebă Suslev, dorind să fie încurajat.

— Bineînţeles. Cu siguranţă. Datorită ţie, afacerea Dunross va ieşi foarte bine. El e momeala. Şi am nevoie de tot sprijinul pe care-l poţi obţine. Ai de gând să-l deconspiri pe Arthur? Aşa-i?

Suslev văzu ochii celuilalt parcă sfredelindu-l, şi mai mai să-i stea inima în loc, dar reuşi să nu i se citească uluirea pe faţă.

— Mă bucur că Sinders ţi-a spus de întâlnirea noastră. Mă scuteşte să-ţi spun eu. Ei ia spune cum să ies din capcana asta?

— Dar cum ai de gând să te fereşti tu de ea?

— Roger, drept să-ţi spun nu ştiu. Sinders chiar o să facă ce ameninţă că poate să facă?

— Ei, haide, haide, izbucni Crosse, pentru numele lui Dumnezeu. Tu în locul lui n-ai face-o?

— Şi atunci mie ce-mi rămâne de făcut?

— În joc e ori gâtul tău, ori al lui Arthur. Dacă e al lui Arthur, atunci următorul va fi al meu poate!

Urmă o lungă tăcere, plină de tensiune, încât Suslev simţi cum i se zbârleşte părul pe ceafă.

— Atâta timp cât totuşi gâtul meu nu e în laţ, nu-mi pasă.

Suslev se uită la el.

— Nu vrei să bei ceva?

— Doar ştii bine că eu nu beau.

— Vreau să zic nişte apă minerală, apă! Şi rusul acela vânjos se duse la frigider, scoase sticla de vodcă şi bău din ea. Îmi pare chiar bine că Sinders ţi-a spus.

— Gregor, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai ai nici un dram de minte în capul acela al tău? Bineînţeles că nu mi-a spus nimic, idiotul acela încă mai crede şi acum că treaba aceea e o înţelegere particulară, doar între tine şi el, uite aşa crede el. Dumnezeule mare, dar aici sunteţi pe moşia mea! L-am făcut să aleagă o cameră în care am pus destule microfoane. Chiar mă crezi lipsit de minte? Şi ochii aceia deveniră atât de duri încât Suslev simţi cum i se taie răsuflarea. Gregor, aşa că nu e decât o simplă alegere: ori tu, ori Arthur. Dacă-l bagi pe el la apă, atunci sunt eu în pericol, la fel ca şi toţi ceilalţi. Dacă nu-i faci concesii lui Sinders, eşti un om pierdut. Aşa că din cele două variante o prefer pe aceea în care dispari tu, iar eu, Arthur şi *Sevrin* să rămânem în siguranţă.

— Cea mai bună soluţie e să-l trădez eu pe Arthur, spuse Suslev. Dar cu condiţia ca înainte să fie prins, el să aibă posibilitatea să fugă. Poate veni la bordul lui *Ivanov*. Ce zici?

— Sinders o să ţi-o ia el înainte şi o să te împiedice el pe tine să părăseşti apele Hong Kongului.

— S-ar putea. Nu e sigur totuşi. În largul mării pot rezista oricărei încercări de abordaj, spuse Suslev şi urmări reacţia celuilalt, simţind amăreala fierii în gură. Deci ori facem aşa, ori Arthur se sinucide… ori este eliminat.

Crosse se uită lung la el.

— Mi se pare că glumeşti. Vrei ca eu să-l trimit pe Jason pe lumea cealaltă?

— Păi chiar tu ai spus că e gâtul unuia în joc. Ascultă, deocamdată noi doar examinăm nişte posibilităţi. Dar e limpede că tu nu poţi fi sacrificat. Arthur da. Şi eu, spuse Suslev, şi era convins de ce spunea. Aşa că fie ce-o fi, nu tu vei fi cel sacrificat… şi aş prefera să nu fiu nici eu. Nu mi-a plăcut niciodată prea mult ideea că aş putea muri! Mai luă o gură de vodcă din sticlă, simţi senzaţia aceea plăcută de căldură din stomac, şi se uită din nou la aliatul lui. Eşti aliatul meu, aşa-i?

— Dar bineînţeles! Sigur, atâta vreme cât banii promişi sosesc, şi atâta vreme cât jocul ăsta mă distrează.

— Dacă ai fi crezut şi tu în cauza noastră, ai fi dus o viaţă mai bună şi mai lungă, tovarişci!

— Singurul lucru care mă menţine în viaţă e faptul că nu cred în cauza asta. Tu şi prietenii tăi de la KGB puteţi încerca şi puteţi şi lua conducerea lumii ăsteia, vă puteţi strecura sub pielea capitalismului şi a oricărui alt *ism* poftiţi fiindcă orice scop o să vă propuneţi, sau o să recunoaşteţi că vă place, eu o să fiu başca.

— Şi ce înseamnă asta?

— E o expresie englezească de demult care înseamnă a ajuta pe cineva să facă ceva, îl lămuri Crosse cu răceală. Deci ai de gând să-l bagi la apă pe Arthur?

— Nu ştiu. Ai putea să-i pui pe cei ce ne urmăresc pe o pistă falsă spre aeroport, ca să ne dai nouă vreme să scăpăm din apele Hong Kongului?

— Da, dar acolo Sinders şi-a dublat oamenii care supraveghează totul.

— Dar ce-ai zice de Macao?

— Pentru Macao aş putea aranja. Dar nu-mi place. Dar cum rămâne cu ceilalţi din *Sevrin?*

— Îi facem să se dea la fund de tot, adânc, şi închidem prăvălia aici. Preiei tu conducerea reţelei, şi o activăm din nou îndată ce trece furtuna. Ar putea deVille să devină tai-pan în locul lui Dunross?

— Nu ştiu. Eu cred că va fi mai degrabă Gavallan. În dimineaţa asta, aşa din întâmplare, au fost descoperite încă două victime ale Vârcolacilor pe lângă Sha Tin.

Speranţa îl făcu pe Suslev să se învioreze şi să se mai scuture de o parte din temeri.

— Ce s-a întâmplat de fapt?

Crosse îi povesti cum fuseseră descoperite victimele.

— Încă şi acum ne mai chinuim să-i identificăm pe nenorociţii ăia. Gregor, e foarte periculos să-l dai pe Arthur peste bord, indiferent ce se va întâmpla. S-ar putea să am

şi eu necazuri. Poate doar cu prăbuşirea bursei, sistemul bancar dat peste cap şi cu dispariţia lui Dunross să mai ieşim noi din colimator. S-ar putea.

Suslev dădu din cap în semn de încuviinţare. Senzaţia de vomă spori. Trebuia să ia o hotărâre.

— Roger, eu am de gând să nu fac nimic. Am să plec de aici şi o să-mi asum riscurile. Eu… eu o să fac un raport personal pentru ca să-i pun o talpă lui Sinders şi o să raportez centrului ce s-a întâmplat. Indiferent ce-o să facă Sinders, asta o să vedem în viitor. Am şi eu prieteni buni în posturi înalte. Poate că dezastrul din Hong Kong şi faptul că Dunross va fi în mâna noastră… Interogatoriul sub influenţa substanţelor chimice am să-l conduc chiar eu, aşa ca să fiu sigur în cazul în care vrea să ne tragă în piept, şi se dovedeşte aşa de isteţ cum spui tu. Ce zici?

— Nimic. Cum rămâne cu Koronski?

— Azi dimineaţă, după ce-am obţinut toate substanţele necesare, a şi plecat. Am reprogramat interogatoriul pe *Ivanov,* nu la ţărm. Vrei să ştii de ce?

— Nu, continuă.

— Poate că dezastrul prin care o să treacă Hong Kong-ul o să-i mai îmbuneze pe superiorii mei! Şi acum când se hotărâse definitiv, Suslev se simţi ceva mai bine. Trimite un raport urgent centrului prin canalele obişnuite la Berlin. Convinge-l pe Arthur să facă acelaşi lucru prin radio la noapte. Şi faci raportul cât se poate de favorabil pentru mine, ce zici? Pune afacerea Metkin pe seama serviciilor CIA de aici, chestiunea cu eşecul acţiunii împotriva portavionului, cazul Voranski. Da? Pune totul pe seama CIA şi a Kuomintangului.

— Bun, ne-am înţeles. Pentru o răsplată de două ori mai mare. Gregor, fiindcă veni vorba, dacă aş fi în locul tău aş şterge amprentele de pe sticla aia.

— Cum?

Încercând o bucurie diavolească, Crosse îi relată felul în care Rosemont şterpelise paharul în timpul percheziţiei şi

cum după luni de zile, pentru a-l proteja pe Suslev, Crosse fusese nevoit să-i scoată amprentele din dosar. Rusul se albi la faţă.

— CIA are amprentele mele la dosar?

— Doar dacă au dosare mai bune decât ale noastre. Şi tare mă îndoiesc.

— Roger, sper ca tu să-mi ţii partea.

— Nu-ţi fă nici un fel de griji, am să fac un raport atât de frumos încât tare mi-e teamă că au să te promoveze. În schimb tu o să le recomanzi să-mi trimită şi mie o primă de 100.000 de dolari.

— E prea mult!

— Păi ăsta-i preţul! Doar te scot dintr-un mare rahat! Şi cu gura Crosse îi zâmbi, dar cu ochii nu. Mare noroc că suntem amândoi profesionişti. Nu-i aşa?

— O să… o să încerc.

— Bun. Atunci aşteaptă aici. Telefonul lui Clinker e ascultat. O să telefonez din apartamentul lui Jason în clipa în care ştiu ce s-a întâmplat cu Dunross, şi Crosse îi întinse mâna. Baftă. Am să fac tot ce pot să-l împiedic pe Sinders.

— Mulţumesc, şi Suslev îl strânse ruseşte în braţe. Baftă şi ţie, Roger. Şi ai grijă să nu cumva să daţi greş cu Dunross.

— Nu dăm noi greş.

— Şi să facem treabă bună aici, da?

— Iar tu spune-le prietenilor tăi să aibă grijă să facă treabă bună în privinţa banilor. Da?

— Da.

Suslev închise uşa în urma lui Crosse, apoi îşi şterse palmele de nădragi, şi luă sulul cu microfilme. Blestemă în şoaptă şi rolfilmele şi pe Dunross şi Hong Kongul şi pe Sinders, fantomele KGB-ului interogându-l parcă în privinţa afacerii Metkin. Se pare că, nu ştiu cum, am reuşit să evit ce era mai rău, îşi spuse el, în vreme ce pe spinare îi curgea o sudoare rece. Poate că până la urmă tot am să-l

bag la apă pe Arthur. Dar cum să fac asta şi să-l cruţ pe Roger? Trebuie să fie o soluţie.

Când ieşi pe culoar, Roger Crosse intră într-un lift şi apăsă butonul pentru subsol. Când se trezi singur, se sprijini sfârşit de pereţii tremurători ai liftului, şi scutură capul parcă încercând să se scuture de teama care-l pândea. Termină o dată! îşi spuse el. Cu un efort, reuşi să se stăpânească, şi îşi aprinse o ţigară, băgând de seamă că degetele îi tremurau. Dacă ticălosul ăla reuşeşte să-l interogheze sub narcoză pe Dunross, îşi spuse el, atunci sunt pierdut. Şi pariu pe cincizeci de dolari contra unei grămezi întregi că Suslev n-a renunţat definitiv la ideea de a-l trăda pe Plumm. Şi dacă face una ca asta, atunci tot ce-am construit eu aici se duce de râpă o dată cu mine. O singură greşeală, o neatenţie cât de mică şi sunt pierdut. Liftul se opri, câţiva chinezi intrară gălăgioşi înăuntru, dar el nici nu-i băgă în seamă. La subsol îl aştepta Rosemont.

— Ei?

— Stanley, nimic.

— Ei, Roger, tu şi presimţirile tale!

— Stanley, nu poţi şti niciodată, s-ar putea totuşi să fi fost ceva, spuse Crosse, încercând să-şi oblige mintea să lucreze.

Inventase chestia cu presimţirile lui, îl invitase pe Rosemont cu el şi-l lăsase să aştepte la subsol folosindu-se de stratagema asta ca să-i încurce pe oamenii lui Rosemont de la CIA care, după câte ştia el, erau la pândă în hol.

— Roger, te simţi bine?

— Da, mulţumesc. De ce?

— Vrei o cafea sau o bere? îl întrebă Rosemont.

Ieşiră afară în noapte. Maşina lui Rosemont îi aştepta.

— Nu, mulţumesc. Am să mă duc până acolo, spuse Crosse şi arătă spre Rose Court, colina care domina şoseaua pe care mergeau. Sunt nevoit să particip la un cocktail.

Şi simţi cum din nou îl încearcă teama. Şi acum ce naiba îmi rămâne de făcut?

— Roger, spune-mi ce-i cu tine.

— Nimic.

— La Rose Court, da? Poate că ar trebui să-mi iau şi eu un apartament acolo. Rosemont din Rose Court.

— Mda, mârâi Crosse, încercând să-şi adune toate resursele şi să se stăpânească. Vrei să te duci în port să vezi cum pleacă *Ivanov?*

— Bineînţeles, de ce nu? sunt mulţumit că ai reuşit să trimiţi mătuşa asta la plimbare, spuse Rosemont şi-şi înăbuşi un căscat. În seara asta am spart codul computerului ăla afurisit! Se pare că în el sunt o groază de secrete.

— Cum?

— Tot felul de amănunte despre Corregidor, viteza sa maximă, de unde provin focoasele nucleare, codurile sale de armare, chestii din astea. În noaptea asta am să-ţi arăt şi ţie. Vii să mă iei la miezul nopţii?

— Da, bineînţeles!

Crosse plecă în grabă. Rosemont se încruntă, apoi se uită la Rose Court. Toate cele douăsprezece etaje erau luminate orbitor. Din nou americanul se uită în urma lui Crosse, o siluetă măruntă în întuneric acum, în vreme ce dădea colţul, urcând panta abruptă. Ce-o fi cu Roger? se întrebă el gânditor. Ceva nu era în regulă.

42

Ora 20.10.

Roger Crosse coborî din lift la etajul al cincilea, cu o figură încordată, şi pătrunse pe uşa deschisă în apartamentul firmei *Asian Properties.* În încăperea aceea mare era înghesuială şi gălăgie. Rămase o clipă în cadrul uşii, trecând cu privirea pe deasupra invitaţilor, căutându-l

pe Plumm sau pe Dunross. Dintr-o ochire băgă de seamă că lumea nu prea era fericită, majoritatea invitaţilor stăteau încruntaţi, ceea ce-i spori propria nelinişte. Nu erau de faţă decât puţine soţii, iar cele câteva prezente stăteau grupate la capătul încăperii. Peste tot se discuta aprins despre apropiata prăbuşire a bursei şi asaltul asupra băncilor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ar fi foarte bine pentru *Victoria* dacă ar anunţa că preia cu mai multe milioane controlul asupra băncii *Ho-Pak,* dar de unde banii lichizi ca să ne putem salva cu toţii?

— Dunstan, ar fi o fuziune nu o preluare, interveni Richard Kwang, pentru că *Ho-Pak* nu e...

Chipul lui Barre se făcu negru de furie.

— Richard, pentru numele lui Dumnezeu, aici suntem între prieteni, şi cu toţii ştim că nu e vorba doar de o simplă preluare pe cauţiune. Ce naiba, suntem copii? Şi părerea mea, continuă Barre ridicând glasul ca să acopere protestele lui Richard Kwang şi Johnjohn, părerea mea e bătrâne, că fie că e vorba de fuziune, fuziune sau nu, noi oamenii de afaceri din Hong Kong nu putem să ne mai ţinem pe picioare atâta vreme cât afurisitele voastre de bănci au rămas atât de prosteşte fără lichidităţi. Aşa-i sau nu?

— Dar nu e vina noastră. Dumnezeule mare, se aruncă Johnjohn. E vorba doar de o trecătoare lipsă de încredere în solvabilitatea băncilor.

— O conducere afurisit de proastă, dacă mă întrebi pe mine, îi replică Barre cu acreală, spre satisfacţia generală, apoi îl zări pe Crosse încercând să treacă nebăgat în seamă pe lângă ei. Ei, hello, Roger, spuse el cu un zâmbet lipicios.

Roger Crosse băgă de seamă tonul prudent cu care era întâmpinat ori de câte ori prindea pe cineva pe picior greşit.

— Ian e aici?

— Nu, nu, încă n-a apărut, spuse Johnjohn şi Crosse răsuflă uşurat. Eşti sigur?

— Dar bineînţeles. Îndată ce soseşte el, plec eu, spuse Dunstan acru. Afurisite băncile astea. De n-ar fi fost…

Johnjohn îl întrerupse:

— Ce-i povestea aceea cu Vârcolacii?

Vestea descoperirii celor două cadavre făcuse obiectul principal al ştirilor la Radio Hong Kong, şi al tuturor ziarelor chinezeşti, deoarece duminică după-amiaza nu apăreau ziare englezeşti.

— Nici eu nu ştiu mai mult decât tine, îi răspunse Crosse. Încercăm în continuare să identificăm victimele! privirea lui se opri asupra lui Richard Kwang, care începu să tremure. Richard, bănuiesc că nu ai habar de vreun fecior sau nepot dispărut, da?

— Roger, nu, iartă-mă, nu.

— Dacă o să mă scuzaţi puţin, mă duc să salut gazdele, şi Crosse îşi croi drum prin înghesuiala aceea. Hello, Christian, spuse el, trecând pe lângă sfrijitul redactor de la *Guardian,* şi văzu amărăciunea pe care omul încerca cu disperare să şi-o ascundă. Îmi pare tare rău de soţia ta.

— Joss! îi replică Christian Toxe, încercând să pară resemnat, şi se întoarse spre el. Joss, Roger. Ea era, ei bine… ăăă… Viaţa trebuie să meargă înainte, nu-i aşa? Şi se chinui să zâmbească reuşind doar să arboreze un zâmbet grotesc. Iar *The Guardian* trebuie să-şi împlinească menirea, nu-i aşa?

— Sigur!

— Mai pe urmă putem sta puţin de vorbă.

— Bineînţeles… fără să fie vorba de un interviu, da, ca de obicei?

— Bineînţeles.

Plecă mai departe, trecu de Pugmire şi sir Luis, adânciţi în discuţii despre posibilitatea fuziunii dintre *General Stores* şi *Struan,* apoi o văzu pe Casey în mijlocul unui grup strâns pe balconul larg ce dădea spre port. Printre cei din jurul ei erau deVille, Gornt, cu o figură bine-dispusă, ceea ce lui Crosse i se păru ciudat.

— Hello, Jason, spuse el când ajunse în spatele lui Plumm care discuta cu Joseph Stern şi Phillip Chen. Îţi mulţumesc pentru invitaţie.

— Ei, salutare, Roger. Mă bucur că ai venit.

— Bună seara, le spuse el celorlalţi. Jason, dar unde-i oaspetele tău de onoare?

— Ian a telefonat ca să ne anunţe că va întârzia, dar acum e pe drum încoace. Trebuie să sosească din clipă în clipă, spuse Plumm şi pe faţa lui se vedea limpede tensiunea momentului. Şampania e pregătită... ăăă... şi micul meu discurs. Totu-i pregătit, spuse el privindu-l semnificativ pe Crosse. Roger, haide cu mine să-ţi dau ceva de băut. Preferi Perrier, nu-i aşa? Am pus câteva sticle la gheaţă.

Crosse porni în urma lui, bucuros şi el că avea ocazia să discute cu celălalt neauziţi de nimeni, dar îndată ce ajunseră la uşa bucătăriei, în salon se lăsă deodată tăcere. În uşă se iviseră Dunross, Riko şi Gavallan. Toţi trei erau radioşi.

— Ascultă, Jason, eu...

Crosse se opri în mijlocul frazei. Plumm sc întorsese către bar şi, dacă nu s-ar fi uitat foarte atent la el, Crosse nici n-ar fi băgat de seamă cum mâna stângă a lui Plumm sparge cu deosebită dexteritate o fiolă minusculă deasupra unui pahar plin cu şampanie, apoi strânge resturile în palmă şi le strecoară în buzunar, ia apoi tava cu cele patru pahare pe ea şi se îndreaptă spre uşă. Fascinat, îl văzu pe Plumm dinaintea lui Dunross oferindu-i şampania. Dunross o lăsă pe Riko să ia un pahar, apoi pe Gavallan. Fără să pară că fusese manevrat să facă gestul, Dunross luă paharul în care fusese turnată fiola. Plumm luă ultimul pahar, dând tava unui chelner foarte stânjenit.

— Ian, bine ai venit, şi felicitări pentru lovitura pe care ai dat-o, îi spuse Plumm, ridicând discret paharul în cinstea lui fără să facă prea mare caz.

Cei din preajmă îi urmară exemplul, dar bineînţeles că Dunross nu bău din paharul închinat în cinstea lui.

— Dar poate acum ar fi cazul să închini tu un pahar în cinstea lui Richard Kwang şi Johnjohn şi a fuziunii firmelor lor, nu? spuse Plumm cu o voce cam ciudată.

— De ce nu? răspunse Dunross râzând şi se uită spre Johnjohn. Bruce, strigă el tare ridicând paharul, şi rumoarea generală se linişti o clipă. Pentru banca *Victoria!* Şi vocea lui răzbătu puternică prin zarva din jur, ceilalţi se opriră la mijlocul frazelor. Ar fi bine ca toată lumea să participe la acest toast. Tocmai am auzit că Banca Chinei a acceptat să împrumute băncii voastre şi celorlalte bănci jumătate de miliard dolari lichizi, la timp ca să fie aici luni dimineaţă la deschiderea operaţiunilor.

Brusc se lăsă o tăcere imensă. Cei de pe balcon veniră în salon, cu Gornt în frunte.

— Cum?

— Tocmai am aflat şi eu că Banca Chinei împrumută Hong Kongului, împrumută băncii *Victoria,* care la rândul ei va împrumuta celelalte bănci, jumătate de miliard bani gheaţă, şi pe deasupra oricât va mai fi nevoie. Asaltul asupra băncilor a luat sfârşit! şi Dunross ridică paharul. Pentru *Victoria!*

În balamucul care izbucni imediat, când toată lumea se buluci să pună întrebări, Crosse se repezi brusc spre Dunross şi exact în clipa în care acesta ducea paharul la gură, el păru să se împiedice, se izbi de Dunross, dând peste paharul pe care acesta îl ţinea în mână. Când se izbi de parchet, paharul se sparse.

— Ah, Dumnezeule, iartă-mă, spuse Crosse plin de regret.

Plumm se uită la el îngrozit.

— Ce naiba...

— Jason, te rog iartă-mă şi tu, i-o luă Crosse înainte, adăugând îndată în vreme ce un chelner aduna cioburile. Te rog adu-i lui Ian alt pahar.

— Da, dar… ăăăă…

Năucit, Plumm se duse să execute ordinul dar se opri în clipa în care Riko spuse:

— Tai-pan, uite, ia paharul meu, te rog!

Apoi Johnjohn strigă acoperind zarva:

— Linişte, vă rog linişte o clipă! şi îşi croi drum spre Dunross. Ian, începu el în liniştea care se lăsase. E sigură vestea pe care ne-ai adus-o? E sigur că vom avea bani gheaţă?

— Cât se poate de sigur! îi răspunse Dunross degajat, bând din paharul lui Riko, şi savurând victoria momentului. Tiptop m-a sunat personal. Vestea va fi şi la buletinul de ora nouă.

Izbucniră spontan urale, toată lumea avea întrebări de pus, de dat sugestii, şi Dunross îl văzu pe Gornt uitându-se la el din celălalt capăt al încăperii. Zâmbetu-i deveni tăios, ridică paharul, fără să mai ia în seamă potopul de întrebări.

— În sănătatea ta, Quillan, strigă el, în bătaie de joc.

Brusc discuţiile muriră, se lăsă linişte, toţi cu ochii pe ei, Gornt ridică şi el paharul, tot sfidător,

— În sănătatea ta, Ian. Şi chiar ne-am căpătuit cu banii Chinei?

— Da. Apropo, tocmai am aranjat pentru un fond de rulment de 50 de milioane de dolari SUA. Şi cu asta Nobila Casă e cel mai solid hong din colonie,

— Garantat cu ce? plezni ca un bici glasul lui Gornt în tăcerea care se lăsase.

— Cu cinstea Nobilei Case! şi cu o nonşalanţă prefăcută se întoarse spre Johnjohn. Împrumutul e prin banca *Royal Belgium,* filială a băncii *First Central of New York,* şi susţinută chiar de ea! Şi într-adins el nici nu se uită spre Gornt când repetă suma, bucurându-se numai de sunetul ei: Cincizeci de milioane de dolari SUA. Ei, Bruce, mâine îmi retrag cererea de împrumut, garantată cu ipotecă asupra ambelor mele nave. Nu mai am nevoie de

împrumutul băncii Victoria, pentru că banca Royal Belgium mi-a oferit condiţii mai avantajoase.

Johnjohn rămase uitându-se ţintă la el.

— Glumeşti?

— Nu. Lui Paul i-am şi spus deja, şi Dunross se uită o clipă la Plumm. Îmi pare rău. Jason, de asta am întârziat puţin. Pentru că bineînţeles că a trebuit să mă întâlnesc cu el, Bruce, bătrâne. Paul e deja la bancă, se ocupă de transferul banilor lichizi din China pentru ca să fie aici în timp util pentru deschiderea tranzacţiilor… şi a întrebat dacă ai putea să te duci şi tu imediat.

— Cum?

— Da, imediat. Îmi pare rău.

Johnjohn se uită ţintă la el mai departe. Încercă să spună ceva, renunţă, şi brusc izbucni în urale, molipsindu-i pe toţi ceilalţi, apoi o luă la fugă urmărit de strigătele pline de bucurie ale tuturor.

— Dumnezeule, tai-pan, dar ştiu că ai făcut…

— Tiptop? Atunci înseamnă că e chiar adevărat. Nu crezi că…

— *First Central* din New York? Nu sunt ei şmecherii ăia care…

— Cristoase! şi eu care am vândut fără acoperire…

— Şi eu! Mare căcat! Mai bine m-aş grăbi să cumpăr… altfel…

— Altfel sunt falit şi…

Dunross văzu că sir Luis, Joseph Stern şi Phillip Chen discutau cu capetele plecate, Gornt se uita fascinat la el, cu o figură de gheaţă. Apoi o văzu pe Casey zâmbindu-i plină de fericire, îşi ridică paharul în cinstea ei. Ea făcu la fel în cinstea lui. Gornt văzu gestul lor, se apropie de ea, cei din jur se retraseră şi încetară orice discuţie,

— Banca *First Central* e şi banca firmei *Par-Con* nu-i aşa?

— Da, aşa-i, Quillan, spuse ea, abia şoptit, dar vocea ei răsună în toată încăperea şi brusc toată lumea rămase cu ochii pe ei.

— Tu şi cu Bartlett, voi aţi aranjat totul, da? întrebă Gornt, dominând-o cu statura lui.

Dunross interveni imediat:

— Împrumuturile noastre le aranjez numai eu!

Dar Gornt nu-i acordă nici o atenţie, o încolţi mai departe pe ea.

— Tu şi cu Bartlett. Voi l-aţi ajutat?

Fata îl privi direct, în vreme ce inima îi bătea cu putere.

— Quillan, eu nu am nici o putere asupra băncii.

— Dar precis că ţi-ai băgat şi tu nasul pe undeva în afacerea asta, spuse Gornt cu răceală. Nu-i aşa?

— Murtagh m-a întrebat doar dacă, după părerea mea merită să rişte alături de *Struan,* spuse ea deplin stăpână pe sine. Şi eu i-am răspuns că merită, că *Struan* e o investiţie bună.

— Firma *Struan* e la pământ, spuse Gornt.

Dunross se apropie de ei.

— Adevărul e că nu suntem deloc la pământ. Apropo, Quillan, sir Luis a fost de acord să oprească orice tranzacţii cu acţiuni *Struan* până la amiază.

Toate privirile se întoarseră spre sir Luis care le înfruntă cu stoicism, Phillip Chen alături de el, apoi se îndreptă spre Dunross şi Gornt.

— De ce?

— Pentru a lăsa bursei timp să se stabilizeze pe noua linie a boomului.

— Care boom?

— Boomul pe care-l merităm cu toţii, boomul pe care l-a proorocit Tung Bătrânul Orb! Şi un val de emoţie trecu prin încăpere, afectând-o până şi pe Casey. Şi apoi pentru ca să putem stabili şi valoarea bursei, izbucni vocea lui Dunross. La deschidere acţiunile noastre vor fi cotate la 30 de dolari.

— Imposibil, îngăimă cineva.

— Nu puteţi! mârâi Gornt. La închidere erau cotate la 9.50!

— Dar noi vom oferi acţiuni la 30, aşa să-mi ajute Dumnezeu! mârâi Dunross drept răspuns.

Gornt se răsuci spre sir Luis.

— Şi dumneata o să marşezi la jaful ăsta de drumul mare?

— Quillan, nu e vorba de nici un jaf, îi răspunse sir Luis calm. Am fost de acord întregul comitet în unanimitate şi socotim că aşa e mai bine pentru toată lumea, şi pentru garanţiile oferite tuturor investitorilor, şi va fi o perioadă de suspendare a operaţiunilor, aşa că toţi se vor putea pregăti pentru acest boom. Şi până la amiază mi se pare cinstit să suspendăm.

— Cinstit? Da? mârâi Gornt. Deţii o mulţime de acţiuni pe care le-am vândut fără acoperire. Le cumpăr acum înapoi. La ce preţ?

Luis ridică din umeri.

— Nu fac nici o afacere până mâine la amiază, şi asta numai în clădirea bursei, nicăieri în altă parte.

— Dar eu tratez cu tine chiar acum, Quillan, îi replică Dunross tăios. Câte acţiuni ai vândut fără acoperire? Şapte sute de mii? Opt sute? Le răscumpăr eu pe toate la preţul de 18 dolari bucata, dacă-mi vinzi pachetul de acţiuni care să-mi asigure controlul asupra firmei *AU Asia Air* la preţul de 15 dolari bucata.

— Acţiunile de la *AU Asia Air* nu sunt de vânzare, îi răspunse Gornt turbat, în vreme ce mintea lui urla că la 30 de dolari acţiunea va fi la pământ.

— Oferta rămâne în picioare până mâine la deschiderea bursei.

— Frenţia în tine să dea, şi în ziua de mâine şi în cei 30 de dolari! Şi Gornt se întoarse furios spre Joseph Stern. Cumpără acţiuni Struan, acum pe loc, mâine dimineaţă şi la amiază. Tu răspunzi!

— La ce preţ, domnule Gornt?

— Cumpără! şi Gornt se întunecă la faţă. Se întoarse spre Casey. Îţi mulţumesc, şi ieşi mânios trântind uşa în urma lui.

Conversaţia parcă explodă deodată, Dunross fu înconjurat de toată lumea, prietenii îl băteau pe spate felicitându-l, ameţindu-l cu întrebările. Casey se trezi deodată singură în uşa verandei, cutremurată de violenţa care bântuise în încăpere. Cu gândurile în altă parte, îl văzu pe Plumm ieşind în grabă, urmat de Roger Crosse, dar nu luă în seamă. Îl privea pe Dunross, alături de care stătea Riko acum.

În încăperea cea mică din spate, Plumm deschise sertarul biroului de lângă cufărul cel mare de marinar, legat în chingi de fier. Uşa se deschise brusc, Plumm se răsuci imediat şi văzu că era Roger Crosse, şi chipul i se schimonosi.

— Ce naiba ai făcut? Într-adins ai...

Cu o agerime de pisică, Crosse traversă încăperea şi-l plezni pe Plumm înainte ca acesta să-şi dea seama ce se întâmplă. Plumm rămase cu gura căscată, apoi vru să se repeadă furios, orbeşte la Crosse, dar acesta îl plezni din nou, şi el se prăvăli înapoi, se împiedică de pat şi se prăbuşi pe el.

— Ce naiba...

— Taci şi ascultă! şuieră Crosse, Suslev are de gând să te dea în gât!

Plumm se holbă la el, urmele palmelor primite se vedeau stacojii. Furia îi dispăru într-o secundă.

— Cum?

— Suslev are de gând să te dea pe mâna lui Sinders, şi o dată cu tine pe noi toţi! Crosse îşi miji ochii. Ei, acum te-ai dezmeticit? Pentru numele lui Dumnezeu, vorbeşte încet.

— Cum? Da, da... eu... da...

— Jason, iartă-mă, nu-mi rămânea altceva de făcut.

— E... e în regulă. Roger, dar ce naiba s-a întâmplat?

Plumm se ridică iute de pe pat, îşi frecă faţa, la colţul gurii i se prelingea un firişor de sânge. Îşi recăpătă stăpânirea de sine. Dincolo se auzea zarva discuţiilor.

— Trebuie să facem un plan, îi spuse Crosse întunecat şi-i relată conversaţia avută cu Suslev. Cred că l-am convins să n-o facă, dar ticălosul acela-i foarte lunecos, şi nu poţi să ştii ce-o să întreprindă. Sunt sigur că Sinders o să-l înşface el dacă Suslev nu i-l dă pe Arthur, şi dacă Sinders pune mâna pe el, Suslev nu mai vede Hong Kongul. O să-l bage la zdup şi o să-l ancheteze până-l storc de tot ce ştie. Apoi...

— Atunci cum rămâne cu Dunross? întrebă Plumm încurcat. Cu siguranţă că Dunross îl putea scoate din toată încurcătura asta. Iar acum Gregor va fi silit să spună tot. De ce m-ai oprit?

— Trebuia s-o fac. Nu aveam timp să-ţi explic atunci. Ascultă, după ce m-am despărţit de Suslev, am luat legătura cu cartierul general. Mi-au spus că Tiptop i-a ajutat pe ticăloşii ăştia să iasă din capcană cu banii chinezilor. Mai devreme am şi auzit că Ian a aranjat tot acest împrumut, îi trânti Crosse minciuna. Aşa că asaltul asupra băncilor s-a încheiat, bursa acum va urca până la ceruri, fie că Dunross rămâne sau dispare. Dar mai rău decât toate, Jason, am stors de la un informator din Serviciul Secret că Sinders a triplat paza la Kai Tak, la fel şi în jurul lui *Ivanov,* şi cheul la care stă, şi exact acum, deschid toate lăzile, toţi sacii, percheziţionează orice bucată de echipament. Îi scutură pe toţi culii care urcă la bord. Dacă l-ar fi găsit pe Dunross – şi l-ar fi găsit – Serviciul Secret e deştept nevoie mare, eram în găleată!

Plumm deveni şi mai alarmat. Îl trecu un fior.

— Dar cum rămâne cu... Atunci i-l dăm noi lui Sinders pe Gregor? se avântă el. Dar dacă...

— Vorbeşte mai încet! Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai eşti în stare să gândeşti! Gregor ne ştie pe toţi. Sinders o să-l bage la interogatorii în regimul acela de somn şi

trezire forţată în camera roşie şi o să mărturisească totul. Şi cu asta ne-am ars cu toţii, şi reţeaua *Sevrin* şi tot, şi sovieticii vor da cu zece ani înapoi în Asia.

Plumm se cutremură, îşi şterse faţa de sudoare.

— Şi atunci ce ne rămâne de făcut?

— Îl lăsăm pe Gregor să se urce la bord şi s-o şteargă din Hong Kong, şi să sperăm că îi va convinge pe ai lui. Chiar dacă apucă să-i şoptească numele tău lui Sinders cred că suntem atât de bine acoperiţi încât o să reuşim să ieşim din capcana asta. Tu eşti cetăţean englez, deci nu un străin. Mulţumesc lui Dumnezeu că există legi care pe noi ne protejează... chiar şi în faţa legii secretului de stat. Nu-ţi fă griji, nu se va întâmpla nimic fără să aflu şi eu, şi voi afla imediat. Vom avea întotdeauna destul timp ca să punem în aplicare planul numărul trei.

Planul numărul trei era o soluţie de scăpare pe care chiar Plumm o pusese cu grijă la cale exact pentru o astfel de situaţie, cu paşapoarte false, bilete de avion valabile, bagaje pregătite din vreme, haine, posibilităţi de deghizare, acoperire, inclusiv chei false pentru zona de aşteptare a avioanelor, pentru ca să nu mai fie nevoiţi să treacă pe la controlul vamal, cu nouăzeci şi nouă la sută şanse de succes dacă vor avea măcar o oră la dispoziţie.

— Dumnezeule! făcu Plumm şi se uită la cufărul care parcă asta aştepta.

Se duse la oglindă şi se privi, nu se mai vedeau urmele pe faţă, îşi dădu cu nişte apă. Crosse îl urmărea cu privirea, întrebându-se dacă reuşise să-l convingă pe Plumm. În situaţia de faţă era singurul lucru care-i rămânea de făcut. Nu-i plăceau improvizaţiile, dar acum nu avea prea mult de ales. Doamne, de ce viaţă mai avem şi noi parte! Toţi pot fi sacrificaţi, tu nu! Şi Suslev, şi Plumm, Sinders, Kwok, Armstrong, chiar şi guvernatorul.

— Ce zici? îl întrebă Plumm, privindu-l prin oglindă.

— Mă gândeam că ne-am ales o meserie tare grea!

— Dar cauza noastră merită riscul. Numai asta contează.

Crosse îşi ascunse dispreţul. Jason, bătrâne, cred că ţie ţi-a cam trecut vremea, nu mai eşti de nici un folos, se gândi el şi se duse la telefon. Linia aceea nu avea nici un fel de cuplaj, şi mai ştia că nici nu era ascultată. Formă un număr.

— Alo?

Recunoscu vocea lui Suslev şi tuşi cum tuşea Arthur.

— Cu domnul Lop-sing, vă rog, şi apoi continuă schimbul de parole imitându-l perfect pe Plumm, după care spuse alarmat: s-au încurcat lucrurile. Omul nostru nu a apărut. Fii foarte prudent în port. Supravegherea s-a triplat. Nu putem expedia pachetul. Noroc.

Puse receptorul în furcă. Se lăsă tăcere.

— I-a cam sunat ceasul, nu-i aşa? întrebă Plumm. Crosse şovăi. Apoi zâmbi subţire.

— Mai bine să-i sune lui ceasul decât ţie, nu-i aşa?

43

Ora 20.25.

În salonul plin de zarvă de la celălalt capăt al holului. Casey îşi termină de băut paharul şi-l puse jos. Se simţea neliniştită, încerca nişte sentimente foarte ciudate. Pe de o parte era bucuroasă pentru că Dunross ieşise din încurcăturile financiare, iar pe de altă parte tristă pentru că Gornt era acum el la ananghie. Îi era cât se poate de limpede, după discuţiile şi sforile care se trăgeau în jurul ei, ca preţul de vânzare al acţiunilor Struan la deschidere va fi foarte ridicat. Sărmanul Quillan, se gândi ea. Dacă nu ia măsuri să aibă acoperire de data asta va da de bucluc rău de tot, şi trebuie să recunoşti că tu l-ai adus în situaţia asta. Nu-i aşa? Da, sigur, dar a trebuit să-l scot din încurcătură pe Dunross, pentru că fără el, Gornt ne-ar fi strâns pe noi

cu uşa rău de tot şi poate că după aceea pe oricine alţii. Si nu uita, nu tu ai începui atacul asupra firmei Struan! Linc l-a început, nu eu. Nu spune Linc mereu că plăcerile şi afacerile nu trebuie amestecate niciodată? Şi nu ne-am condus noi întotdeauna după principiul ăsta? Linc, mereu te întorci la Linc!

Casey nu-l văzuse toată ziua, nu primise nici un semn, o veste de la el. Ar fi trebuit să se întâlnească la micul dejun, dar pe uşa lui văzuse anunţul „Nu deranjaţi”, şi acelaşi semn „nu deranjaţi” şi la telefonul lui, aşa că nu-l deranjase deloc, dăduse deoparte gândul la Orlanda – o fi fost şi Orlanda înăuntru? Iar seara când se întorsese după croaziera cu iahtul, găsise doar un mesaj: „Salut, bucură-te de viaţă!”. Aşa că făcuse un duş, se schimbase, îşi impusese să-şi stăpânească nerăbdarea şi venise la cocktail. La început nu se prea bucurase de viaţă în mijlocul acelei atmosfere de înmormântare, toată lumea stătea încruntată, parcă aşteptând să se întâmple o catastrofă, iar după ce Dunross venise cu vestea cea mare, iar Gornt plecase trântind uşa în urma lui, încercase şi mai puţină bucurie de a trăi. Dar la scurt timp după aceste scene, Dunross îşi croise cu greu drum prin mulţimea invitaţilor, îi mulţumise din nou, dar nici n-apucase să-i spună ceea ce voise să-i spună şi fusese înconjurat de oameni emoţionaţi care nu voiau să discute decât despre afaceri şi şanse de câştig. Îi privea şi-i asculta, încercând un sentiment ciudat de singurătate. Poate că la vremea asta Linc s-a întors la hotel, se gândi ea. Aş vrea... nu contează, dar ar cam fi vremea să plec acasă. Şi nimeni nu băgă de seamă când se strecură afară. Roger Crosse era la lift. El îi deschise uşa şi apoi apăsă pe butonul pentru parter.

— Mulţumesc, plăcută petrecere, nu-i aşa? rupse ca tăcerea.

— Da, plăcută, îi răspunse el distrat.

Când ajunseră la parter, Crosse o lăsă pe ea să iasă înainte, apoi se îndreptă cu paşi mari spre ieşirea

principală, coborând panta din faţa clădirii. Ce rost avea să se grăbească? se întrebă ea, îndreptându-se spre grupul celor care aşteptau să prindă un taxi, bucuroasă că nu începuse iar să plouă. Se opri brusc: cu braţele pline de pachete, Orlanda Ramos se îndrepta spre foaierul clădirii. Se văzură una pe alta în aceeaşi secundă. Prima care îşi reveni din uimire fu Orlanda.

— Bună seara, Casey, spuse ea arborând cel mai frumos zâmbet. Ce bine arăţi!

— Şi tu la fel, îi răspunse Casey.

Bluza de un albastru pal şi fusta se potriveau de minune. Orlanda dădu drumul unui torent de vorbe în cantoneză, adresându-se portarului care trândăvea prin preajmă şi îndată acesta se repezi să-i ia pachetele îngăimând scuze.

— Iartă-mă Casey, spuse ea cât mai amabilă, dar cu o undă de enervare în voce. Puţin mai la vale a fost o alunecare de teren, şi am fost nevoită să-mi abandonez maşina acolo. Dar tu ce faci aici? Eşti în vizită la cineva?

— Nu, tocmai plecam. Aici locuieşti?

— Da, bineînţeles că aici.

Urmă un moment de tăcere, fiecare cântărindu-şi adversara. Apoi Casey făcu politicos din cap spunându-i noapte bună şi dădu să plece.

— Poale că ar fi mai bine dacă am sta de vorbă, spuse Orlanda şi Casey se opri.

— Da, Orlanda, oricând binevoieşti.

— Acum nu ai timp?

— Ba cred că da.

— Nu vrei să mergi cu mine până la maşină? Trebuie să-mi iau şi restul pachetelor. Şi oricum, de aici n-ai să reuşeşti prea repede să prinzi un taxi, dar mai jos e mai uşor de găsit.

— Bineînţeles.

Cele două femei ieşiră din foaier. Afară le întâmpină o noapte răcoroasă, dar Casey simţea că ia foc, la fel şi

Orlanda, amândouă ştiind ce avea să urmeze, amândouă temându-se una de cealaltă. Păşeau amândouă foarte atente, pavajul era încă ud după ploaie, de la apa ce se mai scurgea pe pante. Cerul acoperit de nori nimbus ameninţători promitea din nou ploaie foarte curând. După ce parcurse vreo cincizeci de metri, Casey putu să vadă locul unde taluzul întărit al şoselei se prăbuşise, barând drumul cu pământ, bucăţi de piatră, vegetaţie smulsă, gunoaie aduse de ape. Şoseaua nu avea trotuar. Dincolo de zona unde cedase peretele şoselei, se formase o bulucească de maşini, şoferii lor se chinuiau enervaţi să iasă din talmeş-balmeşul acela şi să întoarcă. Câţiva pietoni trecură peste grămezile de pământ.

— Şi locuieşti de mult la Rose Court? întrebă Casey.

— De câţiva ani. E foarte plăcut aici. Ştii eu… Ah! Erai la cocktailul dat de Plumm, nu-i aşa? Petrecerea de la *Asian Properties,* da?

— Exact, şi Casey citi uşurarea de pe chipul celeilalte, ceea ce o înfurie şi mai tare, dar se stăpâni, se opri scurt şi-i spuse încet:

— Orlanda, zău că noi două nu avem nimic a ne mai spune. Nu crezi? Aşa că mai bine să ne spunem doar noapte bună.

Orlanda se uită lung la ea.

— Linc e cu mine. E la mine în apartament. În clipa asta acolo-i.

— Am bănuit.

— Şi asta te deranjează?

— Da, mă deranjează chiar foarte mult. Dar numai Linc poate hotărî ce face şi ce nu. După cum bine ştii, nu suntem căsătoriţi, nici măcar logodiţi, cum la fel de bine ştii. Tu faci cum socoteşti de cuviinţă, iar eu cum socotesc eu că trebuie, aşa că…

— Adică ce vrei să spui? o întrebă Orlanda.

— Vreau să spun că eu îl cunosc pe Linc de şapte ani, tu nici de şapte zile.

— Asta nu are nici o importanţă, îi aruncă, provocatoare Orlanda. Eu îl iubesc şi el mă iubeşte.

— Asta-i…

Casey era mai mai să fie dărâmată de nişte chinezi care trecură în grabă pe lângă ele strigând unul la altul. Alţii năvăleau acum spre pantă, apoi apărură şi câţiva dintre invitaţii de la petrecerea lui Plumm, îndreptându-se la vale – una dintre femei era lady Joanna, care le privi curioasă, dar trecu mai departe. Când rămaseră din nou singure, Casey spuse:

— Bine, dar mai rămâne de văzut. Noapte bună, Orlanda, spuse ea, dar de fapt ar fi dorit să-i urle: „Tu îţi câştigi banii folosindu-te de farmecele tale, eu pentru banii mei chiar muncesc, iar toată dragostea cu care te lauzi atâta nu e decât dorinţa de căpătuială. Ah, bărbaţii, nu-s decât nişte ticăloşi.

— Curios, dar nu-l condamn pe Linc deloc, murmură ea destul de tare, şi văzu bărbia hotărâtă, privirea decisă, trupul acela perfect, aţâţător. Noapte bună.

Şi Casey porni la vale. Acum trebuie să-mi schimb toate planurile, se gândi ea, încercând cu toată fiinţa să se concentreze. În noaptea asta am să fac dragoste cu Linc aşa cum trebuie, totul trebuie să se schimbe. Dacă e în patul ei acum, atunci e încă sub puterea farmecelor ei. Dumnezeule, mă bucur că am descoperit treaba asta. Dacă m-aş fi aruncat acum de gâtul lui, el ar fi putut să mă refuze şi atunci… Dar aşa, aş putea… Ce-aş putea face? Blestemate fie toate Orlandele de pe lumea asta. Pentru ele e atât de uşor pe lume. Ele îşi ticluiesc planurile încă din prima zi de când s-au născut. Dar noi celelalte? Ce să fac, Doamne? Să aştept data aceea de 25 noiembrie şi să sper că Orlanda va ajunge să-l plictisească de moarte până atunci? Nu aşa, doamna mea. Tipa asta-i plină de draci şi ştie că Linc e paşaportul ei pentru lumea asta! Simţi că inima începe să-i bată mai tare. Dar îi vin eu de hac, îşi spuse ca plină de încredere. Poate că nu în pat şi nici la

bucătărie am să te dovedesc cu pe tine. Şi eu mai şi pot învăţa. Trecu peste un bolovan, blestemând noroiul în care-şi distrusese pantofii, şi sări de cealaltă parte a barierei de pământ de pe şosea. În capul şirului de maşini se vedea Rollsul lui Dunross şi şoferul său.

— Ierte la mine, donşoara, tai-pan acolo este?

— Da, mai e încă acolo.

— Ah, mulţumeşte eu.

Şoferul închise maşina şi se grăbi să treacă dincolo de mormanele de pământ care barau şoseaua, luând-o la deal. Casey se întoarse şi se uită după el, dar ochii ei se opriră asupra Orlandei care acum se apropia, şi tare ar fi vrut o tăvălească în noroi. Gândul acesta o amuză şi rămase pe loc, aşteptându-şi adversara, lăsând-o să se întrebe ce-o fi având de gând. Îi văzu privirile care se înăspriră, dar nici o urmă de teamă pe chipul ei, doar un zâmbet abia schiţat şi plin de sine. Orlanda trecu pe lângă ea fără frică. În schimb Casey simţi cum o trece un fior de îngrijorare, dar izbuti să şi-l stăpânească. Poate că ţi-e frică de mine şi de puterea pe care o am asupra lui, aşa cum şi eu mă tem de Linc şi de puterea ta, se gândi ea, uitându-se spre Rose Court, un turn de lumină, întrebându-se care din luminile acelea îi ţineau tovărăşie lui Linc, sau la care dintre ferestrele întunecate o fi stând el acum…

Când o zărise prima dată pe Casey, Orlandei îi trecuse imediat prin minte că fusese în apartamentul ei şi avusese o confruntare cu Linc. Eu cel puţin aşa aş fi făcut, îşi spuse ea. Şi cu toate că acum ştia bine unde fusese Casey, o încercă o adâncă spaimă doar la vederea rivalei sale. O fi având ea atâta putere asupra lui doar prin *Par-Con?* se întrebă ea, tremurând. Poate să-l stăpânească ea pe Linc prin acţiunile şi părţile pe care le deţine la firmă? Dacă prima nevastă a lui Linc l-a distrus aproape financiar, iar Casey a venit şi l-a salvat, după cum îi spusese el de atâtea ori, s-ar putea să-l lege la gard. Eu, dacă aş fi în locul ei, aşa aş face. Fără să vrea, Orlanda privi înapoi. Casey se

uita mai departe spre Rose Court. Dunross şi ceilalţi – Riko, Toxe, Phillip şi Dianne Chen, între alţii – ieşeau din foaierul clădirii şi coborau panta. Dar îi alungă din mintea ei şi începu să se gândească cum avea să se descurce cu Linc când îl va vedea. Trebuia să-i spună sau nu de întâlnirea cu Casey? Preocupată de gândurile ei, luă absentă şi celelalte pachete care mai rămăseseră în maşina ei. Acum ştiu bine doar un singur lucru, îşi spuse ea din nou: Linc e al meu, şi fie Casey sau Necasey, eu tot mă căsătoresc cu el, indiferent care va fi preţul.

Casey îl văzu pe Dunross ieşind din clădire, şi-l urmări cu privirea, silueta lui înaltă, aerul lui binevoitor, totul la el plăcându-i, chiar şi faptul că acum părea cu zece ani mai tânăr decât atunci când îl văzuse prima oară, nu cu mult înainte, şi se bucură că îl ajutase. Apoi, chiar în clipa în care dădu să se întoarcă, îl auzi strigând-o:

— Casey, Casey, stai puţin! ea se uită spre el. Hei, vino să iei cina cu noi! îi strigă el.

Ea clătină din cap, nu prea avea chef şi-i strigă la rândul ei.

— Mulţumesc, dar nu pot, am o altă întâlnire. Ne vedem mâi...

În secunda aceea, se deschise pământul!

44

Ora 20.56.

Lunecarea de teren începuse mai sus pe panta muntelui, de cealaltă parte a şoselei Po Shan, măturase şoseaua, izbise într-un garaj de două etaje, iar masa aceea de pământ în mişcare şi viteza cu care se deplasa fuseseră atât de mari încât toată clădirea se răsucise, pornise apoi la vale, se prăbuşise peste marginea terasei grădinii, lunecase încă o bucată de vreme înainte de a se-dezmembra cu totul. Terenul acela în plină mişcare câştiga mereu viteză,

trecu pe lângă o ridicătură de pământ, traversă şoseaua Conduit, rase cu totul casa cu două etaje a lui Richard Kwang, făcând-o să dispară cu totul în masa amorfă, apoi, adunând şi dărâmăturile astea, valul de pământ ajuns la nouă sute de picioare lungime şi două sute lăţime, o viitură de cincizeci de tone de pământ şi piatră continuă să se prelingă la vale, traversând şoseaua Kotewall ca apoi să izbească Rose Court. Valului de pământ nu-i trebuiră decât şapte secunde să-şi împlinească menirea. Când se apropie de Rose Court, toată clădirea se cutremură, apoi cedă din fundaţie, porni la vale în direcţia portului, se răsturnă, frângându-se de la mijloc, ca un om care îngenunchează, apoi se prăbuşi. În cădere, etajele superioare se loviră şi smulseră un colţ din clădirea Sinclair Towers, aflată mai la vale, apoi se desfăcu în bucăţi, numai moloz şi resturi de pereţi. O parte a acelei alunecări de pământ îşi continuă drumul la vale, prăbuşindu-se peste un şantier de construcţie apoi se opri, în momentul prăbuşirii clădirii, luminile se stinseră într-un nor imens de praf, şi peste zona aceea se lăsă o imensă şi uluită linişte. Apoi începură să se audă urletele.

În tunelul de sub şoseaua Sinclair, Suslev începu să tuşească, pe jumătate îngropat în dărâmături. Tavanul se prăbuşise pe alocuri, iar prin găurile acelea năvălea acum apa de la conductele de alimentare şi canalizare. Tunelul se umplea vertiginos. El sări în picioare, se luptă să iasă afară, mintea năucită nu-l mai ajuta, nu ştia ce se întâmplase, ce se întâmpla, se gândi că fusese arestat fără să fi prins de veste, fusese drogat, iar acum trăia coşmarul tratamentului acela psihiatric de somn şi trezie forţate din camera roşie. Privi în jur, cuprins de panică. Toate clădirile erau în întuneric, curentul electric fusese întrerupt, şi se trezi înconjurat de imense grămezi de moloz care se mişcau singure şi urlau. Apoi instinctul fu mai tare decât el şi o luă la fugă poticnindu-se mereu pe şoseaua Sinclair.

Mult mai jos, cei de la barajul de pe şoseaua Kotewall erau în siguranţă, dar nu se puteau clinti, paralizaţi de şoc. Cei puţini care reuşiseră să rămână în picioare, printre ei şi Casey, priveau şi nu le venea să creadă ceea ce vedeau. Alunecarea uriaşă de pământ măturase cu totul şoseaua cât vedeau ei cu ochii. Panta muntelui, care cu numai câteva minute înainte era numai terase întărite, acum nu mai era decât o masă imensă de pământ, nori şi piatră în mişcare, drumurile dispăreau înghiţite, clădirile se prăbuşeau, iar Dunross şi ceilalţi invitaţi aflaţi cu el fuseseră şi ei luaţi la vale de valul acela. Casey încercă să strige, dar nu mai avea glas, apoi deodată reuşi să îngaime: „Dumnezeule, Linc”, picioarele i se puseră în mişcare, şi înainte de a-şi da ea seama ce face, se trezi căţărându-se, chinuindu-se să-şi croiască drum printre dărâmăturile acelea. Acum se lăsă o întunecime groaznică, groaznice erau şi ţipetele, cuvintele de implorare ale celor surprinşi sub dărâmături, urletele cerând ajutor venind de pretutindeni, imaginea ireală a imenselor grămezi de clădiri contorsionate care se mai mişcau şi acum ici şi acolo, ziduri care încă se mai prăbuşeau. Şi deodată, noaptea se lumină de scurtcircuitele firelor electrice rupte, care aruncau acum cascade de scântei şi mingi de foc în aer de sub dărâmături.

Casey se repezi instinctiv spre locul unde înainte fusese foaierul clădirii, dar la vale, până departe în noapte nu se vedeau decât o masă contorsionată de moloz, bucăţi de beton, grinzi, încălţăminte, jucării, oale, crătiţi, sofale, scaune, paturi, aparate de radio, televizoare, haine, mădulare omeneşti, cărţi, trei maşini ce fuseseră parcate în faţa clădirii, ţipete! Apoi, la lumina scurtcircuitelor, zări epava liftului clădirii aruncată la vale, din care ieşeau mâini şi braţe zdrobite.

— Linc! urlă ea din răsputeri de mai multe ori, fără să aibă habar că lacrimile i se scurgeau pe faţă.

Dar de nicăieri nu veni nici un răspuns. Se căţără disperată pe mormanele de moloz, se împiedică şi căzu, îşi croi drum printre dărâmăturile acelea periculoase. În jurul ei se auzeau ţipete de femei şi bărbaţi, apoi auzi un urlet de spaimă în apropiere, şi o parte din epava aceea se mişcă, se trezi căzută în genunchi, cu ciorapii rupţi, la fel şi rochia, rănită, dădu la o parte nişte cărămizi, descoperi o cavitate minusculă sub dărâmături, unde se nimerise un pui de chinez de vreo trei patru ani, năucit cu totul, tuşind, aproape sufocat, prins în masa aceea de dărâmături şi praf.

— Dumnezeule, micuţule, făcu Casey, care se uită în jur după ajutor, dar nu văzu pe nimeni.

Dărâmăturile se deplasară din nou, trosnind şi scrâşnind, un perete mare de beton cu bare de oţel vizibile pe alocuri se desprinse şi stătea mai mai să se prăbuşească. Fără să se mai gândească la pericolul care o pândea, Casey se apucă să înlăture dărâmăturile. Degetele începură să-i sângereze, masa aceea iar se răsuci ameninţătoare, unele dărâmături lunecară la vale, cu disperare îşi croi loc pe unde să se strecoare, apucă pruncul de un braţ, îl trase afară, îl săltă iute în braţe şi se repezi spre un loc unde să fie amândoi în siguranţă chiar în momentul în care dărâmăturile acelea se prăbuşiră definitiv. Se trezi singură, cu un copilaş tremurând în braţe, care se agăţase disperat de ea.

Când avalanşa aceea trecu de buza terasei aflate mai sus şi o porni vertiginos rupând cea mai mare parte a parapetului şi şoselei, Dunross şi ceilalţi aflaţi cu el mai la margine fură măturaţi la vale pe panta abruptă, claie peste grămadă, doar vegetaţia încetinind oarecum prăbuşirea. Tai-pan reuşi să rămână stăpân pe sine în întunericul acela, ameţit, uluit că mai era încă în picioare, teafăr şi nevătămat. Din apropiere auzi gemete de durere. Panta era foarte abruptă, numai noroi, pământ lipicios, pe unde îşi croi el drum ca să ajungă la Dianne Chen. Femeia era

semiinconştientă, doar gemea, un picior zăcea frânt brutal sub ea, un capăt de os îi ieşea în afara prin piele, dar atât cât putu el să-şi dea seama pe loc, nu avea nici o arteră retezată, nici hemoragie periculoasă. Cât mai blând cu putinţă, o întinse uşor, la fel şi piciorul, dar Dianne scoase un urlet şi apoi leşină. Dunross simţi pe cineva că se mişcă în apropierea lui: era Riko, ridicată în picioare, cu rochia sfâşiată, picioarele goale, părul vâlvoi, şi o şuviţă subţire de sânge îi curgea din nas.

— Dumnezeule, eşti teafără?

— Da… aha… bâlbâi ea tremurând toată. E… a fost cutremur?

În momentul acela se auziră trosnetele altor scurt-circuite şi totul fu luminat de explozia scânteilor.

—Dumnezeule! îngăimă el. Parcă ar fi Londra în timpul războiului.

Apoi îl zări pe Phillip Chen, o grămadă inertă lângă un copăcel, căzut cu capul la vale.

— Rămâi aici cu Dianne, îi spuse el pe un ton poruncitor şi o luă la goană în josul pantei.

Sprijinindu-i capul, îl întoarse pe Phillip Chen: compradorul său încă mai sufla, Dunross încercă o imensă uşurare, îl aşeză pe cel rănit cât mai comod cu putinţa şi apoi se uită spre bezna care se lăsase din nou. În jur se vedeau alte siluete, Christian Toxe clătina din cap, încercând să se dezmeticească.

— Dumnezeule mare! Câteva sute de oameni locuiau acolo! se chinui nesigur să se ridice în picioare, lunecă în noroi şi blestemă. Trebuie… trebuie să ajung la un telefon. Hei, dă-mi… dă-mi o mână de ajutor, hei! Toxe blestemă şi căzu iar. Ah, genunchiul, mi-am răsucit afurisitul de genunchi!

Dunross îl ajută să se salte în picioare, apoi sprijinit şi de Riko de cealaltă parte, se chinuiră să ajungă la ce mai rămăsese din şosea. Acolo oamenii încă stăteau încremeniţi, alţii săriseră peste marginea parapetului să

dea o mână de ajutor, câţiva dintre cei ce locuiseră în Rose Court gemeau în stare de şoc. O mamă era ţinută cu forţa pe loc, în vreme ce soţul ei se repezise pe pantă în sus, împiedicându-se şi căzând, să ajungă la dărâmături, pentru că cei trei copii ai lor şi bătrâna amah trebuiau să fie pe acolo pe undeva. Îndată ce ajunseră la loc drept, Toxe o porni şchiopătând pe Kotewall la vale, Dunstan alergă spre maşina lui ca să ia lanternele şi trusa de prim, ajutor, Lim nu se vedea nicăieri. Apoi Dunross îşi aduse aminte că şoferul era cu ei când îi ajunsese avalanşa. În vreme ce-şi căuta cheile ca să deschidă portbagajul, se chinui să-şi aducă aminte cine mai era cu ei. Da, Richard Kwang şi soţia lui, Toxe, Riko, Jacques… nu, Jacques plecase mai înainte, Phillip şi Dianne Chen, Barre… nu, Barre a rămas mai departe la petrecere. Doamne, am uitat de petrecere! Cine a mai rămas acolo? Richard Kwang şi nevastă-sa, Plumm, Johnjohn, nu, el a plecat mai devreme, Roger Crosse, nu, aşteaptă o clipă, parcă a plecat, nu?

Dunross aproape că smulse capacul portbagajului, găsi două lanterne, trusa, o bucată de frânghie, alergă înapoi la Riko, simţind cum îl supără spinarea.

— Vrei să te duci şi să ai grijă de Dianne şi Phillip ca eu să dau o mână de ajutor? spuse el cu o voce într-adins foarte hotărâtă. Uite! şi-i întinse o lanternă, nişte bandaje, o sticluţă cu aspirine. Şterge-o, Dianne are un picior rupt, Phillip nu ştiu ce mai are. Descurcă-te cum poţi şi rămâi cu ei până soseşte vreo ambulanţă sau mă întorc eu. Bine?

— Da, sigur! şi clipi din ochi plină de temeri când privi în susul pantei. O să mai… mai e vreun pericol să mai urmeze o lunecare de pământ?

— Nu. Aici eşti în siguranţă. Iute!

El o făcu să se scuture de propria ei teamă şi o porni la deal căutându-şi drumul cu lanterna, păşind cu grijă. Abia atunci băgă el de seamă că ea era cu picioarele goale. Apoi îşi aminti că şi Dianne şi Phillip erau la fel. Îşi îndreptă spinarea să-şi mai astâmpere durerea, veşmintele îi erau

sfâşiate, dar nu le luă în seamă şi porni în goană spre bariera de pământ. Auzi sirenele poliţiei în depărtare. Îl încercă o mare uşurare încât mai mai să vomeze şi o luă la fugă. Apoi o observă pe Orlanda în capul şirului de maşini. Se uita ţintă spre locul unde se ridica înainte Rose Court, mişca din buze, spasme îi traversau trupul şi-i schimonoseau faţa din când în când, şi Dunross îşi aminti de noaptea incendiului când fata rămăsese la fel împietrită în pragul unei crize. Se îndreptă iute spre ea, o zgâlţâi zdravăn, sperând s-o dezmeticească şi s-o facă să ia să din starea de şoc provocată de spaimă, cum văzuse de atâtea ori în timpul războiului.

— Orlanda!

Fata îşi ieşi oarecum din transă.

— Oh oh oh, ce s-a… ce s-a…

Uşurat, Dunross văzu că acum avea priviri de om normal, suferea ca un om normal şi pornise să plângă la fel de firesc.

— E în regulă, nu mai ai de ce te teme. Ei, stăpâneşte-te, eşti teafără, n-ai păţit nimic, Orlanda! spuse el pe un ton blând dar foarte hotărât, şi o ajută să se sprijine de capota maşinii şi o lăsă acolo.

— Dumnezeule, Linc! îngăimă ea, şi apoi ţipă către el printr-un val de lacrimi: Linc… Linc e acolo!

Dunross se opri scurt şi se întoarse.

— Unde? Unde e?

— În apartamentul meu, la etajul opt!

Dunross o porni din nou la fugă, lumina lanternei mişcându-se beată peste mocirla aceea. Oamenii se adunau grămadă la întâmplare, înglodaţi până la genunchi în noroiul moale, ferind cu palmele câte un chibrit aprins, căutând prin ruine. Când ajunse mai aproape de locul catastrofei, inima i se răsuci în el de groază: simţi miros de gaze! Cu fiecare secundă mirosul devenea şi mai puternic.

— Pentru numele lui Dumnezeu, stingeţi chibritule alea! urlă el. O să sărim cu toţii în aer până la ceruri!

Apoi o zări pe Casey.

Maşina poliţiei urca în viteză în urma maşinii pompierilor, motoarele gemând ambalate, sirenele urlau, prin traficul aglomerat şi dat peste cap, nimeni nu se mai chinuia să se dea la o parte din drum. Înăuntrul maşinii, Armstrong urmărea discuţiile purtate prin radio: „Toate maşinile de poliţie şi pompieri să se îndrepte spre Şoseaua Kotewall. Urgent, urgent, urgent! În apropiere de Po Shan şi şoseaua Sinclair a avut loc încă o alunecare de teren. Telefonic am fost informaţi că Rose Court şi încă două clădiri de douăsprezece etaje s-au prăbuşit!”

— Afurisită şi blestemată treabă! mârâi Armstrong. Uită-te pe unde mergi, pentru Dumnezeu, urlă el la şoferul care o luase pe sensul invers al şoselei, mai mai să se izbească de un camion. Întoarce aici la dreapta, tai-o spre Castle să ajungem la Robinson şi Sinclair! porunci el.

Tocmai se întorcea acasă după o altă întâlnire cu Brian Kwok, pe care acum voiau să-l repună pe picioare, simţea că-i plezneşte capul, se simţea sleit, când zărise semnalul de alertă. Amintindu-şi că Crosse locuia pe şoseaua Sinclair şi că-i spusese că va fi la petrecerea lui Jason Plumm după ce va încheia cu urmărirea în care plecase cu Rosemont, se hotărâse să verifice ce se întâmplase. Dumnezeule, se gândi el întunecat, dacă şi-a lăsat oasele pe acolo, cine o să preia conducerea serviciului secret? Şi ce facem, îi dăm drumul lui Brian sau îl mai ţinem? Ce facem cu el? În aparatul de radio răsună o altă voce, hotărâtă, stăpână pe sine, care răzbătea printre pârâiturile transmisiei.

— Aici adjunctul comandantului pompierilor, Soames. Alertă de gradul unu! Armstrong şi şoferul rămaseră cu gura căscată. Mă aflu la răscrucea dintre Sinclair, Kotewall şi Robinson, unde am stabilit punctul de comandă. Alertă de gradul unu, repet unu! Să fie informat guvernatorul şi reprezentantul guvernului imediat, aici dezastru de mari proporţii. Informaţi toate spitalele de pe insulă să fie pregătite să primească victimele. Să se dea ordin tuturor

ambulanţelor şi serviciilor paramedicale să se îndrepte în zonă. Vom cere imediat sprijinul masiv al armatei. Toate firele electrice s-au rupt, cerem generatoare, cabluri, mijloace de iluminat…

— Dumnezeule mare, îngăimă Armstrong. Pentru Dumnezeu, ia-o înainte, grăbeşte-te!

Maşina poliţiei porni în trombă…

— Ah, Ian, murmură Casey, cu ochii uscaţi, împietrită de spaimă, cu copilaşul agăţat de gât. Linc e undeva printre dărâmăturile acelea.

— Da, ştiu, îi spuse el reuşind să se facă auzit peste hărmălaia de glasuri, ţipete, gemele după ajutor care veneau dinspre ruinele ce încă se mai mişcau.

În jur umblau năuciţi tot felul de oameni, neştiind unde să caute, de unde să înceapă, cum să le dea o mână de ajutor celorlalţi.

— Eşti teafără?

— Da, da… dar Linc. Nu ştiu…

Încremeni. Mai la vale, chiar în faţa ei, lângă rămăşiţele liftului, o imensă grămadă de grinzi răsucite, resturi de pereţi de beton se prăbuşiră cu un trosnet asurzitor, stârnind o reacţie în lanţ mai la vale, şi, în momentul în care Dunross îşi îndreptă lumina lanternei într-acolo, văzură o masă de ruine dislocându-se şi izbindu-se de lift, desprinzându-l şi făcându-i vânt la vale, împrăştiind o mulţime de cadavre în urma sa.

— Doamne! scânci Casey şi pruncul se agăţă şi mai tare de gâtul ei, prins de panică.

— Du-te la maşină. Acolo vei fi în siguran…

În clipa aceea, un bărbat înnebunit se repezi spre ei, se uită la copilul din braţele ei, i-l smulse, strângându-l la piept, mulţumind domnului şi lui Casey că-l salvase.

— Unde l-aţi găsit?

Casey arătă năucită spre locul de unde scosese copilul. Bărbatul se uită aiurit într-acolo, apoi dispăru în noapte, plângând de-acum de-a binelea de fericire.

— Casey, stai aici, îi spuse Dunross alarmat, în vreme ce se auzeau sirenele apropiindu-se din toate direcţiile. Mă duc să arunc o privire.

— Doamne, fii cu mare băgare de seamă, simţi miros de gaz?

— Da, sunt multe scăpări de gaze.

La lumina lanternei începu să-şi croiască drum peste dărâmături, printre ele, lunecând, poticnindu-se. Drumul era foarte periculos, toată masa aceea imensă fiind încă instabilă, trosnind din toate părţile. Primul cadavru peste care dădu era al unei chinezoaice pe care n-o cunoştea. Zece metri mai la vale zăcea un european, cu capul strivit, de nerecunoscut. Iute, îndreptă raza lanternei mai departe, dar printre morţii aruncaţi în toate părţile nu-l zări pe Bartlett. Ceva mai jos mai erau două cadavre strivite, amândouă ale unor chinezi. Străduindu-se să-şi stăpânească senzaţia de vomă, îşi croi drum pe sub nişte pereţi ce abia se mai ţineau, spre un european, apoi ţinând cu grijă lanterna, reuşi să bage mâna în buzunarele victimei. Pe carnetul de conducere-scria: Richard Pugmire.

— O, Doamne! murmură Dunross.

Aici mirosul de gaz era şi mai puternic, şi inima i se strânse de spaimă când ceva mai la vale, din reţeaua electrică izbucnise jerbe de scântei. O să ne ducem cu toţii pe lumea cealaltă dacă scânteile alea blestemate ajung şi aici. Păşind cu mare greutate, reuşi să iasă dintre dărâmături şi-şi îndreptă spatele, respirând mai uşurat. Se mai uită o dată la cadavrul lui Pugmire şi apoi o porni la vale. După câţiva paşi auzi un geamăt înăbuşit. Trecu ceva timp până reuşi să localizeze de unde provenea, se vârî iar printre ruine, se strecură pe sub nişte ameninţătoare resturi de ziduri şi grinzi, reuşi să apuce o margine de zid, cu toată

puterea de care era în stare se chinui să ridice o bucată de beton şi s-o înlăture, dedesubt văzu un cap de om.

— Ajutor! gemu Clinker. Dumnezeu să te înzilească, ah, camarade!

— Stai aşa o clipă.

Dunross văzu că individul era ţintuit de o grindă imensă, dar grinda aceea proptea şi dărâmăturile de deasupra cu să nu vină peste el. Cercetă locul cu lanterna până găsi o bucată de conductă ruptă, şi încercă s-o folosească drept pârghie ca să salte puţin grinda. Piramida de dărâmături de deasupra începu să se clatine ameninţător.

— Poţi să te mişti? gâfâi el.

— Piciorul... ah, mă doare groaznic, dar încerc, şi Clinker întinse mâna şi se apucă de un drug de fior înfipt în moloz. Sunt gata dacă şi dumneata eşti.

— Cum te cheamă?

— Clinker. Ernie Clinker. Pe dumneata?

— Dunross, Ian Dunross.

— Ah! Clinker îşi mişcă cu mare greutate capul şi se uită în sus, pe ţeastă şi pe faţă îi curgea sânge, părul îi era năclăit, buzele strivite. Mulţumesc tai-pan, murmură el. Gata, sunt gata când vrei.

Dunross se opinti cu toată greutatea şi puterea lui în pârghia aceea improvizată, grinda se ridică puţin, Clinker se zvârcoli şi el, dar nu se putu clinti.

— Încă puţin, camarade, gâfâi el, scuturat de valuri de durere.

Dunross se opinti din nou, îşi simţi muşchii braţelor şi picioarelor că ţipă de efort, grinda se mai săltă o fracţiune, o avalanşă de moloz se porni, reuşi să salte grinda şi mai mult.

— Acum, şuieră el îngrozit, nu mai pot ţine...

Victima se apucă şi mai deznădăjduit de bucata de fier, începu să se tragă centimetru cu centimetru, peste ei se prăvăliră alte resturi de moloz, ieşise pe jumătate de sub dărâmături, când văzu că-şi eliberase trunchiul, Dunross

lăsă pârghia uşor, uşor de tot, şi observând că nu se prăvăleşte totul peste ei, îl apucă pe bătrân şi-l trase afară. Abia atunci zări dâra de sânge pe care acesta o lăsa în urmă, piciorul stâng lipsă.

— Bătrâne, nu mai mişca, îi spuse el plin de compătimire.

Clinker gâfâia din greu, aproape inconştient, chinuindu-se să-şi înfrângă gemetele de durere. Dunross sfâşie un bandaj, încropi un garou pe care-l strânse chiar sub genunchi. Apoi se ridică în spaţiul acela îngust, uitându-se la zidurile ameninţătoare care se puteau prăbuşi în orice clipită, şi încercă să se hotărască ce era de făcut mai departe. Întâi să-l scot pe amărâtul ăsta de aici, îşi spuse el, blestemând locul acela înghesuit de dărâmături. Apoi auzi trosnetele şi scârţâiturile dărâmăturilor care porneau să se mişte, pământul se cutremură, el se aplecă, ferindu-şi capul. Se porni o altă avalanşă.

45

Ora 21.13.

Trecuseră exact şaisprezece minute de când Rose Court fusese izbit de lunecarea de pământ, şi peste toată zona aceea vastă, marcată de dezastru, mişunau oameni. Unii abia reuşiseră să iasă de sub dărâmături, alţii veniseră în ajutorul celor sinistraţi, şi ceva mai la vale, lângă punctul de comandă plasat la intersecţie, se vedeau maşini de poliţie, patru de pompieri şi de salvare, reflectoarele lor mobile măturau panta, pompieri şi poliţişti se chinuiau disperaţi să-şi croiască drum printre dărâmături. Se stârni un incendiu care fu imediat înăbuşit, toată lumea fiind conştienta de pericolul scăpărilor de gaze. O ambulanţă plină cu răniţi sau muribunzi plecase deja, altele veneau în locul ei.

În bezna aceea totul avea un aer haotic, iluminatul public era scos din funcţie. Ploaia începu iar. Comandantul cel mare al pompierilor sosise doar de câteva minute şi trimisese o echipă de genişti şi alţi experţi ca să cerceteze fundaţiile clădirilor din jur de pe celelalte coline, ca să vadă dacă trebuiau şi acelea evacuate, pentru că toată zona Kotewall, Conduit şi Po Shan era susceptibilă să fie victima unor noi sinistre. Dumnezeule, îşi spuse cutremurat comandantul pompierilor, o să ne trebuiască săptămâni întregi ca să scoatem de aici morţii şi să punem rânduială! Dar pe chipul lui nu se putea citi decât un perfect calm. O maşină de patrulare se opri scrâşnind din frâne.

— Ei, hello, Robert, îl întâmpină comandantul. Mda, îi mai spuse el când văzu groaza ce se zugrăvise pe chipul celuilalt. Şi numai Dumnezeu ştie câţi or fi îngropaţi sub dărâmăturile alea.

— Feriţi! urlă cineva şi toată lumea fugi să-şi găsească, un adăpost, când o bucată imensă de beton armat ruptă din trupul mutilat al clădirii Sinclair o porni la vale zdrobind totul în drumul ei. Una dintre maşinile poliţiei îşi îndreptă reflectoarele în susul pantei şi se văzură limpede încăperi sfârtecate care priveau la ceruri. Într-una din ele se învârtea clătinându-se pe marginea rupturii o siluetă minusculă.

— Trimiteţi imediat pe cineva acolo şi vedeţi ce naiba se întâmplă.

Un pompier o luă la fugă. În bezna de la barajul de pe şoseaua Kotewall, se strânseseră locatarii de la blocurile din preajmă, toţi îngroziţi că vor urma şi alte alunecări de teren, neştiind dacă să evacueze locuinţele sau nu. Orlanda şi acum stătea năucită, sprijinindu-se de capota maşinii, picăturile de ploaie amestecându-se cu lacrimile pe faţa ei. Peste baraj trecu o altă echipă de poliţişti care se răspândiră în zona dezastrului, cercetând terenul la lumina lanternelor lor puternice din dotare. Unul dintre ei auzi un strigăt de ajutor de undeva din vale, îşi îndreptă lanterna

spre un tufiş, apoi schimbă direcţia iute când o văzu pe Riko făcând semne cu mâna şi strigând, în vreme ce la picioarele ei zăceau două siluete inerte.

Maşina lui Gornt se opri într-un scrâşnet de frâne la răspântia şoselei Kotewall. Fără să ia în seamă insistentele unui poliţist aflat acolo, el îi puse cheile maşinii în mână şi o luă la goană pe pantă în sus. Când ajunse în apropierea barajului şi văzu dimensiunile dezastrului, rămase împietrit. Doar cu câteva minute înainte fusese şi el acolo, bând şi făcându-i curte lui Casey, fiind convins că totul îi reuşise aşa cum plănuise el, la fel şi aranjamentul cu Orlanda, apoi toată acea victorie personală se dusese de râpă, se văzu iar privindu-l câineşte pe Dunross, dar un fel de miracol îl făcuse să plece la timp, iar acum probabil toţi ceilalţi erau morţi, îngropaţi sub dărâmături. Dumnezeule, şi Dunross, Orlanda, Casey, Jason, Ban...

— Dă-te la o parte! îi strigă un poliţist.

Mai mulţi brancardieri trecură în fugă pe lângă el, urmaţi de pompieri cu topoare de intervenţie, trecură peste talmeş-balmeşul acela de pământ şi pietre şi copaci şi resturi, îndreptându-se spre ruine.

— Sir, îmi pare rău, dar nu aveţi voie să staţi aici.

Gornt se dădu la o parte, încă gâfâind după fuga aceea la deal.

— A scăpat cineva de acolo?

— Da, sigur, bineînţeles, sunt convins că...

— L-ai văzut pe Dunross, pe Ian Dunross?

— Pe cine?

— Pe Dunross tai-panul?

— Nu, îmi pare rău, sir, nu l-am văzut! Şi poliţistul se întoarse ca să potolească nişte părinţi dezlănţuiţi.

Gornt se întoarse şi se uită fascinat spre locul sinistrului, îngrozit de dimensiunile sale.

— Dumnezeule! auzi el o voce de american.

Gornt se întoarse. Într-un grup care se chinuia să urce panta, îi zări pe Paul Choy şi Venus Poon. Toţi se uitau încremeniţi în bezna ce dăinuia în zona aceea.

— Paul, ce cauţi tu aici?

— Ah, domnule Gornt, unchiul meu trebuie să fie pe aici, murmură Paul Choy, abia reuşind să articuleze cuvintele. Dumnezeule! Uitaţi-vă!

— Patru Degete?

— Da, el…

Dar Venus Poon îl reduse la tăcere intervenind:

— Domnul Wu mă aştepta pentru ca să discutăm despre un contract de filmare. Va sponsoriza turnarea unui film.

Gornt trecu peste scornelile ei evidente şi mintea începu să-i lucreze cu înfrigurare: dacă reuşea să-l salveze pe Patru Degete, poate că bătrânul o să-l ajute să iasă basma curată din dezastrul care-l aştepta pe el la bursă.

— La ce etaj se afla?

— La cinci! îi spuse Venus Poon.

— Paul, tu ia-o spre clădirea Sinclair pe partea asta şi caută, iar eu o iau pe cealaltă şi ne întâlnim dincolo. Dă-i drumul!

Şi tânărul o luă la fugă înainte ca Venus Poon să fi avut vreme să-l oprească. Poliţistul era ocupat. Fără să mai şovăie, Gornt trecu dincolo de baraj. Cunoştea destul de bine cum arăta cel de-al cincilea etaj unde locuia Plumm, Patru Degete trebuia să fie pe undeva pe alături, în bezna aceea nici nu o băgă de seamă pe Orlanda care se afla de cealaltă parte a drumului. Îndată ce trecu de baraj o porni iute pe pantă în sus, simţind cum picioarele i se înfundau în glod. Uneori se mai şi împiedica.

— Heya, preacinstite domn, îi strigă el în cantoneză unui brancardier din apropiere. Nu ai cumva o lanternă în plus?

— Ba da, uite-o! îi răspunse celălalt. Dar ai grijă, că pe aici cam alunecă. Şi e plin de stafii!

Gornt îi mulţumi şi se grăbi mai departe, când se apropie de locul unde ar fi trebuit să fie foaierul se opri. Pe

panta muntelui în sus, atât cât putea cuprinde cu privirea, se vedea ruptura monstruoasă a alunecării de teren, de o sută de metri lăţime. Pe cele trei laturi ale acelui gol erau alte construcţii, unele abia în lucru şi gândul de a fi prins sub ele îl făcu să încerce o stare de greaţă. Şoseaua Conduit dispăruse cu totul, copacii fuseseră smulşi, parapetele nu mai existau. Iar când se uită în vale se înfioră. E de necrezut! îşi spuse el, amintindu-şi cât de mare şi puternică fusese durată terasa pe care fusese ridicată clădirea Rose Court, şi ce mult îl încântase priveliştea ei de-a lungul anilor. Apoi zări nişte lumini mişunând prin Sinclair Towers, clădirea faţă de care simţise numai ură, şi-l urâse pe Dunross şi mai mult pentru că el finanţase şi era proprietarul construcţiei şi-i stricase priveliştea. Când văzu că unul din colţurile superioare ale clădirii era ştirbit, îl trecu un val de bucurie, dar şi acesta deveni iute fiere când îşi aminti că şi el avusese un apartament la etajul al doisprezecelea la Rose Court, şi cât de bine se simţise acolo cu Orlanda, la etajul al optulea, acum numai dărâmături şi moarte. Dumnezeule, exclamă el cu voce tare, binecuvântându-şi jossul. Şi porni mai departe.

Casey stătea pe o grămadă de moloz, aşteptând disperată. Pe toată panta mişunau cei veniţi să dea p mână de ajutor, să salveze ce se mai putea salva, orbecăiau în semiîntuneric, strecurându-se printre resturile de clădire în precar echilibru, strigând şi aşteptând să primească răspuns de la cei prinşi sub dărâmături. Ici şi colo, unii se apucaseră să sape disperaţi, dând la o parte bucăţi de ziduri când reuşeau să găsească vreun nenorocit. Nerăbdătoare, se ridică în picioare şi se uită în josul pantei, căutându-l pe Dunross care dispăruse printre dărâmături, o vreme văzuse lumina lanternei sale rătăcind pe acolo, dar de câteva minute nu o mai zărise deloc. Neliniştea îi spori, minutele păreau nesfârşite şi ori de câte ori dărâmăturile

acelea se mai prăbuşeau, alţi fiori de teamă o traversau. Linc, Linc se află undeva printre zidurile acelea prăbuşite, îşi spunea ea obsesiv. Trebuie să fac ceva, nu pot să stau aici şi să aştept la nesfârşit şi să mă rog şi iar să stau să aştept, să-l aştept pe Ian să apară din nou. O să-l găsească el... Sări brusc îngrozită în picioare. O parte imensă de clădire se desprinsese mai la vale, făcându-i pe cei veniţi să dea o mână de ajutor să fugă care încotro să scape cu viaţă. Dar reacţia aceea în lanţ se potoli, se lăsă din nou linişte, dar inima nu înceta să-i bată nebuneşte în piept. Raza lanternei lui Dunross nu se mai mişca printre dărâmături ca s-o încurajeze. Fă Doamne să scape teafăr!

— Casey! Casey! Tu eşti? şi din întuneric apăru silueta lui Gornt.

— Quillan, se descărca ea pătimaş în vreme ce stătea lipită de pieptul lui, simţind cum puterea braţelor lui parcă îi dădea şi ei putere. Te rog ajută-l pe Linc...

— Am venit îndată ce am auzit nenorocirea, îi spuse el iute, fără s-o lase să vorbească. Am auzit la radio. Dumnezeule, am încremenit când m-am gândit că tu... Nu mai speram... Casey, Casey, revino-ţi!

— Sunt... sunt, mu-am revenit. Linc e... e acolo undeva, Quillan.

— Cum? Dar cum naiba a ajuns acolo. A...

— Era la Or... în apartamentul Orlandei şi Ian...

— Casey, poate te înşeli. Ascul...

— Nu, mi-a spus chiar Orlanda.

— Cum? Ea a reuşit să iasă? îngăimă Gornt. Orlanda a scăpat?

— Da. Era cu mine, lângă mine, pe colină când s-a întâmplat, şi am văzut totul, Quillan, am văzut avalanşa aia cumplită de pământ, cum s-a prăbuşit toată clădirea şi am fugit încoace, Ian a venit şi el să mă ajute şi Linc...

— Dunross? A scăpat şi el? întrebă el simţind cum îi erupe fierea în gură.

— Da, da, acum e pe acolo printre dărâmături. S-a deplasat clădirea înainte şi liftul… liftul era plin de cadavre. E pe acolo pe undeva, caută… caută în cazul că…

Glasul i se înecă, îl văzu pe Gornt că se uită în josul pantei.

— Cine a mai scăpat?

— Jacques, familia Chen, ziaristul, nu mai ştiu.

Nu reuşea să-i vadă prea bine faţa, aşa că nu ştia ce era în mintea lui.

— Îţi… Îţi pare rău că Ian a scăpat?

— Nu, din contră. Încotro a luat-o?

— Într-acolo! spuse ea şi luându-i lanterna arătă cu raza ei direcţia. Într-acolo unde se vede ridicătură aceea. El… de o vreme nu i-am mai zărit lumina lanternei, dar e pe acolo. Vezi unde sunt resturile liftului? Pe acolo.

Acum îi distingea trăsăturile feţei, ochii întunecaţi, barba care-i contura faţa colţuroasă, dar nu reuşi să citească pe ea nimic.

— Rămâi aici, îi spuse el. Aici eşti în siguranţă.

Îi luă lanterna şi dispăru printre dărâmături şi el. Ploaia se pornise mai tare, la fel de caldă ca şi noaptea, Gornt scuipă gustul de fiere din gură, fericit că adversarul său era în viaţă; urând ideea că era în viaţă, dar dorind mai mult să-l ştie viu. Era foarte lunecos prin noroiul acela, o bucată de zid se clătină şi apoi se prăbuşi. Gornt se poticni, se lovi la gleznă şi blestemă, porni mai departe, raza lanternei lui căutând un loc de trecere sigur, fără să-l găsească. Deci aşa. Ian Afurisitul Dunross tai-panul blestemat a scăpat înainte să se prăbuşească clădirea, îi trecu lui prin minte. Ticălosul ăla parcă e fermecat! Dumnezeule, dar nu uita, zeii sunt şi de partea ta. Nu uita… Se opri brusc auzind nişte slabe strigăte de ajutor de undeva din apropiere. Ascultă încordat, dar nu reuşi să-şi dea scama dincotro veneau. Strigă la rândul lui:

— Unde eşti? Unde eşti?

Şi din nou ascultă. Nimic. Şovăind, cercetă drumul înainte. Tot talmeş-balmeşul ăsta blestemat poate oricând luneca încă o sută de metri la vale cât ai clipi, îi trecu lui prin minte.

— Unde eşti? strigă el încă o dată.

Nu primi nici un răspuns, şi cu prudenţă porni mai departe, simţind mirosul puternic de gaze, când ajunse mai aproape de resturile liftului, se uită la cadavrele împrăştiate, nu recunoscu nici unul, înaintă, dădu colţul după nişte dărâmături, se aplecă să treacă pe sub un zid aflat în echilibru precar. Brusc îl orbi lumina unei lanterne.

— Quillan, se naiba cauţi aici? îl întrebă Dunross.

— Pe tine, îi răspunse Gornt întunecat, îndreptând lumina lanternei spre el. Casey mi-a spus că te joci de-a v-aţi ascunselea pe aici.

Dunross stătea pe o grămadă de moloz şi se odihnea ca să-şi mai tragă sufletul, braţele îi erau julite şi pline de sânge, hainele în neorânduială. Când dărâmăturile se mişcaseră şi în partea aceea, ieşirea îi fusese blocată. Când ţâşnise spre gura de ieşire, se lovise şi scăpase lanterna din mână, iar când avalanşa se oprise, se trezise prins în capcană alături de Clinker. Fusese nevoit să-şi adune toate puterile ca să nu se lase copleşit de panică în întuneric. Cu răbdare, începu să pipăie prin jur, în căutarea lanternei, dibuind cu degetele centimetru cu centimetru. Şi exact când era aproape să renunţe, dădu cu mâna de ea şi o apucă. Când văzu din nou lumină, spaima îl părăsi. Cu lanterna găsi o altă cale de ieşire. Acum se uită lung la Gornt, şi schiţă un zâmbet.

— Îţi pare rău că nu am murit?

Gornt ridică din umeri şi-şi afişă zâmbetul lui parşiv dintotdeauna.

— Mda, Joss! Dar o să se întâmple şi asta destul de curând! Dărâmăturile sub care se aflau trosniră, peretele se înclină uşor, îndreptă iute lumina lanternei într-acolo, cei

doi bărbaţi îşi ţinură răsuflarea. Şi asta chiar mai curând decât crezi dacă n-o ştergem naibii de-aici.

Dunross se ridică în picioare, gemu când simţi un junghi în spinare.

— Eşti rănit, pot să sper măcar atât? îl întrebă Gornt.

Dunross râse şi se simţi mai bine acum când aproape îi trecuse spaima că era să fie îngropat sub dărâmături.

— Nu. Vrei să-mi dai o mână de ajutor?

— Cum?

Şi Dunross arătă cu lanterna spre dărâmături, făcându-l pe Gornt să-l vadă în fine pe bătrân.

— Am fost prins sub dărâmături pe când încercam să-l scot de acolo.

Gornt se arătă dornic să-l ajute, se aplecă şi dădu la o parte nişte resturi de moloz ca să lărgească ieşirea.

— Îl cheamă Clinker, şi-a pierdut un picior, celălalt rănit.

— Dumnezeule! Stai, lasă-mă să te ajut! Şi Gornt apucă şi el de lespede, o clintiră din loc şi se lăsă în cavitatea aceea în care fusese prins Clinker, dar ieşi imediat şi se uită la Dunross. Păcat, amărâtul e mort!

— Eşti sigur?

Gornt îl săltă pe bătrân ca pe-o păpuşă de cârpă şi-l scoase afară.

— Bietul de el.

— *Joss! A* spus măcar în care, parte a clădirii se afla? La ce etaj? Mai era cineva cu el?

— Spunea ceva că e îngrijitor, că era pe la subsol şi a pronunţat un nume, mi se pare Mabel.

Gornt cercetă la lumina lanternei totul în jur.

— Ai mai văzut sau ai mai auzit pe cineva pe aici?

— Nu!

— Atunci hai să-l scoatem mai iute de aici, spuse Gornt hotărât.

Îl apucară amândoi, când ajunseră afară de tot, în siguranţă, se opriră să-şi tragă sufletul. Nişte brancardieri trecură prin preajmă, Dunross îi chemă.

— Prea cinstite stăpâne, o să-l ridicăm noi, spuse unul dintre ei, puseră cadavrul pe o targă şi dispărură..

— Quillan, înainte de a ne întoarce la Casey… ea spunea…

— De Bartlett? Da, mi-a spus şi mie că era în apartamentul Orlandei, spuse Gornt şi-l privi cu atenţie pe celălalt. Apartamentul ei era la etajul opt.

Dunross se uită spre vale: acum erau mai multe lumini de lanterne decât înainte.

— Şi pe unde crezi că ar putea fi acum apartamentul acela?

— Trebuie să fi murit. Etajul opt?

— Da. Dar cam pe unde?

Gornt cercetă pantă.

— De aici nu văd nimic. S-ar putea să recunosc ceva în harababura asta, dar tare mă îndoiesc. Ar trebui să fie pe acolo, pe lângă şoseaua Sinclair.

— Ar putea fi încă în viaţă, în vreo cavitate. Hai să ne ducem să vedem.

Chipul lui Gornt se schimonosi într-un zâmbet ciudat.

— Ai încă nevoie de el şi de afacerea cu el, aşa-i?

— Nu, acum nu mai am.

— Rahat! Şi Gornt porni să urce panta, Casey! strigă el cu mâinile pâlnie la gură. Noi ne ducem mai la vale. Du-te înapoi la baraj şi aşteaptă-ne acolo.

O auziră pe Casey răspunzând ceva.

— În regulă, ai grijă! după care Gornt spuse acru: În regulă, dacă tot trebuie să ne jucăm de-a eroii, hai s-o luăm din loc. O iau eu înainte! şi porni.

Dunross, la fel de acru şi supărat de prezenţa celuilalt, o luă după el, simţind cum îl apucă tot mai mult furia. Cei doi bărbaţi coborau printre dărâmături, iar când ieşiră dintre ele, o porniră la vale. Din loc în loc dădeau peste câte un cadavru sau bucăţi de trupuri omeneşti, dar nici una dintre victime nu era de recunoscut. Trecură pe lângă supravieţuitori ieşiţi din minţi, sau rude ale celor dispăruţi

care săpau cu disperare sau încercau să scormonească pământul cu mâinile goale cu vreun băţ, cu orice le cădea la mână. Când ajunseră la piciorul pantei, Gornt se opri, cercetă cu grijă resturile clădirii la lumina lanternei.

— Ai dat de ceva? îl întrebă Dunross.

— Nu, răspunse Gornt care zări nişte draperii sfâşiate ce ar fi putut fi ale Orlandei dar nu era sigur fiindcă de aproape doi ani nu mai călcase pe acolo, lumina lanterne-i şovăi.

— Ce-ai găsit?

— Nimic.

Gornt începu să urce o grămadă de moloz, căutând vreun semn care să-i indice că acela era apartamentul ei sau al firmei *Asian Properties,* de la etajul cinci.

— Uite, s-ar putea să fie nişte resturi din mobila lui Plumm, spuse el arătând spre o sofa sfâşiată, cu arcurile ieşite.

— Ajutor, ajutor. În numele tuturor zeilor! se auzi un geamăt în cantoneză care venea de undeva din apropiere.

Gornt se repezi în direcţia de unde venea acel glas părându-i-se a fi al lui Patru Degete. Dunross venea pe urmele lui. În mijlocul dărâmăturilor dădură de un bătrân chinez, tăvălit rău de tot, acoperit de moloz şi praf, şezând în mijlocul dezastrului şi uitându-se aiurit în jur. Părea să nu fie rănit, când Gornt şi Dunross ajunseră lângă el. Bătrânul se schimonosi la faţă, orbit de lumina lanternelor. Amândoi îl recunoscură de îndată: Ching Zâmbăreţul, bancherul.

— Ce s-a întâmplat prea cinstiţi domni? întrebă el în cantoneză.

Gornt îi relată şi bătrânul rămase cu gura căscată.

— O zei! De necrezut. Şi eu mai sunt în viaţă? Chiar sunt în viaţă?

— Da. Smiler Ching, la ce etaj te aflai?

— La doisprezece... eram în sufragerie, mă uitam la televizor, şi Smiler îşi scormoni memoria şi zâmbi. Tocmai mă uitam la curva aia dulce de Venus Poon... şi deodată s-a

auzit un trosnet cumplit dinspre şoseaua Conduit. Şi nu mai ştiu decât că m-am trezit aici, acum câteva minute… m-am trezit aici…

— Cine mai era în apartament cu tine?

— Amah. Prima nevastă a ieşit să joace mah-jong! şi bătrânul acela sfrijit se ridică cu prudenţă în picioare, se prăbuşi şi gemu. Ayeeyah, pe toţi zeii. O, o minune adevărată, tai-pan şi al doilea tai-pan. Zeii sunt cu mine. absolut sigur, şi e sigur că o să-mi recuperez banca şi o să ajung din nou bogat şi econom la Clubul hipic, ayeeyah, ce joss!

Din nou îşi cercetă picioarele să vadă dacă-l ţin şi o tuli dintre dărâmături.

— Dacă resturile astea fac parte din etajul doisprezece, atunci etajul opt trebuie să fie pe undeva pe colo, spuse Dunross arătând cu lumina lanternei.

Gornt încuviinţă dând din cap, fără nici o expresie pe faţă.

— Dacă ticălosul ăla bătrân a supravieţuit, de ce nu şi Bartlett!

— Poate. Hai să-l căutăm!

46

Ora 23.05.

Un camion militar goni la deal prin ploaia deasă, împroşcând cu noroi în toate părţile, şi se opri lângă punctul de comandă. Soldaţi din garda irlandeză în salopete şi haine de ploaie, unii cu topoare de intervenţie în mână, săriră jos din camion. Îi aştepta un ofiţer.

— Sergent! O iei în sus.

Ofiţerul era tinerel şi arătă cu un băţ cum au ofiţerii spre partea stângă a alunecării de pământ. Mantaua de ploaie, cizmele, pantalonii îi erau mânjiţi de noroi.

— Nu fumează nimeni, pe undeva e o scurgere afurisită de gaz, şi luaţi-o din loc!

— Sir, unde-i compania Alfa?

— Sus la Po Shan. Delta e la mijlocul pantei. Pe şoseaua Kotewall avem o staţie de prim-ajutor. Eu stau pe canalul patru pe care luăm legătura. Daţi-i drumul.

Oamenii priviră imaginea dezastrului.

— Dumnezeule mare! murmură cineva.

Şi o luară, la fugă pe urmele sergentului. Ofiţerul se întoarse la postul său de comandă şi ridică receptorul telefonului de campanie.

— Compania Delta, aici comandantul. Raportul!

— Am scos patru cadavre, sir, şi doi răniţi. Suntem la mijlocul pantei. Una dintre femei e o chinezoaică, pe nume Kwang, fracturi multiple, altfel a scăpat uşor, iar bărbatul ei e şocat bine de tot.

— În care parte a clădirii se aflau?

— La etajul cinci. Bănuim că i-au salvat grinzile de rezistenţă. Amândoi răniţii sunt în drum spre staţia de salvare de pe Kotewall. De aici auzim pe cineva îngropat adânc sub dărâmături. Dumnezeu să ne apere, sir, dar nu putem ajunge la el, pompierii nu pot folosi aparatele de tăiat oxiacetilenice. Aici e prea mult gaz. Altceva nimic în zona noastră, sir.

— Daţi-i bătaie mai departe! Şi ofiţerul se întoarse şi se răsti la un soldat de legătură. Dă o fugă şi-i zoreşte pe indivizii de la gaze şi vezi ce-i face să tândălească atâta. Spune-le că răspund cu capul.

— Da. sir.

Ofiţerul trecu pe alt canal radio.

— Staţia de salvare Kotewall, aici comandamentul. Care-i situaţia?

— Până acum paisprezece cadavre, domnule căpitan, nouăsprezece răniţi, unii foarte grav. Şi le înregistrăm numele cât de repede putem. Pe sir Dunstan Barre tocmai l-am scos de sub dărâmături. Încheietura mâinii fracturată.

— Daţi-i bătaie mai departe. Poliţia are un punct pentru înregistrarea persoanelor dispărute pe canalul şaisprezece. Transmiteţi-le lor toate numele, morţi, răniţi, pe toţi cât mai repede. Aici avem de furcă destul de mult cu cei care sunt îngrijoraţi de soarta victimelor.

— Da, sir. Se zvoneşte că o să evacuăm toată zona.

— Guvernatorul, împuternicitul guvernului şi şeful pompierilor asta deliberează acum.

Ofiţerul îşi frecă obosit faţa, apoi ieşi în fugă să întâmpine încă un camion cu soldaţi indieni de la Departamentul lucrărilor publice, trecu iute pe lângă guvernator, împuternicit şi comandantul pompierilor aflaţi la postul de comandă de pe colina ce domina foaierul de la Sinclair Towers. Dintr-o maşină ieşi iute un inginer supraveghetor de la Departamentul lucrărilor publice, bărbat cu părul alb care se grăbi să se prezinte la comandament.

— Bună scara, domnilor, spuse el îngrijorat. Am făcut o inspecţie prin toate clădirile, de la Po Shan încoace. Recomand să evacuăm nouăsprezece clădiri.

— Doamne Dumnezeule mare, explodă sir Geoffrey. Vrei să spui că tot muntele ăsta afurisit are de gând s-o ia la vale?

— Nu, sir, dar dacă mai ţine ploaia asta va avea loc altă alunecare de teren. Toată zona asta are o lungă istorie cu alunecările astea, şi arătă în întuneric. În 1941 şi 50 au avut loc în zona Bonham, în 1959 un sinistru major la Robertson, şoseaua Lytton, şi lista e fără sfârşit, sir. Eu recomand evacuarea zonei.

— Care clădiri?

Inginerul îi înmână guvernatorului o listă, apoi iar făcu semn cu mâna arătând spre întunericul din jur. Tare mi-e teamă că măsura va afecta mai bine de două mii de locuitori.

Toată lumea exclamă uluită, şi privirile tuturor se întoarseră spre guvernator. Acesta citi lista, se uită spre

panta muntelui. Râpa lăsată în urmă de lunecarea de teren domina toată zona, silueta muntelui părând ameninţătoare. Apoi spuse:

— Prea bine, aşa să se facă. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, evacuarea să aibă loc în mod cât mai organizat, nu vrem panică!

— Da, sir, şi inginerul se grăbi să disipară.

— Donald, nu mai putem aduce oameni şi echipament?

— Îmi pare rău, sir, dar în momentul ăsta nu, îi răspunse şeful poliţiei, un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu nişte trăsături de om hotărât. Ne-am împrăştiat şi aşa destul de mult, mai există o alunecare masivă de teren în Kowloon, alta la Kwun Tong, optzeci de colibe de-ale refugiaţilor au fost înghiţite, avem deja patruzeci şi patru de morţi numai acolo până acum, din care douăzeci de copii.

Sir Geoffrey se uită gânditor la panta aceea a muntelui.

— Dumnezeule, mormăi el. Acum că Dunross a reuşit să ne aducă şi sprijinul chinezilor, am crezut că necazurile noastre au luat sfârşit, cel puţin în noaptea asta.

Şeful pompierilor scutură din cap, se vedea că era tras la faţă:

— Sir, tare mi-e teamă că necazurile noastre abia încep. După aprecierile noastre, sub dărâmături sunt mai bine de o sută de morţi. O să ne trebuiască săptămâni ca să eliberăm toată zona aceea, adăugă el cu convingere.

— Mda! spuse guvernatorul nehotărât, ca după aceea să adauge imperios: O să urc spre Kotewall. Mă găsiţi pe canalul cinci.

Se îndreptă spre maşina lui, aghiotantul lui îi deschise portiera, dar sir Geoffrey se opri brusc. Roger Crosse şi Sinders se întorceau împreună de la hăul cel mare lăsat de alunecarea de teren pe şoseaua Sinclair, unde se prăbuşise tavanul galeriei de drenaj.

— Ei, vreo veste bună?

— Nu, sir. Am reuşit să ne strecurăm în tunel, dar tavanu-i prăbuşit pe cincizeci de metri, pe acolo nu putem pătrunde cu nici un chip în Rose Court, îi spuse Crosse.

Când Rose Court se prăbuşise, şi smulsese şi din Sinclair Towers colţul a patru etaje, Crosse se nimerise lângă blocul unde-şi avea apartamentul, la numai şaptezeci de metri de dezastru. Îndată ce-şi recâştigase stăpânirea de sine, primul lui gând fusese la Plumm, al doilea la Suslev. Suslev era pe aproape. În vreme ce se îndrepta spre foaierul întunecat al lui Sinclair Towers, se izbi de o mulţime de locatari înnebuniţi ce se repezeau afară din clădirea întunecată. Îmbrâncindu-i, îşi croi drum cu greu spre scări şi începu să urce spre etajele superioare, luminându-şi drumul cu o lanternă mică în formă de creion. Apartamentul 32 dispăruse aproape cu totul, scara de serviciu din spate se prăbuşise pe trei etaje. În timp ce Crosse se uita năucit în hăul întunecat, îi fu limpede că dacă Suslev fusese surprins acolo, sau la Clinker, atunci era ca şi mort, singura cale de scăpare ar fi fost tunelul de drenaj. O dată ajuns la subsol, o luă prin spate şi se strecură spre intrarea secretă a tunelului. Dedesubt apa fierbea ca un torent. O luă iute spre şosea, acolo unde se prăbuşise tavanul tunelului. Prin spărtura aceea apa dădea afară. Fu mai mult decât satisfăcut, fiindcă acum era convins că Suslev murise. Se duse la primul telefon şi dădu alarma, apoi îl ceru pe Sinders.

— Da? Hello, Roger.

Îi spuse unde se afla şi ce se întâmplase, adăugând:

— Suslev era la Clinker, şi oamenii mei ştiu că n-a ieşit de acolo, aşa că probabil e îngropat sub dărâmături. Probabil amândoi. Nu există nici o şansă să fi scăpat cu viaţă.

— Fir-ar să fie! urmă o lungă pauză. Vin într-acolo.

Crosse ieşise din nou în stradă şi se apucă să organizeze evacuarea blocului Sinclair Towers şi intervenţiile echipelor de salvare. Trei familii dispăruseră când fuseseră smulse

apartamentele din colţul clădirii. Când sosiră comandanţii de la poliţie şi pompierii, se constată moartea a şapte persoane, din care doi copii, alte patru victime erau în agonie. La sosirea guvernatorului şi a lui Sinders, se duseră să deschidă gura tunelului ca să vadă dacă pe acolo putea exista o cale de acces.

— Pe aici nu e nici o posibilitate să pătrundem, sir Geoffrey. Tot tunelul de drenaj s-a prăbuşit, aş zice că definitiv, sir.

Crosse avea o figură gravă pe măsura momentului, deşi în sinea lui era încântat nevoie mare pentru soluţia găsită de divinitate. Sinders arăta acru de tot.

— Mare păcat! Mda, ghinion curat. Am pierdut o şansă importantă.

— Şi chiar crezi că el ţi-ar fi spus până la urmă cine naiba e diavolul ăsta de Arthur? îl întrebă sir Geoffrey.

— De asta-s sigur, îi răspunse Sinders convins. Nu eşti şi tu de acord, Roger?

— Ba da, şi Crosse făcu un efort considerabil să nu zâmbească. Da, sunt convins.

— O să avem rău de furcă, la naiba, la nivel diplomatic când individul n-o să mai apară pe *Ivanov.*

— Dar nu e vina noastră, sir, îi replică Sinders. Asta a fost voinţa Domnului.

— De acord, dar ştii şi tu bine cât de xenofobi sunt ruşii. Şi aş putea paria tot ce am că ăia o să-şi închipuie că noi îl ţinem închis şi-l cercetăm. Ar fi bine ori să-l găsim pe unde umblă sau măcar cadavrul lui cât mai iute.

— Da, sir, şi Sinders îşi ridică gulerul şi mai mult ca să se apere de ploaie. Cum rămâne cu plecarea lui *Ivanov?*

— Ce sugerezi?

— Roger?

— După părerea mea ar fi bine să luăm legătura cu ei imediat, sir, să-i spunem lui Boradinov ce s-a întâmplat şi o să amânăm plecarea dacă aşa doresc. O să-i trimit maşina

să-l aducă pe el şi pe oricare mai doreşte el să ne ajute să-l căutăm.

— Bun. O vreme mă găsiţi la Kotewall.

Se uitară în urma guvernatorului, apoi se retraseră în partea ferită de ploaie a clădirii. Sinders se uită gânditor la tot talmeş-balmeşul acela.

— Nu cred că mai există vreo şansă să-l găsim viu, ce zici?

— Nici una.

Un poliţist istovit de alergătură se apropie în grabă de ei:

— Sir, asta e ultima listă a celor morţi sau salvaţi, şi tânărul îi întinse hârtia lui Crosse după care continuă: Radio Hong Kong a trimis-o pe Venus Poon încoace şi o s-o auzim din clipă în clipă. E sus la Kotewall.

— În regulă, mulţumesc, şi Crosse parcurse iute lista. Dumnezeule!

— L-au găsit pe Suslev?

— Nu. Dar o mulţime dintre cei pe care-i cunosc eu sunt morţi, şi-i întinse celuilalt lista. Cu Boradinov iau eu legătura, apoi mă întorc în zona unde locuia Clinker.

Sinders încuviință din cap. Douăzeci şi opt de persoane salvate, şaptesprezece morţi, numele lor nu-i spuneau nimic. Printre cei morţi era Jason Plumm…

La cheul din Kowloon unde era amarat *Ivanov,* culii mişunau în sus şi în jos pe schelele de acces, cocoşaţi sub echipamentele şi încărcăturile sosite în ultimul minut. Din cauza stării de urgenţă, supravegherea poliţiei fusese redusă la minimum, şi acum rămăseseră doar câte doi poliţişti la fiecare schelă. Ascuns sub o pălărie mare de culi, cu nădragi şi salopetă de culi, cu picioarele goale, la fel ca toţi ceilalţi, urcă neobservat pe navă. Când îl văzu, Boradinov o luă iute înainte spre cabina lui Suslev, o dată ajunşi înăuntru izbucni:

— Cristoase, tovarăşe comandant, aproape că nu mai speram să vă mai vedem, suntem nevoiţi să ple...

— Taci din gură şi ascultă-mă bine, i-o reteză Suslev gâfâind, încă şocat de cele prin care trecuse, scoase sticla de vodcă, trase un gât, se înecă cu alcoolul tare. Echipamentul nostru radio e reparat?

— Da, în parte, da, în afară de radarul de spionaj.

— În regulă! şi-i relată precipitat ce se întâmplase. Nici eu nu ştiu cum am reuşit să ies, şi nu-mi mai amintesc decât că fugeam la vale. Am găsit un taxi şi am venit încoace, Suslev mai trase o duşcă, simţi că alcoolul îl ajută să-şi revină, şi se miră singur cum printr-o minune scăpase şi de moarte şi de Sinders. Ascultă, pentru toţi ceilalţi, eu sunt încă acolo, la Rose Court, am murit, sunt dispărut, îi spuse el şi în minte îi ţâşni planul.

Boradinov se uită lung la el:

— Dar, tovarăşe comandant...

— Te duci la poliţie şi spui că n-am apărut la bord, întreabă-i dacă poţi amâna plecarea. Dacă spun nu, bun, plecăm imediat. Dacă spun da, putem rămâne, mai stăm câteva zile, apoi cu părere de rău o luăm din loc. Ai priceput?

— Da, tovarăşe comandant, dar de ce?

— Mai târziu explicaţiile. Ai grijă ca toată lumea la bord să fie convinsă că am dispărut. Ai priceput?

— Da.

— În cabina asta nu mai intră nimeni până când nu suntem în deplină siguranţă, în apele internaţionale. Fata e la bord?

— Da, în cealaltă cabină, aşa cum aţi ordonat.

— Bun! Şi Suslev se gândi ce să facă în privinţa ei, o putea lăsa la ţărm, pentru că el era dat dispărut şi avea să fie dispărut pentru totdeauna, sau să meargă mai departe cu planul iniţial. Rămânem la ce-am plănuit. E mai sigur aşa. Când poliţia o să aducă vestea că sunt dispărut – pentru că m-au urmărit cei de la serviciul secret ca de

obicei şi ei ştiu că eram cu Clinker – spune-i doar că am amânat plecarea şi să rămână în cabină până sosesc eu. Şi acum şterge-o!

Suslev închise uşa cu cheia, îl încercă un sentiment de uşurare atât de imens că aproape se pierdu cu totul, dădu drumul la radio. Acum putea dispare, Sinders nu avea să trădeze niciodată ce ştia el despre un om care între timp murise. Acum îi va fi uşor să convingă centrul să treacă altuia răspunderea acţiunilor în Asia, urmând ca el să-şi asume altă identitate şi să primească alte misiuni. Putea foarte bine să spună că diversele scurgeri de informaţii din reţeaua europeană, dovedite de rapoartele AMG, făceau necesară schimbarea lui cu altcineva care să ia legătura cu Plumm şi Crosse, dacă şi ceilalţi doi scăpaseră cu viaţă, se gândi el. Dar mai bine ar fi să fi dispărut amândoi. Nu, nu Roger, Roger e prea preţios. Fericit şi mai încrezător în soarta sa decât fusese vreodată, intră în baie, găsi un brici, pămătuful, se apucă să fredoneze o melodie a Beatlesilor pe care o auzea la radio. Poate că ar trebui să cer o misiune în Canada. Nu e Canada unul dintre posturile noastre cele mai importante, vitale? Cam pe acelaşi loc cu Mexicul? Îşi zâmbi în oglindă. Ehei, alte locuri spre care avea să se în-drepte, noi misiuni de împlinit, cu un nume nou şi avansare, când numai cu câteva ore înainte îl aşteptau numai dezastre. Poate că o iau pe Vertinskaia cu mine la Ottawa. Începu să se bărbierească. Când Boradinov se întoarse aducând vestea că aveau încuviinţarea poliţiei să mai rămână, aproape că nici nu-l mai recunoscu pe Gregor Suslev, acum fără mustaţă şi barbă.

47

Ora 21.40.

Bartlett fusese prins la douăzeci de picioare în adânc, sub un păienjeniş de grinzi care-l feriră să nu fie strivit de

dărâmături. Cu trei ore în urmă, când venise, avalanşa de pământ, fusese surprins în uşa bucătăriei pe când se delecta cu o bere rece de la gheaţă şi privea pe fereastră oraşul. Făcuse o baie, se îmbrăcase şi, simţindu-se minunat, o aştepta pe Orlanda să se întoarcă. Apoi simţi că se prăbuşeşte, toată lumea înnebunise deodată în chip ciudat, podeaua cădea peste el, stelele păreau să fie unde ar fi trebuit să se afle pământul, oraşul ajunse deasupra lui. Urmă o bubuitură monstruoasă, orbitoare, ceva îi goli plămânii de aer, şi se prăbuşise la nesfârşit într-un hău care urca în loc să coboare. Îşi recăpătă cunoştinţa în mod trudnic, chinuitor. În mormântul în care se trezi, era beznă şi-l durea tot trupul. Nu putu să-şi dea seama ce se întâmplase şi nici unde se afla. Când se dezmetici cu adevărat, se zgâi în jurul lui încercând să zărească ceva, şi începu să pipăie cu mâinile în jur lucruri care nu păreau să aibă nici o noimă. Bezna aceea chioară îi provoca un fel de vomă şi, îmboldit de panică, vru să zvâcnească în picioare, se izbi cu ţeasta de un colţ de beton care fusese cândva parte a zidului exterior şi căzu din nou năucit, căderea fiindu-i amortizată de resturile unui scaun. În scurt timp mintea i se limpezi, dar îl durea îngrozitor capul, braţele, trupul întreg. Îi atrase atenţia cadranul fosforescent al ceasului de la mână. Arăta 11.41. Da, îmi amintesc... Ce îmi amintesc? Haide, pentru numele lui Dumnezeu, mormăi el, vino-ţi în fire, adună-te. Unde naiba eram? Şi se zgâi spre întunericul din jur cu tot mai multă panică. Dibui contururi vagi de grinzi, bucăţi de beton care aminteau de pereţii unei încăperi. Nu distingea mai nimic şi puţinul pe care-l ghicea nu-l ajuta să priceapă nimic. De undeva veni o lucire de lumină reflectată de-o suprafaţă lucioasă: erau rămăşiţele unei sobe de gătit. Şi în aceeaşi secundă memoria începu să-i funcţioneze. Stăteam în bucătărie, murmură el, asta-i, Orlanda tocmai plecase, cu vreo oră înainte... cu jumătate de oră. Asta înseamnă ora nouă când s-a întâmplat ce s-a întâmplat. O fi fost un cutremur?

Hmm? îşi pipăi cu grijă mădularele, faţa, simţi junghiul unei dureri din umărul drept ori de câte ori se mişca. La naiba! mormăi el, ştiind bine că îşi dislocase umărul. Faţa şi nasul îi ardeau, pline de răni. Respira greu. În rest totul părea să fie la locul lui, cu toate că încheieturile parcă-i fuseseră sucite, şi ţeasta îl durea groaznic. E în regulă, eşti întreg, poţi respira, poţi vedea, poţi... Se opri, pipăi în jur, găsi o bucată de moloz, ridică mâna cu grijă şi o lăsă să cadă. Auzi zgomotul căderii şi inima i se învioră. Şi poţi şi auzi. Dar ce naiba s-a întâmplat? Dumnezeule, e ca pe vremuri la Iwo Jima.

Se lăsă pe spate ca să-şi mai cruţe puterile. Numai atât îţi rămâne de făcut, le spusese bătrânul sergent, stai frumos întins şi-ţi foloseşti tărtăcuţa, dacă eşti prins sub dărâmături sau îngropat de explozia unei bombe. Întâi vezi dacă poţi respira, apoi încerci să faci o gaură cumva, fă orice poţi numai să reuşeşti să ai aer de respirat, ăsta-i cel mai important apoi îţi pipăi mădularele, vezi dacă auzi, de văzut o să-ţi dai singur seama dacă vezi, dar stai naibii liniştit şi adună-ţi minţile, nu te lăsa împins de panică. Panica te omoară. Eu am scos la lumină indivizi care au stat îngropaţi şi patru zile, şi se căcaseră pe ei ca porcii. Atâta vreme cât poţi respira, vedea şi auzi, poţi foarte bine să rezişti şi o săptămână. La naiba, patru zile-s un fleac. Dar pe alţii i-am dezgropat după numai o oră şi se înecaseră singuri cu noroi, sau cu propria lor vomă, sau se izbiseră cu capul lor afurisit de vreun fier până rămăseseră fără cunoştinţă şi dacă ar fi stat cuminţi aşa cum v-am spus, ne-ar fi auzit umblând pe deasupra şi ar fi putut să ne strige. La naiba! Ticăloşilor, dacă vă apucă panica atunci când vă treziţi îngropaţi, puteţi să vă socotiţi nişte oameni morţi. Precis. Eu am fost îngropat de cincizeci de ori. Fără panică!

— Fără panică, sir, spuse Bartlett cu voce tare şi se simţi mai bine, binecuvântându-l pe omul acela. O dată, în cursul unui atac groaznic la Iwo Jima, căzuse o bombă peste hangarul la care lucrau, şi fusese îngropat sub dărâmături.

După ce-şi îndepărtase pământul care-i acoperise ochii, gura şi urechile, îl apucase panica şi se repezise orbeşte asupra pereţilor acelui mormânt, dar imediat îşi adusese aminte: fără panică, şi se silise să se stăpânească. Atunci îşi dăduse seama că tremura ca un câine scos din minţi de ameninţarea cravaşei. Dar îşi stăpânise groaza, când văzu că era întreg şi se scuturase de spaima iniţială, începuse să privească cu grijă în jur. Bombardamentul avusese loc ziua, aşa că putea distinge destul de bine unde se afla şi zări o cale de a ieşi de sub dărâmături. Şi totuşi aşteptase cu răbdare, amintindu-şi de sfaturile acelea. Curând auzise voci. Strigase, dar cruţându-şi vocea. Şi nu uitaţi, la naiba, cruţaţi-vă vocea, cruţaţi-vă vocea. Nu să răcniţi până răguşiţi de tot de prima dată când auziţi că cei veniţi în ajutor sunt pe aproape. Staţi liniştiţi. La naiba, am cunoscut indivizi care au urlat până când au amuţit de tot fir-ar să fie, când noi eram doar la câţiva paşi, aşa că n-am putut da de ei. Băgaţi-vă bine la dovleac, cei care vă caută au şi ei nevoie de ajutorul vostru. Nu vă lăsaţi furaţi de panică! Dacă nu puteţi striga, bateţi cu ceva, cu orice, faceţi zgomot cumva, daţi un semn şi o să vă scoatem la lumină, atâta vreme cât mai puteţi respira... şi o săptămână trece repede, nu contează. Ticăloşilor, trebuie să mai ţineţi şi regim...

Bartlett îşi folosi toate facultăţile. Auzi dărâmăturile cum scrâşnesc şi se consolidează, undeva în apropiere picura apă, dar nici o mişcare omenească. Apoi auzi foarte slab sirena unei maşini de poliţie. Convins că cei care trebuiau să salveze victimele veniseră deja, începu să aştepte. Inima i se linişti, se lăsă pe spate şi-l binecuvântă pe bătrânul sergent major. Îl chema Spurgeon, Spurgeoh Roach, un negru.

Probabil că a fost un cutremur, se gândi el. Se prăbuşise toată clădirea, sau doar etajul la care se afla el şi cel de deasupra? Sau poate că se prăbuşise un avion asupra clădirii... La naiba, nu, aş fi auzit zgomotul avionului care se

apropia. Şi o clădire ca asta nu s-ar fi prăbuşit ca una cu două, când e construită după toate reglementările... dar am auzit eu că la Hong Kong unii antreprenori se ţin de şmecherii, nu folosesc oţel şi beton aşa cum s-ar cuveni, de prima calitate. Dumnezeule, dacă am sa ies, nu, când am să ies de aici... Asta era altă regulă draconică a bătrânului sergent: nu uitaţi niciodată, atâta vreme cât mai puteţi respira, o să scăpaţi, o să scăpaţi sigur! Sigur, când am să ies de aici, am să-l caut pe Spurgeon şi am să-i mulţumesc aşa cum se cuvine. Şi cred că am să dau în judecată pe cineva. Casey sigur că... ah, Casey, sunt fericit că ea nu e băgată în rahatul ăsta, nici Orlanda. Amândouă... Dumnezeule, Orlanda s-ar putea să fi fost surprinsă...

Dărâmăturile începură să se mişte din nou, aşteptă, inima i se zbătea în piept. Dar acum parcă se vedea puţin mai bine. Deasupra capului său era o încâlceală de grinzi de oţel, conducte pe jumătate îngropate în betonul pleznit, crătiţi şi oale, bucăţi de mobilă. Şi podeaua pe care stătea era pleznită, mormântul acela era destul de îngust, abia avea loc să sc ridice în picioare. Cum zăcea pe spate, ridică mâna teafără, dar nu putu să atingă ce era deasupra capului. Se ridică în genunchi, întinse din nou mâna, apoi se săltă în picioare de-a binelea, pipăind mereu în jur, spaţiul acela îngust dându-i o senzaţie de claustrofobie. Nu te lăsa prins de panică, strigă el tare, şi sunetul propriei sale voci îl mai încuraja puţin. Nu vă fie teamă vorbiţi cu voce tare, le mai spusese Spurgeon. Din nou lucirea aceea de lumină pe faţa maşinii de gătit îi atrase atenţia. Dacă sunt lângă ea înseamnă că mă aflu la bucătărie. Ei, unde era soba asta? Se aşeză jos şi încercă să-şi reproducă în minte apartamentul. Soba fusese fixată în perete, în partea opusă mesei de bucătărie, ferestrei, lângă uşă, şi frigiderul cel mare era şi el alături spre fe... La naiba, dacă sunt în bucătărie atunci am şi mâncare şi bere, şi pot trece săptămână uşor! Dumnezeule, dacă aş putea avea nişte lumină! O fi pe-aici vreo lanternă, chibrituri, chibrituri şi o

lumânare. Hei, ia stai o clipă, bineînţeles că era o lanternă pe perete, lângă frigider. Spunea că mereu îi săreau siguranţele şi uneori mai rămâneau şi fără curent... da, sigur, erau şi chibrituri în sertarul de la bucătărie, o mulţime, cu ele aprindea gazul. Gazul!

Bartlett se opri brusc, adulmecă aerul. Nasul rănit îi era înfundat, încercă să şi-l sufle, adulmecă din nou. Nu simţi miros de gaz. Doamne Dumnezeule, oftă el, uşurat, ghidându-se după maşina de gătit, începu să bâjbâie centimetru cu centimetru. Nu găsi nimic. După vreo jumătate de oră, dădu cu degetele de nişte cutii cu alimente şi cu bere apoi. Descoperi patru. Erau încă îngheţate de la frigider. Deschise una, şi bău, simţindu-se nespus de minunat, bău încet, ştiind că s-ar putea să fie nevoit să aştepte zile în şir, să reziste în bezna aceea apăsătoare, să audă cum totul trosneşte în jur, fără să ştie exact unde se află, din când în când simţind cum se prăbuşeşte molozul, picăturile de apă care cad, zgomote ciudate care-ţi îngheaţă sângele în vine de pretutindeni. Deodată, undeva în apropiere, o grindă gemu, chinuită de sutele de tone care o apăsau, îngheţă. Apoi continuă să-şi bea berea. Ei, şi acum ce fac, aştept sau încerc să-mi croiesc drum afară? se întrebă el înfiorat. Adu-ţi aminte cum evita bătrânul Spurgeon să răspundă la întrebarea asta: Depinde, omule, depinde, se fofila el. De deasupra veniră alte trosnete. Panica îşi croi din nou drum în sufletul lui, se stăpâni. Hai să recapitulăm, îşi spuse el cu voce tare ca să-şi facă curaj. Am aici provizii pentru două, trei zile. Am scăpat întreg şi teafăr şi pot rezista uşor trei, patru zile, dar voi, voi, afurisitelor, se adresă el dărâmăturilor, ce aveţi voi de gând? Dar mormântul acela nu-i răspunse. Doar un alt trosnet care-l îngheţă. De undeva dinspre dreapta, de departe se auzi slab o voce. Se lăsă pe spate, puse mâinile pâlnie la gură şi strigă: Ajutooor! Aşteptă, în jur o imensă şi tăcută pustietate. Aşteptă. Nimic. Dezamăgirea începu să-l copleşească. Încetează, stai liniştit şi aşteaptă! Minutele

treceau greu. Auzi cum curge apă, mai multă apă, mult mai multă decât înainte. Probabil iar s-a pornit ploaia, îşi spuse el. Doamne! Pariu că va urma altă alunecare de teren. Bineînţeles. Nu-ţi aduci aminte crăpăturile acelea care traversau şoseaua? Afurisita asta de alunecare masivă de pământ! Mă, întreb cine o mai fi rămas sub dărâmături. Doamne, ce groaznic, afurisit. Îşi sfâşie o bucată de cămaşă şi-i făcu un nod. Acum putea ţine şirul zilelor, câte un nod pentru fiecare zi. Când îşi revenise ceasul arăta 10.16, acum era 11.58. Din nou se concentră: se auzeau destul de slab nişte voci, dar acum mai aproape. Voci de chinezi. Ajutooor! Glasurile tăcură. Apoi: Unde eeeeşti? răcni spre el destul de slab. Tăcere, apoi din nou mai slab: Unde eeeeşti?

Bartlett blestemă, apucă cutia goală de tablă şi începu s-o izbească de grindă. Se opri din nou şi ascultă. Nimic. Se lăsă pe spate. Poate s-au dus să mai aducă ajutoare, întinse mâna şi atinse altă cutie de bere. Îşi stăpâni dorinţa copleşitoare de a o deschide şi pe aceea. Nu te lăsa luat de panică, fii liniştit. Ajutorul e aproape. Nu-mi rămâne nimic mai bun de făcut decât să aştept şi... În clipa aceea pământul zvârcolit, se umflă sub presiunea imensă, provocând un zgomot asurzitor, grinzile care-l apărau se dislocară, porni o avalanşă de moloz. Se ghemui acoperindu-şi capul cu mâinile, încercând să se apere cât de cât. Cutremurul acela asurzitor păru să dureze la nesfârşit. Apoi se opri. Oarecum. Inima mai mai să-i sară din piept, gust de fiere în gură. Scuipă şi bâjbâi după cutia de bere. Cutiile de bere dispăruseră. La fel şi toate celelalte cutii, şi scăpă o înjurătură. Apoi, cu băgare de seamă, ridică încet capul, mai mai să se izbească de tavanul mişcător al mormântului său. Acum putea atinge pereţii şi tavanul fără să se mai ridice. Uşor. Apoi auzi şuieratul acela de şarpe, îi veni să verse. Întinse mâna şi simţi un curent. Acum putu adulmeca mirosul de gaz... Bătrâne, ieşi o dată dracului de-aici, îşi spuse el îngrozit, încercând să se orienteze cât de

cât, începu să se deplaseze încet. Acum că avea ceva precis de făcut, se simţi mai bine, întunericul îl apăsa, şi era foarte greu să-şi croiască drum în sus. Îl putea urca drept, uneori era nevoit să se abată mult, să se târască chiar în jos ca să înainteze, apoi la stânga, apoi la dreapta, câştigă iar puţin în sus, se târâi în jos, pe sub resturile unei căzi de baie, pe lângă un cadavru, sau ce mai rămăsese din el, un geamăt undeva, glasuri departe, departe: Unde eeeeşti? urlă el, aşteptă, apoi se târî mai departe centimetru cu centimetru, stăpân pe sine, fără panică. După o vreme ajunse la un loc unde se putea chiar ridica în picioare, dar nu se ridică în picioare, ci rămase întins pe jos un timp, gâfâind sfârşit. Aici era mai multă lumină. Când îşi recăpătă suflul se uită la ceas, îşi adună forţele şi porni din nou, dar drumul în sus îi era blocat. Dibui alt drum, dar şi acela se înfundă. Se târî sub un stâlp de rezistenţă frânt şi o dată ajuns acolo începu să scormonească în sus. Din nou impas! Se trase înapoi cu greu şi încercă să-şi croiască o cale de ieşire în alt loc, apoi în altul, nu avea destul loc să se ridice în picioare, îşi pierdu punctele de orientare, nu mai ştia dacă nu cumva acum nu se înfunda mai adânc sub dărâmături. Se opri să-şi mai tragă sufletul şi se lăsă să zacă în noroiul mormântului său, simţi o apăsare în piept, o apăsare în cap, degetele îi sângerau, coatele îi sângerau, genunchii îi sângerau. Bătrâne, nu te da bătut! îşi spuse el cu voce tare. Te odihneşti acum puţin, apoi o iei din loc... loc...

LUNI

48

Ora 0.45.

Soldaţii indieni, cu lanternele în mână, păşeau atenţi căutându-şi un drum prin zona aceea periculoasă a pantei,

printre dărâmături, strigând mereu: E cineva aici? După care se opreau să asculte. Pretutindeni în jur, şi mai sus şi mai jos, făceau acelaşi lucru poliţişti, pompieri, rudele disperate ale victimelor. Era întuneric, reflectoarele plasate mai jos neputând să lumineze nici măcar până la mijlocul ruinelor.

— E cineva aici? strigă un soldat şi trase atent cu urechea, apoi se deplasă mai departe câţiva paşi.

Spre stânga, unul dintre camarazii săi se împiedică şi căzu într-o crăpătură. Militatul era foarte ostenit, râse şi rămase aşa întins o vreme, apoi strigă spre adâncul pământului:

— E careva acolo?

Dădu să se ridice, când deodată încremeni, rămase neclintit să asculte. Din nou se întinse la pământ, şi din nou strigă prin spărtura aceea prin dărâmături:

— Mă auzi? şi din nou ascultă atent.

— Daaa… se auzi slab de undeva din adânc.

Emoţionat militarul sări în picioare.

— Domnule sergent, domnule sergent! Sir!

Cincizeci de metri mai departe, la marginea dărâmăturilor, Gornt stătea de vorbă cu un tânăr locotenent care conducea operaţiile de salvare în perimetrul acela. Ascultau buletinul de ştiri la un mic tranzistor: … „alunecări de teren în toată colonia. Şi iată o altă relatare direct de la şoseaua Kotewall”. Urmă o scurtă pauză, după care se auzi o voce binecunoscută şi tânărul zâmbi de unul singur. „Bună seara. Aici Venus Poon, transmit în direct de la locul celei mai mari catastrofe care a lovit colonia”.

Vocea îi suna plăcut de tulburată, amintind de felul curajos, impresionant în care relatase incendiul sinistru de la Aberdeen la care fusese de asemeni martoră: „Rose Court de pe şoseaua Kotewall nu mai există, turnul de lumină de douăsprezece etaje la care întreg Hong Kongul se uita ca la un punct de reper a dispărut transformat într-

un groaznic mormânt de ruine. Nici locuinţa mea nu mai există. În seara asta, degetul celui Atotputernic a lovit clădirea şi pe cei ce-o locuiau, între alţii pe gan sun, slujitoarea mea devotată care m-a crescut din copilărie…”

— Sir, strigă sergentul, din mijlocul ruinelor, mai e cineva aici!

Gornt şi locotenentul se apropiară de el în grabă.

— Femeie sau bărbat?

— Bărbat, sir. A zis că-l cheamă Barter sau aşa ceva…

La barajul de pe şoseaua Kotewall Venus Poon se simţea de minune, fandosindu-se bucuroasă în centrul atenţiei şi reflectoarelor echipelor mobile de radio şi televiziune. Continuă să citească materialul care-i fusese pus în mână, mai schimbând câte un cuvânt ici şi colo, când coborând puţin glasul, când ridicându-l, lăsând să-i scape câte o lacrimă pe faţă, dar cu grijă să nu-i strice machiajul, în vreme ce zugrăvea sinistrul în aşa fel încât tuturor ascultătorilor să li se pară că erau şi ei la faţa locului, pe panta muntelui, şi să simtă groaza şi fiorul dezastrului mulţumind şansei că moartea a trecut de data asta pe lângă ei, şi că scăpaseră şi ei şi ai lor. „Ploaia continuă să cadă, şopti ea în microfon. De la locul dezastrului unde Rose Court a smuls un colţ de la etajele superioare ale clădirii Sinclair Towers, au fost degajaţi şapte morţi, patru copii, trei chinezi, un englez, alţii se mai află încă sub dărâmături…” Acum lacrimile îi şiroiau de-a binelea pe faţă. Se opri şi cei care o urmăreau îşi ţinură şi ei răsuflarea. La început aproape că-şi smulsese părul din cap când se gândise că rămăsese fără apartament, că se duseseră toate rochiile, toate bijuteriile şi haina ei cea nouă de vizon. Apoi îşi adusese aminte că bijuteriile ei cele de valoare erau la bijutier ca să fie montate altfel, un gest generos al fostului ei curtezan, bancherul Kwang, iar haina de blană era la croitor, cât despre celelalte veşminte ale ei, phuuuu! Patru Degete va fi fericit să-i dăruiască altele. Patru Degete? Ai ai

ai, sper că ţapul ăla bătrân să fi scăpat şi să fie salvat, ca Ching Zâmbăreţul, se ruga ea cu fervoare. Eeeee, ce minune! Şi dacă se poate o dată, de ce să nu se poată încă o dată? Şi nu există clădire care să se prăbuşească şi s-o poată omorî pe Ah Poo. Ea scapă. Bineînţeles. Şi bancherul Kwang salvat! Nu am plâns eu de fericire când am aflat că a fost salvat? Şi acum Choy Profitabilul! Un băiat atât de deştept, arătos şi interesant! Şi dacă ar mai avea şi nişte bani, bani ca lumea, ar fi tocmai ce mi-ar trebui. Să scap şi cu de burdufurile astea bătrâne de băşini şi rahat, cu amărâtul lor de yang, pentru un yin atât de dulce, cel mai dulce…

Regizorul nu mai avu răbdare să stea şi să aştepte. Se repezi la microfon şi spuse alarmat:

— Vom relua transmisia îndată ce domnişoara Poon…

În aceeaşi secundă ea îşi reveni din visare.

— Nu, nu e nevoie, spuse ea plină de curaj acum. Emisiunea trebuie să continue? Îşi şterse cu un gest plin de dramatism lacrimile şi continuă să citească şi să improvizeze când era cazul. La locul sinistrului membri ai gloriosului regiment indian şi ai gărzii irlandeze, riscându-şi eroic viaţa, scormonesc prin dărâmături pentru a-i salva pe fraţii şi surorile…

— Ah, Dumnezeule, exclamă un englez. Ce curaj! Fata asta ar merita o decoraţie, ce zici bătrâne? şi se întoarse spre vecinul lui ca să descopere stânjenit că avea de-a face cu un chinez. Ah, te rog să mă scuzi.

Paul Choy, nici nu-l auzise, atent doar la tărgile care treceau venind din zona dărâmăturilor, la brancardierii care lunecau şi se poticneau sub lumina reflectoarelor ce fuseseră montate doar cu puţin timp înainte. Abia se întorsese de la punctul de prim ajutor de la intersecţia şoselei Kotewall, un cort improvizat unde rudele înnebunite ale victimelor se chinuiau, la fel ca şi el, să identifice morţii şi răniţii, sau înregistrau numele celor dispăruţi, presupuşi a se afla încă sub dărâmături. Toată noaptea se frământase

bătând panta aceea în sus şi-n jos, sperând să dea de tatăl său, care s-ar fi putut să fi fost în cu totul altă parte şi să apară acum aşa din senin. Cu o jumătate de oră înainte, un pompier reuşise să pătrundă printr-o masă de dărâmături şi să ajungă în zona etajului cinci. De acolo fuseseră scoşi Richard şi Mai-lin Kwang, apoi Jason Plumm, căruia îi dispăruse jumătate de ţeastă, apoi alţii, mai mult morţi decât vii.

Paul Choy numără tărgile: patru. Pe trei din ele morţii erau acoperiţi complet cu pături, două siluete erau micuţe. Se cutremură, gândindu-se cât de efemeră era viaţa, întrebându-se din nou ce avea să se întâmple a doua zi la bursă. O vor ţine închisă în semn de doliu? Dumnezeule, dacă nu vor deschide luni deloc, marţi la deschidere, acţiunile Struan vor ajunge sigur la 30, nu se poate să nu ajungă la atât! Simţi cum i se întoarce stomacul pe dos şi-i vine să leşine. Vineri, chiar înainte de închidere, riscase de cinci ori valoarea banilor pe care Patru Degete catadicsise să-i împrumute, plătind un aconto. De cinci ori două milioane dolari HK. Cumpărase acţiuni *Struan, Blacs, Victoria şi Ho-Pak,* riscând totul pe ideea că într-un fel sau altul, în acel sfârşit de săptămână, tai-panul va izbuti el să transforme dezastrul în victorie, că erau adevărate zvonurile care spuneau că banca Chinei fusese contactată în vederea unui împrumut de lichidităţii, şi că *Blacs* sau *Victoria* au ele un plan de bătaie. De la întâlnirea de la Aberdeen, când îi expusese lui Gornt teoria privitoare la felul în care *Blacs* sau *Victoria* puteau lua pe cauţiune *Ho-Pak,* şi văzuse lucirea aceea în ochii vicleni ai celuilalt, se tot întrebase mereu dacă într-adevăr adulmecase bine că aici era mâna grangurilor. Bineînţeles, ei, grangurii îşi făceau jocul. Tot Hong Kongul era în mâna lor. Dumnezeule, şi ei ştiuseră dinainte ce avea să se întâmple. Dumnezeule, în ziua aceea la curse, când Richard Kwang propusese să vândă acţiuni *Ho-Pak,* şi îndată Havergill şi anunţase preluarea băncii, el, Paul Choy dăduse buzna la toaletă şi

vomase. Şi acum vârâse 10 milioane în acţiuni *Ho-Pak, Blacs, Victoria şi Struan,* cumpărate când bursa fusese la cele mai coborâte cote. Iar în seara aceea, când la buletinul de la ora nouă se anunţase ca China avansa jumătate de miliard pentru ca să înceteze asaltul creditorilor asupra băncilor, el fusese conştient că de-acum era multimilionar. Multimilionar! Tânărul nu mai fu în stare să se ţină, se repezi spre desişurile de la marginea drumului şi vomă până când crezu că o să-şi dea duhul. Un englez, care căsca şi el gura pe acolo se întoarse cu spatele la el şi îi spuse unui vecin:

— Chinezii ăştia nu prea au vină de bărbaţi în ei, ce zici?

Paul Choy se şterse la gură, se simţea groaznic, îl copleşea gândul grămezii aceleia de bani, atât de aproape acum, atâţia bani, prea mulţi chiar şi pentru el! Tărgile defilau mai departe. Se duse în urma lor la staţia de salvare, Doctorul Meng făcea intervenţii de urgenţă sub cortul improvizat. Paul Choy îl văzu pe doctorul Tooley, dând la o parte pătura de pe una din victime: o europeană, cu ochii deschişi privind în gol. Doctorul Tooley oftă şi-i închise ochii. Următorul pe targă era un băieţel de vreo zece ani. Englez, mort şi el. Urmă un chinez mititel. Pe ultima targă era întins un chinez în vârstă, cu hemoragie, care gemea de dureri. Doctorul îi făcu iute o injecţie cu morfină. Paul Choy se întoarse într-o parte şi iar i se făcu rău, când se întoarse, doctorul Tooley îi spuse blând:

— Domnule Choy, nu ai ce căuta aici. Uite, ia asta şi o să-ţi mai revii cu stomacul! şi-i întinse două aspirine Şi nişte apă. De ce nu stai să aştepţi în maşină? O să te anunţăm imediat ce aflăm ceva în legătură cu unchiul dumitale.

— Mulţumesc.

Acum soseau mereu alte tărgi, o ambulanţă opri în apropiere. Brancardierii săltară răniţii bandajaţi în ambulanţa care o şi porni prin ploaie. Afară, departe de mirosul acela de sânge şi moarte. Paul Choy se simţi mai bine.

— Ce faci, Paul?

— Ah, bine, tai-pan, mulţumesc! Îl întâlnise pe tai-pan şi mai devreme şi-i spusese de Patru Degete. Dunross se arătase şocat şi foarte preocupat de vestea asta.

— Nimic deocamdată, Paul?

— Nimic, sir.

— Poate că e semn bun că nu ai nici o veste dacă Ching Zâmbăreţul a scăpat, să sperăm!

— Da, sir.

Paul Choy îl urmări cu privirea pe Dunross care pornise către bariera de pe şosea, prin minte trecându-i în goană toate aranjamentele pe care le făcuse. După preluarea fantastică de către tai-pan a firmei *General Stores* – deşteaptă, ah ce deşteaptă mişcare – iar acum a reuşit să şi scape din capcana lui Gornt, acţiunile lui or să salte la 30, iar *Ho-Pak* cu 12.50 la închidere, în clipa în care i se va trece numele pe tabelă vor sări şi astea la 20. Şi acum calculează: 17 la sută din 10 milioane de 50 de ori fac…

— Domnule Choy! Domnule Choy!

Doctorul Tooley îi făcea semne cu mâna din cortul de prim-ajutor. Inima i se opri. Alergă cât de iute îl putură purta picioarele.

— Nu sunt sigur, dar te rog vino să vezi.

Nu mai era nici o îndoială; era Wu Patru Degete. Mort. În aparenţă neatins. Pe chipul lui se aşternuse o impresionantă linişte şi un zâmbet uşor. Lui Paul Choy începură să-i şiroiască lacrimile. Se ghemui lângă targă, şi se lăsă pradă sentimentelor. Impresionat, doctorul Tooley îl lăsă singur şi se îndreptă spre celelalte tărgi, cineva se porni să ţipe – o mamă înnebunită care strângea acum la piept trupul zdrobit al copilului ei. Paul Choy se uita la chipul tatălui său: un chip frumos acum când era mort, dar el abia dacă-l mai vedea. Şi acum ce mă fac? se întrebă el, ştergându-şi lacrimile, simţind nu că şi-a pierdut tatăl, ci şeful familiei, ceea ce pentru chinezi e o pierdere mult mai mare. Dumnezeule, acum ce mu fac? Nu eu sunt fiul cel

mai mare, aşa că nu eu trebuie, să preiau obligaţiile. Dar eu ce fac atunci? Cineva hohotea lângă el: un bătrân care plângea lângă o bătrână întinsă pe o targă din apropiere. Atâta moarte, aici, prea multă, se gândi Paul Choy. Da. Dar morţii cu morţii şi viii cu viii. De-acum nu mă mai leagă nimic de el. Şi sunt şi american. Ridică pătura ca pentru a-i acoperi faţa lui Wu Patru Degete, cu iscusinţă îi scoase cureluşa cu jumătatea de monedă şi o strecură în buzunar. Având grijă să nu-l vadă nimeni, îl căută prin buzunare – teancuri de bani, o legătură de chei, sigiliul personal de buzunar, şi inelul de diamant cu cutiuţă cu tot. Se ridică şi se îndreptă spre doctorul Tooley.

— Iertare, domnule doctor. Pot, pot să-l las pe bătrân aici? Mă duc să aduc o maşină. Familia… o să… Se poate?

— Sigur că da. Înainte de a-l ridica de aici, te rog anunţă şi poliţia, serviciul de dispăruţi e la barieră. Am să semnez certificatul de deces mâine. Îmi pare tare rău… acum nu e vreme de… şi bătrânul doctor, atât de amabil, se îndreptă iute spre doctorul Meng. Stai să te ajut, e cam cum era în Coreea pe vremuri, nu?

Paul Choy o luă la vale, fără să mai ia în seamă ploaia măruntă, se simţea cu inima uşoară, stomacul nu-l mai supăra, viitorul era rezolvat. Moneda e la mine acum, îşi spuse el, convins că Wu nu spusese nimănui altcuiva despre ea, păstrând taina, după cum îi era obiceiul, având încredere în cineva numai atunci când era silit s-o facă. Acum, că sigiliul lui e la mine, pot semna tot ce vreau, să fac ce poftesc, dar n-am s-o fac. Ar însemna să înşel. Şi de ce m-aş apuca să fac şmecherii când sunt în frunte? Sunt mai deştept decât toţi ceilalţi feciori ai lui. Şi ştiu şi ei asta, ştiu şi eu şi n-are rost s-o luăm razna. Eu sunt cel mai bun! Deci e cât se poate de cinstit să păstrez eu moneda şi tot profitul la cele două milioane. O să înavuţesc familia, o să modernizez totul, o să echipez navele, tot ce vor dori. Dar mai întâi şi mai întâi trag o fugă până în Hawai…

Dunross se opri lângă maşina lui, aflată aproape de bariera unde avusese loc prima alunecare de pământ, şi deschise portiera din spate. Casey se trezi din visare şi tot sângele îi fugi din obraji.

— Linc?

— Nimic, deocamdată. Quillan e convins că a determinat zona în care ar putea fi. Şi militarii indieni scormonesc toată aria. Mă întorc să-l schimb pe Gornt! Dunross se strădui să pară încrezător. Specialiştii spun că sunt şanse mari să-l găsim teafăr. Nu-ţi mai fă griji. Te simţi bine?

— Da, da, mulţumesc.

Când se întorsese după primele cercetări, îl trimisese pe Lim să aducă cafea, sandvişuri, o sticlă de brandy, ştiind bine că vor avea o noapte lungă înainte. Dorise s-o facă pe Casey să plece cu Riko, dar ea refuzase. Riko se dusese la hotel cu cealaltă maşină condusă de Lim.

— Ian, vrei nişte brandy? îl întrebă Casey.

— Mulţumesc! o privi cum toarnă în pahar, observă că degetele nu-i tremurau, băutura avea gust bun acum. O să iau un sandviş şi pentru Quillan. De ce nu pui o porţie bună de brandy şi în cafea? O să-i duc şi cafeaua.

— Sigur, spuse ea, fericită că avea ceva de făcut. A mai fost salvat cineva?

— Donald McBride, teafăr, doar puţin şocat. Şi el şi nevastă-sa.

— Ce bine! Şi morţi?

— Nici unul din cei pe care-i ştiu eu, îi răspunse el, nedorind să-i spună de Plumm, ştiu de vechiul lui prieten Southerby, preşedintele băncii *Blacs.*

În clipa aceea se repeziră spre ei Adryon şi Martin Haply, fata se aruncă de gâtul lui Dunross şi începu să plângă de fericire.

— Ah, tată, acum am auzit, ah, tată, am îngheţat.

— Ei, ei, haide, haide, o linişti el. N-am păţit nimic. Dumnezeule, Adryon, tai-panul Nobilei Case nu poate fi atins de nici o alunecare de pământ…

— O, nu spune una ca asta, îl imploră ea, cutremurată de un fior de superstiţioasă teamă. Să nu mai spui una ca asta niciodată! Aici suntem în China, aici zeii trag cu urechea, să nu mai spui asta!

— Bine, bine, iubita mea! şi Dunross ridică din umeri zâmbindu-i lui Martin Haply care era şi el fericit că nu i se întâmplase nimic. E totul în regulă?

— Da, sir. Eram în cealaltă parte, la Kowloon, relatam despre celelalte alunecări de teren de acolo când am auzit vestea. Tai-pan, sunt fericit să va văd neatins. Am... tare mi-e teamă că am lovit puţin maşina venind încoace.

— Nu contează, îi răspunse Dunross care o îndepărtă puţin pe Adryon s-o vadă mai bine. Ei, fetiţo, ţi-ai revenit?

Ea se aruncă din nou în braţele lui.

— Da, da! şi apoi o văzu pe Casey. Ah, ce faci ăăă...

— Ei, nu mai fiţi proşti şi nu mai staţi în ploaie, ia veniţi amândoi înăuntru.

Adryon se supuse imediat, Martin Haply şovăi, şi apoi i se adresă lui Dunross.

— Sir, dacă nu aveţi nimic împotrivă, mă duc să arunc şi eu un ochi pe aici.

— Christian a scăpat, îi spuse Dunross.

— Da, sir, am sunat la redacţie. Mulţumesc. Iubito, nu întârzii mult, îi spuse lui Adryon şi se îndreptă spre barieră,

Dunross se uită după el – băiat înalt, zdravăn şi foarte sigur de el – şi apoi îl zări pe Gornt care cobora panta în grabă. Gornt se opri, departe de maşini şi-i făcu tulburat semn să se apropie. Dunross aruncă o ochire la Casey, simţi cum i se strânge inima de teamă: de unde se afla ea nu-l putuse zări pe Gornt.

— Mă întorc imediat ce termin.

— Fii cu băgare de seamă!

Dunross se apropie de Gornt – care arăta acum bătrân, murdar, cu hainele sfâşiate, barba năclăită şi faţa mohorâtă.

— L-am găsit, gâfâi Gornt. Pe Bartlett.

— Mort?

— Nu. Am dat de el, dar nu putem ajunge la el! şi Gornt arătă cu mâna spre termos. Ceai?

— Cafea cu brandy.

Gornt luă termosul, bău cu sete.

— Casey mai e în maşină?

— Da. La ce adâncime e îngropat?

— Nu ştim. Dar adânc. Poate că e mai bine deocamdată să nu-i spunem nimic.

Dunross şovăi.

— Mai bine las-o acum, insistă Gornt, situaţia lui e pe muchie de cuţit.

— În regulă! Dunross era copleşit de toţi morţii ăştia şi de suferinţa celor din jur. Bine.

Ploaia aceea făcea noaptea şi mai apăsătoare, mocirla şi mai periculoasă. În faţa lor, dincolo de zona alunecării de pământ, şoseaua Kotewall se întindea dreaptă pe vreo şaptezeci de metri, apoi făcea un cot, urcând în pantă abruptă, pentru a o lua apoi pe panta muntelui în sus. Locatarii din împrejurimi umpluseră şoseaua, evacuând clădirile.

— Nu e nici o îndoială în privinţa lui Tiptop şi a banilor? îl întrebă Gornt, păşind cu grijă şi cercetând drumul înainte la lumina lanternei.

— Nici una. Asaltul creditorilor asupra băncilor s-a încheiat.

— Bun. Ce vrei să obţii?

Dunross nu-i răspunse imediat, doar ridică din umeri.

— La deschiderea bursei acţiunile mele vor fi la 30.

— Asta mai rămâne de văzut, îi replică Gornt sardonic. Chiar şi la 30 eu tot sunt acoperit.

— Da?

— Am două milioane de dolari gheaţă. Avansul dat de Bartlett.

Dunross simţi un fior de mulţumire: cu asta o să se înveţe minte şi Bartlett să mai încerce să trişeze cu mine, se gândi el.

— Ştiam de aranjamentul ăsta. A fost o idee deşteaptă, dar la 30 de dolari acţiunea, eşti în plop cu patru milioane, Quillan, tu două şi el două. Dar o să ne înţelegem negociind pentru *AU Asia Air.*

— Niciodată! si Gornt se opri şi-l înfruntă. Niciodată. Compania mea aeronautică nu e de vânzare!

— Cum pofteşti. Oferta-i valabilă până la deschiderea bursei.

— Dar-ar frenţia în oferta ta!

Urcau poticnindu-se mai departe panta, apropiindu-se de zona unde fusese foaierul. Trecură pe lângă o targă: nici unul dintre ei nu cunoştea femeia întinsă pe targă. Oh, dacă ar fi fost Dunross întins acolo, îi trecu lui Gornt prin minte, toate problemele mele ar fi fost rezolvate…

49

Ora 1.20.

Sergentul indian îndreptase lumina lanternei drept în jos. În jurul său se strânseseră alţi soldaţi, spre care se îndrepta acum în grabă tânărul locotenent, pompieri, împreună cu şeful unei formaţii de pompieri.

— Unde-i? întrebă Harry Hooks, şeful pompierilor.

— Acolo dedesubt undeva, îl cheamă Bartlett, Linc Bartlett.

Hooks văzu firul de lumină cum se strecoară prin crăpătură câţiva paşi şi apoi se opreşte, blocat de dărâmături. Se întinse jos, pe pământ: mai aproape de sol, mirosul de gaze era mai puternic.

— Hei, domnule Bartlett! Mă auzi? strigă el spre dărâmăturile de sub el.

Ascultară cu toţii încordaţi.

— Da, se auzi foarte slab de dedesubt.

— Eşti rănit?

— Nu!

— Poţi să vezi lumina noastră?

— Nu.

Hooks scăpă o înjurătură, apoi strigă:

— Rămâi acolo unde te afli deocamdată.

— În regula, dar e mult gaz aici!

Şeful pompierilor se ridică, ofiţerul îi spuse:

— Mai înainte era pe aici unul Gornt care s-a dus să mai aducă ajutoare.

— Bun. Toată lumea se împrăştie, şi fiecare caută un loc de trecere spre el, sau cum putem ajunge mai aproape de el.

Toţi se executară. La scurt timp un soldat indian scoase un strigat:

— Aici!

Se vedea o crăpătură îngustă printre nişte resturi ameninţătoare de ziduri de beton, lemn rupt şi grinzi în formă de H din oţel, prin care un om s-ar fi putut strecura înăuntru. Hooks şovăi, apoi îşi scoase de pe el echipamentul care-l stânjenea.

— Nu, îl opri ofiţerul. Mai bine încercăm noi! şi se uită la oamenii lui. Ei?

În aceeaşi secundă toţi se îndreptară spre gaura aceea.

— Nu! ordonă ofiţerul. Sangri. Tu eşti cel mai subţirel.

— Mulţumesc, sir, spuse pirpiriul, zâmbind încântat, arătându-şi dinţii albi în contrast cu chipul smolit.

Toţi îl urmăriră în vreme ce se strecura înăuntru, ca o zvârlugă. La vreo douăzeci de picioare în adânc, Bartlett îşi sucea capul în toate părţile, prin bezna aceea, era într-un intrând îngust, drumul în sus îi era barat de o podea groasă de beton, mirosul de gaz devenea tot mai puternic. Apoi surprinse o licărire de lumină venind de undeva dintr-o parte şi încercă în fracţiunea aceea să vadă unde se afla. Nu auzea nimic decât picăturile de apă care cădeau şi

trosnetele acelui morman de dărâmături. Cu mare greutate se răsuci în partea de unde venise lumina. Când dădu nişte bucăţi de scândură la o parte, se porni o mică avalanşă. Curând se opri. Deasupra mai era o cavitate mică. Se strecură printre dărâmături într-acolo, dar ajunse la o fundătură. Încercă în altă parte, şi acolo drumul i se înfundă. Deasupra capului simţi că nişte scânduri dintr-o podea se mişcau uşor, se întinse pe spate şi trase scândura spre el praful care se stârni îl făcu să se înece şi să tuşească. Deodată, deasupra capului apăru o lumină. Nu cine ştie ce, doar un fir de lumină, dar când reuşi să-şi concentreze privirea văzu până la câţiva metri. Bucuria îi dispăru imediat când îşi dădu seama de adâncimea la care era îngropat. Drumul în oricare direcţie îi era blocat.

— Hei! strigă el.

— Te auzim, veni de afară foarte slab răspunsul.

— Acum văd lumina!

— Care lumină? se auzi după câteva clipe.

— De unde naiba să ştiu eu? răspunse Bartlett.

Nu te lăsa împins de panică, gândeşte-te şi aşteaptă, aproape, că îl auzi el pe Spurgeon spunând. Se stăpâni, aşteptă, apoi lumina pe care o vedea se mişcă puţin.

— Aceea! urlă el.

În aceeaşi clipă lumina se opri în loc.

— Acum ştim unde eşti! Rămâi acolo!

Bartlett privi în jur, cercetând zona cu cât mai multă grijă. Nici a doua oară nu reuşi mai mult, acelaşi rezultat: nu era nici o ieşire de acolo. Nici una. Vor trebui să sape zdravăn ca să mă scoată de aici, mormăi el, simţind cum îl apucă spaima.

Sangri, tânărul militar indian, reuşise să se strecoare cam zece picioare în adânc, dar mult la dreapta faţă de locul unde se afla Bartlett. Mai departe nu putea înainta, drumul era blocat. Se suci în loc şi găsi un punct de sprijin, o lespede spartă de beton, o săltă uşor, uşurel: în aceeaşi secundă toată grămada de dărâmături începu să se clatine.

Încremeni. Lăsă lespedea uşurel la loc. Dar alt loc de trecere nu mai exista. Scrâşnind din dinţi şi rugându-se să nu se prăbuşească totul peste el şi peste cel care era dedesubt, cine o fi fost, trase de lespede într-o parte. Piramida de dărâmături nu se prăbuşi. Gâfâind, băgă capul în cavitatea care-i apăru dinainte şi se uită. Altă fundătură. Pe acolo era imposibil să înainteze. Cu mare silă se gândi să-şi croiască drum înapoi.

— Domnule sergent, strigă el în nepaleză, pe aici nu pot merge mai departe.

— Eşti sigur?

— Da, sir, sigur de tot!

— Întoarce-te.

Înainte de a porni, strigă o dată spre celălalt:

— Hei!

— Te aud! îi răspunse Bartlett.

— Acum nu mai suntem aşa de departe. Vă scoatem noi de acolo, sir. Staţi liniştit.

— În regulă!

Cu mare greutate, Sangri porni înapoi, chinuindu-se să urce. O mică avalanşă îl potopi cu moloz, continuă să urce încrâncenat.

Dunross şi Gornt veniră şi ei, trecând peste dărâmături şi ajunseră unde se strânseseră toţi ceilalţi, care formaseră un fel de lanţ, ca să înlăture dărâmăturile, grinzile, cum puteau.

— Bună seara, tai-pan. L-am găsit, dar e cam departe, şi Hooks arătă spre militarul care ţinea o lanternă în acelaşi loc, în direcţia aceea e.

— Cât de adânc e îngropat?

— După sunetul vocii sale, la vreo douăzeci de picioare.

— Dumnezeule!

— Da, chiar aşa, numai Dumnezeu ştie! E la mare ananghie. Uitaţi-vă: drumul de acces e blocat de grinzi de profil H. Nu îndrăznim să folosim aparate de tăiat, prea multe gaze!

— Dar trebuie să existe şi altă cale, nu? Poate dintr-o parte? îl întrebă Dunross.

— Căutăm. Deocamdată cel mai bun lucru e să aducem cât mai mulţi oameni şi să îndepărtăm resturile pe care le putem îndepărta cu mâna.

Hooks privi în direcţia din care se auzi un strigăt de victorie, toţi se îndreptară spre soldaţii emoţionaţi. Mai jos de un maldăr de dărâmături de pereţi şi tavane, pe care soldaţii reuşiseră să le îndepărteze, se vedea o trecere ce părea să ducă în adânc. Unul dintre oamenii mai mărunţei se strecură prin deschiderea aceea, apoi dispăru. Cei de-afară îl urmăriră încurajându-l mereu. Preţ de vreo şase picioare fu uşor de pătruns, foarte dificil următoarele zece picioare, pentru că drumul se tot sucea când într-o parte, când în cealaltă, apoi se bloca.

— Hei, sir! Poţi vedea lumina lanternei mele?

— Da! se auzi mai puternic vocea lui Bartlett, încât aproape că nu mai era nevoie să strige.

— Am să deplasez lumina sir. Dacă vezi că se apropie, să-mi spui dacă e la dreapta, la stânga, în sus, în jos, bine?

— În regulă!

Bartlett vedea un fir de lumină foarte subţire de undeva de deasupra şi puţin din dreapta, prin masa de grinzi de rezistenţă, traverse şi pereţi dislocaţi. Chiar deasupra lui era o masă impenetrabilă de plafoane de beton şi grinzi metalice. La un moment dat lumina dispăru, dar apoi o zări din nou.

— Puţin mai la dreapta, puţin! strigă el, cu o voce mai răguşită decât de obicei, şi lumina se deplasă în direcţia aceea. Mai jos! Stop! Acum puţin în sus! Păru să dureze o veşnicie, dar lumina căzu chiar pe el. Aşa!

Soldatul ţinu lanterna în direcţia aceea, făcu cu cealaltă mână un fel de suport din moloz, şi apoi o lăsă să stea singură.

— E bine acum, sir? strigă el.

— Da! Ai dat lovitura!

— Acum mă retrag ca să aduc ajutoare.

— Bine.

Militarul ieşi la suprafaţă, în zece minute îl călăuzi prin gaura aceea pe Hooks. Şeful pompierilor cântări foarte atent direcţia razei de lumină şi cercetă obstacolele din faţă.

— La naiba, o să ne ia luni de zile să ajungem acolo, mormăi el, scoase o busolă din buzunar şi măsură unghiurile cu mare grijă. Fii liniştit, domnule, strigă el, o să te scoatem noi afară, frumos, frumuşel. Nu te mai poţi apropia cumva de lumină?

— Nu, nu cred să pot.

— Atunci stai acolo unde eşti şi mai trage-ţi sufletul. Eşti rănit?

— Nu, dar simt miros de gaze.

— Stai liniştit, nu mai suntem prea departe.

Hooks ieşi de sub dărâmături. O dată ajuns la suprafaţă, măsură unghiul busolei, apoi aprecie distanţa, făcu câţiva paşi până la o grămadă mare de dărâmături.

— Tai-pan, domnule Gornt, e sub locul ăsta sau pe o rază de cinci picioare, la douăzeci de picioare adâncime.

Acum erau cam la două treimi în josul pantei, mai aproape de şoseaua Sinclair decât de Kotewall. Şi din câte vedeau ei, nu exista nici o altă cale de acces dintr-o parte, stratul de pământ şi noroi de la alunecare fiind aici mai gros în dreapta decât în stânga.

— Nu ne rămâne decât să ne apucăm de săpat, spuse ofiţerul ca un condamnat. Nu putem aduce nici o macara încoace, aşa că nu ne rămâne decât să scuipăm în palme, încercăm întâi pe aici! şi Hooks arătă spre o zonă care parca încurajatoare, la, vreo zece picioare, aproape, de gura pe unde pătrunsese militarul.

— De ce aici?

— E mai sigur pe aici, tai-pan, dacă cumva facem toată masa asta să se dezechilibreze. Haideţi băieţi, daţi o mână de ajutor, dar fiţi cu mare băgare de seamă.

Se apucară de săpat, înlăturând bucăţile care se puteau da la o parte, trudă grea, totul era umed şi lunecos, grămada aceea de dărâmături într-un echilibru precar. Traverse, grinzi, tavane, podele, scânduri, ciment, zidărie, oale, aparate de radio, televizoare, birouri, veşminte, totul amestecat de-a valma. Munca se opri când descoperiră încă o victimă.

— Un medic aici, strigă Hooks.

— Mai trăieşte?

— Aşa s-ar putea spune.

O femeie bătrână cu nişte pantaloni care înainte fuseseră negri şi o bluză albă năclăite acum de noroi, părul strâns într-o coadă ca de şobolan: Ah Poo!

— Dădaca cuiva, o gan sun, spuse Dunross.

Gornt se uita la locul acela de unde fusese salvată bătrâna şi nu-i venea să creadă ochilor, o cavitate aproape neînsemnată într-o grămadă de bucăţi de beton armat.

— Cum naiba reuşesc unii să scape!

Hooks zâmbi, arătându-şi dinţii cariaţi, maronii de tutun.

— Joss, domnule Gornt. Atâta vreme cât omul mai respiră, mai trage nădejde. Joss! şi strigă spre cei din vale: Trimiteţi o dată o targă mai repede încoace. Hai Charlie, fuga marş!

Targa sosi iute, brancardierii o luară pe bătrână. Militarii se apucară mai departe de treabă. Puţul se adâncea. După încă un ceas, când mai reuşiseră să sape vreo patru cinci picioare, drumul le fu barat de tone şi tone de traverse metalice.

— Trebuie să ocolim, spuse Hooks.

Şi se apucară din nou cu răbdare de treabă mai departe. După alţi câţiva paşi fură din nou blocaţi.

— Ocoliţi din nou!

— Nu putem tăia un drum prin harababura asta?

— Da, tai-pan, dar e destul doar o scânteie şi ajungem cu toţii îngeraşi. Haideţi băieţi, să încercăm şi pe aici.

Militarii se repeziră să împlinească ordinul.

50

Ora 4.10.

Bartlett îi auzea acum mai bine. Din când în când peste el venea câte o avalanşă de praf, noroi, moloz umed, când grinzi, traverse erau îndepărtate de deasupra. Acum salvatorii lui păreau să nu mai fie decât la vreo zece picioare depărtare, după câte îşi putea el da seama, şi cam cinci sau şase picioare deasupra. Licăririle de lumină îi făceau aşteptarea mai uşoară. De jur împrejur nu vedea nici o cale de scăpare. Ceva mai devreme se gândise să încerce să se întoarcă acolo sub podeaua aceea şi de acolo să încerce o altă cale, un loc mai sigur.

— Domnule Bartlett, mai bine mai aşteptaţi puţin, îi strigase Hooks. Acum ştim unde vă aflaţi.

Şi rămăsese pe loc. Era ud leoarcă de la ploaie, stătea întins pe o scândură, chiar confortabil, apărat de grinzile acelea monstruoase. Nu putea vedea decât puţin în jurul lui, deasupra numai grinzi contorsionate. Avea loc suficient ca să se întindă, sau, dacă era atent, să se ridice cu grijă în capul oaselor. Simţea mirosul puternic de gaze, dar deocamdată nu-l durea capul, şi socotea că era în siguranţă pe moment, aerul destul de curat, putea respira o veşnicie. Se simţea obosit, foarte obosit. Dar se sili să rămână treaz. Îşi dăduse seama că le va trebui toată noaptea şi poate şi o parte din zi ca să reuşească să croiască un tunel până la el. Asta nu-l îngrijora. Erau de-acum aproape. Reuşise să vorbească cu ei. Cu un ceas înainte îl auzise pe Dunross.

— Hei, Linc? Ian aici.

— Ce naiba cauţi aici? strigase el fericit.

— Te căutam. Nici o grijă, nu mai avem mult până la tine.

— Bine Ian, începu el şi inima i se strânse de îngrijorare. Spune, Orlanda, Orlanda Ramos, o ştii? O aş...

— Am văzut-o. Am văzut-o imediat după ce alunecarea de pământ a izbit clădirea. E teafără, stă la Kotewall şi aşteaptă. E teafără. Dar ce faci tu?

— Ei, nu stau chiar pe roze, îi răspunse el, aproape ameţit de bucurie acum când ştia că ea scăpase.

Apoi Dunross îi povestise cum scăpase el ca prin minune, despre Casey care văzuse cu ochii ei cum are loc catastrofa, se cutremură de groază când se gândi cât de aproape fuseseră toţi de dezastru.

— Dumnezeule! Doar câteva minute încolo sau încoace şi aţi fi fost cu toţii îngropaţi!

— Joss!

Mai trăncăniră o vreme, apoi Dunross se dăduse la o parte pentru ca să se continue lucrările de salvare. Când se gândi acum la Orlanda, pe Bartlett îl trecu un fior şi din nou mulţumi Domnului că scăpase neatinsă, aşa cum scăpase şi Casey. Orlanda n-ar fi scăpat niciodată dacă ar fi fost prinsă sub dărâmături, Casey poate, dar Orlanda nu. Dar asta nu atinge cinstea obrazului. Se aşeză mai bine, veşmintele ude îl făcură să se înfioare, strigătele şi zgomotele făcute de cei care se apropiau îl linişteau. Ca să treacă timpul mai uşor, se lăsă pradă visării, gândindu-se la cele două femei. N-am cunoscut niciodată o fiinţă care să aibă un trup ca al Orlandei, o femeie ca ea. De parcă aş fi cunoscut-o de când lumea, nu de numai câteva zile. Asta-i. E tulburătoare, plină de necunoscut, feminină, minunat de periculoasă. Casey nu prezintă nici un pericol. Ar putea deveni o soţie minunată un partener de nădejde, dar nu e ca Orlanda, feminină. Ştiu, Orlandei îi plac tot felul de fleacuri, cadouri costisitoare, şi dacă ce spune lumea e adevărat, ar fi în stare să cheltuiască banii ca şi cum nici n-ar exista ziua de mâine. Dar nu are şi ea dreptate? Pe fosta nevastă am aranjat-o, la fel şi copiii! Nu merită să-mi mai trăiesc şi eu viaţa şi să mă distrez? Şi s-o apăr de toţi ticăloşii plini de bani din lume? Bineînţeles. Dar nici acum nu ştiu cu ce m-a vrăjit ea, cu ce m-a vrăjit Hong Kongul. E cel mai minunat

loc în care am fost vreodată şi aici mă simt mai acasă decât acasă la mine. „Linc, poate că în una din vieţile tale de dinainte, ai trăit aici.” îi replicase Orlanda. ,,Crezi tu în reîncarnare?” „Bineînţeles!” N-ar fi minunat, se gândi el acum, fără să bage de seamă gazele tot mai persistente din jur care îl cam ameţiseră. Cel mai minunat lucru pe lumea asta ar fi norocul de a trăi mai multe vieţi şi...

— Linc!

— Hei, Ian, ce s-a întâmplat? Şi deodată se simţi foarte fericit pentru că vocea lui Dunross se auzea de aproape, foarte aproape.

— Nimic. Facem doar o mică pauză. Drumul se croieşte greu. Trebuie să facem din nou un ocol dar acum nu mai suntem decât la câţiva metri de tine. Şi m-am gândit să mai stăm de vorbă. Din câte ne putem da seama, suntem la vreo cinci picioare mai sus de tine, înspre vest. Zăreşti lumina de la noi?

— Nu. Deasupra mea o un plafon de beton, rupt în toate chipurile, şi grinzi, dar e în regulă, eu rezist aici o vecie. Ei, ştii ceva?

— Ce?

— Pentru prima dată mi-ai spus Linc.

— Da? Nici n-am băgat de seamă.

Ei, fleacuri! se gândi Bartlett şi zâmbi în sinea lui.

— De ce...

Amândoi îngheţară când grămada de dărâmături începu să geamă, mişcându-se ici şi colo. Într-un minut trosnetele încetară, Bartlett începu să respire din nou.

— Şi ia zi, mâine ce ai de gând să faci?

— Cum adică?

— La bursă. Cum ai de gând să-l trosneşti pe Gornt?

Şi-l ascultă copleşit de uluire în vreme ce Dunross îi relata de banii de la banca Chinei, de petrecerea lui Plumm, de provocarea pe care i-o aruncase lui Gornt, sprijinindu-se acum pe cele 50 de milioane fond de rulment.

— Fantastic! Ian, cine te sprijină pe tine?

— Moş Crăciun!

Bartlett râse.

— Şi aşa, Murtagh a reuşit, da.

Celălalt tăcu şi Bartlett zâmbi.

— Ţi-a spus Casey?

— Nu, nimic, dar mi-am închipuit eu. Doar ti-am spus că e foarte deşteaptă Casey. Deci te-ai descurcat de minune. Felicitări, spuse el zâmbind, fără nici un gând ascuns. Ian, am crezut că te-am prins la ananghie! şi Bartlett râse. Şi chiar crezi că la deschidere acţiunile tale vor fi la 30?

— Aşa sper.

— Dacă aşa speri, atunci înseamnă că tu şi oamenii tăi aţi şi fixat cota asta, dar şi Gornt e deştept. Nu-l prinzi nici tu pe el.

— Ba de data asta-i al meu.

— Nu, nu-l prinzi. Dar cu înţelegerea dintre noi cum rămâne?

— Cu *Par-Con?* E valabilă, bineînţeles. Am crezul că totul e aranjat de la început, nu?

Bartlett simţi prefăcuta inocenţă din vocea celuilalt.

— Quillan e numai bun de pârlit acum.

— Cred şi eu. E pe-aici şi el. Dă o mână de ajutor.

Bartlett rămase surprins.

— De ce?

Urmă o pauză.

— Quillan e un mare ticălos, un diavol de douăzeci şi patru de carate, dar... nu ştiu, s-ar putea să ţină la tine!

— Fir-ai să fii şi tu! replică Bartlett bine dispus. Şi ce-ai să faci cu Quillan?

— I-am făcut o propunere.

Şi Dunross îi relată totul. Bartlett gemu.

— Şi aşa, am aruncat două milioane pe apa sâmbetei, da...

— Sigur. Alea două milioane-s pierdute. Dar partea ta din afacerea cu *General Stores* o să-ţi aducă probabil 5 milioane, poate mai mult, iar din afacerea dintre *Par-Con* şi *Struan* o să-ţi iasă chiar şi mai mult.

— Chiar crezi că vor fi 5 milioane?

— Da, tu 5 şi Casey 5.

— Minunat, totdeauna am dorit să-şi facă rost de fondurile ei. Mă întreb ce-o să facă de-acum încolo, spuse el. Totdeauna a dorit să fie independentă şi acum poate. Minunat. Ce-ai zis? întrebă el fiindcă nu fusese atent ce-i spusese Dunross.

— Îţi spuneam dacă vrei să vorbeşti cu ea. Nu e chiar aşa de uşor să ajungă aici, dar n-o să păţească nimic.

— Nu! replică Bartlett ferm. Transmite-i doar salutări din partea mea, restul am să-i spun eu când am să ies de aici.

— Casey a spus că nu pleacă de aici până nu te scoatem! şi se lăsă o scurtă pauză. Orlanda la fel. Vrei să-i spui măcar ei vreo două vorbe?

— Nu, mulţumesc. Avem timp de asta mai târziu. Spune-le la amândouă să se ducă acasă.

— N-or să se ducă! Tare mi-e teamă că te cam iubeşte lumea pe aici.

Bartlett râse. Dădu să se ridice şi se lovi cu capul de ceva, simţi cum îl trece un junghi prin toată spinarea, gemu, apoi se aşeză mai bine, atingând cu capul tavanul de deasupra. Dunross stătea ghemuit la capătul tunelului aceluia sinuos, simţind cum urăşte spaţiul acela îngust, claustrofobia făcându-i aproape greaţă, îl trecu o sudoare rece. Nu reuşise nici măcar să-l zărească cât de cât pe Bartlett, dar vocea puternică şi sigură pe sine îl încurajase. Hooks îi recomandase să-l ţină de vorbă în vreme ce ei se mai odihneau puţin, ca să nu-l lase furat de gazele tot mai puternice. „Tai-pan. nu se ştie niciodată, gazele astea intră pe furiş în tine. Vrem să rămână treaz. S-ar putea ca foarte curând să avem nevoie de ajutorul lui.” Tai-panul se foi stânjenit, simţind primejdia: cineva se urcase pe

dărâmături şi acum peste el venise o avalanşă de moloz. Era Hooks. Se oprise la câteva picioare în urma lui.

— În regulă, tai-pan. Acum e mai bine să ieşi, şi aduc aici nişte băieţi de-ai mei.

— Imediat. Linc? Să nu te culci. Ne apucăm din nou de treabă.

— În regulă. Mă descurc eu. Hei, Ian, ce-ai zice să-mi fii cavaler de onoare?

— O, dar bineînţeles! îi răspunse el pe loc în vreme ce mintea lui ţipa: care dintre ele? Va fi o cinste pentru mine.

— Îţi mulţumesc, îl auzi el pe Bartlett şi în ciuda faptului că ar fi dat orice ca să afle pe care o alesese, ştia că nu-l putea întreba.

Era convins că Bartlett i-ar fi mărturisit despre cine era vorba, dar nu-i spusese decât: „Mulţumesc, da, îţi mulţumesc foarte mult". Zâmbi de unul singur uimit. Linc învaţă repede, îşi spuse el. E bine să ai alături de tine un partener ca el... şi membru votant al clubului hipic! La fel şi Casey!

— Te scoatem noi de acolo imediat!

Chiar când se pregătea să iasă din galerie auzi:

— Ei, ce zici, n-ar fi straşnic dacă ele două ar ajunge prietene? Crezi că e prea mult să sper şi asta?

Dunross nu fu sigur că aceste vorbe îi fuseseră adresate lui.

— Ai mai zis ceva? îi strigă el.

— Nimic, îi replică Bartlett. Ian, săptămână asta avem o mulţime de lucruri de făcut. Ştii, mă bucur că l-ai băgat pe Gornt la apă!

Mda, îşi spuse el fericit. Va fi plăcut să trag sforile alături de tine, să te urmăresc atent, şi în vremea asta să-mi clocesc propria mea Nobilă Casă. Dunross, în galeria lui, la numai câţiva metri de el, se răsuci cu multă greutate şi începu să urce. La alţi metri deasupra, Gornt şi ceilalţi aşteptau lângă intrarea mult lărgită a tunelului. Zorii începuseră să albească spre răsărit, un petec de cer ivindu-

se printre norii care acopereau totul. Pe toată panta, oameni osteniţi se chinuiau încă să sape, să-i caute pe cei dispăruţi, să-i strige şi să asculte spre adâncul dărâmăturilor. Hooks, rupt de oboseală, se îndepărtă de gura galeriei aflate într-o adâncitură a terenului. În secunda aceea se auzi un vuiet imens, din susul pantei, lângă şoseaua Po Shan. Toate privirile se întoarseră într-acolo. Departe, pe coasta muntelui, ceva mai spre stânga, văzură că pământul se pusese în mişcare. Vuietul deveni şi mai puternic, un val de apă şi noroi se ridică din spatele umărului pantei mai sus de şosea şi, prinzând viteză, se repezi spre ei. Toţi începură să fugă care încotro, în vreme ce valul acela de mocirlă mătură zona unde fusese foaierul, se revărsă peste dărâmături, inundându-le, imensa masă a pământului lichid strivind ruinele clădirii, împingându-le la vale. Gornt văzu şi el dezastrul apropiindu-se şi se agăţă disperat de o grindă de rezistenţă din oţel, mlaştina aceea împuţită se repezi spre ei. Gornt se trezi până la genunchi în şuvoiul acela, se ţinu din răsputeri să nu fie măturat de el, valul coborî mai departe, lăsând peste tot o pătură de noroi, Hooks şi ceilalţi se ridicară încet în picioare, uitând pe moment orice altceva. Dar Gornt nu uitase! Din locul unde se afla, putea vedea gura galeriei, ghici braţele lui Dunross şi capul ivindu-se din mocirlă, mâinile se apucară de marginea galeriei, balta de noroi se scurgea spre adânc, în puţ, îl umplea, degetele lui Dunross alunecară, el se afundă în noroi, se zbătu disperat, reuşi să iasă iar la suprafaţă şi se agăţă cum putu de ceva. Gornt îl urmărea. Nu se clinti. Mâzga aceea se scurgea mai departe în galerie, nivelul crescu din nou, Dunross simţi că se scufundă, mlaştina aceea îl sugea în adâncul ei cu putere, noroiul îl sufoca, se ţinu cu disperare mai departe, îşi propti vârful picioarelor într-o crăpătură şi se săltă cu greu. În chip miraculos, reuşi să învingă mlaştina care-l sorbea, se ţinu de margine, era în siguranţă acum, pe jumătate ieşit din mocirlă, inima îi bătea mai mai să-i spargă pieptul, începu să vomeze. Încă

ameţit şi tremurând de efort, îşi şterse noroiul de pe faţă, de pe gură şi se uită năucit în jurul lui. Atunci îl văzu pe Gornt la numai câţiva metri de el, privindu-l, rezemat alene de un ieşind de dărâmătură. Într-o secundă, întreaga lui fiinţă se mobiliză când văzu zâmbetul acela drăcesc, ura aceea neascunsă, dezamăgirea imensă de pe faţa celuilalt, şi ştiu că dacă ar fi schimbat rolurile între ei şi ar fi fost el în siguranţă şi Gornt în capcana în care fusese el, ar fi făcut la fel, ar fi privit şi ar fi aşteptat deznodământul. Chiar aşa aş fi făcut? Da. M-aş fi uitat la el şi nu i-aş fi întins nici o mână de ajutor. În orice caz nu lui Gornt. Şi atunci, în cele din urmă, blestemul lui Dirk Struan ar fi luat sfârşit, ar fi putut să se odihnească acolo de unde ne-a marcat destinele, iar urmaşii mei n-ar mai fi simţit puterea sa. Clipa aceea trecu. Mintea i se limpezi. Îşi aminti de Bartlett şi se uită cu groază spre gura galeriei prin care se scurgea noroiul în adânc. Unde înainte fusese tunelul acum nu mai era decât o baltă adâncă de noroi.

— Dumnezeule! Ajutor! strigă el.

Şi imediat se dezlănţui nebunia, toţi se repeziră spre galerie, Hooks, militarii, pompierii, se aruncară asupra mocirlei cu lopeţi, cu mâinile goale. Dunross se târî într-o parte. Se ridică tremurând în picioare, îngrozit. Gornt plecase, în scurtă vreme, toată încercările de salvare încetară. Balta de noroi rămase neînvinsă.

MARTI

51

Ora 17.39.

Dunross stătea la fereastra boltită a apartamentului său din clădirea Struan şi se uita spre întinderea portului. Dăinuia un amurg minunat, nesfârşit, pe un cer aproape fără nici un nor în afară de câteva scame de cumulus,

pătate de roşu pe margini, plutind deasupra Chinei continentale, spre vest, în vreme ce dinspre est avansa întunericul. Jos, portul îşi trăia viaţa lui agitată ca de obicei, zona Kowloon lucind în razele soarelui care apunea. Claudia bătu la uşă şi o deschise, Casey intră. Avea chipul împietrit, părul roşcat împrumutând parcă culorile apusului. Suferinţa o făcuse străvezie.

— Hello, Casey.

— Hello, Ian.

Nu aveau nevoie să-şi spună mai mult. Despre Bartlett discutaseră tot ce trebuia discutat. Abia în noaptea aceea, târziu reuşiseră oamenii să-i scoată cadavrul, afară. Şi Casey stătuse tot timpul acolo pe coasta muntelui aşteptând. Abia apoi se dusese la hotel. Sunase de dimineaţă şi acum venise în persoană.

— Bei ceva? Cafea, ceai? E şi vin. Eu am pregătit martini.

— Un martini. Mulţumesc, Ian, îi răspunse ea cu o voce fără vlagă. Suferinţa care se simţea în ea făcându-l şi pe Dunross să sufere.

Se aşeză pe o canapea. El turnă băutura şi puse o măslină în pahare.

— Casey, nu e nici o grabă, îi spuse el plin de compasiune. Mai putem aştepta.

— Ştiu. Dar aşa ne-am înţeles. Mulţumesc! apucă paharul şi-l ridică. Joss!

— Joss!

Ea bau licoarea rece ca gheaţa, premeditându-şi toate mişcările de parcă s-ar fi dedublat şi se supraveghea să nu greşească ceva, apoi deschise servieta şi puse un plic mare de manilla pe birou.

— Aici sunt toate hârtiile lui John Chen despre firma Struan, tot ce ne-a furnizat şi ne-a spus el. Toate copiile pe care le-am avut sunt aici. Pe cele din Statele Unite le voi rupe eu, şi Casey şovăi o clipă. Sunt sigură că ai şi luat

măsuri şi ai făcut schimbările necesare, dar eu am adus aici tot ce aveam.

— Mulţumesc. Linc i-a dat lui Gornt vreuna din aceste hârtii?

— Nu, nu cred! Dar pentru mai multă siguranţă, eu aş socoti că bună parte din informaţiile de aici au ajuns şi la alte urechi.

— Mda.

— Acum, cu afacerea dintre *Par-Con* şi *Struan!* şi-i dădu un dosar destul de gros. Toate cele şase copii sunt semnate şi sigilate cu sigiliul corporaţiei. Am împuternicirea să le semnez! Se opri nehotărâtă. Eu şi Linc am încheiat o înţelegere. Eu i-am lăsat prin testament dreptul de a vota în numele tuturor acţiunilor mele vreme de zece ani, şi el a făcut acelaşi lucru faţă de mine. Aşa că acum eu conduc *Par-Con.*

— Zece ani? îşi miji uşor ochii Dunross.

— Da, îi răspunse ea indiferentă, fiindcă nu mai simţea nimic, nu mai dorea nimic decât să plângă şi să moară.

Am să-mi îngădui să fiu slabă mai încolo, se gândi ea, acum trebuie să mă ţin tare, să nu greşesc.

— Pentru zece ani. Linc… Linc avea majoritatea voturilor şi putea controla compania. Când totul va deveni oficial, am să-ţi trimit o confirmare legalizată.

Dunross încuviinţă dând din cap. Din biroul lăcuit, scoase şi el un dosar de acte asemănător.

— Uite aici echivalentul actelor tale. Le-am sigilat pe toate oficial. Aici – şi puse un plic deasupra maldărului de acte – e înţelegerea noastră secretă prin care *Par-Con* primeşte drept garanţii dreptul asupra navelor mele.

— Mulţumesc. Dar cu fondul de rulment pe care ţi l-ai asigurat, nu mai era nevoie de aceste garanţii.

— Nu contează, aşa ne-am înţeles.

Dunross o privi, îi admiră curajul. Tot timpul cât stătuse pe coasta muntelui nu vărsase o lacrimă, doar dădea din cap şi spunea: „Am să aştept aici, am să aştept până

când...” Orlanda făcuse imediat o criză, fusese nevoit s-o trimită la hotel şi mai târziu şi un medic ca să aibă grijă de ea.

— Aşa ne-am înţeles.

— În regulă. Dar nu era nevoie.

— Acum mai departe. Ai aici scrisoarea de acceptare pentru înţelegerea noastră în legătură cu preluarea firmei *General Stores*. În zece zile am să-ţi remit şi hârtiile oficiale. Am...

— Dar Linc n-a apucat să depună cele două milioane convenite.

— Ba da. A făcut transferul telegrafic, sâmbătă noaptea. Banca mea din Elveţia a confirmat tranzacţia ieri, şi banii au fost transferaţi aşa cum trebuia către consiliul de administraţie al firmei *General Stores.* I-au acceptat aşa că afacerea-i încheiată.

— Chiar dacă Pug e mort?

— Da. Văduva lui a fost de acord cu tranzacţia la recomandarea consiliului de administraţie. Şi să ştii că e o afacere excelentă. Mult mai bună decât oferta de la *Superfoods.*

— Nu vreau, nu mai doresc deloc să particip la afacerea asta.

— Pe când eram în tunel şi discutam cu Linc, mi-a mărturisit cât de încântat era de afacerea cu *General Stores.* Îţi repet exact cuvintele lui: „Minunat! Cinci milioane? Totdeauna am dorit să reuşească să-şi dobândească propriile ei fonduri financiare. Totdeauna şi-a dorit să fie independentă, şi acum a izbutit. Minunat!”

— Dar cu ce preţ! îi replică ea, simţind cum o inundă toată suferinţa atâta vreme reţinută. Linc m-a prevenit întotdeauna că fondurile astea te costă mai mult decât eşti tu dornic să plăteşti. Şi aşa a fost. Nu-i mai doresc!

— Banii sunt bani. Acum nu eşti în stare să gândeşti limpede. Banii aceştia ar fi trebuit să-i revină şi el ţi i-a dat ţie. Fără nici o obligaţie.

— Tu mi i-ai dat.

— Iar greşeşti. El ţi i-a dat. Eu doar te-am ajutat aşa cum m-ai ajutat şi tu pe mine, şi Dunross bău. Trebuie să ştiu unde să-i trimit profiturile. Trebuie să-ţi aduci aminte că aici partea de acţiuni nu includea şi dreptul majoritar de vot. Cine-i mandatarul lui?

— Banca *First Central.* Eu sunt doar executorul lui testamentar, împreună cu unul din oamenii băncii, şi ea şovăi. Cred că moştenitoare e mama lui. Doar ea e pomenită în testament. Linc… Linc a fost foarte sincer cu mine în privinţa asta. Fosta lui nevastă şi copiii au pensia lor viageră şi au fost nominal excluşi din testament. Acolo nu se mai vorbeşte decât de dreptul meu de a avea majoritatea voturilor, iar tot restul averii lui îi revine mamei sale.

— Atunci va fi foarte bogată!

— Dar asta n-o s-o ajute la nimic. Casey încercă din greu să-şi stăpânească lacrimile şi să n-o trădeze vocea, ea… are peste şaizeci, o femeie foarte cumsecade, Linc e unicul ei fiu. O lacrimă îi lunecă pe faţă în ciuda eforturilor ei. M-a rugat să-l aduc acasă. În testament el spune să fie incinerat.

— Casey, interveni Dunross iute, poate aş putea să rezolv…

— Nu, nu, te rog. Totu-i aranjat. Am rezolvat eu. Eu am vrut să împlinesc toate astea. Avionul nu mai e sub sechestru, toate formalităţile împlinite.

— Şi când pleci?

— În seara asta la zece.

— Ah! Dunross rămase mirat. Am să vin să te conduc.

— Nu, nu e nevoie, mulţumesc. Cu maşina…

— Insist!

— Nu, te rog! şi se uită la el implorându-l.

— Şi ce planuri ai? o întrebă el după câteva momente de tăcere.

— Nu mare lucru. Am să... Am să mă îngrijesc ca toate dorinţele lui să fie împlinite, hârtiile puse în ordine, testamentul şi să mă ocup de afacerile lui. Apoi am să reorganizez *Par-Con...* am să încerc să reorganizez firma aşa cum ar fi vrut el s-o facă şi după aia... după aia nu mai ştiu. Astea toate au să-mi ia vreo treizeci de zile. Poate că în treizeci de zile am să mă întorc să continuăm, poate am să-l trimit pe Forrester sau pe altcineva. Nu ştiu. Peste treizeci de zile am să te anunţ. Până atunci totul e rezolvat. Ai numărul meu de telefon. Te rog sună-mă oricând ai vreo problemă! şi ea sc ridică să plece, dar el o opri.

— Înainte de a pleca trebuie să-ţi mai spun ceva. Azi-noapte n-am putut pentru că nu era momentul. Poate că acum este, nu sunt sigur, dar chiar înainte de a mă despărţi de Linc, m-a întrebat dacă am ceva împotrivă să-i fiu cavaler de onoare! O văzu pe Casey că se albeşte şi se apropie iute de ea. I-am spus că va fi o cinste pentru mine.

— A spus că e vorba de mine? Voia să se căsătorească cu mine? îl întrebă ea nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Am discutat şi despre tine. Oare nu asta voia să spună?

— Şi nu a pomenit deloc de Orlanda?

— Nu, atunci nu. Doar mai devreme şi era foarte îngrijorat de soarta ei, pentru că el rămăsese în apartamentul ei şi nu ştia ce se întâmplase cu ea, şi Dunross o urmări atent. Când i-am spus că n-a păţit nimic a fost foarte bucuros. Când i-am spus că era să fii surprinsă de alunecarea de teren, aproape să facă un atac de inimă. Şi chiar când ne despărţeam, l-am auzit spunând foarte încet: Crezi că ar fi să sper prea mult dacă aş dori ca ele să fie prietene? Nu ştiu dacă aceste cuvinte mi-au fost adresate mie sau nu. În vremea când săpam ca să-l scoatem de acolo, ajunsese să vorbească mult de unul singur! Bău ce mai rămăsese în pahar. Casey, eu sunt sigur că la tine se gândea.

Ea clătină din cap.

— Ian, e un gest frumos din partea ta, dar eu ştiu că el se gândea la Orlanda.

— Nu cred că ai dreptate.

Se lăsă iar tăcere.

— Poate. Dar prietene? spuse ea şi se uită la ei. Ai de gând să devii prieten cu Quillan?

— Nu. Niciodată. Dar nu e aceeaşi situaţie. Orlanda e o fată drăguţă. Zău.

— Sunt convinsă. Şi Casey continuă să se uite la paharul ei, bău, dar fără să-i simtă gustul. Şi cum rămâne cu Quillan? Ce s-a întâmplat astăzi? Eu n-am auzit nimic. Ce-ai făcut cu el? Am văzut că la închidere acţiunile tale erau cotate la 30.01, dar… altceva n-am mai aflat.

Dunross simţi cum îl prinde un val de căldură. Din pricina catastrofei de la Kotewall, guvernatorul ordonase ca bursa să rămână închisă toată ziua de luni. La fel şi băncile, în semn de doliu. În dimineaţa aceea, la ora zece, banii lichizi ai Băncii Chinei ajunseseră la toate filialele tuturor băncilor din colonie. Asaltul creditorilor încetase. Pe la ora trei, o mulţime de clienţi stăteau la coadă ca să depună banii înapoi. Chiar înainte de a se deschide bursa la ora zece, îl sunase Gornt.

— Primesc! spusese el.

— Nu vrei să mai negociem?

— Nu vreau nici un fel de gesturi de favoare din partea ta, aşa cum nici tu nu te aştepţi la astfel de gesturi din partea mea. Actele sunt pe drum, şi legătura se întrerupse.

— Ce s-a întâmplat cu Quillan, întrebă acum Casey din nou.

— Am ajuns la o înţelegere. Am deschis la 28, dar pe el l-am lăsat să-şi răscumpere acţiunile la 18.

Ea rămase cu gura căscată. Fără să se gândească, făcu imediat calculul.

— Asta l-a costat cam vreo două milioane. Dar astea-s cele două milioane ale lui Linc. Deci Quillan a scăpat din capcană?

— I-am spus lui Linc de afacerea asta şi că o să-l coste două milioane, el a râs. Dar i-am amintit că din afacerea cu *General Stores* şi *Par-Con-Struan,* pierderile lui de două milioane sunt compensate de cele douăzeci de milioane câştig, sau chiar mai mult! şi Dunross îi urmări chipul, vrând să vadă reacţia ei. Cred că e mai bine ca cele două milioane să fie trecute la pierderi.

— Doar n-ai să-mi spui mie că i-ai dat drumul lui Quillan din capcană aşa degeaba.

— Nu. Mi-am recăpătat întreprinderea de transporturi aeriene înapoi. Controlul absolut asupra firmei *AU Asia Air.*

— Ah! se înfioră Casey şi îşi aminti povestea cu acea noapte de Crăciun când Gornt şi tatăl sau se prezentaseră pe neaşteptate la Casa cea Mare, o cuprinse o tristeţe copleşitoare. Îmi faci o favoare?

— Bineînţeles. Cu condiţia să nu se refere la Quillan.

Avusese de gând să-l roage pe Dunross să-i îngăduie lui Quillan să devină şi el membru votant şi să aibă loja lui la curse, dar renunţă, ar fi fost o pierdere de timp.

— Ce favoare?

— Nimic. N-are rost Ian, plec.

Sfârşită, sfârşită de tot, se ridică în picioare, genunchii îi tremurau, toate mădularele o dureau îngrozitor, îi întinse mâna. I-o luă şi i-o sărută cu gestul acela atât de plin de cavalerism pe care-l făcuse în seara petrecerii, prima dată când intrase în galeria cea lungă şi văzuse cu groază cuţitul înfipt în inima portretului. Brusc, toată durerea o copleşi, ar fi vrut să-şi urle şi ea ura faţă de Hong Kong şi faţă de oamenii Hong Kongului care, într-un fel sau altul, fuseseră vinovaţi de moartea lui Linc, Dar nu o făcu. Mai târziu! îşi porunci ea, izbutind să se ţină tare. Nu te lăsa frântă acum. Nu-ţi da drumul aici. Fii stăpână pe tine. De-acum aşa trebuie. Linc a plecat pentru totdeauna.

— Casey, ne vedem curând.

— La revedere. Ian, îi mai spuse ea şi ieşi.

El rămase multă vreme cu ochii la uşa închisă, apoi oftă şi apăsă soneria. Claudia apăru îndată.

— Bună seara, tai-pan, îi spuse ea cu infinită căldură. Am primit câteva telefoane la care trebuie să răspundem, foarte importante, domnişorul Duncan vrea să împrumute 1.000 de dolari HK.

— La ce naiba îi trebuie?

— Se pare că vrea să cumpere un inel cu diamant pentru o „doamnă”. Am încercat să-l trag de limbă şi să aflu şi eu numele ei dar nu vrea să spună.

O Doamne, puştoaica aia, îi trecu lui Dunross prin cap când îşi aminti ce-i spusese feciorul despre iubita lui, Sheila Scragger, sora de caritate din Anglia, care-şi făcuse concediul cu Duncan în staţiunea Paldoon din Australia.

— Cu o mie de dolari n-o să cumpere mare lucru. Spune-i că ar fi mai bine să-mi ceară mie să-l ajut. Nu, aşteaptă! şi rămase o clipă pe gânduri, Dă-i mai bine o mie de dolari din banii de cheltuieli mărunte, oferă-i banii cu o dobândă de trei la sută pe lună cu o garanţie scrisă din partea lui că în eventualitatea că nu plăteşte, îi poţi retine banii din banii lui de buzunar cu o dobândă de sută la sută pe lună. Şi dacă se prinde în treaba asta, am să-l învăţ eu o mică lecţie să o ţină minte. Dacă nu se prinde, am să-i dau eu o mie, dar nu înainte de paşti.

Claudia încuviinţă din cap, apoi adăugă tristă:

— Sărmana domnişoară Casey, Se chinuie de moarte!

— Mda.

— Tai-pan, uite cine te-a căutat. Domnul Linbar a sunat de la Sydney, şi sună-l când ai o clipă liberă. După părerea lui, a reuşit să pună firma Woolara pe picioare din nou.

Dunross se uită lung la ea:

— Fir-ar să fie!

— Domnul Alistair a sunat să te felicite, ca şi tatăl tău şi alţi membri ai familiei. Te rog sună-l pe domnul Trussler la Jo'burg, în legătură cu thoriumul, şi Claudia pufni. Doamna Gresserhoff a sunat să-ţi spună rămas bun.

— Când decolează? întrebă Dunross indiferent, ştiind bine despre care avion era vorba.

— Mâine, primul zbor JAL. E groaznic ce-a păţit domnul Travkin, nu-i aşa? Îmi pare atât de rău de el.

— Da! Travkin murise în cursul nopţii. Dunross îl vizitase la spitalul Matilda de mai multe ori, dar fostul lui antrenor hipic nu-şi mai recăpătase cunoştinţa de duminică, din momentul accidentului. Am reuşit să dăm de vreo rudă de-a lui?

— Nu. Nu avea nici o legătură stabilă cu vreo femeie sau cu altcineva. Domnul Jacques s-a ocupat de înmormântare.

— Bun. Mda, atât putem face şi noi pentru el.

— Duminică ai să călăreşti tu?

— Nu ştiu! şovăi Dunross. Asta-mi aduce aminte că trebuie să vorbesc cu ceilalţi membri ai comitetului de conducere ca cea de-a cincea cursă să o numim Travkin… e şi ăsta un fel de a-i aduce omagii.

— Da. O să fie minunat. Ţineam foarte mult la el, o să fie minunat.

Dunross se uită la ceas.

— Cel cu care am următoarea întâlnire e cumva jos?

— Da.

— Bun, spuse tai-panul, şi se întunecă la faţă.

Coborî un etaj, la celălalt birou al său.

— Bună ziua, domnule Choy, cu ce problemă? îl întrebă el pentru că transmisese familiei condoleanţe deja pentru dispariţia lui Wu Patru Degete.

După ce se închise uşa, Paul Choy îşi şterse palmele cu un gest instinctiv.

— Sir, am venit pentru prima discuţie. Îmi pare rău că ieri a trebuit să amânăm, dar… ăăă… mulajele de ceară… s-au potrivit cu vreuna din cele două jumătăţi de monedă ale dumneavoastră?

— Întâi vreau să te întreb cine deţine cealaltă jumătate de monedă, acum când Patru Degete a devenit strămoş?

— Familia Wu, sir.

— Cine din familia Wu? întrebă Dunross pe un ton înadins aspru. Moneda a fost dată unui om anume care a trecut-o mai departe altuia. Cui?

— Mie, sir.

Paul Choy se uită la tai-pan, fără teamă, deşi inima îi bătea mai repede decât îi bătuse vreodată, chiar mai iute decât atunci pe joncă, atunci când, în urmă cu o veşnicie, cu mâinile mânjite de sângele tânărului Vârcolac, doar pe jumătate mort, schilodit, simţea trupul acestuia sprijininduse de el, iar taică-su urla la el să-i facă vânt peste bord.

— Trebuie să dovedeşti că Patru Degete ţi-a transmis-o ţie.

— Îmi pare rău, tai-pan, dar eu nu trebuie să dovedesc nimic, îi răspunse Paul Choy sigur de el. Trebuie doar să prezint jumătatea de monedă şi să cer favoarea pe care o doresc. În taină. Totul în mare taină, asta-i înţelegerea. Moneda înseamnă onoarea Nobilei Case şi e în joc cinstea obrazului ei, iar ta...

— Eu ştiu bine ce e în joc! îi răspunse Dunross tăios. Dar tu ştii?

— Sir?

— Aici suntem în China. În China se pot întâmpla lucruri foarte curioase. Crezi că sunt atât de nebun să mă las în capcana unei poveşti străvechi?

Tânărul clătină din cap, simţind un nod în gât.

— Tai-pan, nu, nu sunteţi nebun deloc. Dar dacă vă restitui moneda, trebuie să-mi împliniţi o favoare.

— Şi care-i favoarea pe care o ceri?

— Mai întâi aş fi vrut să fiu sigur că sunteţi convins că... moneda e una dintre cele patru. Sunt sigur acum.

— Eşti sigur?

— Da, sir.

— Ştii că moneda asta a fost furată de la Phillip Chen?

Paul Choy se uită uluit la Dunross, apoi îşi reveni.

— Moneda asta e de la Wu Patru Degete. Nu ştiu de nici un furt. La mine a ajuns de la tatăl meu, doar atâta ştiu. A fost a tatălui meu.

— Ar trebui să i-o restitui lui Phillip Chen.

— Aţi văzut-o vreodată, aţi văzut vreodată moneda asta la el, sir?

Dunross discutase deja cu Phillip Chen despre moneda asta. „Nu există nici o posibilitate să dovedeşti că e a ta, Phillip îl întrebase el”. „Nu, tai-pan. Nici una!” îi răspunsese bătrânul, frângându-şi mâinile.

Dunross se uită la tânăr mai să-l străpungă cu privirea.

— E moneda lui Phillip Chen!

Paul Choy se foi stânjenit.

— Tai-pan, au fost patru monede. Moneda domnului Chen s-ar putea să fie o alta. Asta aparţine, a aparţinut tatălui meu. Vă mai aduceţi aminte ce spunea la Aberdeen?

Dunross se uită la el fără să scoată o vorbă, încercând să-l descumpănească, şi îşi propusese să-l înfrunte în stilul negocierilor dintre americani. Paul Choy şovăi, dar nu se dădu bătut. Interesant, îşi spuse Dunross. Eşti un ticălos dur şi priceput! Ei şi acum vorba-i: eşti cumva emisarul lui Wu Dinte-de-aur, fiul cel mai mare, ori un biet pungaş şi ai venit aici doar ca să-ţi aranjezi propriile afaceri? Dunross într-adins nu spunea nimic pentru ca tăcerea să devină apăsătoare, pentru ca să-l descumpănească şi mai mult pe adversarul său, în vreme ce se gândea cum să-şi schimbe tactica. În clipa în care Paul Choy îl sunase cu o zi înainte rugându-l să-i acorde o întrevedere, ştiuse despre ce era vorba. Dar cum să manevreze în situaţia asta? Wu nici n-a apucat bine să moară şi acum iată-mă cu un alt adversar, se gândi el, bine pregătit şi îndrăzneţ. Dar chiar şi aşa, are şi el punctele lui slabe, ca toată lumea, ca şi tine. Gornt e unul din punctele tale slabe. Riko ar putea fi un altul. Ah, Riko! Ce-o fi având fata asta că te-a tulburat atât de mult? Dar acum lasă astea. Cum reuşeşti tu să reintri în posesia monedei înainte de a împlini favoarea cerută?

— Bănuiesc că ai jumătatea de monedă la tine. Să mergem chiar acum la un chimist să facem analiza compoziţiei, si se ridică în picioare ca să-l încerce pe Paul Choy.

— Nu, sir, îmi pare rău, dar nu, răspunse tânărul simţindu-şi inima mai mai să-i spargă pieptul, iar cureluşa din jurul gâtului devine un laţ, şi moneda îl arde îmi pare rău, dar nu cred că e o idee bună.

— Eu cred totuşi că e o idee foarte bună, continuă Dunross exercitând mai departe presiunea asupra lui. Mergem şi luăm moneda. Haide.

— Nu, mulţumesc, tai-pan, spuse Paul Choy cu o politeţe plină de fermitate pe care Dunross o aprecie. Nu putem face proba asta săptămâna viitoare? Să zicem de vineri într-o săptămână? Nu e nici o grabă atunci.

— Nu voi fi la Hong Kong în vinerea aceasta.

— Ştiu, sir, veţi fi în Japonia, Şi nu vă puteţi rezerva un ceas în cursul şederii dumneavoastră acolo? Oricând vă convine.

Dunross îşi miji ochii.

— Domnule Choy, pari să ştii o mulţime de lucruri.

— Sir, aici e destul de uşor să afli orice vrei, în Japonia va fi mai bine pentru amândoi, sir. Ar fi mai puţine şanse pentru o... un amestec nedorit, şi în Japonia vom fi amândoi pe picior de egalitate.

— Vrei să spui că aici nu vom beneficia amândoi de aceleaşi drepturi?

— Nu, nu, tai-pan. Dar aici, după cum aţi spus, suntem în China, şi în China se întâmplă uneori lucruri ciudate, Patru Degete şi grupul lui e destul de puternic. Iar tranzacţia cu moneda trebuie să rămână o înţelegere de la persoană la persoană, şi aşa trebuie să se negocieze. Şi aşa mi-am închipuit că vom trata.

Pe Paul Choy îl treceau acum sudorile, mulţumind cerului că păstrarea secretului făcea parte din favoarea cerută. Din clipa în care adusese acasă trupul neînsufleţit al

lui Patru Degete, trăsese sforile pentru a câştiga cât mai multă putere în clanul familiei. În cele din urmă reuşise să dobândească exact ce-şi dorise: statutul deosebit – ca în Mafie – de consigliere, consilier principal al lui Wu Dinte-de-aur, fiul cel mai vârstnic, acum căpetenia titulară a firmei Wu Maritima. Şi asta şi suntem, se gândi el, simţind cum din nou îl cam apucau spaimele: suntem nişte mafioţi chinezi. Nu am şi eu mâinile pătate de sânge? Şi am fost la bordul navei când în cală se transporta opiu. Şi ce ştie Wu Dinte-de-aur şi eu nu ştiu? „Dinte-de-aur, poţi avea deplină încredere în mine”, îi spusese el fratelui său, luptându-se de fapt pentru poziţia lui în viitor. „Tare mi-e teamă că nici nu am de ales. Aici navighez prin nişte ape necunoscute. Şi am nevoie de tot ajutorul pe care-l pot dobândi. Iar sfaturile tale de expert vor fi foarte preţioase”, îi mărturisise Dinte-de-aur în engleza lui poticnită, când ajunseseră la stadiul final al negocierilor. „Atunci îmi închipui că vom putea lucra împreună”. „Hai să fim cât se poate de sinceri. Amândoi avem pregătire universitară, ceilalţi n-au. Avem nevoie unul de altul şi *Wu Maritima* trebuie modernizată. Eu singur n-am să mă descurc. Am nevoie de ajutor din belşug. Şi anii pe care i-am pierdut comandând navele lui de plăcere, nu m-au prea ajutat să învăţ să conduc toată prăvălia. Am tot întrebat eu ba de una ba de alta, dar degeaba, doar îl ştii pe tata. O zei blânzi, nu aveam voie să schimb nici măcar tariful pe oră al unei fete fără aprobarea lui. Şi îşi băga alea patru degete ale lui în toate treburile şi în toate bărcile, în toate afacerile din toată flota.” „Ştiu. Dar acum dacă toţi căpitanii merg cu noi la schimbările pe care o să le facem, într-un an ai să ai cea mai straşnică operaţiune condusă de chinezi din toată Asia”. „Asta vreau şi eu. Taman asta!” „Şi cu opiumul cum rămâne?” *„Wu Maritima* totdeauna a transportat opiu.”,,Dar cu armele?” ,,Care arme?” „Mi-au ajuns la urechi nişte zvonuri cum că Patru Degete avea de gând să se apuce de trafic de arme.” „Eu de arme nu am auzit nimic.” „Hai să ne descotorosim de negoţul cu opiu şi

stupefiante. Hai la naiba să ne ferim a avea de-a face cu narcoticele. Nu-i aşa că-i adevărat că avea de gând să se apuce de afaceri cu maimuţoii ăia doi Yuen Contrabandistul şi Lee Pulbere albă?” „Zvonuri. Am să mă gândesc la ce mi-ai spus. Dar trebuie să-ţi spun: eu sunt comandantul flotei şi căpetenia firmei *Wu Maritima.* Ce spun eu aia rămâne. Dar ne consultăm. O să fii consigliere cu toate drepturile şi îndatoririle ce decurg din asta. Dar dacă eu hotărăsc ceva, aşa rămâne. De pildă, am auzit de lovitura pe care ai dat-o fără să ai încuviinţare. A fost strălucită, mda, dar să nu mai aud de aventuri din astea. Trebuie să mă întrebi pe mine întâi şi să fiu şi cu de acord cu acţiunile tale dinainte.” „De acord, dar ce spunem e valabil numai de acum încolo. Am şi eu afacerile mele. Mi-am dat demisia de la Gornt. Apoi afacerile personale pe care le-am început cu Patru Degete mă privesc numai pe mine şi am să le continui.” „Ce anume?” „Vineri mi-a avansat două milioane pentru ca să le joc la bursă. Partea mea era 17,5 la sută din profit. Acum vreau întregul profit.” „Cincizeci la sută!” „Nouăzeci la sută! Şi dacă-i vorba, pe mine nu mă ţine nimic la Hong Kong. Chiar şi dacă primesc cincizeci la sută, îmi vând toate acţiunile, şi fiindcă veni vorba, numai eu ştiu care-s şi cum, am una peste alta vreo trei milioane dolari SUA.” S-au târguit şi, în cele din urmă, s-au înţeles la 70 la sută, cele 30 de procente ale lui Dinte-de-aur urmând a fi depuse într-o bancă elveţiană, într-un cont cu serie. „Din câte văd eu, bursa o să tot urce în următoarele două zile, şi după aia eu mă descotorosesc de acţiuni. Eu hotărăsc, bine?” „Da. Porecla de Profitabilul ţi se potriveşte, frate mai mic, mult mai bine decât numele de Paul. Eu o să-ţi spun Profitabilul. Şi ce altceva mai făceai tu cu Patru-Degete?” „Numai un singur alt lucru, dar Patru Degete m-a pus să jur că nu voi scăpa nimănui nici o vorbă în vecii vecilor, şi am pecetluit jurământul cu sânge.” Fără prea mare tragere de inimă, Dinte-de-aur fusese de acord ca Paul să păstreze taina.

Iar acum, aşteptând ca tai-panul să-i răspundă dacă era de acord cu Japonia, tânărul se simţi plin de încredere în sine. Sunt bogat, dacă am nevoie, am în spate puterea lui Dinte-de-aur, un paşaport american, şi am să mă duc în Hawai. Iar în Japonia cred că am să am şansa de a fi mai deştept decât Dunross... nu mai deştept, e prea deştept el pentru atâta, dar poate că acolo să mă descurc, să reuşesc să dovedesc o dată pentru totdeauna că moneda e autentică.

— Tai-pan, Japonia vă convine? întrebă el din nou.

— Am auzit că ai dat o mare lovitură la bursă, da?

Tânărul se lumină tot la faţă, neaşteptându-se la întrebarea asta.

— Da, sir, acum am cu cinci milioane jumătate mai mult debit înainte.

— Pentru numai câteva săptămâni de când eşti aici, nu e chiar rău, Profitabile Choy, şuieră Dunross admirativ. Şi cu o taxă de 15 la sută, adăugă el nevinovat.

Tânărul se încruntă şi căzu în capcană.

— Ei, eu sunt cetăţean american, deci supus sistemului de taxe american! se opri şi şovăi puţin. Mai am eu nişte idei care... tai-pan, am putea face o afacere care să fie bună şi pentru dumneavoastră şi pentru mine.

Dunross îl văzu pe Paul Choy coborând privirile şi deveni şi mai prudent.

— Bătrânul meu avea încredere în dumneavoastră, spuse tânărul. Dumneavoastră şi el aveaţi legături de veche prietenie. S-ar putea să moştenesc şi eu dreptul la această prietenie... să fiu demn ca într-o bună zi...

— Restituie moneda de bună voie şi am să-ţi acord tot felul de favoruri.

— Tai-pan, să începem cu începutul, să vedem dacă moneda-i autentică. În Japonia, da?

— Nu. Aici, sau deloc! i-o reteză Dunross, hotărât să joace tare.

Ochii lui Paul Choy se îngustară şi mai mult. Brusc se hotărî, îşi băgă mâna cub cămaşă, apucă moneda şi o puse pe masă.

— În numele lui Jin-qua, cer de la tai-panul Nobilei Case o favoare.

În tăcerea care se lăsă, Dunross se uită lung la monedă.

— Ei?

— Întâi şi întâi doresc statutul de vechi prieten, aşa cum l-a avut şi Wu Patru Degete, cu toate cele care derivă din asta. În al doilea rând vreau să fiu numit director al firmei *Struan* pe o perioadă de patru ani şi un salariu egal cu ai celorlalţi directori, şi pentru cinstea obrazului am să cumpăr un pachet cu o sută de mii de acţiuni! Simţi cum în linişte care se lăsă după aceste vorbe, o picătură de sudoare i se prelinse de pe bărbie. Apoi doresc să facem o întreprindere mixtă, jumate jumate, o fabrică de produse farmaceutice cu firma *Struan,* cu un capital de şase milioane dolari SUA, eu pun jumătate din sumă în termen de treizeci de zile.

Dunross se uită la el uluit.

— Şi ce să facem în fabrica aia?

— Asia e o piaţă imensă pentru produse farmaceutice şi am putea face o avere cu experienţa dumneavoastră în manufacturare şi a mea în marketing. De acord?

— Numai atât? Alte favoruri nu doreşti?

— Încă trei. O…

— Numai trei încă? îl întrebă Dunross cutremurându-se.

— Numai trei. Prima, anul viitor voi organiza o altă bursă de mărfuri. O să…

— Ce o să faci? îl întrebă Dunross şi rămase cu gura căscată.

Profilabilul Choy zâmbi, şi îşi şterse sudoarea de pe faţă.

— O altă bursă de mărfuri, pentru chinezi, condusă de chinezi.

Brusc, Dunross se apucă de râs.

— Profitabile Choy, dar ştiu că ai îndrăzneală. Da, sigur. Din întâmplare ideea nu e rea. Ei, ce-i cu bursa asta nouă de care vorbeşti? Eu ce amestec am?

— Doar sprijinul unui vechi prieten pentru ca să pot urni treaba, să-i împiedicaţi pe băieţii ăia răi să-mi pună talpă!

— Dar pentru asta cincizeci la sută.

— Pentru condiţii deosebit de favorabile, garantate. Apoi – şi tânărul se opri plin de nădejde – doresc să-mi faceţi cunoştinţă cu Lando Mata şi să-i spuneţi că mă sprijiniţi ca partener al grupului reprezentat de tatăl meu ca să pot licita pentru monopolul sindicatului jocurilor şi aurului. Da?

— Ai spui trei favoruri. Care-i ultimul?

— În trei ani să fiu şi eu membru al comitetului de conducere al clubului hipic. În vremea asta garantez să ofer un milion de dolari SUA pentru acţiuni de caritate pe care o să le alegeţi dumneavoastră, şi am să sprijin toate cauzele frumoase şi jur pe Dumnezeu că am să fac în aşa fel încât să nu vă fie greu să împliniţi aceste favoruri! Şi îşi şterse sudoarea de pe faţă. Am terminat!

Dunross şovăi.

— Dacă moneda-i autentică, sunt de acord cu toate condiţiile dumitale în afară de cea referitoare la Lando Mata.

— Nu! Condiţia asta face parte din înţelegere.

— Nu sunt de acord.

— N-am cerut nimic ilegal, nimic care să vă...

— Fără Lando Mata!

Tânărul oftă. Îşi luă moneda de pe masă, se uită la ea.

— Dacă nu se poate, atunci cade toată înţelegerea noastră şi în locul ei voi avansa cererile lui Wu Patru Degete. Şi e aceeaşi monedă, spuse el, pregătindu-se să-şi joace ultimă carte.

— Şi?

— Şi atunci va trebui să deveniţi părtaş la negoţul cu narcotice, arme şi toate celelalte afaceri pe care le-aţi detestat, dar pe care va trebui să le onoraţi. Îmi pare rău,

tai-pan, dar eu mă lupt ca să merit să devin şi eu strămoş! Şi aruncă din nou moneda pe masă. Alegeţi singur.

Dunross se simţi deodată tulburat. Cererile băiatului fuseseră bine alese. Nimic ilegal, nimic extravagant. Paul Choy îl înfruntase bine pregătit. Chiar prea bine. Patru Degete fusese un adversar cunoscut. Dar ăsta, puiul ăsta de diavol! Şi ştie că nu-mi pot permite să fiu amestecat în narcotice. Pentru ca să mai câştige timp Dunross băgă mâna în buzunar şi găsi punguliţa aceea de mătase şi puse pe masă propria jumătate de monedă. Lipi jumătatea lui de cealaltă: se potriveau perfect. Fără să-şi dea seama, amândoi răsuflară uşuraţi uitându-se la moneda astfel întregită care avea să-i lege fără putere de scăpare. Dunross ştia că era pierdere de vreme, dar avea să se ducă la un specialist să le verifice. O clipă ţinu în mână ambele jumătăţi. Ce trebuia să facă acum cu ticălosul ăsta mic şi încrezut? se întrebă el. Ei, acum asta-i problemă lui Phillip Chen.

— În regulă, Profitabile Choy, spuse el hotărându-se să-l pună în fruntea listei tainice a celor mai suspecte persoane, dacă jumătatea asta-i autentică, sunt de acord să-ţi acord favorurile, în afară de cea în legătură cu Lando. Nu-ţi pot spune nimic, în regulă?

— În regulă, tai-pan, mulţumesc, nu veţi regreta! Şi cu un oftat de uşurare îi întinse o listă, de nume. Aici sunt toţi experţii în aur din Hong Kong. Vreţi să alegeţi unul dintre ei? Am verificat eu şi toţi ţin deschis până la ora şapte.

Dunross zâmbi subţire.

— Eşti foarte sigur de tine, Profitabile Choy.

— Sir, încerc şi eu să joc jocul ăsta cât mai bine.

Casey ieşi din clădirea firmei *Struan* şi se îndreptă spre Rollsul care o aştepta. Lim îi descuie uşa. Se lăsă să cadă pe pernele adânci, fără să simtă nimic, fără să vrea să ştie ceva, doar că suferinţa o rodea tot mai adânc şi că dintr-o clipă în alta o va frânge. Nici nu observă când Lim ajunsese

pe marile bulevarde îndreptându-se spre feribot. Simţi că lacrimile erau foarte aproape. Ah, cât de mult durează până decolăm odată, se gândi ea. Totul fusese împachetat şi trimis la avion. Am achitat totul aici şi mi-a mai rămas atâta timp. La un moment dat se gândi să oprească maşina şi să o pornească pe jos, dar ar fi fost şi mai rău. N-ar mai fi fost singură cu durerea ei, n-ar mai fi izolat-o maşina. Se simţea groaznic. Şi totuşi trebuie să scap cumva, să fiu singură o vreme. Trebuie. Dumnezeule, sărmanul Linc.

— Lim, strigă ea minată de un gând, ia-o spre Pisc.

— Cum?

— Mergem până în vârful Piscului, la punctul de observaţie. Te rog, îi spuse ea, chinuindu-se groaznic să vorbească pe un ton cât mai firesc. Acolo n-am fost niciodată. Vreau ca înainte de plecare să văd şi locul acela.

— Da.

Casey se lăsă pe spate şi închise ochii, lacrimile începură să-i şiroiască pe faţă.

52

Ora 18.45.

Era aproape amurg. La Lo Wu, principalul sat de graniţă dintre colonie şi China, obişnuita înghesuială de chinezi care treceau podul într-o parte sau cealaltă. Podul nu avea decât vreo cincizeci de metri lungime şi traversa un pârâu mocirlos, dar, pentru unii, cei cincizeci de metri însemnau milioane de kilometri. La ambele capete erau posturi de pază, puncte de verificare a paşapoartelor şi de vamă, iar drept în mijloc o mică barieră păzită de doi poliţişti din Hong Kong şi doi soldaţi ai Chinei. Peste pod era şi o linie ferată dublă. În vremurile de demult, soseau şi trenuri de persoane de la Canton la Hong Kong, trenuri directe, dar acum trenurile se opreau de-o parte şi de alta a podului, iar pasagerii treceau podul pe jos, pentru ca trenurile

respective să se întoarcă de unde au pornit. În schimb trenurile de marfă treceau din China în Hong Kong fără probleme. Aproape în fiecare zi. Şi în fiecare zi sute de localnici treceau graniţa ca şi cum ar fi trecut uliţa, fie că se duceau la ogoarele lor sau la locurile de muncă şi asta de generaţii şi generaţii. Oamenii aceştia de graniţă erau nişte indivizi bănuitori, care urau orice fel de schimbare, orice amestec în treburile lor, urau orice uniformă, în mod deosebit pe poliţişti şi pe străinii de orice fel. Iar străin pentru ei, ca pentru majoritatea chinezilor, era oricine nu era din satul lor. Şi pentru ei graniţa nici nu exista, nici nu putea să existe.

Podul de la Lo Wu era unul dintre punctele cele mai delicate ale Chinei, împreună cu alte două puncte de graniţă, unul la Mau Kam Toh, pe unde treceau animalele şi legumele zilnic, un pod prăpădit, peste acelaşi pârâu amărât, iar ultimul, cel mai sudic, era în satul pescăresc Tau Kok. Aici graniţa nu era marcată prin nimic, ci printr-un consens se socotea a trece prin mijlocul singurei uliţe din sat. Acestea erau singurele puncte de contact ale Chinei cu occidentul. Şi totul era meticulos controlat şi supravegheat, de ambele părţi. Felul de a se purta al grănicerilor putea constitui un barometru. În ziua aceea grănicerii din Republica Chineză arătau cam nervoşi, iar din pricina lor şi cei din Hong Kong erau la fel, neştiind ce se petrecea, poate brusc se va închide graniţa, poate o subită invazie ca în urmă cu un an, colonia fiind la bunul plac al Chinei.

— Aşa-i pe aici viaţa! glăsui inspectorul şef Smyth.

Fusese trimis acolo în ziua aceea în misiune specială şi aştepta cam neliniştit lângă comisariatul de poliţie, plasat în mod discret cu o sută de metri înapoia graniţei, pentru ca să nu supere pe nimeni şi să nu stârnească valuri. Dumnezeule, îşi spuse el, valuri? O simplă băşină la Londra şi un milion de refugiaţi se pornesc aici, dacă cumva puterea de dincolo de graniţă socoteşte că adierea aceea e

un afront la demnitatea Chinei. Ei, pentru numele lui Dumnezeu, veniţi o dată! îşi spuse el nerăbdător.

Cămaşa kaki i se lipise de spinare, se uita ţintă în lungul drumului, spre Hong Kong, drum plin de băltoace şi sinuos. Apoi, în depărtare, văzu maşina poliţiei apropiindu-se. Simţind un val de uşurare se duse în întâmpinarea maşinii. Din maşină coborî Armstrong întâi. Apoi Brian Kwok. Smyth îl salută pe Armstrong ridicându-şi cravaşa, într-un gest prin care voia să-şi ascundă surprinderea. Brian Kwok era în haine civile, avea o privire pierdută, fixă.

— Hello, Robert, spuse Smyth.

— Hello. Iartă-ne că am întârziat.

— Doar câteva minute. De fapt mi s-a spus la apusul soarelui.

Smyth se uita spre vest. Soarele încă nu apusese. Se întoarse şi se uită la Brian Kwok. Abia putu să-şi reţină dispreţul. Chinezul cel înalt şi arătos scoase un pachet de ţigări, degetele îi cam tremurau, îi oferi şi lui Smyth.

— Nu, mulţumesc îi replică acesta tăios, apoi îl văzu pe Armstrong că ia una. Credeam că te-ai lăsat de fumat.

— Da, dar m-am apucat din nou.

Brian Kwok râse nervos.

— Tare mi-e teamă că din pricina mea. Robert a încercat să mă ferească… să mă ferească de Crosse şi îngerii lui.

Nici unul dintre ei nu zâmbi măcar.

— Mai vine cineva? Vreau să zic altcineva? întrebă Smyth.

— Nu, nu cred, în orice caz nici o persoană oficială.

Armstrong se uită prin preajmă. Ca de obicei mai erau şi nişte gură cască, dar aceştia păreau să fi nimerit acolo întâmplător.

— Dar ăia sunt pe aici pe undeva! Şi amândoi simţiră cum li se zbârleşte părul pe ceafă. Putem începe.

Smyth scoase la iveală un document oficial:

— Wu Chu-toy, zis Brian Kar-shun Kwok, eşti acuzat în mod oficial de spionaj împotriva guvernului majestăţii sale

şi în favoarea unei puteri străine, în baza legii deportării din Hong Kong ţi se porunceşte oficial să părăseşti teritoriul coloniei. Dacă te vei întoarce, ţi se pune de pe acum oficial în vedere că poţi fi arestat şi închis, după voia majestăţii sale.

Mohorât, Smyth îi întinse documentul. Brian Kwok îl luă, păru să aibă nevoie de mult timp ca să priceapă cele spuse şi să citească cele scrise, arătând cam amorţit.

— Şi acum… şi acum ce urmează?

— O iei frumuşel pe jos, traversezi podul acela afurisit şi te duci la tovarăşii tăi.

— Cum? Crezi că-s nebun? Credeţi că eu sper că o să-mi daţi vreodată drumul? Şi Brian Kwok se întoarse spre Armstrong. Robert, să ştii că ăştia se joacă cu mine, cu tine şi n-or să-mi dea drumul niciodată. Doar ştii bine.

— Nu, Brian, eşti liber.

— Nu… nu, eu ştiu ce se întâmplă. În clipa în care am să ajung să trec graniţa, or să mă tragă înapoi, ştii tu sistemul acela de tortură când te lasă să speri ca apoi să-şi bată joc de speranţele tale! Şi glasul îi deveni strident, în colţul buzelor îi apăru un fir de salivă. Da, da, tortura speranţelor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ţi-am spus că eşti liber. Eşti liber să pleci, îi spuse Armstrong, mânios, dorind să se termine odată toată povestea asta. Hai, du-te acum. Şi nu mă întreba pe mine de ce ţi-au dat drumul, dar ţi-au dat drumul. Du-te!

Nevenindu-i să creadă, Brian Kwok se şterse la gură, încercă să zică ceva, se opri, şovăi.

— Eşti… e… e o minciună, nu se poate!

— Du-te!

— Bine, o să… şi Brian Kwok făcu vreo câţiva paşi, se opri. Ceilalţi nu se clintiră. Chiar e adevărat?

— Da!

Tremurând din toate mădularele, Brian Kwok îi întinse mâna lui Smyth, acesta se uită lung la mâna întinsă, apoi la chipul celuilalt:

— Dacă era după mine, eu te împuşcam.

O umbră de ură trecu peste chipul lui Kwok:

— Dar tu cu ciubucurile tale? Cu mita pentru a asigura protecţia poliţiei...

— Nu mai aduce astea în discuţie! *H'eung yau* e obicei chinezesc, mârâi Smyth şi Armstrong aprobă dând din cap stânjenit, aducându-şi aminte de primii 40.000 jucaţi la curse cu o duminică în urmă. Un mic şperţ e un vechi obicei chinezesc, continuă Smyth tremurând de mânie. Dar trădarea, nu. Fong-Fong a fost unul dintre băieţii mei înainte de a se duce la serviciul secret. Du-te naibii de aici şi treci odată podul acela, altfel te mân eu din urmă cu cravaşa!

Brian Kwok dădu să spună ceva, se opri. Încruntat îi întinse mâna lui Armstrong, acesta i-o strânse, fără prea multă prietenie.

— Asta pentru vremurile de demult, de dragul acelui Brian pe care l-am cunoscut atunci. Nici mie nu-mi plac trădătorii.

— Ştiu că am fost drogat, dar mulţumesc oricum! şi Brian Kwok începu să se retragă cu spatele, încă bănuind că la mijloc trebuie să fie o şmecherie, apoi se întoarse. Aproape la fiecare pas se uita în urmă, îngrozit că s-ar fi putut să vină după el din nou. Când ajunse poticnindu-se la pod, o rupse deodată la fugă înnebunit. Tensiunea la punctul de frontieră deveni de nesuportat. La barieră poliţiştii nu-l opriră, nici soldaţii din cealaltă parte, şi unii şi alţii fiind preveniţi, se făcură că nici nu bagă de seamă ce se întâmplă. Obişnuita mulţime trecea dintr-o parte în cealaltă, pe jos, cu bicicletele, căruţele, cele mai multe încărcate, dar nici aceştia nu-i acordară nici o atenţie. Când ajunse de cealaltă parte a barierei, Brian Kwok se opri din alergat şi se uită înapoi.

— Vom câştiga, vom câştiga, vom câştiga! Doar ştiţi şi voi, le strigă el gâfâind. Vom câştiga!

Încă şi acum bănuind că la mijloc trebuie să fie vreun tertip, se răsuci şi o luă din nou la fugă spre China. Prin binoclu văzură că în apropierea trenului, un grup de bărbaţi ce nu se deosebeau cu nimic de ceilalţi îl interceptară. Atmosfera la punctul de trecere reveni la normal. Soarele se lăsă pe orizont. Din micul foişor de observaţie al secţiei de poliţie Crosse urmărea scena printr-un binoclu de mare rezoluţie. Se camuflase bine. Lângă el se afla un operator de la serviciul secret cu un aparat de filmat cu telescop, camuflat şi el. Se întunecă la faţă. Unul dintre cei care-l întâmpinaseră pe Brian era Tsu-yan, milionarul dispărut.

Soarele scăpătase aproape sub orizontul oceanului din vest. Casey ajunsese la punctul de observaţie de pe Pisc, tot Hong Kongul se întindea la picioarele ei, luminiţe în partea întunecată, Kowloonul într-o mare de sânge, altă parte cufundată în umbre şi lumini strălucitoare. Soarele dispăru şi noaptea, adevărata noapte începu. Dar ea nu simţi deloc frumuseţea acestui moment, pe faţă continuau să-i curgă lacrimi. Se rezemase de balustradă în colţul cel mai îndepărtat, ceilalţi turişti, care aşteptau autobuzul o lăsară în pace, mult mai preocupaţi de treburile lor.

— Ei, fir-ar să fie, azi am câştigat o avere...

— Cum am început am şi cumpărat cu chilipir şi mi-am dublat afurisiţii de bani...

— Ayyeyah!, aşa am făcut şi eu, şi am pierdut aproape toată ziua încercând să obţin un împrumut de la Banca Best, garantat cu economiile mele...

— Mulţumesc tuturor zeilor că Imperiul de Mijloc le-a făcut vânt afurisiţilor de diavoli străini.

— Am cumpărat acţiuni ale Nobilei Case la 20...

— Ai auzit că la Kotewall au mai scos două cadavre şi acum sunt şaizeci şi şapte de morţi...

— Joss! Nu-i o minune ce se întâmplă la bursă? Ehei, prorocirile lui Tung Bătrânul Orb s-au adeverit din nou,

— Ai auzit ce-a păţit soră-mea? Fung a treia îngrijitoare la closet? De la Great Hotel? Ea şi cei din clanul ei au

cumpărat în cea mai neagră perioadă acţiuni şi acum o milionară...

Dar Casey nu auzea nimic, nu vedea nimic, copleşită de durere. Oamenii treceau pe lângă ea, câteva perechi de îndrăgostiţi, europenii umblau cu aparatele de fotografiat agăţate de gât. Casey se feri din calea lor cât putu.

— Hei, vă pot ajuta cu ceva? o întrebase unul dintre ei.

— Nu. mulţumesc, nu, îi răspunse ea rece, fără să se uite măcar la cel care întrebase, neînstare să-şi oprească izvorul lacrimilor.

Trebuie să încetez, îşi spuse ea, trebuie! Trebuie s-o iau de la capăt iar. Trebuie s-o iau din nou de la capăt, să fiu tare, să supravieţuiesc, pentru mine şi pentru Linc. Trebuie să-l apăr şi pe el şi pe ai lui, trebuie să fiu tare, să fiu tare. Dar cum? N-am să mă las. N-am să mă las. Trebuie să mă gândesc bine. Trebuie să mă gândesc la cele spuse de tai-pan. Nu la chestia cu căsătoria, oh Linc, nu la asta. Trebuie să mă gândesc la Orlanda. Crezi că e prea mult să sper că vor ajunge prietene? Chiar aşa a spus? Ce-mi rămâne de făcut în privinţa ei? Îngroap-o! Mi l-a luat pe Linc! Dar aşa a fost regula jocului, regula jocului stabilit de mine. Ian avea dreptate. Linc a ţinut la ea, s-a dus la ea. Ea nu seamănă cu Quillan Gornt. Quillan? Ce-i cu el? Venise la hotel în după-amiaza aceea, oferindu-i tot sprijinul lui. Ea îi mulţumise şi refuzase orice ajutor.

— Quillan, nu am nevoie de nimic. Trebuie să mă descurc singură în situaţia asta. Nu, te rog, nu mă conduce la aeroport. Poate peste treizeci de zile am să mă întorc. Atunci am să te pot asculta mai bine.

— Semnezi contractul cu *Struan?*

— Da. Asta am să fac. Iartă-mă!

— N-ai de ce să-ţi ceri iertare. Eu te-am prevenit. Dar asta nu înseamnă că ai să mă refuzi să luăm cina împreună în prima seară când te întorci. Da?

— Da.

Oh, Quillan, ce să fac eu cu tine? Nimic în următoarele treizeci de zile. Chiar nimic. Dar trebuie să-l apăr de vulturi. Unul dintre ei e Seymour Steigler, în dimineaţa aceea venise la ea la hotel.

— Hei, Casey, am să aranjez eu cu sicriul şi…

— E rezolvată şi problema asta, totu-i rezolvat.

— Da? Minunat! Ascultă, şi eu mi-am făcut bagajele, Jannelli poate lua el valizele mele, aşa că sosesc la avion la timp şi…

— Nu, îl transport pe Linc în ţară singură.

— Casey, fir-ar să fie, dar avem o mulţime de discutat. Testamentul lui, afacerile firmei, trebuie să le punem la punct. Mai putem să mai trenăm semnarea şi să mai câştigăm nişte puncte. Noi…

— Totul mai poate aştepta. O să ne vedem în Los Angeles. Seymour, odihneşte-te şi tu câteva zile. Întoarce-te luni.

— Tocmai luni? Pentru numele lui Dumnezeu, avem un milion de treburi de făcut. O să ne trebuiască un an ca să descâlcim toate afacerile lui Linc. Şi trebuie să ne consultăm juristul cât mai iute. Pe cel mai bun din târg. E primul lucru pe care am să-l fac. Şi nu uita că la mijloc sunt şi copiii şi nevasta lui. O să te dea în judecată în numele lor, bineînţeles că o să te dea. Şi apoi mai sunt şi interesele tale la mijloc. Pentru Dumnezeu, înţelege că ar trebui să-ţi tai o felie bună din toate afacerile astea. Şi o să dăm şi noi firma în judecată. Nu i-ai fost ca o adevărată nevastă vreme de şapte ani şi…

— Seymour, eşti concediat! Hai, ridică-ţi fundul de-aici şi şterge-o!

— Ei, ce naiba te-a apucat? Nu fac decât să mă gândesc la drepturile tale legale…

— Seymour! Nu pricepi! Eşti concediat!

— Nu ai dreptul să mă concediezi. Am şi cu drepturile mele. Am un contract!

— Eşti un mic ticălos. O să primeşti destui dolari ca să terminăm cu contractul acela, dar dacă te legi de Linc sau de mine am să am grijă să nu mai primeşti nimic. Absolut nimic. Şi acum du-te naibii de aici!

Casey îşi şterse lacrimile, amintindu-şi explozia de furie. E un biet ticălos. Înainte nu eram chiar atât de convinsă, dar acum m-am convins cu vârf şi îndesat. Îmi pare bine că l-am dat afară, sunt sigură că adulmecă ca o hienă orice ban ar putea să-i cadă în labe. Bineînţeles, o să se ducă fuga s-o vadă pe fosta doamnă Bartlett, dacă nu cumva a şi luat legătura cu ea şi o s-o împingă de la spate să facă spume şi să vină în numele odraslelor ei să atace firma şi pe Linc. Bineînţeles, fac pariul, pe ultimul ban că am să mă întâlnesc cu el la tribunal, într-un fel sau altul.

Jur, aşa să-mi ajute Dumnezeu, dar nu mă las şi am să-l fac praf. Am să protejez dorinţele lui Linc fie ce-o fi. Şi nici nu te mai gândi la ticălosul acela, Casey. Nu te mai gândi nici la luptele pe care o să fii nevoită să le dai, concentrează-te asupra prezentului. Ei, ce facem cu Orlanda? Linc... Linc a ţinut la ea, poate chiar a iubit-o. Chiar a iubit-o? Nu ştiu, nu sunt sigură. Şi nici n-o să ştiu vreodată. Orlanda. Să mă duc s-o văd?

53

Ora 20.05.

— Orlanda stătea pe întuneric în camera ei de la hotelul Mandarin uitându-se absentă în noapte. Asta a fost jossul cu Linc, îşi spuse ea pentru a zecea mia oară. Joss. Şi acum totu-i la fel ca înainte. Totul trebuie luat de la început. Din nou zeii şi-au râs de mine. Poate că voi mai avea eu o şansă... sigur că îmi vor mai da o şansă. Mai există şi alţi bărbaţi... O, Doamne. Nu te speria, totul va fi la fel ca înainte. Quillan mi-a spus să nu-mi fac griji, o să continue

să-mi plătească pensia... Telefonul începu să sune, făcând-o să tresară.

— Da?

— Orlanda? Aici Casey.

Orlanda zvâcni în capul oaselor, uimită.

— În seara asta plec, şi vreau să te văd înainte. Se poate? Sunt jos în hol.

Duşmanca ei s-o sune? De ce? Ca să se bucure? Dar amândouă au pierdut!

— Casey, începu ea şovăitoare, vrei să vii sus? Aici o să fim mai la largul nostru. Apartamentul 363.

— În regulă, 363.

Orlanda aprinse lumina şi se îndreptă în grabă spre baie să se aranjeze în faţa oglinzii. Văzu că tristeţea şi lacrimile lăsaseră urme, dar nu era încă marcată de vârstă. Încă nu. Dar vine ea şi vârstă. O trecu un fior de teamă. Se pieptănă superficial, îşi puse puţin machiaj pe la ochi. Nu mai era nevoie de nimic altceva. Deocamdată. Hai, termină! Nu ai cum să împiedici vârstă să se arate şi ea. Fii asiatică. Fii prudentă. Îşi puse papucii. Aşteptarea păru să fie lungă. Inima îi bătea cu putere. Se auzi soneria. Deschise uşa. Şi fiecare citi suferinţa pe chipul celeilalte.

— Intră, Casey.

— Mulţumesc.

Era o încăpere nu prea mare, Casey văzu două valize mici aşezate lângă pat.

— Pleci şi tu? şi vocea îi sună ca venind de foarte departe.

— Da, mă mut la nişte prieteni ai părinţilor mei. Hotelul e... puţin cam scump. Prietenii mei mi-au spus că pot sta la ei până găsesc alt apartament. Te rog ia loc.

— Dar nu erai asigurată?

— Asigurată? clipi din ochi Orlanda. Nu, nu cred. Niciodată... nu, nu eram.

— Deci ai pierdut totul, oftă Casey.

— Joss, şi Orlanda ridică din umeri. Nu contează. Mai am nişte bani la bancă… mă descurc! Văzu durerea scrisă pe faţa lui Casey şi simţi o adâncă compătimire. Casey, spuse ea iute, în legătură cu Linc. Să ştii că n-am încercat să-l ademenesc în capcană, nu pentru că pusesem la cale. Să ştii că l-am iubit, da, aş fi făcut orice ca să mă căsătoresc cu el, dar mi se pare că era cinstit, firesc şi, crede-mă, i-aş fi fost o soţie minunată, aş fi încercat să fiu cea mai bună soţie, sincer. L-am iubit mult… şi din nou Orlanda ridică din umeri. Ştii doar, iartă-mă!

— Da, ştiu. N-ai de ce să-ţi ceri iertare.

— Prima dată când te-am întâlnit, la Aberdeen, în noaptea incendiului, spuse Orlanda iute, mă gândeam cât de nebun era Linc, probabil că tu nu erai de acord… şi din nou oftă. Poate că e aşa cum ai spus tu şi nu avem nimic de discutat. Acum mai puţin ca oricând.

Şi pe faţă începură să-i curgă lacrimile, şi văzându-le, Casey se porni şi ea. Şi rămaseră aşa o vreme, două femei plângând. Casey găsi o batistă, se şterse la ochi, simţindu-se îngrozitor, supărată că nu putuse rezolva nimic, dorind acum să termine cât mai repede ce începuse. Scoase un plic din geantă.

— Uite aici un cec. Zece mii de dolari SUA. Eu…

Orlanda abia reuşi să îngaime:

— Nu am nevoie de banii tăi! Nu vreau nimic de la…

— Nu sunt de la mine, sunt de la Linc. Ascultă-mă o clipă! Şi Casey îi povesti ce-i spusese Dunross, absolut totul, şi simţind cum se chinuie din nou pentru că fusese nevoită să mărturisească. Asta a spus Linc. Cu tine voia să se căsătorească. Poate că greşesc. Nu ştiu precis. Dar chiar şi aşa, ştiu că ar fi dorit să ai şi tu banii tăi… pentru zile negre.

Orlanda simţi că inima îi sare din piept gândindu-se la toată ironia soartei.

— A spus Linc cuvintele astea – cavaler de onoare? Chiar?

— Da.

— Şi să fim prietene? Voia el să fim noi două prietene?

— Da.

Şi Casey îi relată, fără să ştie dacă era bine ce făcea sau nu, ce-ar fi dorit Linc. Dar acum, când stătea acolo, în faţa acelei femei frumoase, cu ochi mari, o piele catifelată, care nu avea nevoie de nici un fel de fard, o faţă perfectă, din nou simţi că nu-l putea învinui nici pe Linc nici pe Orlanda. Numai eu sunt de vină, nici el nici ea. Şi ştiu foarte bine că Linc n-ar fi lăsat-o pe drumuri. Deci nu pot s-o las nici eu. Pentru el. El a vrut să fim prietene. Poate că vom fi prietene.

— De ce să nu încercăm să fim totuşi prietene, spuse ea. Ascultă, Hong Kongul nu e pentru, tine. De ce nu încerci să pleci în altă parte să-ţi încerci norocul?

— Nu pot, sunt nevoită să rămân aici, Casey. N-am nici un fel de pregătire, nu-s bună de nimic, şi lacrimile începură să-i curgă din nou pe faţă. Sunt doar… şi mă apucă nebunia când mă gândesc că nu-mi rămâne decât să fac o muncă de rând.

Îmboldită de un gând subit Casey îi spuse:

— De ce nu încerci să vii în Statele Unite. Poate că te pot ajuta să găseşti o slujbă.

— Cum?

— Chiar aşa. Poate ca model… nu ştiu exact, dar am să încerc.

Orlanda se uita la ea ţintă nevenindu-i să creadă.

— Chiar vrei să mă ajuţi, să mă ajuţi tu pe mine?

— Da. Şi Casey puse plicul şi cartea ei de vizită pe masă şi se ridică, simţind cum o dor toate mădularele. O să încerc.

Orlanda se apropie de ea, o prinse în braţe.

— Ah, mulţumesc, Casey îţi mulţumesc foarte mult.

Şi Casey o strânse şi ea în braţe, lacrimile lor se amestecară.

Se lăsase de-acum o noapte întunecată, un petec de lună abia se vedea printre nori din când în când. Roger Crosse se îndreptă neauzit spre poarta pe jumătate ascunsă din zidul înalt ce înconjura clădirea guvernatorului şi scoase cheia. Închise poarta în urma lui, porni iute pe alee, având grijă să meargă pe partea întunecată. Când ajunse lângă casă, făcu un ocol şi o apucă spre aripa de est, cobori câteva trepte şi ajunse la uşa unui subsol şi scoase altă cheie. Uşa se deschise la fel de neauzit, sentinela, un soldat indian, îl somă cu arma:

— Parola, sir!

Crosse îi spuse parola. Sentinela salută şi se trase într-o parte. La capătul coridorului; Crosse ciocăni la o uşă. Îi deschise aghiotantul guvernatorului.

— Seara, domnule inspector şef. Sper că nu te-am făcut să aştepţi prea mult.

— Nu.

Îl conduse pe Crosse prin subsol către o uşă metalică prinsă într-un perete de beton, ridicat în mijlocul pivniţei principale, în jur se vedeau rafturi cu sticle de vin. Scoase singura cheie existentă pentru acea uşă şi o deschise. Uşa grea se dădu în lături. Crosse intră înăuntru singur şi închise uşa în urma lui. O dată ajuns înăuntru, cu uşa ferecată, se simţi mai bine şi se destinse. Acum nu-l mai putea urmări nimeni, nu-l mai putea auzi nimeni. Aici era în sfântă sfintelor, sala de şedinţe pentru conferinţele cele mai de taină, încăperea aceea numai beton şi centrul de comunicaţii fuseseră construite de ofiţeri din serviciul special în care se putea avea încredere, toţi britanici, fuseseră concepute pentru ca nici un inamic să nu poată asculta cu microfoane băgate prin pereţi, şi toată construcţia era verificată săptămânal de experţii serviciului special, pentru eventualitatea că totuşi cineva reuşise să se infiltreze pe acolo. Într-un colţ se afla instalaţia de transmisiuni, foarte complicată şi foarte sofisticată, care transmitea semnalele la un aparat de codificat al cărui

sistem de coduri nu putea fi spart cu nici un chip, iar de acolo la antena complexă de deasupra casei guvernatorului, apoi în stratosferă, apoi la White Hall. Crosse dădu drumul la aparat. Se auzi un fâşâit care-l linişti.

— Cu ministrul, vă rog. Aici Asia Unu! şi-i făcu mare plăcere să folosească numele de cod.

— Da, Asia Unu.

— Unul dintre cei care l-au întâmpinat pe spionul Brian Kwok e Tsu-yan.

— Hm! Deci îl putem şterge de pe listă.

— Sir, îi puteţi şterge pe amândoi. De-acum vor fi izolaţi cu totul. Sâmbătă a fost văzut traversând graniţa trădătorul Joseph Yu.

— Fir-ar să fie! Ar trebui să punem o echipă pe urmele lui. Avem pe cineva şi noi la centrul lor atomic de la Siankiang?

— Nu, sir. Dar se zvoneşte că Dunross o să se ducă să-l întâlnească pe domnul Yu la Canton, peste o lună.

— Şi de Dunross ce zici?

— E loial, sigur, dar n-o să accepte niciodată să lucreze pentru noi.

— De Sinders ce zici?

— S-a descurcat bine. Nu cred că prezintă vreun risc pentru serviciul secret.

— Bun. Ce-i cu *Ivanov?*

— A ridicat ancora la amiază. Nu am reuşit să dăm de cadavrul lui Suslev, o să ne trebuiască săptămâni până să săpăm şi să înlăturăm dărâmăturile. Nu cred că îl vom mai găsi vreodată întreg. Acum când Plumm a murit, va trebui să gândim din nou ce facem cu *Sevrin.*

— Roger, planul e prea bun ca să nu-l punem în aplicare.

— Da, sir. Şi cei din cealaltă parte vor gândi la fel. Când va sosi înlocuitorul lui Suslev vom afla ce au de gând, şi atunci ne putem concepe un plan.

— Bun. Cum rămâne cu deVille?

— Urmează să fie transferat la Toronto. Vă rog să informaţi în sensul ăsta serviciul lor secret. Acum despre portavionul nuclear. Efectivul său complet e de 5.500 ofiţeri şi soldaţi, 83.350 tone, opt reactoare, viteză maximă şaizeci şi două de noduri, patruzeci de avioane F-4 Phantom II, fiecare cu încărcături nucleare, două Hawk Mark V. E curios, dar singurul sistem de apărare propriu împotriva unui eventual atac e o unică baterie de rachete SAM la tribord…

Şi Crosse continuă să-şi transmită raportul, foarte încântat de sine, plăcându-i meseria pe care o făcea, plăcându-i să fie şi de o parte şi de cealaltă, ba chiar să facă spionaj şi pentru a treia putere străină, îşi aminti el. Mda, agent triplu, cu bani din belşug, fără ca nici una din părţi să aibă completă încredere în el, dar având totuşi mare nevoie de el, rugându-se la Dumnezeu ca el să rămână de partea lor… nu a celorlalţi. Şi uneori mă mir şi eu singur ce se întâmplă, se gândi el zâmbind.

În clădirea terminalului aeroportului Kai Tak, Armstrong se sprijinea obosit de ghişeul de informaţii, cu ochii la uşă, simţindu-se mizerabil. Ca de obicei, mulţimea se perinda în toate părţile. Spre mirarea lui îl văzu pe Peter Marlowe, cu Fleur şi cei doi copii ai lor, cu păpuşi în braţe şi o mulţime de geamantane. Fleur era palidă şi trasă la faţă. Marlowe la fel. El era încărcat de valize.

— Hello, Peter.

— Hello, Robert. Munceşti şi la ora asta.

— Nu, am… am condus-o pe Mary. A plecat în Anglia să-şi facă concediul o lună. Bună seara, doamnă Marlowe. Îmi pare rău de ce s-a întîâmplat.

— Mulţumesc, domnule inspector şef, sunt…

— Mergem la Binkok, o întrerupse fetiţa de patru anişori. Pe contanent.

— Ei, proasto, interveni soră-sa. La Bunkok, pe continent. În China, adăugă ea plină de importanţă. Şi noi tot în vacanţă plecăm. Mamei nu i-a fost prea bine.

Peter Marlowe zâmbi obosit.

— La Bangkok, Robert, pentru o săptămână. O mică vacanţă pentru Fleur. Doctorul Tooley ne-a spus că e foarte important să se odihnească puţin. Şi Marlowe se opri când cei doi copii începură să se ciondănească. Hei, linişte. Dragă, îi spuse el soţiei, te rog du-te tu şi verifică biletele. Vin şi eu imediat.

— Bine. Te aştept. Ei, astâmpăraţi-vă amândouă! Şi femeia se îndepărtă, cei doi ţânci ţopăind înaintea ei.

— Tare mi-e teamă că nu prea va avea parte de prea multă vacanţă, spuse Peter Marlowe, apoi coborî vocea. Unul dintre prietenii mei mi-a destăinuit, pentru ca să transmit şi eu mai departe, că joi va fi întâlnirea de la Macao a ticăloşilor care se ocupă de traficul de narcotice.

— Ştii cumva unde?

— Nu. Dar unul dintre participanţi va fi Lee Pulbere Albă. Şi un american, Banastasio. Aşa se zvoneşte.

— Mulţumesc. Şi altceva?

— Doar atât.

— Mulţumesc, Peter. Îţi doresc călătorie plăcută. Ascultă, la poliţia din Bangkok lucrează un tip care ar trebui să-l cunoşti. Inspectorul Samathajal. Spune-i că vii din partea mea.

— Mulţumesc. Îmi pare rău de Linc Bartlett şi de ceilalţi. Dumnezeule, şi eu fusesem invitat la petrecerea aia.

— Joss!

— Mda. Dar asta nu-i ajută nici pe el, nici pe ceilalţi care au păţit-o. Ce ghinionişti, bieţii de ei. Ne vedem săptămâna viitoare.

Armstrong îl urmări pe bărbatul acela înalt îndepărtându-se, apoi se întoarse la ghişeul de informaţii, se rezemă de el şi continuă să aştepte, cu inima neagră de supărare. Fără să vrea, gândurile i se întorceau la Mary. Cu

o seară înainte se certaseră rău de tot, mai ales din pricina lui John Chen, dar şi din cauza ultimelor zile când el nici nu mai dăduse pe acasă aproape, fiind prea prins cu interogatoriul lui Brian şi camera roşie. Preocupat cum să facă rost de banii pe care-i pariase pe toţi pe Pilot Fish, aşteptând cu inima cât un purice, apoi venise câştigul acela de necrezut, pusese cei 40.000 înapoi în sertar. Din clipa aceea ştiind că nu va mai fi nevoit niciodată să mai accepte vreun penny mită. Apoi îşi plătise datoriile, îi cumpărase un bilet pentru Anglia, dar avuseseră altă ceartă în seara de dinainte când ea îi spusese: „Ai şi uitat de aniversarea noastră! Nici n-aveai mare lucru de amintit, nu-i aşa? Doamne, cât urăsc locul ăsta afurisit, şi pe afurisiţii de Vârcolaci şi toate cele blestemate din jur. Şi nu te aştepta să mă mai întorc vreodată aici!” Sfârşit de oboseală îşi aprinse o ţigară, gustul îi făcu silă, dar îi şi plăcu în acelaşi timp. Aerul era din nou umed, rânced. Atunci o văzu pe Casey intrând în hol. Îşi stinse ţigara şi se îndreptă spre ea. Văzând-o cum merge fără vlagă îl apucă tristeţea.

— Bună seara, îi spuse el cu o voce foarte obosită.

— Ah, hello, domnule inspector şef. Cum mai merg treburile?

— Bine. Să vă conduc prin vamă.

— Mulţumesc, foarte drăguţ din partea dumitale.

— Al naibii de rău mi-a părut pentru domnul Bartlett.

— Mda, mulţumesc.

Porniră amândoi mai departe. El îşi dădu seama că era mai bine dacă nu mai spunea nimic. Şi ce să-i fi spus? Păcat, îşi zise el, pentru că ţinea la ea, îi admira curajul, dovedit şi cu prilejul incendiului, şi atunci pe panta muntelui în plină catastrofă, dovedit şi acum, în vocea ei bine stăpânită, deşi era sfâşiată pe dinăuntru. La ieşirea din Hong Kong nu era control vamal. Ofiţerul de la paşapoarte îi ştampilă paşaportul, i-l restitui cu exagerată politeţe.

— Vă urez o călătorie plăcută şi să vă întoarceţi curând!

Moartea lui Bartlett fusese în capul listei celor şaizeci şi şapte de victime. Armstrong îi deschise uşa către salonul de protocol. Spre surpriza ei şi uimirea lui Armstrong, Dunross era înăuntru. Uşa către poarta numărul 6 şi pista de decolare era deschisă, Yankee 2 chiar în faţă.

— Hello, Ian, îi spuse ea. Dar n-am vrut să te mai deran…

— A trebuit, Casey. Iartă-mă. Mai întâi am o mică treabă pe care n-am încheiat-o cu tine, şi apoi trebuie să aştept şi eu pe cineva care soseşte cu avionul. Soseşte vărul meu din Taiwan, s-a dus acolo ca să rezolve problema amplasamentului fabricii care aşteaptă numai aprobarea ta. Şi Dunross se uită la Armstrong. Bună seara, Robert. Cum mai merg treburile?

— Ei, ca de obicei, şi Armstrong îi întinse mâna lui Casey şi-i zâmbi cam obosit. Acum vă las. Vă doresc o călătorie plăcută, totu-i rezolvat, avionul nu vă aşteaptă decât pe dumneavoastră pentru plecare.

— Mulţumesc, domnule inspector şef. Îţi doresc… la revedere.

Armstrong se înclină spre Dunross şi dădu să plece.

— Robert, consemnul acela a ajuns la Lo Wu?

Armstrong se prefăcu puţin că se gândeşte.

— Da, aşa cred, şi văzu expresia de uşurare de pe faţa celuilalt.

— Mulţumesc. Poţi să mă aştepţi un minut? Aş vrea să-mi dai nişte amănunte.

— Bineînţeles, sunt afară.

Când rămaseră singuri, Dunross îi întinse un plic subţirel.

— Un cec de bancă pentru 750.000 de dolari. Am cumpărat acţiuni *Struan* pentru tine când erau la 9,50 şi le-am vândut la 23.

— Cum?

— Ei, mai întâi am cumpărat pentru noi la 9.59, aşa cum am promis, partea ta în afacerea asta era de trei sferturi

de milion. Acţiunile Struan au ajuns să facă milioane şi milioane. Şi eu am făcut milioane, la fel şi Phillip şi Dianne, numai că lor le-am spus mai târziu.

Ea nu reuşea să priceapă, el îi repetă cele spuse, apoi adăugă:

— Mai ai un cec de un sfert de milion de dolari pentru partea ta în momentul preluării firmei *General Stores.*

— Nu te cred! exclamă ea.

Pe faţa lui trecu un zâmbet fugar.

— Ba da. Peste treizeci de zile te va aştepta un alt cec de trei sferturi de milion. În şaizeci de zile putem avansa altă jumătate de milion dacă va fi nevoie.

În spatele ei, în cabina avionului, Jannelli porni primul reactor care începu să vuiască şi prinse viaţă.

— E destul pentru ca să treci peste greutăţile de moment? o întrebă el.

Încercă să spună ceva, dar nu izbuti decât târziu.

— Un sfert de milion?

— Da. De fapt, una peste alta ajung la un milion astea două cecuri. Apropo, nu uita că acum eşti tai-pan al firmei *Par-Con.* Ăsta-i de fapt adevăratul dar al lui Linc pentru tine. Tai-pan! Altfel banii nici nu contează. Îi zâmbi şi o îmbrăţişă brusc. Casey, noroc. Te văd peste treizeci de zile, da?

Al doilea reactor se aprinse.

— Un milion de dolari SUA?

— Da. O să iau legătura cu Dawson ca să-ţi dea nişte sfaturi în privinţa taxelor. Întrucât profitul tău e dobândit în Hong Kong, sunt sigur că există căi legale pentru a evita, a evita nu a eluda, excesul de taxe.

Alt reactor prinse viaţă. Ea rămase cu ochii la el, fără să poată scoate o vorbă. Uşa salonului oficial se deschise şi un bărbat înalt intră sigur de sine.

— Hello, Ian. Mi-au spus că te găsesc aici.

— Hello, David. Casey, ţi-l prezint pe David MacStruan, vărul meu.

Casey se uită la ei puţin năucă, dar fără să-l vadă de fapt pe celălalt.

— Hello, Ian, chiar aşa-i cum spuneai?

— Bineînţeles! Ultimul motor porni şi el. Acum urcă în avion. Te văd luna viitoare.

— Cum? Ah, da, ne vedem!

Ameţită, puse plicul în geantă, se întoarse şi se îndepărtă. O priviră cum urca scara avionului.

— Hmm! Deci asta-i faimoasa Casey, spuse David Struan gânditor.

Era la fel de înalt ca Dunross, dar avea cu câţiva ani mai puţin, părul roşcovan, nişte ochi uşor oblici, parcă puţin asiatici, dar verzi, cu o faţă bătută de vânturi, trei degete de la mâna stângă îi lipseau, amintire de la coardele unei paraşute.

— Da. Ea e Kamalian Ciranoush Tcholok.

— Grozavă.

— Chiar mai mult decât atât. Gândeşte-te că ar putea fi Struan Cotoroanţa!

MacStruan fluieră.

— Chiar atât de grozavă?

— Ar putea fi, cu puţină experienţă.

Odată ajunsă la bordul avionului, Svensen trase uşa cabinei, o încuie.

— Casey, doreşti ceva? o întrebă el cu voce blândă, foarte atent cu ea.

— Nu, îi spuse ea frântă. Sven, lasă-mă singură. Dacă am nevoie de ceva, te chem eu. Bine?

— În regulă.

Şi închise uşa în urma lui. Acum rămase în fine singură. Amorţită, îşi prinse centura de siguranţă şi se uită pe hublou. Printre lacrimi îl văzu pe Dunross alături de celălalt bărbat al cărui nume nu şi-l aminti făcând semne cu mâna. Le răspunse, dar ei nu o vedeau. Norii acoperiră luna, reactoarele fură ambalate, avionul o porni pe pistă, se aşeză pe ax şi ţâşni vuind spre cerul întunecat, urcând

abrupt. Casey nici nu băgă de seamă, în mintea ei încă îi sunau cuvintele lui Dunross, cu obstinaţie, făcând-o să se simtă zdrobită de ele şi apoi făcută la loc. Tai-pan! Asta-i adevăratul dar al lui Linc pentru tine, îi spusese el. Tai-pan! Banii n-au nici o importanţă. Da, e adevărat, dar... Ce-i spusese Linc atunci de mult, în prima zi când se duseseră la bursă? Parcă aşa: Dacă Gornt câştigă, noi câştigăm. Dacă Dunross câştigă, noi câştigăm. Şi într-un fel şi-n celălalt, noi vom fi Nobila Casă, doar pentru asta am venit aici!

Bezna în care bâjbâise până atunci se ridică de pe mintea ei, gândurile i se limpeziră. Lacrimile se opriră şi ele. Deci asta voia el! Asta dorise cu adevărat, se gândi ea, simţindu-se tot mai tulburată. Dorea ca noi să ajungem Nobila Casă! Asta-i. Poate pentru tot ce-a făcut el pentru mine asta-i ceea ce pot face eu pentru el, ăsta să devină epitaful lui – Nobila Casă! Ah, Linc, îşi spuse ea înviorată, merită să încerc. Nu-i aşa?

Avionul cu reacţie ţâşnea prin norii înalţi, continuând să ia altitudine. Era o noapte caldă şi întunecată, doar un ciob de crai nou pe cer, un vânt blând. Dedesubt se vedea insula.

Dunross ieşi de pe şoseaua Piscului în viteză, îndreptându-se spre casă, motorul torcea plăcut, traficul era aproape inexistent. Mânat de un impuls interior, schimbă direcţia, urcă muntele până la punctul de veghe al Piscului şi se duse să se rezeme de balustradă, singur. Hong Kongul era o mare de lumini. Peste Kowloon decolă un alt avion cu reacţie de pe pista inundată de lumină. Printre zdrenţele de nori se vedeau câteva stele.

Dumnezeule mare, ce bine-i să fii viu! îşi spuse el.

„Cristoase, nu era oare Rusia aliatul nostru atunci? Nu era oare comunismul la modă peste tot în acele zile, chiar și în America? Nu păreau atunci Marx și Lenin atît de înțelepți? Atunci. Înainte să știm adevărul despre Stalin, despre gulaguri, KGB și structura poliției și crimele în masă și cuceririle în masă și lipsa de orice fel de libertate. Dar cum e posibil ca toate prostiile astea comuniste să mai aibă valoare pentru cineva ca Jacques?"

ELIT-COMENTATOR
REGIA AUTONOMĂ A IMPRIMERIILOR

Vol. I + II = 1000 lei